Vintilă Corbul

Extaz, moarte şi rock'n roll

editura Adevărul holding

Ediţie îngrijită de: George Stanca
Grafică: George Măcriş
Tehnoredactor: Gabriel Săvulescu
Corector: Corina Ignat
Oana Marin
Irina Lapoviţă

Comandaţi cărţile din Colecţia Adevărul:
www.adevarul.ro/carte; carte@adevarul.ro;
Telefon: 021.407.76.40 / 41; Fax: 021.407.54.81
OP 33 – CP 110, sector 1, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CORBUL, VINTILĂ

Extaz, moarte şi rock'n roll / Vintilă Corbul ; trad.: Adrian Niţă. - Bucureşti : Adevărul Holding, 2007

ISBN 978-973-1848-04-4

I. Niţă, Adrian (trad.)

821.135.1-31

Vintilă Corbul

Extaz, moarte şi rock'n roll

Traducere din limba franceză
Adrian Niţă

editura
Adevărul
holding

Din dorința de a aprofunda viața vedetelor rock, admirator al acestora, în special al lui Ozzy Osborne, Vintilă Corbul s-a documentat mult pentru a scrie ***Extaz, moarte și rock'n roll****. Are în bibliotecă zeci de cărți și casete video pe această temă. Viața vedetelor, a geniilor artistice i-au stărnit în permanență interesul. Nonconformismul acestor persoane, tentațiile la care sunt expuse, suișurile și coborâșurile carierelor sunt subiecte tratate în multe dintre cărțile autorului.*

Povestește că se simte de vârsta personajelor sale și de aceea îi este foarte ușor să intre în pielea acestora. De multe ori, fără a fi direct, presară în romane pasaje autobiografice și multe dintre personaje sunt întruchipări ale persoanelor pe care le-a cunoscut. Practic Operele Complete ale lui Vintilă Corbul include, în diferite versiuni, povestea romanțată a vieții sale.

EDITORUL

Aşezat în faţa mea - ne despărţea masa mea de lucru - Roger Osborne mă priveşte cu o atenţie curioasă. Băiat simpatic, el îndeplinea perfect rolul lui Ganimede la curtea lui Jupiter, pe culmile Olimpului. Dezamăgit de tăcerea mea, el reîncepu atacul:

– Un personaj în căutarea autorului său pare necuviincios, deşi cele şapte personaje ale lui Pirandello au deschis această cale.

Acest copil - căci era un copil faţă de mine - îmi vorbea cu o siguranţă uimitoare. Conştient de charisma sa, de impactul psihologic al cântecelor sale asupra mulţimii şi de influenţa asupra mass-media, el îşi imagina probabil că întreaga lume asculta de capriciile sale. A trebuit să îmi dau seama mai târziu, după ce l-am cunoscut mai bine, că dezinvoltura sa nu era decât de paradă... o mască ce-i ascundea agitaţia interioară, focul care îl ardea. Reîncepu cu o tenacitate care îi depăşea slăbiciunea. Organismul lui biciuit de o voinţă dârză reînnoia energia de care avea nevoie, în felul unei centrale atomice. Incontestabil, personalitatea sa emana o fascinaţie, o aură orbitoare.

A fi ales pentru a-i scrie biografia lui Roger Osborne ar fi flatat pe orice scriitor. Cu toate acestea, eu ezitam. Roger Osborne îşi reluă campania de seducţie.

– Scribul propus de către editură nu mi-a inspirat deloc încredere. Un om de meserie care a rasolit o lucrare fără suflet.

– Iar dvs. v-aţi gândit la mine?

– Am dat din întâmplare peste cel mai recent interviu al dvs. Vă citez: „De puțin timp nutresc speranța să scriu o carte despre lumea fabuloasă a *rock'n roll*-ului. Ideea aceasta va părea ridicolă oamenilor din generația mea, intelectuali cu concepții carteziene. Împănați de prejudecăți, cea mai mare parte a lor asimilează rockul cu o muzică brutală și vulgară, un drog ce amenință să-i transforme pe tineri într-o masă de manevră". Să nu vă mirați de capacitatea de a vă recita textul din memorie, dar meseria mea m-a obișnuit cu asemenea acte de curaj. Adesea, adevărurile trebuie să-și ascundă fața, din prudență. Eu cred că adevărurile trebuie trâmbițate, aruncate în cele patru colțuri ale lumii, presărate prin oraș.

Am recepționat mesajul. Roger Osborne nu se temea să șocheze. A reușit să mă facă să nu mai fiu rezervat. Un punct în favoarea sa. Am ridicat o obiecție care mi se părea întemeiată în acest stadiu al discuției:

– Îmi vorbiți de cariera dvs. De un crepuscul ce se profilează la orizont. Dar sunteți prea tânăr pentru a evoca eventualitatea unui sfârșit de carieră, sunteți abia la început.

– Rimbaud a pus punctul final al activității sale literare la vârsta de 19 ani. La 27 de ani Jim Morrison a murit uzat, golit, îmbătrânit prematur. Supradoza l-a doborât pe Jimmy Hendrix la 25 de ani. Tot o supradoză l-a luat și pe Sid Vicious la 22 de ani; acuzat de moartea unui membru al grupului, el s-a sinucis. Ritchie Valens, la 17 ani, și Buddy Holly la 23 au pierit ca victime ale unei catastrofe aeriene; se întorceau de la un concert. Brian Jones, de la Rolling Stones, la 27 de ani a fost găsit mort în piscină. Eddie Cochrane, 21 de ani, mort într-un accident de mașină. John Lennon, asasinat de un nebun; Leslie West, de la Cream, răpus de soție; Larry Williams, măcelărit la Los Angeles... Și nu este decât un fragment dintr-un lung, foarte lung pomelnic...

Cufundat în gânduri, își înclină capul. Pletele îi cad în cascadă pe față.

– Este preferabil să părăsesc scena în plină glorie... Să las în urma mea o amintire luminoasă... Să nu cunosc chinurile decripitudinii, uitarea...

Își ridică capul și surâse zeflemitor.

– Cântărețele bătrâne au propria rațiune de a exista. Presupun că sunt mai bine acceptate de către oamenii de o anumită vârstă, şi care se tem de elanul brutal al tinerilor... A muri tânăr este un privilegiu al rockerilor...

– Privilegiu?

– A îmbătrâni este un blestem...

L-am privit uimit. Era o fațetă surprinzătoare a personalității sale.

– Vă este teamă de îmbătrânire?

O lumină sumbră umbri pentru o clipă ochii săi limpezi.

– Când eram mic, îmi era frică să cresc... Acum îmi e frică să ating vârsta adultă. Vârsta care vă face să uitați inocența, loialitatea, entuziasmul, elanul... Idealul adolescenței se prăbuşeşte, iar ruinele sale sunt baleiate de către un val de fond ce poartă pe creasta sa pătată de sânge toate deşeurile societății de consum... egoismele, meschinăriile, trădările, mizeriile...

Îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să-şi elibereze conştiința de o greutate insuportabilă.

–*Rock'n roll*-ul şi moartea se cuplează ca doi amanți... M-a frapat titlul unei cărți: *Sex, droguri şi rock'n roll*... Aş fi tentat să-l corectez: *Sex, moarte şi rock'n roll*... Apreciez viața după intensitatea ei; durata îmi este indiferentă... cu cât este mai lungă, cu atât se diluează mai mult... A cocheta cu moartea este excitant... A te juca de-a v-ați ascunselea cu doamna în negru, ce poartă o coasă pe umăr, este la fel de antrenant ca şi ruleta rusească...

Atacă fără vreo introducere un alt subiect:

– Apropo de Jim Morrison, ați citit biografia sa *Personne ne sortira d'ici vivant* (Nimeni nu va ieşi viu de aici)?

Atunci când evocă pe celebrul interpret american, am remarcat, nu fără uimire, că pe trăsăturile lui Roger Osborne vibrează o umbră calchiată pe imaginea lui Morrison, dar în plus tânăr... stranie identitate vizuală între interpretul mort şi discipolul său viu. Numai pletele blonde ce băteau spre roşu şi cădeau mătăsos şi ondulat pe umerii lui Roger dădeau această asemănare.

După o scurtă pauză am răspuns:

Da. Am citit-o. Este o capodoperă a genului.

Am avut brusc impresia că vorbele mele prozaice au rupt farmecul ţesut în jurul nostru. Dar el nu a ieşit din norul său de aur. Privirea îi alunecă pe lângă mine şi se pierdu în profunzimile viselor sale.

– Am venit pe lume în ziua şi la ora la care Jim Morrison şi-a dat ultima suflare. La câţiva ani distanţă...

Roger vorbea cu o voce stranie de vrăjitor căzut în transă. O brumă sidefie flutura peste fruntea sa inspirată. Aveam senzaţia că aud cântecul susurând al unui râu de munte.

– Pe 3 iulie 1971, în zori, atunci când ceasul suna ora cinci, Jim Morrison a abandonat viaţa terestră şi a păşit pe poarta legendei... Mitul lui Morrison s-a născut... Un mit care nu se va stinge decât în ziua în care pământul va fi înghiţit de către o gaură neagră...

Roger Osborne îşi puse mâinile albe, cu degete prelungi de adolescent şi de muzician, pe faţă... şterse viziunea, refuză să o împartă cu vreo altă fiinţă umană incapabilă de a se aventura în universul său. El făcu un efort pentru a se detaşa de infinit... Îşi descoperi faţa de iluminat... bruma flotantă a dispărut... şi totul reintră în ordine...

Vocea lui Roger Osborne îşi reluă timbrul normal.

– După unele versiuni, neconfirmate, ar fi pierit ca urmare a unei supradoze, într-un bar parizian... Prietenii l-au transportat acasă şi l-au băgat în apă caldă pentru a-l reînsufleţi... Medicul legist, chemat târziu, dimineaţa, a fixat decesul - după criteriile sale - la ora cinci... moartea lui a coincis cu trezirea soarelui... Un martor a pretins că Jim Morrison a murit la ora opt şi jumătate... Eu am văzut lumina zorilor la ora patru... În acest moment al zilei, Jim Morrison a părăsit lumea, ceea ce nu a însemnat pentru el decât o trecere spre nemurire...

Roger Osborne a revenit printre noi. I-am pus o întrebare foarte pământească după călătoria sa la mare înălţime.

– Credeţi că Jim Morrison este superior lui Elvis Presley?

– Elvis Presley nu a fost decât un rege... Regele rockului... Jim Morisson s-a ridicat pe culmile divinităţii...

Nu m-am putut împiedica să-i spun:

– Dacă v-aş aprecia cariera după efectele fulgerătoare pe care apariţiile dvs. le produc asupra oamenilor, aş putea să afirm,

fără teama de a fi contrazis, că sunteți angajat pe urmele lui Jim Morrison.

Mă privi surprins prin capitularea mea. Fața sa se lumină reflectând o frumusețe aproape supranaturală.

– Mulțumesc!

– Dau Cezarului ceea ce îi aparține Cezarului...

El izbucni în râs.

– Oh, nu! Nu merit acest compliment... Nu îmi fac decât datoria... Să îmi apropii avantajele, gloria lui Jim Morrison? Aș deveni batjocura publicului!

– Prea multă modestie este o formă de vanitate.

– Puțină vanitate adormită sub crusta unor frumoase virtuți...

Râsul lui era contagios. Am surâs la rândul meu, mulțumit să-i descopăr umorul. Felul său de a se înveseli pe seama propriei persoane îl făcea simpatic în ochii mei. Prima mea impresie fusese înșelătoare. Roger Osborne își păstra echilibrul. Gloria nu l-a îmbătat. Continuă cu simplitate:

– Voi pune la dispoziția dvs. o bogată documentație despre fenomenul rock, despre saga grupului meu.

– Puriștii consideră că termenul *saga* nu trebuie să fie asociat decât cu literatura medievală scandinavă.

O scânteie de ironie se aprinse în ochii tânărului meu interlocutor.

– Ați observat că rădăcina cuvântului *purist-pur*-ul ce exprimă puritatea, serenitatea, virtutea - servește ca punct de plecare pentru cuvinte ce au conotații mai curând dubioase: purist, puritan, purgativ, puriu, purulență?... De cealaltă parte a barierei, un singur termen pozitiv: puritatea... Trebuie să vă mărturisesc că întotdeauna m-am revoltat împotriva conformismului puritanilor. Sunt adversarul extremismelor, al falsei morale, al ipocriziei. Nu cred că riscul de a șoca anumiți oameni vă sperie?

Atinsese un aspect sensibil. În acest domeniu concepțiile noastre se uneau. I-am răspuns:

– Este adevărat! Nu cred în ex-comunicările *majorității morale*. Trebuie totuși să recunosc că niciodată nu am mișcat în front. Am căutat mijloace literare subtile pentru a-mi afirma opiniile.

– Masele nu acceptă nuanțele intermediare. Când două sute

de mii de oameni se concentrează pe un stadion ca să vă asculte, trebuie să alegeți numai între da și nu, între alb și negru.

– Argumentele dvs. sunt foarte convingătoare. Acum înțeleg admirația mulțimii pentru dvs.

Ochii săi strălucitori mă fixară cu un surâs.

Aș putea presupune că acceptați propunerea mea?

Voia să mă seducă așa cum își seducea publicul. Bucuria proiecta pe fața sa o lumină interioară strălucitoare. Îmi oferea involuntar explicația magnetismului său tulburător asupra fanilor săi. Frumusețea sa perfectă nu suporta nicio descriere. Cele mai mici defecte ale feței oferă unui scriitor experimentat posibilități practic infinite pentru a le creiona. Un nas rău schițat poate fi cârn, ascuțit, ridicat, borcănat, ca o proră de galeră, coroiat, ca o trompetă, bulbucat, sinuos, înroșit, plat și multe altele... Un nas perfect însă, în armonie cu o față perfectă, scapă oricărei descrieri. Funcționarii care completează rubrica *semne particulare* folosesc termenul *fără* atunci când se află în prezența unei fețe fără semne particulare.

Spiritul de contradicție treaz în continuare îmi puse frână.

– Mi-ați vorbit de anumite adevăruri care deranjează...

Roger Osborne surâse liniștitor.

– Nu vă voi cere să mă menajați. Dimpotrivă. Admir sinceritatea. Vorbirea francă. Detest pe biografii care fac o apologie fără rezerve eroilor lor și acoperă cu un voal pudic viciile lor, defectele lor. Din acest motiv, un Michelangelo uman și senzual, cum este cel al lui Frederic Rey, mă înfiăcărează, în timp ce un Michelangelo perfect, suprauman, ca al lui Irvin Stone, mă lasă rece.

Își apropie mâinile unindu-și vârfurile degetelor.

– Fiecare om ascunde în străfundurile ființei sale o porțiune de divinitate și puțin demonism. Omul este Dumnezeu și Satana reuniți sub același înveliș... corpul său deținând o parte infimă a energiei universale. O energie care poate crea și distruge universul...

Redeveni serios, grav, ochii săi păreau că au cules toată înțelepciunea veacurilor...

– În lucrarea *Dr. Jekill și Mr. Hyde*, R.L. Stevenson a arătat dualitatea dintre bine și rău aflate în una și aceeași persoană.

Reactualizarea lui Janus, zeul roman cu două fețe. Un adevăr descoperit și de Rimbaud ce admitea dedublarea personalității: *eu* și *altul*, ce se identifică sub două aspecte în una și aceeași ființă umană.

Roger Osborne continuă să viseze, cu o voce calmă, gravă, la ecourile bizare ce izbucnesc dintr-o cavernă invizibilă.

– Omul posedă o dublă personalitate. Personalitatea așa-numită reală și un *alter ego* ce-i apare în vis. Termenul *alter ego* atribuit de trecut *prietenului* desemna tot ce este mai propriu, mai sublim în relațiile umane... prietenia. *Alter ego* în noua sa accepțiune reflectă caracterul mereu opus al individului care se privește pe sine în oglindă. De o parte se află Dr. Jekill, de alta Mr. Hyde. O oglindă moale ce permite imaginii să o traverseze ca și cum ar fi vorba de o suprafață fără rezistență materială. O oglindă moale nu este o figură de stil suprarealistă. Nu compoziția (tain: amalgam de cositor și mercur) reproduce imaginea. *Alter ego* poate să traverseze pereții, distanțele, spațiile ce separă realitatea de vis. O simplă leziune pe creier îi permite *alter ego*-ului să iasă din vis și să se instaleze în pielea personajului real care la rândul lui a fost expulzat în spațiul visului. Jim Morrison, interpret și poet genial - replică a lui Rimbaud - era în felul lui un Doctor Jekill. Același Jim Morrison, transportat de către o forță interioară irezistibilă, țipa pe scenă, în fața unui public împietrit: vreau să te ucid, tată... să te îmbrățișez, mamă... Dementul - Mr. Hyde - vorbea prin intermediul gurii lui Morrison...

Urmăream curios talazul vorbelor sale. Avea darul vorbirii persuasive.

– Între *eu* și *altul*, al lui Rimbaud, între *ego* și *alter ego*, între bine și rău, lumină și tenebre, starea de veghe și cea de vis, viață și moarte, real și imaginar, frontiera este instabilă. Suprarealiștii au arătat lumii adevărurile refuzate de cartezieni, de campionii logicii... o logică ce nu este decât o iluzie... Raționalismul prost denunțat de Aragon, conformismul combătut de către Breton, imbecilitatea și cretinismul utilitariștilor disprețuiți de Dali nu sunt decât umbrele chinezești a ceea ce se numește logică... minciună deghizată în știință rațională...

Roger Osborne era strălucitor. Un adolescent care mânuia ca un maestru limbajul universitar. Chiar dacă nu-i admiteai

teoriile, trebuia să te înclini în faţa forţei argumentelor lui.

– Ei, da! Imaginarul este mai puternic decât realul. Voi insista pe acest subiect. Ultimele cercetări au făcut o descoperire senzaţională. Este de ajuns o mică dereglare a funcţiilor creierului, o leziune infimă, pentru ca un om, bun prin natura sa, ce traversează un somn paradoxal, să fie cucerit de un *alter ego* rău, ţâşnit din visele sale şi, dominat de acesta, să înfăptuiască o crimă. Se întâmplă, de asemenea, ca un personaj real să fie un asasin şi ca un *alter ego* - bun, de această dată - să-i reproşeze nelegiuirile.

Roger Osborne îmi vorbea ca un iluminat. El privea peste umărul meu spre un punct în gol.

– Atunci când mă privesc în oglindă, văd o imagine - cum o vedeţi şi dvs. - pentru că sunt obişnuit cu aspectul meu material. În vis mă văd copil sau adult, adolescent sau încărcat de ani, cu pletele albite. Comit incesturi, crime, mă cufund în destrăbălare cu un fel de plăcere care nu este a mea. Când mă desprind de vis simt o ruşine dureroasă. Sunt conştient că *alter ego*-ul meu - cel rău - mă şicanează şi că se bucură de dezordinea mea... Dincoace de oglindă, factorul divin al *eului* prevalează asupra demonismului *altului* meu... Presa raportează cazuri nenumărate de oameni echilibraţi, cu principii morale sănătoase, demni taţi de familie, care brusc, fără nicio explicaţie, fură, escrochează, ucid... Prostituate care devin sfinte şi bătrâni proxeneţi care încep să propovăduiască cuvântul lui Dumnezeu... Răul exercită o fascinaţie perversă asupra oamenilor - bărbaţi sau femei. Romanele, filmele de oroare cunosc o vogă fantastică. În Statele Unite, o carte despre un mic iepure vampir, scrisă pentru puştii de la zece la paisprezece ani, s-a vândut în milioane de exemplare. Alice, cântăreaţa rock, a devenit celebră pulverizându-şi sânge sintetic şi mimând personaje sadice. Grupuri rock au adoptat apelative lugubre: Death Metall, Massacre, Obituary, Cadaver Fear Factory, Slaughter... Cea mai mare parte a acestor muzicieni sunt băieţi adorabili... Dar puterea răului este imensă, insondabilă...

Roger Osborne suspină.

– Am compus cântece care au scandalizat câteva organizaţii conformiste, îmbătate de prejudecăţi. Asociaţii religioase m-au

hărțuit cu un val de reproșuri. Cenzura a intrat, de asemenea, în joc. Am primit scrisori de amenințare... Nefericit cel ce aduce scandalul, spuse el încet. Această frază enunță un adevăr dramatic. În cursul carierei mele de interpret scandalurile au tot explodat sub picioarele mele și m-au urmărit ca o dâră de foc.

– Dârele de foc ale cometelor sunt amprenta unei frumuseți spectaculoase.

– Pentru mine au semnificația focului infernului. Torente de fiere și de stigmatizări s-au abătut asupra mea cu violența surpărilor care mătură totul în cale... Într-o seară am leșinat pe scenă, epuizat de un turneu obositor. Mă găseam în plină campanie de recoltare de fonduri cu scopul de a ajuta victimele de SIDA. Un ziarist a crezut că știe că eu sunt bolnav de SIDA și că pledez pentru propria-mi cauză. Duceam o bătălie înverșunată împotriva corecțiilor aplicate copiilor din centrele de detenție pentru minori. Sinuciderile adolescenților, care nu mai puteau suporta abuzurile cărora le cădeau victimă, m-au umplut de oroare. Băieți și fete tracasați, persecutați și-au găsit refugiul la mine. Un ziarist căutător prin gunoaie a făcut aluzie la o pedofilie incipientă, pe care o ascundeam probabil fără să dau socoteală. Aveam atunci paisprezece ani... În cântecele mele ceream mijloace care ar putea asigura un minim de existență pentru săraci, fără adăpost, ajunși forțat în stradă. Am fost acuzat că încurajez lenevia, viciile... Micuții trăiau abandonați de către părinți în azile reci și cenușii rezervate pensionarilor... Slabi, vulnerabili, ofiliți ca florile veștejite gata să moară, mi-au inspirat o milă imensă. Pentru a înveseli puțin crepusculul lamentabil al vieții lor m-am hotărât să le ofer spectacole gratuite. Și pentru a nu-i tulbura cu o muzică pentru ei dură și zgomotoasă, am ales un program presărat cu balade, blues-uri și dansuri diafane. Așezați comod în fotoliile lor de palmier, veteranii urmăreau încântați concertul. Unul dintre ei făcea însă o notă discordantă. Plângea. Știam că cei bătrâni au o înclinație spre vărsarea de lacrimi. Totuși, m-a impresionat. Zvelt, plăpând, cu obrajii brăzdați de riduri, îmi oferea imaginea dezolării. M-am apropiat de el și i-am întrebat ușor: „Sunteți nefericit... Ce aș putea face ca să vă ajut?" A ridicat spre mine

ochii săi apoşi care pierduseră strălucirea tinereţii. „Am uitat de multă vreme gustul fericirii. M-aţi făcut fericit..." Am fost cu adevărat emoţionat, şi l-am îmbrăţişat... În ziua următoare o foaie de scandal a publicat un instantaneu cu această scenă, urmat de un comentariu cu privire la tendinţele anumitor tineri spre gerontofilie... Pedofilie şi gerontofilie nu prea fac un bun menaj.

– Plătiţi preţul succesului....

Dar Roger Osborne nu mai auzea. Căzut pe gânduri, el reconstituia, îmi închipui, întâlnirea cu bătrânul zvelt şi plăpând. Presupunerea mea a fost confirmată imediat de vorbele sale.

– Când l-am văzut mort viu printre alţi morţi vii am avut revelaţia crudă a aspectului meu la vârsta sa. El era *eu*. Un *eu* confundat cu *altul*. Oroarea şi mila se amestecau. Am decis atunci să nu ajung vreodată un mort viu. Să părăsesc scena înainte ca descompunerea să înceapă să mă roadă, inima mea încă pulsândă. O supradoză luată la momentul potrivit, am prevăzut consecinţele cu calm şi luciditate... iată soluţia. Sid Vicious a lansat această modă... Fiecare candidat la disperare, la o anihilare lentă are dreptul să aleagă o soluţie rapidă, dacă nu elegantă.

– Vreţi să lansaţi un mesaj pentru tineri?

Întrebarea era brutală.

– Oh, nu! Este o opţiune strict personală. Potrivită numai cazului meu.

– Exemplul dvs. ar putea tenta pe fani.

– Nu! Sinuciderile tinerilor nu au raţiuni îndepărtate. Cauzele ce le provoacă sunt imediate. Un viitor imediat exasperant, legat de timpul prezent, îl conduce pe un tânăr spre dorinţa de a muri.

El surâse cu amabilitate.

– Sper că îmi veţi ierta excentricităţile...

– Nu e nimic de scuzat. Sunt un amoral. Sau mai curând un inamic al falsei morale. Există însă oameni care nu vă vor ierta, care vor reacţiona brutal la cele mai mici derapaje ale dvs. Vă îndreptaţi spre potou, într-un pluton fruntaş, cot la cot cu Michael Jackson, Axl Rose, Madona şi Prince, cu Mick Jagger, Elton John şi Sting. Stea printre stele. Dumneavoastră - toţi - excitaţi

animozitățile, ranchiuna rockerilor mai puțin norocoși ca dvs., invidia și dușmănia jurnaliștilor care au un anumit resentiment față de dvs., titanii rockului, pentru că beneficiați de un izvor de bogăție interzis scribălăilor. Prezența pe scenă și milioanele de fani care vă adoră, cântecele dvs., care exaltă libertatea, și așa-zisa dvs. indecență dezlănțuie mânia ipocriților.

Mă întrebam dacă Roger Osborne era conștient de influența sa asupra maselor. Apariția imaginii sale pe coperțile unor reviste ca *Rolling Stone, Time, Life,* sau *Paris Match* a consacrat o reputație planetară. Concertele sale în beneficiul cercetărilor anti-SIDA au mobilizat în jurul său pe cele mai strălucitoare personalități ale rockului mondial.

A scrie biografia lui Roger Osborne comporta multe riscuri. Proporțiile celebrității sale, ce ating limitele absurdului, contradicțiile care s-au adunat sub învelișul seducător al unui adolescent surâzător cu o inocență copilărească, multiplele fațete ale personalității sale, alternanța de zone de umbră și lumină contribuiau din plin la metamorfozarea lui într-o enigmă vie. Cum să descrii o enigmă? Să descrii vântul, spiritul, abstracția însemna a construi un palat pe nisipuri mișcătoare, să atingi frontierele imposibilului. A descrie un personaj care unea geniul lui Rimbaud cu magia lui Morrison, ingenuitatea și viclenia unui băiat uimit de tot ce îi prezenta lumea pe un platan, frumusețe și depravare, implica niște eforturi care s-ar putea dovedi în cele din urmă sterile.

Nu am avut totuși cruzimea să prelungesc așteptarea lui Roger Osborne. Ultimele mele ezitări fiind împrăștiate, am decis să accept provocarea. Purtat de un elan de vitalitate care-i marca toate acțiunile - și care-i explica în parte succesele - el îmi strânse mâna. Ochii îi străluceau.

– Veți face o lucrare foarte bună. O simt...

În dimineața zilei următoare, secretarul său particular, Robert Chambault, un băiat de optsprezece ani, cu o față inteligentă și expresivă, ajutat de un asistent de aceeași vârstă, îmi aduse documentația promisă. Zece dosare uriașe de presă, câteva sute de scrisori - cele mai importante, îmi explică el - declarații de iubire și amenințări, adesea ambele la un loc,

tentative de şantaj, programe, compact discuri, casete video, carnete de note scrise de Roger Osborne, sute de fotografii şi de postere, tricouri cu emblema sa, diplome universitare şi o carte despre viaţa lui Roger Osborne - genul reportaj - redactată de unul din paraziţii care se ataşau de grupurile rock importante. Toate acestea încoronate de opera poetică - versuri şi poeme în proză - incluse în trei volume semnate de Roger Osborne. O activitate remarcabilă, dacă ţinem cont de vârsta sa - şaptesprezece ani.

Dosar nr. 326
Roger Osborne
Grupul Osborne

Strict confidenţial

Domnule,

Vă trimitem - în fotocopie - introducerea cărţii pe care romancierul Vincent Dillon este în curs de a o scrie despre viaţa interpretului Roger Osborne.

Am luat cunoştinţă de decizia lui Roger Osborne de a încredinţa domnului Dillon această sarcină, după ce refuzase oferta făcută de două edituri care îşi manifestaseră dorinţa de a-i publica biografia.

Roger Osborne nu şi-a exprimat niciodată intenţia - în faţa cuiva - de a se adresa domnului Dillon. Probabil că întâlnirea lor a fost hotărâtă ca urmare a unei conversaţii telefonice de care noi nu avem cunoştinţă.

Relativ la dialogul purtat de domnul Dillon şi Roger Osborne suntem obligaţi să acceptăm versiunea prezentată în introducerea cărţii.

Am profitat de absenţa domnului Dillon şi a personalului de serviciu pentru a introduce în apartamentul său pe specialiştii noştri care au fotocopiat manuscrisul şi au instalat microfoane.

Imediat cum vom deţine noi informaţii, vă vom ţine la curent. Domnul Osborne - o putem afirma - nu presupune că este supravegheat de către personalul nostru 24 de ore din 24. Sarcina noastră este facilitată de prezenţa propriilor sale gărzi

de corp care-i asigură securitatea lui şi a grupului său.

Vă rog să primiţi, domnule, expresia profundului nostru respect.

Jarvis Penrose

În momentul în care fetusul Roger - prenumele îi era predestinat - a început să prindă consistenţă în burta mamei sale, familia paternă a intrat în agitaţie. Cel de-al treisprezecelea conte Huntington, bunicul lui Roger, se întreba angoasat dacă nu cumva micuţul nu avea vreun defect corporal - şchiop - boală care-l lovise pe fiul său mai mare, Ingram, printr-o supracreştere a părţii stângi, semn al unei posibile predispoziţii spre homosexualitate, teorie formulată de anumiţi psihologi şi geneticieni. Precedentul stabilit de lordul Byron, un bărbat frumos care, în ciuda unei malformaţii similare, s-a afirmat ca unul dintre cei mai mari poeţi englezi ai timpului, nu îl consola de bătrânul conte Huntington. Byron şi-a dobândit reputaţia de a fi fost nu numai un Don Juan irezistibil, dar şi un sodomit, secret divulgat de către una din numeroasele sale amante abandonate, *lady* Caroline Lamb. În culmea nefericirii, unicul fiu al lui Ingram avea un braţ mai scurt decât altul, infirmitate care i-a obţinut titlurile de noblete graţie împăratului Ludovic al II-lea de Germania, care îşi ascundea această atrofie înfundându-şi braţul în buzunarul hainei.

Încă din timpul în care un strămoş celebru al familiei Huntington a debarcat pe pământul anglo-saxon urmându-şi suzeranul şi prietenul său, Ludovic de Normandia - zis Cuceritorul - nu a avut infirmi printre descendenţi. Cel de-al treisprezecelea conte Huntington era atins de o bănuială înfiorătoare. Contesa Adelaide, soţia sa, nu cumva a poluat arborele genealogic al familiei Huntington printr-un aport spermatic străin?

Cel de-al treisprezecelea conte Huntington era un vânător pasionat de fiare mari. Când pairii din Camera Lorzilor l-au propus pentru demnitatea de vicerege al Indiilor - iniţiativă aprobată de rege - contele Huntington a declinat această onoare pentru a nu-şi strica programul cinegetic, o mare vânătoare în Kenia, urmată de o expediţie în Congo. În absenţa sa, contesa

Adelaide a cedat farmecelor unui frumos şi tânăr profesor de echitaţie, imbold care - după povestirile unor răuvoitori - ar fi împins şi augusta raţiune a reginei Victoria spre declin. Paralela, deşi ilustră, nu avea darul să îndulcească amărăciunea contelui. *Onorabilul* Walter Roger Osborne, fiul său cel mic, a venit pe lume fără să fie însemnat cu stigmatizările - era expresia bătrânului Huntington - vreunei infirmităţi fizice. Integritatea corpului său pleda în favoarea unei filiaţii legitime la propriu şi la figurat.

Dar temerile venerabilului conte nu s-au calmat complet. El voia să se asigure că ultimul său nepot, abia conceput, era nu numai impecabil constituit, dar şi că era dreptaci. S-ar putea imagina o mai rea poziţie decât utilizarea mâinii stângi pentru a apăsa pe trăgaci, a mânui crosa de polo, racheta de tenis, sabia sau spada? Dreapta este asociată cu onestitatea, corectitudinea şi heterosexualitatea. Stânga implică inabilitate, încetineală şi evocă sodomia, atât de mult discreditată de biserică.

Nerăbdător, contele a cerut opinia câtorva oameni de ştiinţă eminenţi, ginecologi, psihologi şi specialişti în domeniul neuroanatomiei. Un universitar cu ochii rotunzi de bufniţă declară cu autoritate:

– Ecografia ne va permite să rezolvăm această enigmă. Vedeţi fetusul - în burta mamei sale - gata să-şi sugă degetul. Cei care îşi sug degetul mâinii drepte sunt dreptaci şi îşi păstrează întreaga viaţă acest obicei. Cei care îşi sug degetul de la mâna stângă se dovedesc stângaci şi îşi păstrează definitiv acest caracter.

Margaret Osborne s-a arătat reticentă faţă de o examinare, care, considera ea, era umilitoare atât pentru mamă, cât şi pentru copilul conceput... şi în acelaşi timp prea puţin concludentă. Dar a te opune voinţei contelui echivala cu o tentativă de a opri un curent de lavă cu ajutorul unei bariere de pietre ridicate în pripă. Bătrânul a cerut specialiştilor să mai arunce o privire asupra picioarelor fetusului. Primul film a arătat că micuţul Roger îşi sugea degetul de la mâna dreaptă, dar picioarele nu apăreau cu destulă claritate. O nouă ecografie a descoperit un fenomen surprinzător: fetusul îşi sugea degetul de la mâna stângă.

– Ce se întâmplă? Ce înseamnă asta?, strigă contele speriat.

– Micul dvs. nepot va fi probabil ambidextru, murmură universitarul.

– Ambidextru?, ţipă Huntington. Heterosexual sau homosexual?

– Probabil că bisexual, opină ginecologul uşor amuzat.

– Nu este necesar!, interveni psihologul, iritat de surâsul colegului său.

– Asta mi-ar mai lipsi!, gemu contele.

– Michelangelo, Leonardo da Vinci erau dreptaci, spuse ginecologul pentru a-l calma.

– După informaţiile pe care le deţin, Michelangelo şi Leonardo da Vinci aveau o înclinaţie spre pedofilie, se lamentă Huntington lugubru.

– Să nu tragem totuşi concluzii false! Mulţi dreptaci sunt foarte buni taţi de familie, susţinu neurologul placid.

– Iar picioarele?, întrebă Huntington.

– Sunt în stare perfectă!

Contele ridică ochii spre plafonul care înlocuia cerul.

– Ambidextru!... Doamne, Dumnezeule, ce păcat am făcut pentru a merita această pedeapsă?

Obişnuit să jongleze cu glumele pentru a calma pacientele, tinere femei însărcinate, înspăimântate de fenomenul iminent al naşterii ce le aduce ca pe o tobă la clinica sa, ginecologul se gândi să folosească aceeaşi tactică pentru a limpezi fruntea înnorată a lui Huntington.

– Dragă conte, trebuie să fiţi mându de nepoţelul dvs.... o fiinţă excepţională care va face onoare familiei... Aţi auzit de lateralitate? Este vorba despre proprietatea emisferei drepte a creierului uman de a conduce mişcările jumătăţii stângi a corpului, inclusiv inima, în timp ce emisfera stângă controlează partea dreaptă a corpului. Faţa, ovarele, testiculele nu sunt simetrice... Persoanele dominate de emisfera stângă a creierului - dreptacii - au o memorie excelentă, raţionează logic, ştiinţele exacte şi în special matematicile le sunt accesibile. Lumea occidentală este în general guvernată de emisfera stângă. Emisfera dreaptă este intuitivă, instinctivă, emoţională... ea generează creaţiile artistice: poezia, muzica, pictura... filosofia este apanajul său... Imaginaţia predomină în raport cu simţul realităţii. Lumea orientală şi popoarele primitive erau guvernate în general de emisfera dreaptă. Există, desigur, şi excepţii.

– Unde vreți să ajungeți?

– Nepotul dvs. se va bucura probabil de toate calitățile generate de emisfera dreaptă și de emisfera stângă. Dacă ținem de rădăcinile sale ancestrale - gloria milenară a familiei Huntington - această probabilitate ar putea deveni o certitudine. Nepotul dvs. va fi un savant și un om de acțiune.

„Sau un bastard", își spuse în gând contele. El păstra unele îndoieli secrete. Îi era teamă... că grefa lianelor sălbatice va înăbuși arborele sănătos al familiei Huntington...

La adăpost, în micuțul compartiment delimitat de perineu, viitorul Roger Osborne, interpret rock, încă în stadiu embrionar, apoi de fetus, încearcă transformările subtile ordonate de genele care îi determină sexul, inteligența, calitățile și defectele, trăsăturile instinctive ale personalității sale viitoare. El purta nu numai mărcile programului său parental, ci și moștenirea experiențelor ancestrale și rasiale îmbogățite în decursul generațiilor indefinite. Corpul său poseda deja o preistorie anatomică și un sistem psihic formate în cursul a milioane de ani.

Încă de la începutul existenței în matricea mamei sale, Roger - devenit după terminologia latină *infans conceptus* - evitase câteva pericole morale. Oamenii de știință au constatat că aproximativ 15 la sută din embrioni mor în timpul primelor patru sau cinci săptămâni ale vieții lor larvare și sunt expulzați prin lichidele menstruale. Circa 15 la sută pier ca urmare a unei false nașteri spontane. Doi la sută sunt născuți morți. Procentajul de avorturi provocate variază în funcție de poziția țării în concertul mondial. Occidentul supercivilizat și Extremul Orient bat toate recordurile în acest domeniu.

Pentru Roger riscul unui avort provocat nu se punea, deoarece familia sa paternă făcea parte din înalta nobilime care se interesa să aibă moștenitori capabili să le continue rasa și să le poarte numele. Roger beneficia de o ședere confortabilă și caldă în burta mamei sale, Margaret. Suferea însă anumite incomodități atunci când Margaret, primă balerină, își făcea exercițiile de dans, când se urca pe cal sau făcea jogging pentru a-și menține agilitatea corpului. Roger se găsea la strâmtoare

şi ajungea la limita sufocării atunci când mama sa îşi strângea talia foarte tare pentru a-şi ascunde diformitatea în public. Împins de inconştient - şi înarmat cu întreaga sa experienţă ancestrală - el protesta faţă de această agresiune mişcându-şi mâinile şi picioarele, un comportament brutal care o uimea pe Margaret.

Acest scurt capitol al vieţii intrauterine a meritat o menţiune din cauza unui eveniment care a făcut senzaţie înainte de momentul dramatic al naşterii. Încă de pe acum, Roger ţipa. Un fenomen rar ce poartă denumirea ştiinţifică de *vagitus uterinus*. Roger scotea un strigăt atât de puternic, încât toată lumea ce se afla prin preajmă îl auzea foarte clar. Margaret, care tresărea ca şi cum un curent electric ar fi trecut prin patul său, ginecologul care o examina, cele două asistente, infirmiera, precum şi tatăl şi bunicul ţinuţi la distanţă, în spatele unui paravan vitrat. Contele Huntington voia să fie prezent la apariţia acestui moştenitor ambidextru, care va fi poate cândva chemat să poarte coroana Huntingtonilor. Perspectivă considerabilă, căci unchiul înghiţea cu o gaură neagră băuturile alcoolice găsite la îndemână, iar vărul - adolescent - se dedase drogurilor puternice, fără să ţină seama de interdicţia tatălui său şi de mustrările bunicului.

Ginecologul, uşor surprins de acest ţipăt ieşit din burta bombată expusă în faţa sa, anunţă cu un aer încurajator:

– Naşterea va avea loc în aproximativ o oră.

Dar mai multe ore se scurseră înainte ca fericitul eveniment să se producă. Ginecologul, devenit nevos de prelungirea antractului care-i contrazicea opinia, exclamă cu un fals abandon:

– Fiul dvs., domnule Osborne, va fi probabil un mare cântăreţ.

Bătrânul ripostă în locul fiului său:

Cântăreţ?... Un Huntington cântăreţ?... Absurd!

Angoasată de maternitate - o premieră pentru ea - Margaret asculta cu o teamă superstiţioasă ţipetele care ieşeau din abdomenul său rotunjit, întins ca pielea unei tobe. În interiorul cuibului său, atât de moale cândva, Roger se simţi deodată strâmtorat. Aproape sufocat, purtat de o agitaţie furioasă, el se zbătea cu sălbăticie. Margaret urlă:

– Doamne Dumnezeule... îmi e rău... faceţi ceva....

Roger îşi aruncă mai întâi capul împotriva învelişului care îl ţinea prizonier. Îl sparse şi fu apoi orbit de lumina proiectoarelor concentrate asupra micii sale persoane. Suntem născuţi printre excremente şi urină, zicea Sfântul Augustin, sexologul recunoscut al bisericii catolice. Urât ca un macac, aproape chel, ridat ca un îmbătrânit prematur, Roger alunecă pe un tobogan de mucus şi sânge şi căzu în mâinile ginecologului care, fără să-i ţină socoteală pentru întârziere, exclamă admirativ:

– Ce copil frumos!

Apreciere verbală stereotipă ce suna ca o muzică dulce în urechile părinţilor, fie ei nobili sau burghezi bogaţi, singurii ce aveau permisiunea să intre în clinică. Roger zbiera atât de tare încât eclipsa sirena unei maşini de pompieri ce trecea prin apropierea imobilului. O infirmieră îl luă pentru primele îngrijiri.

Evenimentul se producea în noaptea de 3 iulie, la ora la care Jim Morrison murea.

Coincidenţă?... Reîncarnare?....

Se scurseseră câţiva ani între decesul lui Jim Morrison şi naşterea lui Roger Osborne. Sarvastivadin, Sammatyia şi Vatsiputriya pretindeau că o viaţă crepusculară - mai mult sau mai puţin bravă - separă moartea şi reîncarnarea. Aşa ar putea fi explicat intervalul dintre ieşirea lui Jim Morrison pe poarta ce-l conducea spre infinit şi intrarea lui Roger Osborne pe poarta spre lumea celor vii.

Primele amintiri ale lui Roger se leagă de două episoade insolite. Se deplasa în patru labe pe un covor moale, când o arătare imensă cu părul lung, alb, tot în patru labe, îşi făcu intrarea în scenă şi răsturnă copilul care începu să zbiere... apoi se trezi atavismul lui Roger... instinctul său de apărare primit de la strămoşi - locuitori ai grotelor - ce respingeau cu mâna goală fiarele pădurii, îi dădu un curaj eroic. Se ridică şi lovi puternic animalul imens care în loc să îl mănânce îl lingea prietenește. Roger încetă să mai ţipe şi, gâdilat plăcut, izbucni apoi în râs.

Al doilea episod are ca decor o peluză verde, după ploaie. Escadrile întregi de fluturi, ce reflectau culorile unui

curcubeu îndepărtat, cădeau pe florile pierdute pe acest verde incomensurabil. În patru labe, şi adesea în două, Roger alerga după aceste culori zburătoare ce lunecau în spaţiu imediat ce se apropia de ele. Micile flori nu se ridicau însă. Roger se aplecă asupra unei tije fragile încoronată cu petale albastre şi cu mici diamante. Cu limba sa lipăi picurul strălucitor aflat într-un echilibru instabil. El era acum în comuniune cu cerul, cu o mică parte din bolta sa albastră... era felul său de a mulţumi copilului pentru iubirea pe care i-o purta, şi astfel de a se uni cu lacrimile sale dulci şi tandre. Fluturii descriau cercuri şi zig-zaguri pe deasupra capului său, invitându-l să li se alăture. Roger îşi reluă cursa strigând de bucurie... privi uimit feericele culori zburătoare şi cerul atât de înalt, dar atât de apropiat de inima sa, uitând că se află pe un mic teren... pământul se termină sub picioarele lui, peisajul se răsturnă, iar Roger făcu o tumbă direct în apa rece a unei piscine...

Guvernanta, care îl văzu de departe, se lansă speriată să-l salveze din apă... Când ajunse la marginea piscinei, văzu copilul înotând... mişcările îi erau dezordonate, dar destul de eficiente pentru a se menţine la suprafaţa apei... fluturii se învârteau în jurul creştetului cu plete de aur, salutându-l cu veselie.

Mulţi ani mai târziu, atunci când Roger - devenit preadolescent - povestea cu umor aceste aventuri trăite, membrii familiei îi explicau că nu ar putea să îşi amintească de aceste incidente intervenite în cursul primelor luni de viaţă, că el abordase ulterior acest subiect şi că imaginaţia sa îl ajută să reconstituie trecutul. Uimit de neînţelegerea lor, el ridica din umeri şi abandona discuţia.

Oamenii de ştiinţă au constatat că bebeluşii, ca şi oamenii mari, au nevoie de iubire, de tandreţe şi că răceala părinţilor atrage dereglări caracteriale care vor exercita influenţe negative asupra copilului, iar mai târziu asupra adolescentului, determinând în decursul anilor un comportament neurotic, psihotic şi chiar criminal. Caracterul adultului este format din cea mai timpurie copilărie. Roger nu a avut ocazia să resimtă răceala sau indiferenţa părinţilor, căci prezenţa lor se reducea la câteva vizite fugitive. Mama sa apărea şi dispărea în postura

unei loiale, frumoase şi fascinante creaturi de vis. Tatăl său lua în ochii lui proporţiile unui căpcăun mereu sumbru şi ameninţător. Roger îl va identifica mai târziu cu diavolul. Încă sugar, el îşi manifesta în felul său sentimentele faţă de cele două personaje. În apropierea mamei sale, râdea mulţumit. La vederea tatălui, urla, făcea gesturi dezordonate şi se zbătea ca şi cum ar fi fost în pragul unei crize de isterie.

Roger, un drăguţ pui de om, se dezvolta armonios. Totuşi, cea mai mică contrarietate - nu se ştia niciodată ce-i plăcea şi ce nu-i plăcea - îl făcea să plângă şi să ţipe din toţi plămânii. Pentru tatăl său - sclav al construcţiilor logice - comportamentul imprevizibil al copilului, salturile sale umorale inexplicabile, excesele sale vocale dezvăluiau o debilitate mentală, concluzie pe care Margaret o respingea cu indignare.

În absenţa părinţilor, afecţiunea lui Roger se îndrepta spre guvernantă şi spre femeia de serviciu care populau micul său univers, compus dintr-o cameră cu pereţii pictaţi cu flori şi plină de jucării, precum şi o terasă care-i permitea să vadă o grădină uriaşă, case albe cu acoperişuri argintii şi, dominând acest peisaj, un soare care se plimba în timpul zilei pe deasupra căpşorului său. Atunci când soarele se stingea şi tenebrele se îngrămădeau - noţiunile de zori şi de crepuscul îi erau încă străine - îl instala în pătuţul său şi îl incita să adoarmă cu ajutorul cântecelor şi poveştilor populate de zâne şi dragoni. Un biberon ce înlocuia sânul matern îi asigura hrana.

Dacă ziua se derula monoton, visele lui Roger erau, în schimb, presărate cu imagini colorate şi în plină mişcare. Reflexele aventurilor strămoşilor săi se proiectau pe un ecran uriaş... privirea inconştientului său se arunca asupra unor lupte dintre oameni şi fiare, asupra pădurilor şi asupra mărilor fără de capăt... dragoni - dinozauri, brontozauri, iguanodoni, ichtiosauri - se amestecau cu şopârle, şerpi, broaşte-râioase şi enormi păianjeni mai recenţi... zbura prin aer, ateriza pe un pământ înmuiat de ploaie... când o fiară se aruncă asupra sa pentru a-l mânca, spaima îl trezea din vis şi începea să plângă... apoi, foarte repede, fantasmele nocturne se risipeau şi le uita... adesea, el continua să verse lacrimi care se uscau, în vreme ce tânăra şi frumoasa sa guvernantă îl lua în braţe şi îl strângea

la piept... Ea se numea Polly... veselă şi debordând de sănătate, bunătatea şi frumuseţea sa au prevalat asupra hranei...

O umbră a întunecat acest tablou idilic. Încă de la intrarea pe scena lumii, Roger a manifestat o înclinaţie pentru cascadele de sunete, şi în special pentru propria sa voce... la ore nepotrivite... Prefigura, se pare, cariera sa viitoare de interpret de rock... Zbiera atât de tare încât vocea sa cobora în torente prin casa scărilor - de la etajul al doilea ce-i adăpostea camera - până la parterul unde tatăl său îşi amenajase cabinetul de lucru. Magistrat conştiincios, pătruns de importanţa şi de prejudecăţile sale puritane, el distribuia justiţia cu o severitate implacabilă. Seara, retras în bibliotecă, el îşi redacta hotărârile, exemple de precizie şi de competenţă juridică. Izbucnirile copilului, ce zbiera ca un posedat, împrăştiau ambianţa calmă, favorabilă elaborărilor intelectuale. Exasperat, el a urcat în camera fiului ce ţipa în continuare şi i-a ordonat lui Polly să îl facă să tacă. Cum ea nu putea impune disciplina unui sugar care prin definiţie nu se lăsa potolit, judecătorul a declarat-o incompetentă şi a concediat-o, fără să ţină cont de opoziţia raţională a soţiei sale.

Meg, noua guvernantă, primi un consemn precis: să reducă debitul sonor al micului Roger. Ea se achită miraculos de această misiune. Sub autoritatea sa, sugarul se arătă liniştit. În timpul zilei, îşi modera considerabil debitul vocal, iar după asfinţit adormea şi nu se mai trezea decât în dimineaţa următoare, când Meg îl hrănea cu biberonul. Judecătorul exulta. Găsise în fine guvernanta ideală. Putea acum din nou să se aşeze să-şi scrie hotărârile fără să fie deranjat.

Margaret, mai puţin euforică şi mai puţin încrezătoare decât soţul său, a avut îndoieli. Pediatrul pe care l-a consultat i-a explicat că un sugar, în cursul primului an de viaţă, dezvoltă acţiuni senzorio-motorii care-l conduc la obişnuinţe elementare, surse ale unor deprinderi simple, dar că la acest stadiu nu se constată o inteligenţă propriu-zisă. În concluzie, era exclus să i se impună vreo educaţie, chiar şi redusă la forma sa cea mai simplă.

Profitând de absenţa guvernantei ce beneficia de ziua sa liberă, Margaret a luat biberonul pe care Meg îl umpluse cu

lapte înaintea plecării sale şi l-a dus la un laborator de analize medicale. Examenul a constatat prezenţa unui barbiturice într-o cantitate slabă, dar capabilă să adoarmă sugarul câteva ore şi să-l menţină în restul timpului într-o stare de toropeală şi de năucire cvasipermanentă. Scandalizată, Margaret a vrut să alerteze poliţia, dar Walter a oprit-o. Ea nu ar fi putut dovedi că barbituricele a fost administrat de către Meg. Cuvântul ei contra cuvântului guvernantei nu avea destulă forţă pentru a justifica nişte urmări judiciare. În plus, Walter avea oroare de scandaluri. Familia Osborne se mulţumi să o concedieze pe guvernantă. Pentru Roger acesta a fost primul contact cu drogurile, care trebuie că a jucat un rol important în viaţa sa de interpret de rock.

Fără să ţină seama de opinia lui Walter, care ar fi preferat pentru fiul său o guvernantă vârstnică, experimentată, cu principii rigide, Margaret a angajat o tânără simpatică şi veselă - Alice Simpson - pe care Roger o acceptă cu o plăcere evidentă. În ce-l priveşte pe judecător, infernul declanşă asupra lui noi torente. Crispat de lipsa de barbiturice, sugarul şi-a amplificat ţipetele. A împins ţipetele şi urletele atât de tare, atât de puternic, încât Walter exasperat a trebuit să se refugieze la club pentru a-şi elabora în linişte hotărârile. El o regreta pe Meg, deşi metodele sale utilizate pentru a calma spiritele erau condamnabile. Îşi exprimă intresul de a o înlocui pe tânăra guvernantă, a cărei ineficienţă se dovedea evidentă. Dar Margaret se arătă neînduplecată.

Divergenţele cu privire la Alice Simpson şi la capacităţile sale educative nu au subliniat însă decât o faţetă a conflictului ce opunea pe Walter şi pe Margaret. Un mariaj nepotrivit, pretindeau pesimiştii; o balerină zburdalnică şi de o frumuseţe răpitoare acuplată cu un judecător ursuz, arogant şi înfumurat... frumoasa şi bestia... Optimiştii lăudau alianţa dintre cele două mari şi nobile familii, care îşi dăduseră mâna peste Canalul Mânecii.

Farmecul lui Margaret, prim-balerină la douăzeci şi cinci de ani, adorată de public şi înconjurată de un cârd de admiratori, sedusese pe judecătorul de patruzeci de ani, pentru prima oară căzut în febra iubirii. A prevalat asupra titlurilor şi,

contrar previziunilor, a câştigat partida. Margaret, care nu lua în serios elanurile tinerilor curtezani, fusese cucerită de caracterul integru al judecătorului, de soliditatea principiilor sale morale... de pletele sale argintii. Ea îi găsise frumuseţea severă a Arhanghelului Mihai care se lupta cu dragonul.

Tatăl lui Margaret, un Lusignan-Valois adevărat, cu strămoşi încoronaţi de glorie în timpurile cruciadelor, păstra concepţiile conservatoare şi desuete datorate educaţiei şi rangului, îndreptate parţial de către lipsa persistentă şi demoralizantă a banilor. Pentru a se adapta exigenţelor secolului XX, egalizator al claselor sociale, el se căsătorise cu o cântăreaţă de cabaret. Scandalizaţi, apropiaţii - părinţi, prieteni, colegi de club - au susţinut că e un sacrilegiu. Indignarea a atins culmea atunci când fiica sa se dedicase dansului clasic.

– Din fericire, este dans clasic protejat şi înnobilat de regi şi de ţari, a conchis cu indulgenţă unchiul său, contele de Grandpierre, un cvasiramolit simpatic. Dansul modern m-ar fi oripilat.

Grandpierre, un vechi prieten al contelui Huntington - pasiunea comună pentru regate îi apropiase încă din tinereţe -, îi furniză lui Lusignan informaţii puţin îmbucurătoare despre Walter Osborne. Pragmatic, intolerant, bigot, înclinat să comită cele mai rele nedreptăţi în numele justiţiei, judecătorul o va face pe Margaret nefericită. Pusă în gardă, ea respinse neîngrijorată avertismentul.

Viaţa noului cuplu a debutat sub auspicii fericite. Walter poseda o frumoasă casă în Wilton Crescent, în plină Belgravia, şi se bucura de multe bunuri. În lumea ghidată de oamenii de legi britanici, el îşi cucerise o autoritate şi o notorietate redutabile. Magistraţii se temeau de limba sa ascuţită, avocaţii îi blestemau în gând intransigenţa şi severitatea maladive, iar infractorii fugeau de el ca de ciumă. Apărătorii lor invocau cele mai îngrozitoare şicane procedurale pentru a evita judecarea clienţilor lor de către Walter Osborne, căci pedepsele erau foarte grele.

Dacă prestigiul public se întărea, în interiorul familiei sale relaţiile se degradau. Margaret a înţeles în cele din urmă că pretinsele calităţi ale arhanghelului ei disimulau un orgoliu

fără limită, certitudine a infailibilității sale, a superiorității sale asupra muritorilor. Răceala tot mai mare a soției sale, refuzul ei de a accepta o supunere altădată consimțită îi răneau vanitatea. Walter lua în derâdere cariera sa artistică, care o împiedica să se dedice în exclusivitate familiei. Prăpastia dintre ei se adâncea. Atunci când obligațiile sociale îi reuneau la întâlnirile mondene, ei se purtau ca doi soți ce respectă convenientele. O pace precară care ascundea o stare de război.

Dezamăgit de falsitatea raporturilor lor, Margaret a căutat în altă parte plăcerile unui sex pe care Walter i-l acorda cu o zgârcenie care i se părea a avea semnificația unei pedepse. Corpul de balet îi oferea lui Margaret o pepinieră de bărbați - dansatori cu niște corpuri superbe - care compensau cu ușurință mediocrele acuplări domestice. Ea uita atunci vechile ei preferințe pentru pletele grizonate, pentru oamenii serioși, apropiați de vârsta a treia, în brațele unor tineri puternici... oferindu-i explozii de plăcere care o lăsau gâfâind...

Walter a constatat cu o uimire crescândă faptul că nu își mai impunea puterea asupra lui Margaret, ce manifesta un șocant spirit de independență. Ea era cea care îi refuza intrarea în camera sa. Ea era cea care îi acorda lui favoruri din când în când, ca să nu se învenineze atmosfera și așa încărcată de electricitate din Wilton Crescent.

Judecătorul a înțeles că și-a pierdut autoritatea asupra lui Margaret... că soția sa făcea acest joc numai din convenință. Îi făcea concesii pentru a evita o ruptură iremediabilă.

Roger a venit pe lume exact în aceste împrejurări. Walter a crezut că poate să profite de acest eveniment pentru a se apropia de soția sa. Copilul era un pion important pe eșichierul relațiilor lui cu Margaret. El încercă să fie drăguț, dar ea se sustrăgea pe cât putea. Perspectiva unei rupturi definitive se profila la orizont. Descumpănit, el abandonă morga sa și-i ceru tatălui său să intervină în favoarea lui. Demersul nu avu însă nicio urmare.

Puțin după aceea, izbucni scandalul. Tina Cavalcanti, o balerină din a doua clasă valorică și bună prietenă cu Robert Turner, un tânăr și seducător dansator care se visa cu Margaret, a început să se agite. Exasperată, ea îndrăzni să o pălmuiască pe prima balerină în cursul unei repetiții generale. Ziariștii

şi criticii care asistau la spectacol puseră mâna pe un subiect gras. Gestul Tinei ascundea desigur ceva dedesubt... o afacere acum lansată pe scenă. Nervoasă, ea făcu declaraţii uimitoare: prim-solista se culca cu toţi bărbaţii din trupă, fără deosebire. Existau desigur exagerări în vorbele sale, dar adevărul nu putea fi contestat de nimeni.

Ceea ce ar fi trebuit să fie un incident de culise, fără vreo importanţă, dacă ar fi fost vorba de o balerină oarecare, a luat proporţii datorită faptului că eroina principală era Margaret Lusignan-Osborne. Onoarea judecătorului Walter Osborne cerea o reparaţie pe măsură. Soţia adulterină trebuia să suporte consecinţele. Ducele de Lusignan, ce aflase din presă despre poznele fiicei sale, se resemnă să accepte un divorţ în favoarea soţului ofensat. Pentru a complica mai tare viaţa lui Margaret, judecătorul a cerut şi a obţinut creşterea copilului. Familia Lusignan a trebuit să înghită pilula amară a ruşinii. Margaret plătea foarte scump libertatea sa recâştigată. Ea obţinu dreptul să-şi viziteze fiul o dată pe săptămână.

Desigur, cel mai trist efect al acestei afaceri se răsfrângea asupra micuţului Roger. Judecătorul începu să aibă bănuieli cu privire la legitimitatea fiului. În ce o priveşte, Margaret simţea un sentiment de înstrăinare cu privire la acest copil care îi amintea de Walter...

Roger... răul îndrăgit...

Ieşit din brumele sidefii ale copilăriei sale tandre, Roger redescoperea lent minunile lumii exterioare. Nimeni nu l-a învăţat ceea ce trebuia să facă sau să nu facă. El ştia că trebuie să ţipe pentru a-şi impune voinţa, pentru a cere atenţie, hrană şi îngrijire. El striga, de asemenea, pentru plăcerea din a-şi auzi vocea, pentru a-şi afirma existenţa. Teoria lui John Locke, care pretindea că inconştientul şi conştientul unui copil reprezenta la naştere un fel de spaţiu gol, o *tabula rasa*, se dovedeşte falsă.

Copilul mic nu este nici fiinţa inocentă coruptă de societate. El nu ezită să rupă aripile muştelor sau să ucidă furnicile. Moştenire a strămoşilor săi luptători, vânători. Nimeni nu-l învaţă pe un sugar ce tocmai a ieşit din burta mamei să se sprijine pe picioare şi să se îndrepte spre pieptul care îi furnizează laptele necesar

existenței. Nimeni nu învață pe micuța broască țestoasă, abia ieșită din oul înfundat în nisipul de pe plajă, să alerge spre valuri ca să scape de păsările prădătoare care se învârtesc pe sus și o atacă în picaj.

Percepțiile primitive ale lui Roger se multiplică acum, se îmbogățesc. Știa să facă diferența între voci umane, sunetele muzicii, scheunatul ogarului mamei sale, zgomotele ușii ce se închide, rezonanța linguriței pe peretele bolului umplut cu înghețată. Știa că trebuie să surâdă pentru a câștiga grațiile tinerei guvernante, care-i asigura protecția și care-i aducea tot ceea ce el dorea. Cum Margaret, acaparată de cariera sa, venea rar să-l vadă, Roger și-a îndreptat iubirea spre Alice, tânăra care se găsea mereu în preajma sa. Îi purta ranchiună mamei ce părăsise casa luând cu ea și pe ogarul alb, marele său favorit.

Inconștientul său poseda marile cunoștințe necesare vieții, totuși Roger, copil fiind, lua cunoștință de micile lucruri legate de noua sa existență, prin intermediul a ceea ce se numește *educație*. Multiplele experiențe ancestrale acumulate de Roger în inconștient ieșeau la suprafață sub forma unor manifestări vitale, de reacții instinctive: gesturi automate de apărare provocate de vreo amenințare exterioară, sexualitatea anală, teama, bucuria, visul, mânia, țipetele... Roger știa că dacă țipa, persoanele adulte ce se aflau în preajma sa se grăbeau să-i execute dorințele. Adesea, guvernanta, exasperată de urletele lui, îi vorbea cu un ton sever, dar nu-i producea teamă, căci Alice nu l-a bătut niciodată. Ea nu-l atingea decât pentru a-l îngriji. Devenise micul tiran prin forța naturii sale combinată cu instinctele și cu aprecierile personale.

Mulțumită lui Alice, orizontul lui Roger se lărgea încontinuu. Ea îi deschise lumea sunetelor melodice, cântându-i pentru a-l liniști, pentru a-l adormi, sau pur și simplu pentru a-i face plăcere. Cum ea nu știa cântece de leagăn, le înlocuia cu cântece lansate de Elvis Presley, Beatles, Rolling Stones, Doors, care-i încântaseră adolescența. Roger o asculta uimit și - însuflețit de spiritul de imitație propriu copiilor de vârsta lui - o acompania în felul său cu mici țipete.

Alice a adus în cameră un televizor și o instalație audio. Defilarea imaginilor în mișcare și cascada de muzică i-au trezit

interesul şi chiar plăcerea lui Roger. La vârsta de trei ani cânta şi se exprima într-un fel inteligibil.

Alice ceru autorizarea de a folosi de două ori pe săptămână maşina Bentley a judecătorului Osborne, cu scopul de a-i arăta lui Roger oraşul şi împrejurimile. Ea îl duse la zoo. Copilul întâlni aici o lume a fiarelor care nu-i era cu totul necunoscută. Informaţii foarte vechi imprimate în memoria sa genetică, la fel ca într-un calculator, îi dictau comportamentul faţă de aceste animale. La vederea elefanţilor enormi, ca nişte munţi, el bătu bucuros din palme, căci aceste pachiderme erau prietenii omului, informaţii existente în inconştientul său. În schimb, viperele, chiar dacă sunt mici şi slabe, îl umplură de teamă, deoarece aceleaşi informaţii - ascunse în conştiinţa sa - i-au trezit instinctul de autoapărare înaintea unui duşman de moarte al omului. Struţii şi delfinii îl amuzau. Maimuţele îi aminteau de nişte adulţi cu faţa surâzătoare, ce-i vorbeau deformând cuvintele într-un fel care se dorea a fi nostim şi apropiat de înţelegerea interlocutorului. Ele se dovedeau ridicole şi-i lăsau impresia că sunt slabe de spirit, el care de multă vreme sesizase sensul, tonul şi modalităţile limbajului uman. Pentru Roger *multă vreme* era o noţiune confuză. Pentru un copil de vârsta sa, o zi durează cât un secol, iar viaţa nu are nicio frontieră.

Walter îl vedea rar pe copil. Îngrijirea de nevoile materiale ale familiei - întreţinere, jucării, guvernantă, personal de serviciu, îngrijire medicală - îl făcea să se degaje de orice responsabilitate suplimentară, gândea el cu conştiinţa împăcată. Alice avea toată libertatea să se ocupe de educaţia copilului. Judecătorul îşi încruntă sprâncenele când într-o după-amiază Roger a apărut în pragul cabinetului său de lucru şi îi ceru, cu o voce subţire, dar dulce şi cristalină, un câine care să înlocuiască ogarul mamei sale.

Walter îl privi surprins. Era prima dată când îl auzea vorbind. Mai înainte, în cursul scurtelor sale vizite, el nu a avut nici timp, nici dorinţă să-i adreseze vreun cuvânt. Se limita să se întreţină cu Alice un minut-două cu privire la sănătatea şi la necesităţile copilului. Apoi se retrăgea mulţumit că şi-a îndeplinit datoria.

Cu ochii miraţi, studie prelung pe copilul oprit în pragul uşii. Judecătorul îl măsură din cap până în picioare şi îl cântări

mental. Frumos... poate prea frumos şi delicat pentru un băiat. Pletele buclate de un blond auriu care bătea spre castaniu, cu ochii albaştri, limpezi, cu pielea roză şi trăsături fine, Roger nu semăna cu nimeni din familie, şi nici cu părinţii mamei sale, cu toţii cu un fizic mai degrabă mediocru. În sângele copilului nu curgea oare sânge străin de cel al său?

Brusc indispus, el răspunse pe un ton sec:

– Vei avea ogarul tău atunci când vei fi destul de mare pentru a te ocupa de el.

Răspunsul copilului îl uimi.

– Dar sunt mare! Ştiu să citesc, să scriu şi să socotesc!

Pronunţă cuvintele cu o siguranţă care impunea.

Neîncrezător, Walter îi împinse o carte deschisă, o foaie de hârtie şi un creion, aşezate pe masă, şi, cu un ton ironic, îi ceru să-şi arate capacităţile intelectuale. Cartea, un tratat de drept, plin de termeni dificili, cu sens necunoscut pentru Roger, îi dădu totuşi ocazia să se descurce într-o manieră surprinzătoare. El pronunţa expresii juridice cu o precizie uluitoare pentru un copil de vârsta lui.

– Eşti un papagal perfect, spuse Walter răutăcios.

Roger îl privea cu seninătate. Scrise apoi, fără să facă greşeli de ortografie, o lungă şi complicată frază dictată de tatăl său. Uluit, judecătorul îi indică nişte cifre grupate în sute şi îi ceru să le adune. Roger execută această operaţie, apoi adăugă o scădere şi o înmulţire.

– Nu sunt însă obişnuit cu geometria, dar voi fi în curând.

Walter avu senzaţia că visează cu ochii deschişi. Cunoştinţele fiului său erau deconcertante. Îi reamintea de un cătel savant care epata spectatorii unui circ. Nici familia Huntington, nici Lusignan, în ciuda nobleţei lor, nu oferiseră lumii creatori de mare renume. Unii strămoşi ai lor arătaseră o anumită strălucire în lumea diplomatică sau militară, dar care nu cerea o inteligenţă ieşită din comun. Walter era primul magistrat al familiei. Pentru Lusignan, magistraţii, chiar şi înnobilaţi, făceau parte dintr-un ordin inferior al aristocraţilor de viţă veche. Roger era eventual un exemplar uman unic, ca şi tatăl său.

– Matematicile îmi plac, dar prefer literatura.

Limbajul lui Roger era neobişnuit pentru un copil.

– Îmi poţi spune ce ai citit?
– Cărţi, răspunse el evaziv.
– Vei avea ogarul tău, îi promise judecătorul.
– Alb, insistă Roger.
– Alb.

Remarcă surprins că micuţul nu a pronunţat deloc cuvântul *tată*....

Margaret obişnuia să îşi anunţe vizitele cu câteva zile mai înainte pentru ca soţul său să poată să plece de acasă, spre a evita o întâlnire neplăcută. Ca de obicei, ea aducea multe jucării, dar a rămas interzisă atunci când copilul a aruncat o privire indiferentă asupra cutiilor care se aflau în braţele şoferului.

– Aş fi preferat cărţi, a zis Roger.
– Ce fel de cărţi? Cărţi de colorat? Cărţi cu benzi desenate?
– Nu! Cărţi serioase...

Margaret observă pe masă câteva romane şi culegeri de poeme în engleză şi franceză. Descifră cu uimire nume mari: Dos Passos şi Rimbaud, Jack Kerouac şi Frost, Burroughs şi Whitman, Vidal şi Ginsburg.

– Înţelege oare toate aceste cărţi?, întrebă Margaret intrigată.

– Am început, doamnă, să-i citesc poveşti cu zâne, benzi desenate, cărţi pentru copii, spuse guvernanta. Dar această literatură nu îl impresionează. Într-o zi, când traversam holul, Roger a văzut biblioteca domnului prin uşa deschisă. Cărţile cu coperţi aurite l-au atras. Mi-a cerut să le vadă de aproape. Cum domnul era plecat, i-am dat voie să intre. Ţipa de bucurie atunci când deschidea volumele groase, cu ilustraţii numeroase, enciclopedii, albume de artă, tratate de istorie... romanele, plachetele de versuri l-au sedus. Şi cum ştia să citească...

– Cine l-a învăţat? Vreun profesor?

– Nu, doamnă! Eu l-am învăţat. Ceea ce a început ca un amuzament s-a transformat pentru el într-un joc pasionant. Poemele l-au încântat. Sinceră să fiu, eu nu înţeleg mare lucru, dar Roger se simte în mijlocul cărţilor ca un peşte în apă. Cum îmi era frică să îl las să frunzărească în bibliotecă - căci accesul este interzis când domnul nu este acasă - l-am obişnuit pe Roger

să frecventeze librăriile. Uimit, el alerga de la un stand la altul şi îmi cerea să-i cumpăr o groază de cărţi. Debaraua este plină. Librarii sunt uimiţi de alegerile lui. Eu ştiu că avem de-a face cu un copil excepţional.

– Nu vă e teamă că aceste eforturi ar putea să îl obosească?

– Nu cred, spuse Alice cu un ton încrezător. Roger este diferit de copiii de vârsta lui.

Diferit... Acest cuvânt se imprimă în spiritul lui Margaret, care, ca şi Walter, îmbrăţişă copilul cu o privire profundă, ca şi cum ar fi vrut să studieze în profunzime acest fenomen atât de lăudat de către guvernantă. Un psihanalist a brodat o lungă teorie, plicticoasă şi plină de termeni tehnici, pentru a ajunge la aceeaşi concluzie ca şi Alice.

Roger, plictisit de acest dialog, îşi îndreptă spre terasă ochii săi strălucind de inteligenţă şi spuse vesel:

– Doris!

Un câine alb cu părul lung şi ondulat apăru pe uşa deschisă, se precipită asupra copilului şi începu să-l lingă pe faţă.

– Gata, Doris, strigă Roger râzând cu lacrimi. Ajunge!

Tabloul plăcut o încântă pe Margaret, dar în acelaşi timp o făcu geloasă.

– Cine i-a oferit acest câine?

– Domnul. La cererea expresă a lui Roger. El adoră câinele. Este cel mai blând şi mai tandru animal pe care l-am văzut vreodată. Dar dacă încercaţi să vă apropiaţi de Roger atunci când se joacă împreună, vă arată colţii. El îl apără ca pe puiul său.

Margaret se simţea vinovată. A dovedit ea vreodată dorinţa de a-şi proteja copilul, de a-l veghea? Poate, la început, imediat după naştere... Apoi se mulţumise să ştie că el se află pe mâini bune... O guvernantă, practic o străină, se ocupa acum de el şi un câine îl adora...

– Cine l-a învăţat limba franceză?, întrebă Margaret.

– Mama mea este franţuzoaică, doamnă. Am început prin a-i vorbi în franceză. Dar nu e o franceză şlefuită, ci un jargon cotidian...

Ea îi arătă cu un gest cărţile:

– Lectura poeţilor francezi i-a şlefuit limbajul. Adesea, el pronunţă cuvinte pe care eu nu le înţeleg. Am cumpărat

dicționare pentru a-i da explicații atunci când îmi pune întrebări grele... L-am văzut descifrând textul, despărțind cuvintele în silabe... imediat după aceea a ajuns la o lectură curentă... El alegea, de exemplu, o carte ce prezintă veliere. Lua apoi un velier miniatural și, privind imaginea unui vas cu vele, își punea degetul pe un catarg și murmura *catarg*. Apoi își punea degetul pe o etravă și zicea *etravă*. Adeseori, pronunția era defectuoasă. Atunci îl ajutam să spună corect acel cuvânt.

– Ați urmat o școală, Alice?

– Da, doamnă. Am terminat școala secundară. Puțin după aceea părinții mei au pierit într-un accident de mașină. A trebuit să-mi câștig singură existența. Și iată-mă aici!

– Aveți talente de educatoare, Alice. Este imens ceea ce ați făcut pentru el.

– Nu am făcut decât să-i deschid o poartă... el singur a făcut apoi totul.

Margaret luă o carte - *Wilderness* de Jim Morrison - o deschise, apoi cu mâna sa liberă îi mângâie creștetul lui Roger, care mângâia cu blândețe câinele cuibărit la picioarele sale.

– Ai citit toate astea?, îl întrebă ea neîncrezătoare.

Copilul își ridică ochii albaștri spre mama sa și, cu vocea lui delicată, dar vibrândă, asemănătoare cu niște clopoței cântăreți, recită:

I received an Aztec wall of vision
End disolved my room in sweet derision
Closed my eyes, prepared to go
A gentle wind inform'd me so
And bathed my skin in either glow...

– Și versurile acestea îți plac?
– Ah, da!
– De ce?
– Cântă! Este muzică!

Walter și Margaret au anunțat această revelație familiilor lor. Trezirea capacităților mentale ale lui Roger s-a produs mai repede decât la copiii de vârsta lui. Huntington și Lusignan

au fost însă puțin interesați. Winston Churchill, mezinul prea clocotitor, a eclipsat pe fratele său mai mare, ducele de Malborough, și l-a împins brutal în culisele istoriei. A deveni anexa unui țânc, fie el și genial, nu-i convenea nimănui.

Bătrânul conte Huntington își exprimă dorința să revadă această mică minune, care la intrarea în lume, cu patru ani mai înainte, avea aerul unui macac ridat și prost. Chiar și Walter, cel mai flegmatic dintre englezi, părea descumpănit de această transformare. Calmul său și răceala câștigaseră un lustru legendar. Se povestea cu admirație reacția sa într-un mare restaurant din Brighton, în care patru indivizi mascați și înarmați cu pistoale au pătruns acolo și au cerut cu un ton amenințător bijuteriile și argintul clienților speriați, paralizați de teamă. Sosit înaintea lui Walter, care și-a luat automat masca de judecător implacabil, șeful bandei, impresionat, speriat, tremurând, se retrase antrenând și complicii lui. Întâlnirea dintre conte și copil nu era lipsită de umor. Moșul, un gigant magnific, orgolios, plin de importanță, privea de la înălțimea sa urmașul fragil, vesel și impasibil. Părinții prezenți la această ceremonie își holbau ochii stupefiați de acest comportament incalificabil. Un curtezan care s-ar uita cruciș cu un aer insolent la regele Soare, la Curtea de la Versailles, ar fi provocat mai puțină uimire decât atitudinea de frondă a micuțului Roger în raport cu șeful în viață al familiei Huntington.

– Roger, tatăl dvs. mi-a povestit că vă place poezia... Și nu *Cei trei purceluși* sau *Micul Chaperon roșu*. Se pare că preferați pe Rimbaud, pe Frost... și pe Whitman...

Contele era un membru al acelei coterii selecte care folosea un limbaj prețios... vorbind cu dvs. cu toată lumea... cu copiii și cu servitorii, cu prinții și cu capetele încoronate și chiar cu soția: „Draga mea Amelie, ați vrea să vă scoateți cămașa de noapte... și să vă îndepărtați picioarele, vă rog". Ei nu tutuiau cu o reală plăcere decât pe prostituatele generos plătite, pentru a suporta fantasmele lor bolnave.

– Ați putea să-mi recitați un poem, dragul meu Roger?

Micuțul se execută cu grație. Cu vocea sa melodioasă, declamă cu o cadență perfectă o suită de cuvinte incomprehensibile.

– Presupun, dragă Walter, că fiul tău ne joacă o **farsă**, exclamă contele surprins.

Judecătorul își încruntă sprâncenele.

– Ce vrei să spui, Roger?

Fratele său mai mare, vicontele, surâse răutăcios.

– Din această vorbărie nu am înțeles decât numele lui Zeus și Ganimede.

Roger aruncă o privire uimită asistenței.

– Cu toate acestea, am fost foarte clar.

Un tânăr, rudă îndepărtată, care își terminase studiile la Cambridge, izbucni în râs:

– Fiul dumneavoastră, Walter, este un chefliu. A recitat acest fragment în cea mai pură greacă veche. Roger este un copil cu adevărat surprinzător.

– Sunteți sigur, Gerald?, întrebă bătrânul conte.

– Absolut. Este din Straton. Un poet erotic. Când ai învățat greaca veche, Roger?

– Nu am studiat niciodată greaca veche, a răspuns el cu simplitate.

– Poți repeta acest text?

– Da! Nicio problemă!

– Atunci fă-o! Pe măsură ce tu vei recita, eu voi traduce, pentru ca toți acești domni să poată înțelege.

Roger s-a executat. Gerald a dat poemului o interpretare modernă în limba engleză.

Urcă spre eterul divin, acvilă superbă, urcă,
Și poartă copilul pe aripile tale întinse
Urcă și păstrează cu grijă în gheare pe dulcele ***Ganimede,***
Și păstrează cu gelozie paharnicul
Ce-l va servi pe Zeus din cupe cu delicii...

Gerald a terminat traducerea. Vicontele surâdea excitat.

– Este un poem picant... Zeus.. Ganimede... cupe cu delicii...

– Fiți mai explicit, Ingram, ordonă contele nerăbdător.

Bătrânul era prea puțin familiarizat cu mitologia.

– Vreți să spuneți că...

– Relațiile dintre Jupiter și Ganimede erau... mai degrabă dubioase...

Contele își încruntă sprâncenele. O amintire ieși din

întunericul inconştientului la lumina realităţii şi îl frapă cu o mare angoasă... Roger era ambidextru... deci suspectibil de... El evită însă formularea expresiei care-l bântuia. Se îndreptă spre copilul uimit de reacţia părinţilor.

– De ce aţi ales acest subiect?... Despre Ganimede... ce ştiţi?

– Era un băiat care a intrat în palatul zeilor...

– Prin nişte mijloace nepotrivite...

– De ce nepotrivite?, a întrebat Roger stupefiat de brutalitatea contelui.

– Îşi bate joc de noi!, a spus William, vărul primar al lui Roger.

Cu gura strâmbă, el îl privea cu un aer răutăcios. Furios, Roger îşi muşcă buza de jos.

– Mi-aţi cerut să vă recit nişte versuri. Ceea ce am făcut. Ce mai vreţi?

Pentru prima dată, judecătorul îi mângâie capul şi îi vorbi cu dragoste:

– Bine, Roger! Să lăsăm asta. Mie mi-a plăcut poemul!

Însoţit de fiul său, judecătorul Osborne a părăsit îngrijorat Haslemere, sediul străvechi al familiei Huntington. Reîntors la Londra, el a făcut o vizită - chiar a doua zi - profesorului Albert Kingsley, directorul Institutului de Neurologie. Rapoartele lui Kingsley, clare şi competente, dovedeau elocvent capacitatea sa. Walter i-a vorbit de fiul său, de precocitatea lui şi a insistat asupra recitării poemului din greaca veche.

– Tatăl meu a fost cu adevărat şocat, încât m-a sfătuit să-l eliberez de demonii săi prin efectuarea de exorcizări. Mi-a recomandat un preot italian - admis de către Vatican - care este un exorcizator recunoscut. Mii de posedaţi au fost salvaţi de diavol mulţumită unui colier de fier utilizat cu o eficacitate garantată de 1700 de ani. Acest colier a fost făcut de către Saint Vicino, care *strangula* impulsurile diabolice. Un copil de ţară, fără nicio educaţie, a fost exorcizat după ce a vorbit greaca veche, întocmai ca şi fiul meu.

Profesorul Kingsley izbucni în râs.

– Faptul că Biserica Catolică - în plin secol XXI - obţine avantaje din naivitatea oamenilor de la ţară şi din credulitatea

orăşenilor cu facultăţi intelectuale limitate nu mă surprinde deloc. Pentru a face faţă asaltului noilor săi inamici, Copiii lui Dumnezeu, Cultul lui Moon, Sataniştii, Cultul Şerpilor, Voodoo, vechile credinţe ale amerindienilor resuscitate de rămăşiţele lor pământeşti, Vaticanul e obligat la compromisuri. De exemplu, dă un nou suflu exorciştilor, care, asemenea vrăjitorilor sau iluzioniştilor, fac să iasă din gura posedaţilor viermi împuţiţi şi în cele din urmă un aşa-zis diavol care fuge cu coada între picioare. Filmul *Exorcistul* a cunoscut un succes monstru. Dar să nu vă fie frică, domnule Osborne. Greaca veche vorbită de fiul dvs. nu are nimic demonic. Acest fenomen cunoscut sub numnele de *xenoglosie* intervine atunci când subiectul - în acest caz, fiul dvs. - este cufundat în ceea ce se cheamă *xenofrenie*. Xenofrenia implică o graniţă fluctuantă între domeniul conştientului şi cel al inconştientului. Ca urmare a unor tulburări psihice, informaţiile acumulate de milenii - în cazul fiului dvs., greaca antică - alunecă, se filtrează în conştient. Răni, boli sau chiar emoţii puternice pot să producă această confuzie între trecutul uitat şi memoria prezentă. În faţa areopagului bătrânilor domni, fiul dvs., care este cu adevărat foarte sensibil, a avut o puternică presiune psihică, iar reacţia s-a manifestat prin această recitire a unui poem grec. Pentru el, poemul era perfect inteligibil. El îşi imagina pur şi simplu că şi dvs. îl înţelegeţi. Revenit în starea normală, nu va mai putea să reînnoiască acest experiment. Va rog să aduceţi mâine dimineaţă copilul aici. Îi voi testa capacităţile mentale. Noi acum posedăm toate mijloacele adecvate. Mai întâi, coeficientul de inteligenţă, IQ - *intelligence quotient* -, a cărui marjă de eroare este foarte redusă. Tabelul IQ acordă 0-20 puncte pentru un idiot, 20-50 pentru un imbecil, 50-70 pentru un cretin, 70-90 pentru un normal mediocru, 90-110 este normalitatea comună. După cum observaţi, normalitatea şi cretinismul sunt foarte apropiate, a spus profesorul Kingsley cu un umor crud. 110-120 sunt atribuite inteligenţelor superioare, 120-140 unor indivizi ce posedă o inteligenţă peste cea superioară, pentru ca peste 140 să fie pentru persoanele foarte dotate. Se întâmplă să se depăşească şi 200 de puncte. Atunci avem de-a face cu geniile, *caz rarissim*.

În ziua următoare, Roger era aşezat pe un scaun metalic în faţa unei lungi mese la care stăteau şapte savanţi, profesori universitari şi cercetători experimentaţi, cu părul alb. Ei îl priveau pe puşti cu o curiozitate binevoitoare. Pentru a nu-i tulbura calmul spiritual, absolut necesar reuşitei testelor, ei nu au solicitat performanţe lingvistice precum cele încercate în faţa familiei Huntington. Cum era rar ca un copil de patru ani să fie capabil să recite un poem în cea mai pură greacă veche, ei i-au acordat tot interesul. Faţa deschisă a lui Roger, inteligentă, angelică pleda în favoarea sa. Un cobai simpatic ce promitea un examen instructiv chiar şi pentru nişte bătrâni încercaţi. Cel mai în vârstă dintre ei curăţase deja un Premiu Nobel şi mai multe diplome de Doctor Honoris Causa.

Pentru a-l destinde, au început prin a-i pune întrebări despre jucării, despre Nintendo, despre Sega şi despre patinele pe rotile. Roger se supuse cu graţie dorinţei lor de a comunica cu mica sa persoană, ceea ce mai degrabă îl flata. La Wilton Crescent, numai Alice şi Doris purtau conversaţii cu el - evident, fiecare în felul său, cu propriile mijloace. Doctele personaje au simţit că alunecă în gol atunci când Roger le răspunse că jucăriile nu îl impresionau, că Nintendo era un joc pentru copiii mici şi că patinele pe rotile erau practic inutilizabile pe terasa apartamentului său. În schimb, el prefera să rezolve problemele de şah ridicate de calculatorul său, care era un partener potrivit.

– Şi cine v-a învăţat să jucaţi şah?

– Alice, guvernanta mea. Dar după câtva timp, ea a încetat să mai fie un partener interesant. Jucătorul automat, care dă riposte ingenioase, calculate de computer, este mult mai palpitant.

– Nu vă plac trenuleţele, avioanele, maşinuţele?

Roger îi asigură că îi plac foarte mult, dar numai ca să se distreze, după ocupaţiile lui serioase...

– Care sunt aceste ocupaţii?, îl întrebă deţinătorul Premiului Nobel.

Răspunsul lui Roger îl uimi. Cu vocea sa delicată, copilaşul a abordat subiecte aparent inabordabile pentru un copil de vârsta lui: istoria universală, în special epoca romană şi Renaşterea, biologia, cosmologia şi tehnica filmului îi ofereau un teren vast

de studiu. Găurile negre exercitau asupra lui o atracție specială. Literatura și muzica îl pasionau. Trei titani străluceau în mod special: Shakespeare, Rimbaud și Morrison. Michelangelo și Van Gogh îi plăceau cel mai mult din lumea artei.

Savanții examinatori au crezut că visează. Un copil de patru ani ce discuta despre subiectele cele mai variate în felul unui conferențiar. Expresiile sale livrești curgeau limpezi, fluide.

– Unde ați găsit această mare cantitate de informație?, a întrebat Kingsley, intrigat și admirativ.

Roger aruncă o privire rapidă asupra tatălui său, apoi își dezvălui ezitant sursele. Judecătorul a aflat cu ocazia asta că băiatul frunzărea de multă vreme prin biblioteca sa, fără ca el să-i fi dat voie. Pentru a minimaliza impactul produs de fapta sa, el a adăugat că o mare parte a cărților au fost cumpărate de către Alice.

– Ați avut timp să citiți toate aceste cărți?, îl întrebă atunci Jules Favrault, profesor de psihologie la Universitatea din Paris.

Răspunsul lui Roger îl năuci.

– Am deprins lectura rapidă, în diagonală. Dar să știți că îmi plac și Mickey Mouse, Woody Woodpecker, rățoiul Donald, cei trei purcelușI și lupul cel rău.

Înainte de a se trece la testele psihologice, profesorul Wallis, neurochirurg apreciat, a spus la urechea lui Kingsley:

– Mă întreb dacă nu cumva această activitate uimitoare nu este rezultatul vreunei leziuni pe creier.

– Eu nu cred, dar vă rog!

Wallis s-a apropiat de Roger și i-a examinat albul ochiului cu ajutorul unei lămpi minuscule, apoi i-a palpat craniul, învârtindu-l în scaun ca un *disc-jokey* care făcea să valseze un disc. Wallis nu a constatat nimic suspect. Coeficientul de inteligență al lui Roger, interpretat de un tânăr doctor în psihologie, asistent al lui Kingsley, a furnizat o nouă dovadă ce confirma capacitățile mentale extraordinare ale copilului: 210 puncte, ceea ce depășea toate limitele. Somitățile strânse în jurul acestui caz au decis să se continue investigațiile prin toate mijloacele oferite de știința modernă: artileria grea a celor mai severe teste.

Kingsley i-a dat lui Osborne câteva explicații sumare:

– Actualmente, noi tocmai testăm treizeci de studenți de la Oxford, solicitându-le să joace Tetris, un joc video care ne va permite să vedem consumul de glucoză de către creier în cursul unei activități. Un creier antrenat face mai puțin efort pentru a realiza 100 de puncte decât pentru a realiza 10. Vom utiliza, de asemenea, matricile progresive Raven - testul PMAR - precum și testul CPT - *continuous perfomance test* - care implică un ritm delirant, toate acestea pentru a vedea diferențele de performanțe dintre subiecți. Încă o chestiune de rutină: trebuie să-i administrăm fiului dvs. o injecție intravenoasă FDG - fluro-desoxy-glucoză -, pentru a putea să citim reacțiile creierului atunci când va fi instalat sub casca unui scaner. Toți sudenții au fost deja injectați, fără nicio problemă.

– Cred că fiul meu nu va accepta fără să protesteze acest experiment.

– Este pentru binele lui și al dumneavoastră. Știți de ce depinde... De altfel, vrem să tratăm cu copilul. Îi vom oferi în schimbul colaborării un frumos cadou.

Premiul Nobel îl luă pe Kingsley spre pervazul ferestrei și îi murmură la ureche:

– Dacă vom utiliza și chirurgia stereostatică, am putea obține rezultate...

– Scuzați-mă, domnule, a spus Kingsley, dar copilul face mofturi și față de injecția FDG, nici el și nici tatăl său nu vor accepta să i se bage un electrod în profunzimile creierelui.

– Păcat! Era o tehnică nedureroasă... în fine... aproape nedureroasă...

– Nu! Este complet exclus!

Atunci când a trebuit să i se facă injecția, Roger a uitat toate regulile de politețe, învățate de la Alice, și a făcut o demonstrație de țipete atât de ascuțite încât a impresionat tot institutul. În cele din urmă, flatat, tentat de oferta unei impozante enciclopedii medicale ilustrate, s-a supus. Râsetele ironice ale studenților testați alături de el au contribuit la această colaborare. Kingsley a decis ca Roger să facă testele de la nivelul mental al studenților. Rezultatele au demonstrat că un copil de patru ani putea să se distanțeze de studenți foarte înzestrați. Profesorul Wallis a ridicat din umeri:

– Nu sunt foarte mulţumit de rezultate. În majoritatea colegiilor, coeficientul de inteligenţă al studenţilor este superior celui al profesorilor.

– Performanţele mentale ale micuţului Osborne sunt remarcabile, fără îndoială, a insistat Kingsley. Inteligenţa, memoria, raţionamentul, atenţia, concentrarea...

Psihiatrul Peter Horn, chel şi pântecos, s-a arătat mai puţin entuziast:

– Este prea frumos ca să fie adevărat... La şcoala secundară aveam un coleg de clasă care ne uimea. Creierul său lucra ca un calculator. I se dădea un număr cu şapte sau opt cifre şi i se cerea să le înmulţească sau să le împartă cu un număr de cinci sau şase cifre. Substanţa cenuşie intra în funcţiune. Ochii lui rotunzi fixau tavanul şi după câteva secunde dădea rezultatul exact. Putea extrage mental rădăcina pătrată sau cubică a oricărui număr. Au venit să-l vadă savanţi de peste tot, să-i vorbească, să-l înţeleagă. Dacă el ar fi fost de acord, ei i-ar fi deschis craniul, i-ar fi disecat creierul... La vârsta de şaisprezece ani, copilul era un geniu. Dar la treizeci era un om sfârşit. Nu a fost capabil să-şi fructifice talentul. La patruzeci de ani vânează muşte într-un azil de alienaţi mintal.

Walter Osborne se arătă decepţionat. Kingsley se îndreptă spre el.

– V-aţi gândit la o carieră pentru fiul dvs.?

– L-am înscris dinainte la Eton, pentru a-i asigura intrarea atunci când va fi de zece ani. Oxford sau Cambridge pentru studiile universitare. Totul încoronat cu o onorabilă carieră juridică asemănătoare celei a tatălui său.

Un surâs ironic apăru pe faţa lui Willis.

– Nu credeţi că ar trebui să-l întrebaţi şi pe împricinat? În cursul discuţiilor noastre cu fiul dvs., studiile de drept nu au fost deloc evocate. Lăsaţi-l să se descurce singur. Îşi va alege singur drumul.

– Acest sfat reprezintă concluzia analizelor dumneavoastră? a întrebat judecătorul iritat.

– Nu, domnule Osborne. Veţi primi în cursul săptămânii următoare un raport detaliat despre dezvoltarea psihologică şi intelectuală a fiului dvs., a răspuns cu calm Kingsley.

Deocamdată, pot să vă spun numai că suntem martorii unui miracol. Un creier de adolescent excepțional înzestrat într-un corp de copil mic, în plină creştere, ce are nevoie de somn şi de îngrijiri speciale. Inteligența sa, capabilă să asimileze cunoştințe de o mare bogăție şi dorința de a aprofunda experiențele riscă să provoace pierderi iremediabile. Este clar... că educația fiului dvs. comportă serioase preocupări. Dezvoltarea sa fizică, relativ lentă în raport cu evoluția psihică rapidă va fi eventual accelerată, deoarece natura caută mereu un echilibru, adesea instabil. Colegii mei şi cu mine am căzut de acord să vă sugerăm să îl trimiteți pe Roger la o şcoală elvețiană special dotată pentru educația copiilor supradotați.

Judecătorul le acceptă sfaturile, deşi ar fi preferat foarte selecta Ludgrove House, şcoală engleză ce primea puştii de elită şi, suprema onoare, pe descendenții familiei regale. Cele două şcoli erau foarte scumpe, dar cum contele Huntington suporta cheltuielile, acest aspect nu îi punea probleme. Zgârcenia judecătorului era binecunoscută. Odată făcută alegerea, Geneva prezenta pentru el un anumit avantaj. Ea îl elibera de prezența bruiantă a fiului său. Roger putea să-şi petreacă vacanțele la țară, la castelul Huntington, sau la Lusignan, la părinții dinspre mamă. În acest fel, toată lumea va fi mulțumită.

După acest aranjament, Roger a plecat - cu arme şi bagaje, adică jocuri, cărți, casete video şi, bineînțeles, ogarul - spre malurile lacului Geneva. Alice îl însoțea tristă, căci după această călătorie ea trebuia să-l părăsească şi să se întoarcă la Londra. Walter a făcut dovada unei rare generozități şi a oprit-o în serviciul său pentru ca ea să se ocupe de Roger în timpul vacanțelor.

Precaut, Walter făcu o vizită la Eton pentru a asigura fiului său un loc în afara planificării. Cancelarul, devenit concesiv în urma raportului strălucit al lui Kingsley, a promis să găsească o soluție convenabilă.

După o plăcută călătorie la bordul maşinii Bentley - copilul a refuzat vehement transportul cu avionul sau trenul, care ar fi implicat instalarea lui Doris într-o cuşcă, printre bagaje - Roger a văzut încântat lacul ce se întindea, ca o mare, până dincolo de

orizont. Şcoala, înconjurată de verdeaţă şi construită pe malul lacului, îi inspira o anumită neîncredere; prezenţa bruiantă a altor copii mai mari decât el, nu era de natură să-l liniştească. Crescut în solitudinea răsfăţată a locuinţei din Londra, el se găsea brusc aruncat într-un mediu plin de agitaţie care îi provoca dureri de cap.

În realitate, ambianţa şcolii era mai puţin tumultoasă decât a altor stabilimente de acelaşi gen. Direcţia cerea elevilor un comportament afectuos, paşnic, apropiat de atmosfera unui club englezesc. Energia proprie copiilor exploda adesea, rupând zăgazurile unei gravităţi impuse de tradiţie. Profesorii, blindaţi cu o politeţe rece, nu ridicau niciodată tonul, care era întotdeauna calm şi echilibrat. Ei se adresau copiilor cu "dumneavoastră" şi îi tratau cu o consideraţie evidentă. În această şcoală rezervată moştenitorilor bogaţi sau de sânge nobil, termenii „eliminare" sau „exmatriculare" nu se pronunţau niciodată.

Dacă un anumit antagonism între profesori şi elevi nu putea să fie negat, totul se petrecea cu calm, fără să fie făcute valuri. În domeniile sportului şi artei, spiritul de competiţie şi promovarea talentelor erau foarte mult încurajate. Direcţia era conştientă că reputaţia de copil supradotat ce-l preceda pe Roger Osborne va suscita animozităţi printre colegi. Micuţul englez a primit autorizarea excepţională să păstreze câinele în cameră.

Faptul că noul-venit a obţinut privilegii nu îi deranjă însă pe ceilalţi copii, obişnuiţi să primească un tratament favorizant dacă era comparat cu cel din alte şcoli particulare. Cai, motorete, jocuri electronice, ordinatoare, instalaţii video, instrumente muzicale erau puse la dispoziţia preadolescenţilor şi adolescenţilor. Micuţii puteau găsi în afara orelor de şcoală toate jucăriile pe care imaginaţia cea mai debordantă o putea concepe.

Înainte de a începe cursurile, o comisie compusă din trei profesori desemnaţi de director s-a reunit pentru a examina nivelul cunoştinţelor lui Roger şi în special ceea ce nu ştia, pentru a se stabili clasa al cărei program ar fi putut conveni continuării studiilor. Ignorând subtilităţile gramaticii, el alegea cuvintele, le combina cu pricepere, modela instinctiv frazele şi se exprima cu eleganţă. Poseda cunoştinţe aproximative

despre aritmetică. Comisia a decis să fie repartizat - provizoriu în ultima clasă elementară. Trebuia evitat riscul de a-l demobiliza, risc mereu prezent dacă era trimis printre colegi prea mult sub nivelul său. Grație capacității sale de a absorbi informațiile, de a le stoca în inconștientul său, apoi de a le scoate la suprafață, el va reuși să treacă examenele în ritm accelerat - și după previziunile lui Kingsley - să termine liceul la zece sau unsprezece ani și universitatea la treisprezece ani... fără să se excludă eventualitatea unui accident susceptibil să stopeze mașina.

Intrarea lui Roger într-o sală de clasă populată cu copii de nouă ani a excitat o curiozitate generală. A fost instalat într-o bancă redusă la dimensiunile sale, i s-a pus în față un morman de cărți și caiete, apoi a fost lăsat să se aclimatizeze cu ambianța foarte nouă pentru el.

Directorul i-a anunțat pe elevi că Roger Osborne, micul lor coleg, a urmat cursuri particulare și că ei trebuie să-i arate înțelegerea și prietenia. Dacă era cazul, să-l ajute să își facă temele.

Încă de la început, copiii l-au privit cu ostilitate. La vârsta lor, se considerau superiori acestui puști plăpând care ar fi avut loc aproximativ în prima clasă elementară. Dar cum el era tăcut și nu se amesteca cu ei la joacă, l-au uitat... sau aproape...

În timpul recreațiilor, Roger nu ieșea în curte. Așezat în banca sa, plonja în lecturile cărților lui de istorie sau de filosofie. După-amiaza, atunci când elevii își pregăteau lecțiile pentru ziua următoare, sub supravegherea pedagogilor, stăpâni absoluți ai sălilor de studiu, însoțit de o autorizație specială, lucra în bibliotecă sau ieșea în parc, la această oră goală, și se plimba pe malul lacului, însoțit de Doris. Dar prefera să se închidă la el; în solitudinea camerei sale, își pregătea examenele, asculta poemele lui Jim Morrison și, în timp ce asculta, arunca o privire la casetele video care prezentau concerte rock. Atenția sa distributivă îi permitea să se concentreze la două subiecte simultan. El nu urmărea moda. Roger nu împărtășea gustul marelui public pentru Bruce Springsteen, Bob Dylan, Joe Cocker sau Phil Collins. Îi plăceau Beatles, îi admira pe Rolling Stones și adora pe Sex Pistols. În Olimpul cântăreților el înălțase pe

Michael Jackson şi Joey Tempest, pe Elton John şi Bon Jovi, pe David Bowie şi Sebastian Bach. Punea pe acelaşi picior de egalitate pe Queen şi pe Poison, pe Dire Straits şi Scorpions, pe Guns'n'Roses şi Wings. Şcoli şi stiluri diferite, concepţii şi tehnici diferite.

Rock'n'roll, muzica ritmată, nervoasă, se confunda cu polifonia scandată, în felul unui poem latin care-i sosea pe aripi nevăzute de departe, de foarte departe... el zbura atunci spre porţile infinitului... trecutul, prezentul şi viitorul se suprapuneau... formau o unitate perfectă... Roger simţea în corpul său efluviile sonore... siluete brumoase se desenau înaintea ochilor lui interiori care plonjau într-o lume inaccesibilă ochilor lui exteriori... parcurgea în stare de veghe lumea viselor... un punct aruncat deasupra abisului negru al uitării lega conştientul şi inconştientul... muzica rock îi descoperea orizonturile feerice al imaginarului... zboruri de lumini dansante, uimitoare jocuri de artificii brodau arabescuri de culori şi de sunete şi îl ridicau pe culmile extazului.

Roger nu era decât un copil conştient de slăbiciunea sa... forţele necunoscute care se instalau în micuţul său corp îi inspirau bucurie, dar şi o frică ciudată... ele îi ordonau să le servească drept interpret... înzestrate cu inteligenţă şi venită de nicăieri, ele îi aduceau mesaje tot mai incomprehensibile... el nu ştia ce ar trebui să facă, ce se aştepta de la el... Dalai Lama era ales ca şi el, de mic, de foarte mic...

Adeseori, se întreba dacă se află sub imperiul visului, dacă imaginaţia nu îi juca feste, dacă nu lua himerele drept realitate...

Pe micul ecran al televizorului său, Led Zeppelin interpretau excelentul lor cântec *Tea for One*. Roger îl îndrăgea pe Robert Plant, interpretul, şi pe Jimmy Page, admirabilul chitarist, dar îl detesta pe Bonzo Bonham, bateristul, pentru că şi-a lăsat barbă...

Domnul Frederic Glaenzer urmărea cu un interes constant evoluţia mentală şi fizică a lui Roger Osborne, singurul copil-minune al unei şcoli destinate, teoretic, să educe copii supradotaţi. Domnul Glaenzer îi privea cu un ochi dezabuat pe pretinşii

supradotaţi primiţi pentru a fi îngrijiţi aici. Părinţii bogaţi îşi exteriorizau mândria excitată de înscrierea progeniturilor lor în registrele unei şcoli care nu îşi deschidea porţile decât pentru a primi talente autentice. Din nefericire, cei bogaţi şi cei superiori dădeau naştere unor copii de o mediocritate exasperantă. Ei lăsau impresia că şi-au epuizat toate mijloacele pentru a face bani. Pentru a menţine intact prestigiul şcolii, comanditarii acordau zece burse copiilor supradotaţi proveniţi din familii sărace. Marile minţi din domeniul artei, literaturii, muzicii, dansului aveau o provenienţă modestă.

Roger Osborne era o excepţie. Sau bârfele care circulau cu privire la originea sa discutabilă erau întemeiate? Divorţul judecătorului Osborne de soţia sa ar fi avut drept cauză o afacere de acest fel. Primele împroşcări cu noroi îl aveau drept ţintă. Nu era decât un modest început.

Domnul Glaenzer a acceptat fără ezitare concluziile profesorului Kingsley cu privire la personalitatea lui Roger Osborne: geniul şi inocenţa aliate sub acelaşi înveliş copilăresc. Micuţul Roger adora bomboanele, îngheţata, Coca-Cola, patinele cu rotile şi compania ogarului său alb. Roger, geniul, a depăşit toate barierele neverosimilului. Copilul depunea o mare cantitate de energie pentru nişte jocuri neînsemnate, în schimb, creierul său consuma o cantitate infimă de glucoză pentru a compune un poem demn de un mare poet. Majoritatea profesorilor săi se îndoiau însă de calităţile sale.

– Este un foc de paie!

– O păpuşă mânuită de un ventriloc!

– Un zombi!

Domnul Glaenzer surâdea disprețuitor. Le răspundea mental: „Bieţi nebuni, pedanţi şi invidioşi!..." El inspecta, din timp în timp, fără să se anunţe, sala de clasă unde Roger, aşezat la masa lui, asculta cu mintea aiurea pe profesorul de matematică de la care învăţa geometria. În cursul unei după-amiezi, trecând pe lângă uşa sălii de muzică, la o oră la care nu exista acolo vreo activitate, el a auzit un rock îndrăcit interpretat la pian şi acompaniat de scheunatul unui câine. A intrat şi l-a văzut pe Roger absorbit în execuţia acestei bucăţi. Degetele sale alergau de la un capăt la altul al clapelor, asemenea unor şoricei roz,

agili şi nervoşi. La vederea domnului Glaenzer, care se apropia de pian, el şi-a întrerupt jocul şi s-a ridicat în picioare.

– Este o premieră acest acompaniament de către un câine, a spus el amuzat.

– Pink Floyd au avut această iniţiativă, domnule, a spus el cu aerul serios al unui şef de orchestră în plin efort.

– Perfect! Vă rog să continuaţi!

Domnul Glaenzer a ieşit în vârful picioarelor...

După câteva zile, l-a găsit pe Roger pe malul lacului. Copilul dormea la umbra unei sălcii pletoase, cu capul sprijinit pe burta căţelului său alb, care nu se mişca pentru a nu-l trezi. La apropierea domnului Glaenzer, el îşi arătă colţii. Directorul a privit multă vreme acest tablou de o inocenţă paşnică, apoi s-a îndepărat ca să nu-i atragă mânia lui Doris...

Domnul Glaenzer a făcut studii aprofundate despre psihologia copilului şi adolescentului. Personalitatea cu faţete contradictorii a lui Roger Osborne i-a inspirat o metodă de lucru *sui-generis*. El a dat instrucţiuni imperative personalului care se ocupa cu educaţia micuţului englez - la împotrivirea colaboratorilor săi - de a-i acorda o libertate fără limite. Profesorii trebuiau să-i predea materiile prevăzute în programul său particular, fără a-i impune eforturi - în ceea ce-l priveşte - inutile; întrebările adresate elevilor, probele scrise despre lecţia din acea zi, discuţiile care ar fi riscat să-i frâneze elanul. Numai examenele trimestriale îi erau cerute. Patru trimestre vor egala cei patru ani de şcoală elementară. Pentru a finaliza şcoala elementară, trei ani vor fi mai mult decât suficienţi.

– Elevul Osborne nu va rezista la acest ritm infernal, a protestat profesorul de matematică. Mai devreme sau mai târziu va claca. De-abia a împlinit cinci ani.

– Îmi asum responsabilitatea pentru deciziile mele!, a declarat sec domnul Glaenzer.

Corpul didactic, un dragon cu douăzeci şi opt de capete, a trebuit să se recunoască învins. Rămăşagul directorului a fost astfel câştigat.

Seara, profesorii opozanţi au strigat indignaţi, angoasaţi:

– Oare vrea să demonstreze că munca noastră cotidiană

este inutilă? Că aceşti copii supradotaţi nu au nevoie de un învăţământ clasic? Că rolul nostru poate fi micşorat cu 80 la sută? Semnificaţia acestui fapt este clară! Suntem înjunghiaţi pe la spate!

– Din fericire, nu putem găsi copii supradotaţi la orice colţ de stradă. Calmaţi-vă! Experienţa lui Frederic nu va fi decât o încercare fără urmări... Nu avem decât să aşteptăm să eşueze..., a spus directorul adjunct care spera că avea să-l înlocuiască într-un viitor apropiat.

Măsurile *manageriale* au devenit, printr-un joc, cuvinte *dictatoriale*...

Puţin după aceea, Roger a făcut să se vorbească despre el. Părintele Pierre Hauser, care recruta copii pentru corul şcolii, l-a întrebat de ce religie aparţine.

Roger s-a ridicat în picioare şi a spus surâzând:

– Nu ştiu, domnule.

– Părinţii dumneavoastră, domnule Roger, sunt ei catolici, protestanţi sau calvinişti?

– Mama este catolică, iar tata protestant. Alice m-a învăţat să mă rog.

– Cine este Alice?

– Guvernanta mea, domnule.

– Atunci când vă adresaţi, trebuie să spuneţi „părinte".

Roger a mărit ochii, uimit:

– Dar dumneavoastră nu sunteţi părintele meu.

– Eu sunt părintele dumneavoastră spiritual, fiule.

Roger s-a împotrivit.

– Dar eu nu sunt fiul dumneavoastră!

– Sunteţi încăpăţânat, fiule!

Roger s-a aşezat şi şi-a coborât fruntea, fără să mai răspundă.

Mai târziu, reverendul a avut o discuţie cu directorul.

– Mi-aţi vorbit de coeficientul mental ridicat al acestui copil, a spus el încrucişându-şi braţele pe un piept larg îmbrăcat în negru. Astăzi el este slab şi vulnerabil. Cu toate acestea, mă sperie. Eu văd în el pe adolescentul şi adultul de mâine. Un etern rebel. Mă tem pentru el. Poate că am luat-o razna..., dar

caracterul unui copil se cristalizează mai târziu. După vârsta de zece ani. Aş vrea să-mi fac despre asta o judecată timpurie. Am impresia că în corpul acestui copil s-a ascuns geniul răului.

– Haideţi, părinte!... Să nu exagerăm! Nu este decât un copil diferit de ceilalţi copii de vârsta lui. Tiparele obişnuitului nu pot să-l conţină şi pe el. Supradotaţii produc întotdeauna dificultăţi. Pentru Roger Osborne eu simt o anumită admiraţie. La vârsta sa, recită versuri din Rimbaud, Whitman sau Morrison.

– Tot nişte genii ale răului!

– Pery, pedagogul său, l-a găsit în bibliotecă citindu-l pe Schopenhauer. Este ceva uluitor! Şi minunat!

– Îmi produceţi confuzie, dragă domnule director. Confuzie şi dezolare. Aveţi datoria să-l frânaţi, să-l domesticiţi!

Domnul Glaenzer a făcut un gest de nerăbdare.

– Nu avem dreptul să-i împiedicăm dezvoltarea. Este adevărat, pentru pediatrii noştri, pentru psihanaliştii noştri, acest copil ridică o mare dilemă. Ei şi-au epuizat toate argumentele. Roger Osborne reduce la neant toate teoriile lor. Bibliotecarul mi-a adus lista cu lecturile lui preferate. Biologie, animale preistorice, zboruri interplanetare, uniforme militare, sculpturi renascentiste, muzică, dans... totul se află aici. În special, albume cu bogate ilustraţii. Are nevoie de imagine pentru a-şi face o idee vizuală despre lumea complicată ce-l înconjoară. Nu a cerut niciodată cărţi despre micuţul Iisus, a adăugat Glaenzer cu o uşoară răutate.

– Asta nu mă uimeşte deloc!, a exclamat reverendul muşcându-şi buzele violacee. Orientarea sa este prea materialistă. Trebuie să ne ocupăm şi de spiritul lui.

– Părinte, eu conduc un colegiu laic. Dacă părinţii elevilor o doresc, noi asigurăm prezenţa unor preoţi creştini, evrei, musulmani, hrahmani sau alţii, fără nicio discriminare. Bineînţeles, nu încurajăm prozelitismul. Nu mă opun faţă de faptul că doriţi să-i inculcaţi nişte rudimente ale religiei. Vă doresc să aveţi succes. Dar mă îndoiesc foarte mult. Roger Osborne nu iubeşte poveştile. Să nu contaţi pe sprijinul meu. Nu am primit de la părinţi instrucţiuni cu privire la educaţia sa religioasă.

Reverendul a ridicat ochii şi a adresat cerului o rugăciune mută.

– Nefericit este omul prin care soseşte scandalul! Noul testament, Matei, XVIII...

– Frumoasă frază!, a declarat domnul Glaenzer fără să-şi ascundă ironia. Sper că nu o veţi aplica unui copil de cinci ani.

Reverendul şi-a apropiat palmele şi a îndreptat faţa spre Judecătorul Suprem.

– Iarba rea se cunoaşte încă de când încolţeşte... geniul răului nu are vârstă...

Geniul răului prin care soseşte scandalul...

Predicţia reverendului Weintraub s-a realizat mai repede decât şi-ar fi dorit chiar şi el. După o săptămână, Pery s-a îndreptat spre clasă, după recreaţie, atunci când l-a găsit pe Roger plângând, singur, pe culoar. Profesorului nu-i plăceau elevii care plâng. Îl şoca faptul ca minunea şcolii să se lamenteze ca o fetiţă.

– Ce s-a întâmplat?

Copilul a smiorcăit:

– M-au alungat...

Era atât de disperat, atât de nefericit, încât Pery a fost tentat să-l mângâie pe creştet. Dar s-a abţinut, căci detesta sentimentalismele. În clasă domnea un vacarm general.

– Haide, urmează-mă!

Roger a scuturat din cap în semn de refuz. Pery a intrat în clasă şi a lăsat uşa deschisă, pentru a-l incita pe micuţ să-i treacă pragul. Elevii în plină agitaţie s-au arătat intimidaţi de mânia reflectată pe faţa profesorului.

– Vă cer o explicaţie!

Vocea sa imperioasă a sunat ca o lovitură de bici. Jean de Villeneuve, un puşti dezgheţat, cel mai obraznic dintre toţi, a luat cuvântul.

– L-am expulzat!

Un murmur aprobator de voci subţiri a susţinut declaraţia sa. Adulţii sunt uimiţi atunci când copiii folosesc termeni precişi, insoliţi:

– Expulzat?, a exclamat Pery perplex.

– Exact! Alungat din comunitatea noastră. Este nedemn de noi!

„Supradotații sunt adesea bizari", s-a gândit Pery. Villeneuve, deși excepțional, în ciuda celor zece ani ai săi, rămase în spatele lui Roger.

– Poftim? Pentru ce ați luat această măsură radicală?

Jean de Villeneuve a răspuns aprins:

– Pentru că Roger Osborne este un spion!

– Cum așa?, a întrebat Pery uimit.

– Este un liliputan!

– Ce?

– Un pitic, și nu un copil ca și noi. Un extraterestru trimis aici ca să ne spioneze!

Un licăr de amuzament s-a aprins o clipă în ochii lui Pery:

– Și dvs. sunteți purtătorul de cuvânt al clasei, domnule Villeneuve?

– Da, domnule!

Rumoarea de asentiment l-a sprijinit.

– Decizia noastră este irevocabilă!, a reluat Villeneuve pe un ton care nu admitea replică.

Pery a izbucnit în râs. El prefera metoda umoristică unei atitudini severe care ar fi înveninat atmosfera.

– În primul rând că Roger nu este nici liliputan, nici extraterestru.

Villeneuve a insistat cu un calm glacial:

– V-a păcălit chiar și pe dvs!...

– Gluma a durat destul!, a spus Pery autoritar. Nu aveți dreptul să-l expulzați pe camaradul vostru.

Și el s-a apropiat de ușă.

– Domnule Osborne, a spus pe un ton ferm. Vă rog să intrați și să mergeți la locul dvs!...

Roger a apărut timid pe ușă. Ezitant, s-a îndreptat spre banca sa. Brusc, Johhan Tewel, un copil mai voinic și cu pistrui, împingându-și înainte combativ buza inferioară, a declarat solemn:

– Atunci plecăm noi din clasă!

Elevii au înaintat în ordine spre ușă. Pașii lor mici răsunau pe podea.

„Asta este grevă!, s-a gândit Perry furios. Mucoșii fac grevă! Cel puțin dacă ar fi pentru o cauză bună!"

O astfel de mişcare de solidaritate ar fi trebuit să-l alarmeze, căci cariera sa risca să aibă de suferit. Din fericire, cazul Osborne angaja responsabilitatea şcolii, a corpului profesoral în întregime. Rămas cu Roger, s-a scărpinat în cap, apoi un surâs i-a luminat faţa. Optimismul era specialitatea sa. A întins mâna spre copilul care îl privea speriat, cu capul uşor înclinat într-o parte.

– Hai să bem o Coca-Cola la cantină, domnule Osborne!

Directorul Frederic Glaenzer a convocat corpul profesoral într-o reuniune de criză. Rivalităţile dintre coterii - pro sau contra Glaenzer - au luat sfârşit în mod automat. Un scandal ar fi lezat interesele şi unora, şi altora. Se impunea o soluţie diplomatică. Nu se puteau elimina greviştii fără a declanşa mânia părinţilor, cu toţii influenţi, şi nici culpabiliza pe Roger Osborne. El cunoştea deja o anumită notorietate după ce a fost citat în două studii semnate de Kingsley: *The psihology of Intelligence* şi *The problems of giften children*. Tânărul Pery a propus o formulă salvatoare: promovarea lui Roger în clasa a noua şi predarea separată, pentru el, a ştiinţelor exacte, pe care nu le poseda încă.

Domnul Glaenzer l-a prezentat personal noilor săi colegi - adolescenţi care atinseseră deja un nivel excepţional. A avut grijă să le explice că el nu va face altceva decât să asiste la cursuri şi că nu va deranja nicidecum desfăşurarea lor. Detestat de cei mici, Roger a devenit din ziua următoare vedeta celor mari. Gelozia, teama de concurenţă nu mai aveau niciun rol. Ei vedeau în el un fel de mascotă. Roger s-a arătat satisfăcut de această schimbare. Se simţea comod, ca un peştişor răsfăţat de balene uriaşe. Adolescenţii îi dădeau bomboane, îl mângâiau, îl protejau. În această ambianţă favorabilă el făcea progrese uluitoare. Reputaţia sa tot mai mare era alimentată de un grup de profesori - mândri de elevul lor strălucit, ce creştea astfel prestigiul şcolii - de către adolescenţii care în timpul vacanţelor şcolare vorbeau acasă despre *fantasticul* şi *genialul* lor coleg mai mic, de către reporterii în lipsă de subiecte, care îl abordau cu o curiozitate temperată, dar care după o scurtă discuţie cu copilul-minune scriau articole entuziaste. Roger se comporta ca

şi cum agitaţia care se derula în jurul său nu îl privea deloc. Celebritatea nu îl încânta.

Deoarece era prea mic pentru a urma programul sportiv al celor mari, Roger a primit un regim special: exerciţii individuale de gimnastică, excursii în împrejurimile Genevei sau vizite la zoo. Programul său încărcat nu-l împiedica să aterizeze din când în când în sala de muzică pentru a cânta la pian. Din nefericire, ea era ocupată ore neîntrerupte de profesori de pian şi vioară, care dădeau lecţii copiilor agasaţi de aceste corvezi impuse de către părinţi.

Serile, Roger intra în sala în fine golită, se aşeza la pian şi, transportat de un fel de elan extatic, interpreta ultimele *hituri* lansate de Faith no More sau de Guns'n'Roses. Întâmplarea a intervenit şi în legătură cu acest aspect pentru a-i determina viaţa. Profesorul de pian care îşi uitase geanta a revenit să o ia. Ca şi domnul Glaenzer mai înainte, el a ascultat surprins cascada de arpegii brodate pe clapele albe şi negre. S-a apropiat de Roger şi i-a pus uşor mâna pe umeri. Doris, care se găsea lângă stăpânul său, a mârâit ameninţător. Roger s-a oprit surprins.

Domnul Schindler, personaj exotic cu o mare coamă albă, reamintea de bătrânul Liszt.

– Interpretarea nu e rea... nu e rea deloc!... Nu vă place decât rockul?

– Da, domnule.

– Persoana care v-a învăţat la pian nu a încercat să vă familiarizeze cu muzica clasică?

– Nu m-a învăţat nimeni la pian, domnule.

– Nu ştiţi să citiţi o partitură?

– Nu, domnule.

– Aveţi prea mult talent ca să-l risipiţi. O să vă învăţ eu la pian.

– Dar nu sunt înscris la cursul dvs., domnule.

– O să vă înscriu din oficiu! Este pentru binele dvs. Cândva îmi veţi mulţumi. Asta va fi recompensa mea.

Doris nu a mai mârâit.

Ea îşi dăduse seama că omul cu coama albă nu voia să-i facă rău stăpânului.

Domnul Schindler s-a dovedit copleşitor. Buna sa voinţă nu putea să fie pusă la îndoială. L-a învăţat pe Roger partitura, contrapunctul, armonia, compoziţia. Copilul a apreciat eforturile domnului Schindler de a-i impune concepţiile sale, de a-i demonstra că fără cunoaşterea tehnicii muzicale nu va fi decât un diletant, decât un amator admirat în interiorul unui cerc restrâns de prieteni. Numai munca rafinată prin tehnică creează opere nemuritoare, susţinea profesorul scuturându-şi coama sa albă.

Roger a citit şi a înţeles foarte bine teoria lui Schopenhauer despre acest subiect. În profunzimile noastre, păstrăm o ştiinţă secretă care ne leagă de sursele inepuizabile ale eternităţii. Savanţii şi filosofii identificau această cunoaştere cu conştiinţa cosmică, cu sufletul universal. Roger a apropiat această teză de cea a lui Bucke, care pretindea că persoanele capabile să decripteze conştiinţa cosmică pot dobândi luminile cunoaşterii cu o rapiditate uluitoare, inaccesibilă muritorilor, ce au nevoie de ani de studiu pentru a ajunge la un rezultat similar.

Roger a descoperit, ca urmare a unei revelaţii, secretele creaţiei muzicale. Experienţa lui s-a îmbogăţit după ce a primit învăţăturile domnului Schindler. Mai înainte, melodiile improvizate, adesea de o reală frumuseţe, cădeau în uitare. Memoria nu putea păstra la infinit amprentele ce se ştergeau lent, ca nişte urme lăsate de paşi peste dunele bătute de vânturi. După ce a învăţat notaţia sunetelor, el a fixat pe liniile paralele ale unui portativ siluetele notelor care îi evocau nişte micuţi căluţi de mare. Muzica răspundea apelului său, venea de peste tot şi nu îl obosea niciodată. Pentru el totul se reducea la un joc minunat.

Muzicienii care sunt privaţi de focul sacru, chiar dacă primesc o perfectă instrucţie muzicală, nu fac decât să îngroaşe numărul instrumentiştilor mediocri care aleargă prin toată ţara pentru a-şi găsi un angajament, ce înveselesc cu muzica lor sărbătorile de familie sau festivalurile. Cei mai norocoşi, recrutaţi de orchestrele simfonice, trăiesc la umbra soliştilor care monopolizează toate aplauzele. Majoritatea marilor rockeri sunt lipsiţi de cultură muzicală, dar geniul lor suplineşte această lacună.

Domnul Schindler, în ciuda bunei sale voințe de a-l iniția pe Roger în toate secretele meseriei, îl şoca cu insistența sa pentru muzica clasică. Copilul putea să cânte bine la pian Chopin sau Debussy, dar, împins de o inspirație malefică, termenul era cel folosit de Schindler, aluneca spre o interpretare rock. Atunci când bea ceva mai mult, profesorul de muzică lăsa să apară amărăciunea cauzată de acest eşec.

Într-o după-amiază, a sosit mai târziu şi mai ameţit decât de obicei.

– Am vorbit despre progresele dvs. cu domnul Glaenzer. Mi-a răspuns... că el consideră asta normal... pentru că sunteţi... un geniu...

A pronunţat termenul *geniu* cu un ton ironic, răutăcios.

– Hm!... Sunteţi un geniu?

Roger a răspuns fără falsă modestie:

– Nu, domnule. Nu sunt un geniu. Posed o bună memorie. Asta e tot. Cunoştinţele pe care le dobândesc ies la suprafaţă fără nicio greutate. Pot să repet pagini întregi, ca şi cum aş citi textul. Am un inconştient docil.

– Docil? Vă consideraţi superior altora!... Diferit!...

Era aproape agresiv. O faţetă necunoscută a caracterului său ieşea la suprafaţă şi umbrea imaginea sa obişnuită. Roger a avut brusc senzaţia că profesorul îl duşmănea. Coama sa albă era zburlită. Îşi agita mâinile, cu vene proeminente, de culoare gri.

– Ar trebui totuşi să vă fiu recunoscător, domnule Osborne. Când veţi fi cineva important, biografii dvs. îmi vor cita numele alături de cel al dvs. „Schindler a fost maestrul său de muzică în vremea epocii elveţiene". Se va vorbi de epocile vieţii dvs. aşa cum sunt evocate epocile carierei lui Picasso. Aţi putea face o epigramă în contul meu, domnule Osborne... pentru că am fost obtuz şi v-am criticat gustul pentru muzica rock...

Se clătina ca şi cum un vânt foarte puternic ar fi ameninţat să-i compromită echilibrul.

– V-am învăţat tot ce v-ar putea fi util. Rolul meu s-a terminat. Dispuneţi acum de toate cunoştinţele unei diplome de conservator. V-a trebuit pentru asta mai puţin de un an. Nu e nevoie să îmi mulţumiţi. Practic, am eşuat... Sunteţi diferit...

A pronunțat ultimul cuvânt cu o cutremurare de spaimă. S-a îndreptat ezitant spre ieşire, în felul unui echilibrist novice care înaintează pas cu pas pe o coardă subțire.

Roger l-a urmărit cu ochii până când uşa s-a închis în urma sa... Ultima sa frază i-a revenit în minte... „Sunteți diferit"... Imaginea doctorului Kingsley s-a profilat pe fondul amintirilor sale. El formulase aceeaşi frază... „Sunteți diferit"... dar a adăugat: „Conştiința de a fi diferit nu trebuie să vă tulbure, să vă sperie, sau mai rău, să vă facă să vă culpabilizați... A fi diferit înseamnă o superioritate care vă separă de vulg, de mediocritatea patentă a burgheziei... Diferența vă ridică pe nişte culmi inaccesibile... Diferit este un semn de noblețe cosmică... Să fiți mândru că sunteți diferit..."

La şapte ani Roger era deja lansat în asaltul şcolii secundare. El beneficia de un program special care-i permitea să-l parcurgă fără ca toate cursurile să fie frecventate, căci cunoştea deja majoritatea materiilor. În anumite domenii literare şi chiar ştiințifice, el îi depăşea până şi pe profesori. Între timp, a dezarmat şi ultimele neîncrederi. La opt ani poseda opt limbi străine, fără să mai socotim greaca veche şi latina. Capacitatea de a angaja discuții profunde despre catolicism, protestantism, iudaism, islamism şi budhism îi uimea pe teologii speriați de încercarea sa de a pune întrebări despre existența divinității. Conflictele dintre ştiință şi religie îl preocupau în mod special. Spiritul său se răzvrătea împotriva expresiei „Căile Domnului sunt necunoscute". Roger nu putea înțelege existența unei divinități răzbunătoare, necesitatea catastrofelor naturale, a foametelor, a epidemiilor, ce nu puteau fi scopul unui Dumnezeu milostiv, bun prin definiție. Roger refuza credința impusă cu forța.

Copilul filosof avea desigur şi capricii proprii vârstei. A pretins să urmeze programul sportiv al camarazilor săi adolescenți. După obiceiul său, producea valuri prin comportamentul lui excentric. Atunci când a fost adus în prezența cailor, şi-a manifestat bucuria într-un fel arzător, ceea ce l-a făcut pe maestrul de echitație să zâmbească. Amuzamentul său indulgent a dispărut atunci când Roger a refuzat să urce pe un ponei, care îi era destinat, şi a

cerut un cal în mărime naturală. A țipat atât de tare şi a făcut un asemenea circ încât în cele din urmă i s-a îndeplinit dorința. Maestrul de echitație a ales pe cel mai paşnic cal, l-a înşeuat şi i-a potrivit etrierele, operație pe care Roger, calmat brusc, a urmărit-o cu ochii surâzători. A înălțat pe copil în şa, arătându-i cum să se țină şi cum să mânuiască hățurile, apoi a luat calul de căpăstru şi a început să-l conducă la pas. Cocoțat pe animal, Roger avea aerul - dacă păstrăm proporțiile - unui macac cocoțat pe un elefant. După un tur complet al padocului, el l-a rugat pe maestrul de echitație să îl lase să se descurce singur. Acesta a ezitat puțin, dar apoi a admis cererea.

Se spune că un înger veghează asupra copiilor şi nebunilor. Roger a făcut de trei ori turul padocului la pas şi de trei ori la trap. Nu numai că s-a menținut foarte bine în şa, dar ghidat de un instinct sigur a făcut şi o scurtă demonstrație de galop, la sugestia maestrului de echitație. Când a auzit de acest lucru, directorul Glaenzer era gata să facă infarct. Odată trecută prima emoție, a decis să i se permită exercițiile de echitație cu blândul cal alb.

Roger a început studiul calculului infinitezimal la opt ani, o materie învățată la şcoala politehnică. Cu ocazia unei *check up*, neurologul Jules Chambert a opinat că eforturile mentale riscau să rupă echilibrul fizic şi psihic al copilului şi că un accident cerebral era oricând posibil. Dar neurologul Martin Ritter a susținut o teză contrară.

Fenomenalul Roger Osborne era totuşi, în ciuda performanțelor sale şcolare, un puşti. Într-o zi a fost nevoie de pompieri pentru a-l coborî de pe acoperişul şcolii. Interogat de domnul Glaenzer cu privire la motivele care l-au împins să se urce pe acoperiş, a răspuns candid că voia să facă cunoştință cu porumbeii care frecventau acel loc înalt şi de asemenea cu eretele care venea din când în când şi-i punea porumbeii pe fugă. Roger dorea să aibă o discuție ca de la om la pasăre cu eretele pentru a-l convinge să aibă un comportament mai drăguț față de porumbei... În plus, el dorea să vadă lumea aşa cum o vedeau păsările.

Puțin după aceea el a dat emoții prietenilor săi adolescenți care l-au luat cu ei la înot pe lacul Geneva, sub supravegherea

maestrului de înot. Îndepărtat de mal, el a dispărut brusc. Alarmați, elevii şi profesorul s-au lansat în căutarea lui. Au plonjat în apă şi cei mai buni înotători au făcut investigații pe fundul lacului. Roger a apărut în fine la suprafață, într-un alt loc, încântat că a văzut comportamentul peştilor în mediul lor natural. Adulții nu puteau înțelege naivitatea acestui copil-minune care putea calcula cu uşurință temperatura stelelor.

Unii elevi îşi petreceau vacanța de Crăciun în şcoală, deoarece părinții lor - prea acaparați de afacerile sau cu obligațiile mondene - nu puteau găsi timp să se ocupe şi de ei. Şcoala îi trimitea la Saint Moritz, la sporturi de iarnă, în grija unui instructor de schi. Părinții plăteau nepăsători notele de plată piperate. Roger a participat regulat la aceste expediții, căci tatăl său nu avea intenția să se îngrijească de mica şi zgomotoasa sa persoană în timpul vacanțelor care-i aduceau un binemeritat repaus după dificilele sale activități juridice. Margaret Lusignan, mereu în turnee, nu se putea împiedica de un copil atunci când sezonul de dans era la vârf, iar energia sa se concentra asupra îmbunătățirii nivelului artistic al trupei sale de balet.

Domnul Glaenzer a considerat că Roger este apt pentru a se familiariza cu schiul, un sport individual prin excelență. Roger ar fi preferat să se instaleze în spatele colegilor săi pe săniile de competiție ce devorau pistele înghețate, cu curbe şerpuitoare. Dar era considerat prea mic pentru a fi expus marilor probe sportive, care cereau experiență şi curaj. Dacă experiența îi lipsea, nimeni nu punea la îndoială excesul său de curaj.

După câteva lecții de schi, Roger a considerat că se poate lansa fără probleme pe pistele de zăpadă aproape pline de mulțimea de schiori ce coborau; costumele lor pestrițe formau un caleidoscop în plină mişcare etalat pe fondul alb argintiu de nea. Profitând de neatenția instructorului, care făcea ochi dulci unei tinere, Roger s-a lăsat purtat de micile sale schiuri care-i dădeau aripi. Alertat de bucuria asta de a schia, instructorul şi-a întors capul, dar nu a avut timp decât pentru a-l vedea pe copil că zbura spre pistele rezervate sportivilor de performanță.

– Lăsați-vă jos!, a urlat instructorul speriat de ideea de a-l vedea zdrobit de rocile ce se vedeau pe ici şi colo ca niște colți de

dragon. Purtat de elan, Roger a ieşit de pe pistă şi s-a îndreptat spre o râpă. Rămas fără respiraţie, instructorul a întrevăzut sfârşitul copilului-minune şi pedeapsa care-l aştepta, consecinţă a propriei neglijenţe în ochii superiorilor săi.

Înainte de a sări în hău, lansat de către o frondă invizibilă, un schior îmbrăcat în albastru ce cobora ca o săgeată, surprins de apariţia bruscă a copilului pe traiectoria sa, l-a prins în braţe după ce mai înainte şi-a aruncat instinctiv bețele. Ei rulau acum împreună pe zăpada granulată, la fel de fină ca zahărul pudră. Din această aventură, schiorul s-a ales cu o comoţie cerebrală care l-a ţinut o săptămână în spital. Cu un mare noroc, Roger a scăpat doar cu câteva vânătăi care au trecut repede. Copilul i-a declarat instructorului, încântat de acest sfârşit fericit, că niciodată nu s-a amuzat atât de bine. Întors la hotel, Roger a povestit păţania lui Doris, care îl asculta cu atenţie, privindu-l tandru în ochi.

Seara, copiii mai mici de paisprezece ani rămâneau în apartamentele lor, privind la televizor. Dar cei mari aveau dreptul să iasă împreună, însoţiţi de instructorul de schi, care-i conducea la cinema sau la discotecă. Roger, care făcea parte în mod oficial din clasa terminală, a primit autorizaţia de a-i însoţi pe cei mari, un privilegiu care a trezit gelozia celor mici. *Disc-jokey*-ul, partizan al muzicii *rock, hard-rock, heavy-metal* şi *thrash-rock*, a injectat foc în venele băieţilor care s-au aruncat pe ringul de dans, se legănau şi se răsuceau împreună cu fetele de vârsta lor descoperite pe loc. Roger s-a amestecat printre cupluri... oamenii priveau cu plăcere evoluţiile copilului vioi, cu un aspect plăcut, care schiţa cu uşurinţă mişcările cel mai complicate.

Adolescenţii frecventau şi un bar la mare modă, care îi prezenta pe *Phantom Fighters*, un grup elveţian de mare succes. Roger a ascultat liniştit decibelii cadenţaţi, varietăţile puternice, agresive, alchimia vocilor imprimate pe ritmurile percutante ale bateriei şi ale chitarelor. Prestaţiile celui de la clape i-au excitat ambiţia de a-l depăşi. În timpul unei pauze, Roger s-a strecurat nevăzut pe platforma muzicienilor care se odihneau la bar şi s-a instalat la orga electronică. Şi-a întins mâinile pe deasupra orgii, apoi degetele sale s-au abătut asupra clapelor

albe şi negre.

A fost o explozie de sunete care cădeau în cascadă cu violenţă, bizare, înzestrate cu o forţă uimitoare. Rumoarea din sală a încetat brusc. Pianistul grupului a vrut să se îndrepte spre paltformă, dar bateristul i-a prins braţul.

– Lasă-l!

Pe ultimul cântec al grupului, copilul a brodat o improvizaţie strălucită, cu variaţii extravagante care arătau o armonie sălbatică. Tinerii muzicieni ai grupului au privit surprinşi pe micuţul care a cucerit cu un avânt de acorduri atenţia şi liniştea publicului. Bateristul s-a aşezat apoi la baterie şi şi-a pus baghetele în funcţiune. Tamburii, toba mare, cinelii alergau să acompanieze clapele, arpegii fantastice. Seduşi, transportaţi de valurile sonore pe care le scotea copilul din măruntaiele instrumentului, chitarişii au urcat la rândul lor pe platformă şi au improvizat un acompaniament pentru pianistul căţărat pe scaunul taburet. Mâinile lui făceau minuni. Asistenţa, uluită de ploaia de armonii sonore ce punea în evidenţă frumuseţea electronică a rockului, a uitat de dans. Beţia sonoră a invadat simţurile, creierii.

Copilul a cântat purtat de propriul său extaz. Broderiile sale muzicale au creat fantasme cuprinzătoare. Concertul improvizat a durat o jumătate de oră. Când Roger s-a oprit, o lungă linişte a acoperit sala. Apoi aplauzele au izbucnit asurzitoare. Lumea se înghesuia lângă platformă. Muzicienii îşi loveau spatele chitarelor, bateristul a urcat tensiunea cu percuţiile sale dezlănţuite.

Copilul a privit uimit această explozie de bucurie, fără să-şi dea seama că el însuşi o provocase. Frenezia s-a calmat lent. Patronul barului i-a oferit lui Roger în semn de omagiu o sticlă de 2 litri de şampanie şi un carton de 20 de sticle de Coca-Cola.

Copilul a revenit la locul său înconjurat admirativ de colegi, care-l felicitau bucuroşi de acest succes.

Un domn între două vârste, înconjurat de o mică curte de lăudători, s-a apropiat de instructorul de schi şi i-a explicat surâzând că este producător la Hollywood şi că micul pianist i-a trezit un viu interes. I-a lăsat cartea de vizită. O tânără doamnă acoperită de bijuterii, ce făcea parte din suita sa, i-a mângâiat pletele lui Roger, puţin obişnuit cu acest gen de efuziuni.

Producătorul s-a îndreptat spre copilul-minune şi i-a vorbit cu simplitate:

– Mă numesc John Mantegna şi fac filme. Nu aţi vrea să vă vedeţi imaginea pe ecranele cinematografelor din lumea întreagă?

Era prima oară în viaţă când vorbea unui copil cu dumneavostră...

Vacanţa de Crăciun a luat sfârşit.

Domnul Glaenzer - informat de instructorul de schi - a primit vizita domnului Mantegna, care a insistat să-l vadă înaintea întoarcerii sale în Statele Unite. Oferta sa era atrăgătoare. Lansarea micuţului Roger Osborne ar servi nu numai propriului interes, dar ar face totodată o frumoasă reclamă şcolii.

– La Hollywood tinerele, foarte tinerele vedete au ocupat partea din faţă a scenei. Ele ating nişte onorarii fabuloase şi aprind gelozia actorilor adulţi, care se văd împinşi lent în planul al doilea. Este o inversare de valori care nu mă surprinde. *Rock'n roll*-ul a dat tonul acestei mode.

Domnul Glaenzer a răspuns cu mândrie:

– Roger Osborne ilustrează foarte bine teoria dvs. El este bijuteria şcolii. După calculele noastre, aniversarea de zece ani îl va găsi pe băncile Universităţii. Domnule Mantegna, aveţi acordul meu de principiu. Dar nu este suficient. Trebuie să obţineţi consimţământul părintelui său, judecătorul Walter Osborne.

– Obţineţi-l... şi prima parte a filmului se va derula în cadrul şcolii dvs....

Scrisoarea domnului Glaenzer, redactată remarcabil, a ajuns la Londra *par avion*. Răspunsul a venit după douăzeci şi patru de ore. Stilul casant, plin de morgă al judecătorului Osborne punea încă de la început punct final refuzului propunerilor americanilor. Fiul unui magistrat britanic nu va deveni niciodată un saltimbanc. S-a declarat şocat de importanţa pe care şcoala o dădea talentelor de muzician ale fiului său. Judecătorul solicita ca programa didactică a copilului său să fie de acum înainte axată pe studii de drept.

După ce a visat un zbor de şoim spre culmile cinematografului, Roger a primit cu supărare sentinţa fără apel a tatălui său. Aversiunea împotriva tatălui, latentă deja, a luat proporţiile unei animozităţi veninoase...

La nouă ani, Roger şi-a luat chitara şi s-a prezentat în faţa unei comisii extraordinare compuse din principalii profesori ai şcolii şi din trei profesori universitari, care i-au examinat cunoştinţele din toate domeniile şi i-au acordat diploma de bacalaureat încununată cu cele mai înalte calificative.

Copilul s-a întors la Londra însoţit de profesorul Pery, delegat de şcoală să-i aducă judecătorului Osborne, personal, documentul care certifica sfârşitul studiilor secundare ale fiului său şi să-i furnizeze toate explicaţiile cerute. Plin de prejudecăţi, Walter a primit cu scepticism rezultatele şcolare ale lui Roger. L-a invitat pe Pery la cină, dar acesta s-a scuzat politicos invocând o întâlnire şi s-a retras.

Rămas singur cu fiul său, care ţinea într-o mână lesa lui Doris, el l-a studiat cu o privire critică. A constatat că este bine dezvoltat pentru vârsta sa. Ochii săi albaştri, limpezi, trăsăturile sale rgulate, graţia sa seducătoare îl indispuneau. Roger moştenea frumuseţea malefică a mamei sale. Buclele ondulate îi dădeau un aer de fetiţă. A decis să-i taie pletele, să-l facă mai masculin. Tatăl sfidător, posac şi fiul posomorât se observau muţi, uitându-se urât unul la altul. Tăcerea devenea grea. Judecătorul îşi amini că nu l-a îmbrăţişat pe copil. Detesta sentimentalismele, dar după o lungă absenţă, anumite gesturi se impuneau. Îi întinse mâna sa osoasă, aspră ca un pergament. Micuţa mână a înaintat cu ezitare. Strângerea a fost scurtă, fără efuziune. Chiar şi Doris, neîncrezătoare, era gata să-l muşte pe părintele stăpânului său....

Roger a urcat la el, apoi a revenit în cabinetul de lucru al judecătorului, ce şi-a încruntat fruntea iritat. Fiul său ar fi trebuit să se anunţe. Ar fi trebuit să-şi amintească protocolul.

– Unde este Alice?

Întrebarea bruscă a copilului l-a agasat.

– Am concediat-o. Eşti prea mare pentru a avea o guvernantă care să se ocupe de tine.

Roger s-a întors pe călcâie şi a părăsit scena...

Copilul a primit cu bucurie permisiunea de a-şi petrece vacanţa de vară în Franţa, la bunicul său, ducele, care purta acum o barbă albă, în evantai. Margaret îi descrisese cu entuziasm castelul Lusignan - compus din trei sute de piese - şi construit pe locul unei vechi fortăreţe feudale de către cardinalul Richelieu, îmblânzitor al înaltei nobilimi orgolioase şi rebele. Roger îşi imagina uriaşa locuinţă - leagăn al familiei Lusignan - mai maiestuoasă decât locuinţa de vară a conţilor Huntington, care rivaliza totuşi cu castelul din Blenheim, reşedinţă a familiei Malborough. Văzută de aproape, vasta construcţie ridicată în secolul XVII prezenta un aspect dezolant de abandon şi mizerie. Numai o parte din aripa dreaptă era locuită. Restul servea drept adăpost pentru şoareci şi şobolani. După căderea nopţii, ţipetele lor îi dădeau frisoane lui Roger şi o făceau pe Doris să urle.

În acest uriaş cavou care ascundea gloria şi visele familiei Lusignan, bătrânul duce, paralizat de reumatism, vieţuia singur. Fiii săi îşi duceau existenţa la Paris. Raymond muncea într-o casă de modă şi Dieudonné vindea maşini de ocazie. Margaret, fiica sa, parcurgea lumea cu trupa de balet.

Ducele îşi ucidea timpul pe care-l mai avea de trăit în bibliotecă sau la vânătoare, atunci când soarele şi căldura îl ajutau să suporte mai bine suferinţa. Ducele îl adora pe nepotul său. La rugămintea sa, a deschis uşile mai înainte încuiate cu lacătul, pentru a-i permite să descopere labirintul prăfuit al castelului adormit.

Urmat de Doris, Roger trecea uimit printre galeriile vaste, şirurile de saloane, coridoarele strâmte, pivniţele şi hambarele. El urca şi cobora scări... Camerele, cu pereţii tapisaţi cu piele înnegrită, arătau nişte pete dreptunghiulare clare, mărturii derizorii ale unei splendori trecute. Tablourile, statuile - nu mai erau decât piedestalurile goale - au luat de multă vreme drumul vânzării publice. Scaune sparte şi mese şchioape, uitate zăceau în câteva colţuri. Într-un salon de muzică, apropiat de apartamentele locuite, Roger a dat peste un pian cu coadă, relicvă acoperită cu pânze fine de păianjen, gri ca pletele unei bătrâne doamne. Era o oră magică... asfinţitul şi tenebrele se întâlneau, se salutau politicos, apoi lumina se disipa, iar umbrele se instalau tot mai groase, aşteptând noaptea şi corul

de bufnițe. Luna filtra razele fragile prin fereastra înaltă și țesea în jurul pianului o aură argintie. Roger se așeză pe taburet, și el argintiu, și își purtă mâinile pe clape. Pianul, obișnuit cu interpreți care cântă lucrări clasice, avu surpriza la început neplăcută să se simtă aruncat în cele patru colțuri de către deflagrațiile sonore, disonanțele stupefiante, arpegiile turbate, un joc de note imprevizibile, sălbatice...

La început înspăimântat de această ortofonie răsunătoare, deșănțată, pianul a simțit apoi un curent al tinereții ce trecea prin degete, din degete în corzi... apoi carcasa sa a intrat în delir... copilul transmitea viață suntelor, care se îndreptau duse într-un dans fantastic...

Bătrânul duce citea proza carteziană, foarte echilibrată, a lui Camus, atunci când uraganul, izbucnit în sala de muzică, s-a abătut asupra bibliotecii ieșite din toropeală. Cu timpanele agresate, Lusignan și-a pus mai întâi mâinile la urechi pentru a le proteja de barbaria sonoră. Muzica lui Roger nu-i era chiar necunoscută. A ascultat-o la radio, dar de fiecare dată a schimbat postul. S-a ridicat gemând, căci picioarele anchilozate nu-l mai ascultau. În vreme ce strămoșii săi sufereau cu stoicism arsurile gutei aristocratice, el, ultimul duce, trebuia să se consoleze cu un reumatism proletar. Și-a târât picioarele spre salonul de muzică transformat în cameră de tortură. Ajuns în pragul acestei imense cutii de rezonanță, el a fost întâmpinat de Doris, care-și legăna amical botul ornat cu franjuri de piele albă. „Un maestru de ceremonie fermecător", a apreciat bătrânul ce mai avea încă spiritul poetic din tinerețea sa pierdută. Simultan, muzica nepotului a trezit vestigiile unui senzualism pe care-l credea adormit definitiv.

Îl văzu pe băiat care - întors cu spatele la el - zburda cu mâinile pe clape. Aureolat de raze argintii, el se reliefa pe fondul sumbru al salonului. Ducele îl contempla uimit. Atunci când Margaret i-a povestit despre calitățile prodigioase ale fiului, el le-a acceptat sub beneficiul de inventar. Acum însă a realizat că îndoielile sale erau ridicole.

A pus cu blândețe mâna pe umărul lui Roger și a simțit sub degete osatura delicată a corpului tânărului ce a tresărit. Copilul

s-a oprit şi şi-a îndreptat privirea întrebătoare asupra bunicului său. Ducele i-a surâs cu blândeţe şi mândrie. I-a vorbit pe un ton plăcut:

– Când aveam vârsta ta, loveam cu pumnii clapele acestui sărman pian. El gemea, urla...

Copilul a scuturat capul în semn de asentiment.

– Înţeleg... Pianul plângea... Nu mă iubeşte. El simte mâinile prietenilor şi se supune cu blândeţe mângâierilor, ca un căţel ce adoră pe stăpânul şi prietenul său.

– Tu eşti un prieten al pianului?

– Bineînţeles! Şi el o simte!

– Mi-am imaginat că vrei să-l demolezi. Ştii ceva mai calm? O baladă, un cântec trist, patetic... Oamenii de vârsta mea sunt înclinaţi spre reverie, spre melancolie...

Roger a interpretat *People are Strange* şi *The Unknown Soldier*. Prima melodie dulce şi uşor mistică a reţinut aprecierea a lui Lusignan, care-şi înclina capul mulţumit. Cea de-a doua, marcată de accente dureroase, tragice, a atins în interpretarea lui Roger limite funebre. Sub mâinile copilului pianul plângea în hohote. A terminat cu *The End*, îngrozitoarea baladă care părea să prezică apropiata ieşire din scenă, sfârşitul dramatic şi misterios a autorului său.

– Este de Jim Morrison... Dumnezeul rockului şi al tinereţii, a murmurat Roger. Îl ador pe Morrison, bunicule.

Bătrânul duce era singurul părinte pe care-l iubea, singurul care păstra sub aspectul său trist şi aparent ameţit, o inimă de aur.

– Roger, tu eşti pe punctul de a modifica opinia mea despre rock. Ai scris tu şi balade senine, paşnice? În genul feeric?

– Pentru a adormi sugarii? Sigur!

Cu vocea sa dulce şi copilărească, Roger a cântat povestea unei tinere care culegea stele pentru a-şi împodobi pletele blonde. Tot alergând în căutarea de stele frumoase, ea s-a îndepărat prea mult de casa părintească şi s-a pierdut în labirintul Căii Lactee. Sfârşitul cântecului l-a lăsat pe duce visător. După câteva clipe de tăcere, farmecul s-a risipit. Revenit la realitate, ducele l-a privit cu încântare pe acest nepot al său atât de diferit de verişorii lui. L-a aplaudat.

– Mulțumită ție, Roger, am călătorit printre stele ca Dedal. Am întâlnit-o chiar și pe fetița din stele, fetița ta, care mi-a surâs și mi-a făcut un semn cu mâna...

Intrat în jocul nepotului său, se simțea reîntinerit, regenerat. Cu apetitul mărit - eveniment uitat de multă vreme - el avu senzația că până și durerile sale reumatice l-au părăsit.

– Roger, haide să mâncăm, a spus el trezit la viață. Cina ne așteaptă.

Salata de creveți, servită de șofer-valet-ospătarul, era delicioasă. Muşchiul de vițel cu ciuperci de pădure ar fi făcut mândru și pe patronul localului *Tour d'Argent*. Desertul, frișcă în cidru, sote de mere, înghețată, comandate de Roger, precum și fructele alese cu mare grijă, au avut un succes binemeritat. Reducerea drastică a personalului de serviciu, impusă de căderea veniturilor familiei Lusignan, nu a atins și bucătăria de mare calitate, care - considera ducele - era indispensabilă pentru a menține demnitatea familiei.

Devenit volubil datorită vinului îmbătător, bătrânul a angajat o conversație - de la egal la egal - cu talentatul său nepot.

– Înțeleg oarecum entuziasmul tău pentru muzica rock, dar opera lirică nu-ți spune nimic?

– Iertați-mă, dar o găsesc complet ridicolă.

– Ridicolă? Este un termen nedrept!

– Am văzut la Covent Garden o Julietă cât un elefant, cam de cincizeci de ani, ce asculta declarațiile de dragoste ale unui Romeo pântecos și bărbos, de aceeași vârstă; el își acompania turul său vocal de forță cu gesturi largi, declamatorii, teatrale, care mă făceau să râd. La un moment dat, nu m-am putut împiedica să râd, ceea ce a trezit indignarea unei doamne așezate lângă mine. Romeo a vrut să o îmbrățișeze pe Julieta, dar burțile lor constituiau un obstacol de netrecut... două baloane care făceau dragoste... ei imitau cu haz elanurile unei tandreți care evoca două balene în călduri... pentru balene chiar că este în regulă, dar pentru oameni... să nu mai vorbim... Rockul poate fi brutal, zgomotos, subversiv, adeseori bufon, dar niciodată nu este ridicol... Bufoneria este căutată, ridicolul este involuntar... și în cele din urmă trist... Se spune că ridicolul ucide... Ridicolul ucide opera lirică...

Lusignan a surâs indulgent.

– Rockul este muzica generației tale... Când eram tânăr, eu adoram jazzul...

– Jazzul este bunicul rockului, iar *ritm-and-bluess*-ul îi este tată. Facem parte din aceeași familie muzicală. De altfel, rockul nu se adresează exclusiv tinerei generații. Tinerii de ieri, adepți ai rockului, sunt adulții de azi.

Roger dirijase barca spre portul ales de el. El s-a hotărât să dea lovitura fatală:

– Sunt sigur că un concert rock vă va face să vă schimbați opinia.

– Ce vreți să spuneți?

– Am citit în ziar că la sfârșitul acestei săptămâni va avea loc la Paris un concert cu Bon Jovi. De ce să nu asistați?

Ducele și-a mărit ochii.

– Eu?... La un concert rock?

– O experiență interesantă atât pentru dvs., cât și pentru mine. Ne vom face amândoi botezul muzicii rock *live*. Nu aș îndrăzni să merg acolo singur.

– Absurd! La vârsta mea în mijlocul unui ocean de tineri... aș fi ridicol...

– Sunt sigur de contrariu...

– În primul rând, cine ți-a spus că te voi lăsa să mergi la acel Capharnaum?... Riști să fii strivit de către mulțime...

– Mulțumită dvs., nu voi fi strivit.

Ducele a izbucnit în râs.

– Perseverența nu este punctul tău slab... hm... trebuie să mă gândesc... Dacă prietenii mei de la Jockey Club m-ar vedea asistând la un concert rock... Nu mai vorbesc de tatăl tău...

– Mental, domnul Osborne este mai bătrân ca dvs...

Roger simțea o dificultate tot mai mare să pronunțe cuvântul „tată", chiar și atunci când vorbea de el...

Arhaicul Rolls-Royce al familiei Lusignan era la fel de înalt pe roțile sale precum un cocostârc pe lungile sale picioare. Avea totuși un aer măreț, dat de livreaua alb cu albastru a lui Francois, șoferul, ce sărise deja de bariera celor șaizeci de ani. Roger era fericit. Franța și bunicul său, ducele, îi ofereau toate

oportunitățile inaccesibile în Elveția sau refuzate în Anglia. Copilul palpita... anticipa cu plăcere spectacolul interpreților săi rock favoriți în carne și oase... Alături de el, ducele medita cu o iritare retrospectivă la toleranța sa... s-a îmbarcat într-o aventură nedemnă de vârsta lui... oare nu a căzut în mintea copiilor?... el a fost tentat să se întoarcă, dar privirea lui Roger, care tremura de nerăbdare, îl împiedică să dea curs acestei idei... nu îndrăznea să-l decepționeze, să-i înșele încrederea...

Ca și cum ar fi descifrat, grație unui al șaselea simț, ezitările bunicului, copilul a strigat entuziasmat:

– Am chef să îmi strig bucuria, ca micile păsări ieșite la soare... ați realizat cea mai arzătoare dorință a mea... este ziua cea mai frumoasă din viața mea... Ducele l-a privit lung, apoi a surâs. Roger a știut în acel moment că bunicul său nu va face cale întoarsă.

– Alice mă adormea cu cântecele celor de la Beatles, Rolling Stones, Doors... aceste cântece au făcut parte integrantă din viața mea... ca aerul pe care l-am respirat... Pentru ocaziile speciale ea poseda o comoară: două casete video... cu concertele *live* ale lui Bon Jovi și Europa... A-i vedea pe rockeri cântând, dansând, identificându-se cu publicul ținea - pentru mine - de miracol... rockul interpretat de Bon Jovi și Joey Tampest câștiga forța magică, infinită a unui vis... aveam chef să râd și să plâng... este totuși bizar... atât suferința, cât și bucuria ne aduc lacrimi... o descărcare nervoasă care ne animă spiritul împovărat de durere sau exaltat de o bucurie care ne ridică până la înălțimi cosmice...

Roger a frânat apoi elanul său liric.

– Iertați-mă dacă vă par a fi ridicol...

– Ridicol?... Nu... Încercam să te înțeleg...

– Domnul Osborne nu a fost niciodată tentat să se aplece, să se coboare la nivelul meu...

– Să se aplece, să se coboare... Nu!... eu aș opta pentru termenul *a urca*... să urce până la nivelul tău... ar fi el oare capabil?...

Cu mâna sa pământie, bătrânul l-a mângâiat pe creștet.

– Sunt mândru de tine, Roger!

Copilul l-a privit plin de recunoștință. Lacrimile scânteietoare îi creșteau strălucirea ochilor.

– Domnul Osborne nu mi-a spus niciodată că ar fi mândru de mine... deşi am făcut totul pentru a-l mulţumi... între noi s-a ridicat un perete de gheaţă...

Lusignan era familiarizat cu lumea spectacolului. Fusese căsătorit cu o cântăreaţă de operă. Cântăreţii de operă reprezentau aristocraţia muzicii. A trebuit să aleagă între Olympia, diva, şi *Miss* Stormont, fiica unui miliardar american... *Miss* Stormont putea salva familia Lusignan. Dar el nu concepea situaţia unui gigolo ducal. Dacă nobilii sărbătoreau, algând dive, ornament al societăţii lor, ei le acceptau cu mai puţin entuziasm în sânul familiei. Ducele Lusignan nu a vrut să meargă pe calea aceasta, ceea ce era impardonabil.

Dacă Opera - descrisă de Roger - atrăgea un public mai mult sau mai puţin rafinat, care aplauda politicos la sfârşitul fiecărui act, un spectacol rock avea proporţii ciclopice. Când ducele s-a prezentat la intrarea din incinta stadionului Vincennes, nu a trezit nici ostilitate, nici veselie. O curiozitate amuzată, poate. Un om de serviciu, impresionat probabil de pletele sale albe, l-a condus la loja sa. Câţiva tineri au aplaudat, iar un ziarist a făcut o fotografie a bunicului însoţit de micul său nepot care arunca o punte peste prăpastia deschisă între generaţii.

Roger nu ştia concertele rock *live* decât prin intermediul casetelor video. Integrarea în aglomeraţia enormă de fani îi provoca o senzaţie de beţie, de extaz împărtăşit de toţi fidelii noi religii... religia rock...

Aşteptarea înfrigurată a fost recompensată cu o cascadă de focuri de artificii. Ritmul fulgerător al chitarelor, clapelor, accentuat de baterie, a invadat spaţiul. Jon Bon Jovi a survolat mulţimea, purtat de nişte fire invizibile şi, înconjurat de lumini, a aterizat pe scenă. Vocea sa caldă şi comunicativă ţesea legături între el şi public. Fetele, vrăjite de frumuseţea şi farmecul său, se agitau frenetic. Bon Jovi sărea de la un capăt la altul al draperiei incandescente în felul unui cerb. Muzicienii emanau prin toţi porii bucuria de a trăi. Valuri de fum roşu, verde, albastru creau un ecran de fond pentru umbrele chinezeşti care dansau, alergau, săreau cu o graţie celestă. *Living on a prayer* şi *You give love a bad name* au electrizat spectatorii care urlau întărâtaţi. Apoi

o muzică lentă, mângâietoare, dulce, din *Never say goodbye* a ridicat pe fani până pe culmile extazului. Părțile solo de la clape, dantelele sonore ale chitariștilor, jocul strălucitor al bateriei au atins perfecțiunea.

Ducele îl privea din timp în timp pe nepotul său care urmărea această paradă magică transfigurat, fericit...

După spectacol, Lusignan l-a condus pe copil la un *drug-store* pe Champs-Elisées. Epoca în care se desfăta la *Tour d'Argent* şi la *Pré Catelan* era demult apusă. El făcea acum eforturi financiare pentru a-şi plăti cotizația la Jockey Club, deşi îşi vânduse de multă vreme caii de curse. A comandat o cină bogată, dar Roger a mâncat foarte puțin. Aflat încă sub impresia puternică lăsată de prestația fabuloasă a lui Jon Bon Jovi, el privea surâzând un punct pierdut în gol... Copilul părea angajat într-un dialog cu nişte personaje invizibile pentru bunicul său... Roger îl tulbura pentru că nu ajungea să-l înțeleagă. Alternanța de râs şi lacrimi determinate de nefericirea copiilor famelici din Africa, jocurile sale naive şi profunzimea comentariilor sale filosofice, cascada paradoxurilor sale îi puneau bătrânului probleme insolubile. El recunoştea superioritatea lui Roger asupra oamenilor care mişună ca furnicile anonime, strălucirea şi bizareriile lui care făceau o parte integrantă din personalitatea sa.

Brusc, Roger a ieşit din reverie:

– Iertați-mă, bunicule! Ce spuneați?

Ducele a ținut cont că nepotul său era atât de profund ancorat în universul viziunilor sale, încât a pierdut contactul cu realitatea. Roger a dedus - din greşeală - că bunicul său îi vorbea şi că a comis impolitețea de a nu-i fi răspuns la vreo întrebare. Pentru a nu creşte confuzia, a inventat un subiect de conversație:

– Spuneam că interpreții rock se aseamănă: strălucitori, scandaloşi, drogați, psihopați sexuali...

Roger a scuturat din cap ca un cățeluş uimit.

– Cred că concluziile dvs. sunt premature, bunicule...

El s-a abținut să-l contrazică deschis. A reluat cu blândețe:

– Sunt foarte diferiți unii de alții. Dacă ar fi aruncați în aceeaşi moară, i-ar ucide monotonia. Au însă o trăsătură comună: detestă mediocritatea. Şi pe bună dreptate.

– De ce disprețuiești mediocritatea? Termenul *mediocru* nu înseamnă o insultă. *Aurea mediocritas* spuneau latinii. Mediocrii sunt muncitorii fără număr, onorabilii tați de familie care asigură continuitatea speciei, burghezii care reprezintă pilonii societății...

– Nu m-ați înțeles, bunicule... eu îi respect ca pe oricine... Dar ca furnicile, ei dispar fără să lase urme. Amintirea lor moare odată cu ei. Chiar și neînsemnatele lor pietre de mormânt sunt măcinate de timp... Burghezia tristă și anonimă a fost întotdeauna ocărâtă de tinerii care vor să se detașeze de această masă mohorâtă... Cântăreții rock trebuie să găsească combustibilul care să poată să-i smulgă, să-i facă să iasă din obscuritate și să-i catapulteze spre culmi. Este o condiție *sine qua non* pentru a atrage mai întâi atenția publicului, a-l cuceri și apoi pentru a se impune ca un egal al profeților care pun bazele unei noi religii... Ducele era puțin enervat de acest copil care vorbea ca un adult. În comedii, tinerii băieți prea intelectualizați sunt adipoși și poartă ochelari. Roger este frumos și nici ochelari nu poartă...

– Exagerezi, a spus ducele.

Roger a insistat:

– Posibilitatea de afirmare se oferă tuturor indivizilor, fără nicio excepție... Încercați să va imaginați milioanele de mediocri care cântă în baie, fac parte din corul bisericii locale, își pun la lucru corzile vocale cu ocazia diverselor sărbători de familie. Câți dintre ei reușesc să-și facă cunoscut talentul, în cazul în care au? Ei nu încearcă imposibilul, căci în forul lor interior își dau seama că nu posedă focul sacru. Cei care îndrăznesc să explodeze mai mult decât..., scuzați-mă, bunicule, nu fac decât să mărească numărul marginalilor, al artiștilor jalnici, pierduți ce zbiară prin stațiile de metrou sau la colțurile străzilor...

El s-a întrerut pentru a-și umezi buzele cu o Coca-Cola.

– Pentru marile talente care se afirmă, există și reversul medaliei. Forțe mai mult sau mai puțin ascunse intră în joc pentru a le servi și profita de ele. Dacă ele nu ajung să fie smulse, sunt folosite marile mijloace... Nesupușii vor fi eliminați... Marii rockeri reușesc adesea să se elibereze de acești paraziți... Un exemplu: Michael Jackson... de neatins, deasupra tuturor criticilor, a fost atacat cu privire la fața sa... Michael Jackson

s-a desfigurat... ardeți-l pe rug pentru că adora să devină mai frumos decât era... atât albii, cât şi negrii s-au simțit lezați de reputația sa şi au început să-l sfâşie, să tragă de el... Zeii zboară pe deasupra mulțimii...

Ducele îl privea perplex. Roger depăşea posibilitățile sale de înțelegere. Copilul îl ucisese.

– Rockerii trebuie să-şi păstreze eternă tinerețea, a spus el visător... Să nu îmbătrânească... Când Jon Bon Jovi a făcut douăzeci şi cinci de ani şi şi-a pierdut prospețimea, îşi va conserva el oare şi charisma?... Mă îndoiesc... Cele mai tandre nuanțe ale cerului care țin de purpura asfințitului valorează mai puțin decât lumina vie, brutală, oarbă a soarelui matinal...

Lusignan a surâs.

– Îți e teamă de bătrânețe?

Fața lui Roger s-a umbrit. Tristețea i-a marcat trăsăturile sale de copil.

– Bătrânețea este mai rea decât moartea... A muri tânăr este un privilegiu...

Ducele a izbucnit transportat printr-un bufeu de mânie:

– Taci din gură! Refuz să ascult aceste elucubrații! A muri fără a-ți trăi viața este inconceptibil pentru orice om normal!

Roger l-a privit speriat. Lusignan a oftat măcinat de remuşcări:

– Îmi pare rău, micuțule! Nu am vrut să te sperii. Promite-mi că ai să uiți aceste gânduri morbide. Dacă Jim Morrison ți-a inspirat asemenea idei, îl blestem!

Dosar 326
Roger Osborne
Grup Osborne

Strict secret

Domnule,

Vă trimitem manuscrisul Dillon, paginile 20-101.

Ne permitem să vă semnalăm cu respect rândul şase din pagina 101. Mica frază „nesupuşii vor fi eliminați" ridică un semn de întrebare.

Domnul Osborne a avut o nouă întreținere cu scriitorul Vincent Dillon la Barney's Bar de pe Fifth Avenue. Zgomotul acoperea conversația. Am plasat la o distanță prudentă un expert capabil să descifreze cuvintele după mișcarea buzelor. Din nefericire, conciliabulul a fost purtat, se pare, în limba franceză, limbă pe care expertul nostru nu o cunoștea. Presupunem că subiectul acestei conversații a fost anodin, frivol, căci interlocutorii râdeau frecvent.

După plecarea lui Vincent Dillon, care s-a produs la ora 3 a.m., interpretul Jim Robbins s-a așezat la masa lui Roger Osborne. Întâlnirea - întâmplătoare - i-a furnizat lui Robbins ocazia de a-și exprima nemulțumirea provocată de contractele leonine impuse de producător. El a lansat ideea unei acțiuni comune pentru obținerea unei creșteri substanțiale a onorariilor lor. Nu avea în vedere un proces lung și costisitor. El dispunea de mijloace mai convingătoare. El a schimbat subiectul atunci când o tânără s-a oprit la masa lor.

Vă rog să primiți, domnule, expresia profundului nostru respect.

Jarvis Penrose.

Notă: Pregătim un dosar complet despre scriitorul Vincent Dillon. Toate relațiile sale, fără excepție, vor fi examinate cu grijă.

J. P.

Arhaicul Rolls-Royce a reintrat în Curtea de onoare invadată de ierburi sălbatice. Scăldat în lumina crudă a soarelui, castelul își arăta rănile - pete cărămizii ca o piele jupuită - apărute pe ici și colo sub tencuiala smulsă de intemperii. Vasta clădire deteriorată i-a facilitat lui Roger câteva întâlniri cu fantome fermecătoare. Spiritele nomade care-i bântuiau pe cei vechi rămân, leagăn al existenței lor efemere, pierdute în negurile trecutului, neinspirându-i teamă. El le aștepta tremurând de emoție. Angajarea unei conversații cu stră-stră-stră-străbunicii lui, ascultarea pățaniilor lor de război sau de iubire îl uluiau. Adesea, le solicita mental o întâlnire în locurile cele mai prăfuite ale castelului. Cei care reveneau, intimidați de lumina

zilei, aşteptau căderea nopţii pentru a răspunde invitaţiei sale. Pentru a nu-l speria, se găteau în chipul cel mai frumos şi, surâzând, alunecau în visele lui. Ei se întreceau în a-i povesti aventuri amuzante. Un băiat frumos, translucid ca o uşoară negură sidefie, i-a reamintit că jucaseră împreună la Versailles, în timpul lui Ludovic XV şi că s-au reîntâlnit, de asemenea, într-un cartier sărac din Babilon. Ultima dată s-au regăsit în pielea a doi crocodili care ţopăiau în apropierea unui fluviu din pădurea amazoniană.

Jim Morrison i-a făcut o vizită în cursul unei nopţi care vibra de tunete şi de rafale de ploaie ce se metamorfozau în aplauze. Tineri soldaţi morţi în Vietnam şi primiţi cu braţele deschise în lumea infinită a spiritelor prezente la un concert interstelar îi aduceau un omagiu lui Jim, autorul imnului *The Unknown Soldier,* compus în onoarea lor. Totul acompaniat de ritmul universal al stelelor. Jim l-a luat apoi pe Roger la o mică plimbare pe Calea Lactee şi i-a cântat o tristă baladă. „Am avut intenţia de a nota pe hârtie, dar nu am avut timp, căci am părăsit lumea celor vii înaintea materializării proiectului meu. Tu trebuie să reiei proiectul. Chiar în această dimineaţă, imediat după sculare, trasează notele pe portativ, altfel cântecul va cădea în uitare".

În dimineaţa senină şi trandafirie ca obrajii unui copil - furtuna se stinsese pentru a nu împiedica cu vacarmul său opera muzicală - Roger a executat dorinţa lui Jim. Fericit, ridicat pe aripile unei veselii accesibile numai artiştilor, a scris dintr-un condei balada *Întâlnire cu Jim Morrison.*

Energia copilărească ce dormea în micul său corp - atunci când spiritul se abandona fantasmelor în care se înfunda pe calea filosofiei - ieşea din lâncezeală şi îl incita să se agite, să cheltuiască din prea plinul de combustibil uman. Atunci, Roger alerga prin pădurea din împrejurimi, urmat de Doris care lătra vesel; el înota, făcea canotaj şi găsea chiar timp să-şi facă noi prieteni.

Intendentul Pierre Gouvernal purta în orice împrejurare costumul de vânătoare, pentru a fi pregătit în permanenţă să-l urmeze pe stăpânul său dacă îi venea chef să urmărească

vânatul. După sosirea lui Roger, care avea oroare de masacrarea animalelor, ducele şi-a întrerupt provizoriu aventurile sale cinegetice.

Gouvernal avea o fiică de zece ani, ce răspundea la numele de Biche. Roger a remarcat-o într-o dimineaţă foarte devreme. În felul unei căprioare, ea culegea ierburi sălbatice care îşi aflaseră paradisul în arcul abandonat de grădinari. Mici pete de trandafiri ornau verdeaţa. Uşoarele strigăte de plăcere ale lui Biche se întâlneau cu ciripitul păsărilor albastre ce făceau slalom pe pistele de vânt... Fetiţa se lăsa să cadă pe iarba stufoasă, mătăsoasă, presărată cu flori sălbatice, şi se tăvălea până ce rochia i se îmbiba, iar pielea i se umezea, absorbind prin toţi porii roşeaţa care o unea cu cerul.

Aceste imagini poetice, puţin cam dulcege, inspirate de literatura din secolul XIX, defilau prin faţa ochilor şi în capul lui Roger. El a întrevăzut suita unui conte brodat în jurul lui Biche. Fiul stăpânului casei, un tânăr nobil destupat, a sedus-o pe tânăra fată, i-a făcut un copil şi a abandonat-o imediat într-o pădure plină de lupi, pentru a şterge urmele faptelor sale. Intriga se putea termina bine sau rău, după gusturile poetului, morbide sau stropite cu apă de trandafiri. Roger a fost tentat să scrie o baladă cu menestreli, cu cavaleri cu bardele lor de fier. A o combina cu muzica rock ar fi fost foarte caraghios. Oripilat de deschiderea sa de limbaj, el a înlocuit termenul *foarte*, foarte argotic, cu stilatul *extrem*.

Roger şi Biche au devenit prieteni. Doris, puţin geloasă, completa trioul. Ducele împărtăşea sentimentele tristului copoi atunci când nepotul său l-a rugat să o ia şi pe Biche la concertele rock programate în timpul verii la Paris. Prezenţa micuţei punea sfârşit discuţiilor interesante purtate cu Roger. Farmecul a fost rupt.

Gouvernal, care a asistat la această discuţie, a observat reticenţele şi proasta dispoziţie abia ascunsă a stăpânului său. Diplomat, el i-a mulţumit lui Roger pentru bunele sale intenţii, dar a adăugat că nu era convenabil pentru o fetiţă de zece ani să meargă la concerte rock. De altfel, ea nici nu cunoştea această muzică. Ducele şi-a exprimat formal regretele. Roger şi-a dat seama că este inutil să mai insiste. Întristată, Biche a găsit o

ușoară consolare împărțind singurătatea cu Doris, îndurerată și ea de absențele stăpânului.

Ducele Lusignan, întinerit de compania nepotului său și de baia de mulțimi adolescentine, care umpleau până la refuz stadioanele ce vibrau de muzică și de țipete, a început să simtă pe propria sa piele undele sonore, senzații descrise de Roger cu o plasticitate uimitoare. Oamenii de serviciu s-au obișnuit cu pletele sale albe și cu silueta sa înaltă alături de un copil subțire și drăguț...

Astăzi era evenimentul anului... Concertul bătrânilor Rolling Stones... Fanii, o sută patruzeci de mii, așteptau avizi intrarea în scenă a formației... Mii de oameni se călcau în picioare în fața intrării în stadion în căutarea unor bilete în plus, care ajunseseră pe piața neagră la niște prețuri uluitoare. Caleidoscop de imagini, de melodii, de cuvinte, toate legate de Rolling Stones, se succed în mintea lui Roger... miliarde de discuri survolau pământul și împrăștiau în cele patru vânturi cântecele lor... miliarde de mici sateliți ce fac concurență neloială celor mari... Rolling Stones?... monumente antice în pericol... interpreți care au depășit vârsta canonică și care se gândesc la tinerețea eternă, rostesc critici veninoase... Rolling Stones urâți... Rolling Stones adorați... tone de articole tipărite pe gura cărnoasă, excitantă a lui Mick Jagger... Mick Jagger androginul... Mick Jagger scandalosul... Mick Jagger geniul... „V-ați lăsa fiica să se mărite cu un Rolling Stones?"...Rolling Stones, antiteza infernală, demonică a Beatles-ilor, curați și înțelepți... hipersexualitatea lor scandalizează pe puritani, pe fundamentaliști... patru morți petrecute la un singur concert... alianța dintre Rolling Stones și Hell's Angels... ce rușine... un Rolling Stones, Brian, s-a sinucis... Mick Jagger și Keith Richards arestați pentru deținere de droguri... pedeapsă cerească, scrâșnesc pudibonzii... fanii sunt consternați... uriașul *Times* se amestecă și el în această afacere... și ia apărarea celor persecutați... procesul se termină apoteotic... Rolling Stones triumfă... s-au născut noii regi ai rockului... interviurile lor fac valuri... ironiile spirituale ale lui Mick Jagger trosnesc... focuri de artificii verbale... iubirile lor sunt la fel în toate ziarele... Rolling Stones - arhanghelii secolului XX, sparg dragonii falsei virtuți...

Pentru Roger, Rolling Stones nu sunt nici bătrâni, nici îmbătrâniți... pentru Roger, Rolling Stones sunt niște stele, meteoriți...

Arena urla... o sută patruzeci de mii de guri își urlau entuziasmul delirant... căci Rolling Stones și-au făcut apariția... Roger strigă și își agită brațele ca un posedat... la unison cu cei o sută patruzeci de mii de fani care strigă și își agită brațele...

Venerabilul duce de Lusignan este uluit... a aflat că Mick Jagger se apropie de cincizeci de ani... cu binoclul său poate să discearnă trăsăturile accentuate ale interpretului, care s-au transformat în riduri... în ciuda vârstei sale, Mick are o siluetă de efeb și aleargă, și face salturi, și cântă, și cântă, și cântă... fără să gâfâie... Mick este neobosit... Ducele s-a hotărât să se înscrie la un centru de aerobic.

Asfințitul a creat un delir purpuriu, luminos, feeric, mângâietor și catifelat. Pentru Roger asfințitul vacanțelor sale s-a confundat cu un concert oferit de Europa, grupul care constituia, împreună cu Jon Bon Jovi și Skid Row, preferințele sale indiscutabile.

În așteptarea spectacolului, copilul a descris în termeni inflamați grupul Europa bunicului său, care îl asculta admirativ.

– Trebuie să fii prezent la concertul lor pentru a descoperi personalitatea lui Joey Tempest, acest băiat fantastic cu o voce uluitoare, care concentrează în natura sa frumusețea, talentul și autoritatea charismatică ce-i permit să țină în pumnul său catifelat o sută de mii de oameni, ce fac corp comun cu el și grupul său. Trebuie să-i vezi pe cei de la Europa în plină acțiune pentru a înțelege semnificația unității perfecte, a coeziunii fără falii și a unui armonios joc de ansamblu. Veți observa arta unică a rockului ce strălucește respectând o tramă melodică elegantă.

Încrezător în recomandările nepotului său - ce luase în ochii lui proporțiile unui miracol viu - ducele s-a prezentat vioi la concert. Bătrânul și copilul, stăpâniți de aceeași plăcere estetică, priveau uimiți jocul de scenă al lui Joey Tempest care broda o tapițerie sonoră vibrând de emoție, fond ce permitea gesturilor sale să se dezvolte, să se reliefeze cu o eleganță scandată, cu o

artă şi o graţie care sfidau comparaţiile. Era fericit să cânte, să facă energia să explodeze, să o comunice publicului său încălzit până la incandescenţă.

Purtaţi de elan, muzicienii care-l acompaniază construiesc adevărate spirale sonore, răsunătoare, dar în acelaşi timp de o coerenţă impecabilă. Reverberaţiile orgii, rifurile chitarei, ritmul nebun, percutant creat de baterie adăugau spiralelor de unde lansate în spaţiu o forţă ce friza supranaturalul...

După spectacol, la un *drug-store* de pe Champs Elysées, ducele a pus o întrebare nepotului său, ce devenise un fel de enciclopedie vorbitoare de rock:

– În ciuda talentului lor evident, vedetele tale nu sunt foarte cunoscute. Nu am auzit niciodată vorbindu-se de ei la televiziune. Mi s-a întâmplat, de câteva ori, să dau peste emisiuni de rock. Nu îmi amintesc de vreun program dedicat acestui grup. Este adevărat, nu sunt fan al MTV...

– Adesea, bunicule, succesul anumitor grupuri deranjează... Pentru a se impune în lumea rockului, trebuie să fii acceptat de cei *mari*... Sunt multe criterii... Cei mari - în domeniul cantitativ, şi nu calitativ - sunt puţin numeroşi, dar ei deţin cheile... În spatele uşilor închise ei reunesc, se coalizează şi iau decizii irevocabile... A-i cumpăra cu Mafia înseamnă a insulta Mafia... Adesea, ei intră în conflict... iar grupurile suportă consecinţele... în jurul anumitor afirmaţii se ridică cordoane sanitare... Circulă apeluri telefonice... Sunt distribuite consemne...

Ducele l-a privit uluit pe acest copil ce vorbea cu asemenea siguranţă.

– Cum ai aflat tu despre toate aceste lucruri? Trebuie cunoscute dedesubturile lumii spectacolului pentru a emite anumite opinii...

Roger a surâs triumfător ca un puşti ce tocmai a descoperit misterele unui joc de Nintendo.

– Este foarte simplu. Este suficient să citesc presa de specialitate. Printre rânduri, se discern multe secrete bine păstrate. Indiscreţii voluntare, maşinaţiuni dezvăluite de foile de scandal, lovituri aranjate... Am un mare respect pentru cuvântul scris. Trebuie să ştii să citeşti pentru a fi la curent cu tot ceea ce se petrece în lume. Un ermit claustrat în cabinetul

său, dar care citeşte, este mult mai informat decât un globe-trotter preocupat numai de călătoriile sale. Copiii de vârsta mea se joacă, citesc, învaţă. Este specialitatea lor. Totul depinde de dozaj.

Ducele a izbucnit în râs.

– Tu uiţi factorul inteligenţă, Roger.

– Inteligenţă rimează cu persistenţă, bunicule.

Apropiata plecare a lui Roger a aruncat o umbră de tristeţe asupra ducelui, asupra lui Biche şi a aruncat albinele, fluturii şi ierburile sălbatice într-o baie de tristeţe. Inconştient, copilul proiecta propria sa suferinţă asupra peisajului înconjurător, el vizualiza în exterior propria sa stare sufletească.

Înainte de a-l lăsa să plece, Lusignan i-a cumpărat un sintetizator, ce a cauzat o mare gaură în bugetul său. Va trebui să facă economii drastice pentru a nu da proporţii primejdioase descoperirii sale de cont, destul de importantă. Se impunea o nouă ipoteză: marele mausoleu de marmură al familiei Lusignan ar putea interesa banca. Un dictator retras la Paris, ce voia să cheltuiască în linişte câteva sute de milioane de dolari - bogăţie recoltată de la o carieră bine realizată - era dispus să achiziţioneze somptuosul monument. Ducele rezistase ispitei: un milion de dolari, plătiţi pe loc, în bijuterii sau depuşi într-un cont secret dintr-o bancă elveţiană. Să vândă oasele strămoşilor? Inconceptibil! A-i transporta pe domeniul familiei Lusignan? Fezabil... Dar inima bătrânului s-a răsculat. Mândria sa medievală, perimată, absolut demodată, s-a trezit. Ducele a respins oferta şi, ca să pună punct acestei afaceri, s-a cinstit cu două sticle de *Dom Perignon*, păstrate cu religiozitate în pivniţele castelului.

Dosar Roger Osborne

Domnule,

Îmi permit să vă atrag atenţia în special asupra paginii 112 din manuscris. Nu pun la îndoială autenticitatea cuvintelor pronunţate de un copil de zece ani despre anumite personaje criptice, prezentate sub titulatura de cei mari. Inteligenţa sa

surprinzătoare este certificată prin diplome, expertize medicale (păstrate în fotocopie în arhiva noastră). Sursele invocate par veridice. O reducere a libertății presei ar trebui să fie luată în calcul de către factorii capabili să exercite o influență în acest sens. Este o simplă opinie personală.

Îmi permit să subliniez că domnul Osborne nu ar trebui să-şi manifeste nemulţumirile cu privire la acţiunile celor mari. După cum ştiţi foarte bine, ultimul lui disc a cunoscut o difuzare absolut fabuloasă. Dar rockerii, fără excepţie, s-au obişnuit să cerceteze găurile din brânză.

Domnule,

Am păstrat la sfârşitul acestui raport o informaţie ce merită o atenţie specială. Domnul Osborne a fost invitat la ultimul festival de Saturday Night Live, dar decalajul intervenit în cursul turneului european l-a obligat să o decomandeze.

Domnul Robbins a fost decepţionat de acest contratimp, căci dorea să aibă o întrevedere cu domnul Osborne. Am ajuns la concluzia că domnul Robbins se întreabă dacă nu cumva a fost pus sub urmărire. Convorbirile sale telefonice şi discuţiile purtate în interiorul apartamenului său, sau în camerele de hotel, sunt anodine şi lipsite de interes. Manifestă o mare rezervă chiar şi cu privire la membrii grupului. Are intenţia probabil de a-i comunica domnului Osborne informaţii al căror conţinut este încă necunoscut.

Vă rog să primiţi, domnule, expresia profundului şi eternului nostru respect.

Jarvis Penrose

– Roger, te-ai amuzat destul, a spus judecătorul Osborne pe un ton de gheaţă.

Aşezat la biroul său, el examina cu ochi inchizitoriali pe copilul ce a rămas nemişcat în faţa lui şi care îl privea cu un calm supărător. Părţile din proces, martorii, avocaţii şi chiar procurorii ce pledau în faţa lui resimţeau o anumită frică. Nu era prima dată când descifra pe faţa lui Roger o sfidare, ce părea să prefigureze o provocare, încă latentă, dar care nu va întârzia

să se arate. A sparge rezistența acestui băiat obsedat, dur, se impunea cu forța unei datorii.

– Acum, a continuat el, rostind cuvintele răspicat, să trecem la lucruri serioase. Nu voi admite să faci paradă de diploma de complezență pe care elveții ți-au acordat-o. Presupun că au montat această afacere din mai multe piese pentru a da un lustru fals școlii lor și educației celor supradotați.

A făcut o nouă pauză pentru a constata efectul cuvintelor sale tăioase ca firul unui scalpel. Intonațiile nepoliticoase, rigiditatea atitudinii sale ce făcea să plângă pe cei mai duri răufăcători se aplatizau în felul unor gloanțe de pistol trase asupra blindajului unui tanc. Nervii judecătorului s-au întins la maximum.

– La Eton vei învăța adevărata semnificație a termenului *a munci*. De la fondarea acestei școli, toate generațiile de Huntington au frecventat-o.

Decanul celui mai celebru stabiliment de învățământ secundar din Regatul Unit - și, poate, din lumea întreagă - nu putea să refuze înscrierea lui Roger Osborne, solicitată de judecător, tatăl său, cu atât mai mult cu cât un loc îi era rezervat, conform tradiției, încă de la naștere. Dar cum trebuiau respectate, cel puțin teoretic, concluziile domnului Glaenzer, decanul de la Eton a decis să investigheze personal cunoștințele tânărului Osborne. Examinarea, mai curând o discuție, a durat circa două ore. În cele din urmă copilul a primit permisiunea de a se retrage.

După o lungă reflecție, decanul a convocat în cabinetul său pe profesorii care predau principalele cursuri științifice și literare și i-a invitat să se așeze.

– Domnilor, l-ați văzut pe Macaulay Culkin în filmul *Home alone*?

Îl văzuse toată lumea cu excepția profesorului de matematică, ce considera cinematograful o artă minoră. În schimb, titularul de la catedra de literatură engleză a furnizat niște cifre care au epatat auditoriul:

-Vă pot informa că filmul a raportat peste cinci sute de milioane de dolari! Este fantastic, nu?

Decanul și-a împreunat mâinile sale durdulii.

– Domnilor, vreau să vă prezint o frumoasă replică a lui

Macaulay Culkin, capabil să vă vorbească cu acelaşi antren despre ogarul său ce răspunde la numele Doris, ca şi despre filosofia lui Platon sau Schopenhauer, despre suprarealism şi William Shakespeare, despre univers, neutrino şi ultima teorie despre corzile cosmice. A abordat chiar şi teoria relativităţii a lui Einstein, pentru a o combate cu argumente aparent pertinente.

Profesorul de fizică a intervenit revoltat:

– Să-l combată pe Einstein? Absurd! Osborne al dvs. trebuie să fie un mucos pretenţios!

– Înainte de a vă pronunţa, domnule Marlow, trebuie să-l auziţi vorbind.

Comisia constituită de decanul Graham şi completată cu doi universitari de la Oxford, l-a ascultat pe Roger vorbind. Toate materiile prevăzute pentru a trece ultimul obstacol al şcolii secundare şi a obţine Marele Certificat de Educaţie, GCE, adică un corespondent al bacalaureatului francez, au fost verificate. Comisia a constatat că tânărul candidat avea cunoştinţe de un nivel universitar mediu. Decanul Graham a decis în cele din urmă să-l admită la Eton ca Oppidan şi să-l autorizeze, în consecinţă, să locuiască în afara şcolii. Inspirat de felul de acţiune al domnului Glaenzer cu privie la Roger Osborne, a stabilit pentru micuţul geniu un program special care să-i permită eventual, dacă el dorea, să-şi pregătească examenele pentru Oxford, Cambridge sau Londra, ce acceptaseră deja printre studenţi un băiat de zece ani. Decanul Graham era nu numai un excelent profesor, dar şi un savant de prim ordin. El studiase raportul profesorului Kingsley anexat la dosarul lui Osborne şi a fost foarte interesat de concluziile sale. Procedura sa risca mai mult sau mai puţin să-l indispună pe acest judecător obtuz şi plin de el. Experienţa trebuia continuată...

Dacă judecătorul Osborne a considerat just să conteste valabilitatea certificatului elveţian, nimeni nu-l putea obliga să-şi schimbe opinia. Pentru autorităţile britanice documentul semnat de domnul Glaenzer era perfect valabil, cu atât mai mult cu cât fusese confirmat de către comisia de la Eton.

Graţie lui Roger Osborne, ştiinţa va descoperi limitele inteligenţei, va aprofunda posibilităţile sale de dezvoltare, va afla legile sale încă misterioase, va trage concluziile cuvenite

şi le va aplica unor subiecţi aleşi cu discernământ, pentru a ameliora calităţile creierului uman şi a-i întări capacităţile.

Pentru început, toţi experţii amestecaţi în această afacere recunoşteau, să spunem, geniul lui Roger. Dar ei nu au primit încă răspuns la o întrebare fundamentală: cum vor utiliza, atunci când vor fi chemaţi să o facă, enormele sale facultăţi mentale?

Judecătorul Osborne a decis să sărbătorească la club cea de-a unsprezecea aniversare a lui Roger. S-a gândit multă vreme înainte de a accepta raportul lui Graham. Dacă ar persista în respingerea acestui *modus vivendi* aparent raţional, ar risca să se înstrăineze de opinia unor oameni destul de numeroşi, care urmăreau cu o mare curiozitate evoluţia fiului său. O singură teamă îi mai dădea ameţeli: emancipat teoretic, Roger, deja nereceptiv în faţa autorităţii sale, va încerca să se debaraseze de ultimele constrângeri părinteşti. Judecătorul şi-a schimbat vizibil atitudinea ca urmare a unei întâlniri cu un membru al clubului, adică vicontele Roxbury, care i-a vorbit cu vocea sa behăită:

– L-am întâlnit la ducesa de Northland pe decanul Graham care povestea despre fiul dvs. ca despre o a opta minune a lumii. Am vrea să cunoaştem această *rara avis*.

Bătrânul lord Havisham, prezent la această discuţie şi căruia îi plăcea să jongleze cu umorul negru, chiar folosit în detrimentul colegilor săi, a adăugat maliţios:

– Luminile intelectuale ale fiului dvs. vor mai risipi puţin din întunericul ce cuprinde circumvoluţiunile prietenului nostru. Roxbury, de câtă vreme nu v-aţi mai pus creierul la contribuţie?

– Dragă Havisham, presa de acum nu face decât să prostească oamenii. În ce priveşte şedinţele de la Camera Lorzilor, ce să mai vorbim: toată lumea este liniştită. Eu aveam de gând să îmi aduc un micuţ ceas pentru a dormi mai bine... Mâine seară am câţiva invitaţi. O cină între prieteni, servită de incomparabilul nostru chelner. Osborne, sper că te vei alătura!

Judecătorul a vrut să se arate la înălţimea ospitalităţii legendare a familiei Huntington.

– Viconte, dvs. şi cu prietenii dvs. sunteţi invitaţii mei. Vom sărbători intrarea fiului meu în lumea adolescenţilor.

Ulterior, a regretat acest elan, căci era mai degrabă un zgârcit. Dar răul era deja făcut. Atenția specială care i se dădea prin reputația fiului său creştea propria sa reputație, ceea ce reprezenta un punct câştigat.

În acest mediu răsfățat, de club, în care membrii săi schimbă rar mai mult de cinci cuvinte pe oră, reduse adesea la interjecții abia susurate, Roger a văzut nişte bătrâni domni, mumii vii. Fosile exhumate, care dormitau în fotoliu, cu *Times* deschis, uitat pe genunchi. La sosirea sa, alături de tatăl său, Roxbury, Havisham şi trei gentlemani arhaici s-au ridicat emoționați, măsurându-l cu nişe ochi lăcrimați de sus în jos şi de jos în sus, apoi, fermecați de grația sa seducătoare, i-au strâns mâna.

O masă de şapte persoane, împodobită cu flori şi cu cea mai frumoasă argintărie, îi aştepta în sala de mese. Charles, chelnerul, demn, ceremonios, îmbrăcat în frac cu papion negru, a aprins lumânările şi a prezentat meniul, apoi, la cererea lui Walter, a propus nişte specialități.

– Roger trebuie să aleagă!, a opinat Havisham. Este sărbătoarea lui!

N-a vrut decât să destindă atmosfera tensionată, dar nu a reuşit decât să-l încurce pe copil, care a roşit până în vârful urechilor. Roger nu a urmărit cu atenție recomandările complicate ale chelnerului. Intimidat, şi-a înghițit saliva şi a răspuns politicos:

Un hamburger, cartofi prăjiți, înghețată şi un pahar de Coca-Cola.

Vocea sa clară ce rezona ca un clopoțel a trezit din toropeală chiar şi pe bătrânii aşezați la mesele învecinate.

– Tineretul de astăzi are gusturi proletare, a bombănit surâzând marchizul de Scunthorpe - pe care prietenii îl numeau pe la spate *cunthorpe*. Bătrâna bucătărie tradițională este condamnată să dispară în neantul barbariei...

Jenat de stângăcia fiului său, judecătorul Osborne a glumit cu o vioiciune forțată:

– Roger are simțul umorului. ...Charles, adu-ne pentru început caviar Beluga, ficat de rață în tarhon şi somon marinat à la Aneth. Aşteptând chelarul, nu uitați aperitivele...

Havisham a încercat să repare confuzia creată de propria sa greşeală:

– Nu trebuie să vă descurajaţi, Roger. Acest club nu este sălaşul fiarelor. Cineva l-a comparat cu un palat ducal, cu ducele zăcând pe catafalc la primul etaj, şi la parter părinţii, în mare doliu, aşteptând ridicarea corpului.

Roger a surâs. Havisham a continuat încântat să vadă fruntea liniştită a copilului.

– La noi, micuţul meu, trebuie să prefere un cuţit de argint, chiar dacă este tocit, unui cuţit inoxidabil bine acuţit... Deh, legile nescrise ale tradiţiei.

Devenit melancolic, datorită prezenţei lui Roger, a suspinat.

– Când copiii noştri cresc, simţim în paralel anii care trec tot mai grei pe umerii noştri... Atunci când ei ajung la vârsta adultă, avem oribila senzaţie că ne-am cufundat în abisul bătrâneţii... venirea pe lume a nepoţilor noştri ne face să alunecăm pe nesimţite în cea de-a doua şi ultima copilărie... ajungem chiar să folosim limbajul lor...

– Devii macabru, George!, a exclamat Scunthorpe scuturat de un frison.

Roxbury a cântat pe aceeaşi coardă.

– Concluzia este clară: nu vă căsătoriţi! Celibatarii, fără familie, fără copii, nu au motive pentru comparaţii deprimante...

Lordul Letherby, foarte mândru de nasul său acvilin ce sublinia o foarte veche linie aristocratică, şi păstrând un gust pronunţat pentru citate din epoca, îndepărtată, a sejurului său printre pereţii savanţi din Cambridge, a intervenit cu autoritate:

– Tinereţea va trece. Şi cu ce rapiditate. Timpul neobosit nu se opreşte niciodată şi nu revine asupra paşilor săi. Am văzut mai mult de un nefericit, copleşit sub greutatea vârstei, gemând că şi-a pierdut, printr-o indiferenţă inconştientă, zilele sale frumoase.

De obicei uita, adesea conştient, să-şi precizeze sursele care îi furnizau observaţiile, omisiunea creându-i reputaţia de fin spirit.

– Iată o foarte bună remarcă!, a exclamat Havisham.

Vocea de argint a lui Roger s-a făcut auzită:

– Tibul, *Elegii*, cartea întâi...

Toate privirile s-au îndreptat spre el, apoi spre Letherby, care a lăsat să-i scape un mic surâs jenat:

– Latiniştii se înţeleg între ei... am vrut să testez cunoştinţele fiului dvs., Osborne... Trebuie să fiţi mândru de el...

S-a eliberat cu eleganţă dintr-o situaţie mai curând jenantă. Scunthorpe, antrenat de tendinţa lui Havisham şi Letherby de a ajunge mereu în partea din faţă a scenei, s-a adresat lui Roger cu un ton protector care se dorea a fi amical:

– Unsprezece ani!, a clamat el elegiac. Aţi devenit în fine un băiat mare. Ce impresie vă face asta?

Acest băiat gentil îi reamintea de tinereţea sa pierdută în universul trecutului, cu câţiva mii de ani înainte. Roger a râs arătându-şi gropiţele din obraji:

– Nicio impresie. Totuşi savanţii susţin că la zece ani, ritmul creierului unui copil suferă nişte modificări funcţionale care îl apropie de ritmul cerebral al adultului. EEG-ul...

– EEG-ul?, a exclamat Scunthorp, deconcertat de această paradă de cunoştinţe, pentru el necunoscute.

– Este o prescurtare de la encefalogramă. Undele creierului, frecvenţe, cicluri, pulsaţii sunt înregistrate pe hârtie, pe un graf. Este un adevărat cântec trasat pe un portativ potrivit. Pentru a fi mai exacţi, slabele impulsuri electrice sunt generate de straturile corticale. Fiecare om îşi are propriul EEG, ce este unic, în felul unei amprente digitale.

Bătrânii l-au privit uluiţi. Roger a monopolizat întreaga atenţie. Judecătorul, în schimb, se simţea frustrat. Era uitat ca şi cum nu ar fi existat. Nimeni nu îi dădea cuvântul. Ar fi trebuit să fie mândru de fiul său, de personalitatea sa, de farmecul lui. Walter avea senzaţia neplăcută de a fi împins spre periferie. I se refuza, se pare, meritul de fi dat naştere acestui copil care zbura cu propriile lui aripi, ignorându-l cu bună-ştiinţă.

– Creierul meu emite chiar şi acum unde?, a întrebat Roxbury.

– Da, domnule. Unde *beta*, cu o frecvenţă de la 14 la 26 hertzi pe secundă, ceea ce corespunde stării de veghe.

– Iar când dorm?

– Unde *delta*, de 1 la 3 hertzi pe secundă. Conştiinţa creatoare emite undele *theta*, de 4 la 5 hertzi pe secundă.

– Iar când sunt mâniat în Camera Lorzilor?

– Undele sunt modificate de emoţiile puternice, de temperatura înaltă, de muzica zgomotoasă...

– *Rock'n roll*-ul, de exemplu, a intervenit judecătorul.

– Exact, dar şi de zgomotul străzii, de halucinaţii, de anumite medicamente, de orgasm...

Roxbury a repetat deconcentrat:

– De orgasm?

Scunthorpe a izbucnit în râs:

– Ce ştii despre orgasm, Roger?

Copilul a răspuns fără să se tulbure:

– Teoretic, posed câteva informaţii... practic, foarte puţin... savanţii pretind că unii copii cu vârsta de până la pubertate au ejaculări fără emisie de sămânţă...

Judecătorul Osborne a intervenit cu autoritatea unui judecător care conduce dezbaterile într-un proces şi ia măsuri atunci când pledoariile ameninţă ordinea morală. Cum îi lipsea ciocănelul, el a lovit cu pumnul în masă.

– Ajunge, Roger! Astfel de prostii înveţi tu la şcoală?

Copilul a închis gura uimit de violenţa bruscă a tatălui său.

– Osborne, fiul dvs. este un mic savant. Decanul Graham nu s-a înşelat, a spus Roxbury. Maturitatea emoţională a lui Roger ne apare ca o consecinţă a nivelului său intelectual, deasupra tuturor normelor imaginabile pentru noi, muritorii obişnuiţi... Eu mă înclin în faţa lui...

Convivii au aplaudat şi, eveniment care face epocă într-un club tăcut ca un salon funerar, s-a cântat în cor:

– La mulţi ani, dragă Roger, la mulţi ani...!

Walter era preocupat de metamorfoza nesănătoasă a fiului său, de refuzul său de a-i asculta ordinele, de rezistenţa sa mută, dar îndârjită. Nu voia să-şi impună autoritatea prin forţă. Trebuia să-l convingă că disciplina este necesară, că un tată are obligaţia şi puterea să triumfe asupra unui copil tentat să nu respecte legile morale. Judecătorul înţelegea că Roger era o persoană excepţională; chiar această constatare

îi ordona să-l apere împotriva propriilor sale înclinații rele, împotriva instinctelor sale animalice, împotriva spiritului său de independență, de neconceput la un copil de unsprezece ani. Roger alerga spre propria sa pierzanie. Inteligența sa diabolică îi aducea deservicii. A vorbi despre orgasm și sămânță în fața a patru domni de vârsta bunicului său dovedea un început de alienare mintală. Walter nu se hrănea cu iluzii cu privire la fiul său. Adesea, i se întâmpla să ajungă la sentimente mai bune, să-i arate chiar o anumită bunăvoință.

După un anumit timp, cei doi au respectat un armistițiu tacit. Când judecătorul se afla acasă, Roger nu cânta la orga electronică pentru a nu-l mânia. Dar muzica nu era decât un aspect al dezacordului lor. Roger ar fi vrut să descopere rațiunile profunde ale resentimentelor sale, să caute explicația comportamentului său, a pulsiunilor sale. Dar imposibilitatea purtării unui dialog cu tatăl său făcea ca orice tentativă să fie în zadar.

Într-o zi, în timpul absenței judecătorului, Roger, ce traversa salonul, și-a reamintit vag că deasupra șemineului exista un portret pictat, în mărime naturală, al unei femei în alb, înlocuit ulterior cu un peisaj marin de Turner. Amintirile lui erau nesigure, căci schimbarea de decor a avut loc după doi sau trei ani de la venirea sa pe lume, gaură neagră în memoria copiilor. Doamna Betsy, bucătăreasa, i-a oferit explicația pe care o căuta. Era vorba de portretul doamnei Margaret Osborne, pe care domnul judecător l-a ridicat după divorț.

Revenit în sala de baie, Roger s-a studiat în oglindă și a constatat, după amintirile sale, că trăsăturile feței lui erau identice cu cele ale mamei sale. În acel moment a realizat adevărul: aversiunea pe care i-o inspira tatălui său era datorată acestei asemănări.

Roger a acordat un interes crescând muzicii rock și efectelor acestei forme de manifestare culturală asupra tinerilor, fie mici, fie mari. Într-o zi, judecătorul a revenit acasă mai devreme decât de obicei și a fost frapat neplăcut de valurile sonore, sacadate, ce se răspândeau în tot imobilul prin casa scărilor. Înfuriat de acest tapaj ritmic, care-l mânia întotdeauna, el a urcat la etajul fiului

său, s-a năpustit în camera acestuia şi l-a găsit urmărind un concert *live* al fomaţiei Queen, pe Wembley, în faţa unei mulţimi de şaizeci de mii de oameni care urlau exaltaţi. Surprins, Roger a vrut să oprească magnetoscopul, dar judecătorul a ţipat:

– Lasă-l să continue! Vreau să îmi explici gustul tău pentru acest zgomot barbar care trezeşte tot ce este mai rău, mai grosolan, mai ignobil în natura umană... ascultă aceste urlete, aceste mugete! Am spune că e vorba de o colosală peşteră a fiarelor în care se amestecă lătrăturile lor cu urletele lupilor care se destrăbălează pe scenă! Este degradant... ruşinos... uluitor... Iar aceste tobe... am crede că suntem transportaţi pe un malefic covor zburător în cea mai înapoiată junglă din Africa Centrală... nu mai lipsesc decât negrii care zbiară agitându-şi lancea de lemn...

Ajuns la culmea exasperării, judecătorului îi curgeau balele ca unui animal turbat. O spumă albicioasă s-a adunat în colţul buzelor. Roger îl privea interzis, uimit de această explozie de mânie. Felul de a spune ceva este adesea mai important decât conţinutul. O teză expusă într-o manieră discursivă, calmă, ponderată anunţă o personalitate detaşată, academică, savantă ce doreşte să-şi convingă interlocutorul prin forţa argumentelor. Aceeaşi teză ţipată, scuipată ca flăcările care ies din gura unui dragon mânios, trădează o pasiune oarbă, prejudecăţi profund ancorate, voinţa de a sparge rezistenţa interlocutorului, de a-i impune propria voinţă. Prima variantă se raportează, de exemplu, la un savant, la un profesor universitar, adesea dogmatic, dar mereu stăpân pe pulsiunile lui; cea de-a doua variantă caracterizează un tiran, fie el un tată de familie, gardian, sergent major, preot fundamentalist sau dictator. Această atitudine incisivă, imperativă marchează teama ascunsă, întotdeauna la pândă, gata în orice moment să facă faţă unei revolte şi să lovească puternic pentru a o domoli. Furtuna verbală a lui Walter putea, la rigoare, speria, dar în niciun caz convinge.

Roger şi-a încrucişat braţele, apoi şi-a amintit că acest gest semnifică o tentativă de apărare, de teamă manifestată instinctiv. Iar copilul nu accepta supunerea, aservirea fără luptă, subjugarea fără ripostă. Şi-a descrucişat braţele şi le-a

lăsat să cadă pe lângă corp. Fața lui reflecta imobilitatea, absența interesului, rezistența pasivă, mută, dar îndârjită, ce ar fi permis indienilor lui Ganghi să se elibereze de sub tutela britanică.

Judecătorul a resimțit această opoziție mută în felul unei ofense, a unui refuz principial de a se plia pe exigențele legilor morale, al căror paznic se considera. A continuat ambalat:

– Privește această mulțime demențială... un fenomen tipic de isterie colectivă... Interpretul - dacă putem califica drept cântec acest răcnet sprijinit pe tam-tam, exercită o vrajă asupra imbecililor care-i ascultă ordinele, fără să fie conștienți că sunt purtați de nas... Hitler resuscitat sub boarfele unui rocker... Nebuni!... Nebuni de legat!... Din nefericire, ospiciile sunt insuficiente pentru a prelua toată această pleavă!

Roger s-a întrebat oripilat dacă tatăl său nu cumva și-a pierdut mințile. Judecătorul a arătat cu degetul acuzator ecranul televizorului:

– Dacă îți place așa ceva, ești la fel de depravat ca și ei!

A scos caseta din magnetoscop, a aruncat-o la pământ și a călcat-o în picioare. Apoi a întins brațul spre zona încărcată cu câteva sute de casete video:

– Poți păstra filmele. Dar îți ordon să te debarasezi de toate casetele cu muzică rock! Toate! Ai înțeles? Toate! Nu mai vreau să văd în casa mea asemenea orduri!

Walter l-a amenințat cu degetul lui subțire:

– Iar dacă o să constat că te angajezi pe calea deschisă de acești declasați, te voi supune unui tratament psihiatric... Nu uita! Am mijloacele!

Scârbit, judecătorul a părăsit camera fiului său și a coborât circumspect scara. Avea impresia că un pumn invizibil suspendat deasupra capului său putea în orice moment să se detașeze de legături și să-l zdrobească. A făcut o constatare sfâșietoare: obstinația lui Roger era cu atât mai periculoasă cu cât se sprijinea pe o eroare de raționament. Walter a sperat ca în cele din urmă rațiunea să învingă și copilul rătăcit să regăsească calea cea dreaptă... O va regăsi oare?... O îndoială insidioasă a pus stăpânire pe el, iar încrederea ce i-a ghidat întotdeauna spiritul s-a fisurat. Va fi oare pierdut fiul său?

Tensiunea ivită între tată şi fiul rebel a atins un grad de concentrare care prevestea complicaţii. Roger aştepta cu mare nerăbdare sfârşitul vacanţei de vară, prea lungă după gustul lui şi care lua pentru el culorile sumbre ale unui infern terestru. Aparent, el ar fi trebuit să fie fericit. Părinţii săi erau bogaţi; dispunea de bani de buzunar după cum dorea; o bătrână bucătăreasă, doamna Betsy, îl umplea cu prăjituri şi bunătăţi; un ogar superb, Doris, îl însoţea peste tot. Nu avea însă prieteni, căci inteligenţa sa uimitoare îi speria pe băieţii de vârsta lui. Acest inconvenient nu îl supăra însă deloc, deoarece îşi era suficient; universul imaginar construit în jurul persoanei sale înlocuia avantajos o companie numeroasă şi insipidă.

Roger nu era singurul copil din lume ce avea un părinte incomprehensiv, absurd şi plin de principii morale severe, cvasipuritane. Dar sensibilitatea sa extremă, exacerbată, dădea conflictelor dureroase cu tatăl său o importanţă nemăsurată.

Un eveniment intervenit pe acest traseu ceţos trebuie să fi aruncat puţină lumină asupra acestei vacanţe risipite. Vicontele Roxbury l-a întâlnit la o vânătoare pe contele Huntington, şi seara, în cursul unui banchet, în faţa unui parter de invitaţi deveniţi curioşi, l-a felicitat pentru şansa care i-a favorizat familia.

– Genele spiţei dvs. au obţinut marele premiu de excelenţă atunci când nepotul dvs., Roger, a venit pe lume. El va ridica gloria, scuzaţi-mă, puţin stinsă a blazonului dvs., care din vremea cruciadelor nu s-a mai manifestat decât în domeniul curselor de cai. Roger Osborne a făcut să se ivească vechea noblеţe a Angliei din somnul său un pic cam greu.

– Uitaţi, dragul meu, pe gloriosul nostru Winston Churchill, a intervenit marchizul Scunthorpe.

– Familia Malborough face patre din nobilimea recentă... Secolul al şaisprezecelea. Eu mă raportam la nobilimea ce posedă un arbore genealogic milenar.

– Arborii foarte vechi sunt găunoşi, a spus lordul Letherby, care nu avea în spatele lui decât trei generaţii nobile înscrise în Gotha.

– Strămoşii mei coboară din Adam şi Eva, a exclamat cu umor *Sir* Harold Winter, înnobilat recent şi care a fost primit

în rândurile nobilimii mai curând pentru miliardele lui decât pentru calităţile sale personale.

– Fals, dragă *Sir* Harold, a spus Havisham, ce a adăugat pe un ton maliţios: ignoraţi maimuţele ingeniosului nostru Darwin.

Figura lui *Sir* Harold s-a alungit. Aluzia era ofensivă. Ar fi trebuit să riposteze, dar el ştia că aristocraţii sunt susceptibili şi că un incident risca să-i închidă uşa lor în nas.

– Domnilor, faceţi abstracţie de teoria cu privire la generaţiile spontane, a strigat prinţul Glovine - noblete de import prin intermediul unui mariaj bogat - care se fudulea cu cunoştinele sale ştiinţifice.

– Roger Osborne ne-ar putea lămuri cu privire la acest subiect, a reluat Roxbury. Acest băiat este bijuteria tinerei generaţii. Huntington, trebuie să fiţi mândru cu acest băiat care, într-un viitor apropiat, va face să se vorbească de el. Judecătorul, fiul dvs., ar trebui să se arate mai tolerant cu el.

Această discuţie l-a determinat pe Huntington să-l invite pe Roger la Haslemere. Dacă nişte străini vorbeau cu atâta entuziasm de el, era vorba cu adevărat de un copil special înzestrat. Bătrânul conte nu a dovedit niciodată un mare ataşament pentru acest nepot ambidextru, pe care nimeni din familia sa nu îl iubea în mod special.

Dinastia Huntington se bucura, graţie unui favorabil joc de împrejurări, de o bogăţie enormă, ce rivaliza cu norocul familiilor Sunderland, Grosvenor şi Gainsbury. Contele primea venituri de la o treime a oraşului Liverpool, de la un sfert de Manchester şi de la câteva grupuri de case din Londra. Priceput om de afaceri, el îşi dirija personal imperiul imobiliar. I se ridica părul ca unui porc furios la ideea că fiul său cel mare, Ingram, preocupat exclusiv de frivolităţi, va moşteni într-o zi toate aceste miliarde. Walter, mezinul, era un prost administrator. William, încă adolescent, se droga şi se înhăita cu pleava socetăţii londoneze. Să fie oare trimis Roger de către Providenţă pentru a salva norcul familiei Huntington?

În străfundurile sufletului său, bătrânul conte era un socialist convins; dar bogăţia sa îl condamna să facă valuri

printre cei bogați și foarte bogați. Ați văzut vreodată un nabab să renunțe la tonele de aur în favoarea unor dezmoșteniți, famelici, zdrențăroși? Dacă ar fi împărțit bunurile englezilor, fiecare persoană ar fi primit o liră sterlină, ceea ce nu reprezintă totuși decât puțin lucru. Contele nu a îndrăznit niciodată să-și exprime în public ideile, pentru a nu încuraja riscul de a fi taxat drept slab de spirit și internat într-un ospiciu de nebuni. Dorința sa secretă, visul său de a deveni deputat laburist, nu va fi niciodată realizat. Duelurile oratorice angajate de parlamentarii din Camera Comunelor îl pasionau. Nu-i rămânea decât să moțăie pe băncile Camerei Lorzilor, reduși la un rol decorativ. Nimeni nu se ocupa de Camera Lorzilor, ca și cum existența sa s-ar identifica cu neantul. Când regina le făcea câte o vizită, se ștergea praful, se luau pânzele de păianjen, lorzii erau scoși din toropeală, erau îmbrăcați în ținuta de ceremonie, erau expuși la televiziune... Chiar și turiștii erau mai mult atrași de tinerii soldați din garda regală, decât de bătrânii lorzi cu creștetul despuiat ca niște vulturi pleșuvi, uitați într-o cușcă de la grădina zoologică.

Contele spera să găsească în Roger un interlocutor valabil. Roxbury, atât de cinic, blazatul Roxbury, se emoționa foarte greu. Atunci când își arăta entuziasmul în fața unor comeseni surprinși, obiectul admirației sale era cu adevărat excepțional.

Contele îl primi pe nepotul său în marele hol al castelului, în prezența invitaților. Drapele sfâșiate smulse de la inamic și portrete ale câtorva duzini de conți Huntington, așezate în ordine cronologică pe pereții tapisați cu piele roșie, asistau gravi și imobili la această ceremonie. Bătrânul conte și-a privit nepotul peste ochelari. Comparația decanului Graham, repetată de Roxbury, i-a revenit în minte. „O replică a lui Macaulay Culkin, ce comentează filosofia lui Schopenhauer". Poate că nu erau cuvintele exacte, dar comparația își păstra intactă plasticitatea. Surâsul blând al lui Roger l-a mișcat. Îl vedea în fața lui pe Culkin copil și pe Culkin filosof. I-a întins mâna, înaintea invitaților chemați pentru acest eveniment, și i-a spus cu o onoritate binevoitoare:

– Roger, iată-te printre ai tăi!

Cu un gest larg, circular, i-a arătat stindardele și portretele

ce evocau gloria trecută a familiei Huntington. Tradiţiile, legăturile prinseseră rădăcini.

Atunci când a primit invitaţia la Haslemere House, Roger era căzut într-o adâncă deprimare. A fost bântuit de ideea sinuciderii. O sinucidere analizată mai întâi sub aspect filosofic şi însoţită de un act care ar fi trebuit să fie îndeplinit în perioada imediat următoare. O sinucidere precedată de o scrisoare trimisă bunicului Lusignan şi eventual o copie adresată presei. Gestul nu ar fi trecut neobservat, iar cei interesaţi nu ar fi putut să-l machieze într-un accident. A optat chiar pentru o punere în scenă spectaculoasă. Îmbrăcat în alb, el se va cocoţa pe acoperişul clădirii Nat West Tower, va arunca o ultimă privire asupra unui oraş aglomerat etalat la picioarele sale, apoi se va lansa în gol, cu braţele încrucişate... o porumbiţă fără aripi... Sub ochii mulţimii împietrite, el va descrie un arc de cerc... meteor aprins... şi se va zdrobi pe esplanada neagră de lume... Apoi va asista la funeralii... cariera judecătorului Osborne ar fi fost compromisă şi o pată de neşters ar marca reputaţia familiei Huntington...

Fantoma sa va bântui casa din Wilton Creccent şi, de ce nu, castelul Haslemere. Octoplasma sa argintiu-aureolată - toate spectrele sunt albicioase - va determina vizite la castelul Lusignan, pentru a atrage turiştii amatori de emoţii tari, care vor plăti scump dreptul de a-l vedea şi de a trece prin umbra sa. Va putea chiar să se joace de-a v-aţi ascunselea cu Biche şi cu copii din vecini... Noi idei au înflorit evanescent... Va face o propagandă intensă în special printre cohortele de britanici - Regatul Unit are o propensiune specială pentru populaţia de spectre - şi va recruta chiar şi câţiva vampiri din Transilvania pentru a realiza un spectacol dantesc, în premieră mondială, de o calitate înnebunitoare... frisoanele, teama, emoţiile îşi vor da aici întâlnire... pentru a accelera pulsul şi a da o lovitură de bici adrenalinei, o colaborare cu zombi din Haiti va fi luată în calcul... Din nefericire, acompaniamentul sonor va păcătui printr-o sărăcie decepţionantă... Fantomele nu iubesc zgomotul de lanţuri şi nici urletele vârcolacilor... va trebui găsită o euritmie ameliorată, capabilă să ridice tensiunea nervoasă a

spectatorilor... Brusc, reveria macabră a lui Roger s-a întrerupt. Doris se apropiase de el şi îi lingea dulce mâna. Impresionat, copilul a mângâiat-o pe cap. Avea el dreptul să o abandoneze pe Doris? Durerea s-a terminat brusc, a intrat în baie şi s-a spălat pe faţă. Totul a reintrat în normal.

Episodul suicidului şi cortegiul de sentimente şi idei amare care l-au însoţit s-au pierdut în labirintul de poteci inextricabile, infinite, ce ne compun inconştientul.

Roger nu iubea prea mult domeniul Heslemere. Castelul macabru, cu patru sute de piese, şi parcul imens, perfect întreţinut, îi reaminteau de un Disneyland privat de prospeţimea copilărească a lui Mickey Mouse, a lui Pluto sau Donald Duck. Se găsea aici tot ce-i putea amuza pe adulţi şi pe adolescenţi; ecurii ce ascundeau sute de cai pur sânge, cotețe pentru vânătoare de curte, hipodrom, teren de polo, zece terenuri de tenis, un circuit pentru curse de carting, lac pentru canotaj, iahting şi natație şi chiar o colecţie de vechi avioane de vânătoare şi de luptă. Contele participase la cel de-al Doilea Război Mondial ca locotenent de aviaţie şi şi-a păstrat propriul aparat, reformat ca urmare a unei aterizări forţate după ce a primit o ploaie de proiectile inamice. Pe flancuri erau marcate, cu nişte cruciuliţe, avioanele naziste doborâte.

– A colecţiona maşini vechi este un hobby banal, a spus Huntington. A colecţiona avioane este o artă. A zbura cu propriile aripi în înaltul cerului este un vis ce poate primi consistenţă...

Fără să ştie, contele era un poet ratat. Bogăţia a stins strigătele inimii, a rupt elanurile corpului. Războiul a avut, pentru el, semnificaţia unei lupte pentru eliberare, a distrugerii unui univers de suferinţe.

Roger se apropia de concepţiile bunicului său. Respira tonicitatea, măreţia, căldura soarelui, frumuseţea galaxiilor ce dansau prin spaţiile infinite...

La Haslemere, visătorii, contemplativii, poeţii, îndrăgostiţii nu putea găsi nici măcar o singură clipă de linişte. Iubitorii naturii sau amanţii, care ar fi căutat solitudinea potecilor ce se intersectau prin parc sau prin pădure, riscau să se vadă bombardaţi cu rămăşiţele unor porumbei de argilă proiectaţi în

aer de către sarbacane şi sparţi în mii de bucăţi de către amatorii de tir. Dacă scăpau de porumbei şi se plimbau pe câmpurile înflorite, apropierea unui front de călăreţi purtaţi în mare galop de animalele lor le-ar strica toată plăcerea, căci ar fi forţaţi să alerge disperaţi în căutarea unui adăpost în faţa acestei furtuni. Dacă ar fi tentaţi să înoate pe valurile mici şi vesele ale lacului, o planşă cu pânze ar apărea din neant sau o ambarcaţiune înaltă ce ar trece mugind ca un dragon de mare furios, ameninţând să le ia capul mai repede decât barda mânuită de un călău, din timpurile cavalerilor îmbrăcaţi în fier.

Pentru a încorona totul, William şi prietenii lui jucau adesea feste invitaţilor. În cursul unui mare dineu cu candelabre, un stol de porumbei a izbucnit dintr-o imensă prăjitură, stropind cu cremă de ciocolată pe comesenii care se aflau prin apropiere. În timpul nopţii, fantome fosforescente scoteau ţipete lugubre, trezindu-i pe oaspeţii obişnuiţi să păţească astfel de asalturi de surprize delirante. „Necunoscuţii" vărsau zahăr pudră în rezervoarele de benzină ale invitaţilor sau le goleau de aer roţile maşinilor de lux, exact înaintea deschiderii unei defilări de eleganţă motorizată. La un concurs care trebuia să desemneze primul din cei mai frumoşi câini din Regatul Unit şi din ţările vecine, pisici scăpate ca din întâmplare au invadat terenul. Frumoasele canide, împopoţonate, parfumate, ofensate de această irumpere intempestivă, s-au lansat scheunând după felinele speriate, trăgând după ele şi pe stăpâni. Dezordinea care a urmat - bufeturi răsturnate, doamne aruncate la pământ, produse gastronomice de înaltă calitate proiectate prin aer - evoca cea mai haioasă comedie de Mac Senett.

Contele iubea şi respecta tradiţiile. La balurile sale, o orchestră de jazz clasic interpreta muzica lui Glenn Miller şi Irving Berlin. William şi prietenii săi se postau în apropierea imediată a suflătorilor şi îşi sorbeau citronadele. Saxofoniştii, flautiştii, tromboniştii se arătau învinşi şi lăsau pianistului şi bateristului sarcina de a continua singuri prestaţia muzicală.

Adesea, tinerii farsori strecurau şoareci pe sub picioarele dansatorilor, semănând dezordinea printre tinerele fete, care ţipau isteric. Amfitrionul surâdea cu complezenţă. Oricum, nu se putea pretinde că oamenii se plictiseau la Haslemere.

Roger nu a agreat atmosfera dementă care făcea deliciile verişorilor săi apropiaţi sau îndepărtaţi. El avea impresia că tatăl său şi-a pus în execuţie ameninţarea, trimiţându-l, fără să-l prevină, la o casă de nebuni. Se supunea aparent cu graţie capriciilor Huntingtonilor, pentru a-i face plăcere bătrânului conte care-i subvenţiona cu largheţe nevoile financiare. Prefera decăderea aristocratică a familiei Lusignan extravaganţelor bogaţior săi părinţi englezi.

Roger a regăsit la Haslemere House un sport care l-a entuziasmat dintotdeauna: cursele de carting pentru copii. Maşinile ce le erau rezervate atingeau performanţe mici, adică viteza unei biciclete de curse în plin randament era maximum autorizat. Roger a cerut permisiunea de a participa la competiţii. Unchiul său, Ingram, i-a spus cu bunăvoinţă că era prea mic pentru această vitejie, periculoasă chiar şi pentru adolescenţi.

– Nu mai sunt un copil, a protestat Roger, cu obrajii roşii de mânie. În curând voi face doisprezece ani.

Contele, prezent la această contestaţie, impresionat de focul aprins în ochii geniului familiei Huntington, a luat o decizie în favoarea sa.

– Lasă-l să alerge, Ingram!

– Vă asumaţi responsabilitatea, tată?

– Bineînţeles.

Şi s-a îndreptat spre un tânăr blond, subţire, bine proporţionat, cu o faţă deschisă şi surâzătoare. Ochii lui albaştri se armonizau cu pletele sale lungi.

– Robert, dă-i câteva lecţii de carting. Cred că e capabil să conducă o mică maşină.

– Bine, unchiule.

Acesta i-a întins mâna lui Roger.

– Prietenii îmi spun Bob. Sunt bucuros să te cunosc personal. Reputaţia ţi-a luat-o înainte.

Roger a arătat încă de la început o mare simpatie pentru noul său prieten. A trebuit să afle imediat după aceea că Bob tocmai a moştenit titlurile tatălui său, marchizul de Fontevrault şi conte de Berwicke, mort recent ca urmare a unui accident de maşină. Bob era jumătate englez, jumătate francez, exact ca şi Roger.

Bluza şi ginşii lui negri îl întinereau. Deşi a împlinit douăzeci şi cinci de ani, avea o înfăţişare şi o alură de adolescent. Fetele, atât de numeroase la Haslemere, îi aruncau priviri admirative. O nuanţă de tristeţe îi umbrea însă ochii. Sentiment legitim, considerau oamenii, după dispariţia tatălui său.

O nouă competiţie de carting trebuia să aibă loc săptămâna următoare. Bob era înzestrat cu un mare talent pedagogic. Problemele cele mai complicate dobândeau, datorită explicaţiilor sale, o simplitate perfectă. Roger a învăţat uşor funcţionarea micii maşini. Apoi Bob l-a condus la pistă, l-a instalat într-o maşină şi a urcat la volanul alteia. Încă de la prima tură, Roger s-a descurcat foarte bine cu schimbătorul de viteze. După ce a reuşit să stăpânească în Elveţia un cal mare cât un elefant, în comparaţie cu mărimea sa, a constatat acum că maşina de carting era mai uşoară decât rivalul său patruped. Ea nu azvârlea din copite, nu sărea într-o parte, pentru a-l dezechilibra, nu cabra, nu râcâia continuu pământul şi nu-şi balansa capul.

Adesea, în timpul lecţiilor, Bob ofta şi privea în gol. Dar se trezea repede.

– Scuză-mă, Roger. Astăzi sunt puţin distrat. O să încerc să fiu mai atent.

Într-o seară, după un ultim tur de carting, Bob şi-a încrucişat braţele.

– Balurile, sărbătorile şi marile cine de la Haslemere House mă fac să vomit, iar muzica lui Glenn Miller mă adoarme. În această noapte le voi lăsa pe tinerele debutante cavalerilor lor şi voi zbura spre lumea delicioasă a panchiştilor. O discotecă plină de fum, colcăitoare şi desfrânată. Bunicul tău mi-a spus că tu eşti nu numai un fan *rock'n roll*, dar şi un executant de mare clasă. Bătrânul Lusignan te califică drept „minune a secolului rock". Este adevărat?

– Modestia mea suferă. Tot ce îţi pot spune este că rockul îmi place la nebunie. Nu vrei să mă iei şi pe mine acolo?

– Un minor de unsprezece ani într-o discotecă? Şocant... şi... interzis...

– Te asigur că prezenţa mea va trece neobservată. Un mic pahar de Coca-Cola îmi ajunge.

– Şi un suc de căpşuni?, a surâs Bob.

– Sucul este pentru ţânci... Eu vreau o îngheţată.

Bob a oftat după propoziţia tânărului său prieten. Perspectiva companiei sale îl amuza. Acest băiat era irezistibil.

– Cred că aş putea aranja să fii admis în lumea panchiştilor. Tu beneficiezi de un cec în alb. Discoteca şi întregul domeniu aparţin bătrânului ţap.

Roger a mărit ochii cu o inocenţă adorabilă.

– Bătrânul ţap? Cine e?

– Bunicul tău englez. Când era tânăr avea reputaţie de satir insaţiabil. Eh, *tempi passati*... Vârsta l-a mai înţelepţit. Haide să cerem voie.

Contele nu a părut prea uimit de cererea nepotului său. Extravaganţele sale erau arhicunoscute. Capriciile lui Roger nu îl surprindeau deloc. Era un Huntington. Excentricităţile unui Huntington, tânăr sau bătrân, se înscriau în tradiţia familiei.

Robert a adăugat:

– Verişorul meu Ferdinand ne va însoţi.

Bătrânul a înclinat din cap în semn de înţelegere.

– Este bine...foarte bine...

Roger a fost dezamăgit. O escapadă în trei cu Ferdinand, anexă insipidă, îşi pierdea tot farmecul.

Expediţia nocturnă a început cu o cursă nebună de la Haslemere la Liverpool, ce a avut darul să-i deschidă lui Roger gustul pentru viteză şi pentru maşinile puternice. Maşina, un Ferrari roşu-rubiniu, cu forme aerodinamice de o frumuseţe perfectă, putea atinge trei sute de kilometri pe oră. Instalat lângă Bob, care conducea ca şi cum ar fi participat la o competiţie de Formula 1, Roger avea senzaţia că peisajul luminat de proiectoarele cvadruple se strivea sub bara de protecţie a maşinii. Drumul, cu nişte curbe pronunţate, impunea o perfectă stăpânire a volanului. Aşezat pe bancheta din spate, Ferdinand s-a apropiat de spătarul scaunului cu energia disperatului. Temeritatea verişorului său ce sfida pericolul îi tăia respiraţia. În schimb, Roger se simţea în elementul lui. Maşina roşu-rubiniu a atins limitele oraşului Liverpool când noaptea se apropia de zenit. Străzile goale ca nişte poteci dintr-un cimitir abandonat păreau să anunţe un oraş mort. Reverberaţiile luminau cu zgârcenie trotuarele cuprinse de o negură gri.

– Nu mai lipsesc decât nişte fantome!, a rostit Ferdinand speriat. Este departe discoteca?

– Pe strada Victoria, la cinci minute de aici.

Ferdinand a întrebat sarcastic:

– Beatles nu şi-au făcut acolo debutul? Cred că toţi patronii de baruri din Liverpool pretind că Beatles au cântat cel puţin o dată în localul lor.

Ferrari torcea ca un tigru ghiftuit, înaintând uşor, căci negura s-a făcut mai groasă. Spre deosebire de străzile goale, discoteca părea să fi concentrat toată tinerimea oraşului. Firma *Morning Star,* cu litere groase din neon, strălucea. Bob era cunoscut de tot personalul localului. Cele două gorile ce filtrau publicul la intrare au ridicat mai mult de formă obiecţii la vederea lui Roger.

– Dacă poliţaii îl găsesc la noi, riscăm să fim închişi...

– Dacă poliţiştii se arată la uşa principală, îl vom face să iasă pe uşa de serviciu.

Înăuntru înghesuiala era foarte mare, încât Bob, Ferdinand şi gorila au construit din corpurile lor o barieră pentru a asigura protecţia lui Roger. Cum toate locurile erau ocupate, s-a impus instalarea pentru noii-veniţi a unei mese aproape de estrada muzicienilor. Programul alterna ultimele discuri lansate pe piaţa rock cu prestaţia unui grup, *Deadly Sinners,* care a cucerit destul de repede o notorietate invidiată de concurenţă. Apoi, patronul localului *Morning Star* s-a prezentat personal ca să ureze o seară plăcută lui Bob şi prietenilor săi. Bob a schimbat mai multe strângeri de mână cu numeroşi tineri. Roger a admirat această popularitate. Ferdinand tresărea pe scaun în ritmul muzicii.

– Nu dansezi, Roger?, a întrebat el. Sunt aici multe fete frumoase!

– Sunt prea bătrâne pentru mine, a spus Roger.

Ferdinand a râs cu hohot.

– Bătrâne la cincisprezece - şaisprezece ani?

– Nu te mira, Ferdie. Încearcă să vezi lumea cu ochii săi. La unsprezece ani şi eu gândeam la fel.

– Eu nu, a răspuns verişorul. Cu cât sunt mai mari, cu atât mai mult cunosc trucuri pentru a vă da gata...

Ferdinand s-a lansat în vâltoare. Roger asculta ca un cunoscător *hard-rockul* grupului.

– Nu e rău, a exclamat el.

Bob nu dansa. Cu degetele sale subțiri lovea în masă în ritmul muzicii şi urmărea cu un aer absent spectacolul oferit de mulțimea transpirată şi gâfâindă. Bea serios. Aproape singur, a golit o sticlă de scotch.

Roger a remarcat că este agitat.

– Ceva te frământă, Bob, a spus el grijuliu. Ce aş putea să fac pentru a te liniști puțin?

Fumul acru al țigărilor şi cel dulceag de marihuana se amestecau cu mirosul de bere şi cu duhoarea transpirației.

– Am nişte probleme, Roger....

Bob şi-a pus ochelarii de soare pentru a se apăra de agresiunea reflectoarelor.

– Nu pot să te ajut cu nimic?, l-a întrebat Roger.

Sistemul de aer condiționat era insuficient, nu putea să evacueze masa de aer poluat.

– Nu... oricum, îți mulțumesc...

Vibrațiile amplificatoarelor excitau pe dansatorii dopați, stimulați de un libidou exacerbat. Roger şi-a muşca buzele. Refuzul lui Bob nu l-a descurajat.

– Dacă e vorba de bani, bunicul te poate rezolva. El este înclinat să acorde mai mult decât este obligat să facă.

Micuții dealeri cu ochii indiscreți se strecurau prin înghesuială în căutarea unor clienți.

– Am mai mulți bani decât îmi trebuie...

– Bob, o povară împărtăşită este mai uşor de dus...

Bob a răspuns ironic:

– Generozitatea ta mă impresionează.

Un chelner într-o livrea roşie i-a adus lui Roger un alt pahar de Coca-Cola. Roger a insistat:

– Este o durere sufletească?

Bob a oftat istovit:

– Tu eşti un mic înger, Roger, iar îngerii sunt prea inocenți ca să poată înțelege anumite complicații care otrăvesc viața adulților.

Şi-a aprins nervos o țigară.

– Roger, ai avut vreodată teamă pentru un mâine incert?

Interpretul a atacat o baladă tristă. Roger a avut intuiția unei crize.

-Mâine este o iluzie... Ieri este mort... Fiecare secundă ce trece se pierde în infinit... Nimic nu e mai imprecis ca secunda care va trece... Nu contează decât prezentul... *Carpe diem*...

Bob a privit gânditor muzicienii care își acordau o pauză binemeritată, umplută de intervenția *disc-jokey*-ului care a spart timpanelor tinerilor cu ultimele noutăți semnate Scorpions și Ugly Kid Joe. El a făcut un semn chitaristului, ce a surâs și s-a apropiat de masa lor.

– Roger, îți prezint pe Jim Robbins, o stea în urcare. Jim... Roger... Un whisky?

– Cu plăcere.

Bob l-a invitat să se așeze.

Jim Robbins, blond, foarte tânăr, era replica cântărețului Sebastian Bach - frumosul Bach - dar, în plus, dur. El afișa siguranța unei persoane obișnuite să înfrunte dificultățile și să le învingă. Lipsit de o veritabilă cultură muzicală, dar înzestrat cu un talent exploziv, a întemeiat un grup care se bucura de o notorietate în plină ascensiune. Jim reunea frumusețea rece, inima curată, spiritul calculat al unui *golden-boy*.

– Micul meu verișor este un muzician veritabil, l-a lăudat Bob.

– Da?

– Compune cântece rock, a răspuns Bob.

Un surâs sarcastic a curbat ușor colțul buzelor interpretului.

– Un rock glam, cu influențe roxy, presupun, a spus Jim răutăcios.

– Nu, a protestat Roger. Îmi place *hard-rockul*... și sunt impresionat de *rock punck*. Îi ador pe *Sex Pistols*, deși domnia lor s-a cam sfârșit... Asta nu înseamnă că resping muzica pop... muzica pop a lui Michael Jackson a ridicat în slăvi *rock'n roll*-ul.

– Ai cunoscut vreodată foamea? Foamea săracilor ce nu este niciodată satisfăcută?

– Nu, a spus Roger deconcertat.

– Dacă nu ai ascultat niciodată protestele sonore ale mațelor tale goale, nu vei fi capabil să pătrunzi adevăratul sens al muzicii *punk*, al *rock'n roll*-ului.

– Nu am cunoscut foamea, foamea devoratoare... Dar nici Jim Morrison nu a cunoscut-o. El făcea parte dintr-o familie avută. Asta nu l-a împiedicat să devină dumnezeul rockului.

Răspunsul său nu a tulburat aplombul lui Jim.

– Morrison este o excepție...

– În ceea ce mă privește, am încercat amărăciunea... mânia... revolta... Nu am avut o existență roz-bombon...

Jim a surâs cu insolență.

– Capriciile copilului lui papa, ce se scaldă în opulență și simte din când în când mici dificultăți, mi se par cel puțin ridicole... Tu ești vărul lui Bob... Tu ești deci o parte din lumea lui...

– O lume pe care o disprețuiesc la fel ca voi. Judecata pe care o aveți despre mine este complet eronată. Eu mi-am construit lumea mea, universul meu de culori în care rozul nu există.

Jim a părut interesat de ultima frază a copilului.

– Tupeul nu îi lipsește. Ai avea curaj să cânți la pian, aici?... Pentru toți acești tineri îmbătați de sex, alcool, marijuana și... muzică? O muzică ce-și lansează protestele ca pe niște izbucniri de lavă ale unui vulcan. Îți vorbesc cu o sinceritate brutală, pentru că sunt un panchist.

Roger a surâs amuzat.

– Nu vorbiți ca un panchist.

– Ba da. Dar sunt un panchist poet... și mândru să fiu așa... Un poet al săracilor, ca Francois Villon, ca Marlow, ca Rimbaud... eu cânt pentru oamenii ce suferă. Privește băieții și fetele ce se înghesuie aici, în jurul nostru. Majoritatea sunt șomeri. Ei caută dacă nu uitarea, cel puțin o ușoară alinare... Muzica punk înseamnă o luptă dură, furioasă împotriva inegalităților, călăilor, mâncăilor, însetaților de aur. Ai putea interpreta o asemenea muzică? Ai curaj?

Îl tutuia cu desconsiderație pe copilul bogat care-și imagina că, dacă maimuțărește, punkul va deveni automat un adevărat rocker. Panchiștii de salon sunt grotești... Bob s-a simțit obligat să intervină în ajutorul vărului său prea maltratat de Robbins:

– Exagerezi, Jim!

Interpretul l-a ignorat şi a continuat să se adreseze lui Roger, ţintindu-l cu ochii lui pătrunzători, ca şi cum ar fi vrut să-l hipnotizeze.

– După ce ţi-am spus, îţi voi repeta întrebarea: ai curaj să cânţi în faţa noastră?

– Roger nu se produce în baruri, a spus Bob iritat.

– Te rog, Bob. Mie mi-a fost lansată această invitaţie, aşa că eu trebuie să răspund.

Roger era un luptător înnăscut. A acceptat propunerea, în ciuda riscurilor la care se expunea:

– Sunt gata, Jim.

Interpretul l-a privit cu o milă caraghioasă.

– Bine. Aşteaptă o clipă.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre locul *disc-jokey*-ului.

– Opreşte-te, Jim, a strigat Bob.

Interpretul era deja intrat în mulţime. Inima lui Roger bătea mai tare ca o tobă lovită de un baterist nebun.

– Această confruntare este ridicolă!

– Nu te amesteca! Este o afacere între el şi mine. Nu sunt copilul bogat cum îşi închipuie el.

Brusc muzica s-a oprit şi vocea *disc-jokey*-ului a anunţat pe un ton jovial:

– Puţină atenţie, vă rog! Un foarte tânăr prieten vrea să ne ofere un specimen de muzică punck. Să-l ascultăm! Roger Osborne, te aşteptăm!

Roger s-a ridicat agresiv. Vărul său l-a tras de braţ.

– Nu merge! Vor să râdă de tine. Să te demoleze. Respectă demnitatea familiei Huntington!

– Ştii că am rupt orice legătură cu familia de multă vreme. Nu vreau să depind de nimeni... de nimeni....

Când a intrat pe estradă precedat de Jim Robbins, aplauze răzlețe s-au auzit ici şi colo... ezitau... apoi s-au stins...

Roger se afla în faţa unui sintetizator vechi, dar încrederea nu l-a părăsit. Ştia să obţină din acest instrument căzut în bătrâneţe sunetele de care avea nevoie.

– Amplificatoarele funcţionează convenabil, a spus Jim. Orchestra este a ta.

Roger şi-a cântărit şansele. Sintetizatorul manevrat cu

rapiditate şi pricepere îi va permite să arate ca o orchestră întreagă. Pian, suflători, instrumente cu coarde, instrumente de percuţie... o polifonie perfectă. Microfonul ataşat permitea şi un acompaniament vocal. Mâinile sale s-au abătut asupra clapelor. O furtună ritmică ce plângea, urla de durere, o izbucnire de lacrimi - cascadă de clopote - plângeau cu căldură, vibrând asupra unei mulţimi pietrificate de explozia de suferinţe sonore. Apoi tempoul delirant s-a domolit, iar vocea dulce, electrizantă a lui Roger a improvizat un poem despre moarte... Moartea lui Jim Morrison, dumnezeul său...

Imobil, Jim Robbins asculta uluit dezlănţuirea de sunete şi de imagini colorate, de o putere evocatoare ce atingea culmea. Cuvintele interpretului construiau o lume miraculoasă, fabuloasă, ce-şi găsea originile în boli, în nefericirile tinerei generaţii. Adolescenţii se regăseau în muzica lui Roger, cu cortegiul lor zilnic de nefericiri, de dorinţe nesatisfăcute, de sete arzătoare pe care ei nu o puteau umple...

Apoi cântecul s-a accelerat din nou. Roger s-a dezlănţuit cu furia unui arhanghel care se luptă cu nişte şerpi uriaşi. Tinerii şi-au ridicat braţele purtaţi de o forţă ca un vârtej, de un elan care îi ridica prin tavan aparent volatilizaţi spre nişte înălţimi accesibile numai nefericiţilor care caută disperaţi lumina, liniştea, bucuria... Roger Osborne le deschide poarta spre paradis... un paradis fără îngeri ce se confunda cu broderia infinită a galaxiilor dansante...

Roger şi-a terminat mesajul cântat, conştient că a fost învestit cu o misiune superioară, şi anume aceea de a face tolerabile mulţimilor legile reci, inexorabile ale imperiului său fără sfârşit şi fără început, energie universală încredinţată marilor artişti, poeţi şi filosofi, vocaţia, darul de a învălui realitatea sordidă într-un voal de iluzii... iluziile de frumuseţe, de farmec şi de fericire. Astfel deghizată, măreţia sălbatică şi crudă a naturii devine accesibilă oamenilor. Lipsiţi de spiritualitatea lor aparentă, oamenii se găseau reduşi la nivelul animalelor ce nu trăiau decât pentru a se hrăni şi înmulţi, aşteptând inconştient moartea care seceră toate creaturile vii.

Când cascada de aplauze şi de ovaţii a luat sfârşit, Jim Robbins l-a îmbrăţişat pe băiat.

– Sunt atât de fericit că te-am cunoscut, Roger Osborne. Să ştii că nu voi îndrăzni niciodată să cânt alături de tine, pentru că tu arunci, fără să vrei, o umbră asupra tuturor muzicienilor intraţi în raza ta. Vei eclipsa şi pe cele mai mari vedete. Iar eu, eu aspir să devin o vedetă, să zbor cu aripile mele.

– Vei reuşi, a spus Roger cu blândeţe. Vei reuşi...

– Voi reuşi. Este sigur. Pentru că voi călca peste cadavre pentru a mă impune şi a-mi atinge scopurile...

La întoarcerea la Haslemere, Bob Fontevrault a povestit tuturor despre succesul repurtat de micuţul geniu al familiei. Contele Huntington a făcut involunar o figură ce ascundea în mod imperfect o anumită contrarietate. El sperase să găsească în Roger un demn moştenitor. Toţi ceilalţi membri ai familiei sale nu erau decât nişte trântori, incompetenţi sau nebuni. Contele îl încadra pe Walter Osborne în această din urmă categorie.

Cursa de carting, aşteptată cu nerăbdare de micii concurenţi, a început prin semnalul vicontelui Ingram care a tras un foc de pistolet. Micile maşini au ţâşnit de pe loc, bolizi în miniatură, care fac zgomot şi scuipă gaze. Roger executa cu conştiinciozitate sfaturile lui Bob, dar kartul său rula greu ca o vacă. A împins acceleraţia până la fund, dar rezultatul era acelaşi. Vehicolul tuşea, gâfâia şi, în ciuda eforturilor sale, nu reuşea să se detaşeze de coada plutonului. Plângând de ciudă, Roger a ajuns ultimul la linia de sosire.

William, care-l detesta, l-a privit zeflemitor:

– Micul nostru geniu şi-a stricat reputaţia!

Contele l-a mângâiat pe nepot care s-a întunecat ca un cer de iarnă plin de nori negri.

– Fiule, data viitoare, vă veţi îmbunătăţi performanţele. Sunt sigur.

Apoi s-a făcut vid în jurul său. Verişorii săi şi cu prietenii lor s-au îndepărtat de el cu o afectare ostentativă. Nu-i puteau tolera cutezanţa de a fi diferit. Unul singur dintre ei, Guy Salisbury, îl privea cu o curiozitate atinsă de un anume interes. La şaisprezece ani, era un jucător desăvârşit de tenis şi căpitanul echipei de baschet din şcoala sa. Prin sfidare, Roger a şters suferinţa nedemnă de el. În timp ce invitaţii se îndreptau

spre terenul de polo, pentru a asista la un meci interesant, s-a retras în biblioteca de la Haslemere House, unde a descoperit incunabule ce meritau o analiză susceptibilă de a-i îmbunătăți cunoștințele despre lucrări tipărite înainte de secolul al XV-lea.

În dimineața următoare, făcea un duș în camera sa de baie când Guy a intrat brusc. Vesel, cu bună dispoziție, el purta un halat alb, scurt, care-i expunea picioarele deja pline de păr.

– Roger, dușul meu s-a stricat. Mă găzduiești alături de tine? Dușul tău este destul de încăpător pentru amândoi!

Roger l-a privit uimit. Ostilitatea lui Guy, arătată în prima zi, sub influența lui William, s-a metamorfozat într-o prietenie debordantă. Dar copilul nu a avut timp să-i răspundă căci ușa se mai deschise o dată și Bob, în combinezon de mecanic, a dat buzna.

– Am descoperit secretul!

– Aveți multe secrete să vă spuneți. Aș fi în plus, așa că mă retrag. Distracție plăcută!

A ieșit fără să asculte răspunsul lui Roger. Bob nu i-a acordat importanță. A spus:

– William tocmai ți-a jucat o festă. Accelerația karturilor este reglată astfel încât viteza să fie limitată atunci când e vorba de curse rezervate copiilor. Accelerația mașinii tale - am verificat-o - a fost traficată pentru a se reduce viteza sub norma admisă. I-am spus lui Ingram, care nu a luat afacerea în serios. Cică nu e decât o glumă între copii, a adăugat el. Roger, am aranjat o nouă cursă.

Roger a oprit dușul și și-a învelit spatele cu un prosop.

– Mulțumesc, Bob. Îmbătat de viteză, entuziasmat de lecțiile tale, eu mă gândeam să mă dedic curselor de Formula 1. Acum trebuie să renunț la ideea asta. Dacă un mecanic angajat poate să influențeze rezultatul unei competiții, eu mă lipsesc.

A privit combinezonul pătat de ulei.

– Apropo de mecanici. Aș vrea să te întreb ceva. Am văzut într-o revistă de sport fotografia unui pilot de Formula 1 care semăna cu tine. Este vreo rudă de-a ta?

Bob a surâs:

– Eram eu.

– Serios? Nu te vedeam în postura asta.

– Am luat un nume de scenă, pentru a nu provoca rezistență din partea nobilei și susceptibilei mele familii. Cum performanțele nu au fost formidabile, am trecut neobservat. Dar tu, tu faci mereu valuri. Prea multe valuri. Verișorii tăi fug de tine ca de ciumă, iar unchii tăi ar fi mai puțin șocați de un spectacol porno decât de apariția ta subită.

Dosar 326
Roger Osborne
Grupul Osborne

Strict confidențial

Domnule,

Fragmentul din manuscrisul Dillon (pp. 105-154), pe care tocmai vi-l trimitem, confirmă concluziile noastre anterioare.

Primo. Atunci când autorul a descris sumar norocul familiei Huntington, el nu a avut cunoștință de dificultățile financiare de care s-a lovit recent contele Huntington. Participarea sa la vastele construcții imobiliare din Londra, ce au suferit un crah - ca urmare a crizei mondiale - i-a cauzat pierderi cifrate la peste trei miliarde de lire sterline.

Contele Huntington va avea de ales: să accepte sprijinul nostru financiar sau să suporte consecințele unui OPA inamical. Prin intermediul familiei Huntington, noi vom exercita o presiune accentuată asupra lui Roger Osborne.

Secundo. Discuția dintre Jim Robbins și Roger Osborne, citată în manuscrisul Dillon (pp. 146-151) arată starea de spirit a celor doi interpreți. Este posibil ca recentul contact al lui Jim Robbins cu o persoană suspectă la ora actuală să se fi dovedit inofensiv. În caz contrar, măsuri drastice sunt necesare. Eliminarea fizică nu este exclusă. Evident, noi nu vom ajunge la acest caz limită decât forțați de evenimente. Am vrea să evităm o anchetă care se va deschide cu siguranță de către autorități pentru a se elucida cauzele morții.

Tertio. Ne continuăm investigațiile asupra domnului Dillon. Scriitor cunoscut în Statele Unite și în afara țării, el se află în evidența mai multor poliții secrete. Toți aceștia oameni își fac meseria, precum și noi o facem pe a noastră. A-i împiedica să

meargă pe platbanda noastră este un obiectiv prioritar.

Quatro. Vă trimitem noul nostru cifru. Vă rugăm să folosiți serviciul de decriptare de acum înainte pentru orice corespondență confidențială.

Vă rog să primiți, domnule, expresia profundului nostru respect,

Jarvis Penrose

– Poziția ta de geniu unic în spațiul Regatului Unit este ruinată, a strigat roșcatul Ted Hastings, ce purta uniforma de la Eton cu o neglijență studiată, gen Oscar Wilde, atunci când Roger a intrat în sala de clasă, la terminarea vacanței de vară.

David Leighton a agitat un ziar pe deasupra unei clăi de păr ridicate pe capul său întocmai ca ghimpii unui arici.

– Se numește Nicholas MacMahon și la patru ani manipulează computerul ca un logician experimentat.

– La vârsta asta tandră Universitatea l-a admis printre studenții săi, a adăugat Nick Frazer triumfător, tot ridicându-și spre tavan nasul său lat, ca un pavilion al unei clarinete.

– Micul tău concurent poate repeta de la un cap la altul Enciclopedia Britanică, a intervenit grasul Burt Linklater. Îl poți imita?

Sean Goldcrest, căpitanul echipei de crichet, a supralicitat:

– Cunoaște pe dinafară numele latinești al tuturor animalelor... vorbește franceza și...

– Și cântă la vioară Mozart, nu rock, așa cum pot face toți, a strigat Ben Besford, care a mai bătut un cui în coșciugul lui Roger.

– Ai putea fi bunicul lui Nic MacMahon, a urlat excitat Benjy Crawford, ce a aplicat lovitura mortală.

Roger a râs cu hohot.

– Experiența bătrâneții aliată cu vârsta tinereții! Este ideal! De acum înainte să-mi spuneți *papy*! Să-mi spuneți *papy*!

A început să danseze în cerc, cotcodăcind în felul celor de la Peaux-Rouges.

Profesorul de limba franceză, descărnat ca un hering afumat,

a intrat purtând pe umeri o robă neagră care părea agățată de un țăruș. În ciuda aerului său de sperietoare, domnul Thourlow era simpatic și amuzant. El ținea sub brațul stâng o carte voluminoasă, pe care a pus-o pe catedră. Apoi, cu degetul său atins de nicotină a descris în aer un fel de semn cabalistic în formă de zigzag.

– Domnilor! Domnilor, vă rog, comportați-vă ca niște gentlemeni!

Liniștiți, elevii s-au instalat la locurile lor. Profesorul a deschis impozanta carte și a început să vorbească pe un ton glumeț:

– Domnilor, v-am adus cartea recordurilor Guiness. Constat, a spus el întorcându-se spre Roger, că faceți prozeliți, domnule Osborne. Guiness anunță un fenomen remarcabil. Un țânc de șapte ani, Michael Tan, din Noua Zeelandă, a fost acceptat printre studenții Universității din Canterbury, specializarea matematică. Fratele său, David, a realizat această performanță la 13 ani, iar sora lor, Audrey, un pic mai târziu, la 15 ani.

David Leighton a scos ziarul și a spus pe un ton blazat:

– Vârsta studenților primiți la Facultatea de Științe este în cădere liberă. Ultimul a devenit la patru ani favoritul Universității din Brunel.

– Vă mulțumesc pentru acest supliment de informație, domnule Leighton. Ați auzit, domnule Osborne? Brunel ne-a lansat provocarea. Nu vă rămâne decât să refaceți timpul pierdut. Nu uitați că reprezentați culorile reunite ale universităților Eton și Oxford. Dovediți-vă la înălțime.

Peroraţia domnului Thourlow nu era o simplă invitație politicoasă atinsă de un umor lejer. Cursa contra cronometru făcută de Roger suscita o mare curiozitate, un interes crescând. La început amuzați, apoi pasionați, anumiți studenți și chiar profesori au făcut pariuri cu privire la capacitățile intelectuale ale acestui băiat care spărgea barierele în care voia conformismul să-l închidă.

Vicecancelarul Marshall și-a exprimat uimirea în cursul unei discuții telefonice purtate cu decanul Graham.

– Studentul Osborne este un element ieșit din comun. Trebuie să o recunosc. Trece peste examene ca un bulgăre uriaș peste niște

popice. Surprizele oferite de cortexul uman sunt extraordinare. Ați remarcat, dragă Graham, precocitatea copiilor de azi? La zece ani și chiar la cinci ani ei iau universitățile cu asalt. La opt ani devin ucigași în serie, răpitori, traficați...

– S-ar spune că lumea s-a prins într-un vârtej, într-un ciclon care scapă controlului nostru. Geniile precoce se înmulțesc, centenarii, de asemenea. Este o nebunie ce se petrece în jurul nostru. Nebunesc și gradios.

– Nebunesc?... Poate... Dar grandios?... Este mai puțin sigur... Un singur lucru este cert: cei mici au început să devină vedete în locul celor mari.

– Am mai auzit această frază prin diverse locuri...

– Ați auzit-o și o veți mai auzi... Iar când vorbesc de cei mari, nu mă refer numai la adolescenți, ci mă gândesc și la adulți... Ca să revenim la minunea noastră; copii de vârsta lui joacă Nintendo. Roger Osborne creează imagini pe calculator. Efectele speciale, vizualizarea științifică și imaginile de sinteză îl fascinează. Acum câteva zile și-a prezentat opiniile în acest domeniu în fața unui amfiteatru de studenți uluiți și în prezența profesorului. Picturile suprarealiste, cubiste, futuriste, abstracte, simboliste, expresioniste, pe care marele public le privea mai înainte cu o neînțelegere mai curând ironică, îi devin accesibile grație calculatorului și imaginilor de sinteză. Ideile lui Osborne nu sunt lipsite de logică... Știți ce m-a impresionat la el? Limbajul său corect, aproape literar. Acest băiat ce predică libertatea de opinie, de moravuri și care urăște conformismul sub toate formele, disprețuiește argoul ce sărăcește limba vorbită, frumoasa limbă a lui Whitman, a lui Rimbaud sau Rilke. Este o contradicție... Nu împărtășiți opinia mea?

– Ba da, mai mult sau mai puțin.... Sunt puțin jenat.... Când un copil de unsprezece ani impietează un domeniu rezervat în mod tradițional nouă, adulților, încercăm o anumită încurcătură...

A venit sărbătoarea de Crăciun. Roger înainta cu mare greutate prin mulțimea care invadase trotuarele și care se oprea în fața vitrinelor feerice, blocând circulația. În buzunarul interior al gecii sale cu forme rotunjite de minge, păstra o mică comoară: nouă sute de lire sterline, pe care contele Huntington

i-a trimis ca să-şi cumpere o cameră Panasonic, reperată la Harrod's. Faţada marelui magazin, luminată de ghirlande electrice, îl atrăgea cu forţa unui magnet. Copilul ce zăcea în străfundurile fiinţei sale îşi scotea la suprafaţă capriciile. A năvălit în raionul de jucării. Lipsit de tandreţe, el simţea nevoia să-şi descarce inima în sânul acestei lumi minunate a iluziilor.

În marele hol central, o echipă de fotografi, dirijaţi de către un tânăr îmbrăcat cu un gust ţipător, îşi alegea cu grijă copii decorativi şi îi plasa în jurul unui Moş Crăciun surâzător, încărcat cu daruri. La apariţia lui Roger în câmpul său vizual, tânărul a ridicat braţele şi s-a adresat entuziast unui domn în vârstă, cu un aer important, ce arbora o vestă bleumarin cu nasturi aurii.

– Iată-l pe Micul Prinţ! Micul Prinţ venit din paginile minunate ale lui Saint-Exupéry! Micul Prinţ în carne şi oase!

L-a luat de mână pe Roger şi l-a arătat, ca pe un trofeu extraordinar, însoţitorului său cu aer important, ce surâdea.

– Ai dreptate, Rick! Este Micul Prinţ!

– Îl caut de secole!, a exclamat tânărul. O imagine ideală pentru departamentul Harrod's copii. Un copil genial pentru un magazin genial! Priveşte ce faţă uimitoare! Iar ochii ce cântă cu inocenţă şi care pun întrebări fără răspuns. Gura deschisă exprimă uimirea! Ce fragilitate, ce blândeţe! Pletele sale mătăsoase cu bucle ce dansează! Este modelul visat!

Cu mâna sa subţire, domnul cu aer important a ridicat bărbia delicată a lui Roger. Fotografii şi-au îndreptat aparatele spre copil. Fleşurile au început să trosnească.

– Aş vrea să vorbesc cu tată tău, a spus bătrânul domn. Sunt sigur că va agrea propunerea noastră. Îi voi oferi condiţii avantajoase.

Roger s-a simţit flatat să fie în centrul atenţiei tuturor acestor oameni care se învârteau acum în jurul lui. Clienţii au fost şi ei atraşi de acest spectacol. Doamnele îşi schimbau impresiile:

– Ce copil drăguţ!

– Fermecător!

– Un obiect viu de artă!

– Uimitor!

– Cum te numeşti?, a întrebat tânărul de la egal la egal. Eu sunt Rick.

– Eu sunt Roger.

– Ce nume frumos! Foarte frumos!

– Cine este tatăl tău?, l-a întrebat domnul cu bunăvoință.

– Judecătorul Walter Osborne.

Numele a avut efectul unui cuțit de ghilotină care cade șuierând. Surâsul amical s-a stins. Rick i-a spus cu un ton condescendent, rece:

– Când vom avea nevoie de tine, te vom anunța. La revedere.

Surprins să fie concediat într-un fel atât de cavaleresc, Roger s-a retras. Dar a uitat repede că amorul propriu i-a fost rănit când a ajuns în fața raionului cu obiecte muzicale. A renunțat la camescop și a cumpărat o chitară dotată cu un sistem electronic complex care îi permitea o paletă bogată de sonorități.

Judecătorul Osborne a fost în mod penibil afectat de alegerea fiului său, care insista să-și manifeste interesul pentru meseria de histrion. Atât de puternic a fost acest resentiment, încât în seara de Crăciun de-abia i-a adresat câteva cuvinte.

Odată terminată vacanța, Roger a revenit la Eton, bucuros că s-a îndepărtat de tatăl său. Despre mama sa a primit puține noutăți: i-a găsit numele și imaginea în revistele de balet clasic. Rarele elanuri de tandrețe nesatisfăcută, care anterior îl făceau să sufere, s-au micșorat treptat într-o vagă tristețe slăbită odată cu trecerea timpului.

Pentru Roger sfârșitul vacanței și întoarcerea la lucru rămâneau o simplă figură de stil. Cum el studiase dinainte majoritatea subiectelor dezvoltate de profesori la tablă, nu avea lecții de pregătit. În timpul programului, schița fețe de băieți și de fetițe, maimuțe, peisaje lugubre sau copulări între oameni cu organe sexuale de dimensiuni enorme, cum apăreau prin stampele erotice japoneze. Desenele sale făceau deliciul colegilor. În timpul examenelor scrise, el le trimitea mici bucăți de hârtie pe care nota răspunsurile sau soluțiile întrebărilor puse de examinatori. Operația se derula fără dificultate, astfel încât popularitatea crescândă a lui Roger se putea ușor explica.

Charles Davenport, tânărul profesor de muzică, l-a inclus printre favoriți. Roger cânta bine și corect, iar vocea sa cu un timbru argintiu, de clopoțel, se detașa de a celorlalți, ca o pasăre

cu aripile desfăcute ce se lansează spre fereastră încercând în zadar să evadeze. Solourile lui degajau o charismă şi o vrajă irezistibile. După ce a descoperit talentul lui Roger la pian, o tehnică fără cusur şi un limbaj armonic perfect, Davenport l-a recrutat în orchestra simfonică a şcolii. Cum dispunea de mai mult timp liber decât colegii lui, Roger îşi petrecea adesea după-amiezile în faţa clapelor albe şi negre ale pianului şi, aşteptându-l pe profesor, se lansa rapid pe pistele vertiginoase ale muzicii rock.

Davenport l-a găsit pe cale să masacreze scumpul pian Beckstein al şcolii cu nişte cântece răsunătoare, care ar fi zgâriat urechile colegilor săi, profesori demni, ostili prin definiţie inovaţiilor muzicale. Purtat de un elan de sinceritate, Davenport i-a încredinţat vioara Ingres. Constituise un grup rock compus din cinci muzicieni, cu roluri bine stabilite: voce, clape, chitară, bas şi baterie. Din raţiuni de disciplină profesională, grupul nu va urca pe scenă, ci va lucra în studio. Clăparul, de curând ieşit de la Eton, îi părăsise pentru a-şi continua studiile la Cambridge. Roger a acceptat fără nicio ezitare ideea lui Davenport care i-a propus să-l înlocuiască pe clăpar. Partenerii lui erau: Danny Grant, 17 ani, voce şi chitară, Will Stanhope, 11 ani, chitară, Bruce Gordon, 16 ani, baterie şi Davenport, bass. Repetiţiile aveau loc de două ori pe săptămână într-un garaj transformat cu ocazia asta în studio. Spaţiul, prevăzut pentru trei maşini, era suficient pentru nevoile grupului, prezentând, în plus, o bună acustică. Rocker entuziast, Davenport a făcut mari sacrificii financiare, considerabile în raport cu bugetul său subţire, pentru a-şi procura instrumentele muzicale şi echipamentul sonor al unui studio: sintetizatoare, magnetoscoape, expandoare, masă de mixaj, secvenţiometre, flight-cases etc. Roger s-a obişnuit repede cu acest arsenal tehnico-muzical. El s-a bucurat chiar de o extensie de memorie de 657 Ko care i-ar fi permis să găzduiască întreaga filarmonică din Londra.

Roger a fost acceptat fără probleme de noii săi parteneri. Atunci când a cântat la pian o suită de improvizaţii pe o temă de *heavy-metal*, aplauzele au izbucnit în mod spontan. Sămânţa invidiei nu găsea aici un teren fertil. Vocea caldă, comunicativă, colorată a lui Roger nu îl indispunea pe Danny, interpretul

titrat al grupului, care oricum trebuia să părăsească formația după ce va fi terminat școala. Numai frumusețea frapantă a noului recrut arunca o umbră peste liniștea lui Danny, care își imagina că a atins perfecțiunea fizică a lui Adonis. De altfel, el dorea să devină actor.

Bruce, mereu zâmbitor și gata să-și inunde prietenii cu glume burlești, vedea lumea sub un voal roz-bombon. Cu nasul ridicat, fața rotundă de copil mic și ochi iscoditori, el i-a arătat o vie prietenie lui Roger încă de la prima lor întâlnire.

Will era fascinat de personalitatea sclipitoare, stranie a acestui nou partener coborât aparent din altă galaxie. Însoțitorul său, un ogar alb, blazat și trândav, avea o alură de prinț metamorfozat într-un câine princiar.

Davenport a fost impresionat de charisma pe care Roger o exercita asupra anturajului. Într-o seară, după o repetiție lungă și obositoare, l-a luat pe Roger la cofetărie. I-a oferit o înghețată și un pahar de Coca-Cola. Doris a primit o prăjitură foarte dulce pe care a mâncat-o lent, cu grație.

– Roger, am plănuit niște proiecte pentru tine...

După reunirea lor în același grup, se tutuiau.

– Tu ai stofă de interpret, de mare interpret. Imobilizat la pian, lipsit de libertatea de mișcare, de dinamica scenei, vei pierde un important atu. Elton John este o excepție. Agitația neîncetată a lui Axl Rose ce se calchiază pe cântecele sale face să urce până la paroxism febra mulțimii. Amintește-ți de Jim Morrison, ce umplea cu personalitatea sa gigantică, cu forța sa magică scena și spectatorii care erau iluminați feeric. Nu depinde decât de tine să-l egalezi. Nu uita cuvintele mele!

Târziu în noapte...

Culcat pe pat, cu mâinile încrucișate sub cap, Roger privea tavanul visând. Somnul i-a fugit. Tocmai a întrerupt lectura unei cărți, *Vatican Connection*, de Richard Hammer. Nu se putea concentra asupra acestui subiect, de altfel foarte interesant. Gândurile sale îl tulburau. Davenport tocmai i-a întredeschis poarta spre paradis... paradisul rock... Tot ce a învățat, literele, filosofia, istoria, științele păleau în fața soarelui rockului. Această alegere nu antrena încetarea studiilor, ci marca numai

deschiderea unei noi epoci din viaţa sa, afirmarea independenţei sale... Ca interpret nu va mai avea nevoie de un sprijin financiar din partea tatălui său, îşi va putea câştiga existenţa şi astfel se putea bucura de o libertate completă. Dar pentru a atinge acest scop, el trebuie să joace în linişte, căci obstacolele îi pot bloca drumul. Mai întâi, obiecţiile tatălui său - un viitor judecător, pretindea el, nu se poate compromite trăgând după el o reputaţie de bufon muzical. Apoi vârsta... până la majorat, va trebui să se supună legilor ce limitează libertatea copiilor. Roger a izbucnit în râs. A găsit mijloacele pentru a-şi impune voinţa...

De câtva timp, Roger avea o problemă stranie, dorinţa sexuală, fenomen pe care-l cunoştea teoretic, dar pe care nu-l experimentase, un impuls totuşi moderat, dar care îi punea organsimul într-o stare de efervescenţă. Citise în tratatele de sexologie că erecţia penisului nu constituie un privilegiu exclusiv al adolescenţilor şi adulţilor, ci că intervine şi la micii copii, fără ca instinctul sexual să le fie trezit. Vise bizare îi traversau somnul. În duşurile din şcoala elveţială a dat într-o zi peste doi elevi, mai mari, care făceau dragoste. Fără să fie observat, el a luat-o la fugă. În cursul plimbărilor sale pe malurile lacului Leman i-a remarcat pe băieţii şi fetele care se îmbrăţişau. Într-o seară, la Saint-Moritz, ieşind de la un club, a observat un cuplu care făcea dragoste într-o maşină. Mişcările lor sacadate, îmbrăţişările frenetice, privirile tulburate explicau clar ceea ce făceau acolo.

Pentru Roger, meandrele sexualităţii se pierdeau într-o dezordine inexplicabilă, pe culoarele unui labirint apăsător. Aflase despre importanţa sexului pentru continuitatea nu numai a speciei umane, dar şi a tuturor fiinţelor vii răspândite pe toată suprafaţa pământului. Roger se limita la speculaţii filosofice, căci la vârsta de unsprezece ani experienţa personală îi lipsea. Îl deconcerta un obstacol: noţiunea de fruct interzis ce figura în tradiţia iudeo-creştină. Termenul de "păcat" şi variantele sale, păcat original al lui Adam şi Eva, păcat mortal ce atrage condamnarea eternă, păcat venal ce atrage pedepse mai mici, căci Purgatoriul poate elibera pe individul uman de sexualitatea sa, îi păreau desuete, în afara realităţii. Reverendul Opalinsky,

de la Trinity Lutheran Church, Latrobe (Pensylvania), declara nedemn că cel de-al zecelea amendament ar fi fost violat de 317 ori în decurs de trei ore al unei emisiuni de la televizor. Sfântul Augustin a stigmatizat organele ruşinoase care scapă de controlul individului, iar călugărul Severinus pretindea că omul este lucrarea lui Dumnezeu de la cap şi până la buric şi a diavolului de la buric în jos. Toate aceste teorii erau valabile ieri, dar foarte discutabile astăzi.

Studiind istoria religiilor Indiei şi Extremului Orient, Roger a constatat cu uimire că budismul nu cunoştea ideea de păcat al cărnii şi că enumera printre fericirile posibile plăcerea simţurilor. Hinduşii Upanişadelor credeau că Dumnezeu să găseşte în lumina stelelor şi în plăcerea sexuală. Roger înţelegea de ce un mare număr de rockeri înclinau spre budism. Ei erau însetaţi de libetate, urând cenzura puritană. Gustul lui Jim Morrison pentru şamanii indieni, precum şi zelul hinduist al lui George Harrison, chitaristul de la Beatles, nu îl mai şocau.

Într-o librărie, Roger a descoperit o carte semnată de un japonez, Mori Ogai, intitulată *Vita sexualis sau ucenicia amoroasă a profesorului Kanai Shizuka.* Într-o videotecă, el a făcut o a doua descoperire interesantă: filmul *Cercul poeţilor dispăruţi,* ce l-a atras prin parfumul său uşor romantic. Acţiunea se derula într-un auster colegiu american. Roger îşi imagina că aceste două lucrări îl vor ajuta să iasă din labirint, doborând îndoielile care îi luaseră în stăpânire spiritul. A devorat mai întâi cartea, ce povestea viaţa unui băiat de la vârsta de şase ani şi până la maturitate. Scrisă la persoana întâi, se poate presupune că autorul îşi povestea propriile experienţe. Până la unsprezece ani, vârsta lui Roger, micuţul aflase că bărbaţii şi femeile au copii, dar nu s-a interesat şi de condiţiile naşterii. Într-un cufăr al tatălui său, a găsit cărţi cu poze colorate, cu subiecte pornografice. I-a privit pe ascuns pe oamenii care urinau pe stradă şi pe tinerele fete goale. Devenit intern la o şcoală secundară, a descoperit sodomia între băieţi, comportament care l-a şocat. A căzut victimă a unei tentative de viol, din fericire fără urmări. Dorinţa sexuală nu l-a turmentat. Practicarea masturbaţiei îl scârbea. La douăzeci de ani, tot virgin, s-a culcat

cu o prostituată. A renunțat apoi la un mariaj de convenienţă, pentru a părăsi Japonia ca să-şi continue studiile în Germania.

Decepționat, Roger a închis cartea. La apariția sa, în anul 1908, această poveste incoloră a provocat un mare scandal. După aceea moravurile au evoluat, libertatea sexuală s-a generalizat. Oricum, Roger nu avea nicio intenție să-şi păstreze virginitatea până la douăzeci de ani. Impulsuri vagi îi inspirau deja idei extravagante. În schimb, *Cercul poeților dispăruți* l-a extuziasmat. Idealismul tinerilor din colegiu avizi după frumos şi vis, iubirea lor pentru poezie şi pentru reprezentările dramatice au aprins mânia anumitor părinți - burghezi cu gulere albe - plini de prejudecăți, materialişti şi care disprețuiau artele. Conflictul dintre cele două tendințe trebuia să se finalizeze cu o tragedie. Roger a văzut şi a revăzut acest film care i-a acentuat oroarea de conformism.

Pudibonzii detestau *rock'n roll*-ul, dar aversiunea lor ascundea o gelozie furioasă. *Greierele şi furnica*, celebra fabulă a lui La Fontaine, îşi pierdea valoarea moralizatoare. În versiunea nouă, de la sfârşitul secolului al XX-lea, greierele era ridicat pe culmile gloriei. Idolatrii se precipitau la picioarele sale. În timpul iernii, furnica insignifiantă privea invidioasă la televizor, iar greierele, plin de aur, se bronza pe plajele de la Miami, Coasta de Azur sau la Copacabana.

Locuind la doamna Gertrude Inskip, matroană rotunjoară, simpatică şi limbută, Roger îl avea ca vecin de cameră pe Bruce Gordon, expansivul baterist, care-i arăta o prietenie fără cusur. Cinau împreună, vorbeau despre toate şi despre nimic, se izolau de ceilalți locatari ai pensiunii care îi priveau cu o gelozie bosumflată. Seara, Bruce îl invita în camera sa, punea instalația radio în funcțiune, ce deversa undele sonore ale ultimului compact disc cu REM, Extreme şi Red Hot Chilli Pepers, grupurile sale favorite. Ascultau încântați muzica lor răsunătoare. Bruce a țipat în cel mai pur stil al tinerilor branşați: „super!", „fantastic!", „formidabil!". Roger îl uluia cu analiza comparativă a cântecelor, presărată cu termeni savanți şi colorați, inventați de criticii rock experimentați.

Adolescenții de la Eton, reduşi la o companie permanentă

a băieților, îl priveau pe Roger cu o vagă emoție ce disimula o dorință sexuală nediferențiată. Roger, încă preadolescent, avea aerul unei fetițe. Întărit cu psihologie și sexologie și, după ce citise cartea lui Mori Ogai, el se prefăcea că nu le observă avansurile.

Grupul dirijat de Davenport continua repetițiile. Solourile vocale ale lui Roger se lansau în felul unor incantații magice închinate dumnezeului rockului. După o epuizantă după-amiază de înregistrări în studio, Bruce i-a spus, făcându-i complice cu ochiul:

– În această seară vom sărbători. Trebuie să celebrăm ultimul tău solo. Ai fost extra-ultra!

Tot grupul, ca și Davenport și inginerul de sunet, angajat recent, era entuziasmat. Era primul disc al formației *Happy Ones*. Profesorul îi prevedea un succes sigur.

Reîntorși acasă, Bruce l-a invitat pe Roger la obișnuita lor ședință de muzică înregistrată. A închis ușa cu cheia și i-a aruncat însoțitorului său, puțin alarmat, un surâs misterios. Apoi a deschis o valiză prevăzută cu un cod secret și a scos mai multe sutiene, slipuri de dantelă și i le-a arătat excitat.

– Vrei să le încerci?, l-a incitat cu ochii strălucitori.

Roger a înțeles despre ce e vorba.

– Prefer să o faci tu, a spus el în expectativă.

Fără să fie rugat, Bruce începuse deja. S-a dezbrăcat lent și a rămas gol. La școala din Geneva, în sala de baie, Roger vedea deseori băieți goi până la piele, dar nuditatea lor nu i-a făcut nicio impresie. Stripteasul lui Bruce îl tulbura, dar când i-a văzut sexul întărit ținut captiv în dantela slipului, a izbucnit în râs. Bărbatul travestit i s-a părut ridicol, grotesc. L-a părăsit pe Bruce, ce a rămas consternat, și s-a întors în camera sa, fără să-și poată stăpâni veselia.

Anul școlar se apropia de sfârșit. Grație statutului său particular, Roger făcea naveta între Eton, locul unde prezența sa era simbolică, și Oxford, locul unde își dădea examenele. În afara partenerilor lui din grupul muzical, nu avea prieteni. După tentativa eșuată de a realiza cu el o legătură particulară, Bruce se arăta rece. Danny, traumatizat de performanțele

vocale ale lui Roger, şi-a înmulţit absenţele de la repetiţii. Se simţea eclipsat de personalitatea acestui copil care nu avea teamă să-şi afirme superioritatea, care se purta ca şi cum totul i s-ar fi cuvenit. Davenport, după ce a contribuit la ascensiunea lui Roger, se simţea trădat. Acest protejat ingrat ataca acum propriul său domeniu, compoziţia. Atâta vreme cât Roger se mulţumea să improvizeze, Davenport nu găsea nimic rău de spus. Dar când s-a prezentat timid cu partitura cântecului *Goană printre stele*, un cântec lin, de concepţie nouă, ce alia melodicitatea cu ritmul, totul de o frumuseţe perfectă, în mod involuntar copilul l-a umilit, i-a demonstrat că el nu era decât un profesor de muzică pretenţios, ce-i maimuţărea pe compozitori. Davenport a trebuit să se încline în faţa evidenţei. Avea de-a face cu un creator. Cu un autentic compozitor. Agenţii care au descoperit talentul lui Michael Jackson copil trebuie să fi avut aceeaşi emoţie estetică. Ce atitudine ar trebui să adopte?

Numai Will accepta această situaţie cu linişte. Succesul lui Roger îl făcea fericit. Era singurul prieten al lui Roger. Davenport a decis să includă melodia *Goană printre stele* printre cântecele de pe discul *Happy Ones*, pe care mai figura un cântec mediocru al lui Danny. Profesorul l-a admis pentru că nu credea în concurenţa sa; înalta calitate a muzicii sale va stimula eventual vânzarea discului. Cuvintele inspirate de viaţa agitată a unui rocker mort în urma unei supradoze reaminteau de avânturile lirice ale lui Jim Morrison, marele model al lui Roger.

Apariţia compact-discului a coincis cu sărbătoarea de 4 iunie, celebrată cu mare fast la Eton. Orchestra simfonică şi corul şcolii au prezentat un concert ce a avut un real succes. În schimb, compact-discul lansat de un producător obscur şi distribuit de un serviciu mediocru de difuzare a înregistrat un eşec complet. Pentru a evita trăsnetele din partida conservatorilor, prin definiţie împotriva rockului, Davenport se ascunsese sub un pseudonim, Phebus. El a utilizat aceeaşi stratagemă şi pentru tinerii săi parteneri, ce se văzură împopoţonaţi cu nişte nume inventate: Little Boy, George, Ricks şi Sonny. Descurajat de eşecul discului, Davenport a abandonat grupul, care astfel s-a dizolvat.

Flancat de cățeluşa sa albă, culcată la picioarele sale, Roger stătea nemişcat în faţa tatălui său aşezat la masa de lucru. De la întoarcerea la Londra, se întâlneau pentru prima oară. Judecătorul îl privea cu un ochi critic. Fiul său nu surâdea niciodată. De fapt, nu i se oferise niciodată ocazia de a-şi manifesta mulţumirea, plăcerea, bucuria. Între ei se ridica o barieră de neînţelegere. Relaţiile nu se puteau deloc îmbunătăţi, astfel încât nici tatăl, nici fiul nu cedau niciun centimetru din terenul fiecăruia. Este trist să dai naştere unui geniu, se gândea Walter. Sau un simulacru de geniu, căci termenul „simulacru" îl satisfăcea mai mult. El refuza opinia generală ce-i atribuia lui Roger o capacitate aflată cu mult peste norme. Într-o zi această falsă reputaţie se va evapora ca un balon spart. Această perspectivă imaginară îi procura o stranie satisfacţie. A constatat cu un început de rea conştiinţă că dorea ratarea fiului său, că-i voia eşecul. Citise cărţi ştiinţifice despre copilărie şi adolescenţă pentru a se documenta, pentru a adopta un comportament adecvat cu privire la Roger, dar tratatele consultate nu furnizau nicio indicaţie despre micile genii.

– Roger, am primit o scrisoare semnată de vicecancelarul Marshall care mi-a solicitat o întrevedere. Vrea să îmi vorbească despre tine. Se pare că i-ai făcut o impresie foarte bună. Vicecancelarul nu a specificat termenul *geniu*, dar aprecierile sale merg în acea direcţie.

Roger îşi păstra impasibilitatea. Walter a reluat după o scurtă pauză:

– Tu studiezi filosofia. Reaminteşte-ţi ce scria Schopenhauer despre genii. Cu puterea de a-şi fixa privirea asupra stelelor, geniul nu percepe obstacolele apropiate şi cade în gropi.

– Este un risc să alergi, domnule.

– Te sfătuiesc, Roger, să nu pierzi niciodată contactul cu realitatea. Modestia este un merit.

– Modestia, a spus Schopenhauer, este o umilinţă prin care fiinţele înzestrate cu calităţi excepţionale caută să se facă iertate faţă de cele care nu le au. El a adăugat că modestia este o virtute pentru imbecili, căci ea le ascunde orgoliul.

Walter a dat acestei replici semnificaţia unei provocări. Părinţii se obişnuiesc treptat să facă mici concesii copiilor,

pe măsura dezvoltării lor normale. Roger ardea etapele. El respingea constrângerile autorității. Religia sa era rebeliunea deschisă. Roger era, se pare, victima unei dereglări genetice. Judecătorul a făcut un efort să se acomodeze împrejurărilor.

– Mă gândesc să îți ofer o vacanță la Ibiza.

Roger avea însă alte proiecte. A adus un pretext plauzibil:

– Aș vrea să rămân la Londra. Am foarte mult de lucru.

Judecătorul a oftat.

– Îți voi remite o carte de credit. Pentru cheltuieli. Te voi înscrie în clubul meu de tenis.

– Mulțumesc, domnule. Voi profita de bunăvoința dumneavoastră.

Tatăl și fiul erau ca doi străini ce locuiau sub același acoperiș.

Roger a primit permisiunea de a ieși singur în oraș, dar cu o restricție: să se întoarcă acasă la ora zece. Voia să se bucure din plin de această libertate. Se plimba pe străzile Londrei, privind cu aviditate oamenii, vitrinele, imobilele. Orașul văzut prin geamul unei mașini este diferit de cel parcurs de un pieton ce se împiedică de alți pietoni, ce se pierde în mulțime, se oprește la culoarea roșie, aspiră mirosurile ce se suprapun, parfumurile, benzina, mizeriile, florile... Albă ca aripile unui înger, Doris îl urma cu mersul său nonșalant.

Roger fixa tinerii îmbrăcați în piele și cu capul ras - nu total, cu excepția unei coame verzi, albastre sau roșii - ce ocupau partea superioară a trotuarului și scrutau cu îndrăzneală și dispreț pe burghezi. Ei se îmbrățișau în plină stradă și făceau dragoste în pasajele întunecate, ignorând indignarea oamenilor în vârstă, îngroziți de tinerețea depravată și fără jenă. Cei eleganți purtau pantofi de sport ce costau 200 lire sterline și ginși Levi sofisticați.

Roger nu a vrut să folosească cartea de credit pe care i-a dat-o tatăl său. Era destul de mare pentru a câștiga bani și a-și construi propriul viitor. Pentru a adormi neîncrederea judecătorului, frecventa cu asiduitate clubul de tenis. Dacă își rezerva diminețile pentru activitățile sportive, păstra zelos după-amiezele pentru ocupațiile sale secrete. Roger urma pas

cu pas realizarea ideii care dansa de multă vreme în capul său, aceea de a reconstitui grupul *Happy Ones*.

Contactați, Will și Bruce au acceptat cu bucurie propunerea sa. Danny a cerut un termen de gândire înainte de a se pronunța. Un argument a contat pentru ezitările sale ultime. După plecarea lui Davenport, direcția grupului îi revenea lui, datorită vârstei sale mai mari. Roger a sugerat această formulă, căci ascendentul său asupra lui Danny îi va permite să-și impună voința dacă va fi cazul. Euforic, băieții au sărbătorit reînvierea formației și aniversarea de doisprezece ani a lui Roger. Repetițiile au început în garajul lui Stanhope. Repertoriul s-a îmbogățit cu patru noi cântece compuse de Roger. Partenerii săi l-au felicitat.

– Uimitoare!, a strigat Will entuziasmat.

– Superbe!, a exclamat Bruce.

– Vor face să se umple străzile!, a supralicitat Danny sincer admirativ. Sper că ne vor aduce și bani.

– Să fiți siguri de asta. Concertele noastre vor aduce mulți bani.

Bruce râdea de își scutura burta.

– Mă dezamăgești, Roger. Vorbești ca un mic capitalist.

– Iată o mare eroare de raționament. Nu mă interesează bogăția. Banii îmi vor permite să nu mai depind de nimeni. A nu avea bani, un minimum de existență, este degradant. Dar Vițelul de aur nu va fi niciodată obiectul cultului meu.

A câștiga bani... Pentru Roger problema se punea cu mare acuitate. Angajamentul eșuat de la Harrod's i-a dat o idee. A consultat câteva cotidiene importante la rubrica „Cereri și oferte de serviciu" și a găsit ceea ce căuta. Mari magazine și reviste de modă recrutau băieți și fete pentru a-și ilustra cataloagele de modă pentru copii. S-a prezentat la departamentul de publicitate al casei de modă Warren and Hopkins, unde a constatat că este în concurență cu vreo treizeci de candidați transpirați de emoție și escortați de mamele lor îmbrăcate de sărbătoare. Cinci mici concurenți au fost reținuți, printre care și Roger.

– Nu sunteți însoțit de mama dvs.?, l-a întrebat o femeie bogat fardată, elegantă, cu părul argintiu, președinta comisiei de selecție.

Prevăzuse această întrebare şi avea pregătit un răspuns:

– Sunt orfan, doamnă. O mătuşă se ocupă de mine.

– Oh, sărmanul copil! Atunci, să duceţi vestea cea bună mătuşii. Sunteţi angajat. Dar să ştii că pentru semnarea contractului avem nevoie de acordul scris al mătuşii dvs. Să-i transmiteţi acest formular. Ea este tutorele, nu-i aşa?

– Da, doamnă.

Dar Betsy a refuzat să se preteze la această şmecherie. El i-a explicat că nu avea decât să-şi pună semnătura pe un document, fără să adauge nimic. A insistat atât de mult, încât a câştigat războiul, iar bucătăreasa a fost convinsă. În ziua următoare, odată formalităţile îndeplinite, Roger a participat la prima şedinţă profesională în calitate de manechin, în studioul unui fotograf la modă, Henry Mowby, un personaj surâzător, între două vârste, care purta lanţuri de aur la un extravagant costum de muncă. Asistenţii săi - o tânără surâzătoare şi cochetă, precum şi un adolescent simpatic cu alură vag efeminată - care-l asurzeau pe Roger cu pălăvrăgeala lor, l-au dezbrăcat, complimentându-l cu privire la faţa sa şi la liniile armonioase ale corpului.

– Ce mic e!

– Şi dulce ca o fetiţă!

– O mică comoară!

– Acum vei proba costumul de tenis!

Roger s-a executat, puţin ofuscat de aprecierile lor ce-l reduceau la nivelul unui puşti abia ieşit din copilărie. Domnul Mowby îl mânca din ochi, tot examinându-l din toate unghiurile. Apoi a făcut o mulţime de instantanee.

– Admirabil!... Superb!... Întoarce-te... Strânge braţul!... Aşa... Priveşte obiectivul cu un aer ştrengăresc... Imaginează-ţi că eşti un actor de cinema ce vrea să-şi cucerească partenera... Regizorul este foarte exigent... El îţi comandă o atitudine sexi... Aşa... Bravo!... Voi face din tine manechinul anului. Îţi voi deschide porţile Hollywoodului.

Asistenţii i-au cerut să poarte mai multe costume, majoritatea de sport. Nu era totuşi obositor, căci domnul Mowby îi acorda pauze dese, iar asistenţii îi ofereau băuturi răcoritoare. O atmosferă veselă, de sărbătoare. În timpul unei pauze, Roger a

făcut cunoştinţă cu un băiat de paisprezece ani, Edmond Hutton - Ed -, foarte simpatic, timid şi aparent înfometat, căci devora prăjiturile. Încălţările de marcă, blugii deşiraţi şi foarte strâmţi, tricourile şi bluza din bumbac trădau o lungă folosire. Simpatia dintre cei doi băieţi s-a transmis natural, după principiul vaselor comunicante. După încercările preliminare, Roger şi Ed Hutton au obţinut condiţiile cele mai avantajoase şi promisiunea unui angajament de lungă durată.

În studioul domnului Mowby, Roger a întâlnit numeroşi băieţi şi fete. Anumiţi adolescenţi, toţi frumoşi şi atrăgători, reveneau adeseori. Alţii dispăreau. Roger poseda un statut privilegiat. În timp ce majoritatea copiilor primeau un cec de cinci sute de lire sterline pe săptămână, el a atins plafonul, primind o mie de lire pentru aceeaşi perioadă. Roger îşi asuma conştient un risc. Imaginea sa va apărea în revistele de modă, dar această perspectivă nu îl îngrijora. Tatăl său nu citea decât dosare, tomuri de drept şi ziarul *Times*.

Modelingul, bine plătit şi distractiv, i-a impus o activitate suplimentară şi minuni de ingeniozitate. Dimineaţa el juca un set de tenis, pentru a face un act de prezenţă, apoi părăsea clubul, se îmbarca în primul autobuz şi mergea la domnul Mowby. După-amiaza participa la repetiţiile grupului. Adesea, Danny îşi ducea partenerii la marile concerte rock de pe Wembley. Reîntors la Wilton Crescent, scria versurile pentru cântece, îşi pregătea examenele şi, pentru a se destinde, parcurgea ultimele romane de succes. În cele din urmă, adormea epuizat, cu capul sprijinit pe o carte deschisă sau pe caietul de notiţe, o ultimă frază întreruptă... Bucătăreasa, atentă, îl dezbrăca şi îl culca fără ca el să-şi dea seama. În ziua următoare, lua programul zilnic *da capo*. Într-o zi, l-a invitat pe Jim Robbins la o repetiţie a grupului *Happy Ones*. Jim a fost cu adevărat entuziasmat de prestaţia lor, astfel încât le-a propus să cânte în deschiderea concertului grupului său, *Deadly Sinners*. Pentru Roger şi prietenii săi era un eveniment considerabil, care inaugura ieşirea lor în public. Prestaţia lor impecabilă a fost remarcată de presă. Patronul unui club literar le-a oferit un contract pentru şase luni. Deşi condiţiile erau satisfăcătoare, au refuzat. Sfârşitul vacanţei se apropia. Şcoala îşi cerea drepturile. Danny,

în calitatea sa de şef al grupului, se preocupa de găsirea unor angajamente ocazionale şi bine plătite. Voia să-şi demonstreze utilitatea şi, în acelaşi timp, să contrabalanseze eforturile lui Roger, care cumpărase pentru grup - din veniturile sale - un sintetizator de 76 piste, o masă de mixaj, o baterie completă şi amplificatoare sofisticate.

Grupul şi-a făcut debutul la o nuntă într-o grădină din Notting Hill. Cei patru muzicieni s-au descurcat atât de bine, încât tinerii căsătoriţi, părinţii şi invitaţii lor le-au plătit în plus pentru a continua programul până la răsărit. Adolescenţii din cartier, atraşi de acest concert de rock în miezul nopţii, au început să danseze în stradă. Vecinii, scandalizaţi de zgomot, au alertat agenţii de ordine publică, care au intervenit cu un zel moderat. Acesta a fost primul contact al lui Roger cu poliţia. El a reeditat experienţa lui Jim Morrison.

Cu inima bătând puternic, a ajuns la răsărit acasă şi a constatat că absenţa sa nu a fost observată.

La Notting Hill, reputaţia grupului *Happy Ones* a început să lase urme. Erau chemaţi la nunţi, la botezuri, la Bar Mitsva. Danny radia de fericire. Îşi imagina că are un cap de om de afaceri. În realitate, clienţii mai puţin fericiţi erau mulţumiţi să danseze la petrecerile lor pe muzica unui bun grup rock, pentru un preţ relativ moderat. Pentru prima oară în viaţa lor, Danny şi prietenii lui au încasat bani, din munca lor, pe care i-au cheltuit fără să le mai ţină socoteala.

Recomandat de Roger, Ed Hutton s-a ataşat de grup. Se ocupa de aparatura electronică cu o abilitate remarcabilă. Fruntea sa, mai înainte întunecată, acum s-a luminat, iar ochii i-au devenit strălucitori. Chiar şi timiditatea i-a dispărut. Arăta acum multă siguranţă. Dar în ciuda acestor ameliorări nete a stării sale financiare, purta aceleaşi haine vechi.

Aproape în fiecare dimineaţă, se întâlneau la domnul Mowby. Într-o zi, fotograful le-a arătat triumfător *Esquire, Arena, Sky* şi *Hommes Vogue* ce le etalau imaginile de manechini sofisticaţi, sub marca Warren and Hopkins. Roger a constatat cu satisfacţie că numele său nu figura. Pentru a sărbători evenimentul, domnul Mowby le-a oferit o bogată gustare.

– Hollywoodul nu este departe, a exclamat el.

Ed Hutton naviga pe o mare paradiziacă. Se vedea deja alături de Jason Priestley, Luke Perry şi Chistian Slater, vedete ale unui serial TV. Lucid, Roger ştia să separe visul de realitate.

Happy Ones au asistat la carnavalul pitoresc de la Notting Hill, dar fără a participa. Imigranţii, în special din Jamaica şi Trinidad, roiau. Comunitatea neagră îşi afirma hegemonia culturală bogată, exuberantă, împestriţată. Formaţiile lansau în eter sunete delirante de calipso, regae, soca, funk. Intrarea formaţiei *Happy Ones* pe piaţa muzicală din Notting Hill nu a determinat excitarea populaţiei de culoare.

Domnul Mowby a fost extrem de afectat atunci când Roger l-a anunţat că trebuie să-şi întrerupă activitatea de manechin din cauza plecării la Eton. Pentru a mai şterge din tristeţe, băiatul a promis să-şi reia munca în timpul vacanţei de Crăciun.

În timpul ultimelor şedinţe, Ed a lipsit de la apel fără să-l prevină pe domnul Mowby. Fotograful i-a mărturisit lui Roger îngrijorarea sa, care s-a hotărât să meargă să-l caute. După ce a obţinut adresa, a luat un taxi. Şoferul s-a orientat bine prin labirintul din Bethnal Green şi l-a lăsat în faţa unei case vechi, la fel de mizerabilă ca şi imobilele decrepite ce mărgineau strada. A fost primit de o femeie despletită, replică a bătrânelor vrăjitoare descrise de Dickens. În interiorul unui culoar strâmt, a fost lovit de un miros de mucegai şi de urină de pisică. Copii în zdrenţe îl priveau cu un aer pe jumătate curios, pe jumătate ostil. Condus de femeia ce îi surâdea cu o amabilitate forţată, a ajuns la Ed, culcat pe un pat cu cearşafuri murdare. Bandajele îi dădeau piciorului său stâng proporţiile unei labe de elefant. Jenat că este găsit în această stare tristă, Ed i-a explicat că a fost lovit de o maşină. Fractura, după opinia medicului curant, nu îi va lăsa vreo urmă, aşa că va putea să-şi reia ocupaţia sa de manechin. A adăugat că toţi banii i-au servit la întreţinerea familiei, ceea ce explica indecenţa ţinutei sale. Tatăl său, fraţii, surorile, deşi buni de muncă, erau în şomaj. Roger a disimulat dezacordul. A scos din portofel cinci sute de lire, tot ce avea la el. Nu şi-a păstrat decât nişte bani pentru taxi.

– Te rog sa iei aceşti bani, Ed. Pentru cheltuieli urgente.

– Nu, nu pot...

– Taci din gură! Îmi vei restitui banii atunci când vei fi patronul unei mari case de modă. Domnul Mowby te aşteaptă cu nerăbdare. Îţi voi scrie de la Eton. Ne vom revedea în timpul vacanţei de Crăciun.

Mama lui Ed l-a servit cu un ceai cu gust de leşie. Roger a băut afişând o mare apreciere, dar fără a reuşi să-l înşele pe prietenul său.

La Eton, mulţumită decanului Graham, ce se arăta înţelegător, Roger avea libertatea să-şi pregătească examenele cerute la Universitate. Într-o scrisoare către bunicul său Lusignan, el a răspuns că sfârşitul anului îl va găsi cu titlul de *Bachelor of Arts şi Bachelor of Science*, titluri ce corespund licenţei în litere şi în ştiinţe. La paisprezece ani, el spera să obţină diploma PhD, adică de doctor.

După un început promiţător, grupul *Happy Ones* era practic dizolvat: Danny s-a înscris la Universitatea din Londra, Will şi cu Bruce erau la Eton, iar Roger era în cea mai mare parte a timpului la Oxford. Formaţia era în adormire, aşteptând condiţii propice pentru ieşirea din letargie.

Doamna Inskip era impresionată de zelul tânărului său locatar, ce lucra zi şi noapte, dar îşi găsea timp şi pentru a privi la casete video, a scrie versuri sau a cânta la pian propriile compoziţii. Reputaţia lui Roger depăşise deja incinta Universităţii. Doamna Inskip furniza mereu prietenelor sale, foarte curioase, noutăţi cu privire la acest copil minune.

– Şi fetele? Fetele?, a întrebat-o o femeie de cincizeci de ani cu părul roşcat şi cu ochii strălucitori de plăcere.

– Nimic de acest gen, a răspuns doamna Inskip. Este totuşi un copil!

O femeie uscăţivă, fardată excesiv, care, la patruzeci de ani îşi dădea aere de Marylin Monroe, a spus:

– La vârsta sa, nepotul meu, Irving, face curte tuturor fetelor din vecini.

Doamna Inskip a rămas interzisă atunci când a abordat-o un ziarist, cu un surâs profesional:

– Toate ziarele publică articole despre capacităţile intelectuale ale copiilor supradotaţi. Pe noi ne interesează în special viaţa privată a locatarului dvs.

Doamna Inskip l-a privit uimită. Acest individ cu ochi indiscreţi de viezure arăta aceeaşi curiozitate bolnavă ca şi cea a prietenelor sale.

– Muzica este pasiunea lui.

– Nu m-aţi înţeles, dragă doamnă. Mă refer la prietene... înţelegeţi ce vreau să spun...

– Are drept însoţitor un coleg de şcoală... Puţin mai mare ca el.

– Relaţii... să zicem... particulare...

– Particulare?... ce vrea să însemne asta?

– O prietenie... homo...

Doamna Inskip a adoptat o atitudine demnă şi a ripostat cu hotărâre:

– Adică să trădez secretele locatarilor? Eu conduc aici o pensiune de familie... deci, respectabilă sub toate aspectele...

– Ziarul meu ar fi dispus să plătească bunăvoinţa dumneavoastră... Vă asigurăm totodată o publicitate gratuită... Dar dacă preferaţi discreţia, ne conformăm dorinţei dvs....

Roger adora visul, evanescenţa sa şi, în mod paradoxal, forţa sa. Numai oamenii valoroşi cunosc valoarea visului, aptitudinile, talentul, capacităţile creatoare pe care le concede idolatrilor. Roger plonja adeseori în vise cu voluptatea unui înotător ce se lansează de la o trambulină în undele albastre, a unui surfer care înfruntă de pe planşa sa jocul fantastic al valurilor înalte, a unui explorator care atacă cu nerăbdare spaţiile necunoscute, a unui cercetător ce analizează înfrigurat secretele naturii...

Dinamica visului aliată cu spiritul său creator furnizau imaginaţiei sale fertile schiţa poemelor sale, a cântecelor, dar şi răspunsul unor construcţii ştiinţifice. Desigur, el nu-l imita pe Einstein, care nu se culca fără să aibă prin preajmă un creion şi o foaie de hârtie, pentru a înscrie când se trezeşte soluţiile pe care visele le aduceau problemelor sale. Visele dispuneau de o asemenea forţă încât persistau în memoria sa multă vreme. În mod normal, visele se uită repede, dar pentru marii artişti

- scriitori, poeți, pictori, actori - visele constituie o sursă de inspirație inestimabilă. Din imperiul viselor a ieșit Frankenstein, al lui Shelley, Dr. Jeckill și Mr. Hyde, al lui Stevenson, *Castelul din Otrante*, de Walpole, operele lui Rimbaud, Breton, Morrison, Sartre, Aragon, picturile lui Picasso, Chirico, Dali, Dubuffet, Pollack. Suprarealiștii și-au propus să exprime funcționarea gândirii, a visului sau a delirului. O pretenție, să recunoaștem, ce frizează absurdul, căci este peste puterile omului să exprime inexprimabilul, să definească indefinibilul. Culmea a fost atinsă atunci când mai multe modele ale suprarealismului au avut nefericita inspirație să asocieze suprarealismul cu marxismul. A alia visul cu materialismul dialectic înseamnă a uni focul cu apa sau sublimul cu vulgarul.

Pentru Roger visul nu era numai o sursă inepuizabilă de inspirație. Visele sale depășeau intensitatea vieții reale. În aceste vise apărea adesea un sclav egiptean care, împreună cu câteva duzini de milioane de sclavi, împingeau cuburi de piatră spre vârful unei piramide. Alteori, visa un cavaler îmbrăcat în zale, omorât în Palestina în timpul cruciadelor, sau un rechin cenușiu ce înota prin adâncurile sumbre ale oceanului, ori un albatros ce aluneca cu aripile albe, larg deschise, pe pantele mângâietoare ale vântului....

Straniul intervenea atunci când Roger se identifica cu toate aceste ființe, aparent atât de diferite. Profesorul Kingsley, mentorul său, îi explicase cu răbdare că anumiți subiecți supuși unui somn hipnotic își retrăiesc viețile lor anterioare. Un șoc traumatizant produs cu câteva sute de ani mai înainte asupra individului, ce se afla pe firul vieților lui succesive, a produs niște efecte nocive asupra persoanei vii de acum. Visele, ce făceau ca din inconștient să țâșnească experiențele tragice, puteau deveni periculoase. Un om normal, căzut sub imperiul unui vis foarte violent, este capabil să-și ucidă soția ce doarme alături de el; odată trezit, el constată cu groază că a comis o crimă fără motiv. Este un efect pervers al unui vis devenit coșmar sub forma sa cea mai rea.

Un vis erotic, inedit pentru Roger, i-a provocat prima experiență sexuală. După o senzație fantastică de plăcere, s-a mișcat în somn și a constatat tulburat și jenat că o mică pată

umedă a maculat cearşaful. Roger aflase din anumite tratate despre sexualitatea din Evul Mediu, teorii care l-au uimit şi amuzat prin extravaganţă. Anticii credeau că spiritul morţilor copulează cu oamenii vii în timpul somnului... Poluţia nocturnă nu era decât o consecinţă palpabilă a acestui schimb. Kabala denunţa pe incubus - demoni masculini - şi pe sucubus - demoni feminini - care se culcau cu oamenii. Teologii catolici admiteau chiar că incubus pot chiar să dea naştere la copii cu femeile care le deveneau un fel de suport, servanţi ai lui Satana. Chiar şi în zilele noastre, un cuplu de englezi au pretins cu candoare că o fantomă i-a violat.

Pentru Roger, trezirea instinctului sexual i-a revelat existenţa unui nou mod de viaţă care îl atrăgea cu puterea unei găuri negre.

La începutul lui decembrie, doamna Inskip a primit vizita unei verişoare, doamna Penelope Deathridge, însoţită de fiica sa, Aretha, care la vârsta de paisprezece ani părea de şaisprezece. Aproape zilnic, Penelope lua trenul de Londra, fără să se îngrijoreze de fiica sa, care ar fi încurcat-o în afaceri. Pentru a păstra intactă virtutea nepoatei sale, curtată de tinerii locatari, doamna Inskip i-a încredinţat-o lui Roger, cel mai mic şi aparent cel mai înţelept din toată banda. Copil suprainteligent, metamorfozat într-un seducător preadolescent, el s-a comportat ca un perfect gentleman. Deşi fetiţa îi suscita un viu interes, el nu a exteriorizat nimic. Roger a invitat-o în camera sa şi i-a pus câteva discuri. Dar nu a uitat să lase uşa deschisă. I-a oferit îngheţată la o cofetărie şi a invitat-o la cinema. Aretha iubea în special mica seră cu plante medicinale amenajată de doamna Inskip, adeptă a homeopatiei. Arbuştii acoperiţi cu zăpadă îi împiedicau pe cei din casă să vadă ceea ce se petrecea în construcţia vitrată. Aşa că într-o zi, Aretha a găsit un pretext oarecare pentru a-l ruga pe Roger să o însoţească în seră. Ea era frumoasă şi conştientă că place. A cuceri pe acest băiat suspicios şi probabil neexperimentat îi întărea amorul propriu. Aretha a aruncat o privire rapidă înspre uşă pentru a se asigura că este închisă, apoi s-a apropiat de Roger şi buzele ei au atins buzele lui. Sărutul se prelungea, salivele lor se amestecau. Aretha a

început expertă să-i exploreze corpul. Degetele sale de vrăjitoare i-au atins ceafa, urmărind lent curbura umerilor, apoi a început să-i frământe pieptul. Ea i-a deschis încet cămaşa. Degetele sale tot mai impertinente zburau ca nişte mici păsări pe torsul gol, apoi au coborât de-a lungul corpului, strâns lipit de al său, i-a atins coapsele, apoi i-a mângâiat sexul, care era deja întărit.

Transparenţa verde a serei cu parfumuri grele îl tulbura pe Roger. Carnea sa era străbătută de nişte frisoane plăcute. Respiraţia caldă a Arethei şi săruturile ei au avut darul să-i înroşească şi mai tare obrajii. Fata i-a deschis fermoarul şi a început să-i mângâie membrul întărit. Roger gâfâia. Nişte unde plecau de la creier, alergau de-a lungul coloanei vertebrale şi se concentrau în zona mijlocului. Apoi ea s-a dezbrăcat şi l-a primit cu un gest seducător.

Roger s-a cabrat şi a pătruns în acea încăpere caldă a ei. Voia parcă să se elibereze de ceva, căuta un loc de scăpare. Aretha scotea mici ţipete de plăcere până când Roger simţi nişte pulsaţii violente. Fata arăta o plăcere grea, îmbinată cu suferinţă, ca şi când un cuţit de fier ar fi pătruns-o. Apoi, totul s-a calmat...

Încă încinsă, Aretha s-a lăsat în jos, în genunchi, şi a început o nouă serie de dezmierdări. Sângele pulsă din nou în tâmplele lui Roger... După explozie, degetele Arethei păreau să traseze pe coapsele băiatului nişte semne kabalistice. Pentru Roger era însă destul. El s-a retras brusc. Avea sentimentul că fetiţa voia să-l înghită.

Aretha s-a ridicat, apoi radioasă şi-a tras hainele pe ea. I-a surâs lui Roger, apoi a plecat alergând din seră. Rămas singur, Roger se întreba brusc angoasat dacă nu cumva ea se ducea să-l reclame gazdei. Dar toate aceste temeri s-au dovedit zadarnice. La cină, Aretha s-a comportat ca şi cum ar fi uitat incidentul din seră. În ziua următoare, când s-a înapoiat de la şcoală, Roger a aflat că fata şi mama au plecat spre regiunea lor îndepărtată. Experienţa, odată consumată, nu l-a afectat peste măsură. Cu excepţia plăcerii intense care a încoronat ejacularea, afacerea apărea cuprinsă de o lumină decepţionantă şi uşor caricaturală. Elementul estetic era nul...

În timpul vacanței de Crăciun el l-a întâlnit bucuros pe Ed Hutton, ce-i părea acum schimbat. Hainele sale sport, scumpe, elegante denotau bunăstarea materială. În schimb, tras la față, nervos, cu privirea tulbure, dar fără a-i altera frumusețea, toate acestea denotau o îngrijorare, o agitație stranie. Au petrecut seara la un concert oferit de Deadly Sinners. După spectacol, au luat cina la un bar unde Jim Robbins era cunoscut. Roger, ce părea mai mare decât o arăta vârsta, a fost primit fără probleme. Ed a râs zgomotos atunci când Jim a povestit anecdote deocheate, specialitatea sa. Brusc, a căzut pe gânduri, frământându-şi fruntea cu mâna lui ornată cu o piatră de aur masiv, apoi şi-a revenit în simțiri, scuturându-şi capul. De mai multe ori, s-a ridicat de la masă pentru a vorbi la telefon.

– Mowby mă întreabă deseori de tine, Roger. Ar fi mulțumit dacă ai dori să-ți reiei activitatea de manechin. Pentru a te avea, este gata să dezlege baierele pungii, l-a anunțat Ed. Ştii că are o slăbiciune pentru tine.

Robbins a intervenit agasat:

– Manechin? După un debut atât de promițător ca muzician şi compozitor? Cu tinerețea uzată, manechinele sunt abandonate la rândul lor. Marii rockeri cu cât sunt mai bătrâni cu atât strâng mai multe milioane.

– Iată o alternativă care nu mă atrage deloc, a spus Roger surâzând. Eu nu voi îmbătrâni, voi muri tânăr...

– Îți propun să cântați în deschiderea concertului nostru de la Paris.

– Şcoala a risipit formația *Happy Ones*. În iulie ne vom relua poate activitatea muzicală. Am citit în *Rolling Stone* că Deadly Sinners au semnat un contract avantajos cu King's Voice.

– Da, am avut această şansă, a răspuns Robbins.

Aerul dezorientat şi agitația lui Hutton au atras uimirea lui Roger:

– Eşti bine, Ed? Eşti sigur că eşti bine?

Privirea lui Ed reflecta o zbatere, o dezamăgire bizară.

– Sunt bine...

A arătat cu un gest scurt colierul şi brățara din aur:

– Nu mai am grija banilor. Mi-aş putea cumpăra un Rolex dacă aş avea chef...

A izbucnit în râs şi a adăugat:

– Ai mei stau acum într-o casă renovată. Fratele meu mai mare şi-a deschis un magazin. Surorile mele muncesc la el. Totul merge ca pe roate. Silueta mea împopoţonată cu ţoale de lux se etalează prin numeroase reviste de modă. Sunt fericit... sunt atât de fericit încât îmi vine să plâng....

Şi-a consultat ceasul şi a spus:

– Eu trebuie să vă părăsesc. Am o întâlnire. Nu trebuie să o ratez. Mâine seară sunt liber. Ne putem reîntâlni aici. Apoi vom face turneul ducilor...

A plecat. Ed s-a rafinat, a gândit Roger. Foloseşte expresii consacrate în lumea şic... O ascensiune rapidă... prea rapidă....

Dar în seara următoare, Ed nu se ţinu de cuvânt. La sfârşitul vacanţei, Roger a părăsit Londra fără să-l fi revăzut pe Ed. Îşi pregătea ultimele examene la Oxford, când ochii i-au căzut pe un mic anunţ din *Daily Express*: „Tânărul manechin Edmond Hutton a murit ca urmare a unei supradoze. Drogurile au pus capăt unei frumoase cariere începute sub auspicii foarte bune."

Dosar 326
Roger Osborne
Grupul Osborne

Strict confidenţial

Domnule,

Vă semnalăm primul pasaj al manuscrisului Dillon care ar putea reprezenta un pericol pentru securitatea noastră. Deteriorarea afacerii Hutton este cel puţin regretabilă. Autorităţile au clasat dosarul după ce au stabilit că e vorba de o moarte accidentală datorată unei supradoze. Apropierea dintre sfârşitul lui Hutton şi activitatea domnului Mowby este susceptibilă de a trezi bănuieli şi eventual o redeschidere a anchetei. După cum ştiţi, lichidarea lui Edmond Hutton a fost decisă de comitetul de direcţie. Acest tânăr devenise supărător. A administra o supradoză unei persoane pe care vrem să o suprimăm este o joacă de copil.

Se ridică însă o întrebare: de ce se face aluzie în manuscrisul Dillon la afacerea Hutton? Este un fapt divers sau Roger Osborne şi Jim Robbins sunt intrigaţi şi au suspiciuni? Evident că noi

vom acționa dacă presupunerile noastre se vor transforma în certitudini.

Într-o altă ordine de idei, îmi permit, domnule, să vă informez că sprijinim în continuare asociațiile conservatoare ce combat pornografia, comerțul cu droguri și libertatea sexuală pentru a le dirija campaniile împotriva organizațiilor ce ne fac concurență. Onorabilitatea noastră și concepțiile noastre morale sunt mai presus de orice suspiciune. Ca să facă paradă de imparțialitate, presa controlată de noi lansează din timp în timp critici la adresa grupului Osborne. Psihologii noștri analizează aceste articole, pentru a le da o turnură care să-i fie în cele din urmă favorabilă. Critica negativă face adesea mai multe servicii și creează mai multă popularitate decât considerațiile pozitive.

Pentru a evita surprizele neplăcute, comitetul director a pus deja în discuție lichidarea fizică a lui Jim Robbins. În ce-l privește pe Roger Osborne nu ne putem permite luxul de a lua măsuri extreme. Turneele sale ne aduc, după știința mea, profituri enorme. Manuscrisul Dillon ne furnizează indicii prețioase despre evoluția personalității și ideilor interpretului. Vigilența noastră va ști să facă față oricărei agitații.

Vă rog să primiți, domnule, expresia devotamentului nostru,

Jarvis Penrose

La treisprezece ani, Roger a revenit la Wilton Crescent înarmat cu două diplome universitare. Prezența sa la Eton a devenit superfluă. Walter a admis situația împotriva vrerii sale. Fiul său a pierdut ocazia de se afla la o școală cu copii de vârsta lui, viitorii piloni ai Regatului Unit. În schimb, i-a cerut să se pregătească pentru înscrierea la Facultatea de Drept, ideea sa fixă. Își imagina că o activitate intelectuală intensă îl va împiedica să se consacre muzicii rock. Dar, spre surprinderea sa, Roger s-a arătat intratabil. Rockul și arta poetică rămâneau marile lui pasiuni. Epuizându-și argumentele, Walter l-a consultat pe tatăl său, ce l-a sfătuit să fie moderat. Roger urma să-și demonstreze calitățile. A compune cântece rock și a se produce în fața publicului nu reprezentau ocupații chiar atât de dezonorante. Judecătorul l-a ascultat consternat.

– Mai demult concepțiile dvs. erau diferite.

– Concepțiile evoluează în ritmul timpului. Obișnuiți-vă să nu-i mai controlați viața.

– Dar este încă minor. În fine... dacă așa spuneți... Vă cer în schimb să vă arătați mai puțin liberal cu privire la banii lui de buzunar...

– Fiți sigur, Walter, că va putea să-și găsească alte surse... legale sau... chiar ilegale....

Roger i-a confirmat presupunerile. El a reluat, în mod provizoriu, munca sa de manechin la domnul Mowby, încântat de întoarcerea sa. Cu mijloacele financiare asigurate, Roger a reluat, dar într-o formulă nouă, grupul *Happy Ones*. Danny și Bruce au răspuns apelului său. Numai Will lipsea. Doctorul l-a dus în vacanță la Acapulco. Urma să se întoarcă în Anglia la sfârșitul lui iulie. Pentru a inaugura reluarea activității muzicale, Danny a anunțat radios un angajament bine plătit. Verișorul lui i-a recomandat un evreu bogat care făcea Bar-Mitzva fiului său. Cu această ocazie, Danny a lansat o compoziție proprie, plină de sonorități cadențate:

„Rock is my religion
Rock is my communion
With God,
Rock is revolution
Rock is invitation
To paradise..."

Cuvintele simpliste, copilărești spărgeau timpanele, iar repetiția lor obsedantă câștiga forța unei incantații. Violența delirantă a cântecului îi uluia pe adulți și îi entuziasma pe tineri. Compozițiile mai rafinate ale lui Roger erau brodate pe același tempo rapid. Versurile sale sofisticate, armoniile inspirate arătau un farmec îmbătător. Bătrânii bărboși și nepoții lor grași și bogați priveau cu o dezaprobare mută pe dansatorii dezlănțuiți care, după concepțiile lor, pierduseră simțul moral. Muzicienii au profitat de o scurtă pauză pentru a-și trage sufletul, când un domn cu fața rotundă, jovial, cu burta proeminentă, strânsă într-un smoching bine croit, s-a apropiat de ei.

– Am urmărit cu interes concertul vostru. Aveți un bun pianist, un bun chitarist, un bun baterist și voci agreabile

(se raporta la Roger, căci Danny l-a impresionat mai puțin). Colaborați cu vreo casă de discuri?

Danny a blufat cu siguranță:

– Am primit mai multe propuneri, dar încă mai ezităm. Am cerut un termen de gândire. Căutătorii de talente care ne hărțuiesc nu sunt obișnuiți să se ciocnească de tergiversări. Nu am vrea să tratăm cu lejeritate un angajament.

Domnul cu fața rotundă și rumenă a surâs cu finețe și a scos o carte de vizită.

– Mă numesc Goldbloom. Samuel Goldbloom. Aș vrea să mă ocup de voi, să lansez un disc cu cântecele voastre originale. Cred că vă pot oferi cele mai bune condiții. Dacă vă permite programul, vizitați-mă la începutul săptămânii următoare.

Danny a avut chef să țipe de bucurie, dar s-a abținut, căci în afaceri trebuie să rămâi serios.

– Okay! Vom veni!

În așteptarea întrevederii cu domnul Goldbloom, Roger a îndepărtat toate obstacolele mentale care ar fi putut să-l împiedice să se concentreze asupra compoziției și asupra temelor pe care voia să le atace. Încă de la cea mai fragedă vârstă, era urmărit de un sentiment de urgență, de o teamă că nu va putea îndeplini datoria pe care o avea. Nu era capabil să spună care este sursa acestui ordin, a acestei presiuni ce-l împingea cu brutalitate înainte, ce-l forța să alerge spre capăt, spre o finalitate de apoteoză, ca moartea explozivă a unei stele masive, a unei supernove care lansează în spațiul interstelar o strălucire de sute de milioane de sori.

Roger a aflat că o ființă umană, care ar circula cu viteza luminii în spațiul vid ce separă îngrămădirile de galaxii, ar fi capabilă să trăiască cam zece existențe petrecute pe pământ. Această ipoteză l-a uluit. Un scriitor trăiește mai multe existențe, căci fiecare din romanele sale reprezintă o viață separată, la fel cum fiecare tablou al unui mare pictor se identifică cu o lume, fiecare cântec creat de un compozitor posedă cele trei elemente ale unei existențe: început, conținut și sfârșit. Spiritul acordă creatorilor imensul privilegiu de a traversa mai multe vieți grație operelor lor.

Diplomele universitare nu semnifică pentru el realizări. Diplomele, de fapt niște pătrățele de hârtie ornate cu litere mari și cu o emblemă universitară mai mult sau mai puțin ilustră, permit beneficiarilor să se orienteze pe piața muncii. Pentru Roger, termenul *profesie* implică rutină, monotonie, ochelari de cal. Un inginer rămâne toată viața un inginer, un contabil se interesează numai de cifre, un avocat, un zidar sau măcelar își păstrează ocupația până la pensionarea întunecată și tristă cum este toată viața lor. Iubirea, redusă la scopul ei utilitarist, adică perpetuarea speciei, problemele de familie, cazarea, hrana, copiii nu făceau decât să puncteze această existență gri.

Diplomele ascund adesea o sărăcie dezolantă de cunoștințe. Studiile universitare nu fac decât să-i familiarizeze pe studenți cu metodele de învățare, de raționare, de dobândire a mijloacelor intelectuale care le vor permite, odată gradele universitare obținute, să aprofundeze domeniul literelor sau științelor, să devină la rândul lor universitari, să jongleze cu speculațiile filosofice, cu minunile cosmologiei, cu istoria și preistoria, să descopere secretele virtuților, să îmbogățească artele și să construiască viitorul umanității.

Din cauza vârstei sale, Roger nu îndrăznea să-și exprime în mod deschis concepțiile, pentru că adolescenții nu l-ar fi înțeles sau l-ar fi considerat infatuat, orgolios, iar adulții, șocați de cuvintele lui, s-ar arăta ostili. În schimb, prin intermediul cântecelor, putea să filtreze ideile puțin câte puțin, să-și permită să expună adevăruri crude, să mobilizeze tinerii, să-i integreze într-o lume capabilă să înțeleagă valorile umane, să le inspire gustul de a se angaja pe calea creației. El își va realiza proiectele, căci voința și timpul nu îi lipseau... putea să le comprime sau să le destindă după gustul său....

Așteptând semnarea contractului propus de domnul Goldbloom, Roger se gândea la perspectivele ce se deschideau în fața grupului *Happy Ones*. Era un prim pas, dar bogat în consecințe. Roger atribuia o valoare specială acestui debut ce însemna pentru grupul său intrarea în lumea profesionistă a rockului. Valoarea, spunea el, este calitatea pe care noi o atribuim unui obiect, unei idei, unei ființe, adică o apreciere obiectivă. Căci același obiect poate avea o valoare afectivă, dar

nicio valoare în bani. Un tablou, de exemplu, posedă mai multe valori, în funcție de calitățile sale intrinseci, în funcție de poziția adoptată de criticii de artă, în funcție, în fine, de speculatori, ce fac adesea ca prețul să urce sau să coboare după propriul lor interes. În Japonia, jocul afacerilor a determinat, într-un timp record, o urcare de o mie la sută a prețului unor pictori impresioniști și din obscura școală de la Paris. Un tablou de Marie Laurencin, vândut în mod normal cu un preț între 10 000 și 60 000 dolari, a cunoscut o creștere spectaculoasă până la 500 000 și chiar 600 000 dolari, sumă urmată de o cădere la fel de spectaculoasă atunci când boomul s-a spart în 1972, iar Marie Laurencin a revenit la vechiul nivel.

Roger povestea prietenilor săi acest fenomen legat de relativitatea valorilor. Brusc, plictisit de teoriile academice, a strigat:

– Hai să facem o cursă! Premiul întâi o înghețată!

– Și zece sucuri primă!, a adăugat Bruce, gata să accepte toate capriciile prietenului său. Ultimul plătește nota!

Roger era cucerit de planșele cu role, moștenitoare mai rapide ale trotinetelor, la modă între cele două războaie. La vârsta de zece sau unsprezece ani, băieții abandonau trotinetele și adoptau bicicletele de curse. În zilele noastre, planșele seduc și pe adolescenții mari, căci, asemănătoare planșelor surferilor, ele permit performanțe ce produc senzații tari. Adesea, băieții ce năvălesc în trombă de-a lungul străzii aruncă panica printre trecătorii pașnici. Roger adora să-i deruteze pe demnii domni cu pălărie și pe doamnele cocoțate pe încălțări înalte, să facă țăndări calmul lor britanic. Cu ochii strălucitori, cu obrajii roșii, cu corpul împins înainte, brațele fandând prin aer, s-a aruncat în vâltoare urmat de prietenii săi, ce au lansat niște țipete războinice ca niște piei roșii. Era mai grav când plonja în fluviul de mașini ce se scurge de la un trotuar la altul la orele de vârf. Apariția intempestivă a adolescenților ce alunecau zgomotoși pe planșe semăna confuzie printre șoferi. Pentru a nu-i strivi, ei frânau brusc și provocau tamponări în serie, din fericire fără gravitate căci circulația se făcea cu viteză mică din pricina densității.

Danny nu a participat la aceste expediții incompatibile cu demnitatea sa. L-a certat pe Bruce:

– Este indecent pentru un student de vârsta ta să alerge pe străzi pe planşă, în coada câtorva puşti cu pantaloni scurţi. Tu ai deja responsabilităţi de adult. A refuza detaşarea de adolescenţă este ceva apropiat de patologie.

Bruce a răspuns ironic:

– Ai devenit un burghez înainte de vârsta cerută pentru asta. Păstrează mustrările pentru tine. Eu n-am ce să fac cu ele...

În aşteptarea întrevederii cu domnul Goldbloom, Roger a făcut o cursă mai specială decât de obicei pentru a-şi calma agitaţia. La întoarcerea la Wilton Crescent, Winter l-a anunţat pe un ton grav:

– Domnul judecător vă aşteaptă în bibliotecă.

Roger a înţeles că trebuie să se pregătească pentru o primire neplăcută. Judecătorul era aşezat într-un fotoliu, cu mâinile pe genunchi, cu faţa sumbră şi privirea dură.

– În mod hotărât, pedepsele corporale de la Eton aplicate studenţilor indisciplinaţi erau foarte justificate. Chiar şi eu am făcut cunoştinţă cu biciul pentru o greşeală. Astăzi, pe Picadilly Circus, te-am văzut traversând flota de maşini în mijlocul unei bande de derbedei care se strecurau pe planşe... Un spectacol respingător, vulgar, oferit de propriul meu fiu. Cu o diplomă la Oxford... Modalitatea biciuirii a trecut însă... Păcat... Mă dezamăgeşti, Roger...

A făcut o pauză pentru a-şi pune ideile în ordine, apoi a continuat:

– Am vrut să îţi aduc la cunoştinţă o veste în condiţii cât mai potrivite, având în vedere importanţa... M-am hotărât să mă recăsătoresc!

Roger nu s-a clintit. Secundele se scurgeau grele, interminabile ca nişte secole....

– Vă felicit, domnule...

Walter şi-ar fi dorit o mărturisire a simpatiei de la fiul său, dar el era insensibil, rece... un bloc de gheaţă... Acest băiat este un monstru, s-a gândit el.

– Sâmbătă seara vom primi cu toate onorurile vizita lui *Lady* Annabel Farnsworth, viitoarea ta mamă vitregă, care vrea să te cunoască. Ea va fi însoţită de tatăl său, ducele de Northminster

şi de unchiul său, contele Hastings. Cu ocazia asta îţi cer să-i câştigi prietenia doamnei Joan Crighton şi a lordului Holborne. Ei vor face parte din lumea ta şi vor prezenta garanţia unei educaţii perfecte.

Walter se delecta cu titlurile lor de noblețe cu un orgoliu grotesc. Arăta prin toţi porii aroganţa şi mândria clasei sociale din care făcea parte.

– Vei cânta la pian două sau trei bucăţi clasice, de preferinţă Liszt, Chopin sau Mozart. Bineînţeles, îţi vei schimba aceste haine de prost gust cu fracul de la Eton. Îmi amintesc cât eram de mândru atunci când mă îmbrăcam de ceremonie pentru a urma studiile cotidiene. Eram conştient că această ţinută purtată de dimineaţa şi până seara sublinia apartenenţa mea la o lume superioară, în care fracul devenea un costum de lucru. În ce ne priveşte pe noi, membrii colegiului, atunci când mergeam pe stradă, trecătorii ne priveau cu plăcere şi cu respect. Făceam parte din cea mai selectă şcoală din Anglia. Am regretat dintotdeauna indiferenţa ta cu privire la apropiaţii tăi. Dacă verişorul tău William va deceda, tu vei moşteni titlul de conte Huntington...

Roger a înţeles acum amărăciunea ce-l rodea ca un cancer pe tatăl său. Onorabilul Walter Osborne nu era decât un cadet neînsemnat al unei mari familii. Învăluit cu roba de magistrat, se bucura de prestigiul legat de înalta sa demnitate, dispunea de o putere mai mare decât a fratelui său mai mare. A obţine titlul de lord, graţie propriului său merit, era o posibilitate pe care o avea în vedere. Militar, politician, bancher, profesor universitar, trebuia să se integreze într-o ierarhie, să aibă superiori, patroni, directori. Judecătorul nu avea de dat socoteală decât propriei sale conştiinţe.

Walter a reluat:

– Bun! La ora şapte vom primi invitaţii. Vei sta alături de mine. Ne-am înţeles?

Complexul Goldcrest, instalat la Notting Hill, într-o veche fabrică dezafectată, cuprindea patru studiouri. Birourile ocupau o parte a etajului. Spaţiul neutilizat era destinat să servească înregistrării videoclipurilor, extensie visată de multă vreme de

Samuel Goldbloom. Dar acesta s-a abținut să arate noua ramură de activitate înainte de consolidarea casei lui de discuri. Din prudență - impusă de un capital insuficient - bătea pasul pe loc, fără a realiza beneficii substanțiale și fără să obțină o poziție de prim-plan pe piața discurilor. Motivul era simplu: nu înregistra decât interpreți cunoscuți, ce prezentau o anumită garanție, dar care, în schimb, cereau un onorariu foarte ridicat. Se întâmpla însă ca până și grupurile celebre să producă eșecuri. Eșecurile îl costau scump.

Goldbloom a realizat destul de târziu că trebuia să caute noi talente, puțin pretențioase, maleabile și subordonate interesului său. Păsări rare. *Happy Ones* umpleau acest gol. Majoritatea minori, ei vor putea fi ușor conduși. Atunci când cei patru s-au prezentat la birou, Goldbloom i-a primit cu o bunăvoință studiată, pentru a nu-i intimida, afișând un aer de patron supărat și atotputernic, și pentru a nu-i încuraja să ceară onorarii ridicate, arătându-se prea amical. A trebuit să adopte o cale de mijloc. Pentru a le risipi jena - doar era primul lor contract le-a strâns mâinile cu căldură și le-a oferit Coca-Cola servită de o secretară blondă și drăguță. Le-a arătat apoi studioul în plină activitate. Băieții erau familiarizați cu înregistrarea unui disc, realizat în condiții rudimentare de către Davenport. Instalați în spatele unei vitrine, asistau acum la aceeași operație, dar realizată într-un studio mare, perfect echipat. Specialiștii imprimau acum cântecele unui grup care trebuiau să fie distribuite în curând în toate magazinele de specialitate din lumea civilizată. Ceea ce avea aerul unui joc la Davenport lua proporțiile unei industrii de o anvergură uriașă.

Goldbloom a remarcat cu plăcere uimirea celor de la *Happy Ones*. Afacerea este în geanta mea, a gândit el.

– De mâine vom putea începe înregistrarea lucrărilor voastre. Vreți să vă aduceți instrumentele? Vă semnalez că noi dispunem de cele mai bune mărci. Domnișoara Gilda vă va prezenta contractele. Goldcrest se obligă să înregistreze primul vostru disc și își păstrează dreptul de preempțiune pentru următoarele...

A continuat volubil, ca și când ar fi vrut să se scalde în torentul propriilor sale cuvinte:

– Vă propun să schimbăm numele grupului. *Happy Ones* este foarte vag. Ar fi perfect *Happy Kids*, adică niște copii fericiți care încep să cucerească lumea. Dacă vă gândiți că este prea apropiat de New Kids on the Block, *Happy Boys* ar fi la fel de dinamic.

Băieții s-au consultat din ochi:

– Am prefera vechiul nostru nume, *Happy Ones*. Ne-a adus noroc, a spus Danny.

Goldbloom și-a încruntat sprâncenele, contrariat. Șocul s-a repetat atunci când Roger a intervenit la rândul lui:

– Clauza ce privește un drept de preempțiune pentru toate discurile din viitor nu este realistă, domnule.

Surâsul lui Goldbloom s-a transformat în grimasă. Nu se aștepta la această obiecție formulată pe un ton atât de ferm de către cel mai aerian membru al grupului.

– Bine, să spunem atunci cinci!, a propus Goldbloom impresionat de aplombul copilului.

– Trei!, a răspuns Bruce. Dar trebuie mai înainte să discutăm despre condițiile financiare.

Doamna Gilda și-a dus mâna la gură, pentru a-și ascunde râsul. Patronul ei și-a închipuit că are de-a face cu niște novici.

Danny a semnat propriul contract, căci era major, iar Will și Bruce, încă minori, au cerut semnătura părinților, care și-au dat consimțământul. Această activitate muzicală, credeau ei, îi va împiedica pe copii să bată străzile în timpul vacanțelor. După o ușoară opoziție, doamna Betsy și-a reluat rolul de „tutore" și și-a depus semnătura pe contractul lui Roger. Conștientă că este angajată într-o spirală fără întoarcere, ce cădea sub prevederile Codului penal, ea tremura la ideea că domnul judecător ar putea descoperi șmecheria, dar a acceptat acest risc; bunul-simț îi susura la ureche că „fiul" său trebuie să fie ajutat să-și facă un nume în lumea muzicii. Era o situație absurdă, incredibilă pentru oameni cu reacții normale.

Prima zi de înregistrări s-a derulat fără probleme. Băieții au simțit emoțiile oricărui debutant. Studioul improvizat de domnul Davenport în garaj avea aerul unei caricaturi, a unui joc de copii în comparație cu echipamentul complicat aflat la compania

Goldcrest. Consola de dischete, care se putea asculta ulterior pentru a se îmbunătăți interpretarea, multipistele, aparatele pentru a face mixaje, sintetizatoarele numerice şi analogice, eşantioanele ce tăiau şi filtrau zgomotele, secvențiometrele ce transferau sunetele pe multipiste şi le înregistrau direct pe bandă reprezentau pentru Will, Bruce şi Danny o rețea înspăimântătoare, mai rea ca pânza unui păianjen din clasa văduvelor negre. În schimb, Roger naviga pe o mare de plăceri. El vorbea aparatelor, iar ele îi vorbeau. Simultan, era plin de admirație pentru tehnicienii care mânuiau mulțimea de butoane, manete, clapete pentru a face să iasă, ca din pălărie, un disc pe care ceilalți specialişti îl vor fabrica şi multiplica la infinit, pentru a hrăni gloria muzicienilor, pentru a umple buzunarele producătorilor, a asigura dividente acționarilor şi în cele din urmă a-i îmbogăți pe patroni, marii beneficiari ai acestui izvor de bogăție.

Doris asista la toate scenele de muncă. Privită la început cu neîncredere de către personal, ea a fost acceptată treptat, în ciuda celor patru picioare ale sale, ca un membru al grupei. *Lost Souls*, *rockul funck*, compus, aranjat şi interpretat de Roger, a excitat uimirea tehnicienilor. Atraşi de aplauze, promițătoare specii răsunătoare şi trepidante, domnul Goldbloom şi asistenții săi şi-au părăsit birourile şi au ajuns precipitați la locul unde se creau evenimentele. Era oare vorba de un succes, de un miracol dorit cu atâta ardoare după un cortegiu de eşecuri ce amenințau să-i ruineze? Inginerul de sunet i-a făcut să înțeleagă că macheta poate deveni, după el, un mare hit. Patronul a observat expresia de fericire a domnişoarei Gilda care, în ciuda naivității ei, ştia să aprecieze un cântec de valoare.

– Iată o muzică ce reflectă gustul tinerilor, ce impresionează imaginația şi încălzeşte simțurile, a strigat ea. Este o mare lovitură, domnule! MAREA LOVITURĂ!...

Lady Annabel Farnsworth a apărut la Wilton Crescent înconjurată de o adevărată galaxie de duci, prinți, marchizi, conți şi mici lorzi - toți părinții ei. Majoritatea, fără a fi exact famelii, traversau o perioadă grea ce risca să se permanentizeze. Cei mai răi erau vânduți unor moştenitoare bogate, văduve

sau divorțate, în general purtătoare de fese late cât un teren de golf, de bombe înalte cât un munte, de burți uriașe în felul celebrului Ayers Rock din Australia Centrală și de niște crevase insondabile în raport cu care soțul ar trebui să se înarmeze cu o busolă înainte de a se aventura cu prudență extremă. Comparațiile generate de imaginația debordantă a lui Roger i-au sugerat un cântec crud, *Les Midas du jet-set*, o satiră pe care voia să o includă pe albumul următor.

Walter Osborne a primit-o pe viitoarea sa soție alături de fiul ei și de o galaxie de mici stele, un fel de Andromeda eclipsată parțial de către vecina sa uriașă, Calea Lactee. Almanahul Gotha a permis apariția în paginile sale a celui mai celebru sânge albastru pentru a onora răsăritul unei strălucite alianțe matrimoniale. Această uniune ascundea însă sub splendoarea sa aparentă toate mizeriile unei lumi crepusculare, credea Roger, ce cunoștea personal sau din auzite ceea ce se spunea despre majoritatea membrilor săi. Lady Annabel îi reamintea de o supernovă strălucitoare alături de judecătorul Osborne, o micuță stea aproape stinsă. Dacă Roger a abandonat comparațiile inspirate de cosmologie și le-a redus la proporții umane, Annabel, înaltă și subțire ca un manechin, putea să privească de la înălțimea sa calviția incipientă a lui Walter, al cărui cap îi ajungea până la umeri. Judecătorul trăia probabil o dramă. Subțire, de statură medie, privat de farmec, el era atras de femei frumoase și mult mai tinere decât el, adică o poziție generatoare de multe neplăceri și de complicații adesea triste, dacă nu cumva groteşti. Pierderea Margaretei Lusignan se pare că nu l-a făcut mai înțelept. Annabel era foarte frumoasă, dar o frumusețe rece ca a unui Everest feminin, ca frumusețea indiferentă a unei statui de marmură sculptate de Praxiteles. Cu siguranță, ea îl va face să sufere, prefigura Roger fricțiunile inevitabile, ca și cum ar fi fost ghidat de un al șaselea simț.

Ducele de Northminster a acceptat acest mariaj ca pe un rău necesar. Norocul său se scufunda încet, în felul statuilor de gheață sculptate de artiștii din Peking și care se descompun la prima căldură a primăverii. Beneficiar al unor venituri mici, el viețuia într-un mic apartament plin de amintiri, de fantome și de regrete. Nu putea să uite trecutul glorios, iar amărăciunea

îi otrăvea existența, visele, iluziile. În timpul zilei moțăia la club, accepta cu recunoștință invitațiile la vânătoare organizate pe domeniile prietenilor săi, bogați în continuare. Deasupra patului, păstra o mare fotografie a castelului său, o construcție splendidă, în stil gotic, intrată în patrimoniul statului. Înainte de a dormi, îl privea suspinând...

Sărbătoarea desfășurată în salonul albastru de la Wilton Crescent era lispită de viață. Bufetul de o mare bogăție, muzica dulce, melancolică, interpretată la pian de un profesionist dezgustat și mediocru, conversația purtată cu voce scăzută se combinau prost, realizând o ambianță funebră. Bătrânii și adulții ce se plictiseau regește îl lăsau indiferent pe Roger. Tinerii, apropiați de vârsta sa, i-au trezit însă curiozitatea. Joan și Langley, gemenii contelui Hastings, călduros recomandați de judecător, prezentau o atât de mare asemănare încât ai fi putut crede că ai de-a face cu același exemplar uman, dublat în băiat și fată. Numai îmbrăcămintea îi diferența. Gemenii i-au arătat lui Roger o simpatie reciprocă. Joan îi întâlnise deja numele într-un articol despre copiii supradotați. În sânul clanului Hastings, Roger dobândise o anumită celebritate.

Pentru a însufleți atmosfera morocănoasă, Walter i-a cerut fiului său să cânte la pian o sonată de Chopin. Roger s-a executat. A atacat fără prea mult entuziasm sonata nr. 2, apoi umorul său s-a întunecat și a brodat o scurtă improvizație ce i-a permis să alunece pe acordurile triste ale sonatei în si bemol minor, *Funebra*... Walter a avut o senzație penibilă. Fiul său își bătea joc de el. Nu a putut însă să intervină, căci vocea cristalină a lui Joan s-a făcut auzită:

– Nu ați putea interpreta ceva mai modern? Un rock, de exemplu?

Tinerii au izbucnit în apluze:

– Bravo! Un rock! Un rock la alegerea dvs.! Un rock! Vrem un rock!

Un început de rebeliune ce-l supăra pe judecător. Roger a resimțit tensiunea nervoasă ce a crescut brusc, amenințătoare. Contele Huntington a spus cu condescendență:

– Va trebui să-i satisfaceți dorința lui Joan, în cazul în care, desigur, cunoașteți cântece moderne.

Partea a doua a frazei avea un sens ambiguu. Putea însemna: este preferabil să nu depuneți prea mult zel... Toate privirile s-au concentrat asupra tânărului pianist. Pentru a realiza un echilibru satisfăcător între toate părțile interesate, Roger a improvizat un rock mai curând glam în jurul *Funebrei*. Nu a făcut decât să crească divergențele între conservatori și tinerii reformatori. Rebelii schițau pași de dans în jurul pianului. Ritmul s-a accelerat, s-a accelerat... Roger a fost purtat de valul propriei muzici. Energia agresivă a făcut să sară corzile bătrânului pian.

Un val de sânge a inundat creierul judecătorului. A scăpat ca prin minune de o congestie cerebrală:

– Ajunge, Roger! Ajunge! Insulți memoria lui Chopin! Acest zgomot infernal ofensează bunul-simț! Organismul uman posedă o anumită limită de toleranță în fața agresiunii sunetelor! Limita odată depășită, efectele nocive asupra celulelor din urechea interioară au ca rezultat surzenia! Subliniez: surzenia! Ceea ce ai interpretat este o cacofonie! O cacofonie periculoasă! Nebunie! O manifestare de nebunie furioasă! Este inadmisibil!

Walter a realizat brusc tăcerea grea ce cuprinsese salonul și faptul că-și pusese un fel de mantie de plumb pe umeri. Victimă a propriei violențe, el apărea ridicol, grotesc, rău în fața lui Annabel și a invitaților.

Contele Huntington a intervenit cu bonomie:

– Aveți dreptate în principiu, Walter! Vă pot asigura însă că Roger nu a avut intenția de a vă ofensa urechile și nici de a pune la probă răbdarea noastră!

Ironia fină a bătrânului a avut pentru judecător efectul unor foale, dar disciplina ancorată în spiritul lui l-a împiedicat să reacționeze.

– Walter manifestă pasiunea unui adolescent!, a adăugat Annabel, însoțindu-și cuvintele de un surâs fermecător. Pentru această prospețime a spiritului, noi, cu toții, îl iubim.

Fraza bine întoarsă a înseninat frunțile. Dintr-o singură lovitură, Annabel a făcut o etalare a fineții sale diplomatice, a cucerit recunoștința lui Walter și i-a arătat lui Roger forța personalității sale. Familia Huntington a înțeles că de acum înainte la familia Osborne ea va aduce ploaia sau soarele.

Judecătorul s-a apropiat de viitoarea sa soție, i-a luat mâna și a sărutat-o, o amprentă de iubire și respect.

– Annabel, veți fi ornamentul, soarele acestei case!

Roger a devenit prietenul indispensabil al gemenilor. În fiecare seară se întâlneau și frecventau marile concerte rock și barurile în care grupurile rock la modă își demonstrau cu putere talentul lor exploziv, seri oferite pentru prietenii gemenilor. Precedat de reputația sa, Roger se bucura de un succes monden ce ar fi umflat de orgoliu pe un băiat mai puțin avertizat. Bine dezvoltat pentru vârsta sa, el afișa șaisprezece sau chiar șaptesprezece ani. Le făcea pe fete să fie nebune după el și pe micii lor prieteni să fie plini de gelozie. Băieții împinși de pulsiuni stranii, inexplicabil excitați de prezența sa, îi căutau prietenia. Roger citise în cărțile lui teorii despre diferențierea sexuală încă incertă la adolescenți. Dar cum nu-l interesau aventurile, el se eschiva cu eleganță și se făcea că nu înțelege avansurile care i se făceau.

Gemenii l-au antrenat. Atunci când purtau costume unisex, modă lansată de David Bowie, Mick Jagger sau Boy George, Roger nu reușea să deosebească pe Joan de Langley. Adesea, Langley se îmbrăca în fată, iar Joan în băiat. Atunci confuzia era totală. Roger îi identifica fără greșeală numai atunci când se așezau goi, fără jenă, pe șezlongurile de lângă piscina albastră, mângâiată de soare. La gemeni, o ambianță de erotism picant exacerba simțurile, dar teama de SIDA punea o frână exceselor sexuale, dar fără a suprima anumite libertăți. A căuta orgasmul prin mijloace artificiale, în doi sau în grup, era viu recomandat. Chiar și copularea își găsea partizani, dar cu condiția să se utilizeze prezervativele. Gemenii și prietenii lor refuzau accesul necunoscuților în cercul lor, pentru a se evita o contaminare adusă din exterior. Era o izolare de grup, ce a construit în jur un fel de cordon sanitar destul de eficace.

Chris, un băiat blond reputat pentru succesul său la fete, a povestit într-o zi, cu o sinceritate dezarmantă, că înainte de a se culca cu o fată, descoperită la o recepție diplomatică, a constatat panicat că sexul său refuză să-l asculte... rămânea moale în fața unei fete consternate. Probabil că teama de SIDA i-a jucat o festă, dar l-a păstrat sănătos. După această aventură fără

urmări, Chris a ajuns la concluzia că impotența sa pasageră a făcut să evite întâlnirea cu moartea.

Cu permisiunea expresă a tatălui său, Roger își petrecea adesea nopțile cu gemenii. Judecătorul și familia Hastings doreau o alianță matrimonială între familiile lor. În ciuda înclinației pentru rock, singurul său *capitis diminutio* - Roger reprezenta un candidat perfect pentru un mariaj de convenienţă. Reputația de geniu precoce a înclinat mult în favoarea sa.

După serile lor pline de mișcare, gemenii și Roger se întorceau istoviți la Hastings House. Pentru a se întrema, trăgeau o mică dâră de pudră albă, beau un pahar de whisky, apoi se culcau toți trei într-un pat mare al unei camere rezervate pentru prieteni. După ce au epuizat toate combinațiile posibile, ei adormeau epuizați. Dimineața, Roger s-a trezit gol, prins ca un sandvici între cei doi, și ei la fel de goi.

Joan a deschis ochii și s-a întins cu voluptate, tot privind cu mare plăcere corpul lui Roger.

– În toate filmele cu copii de colegiu, savantul clasei era gras, dolofan și făcea tot felul de prostii. Din cauza nasului, nu vedea stelele. Slut, el era ignorat de toate fetele. În schimb, tu spargi toate tiparele, Roger. Frumusețea ta face ravagii...

– Mulțumesc pentru compliment. Dar te asigur că nu sunt un exemplar unic. Rimbaud și Morrison uneau frumusețea cu geniul. În ceea ce mă privește, atunci când mă uit în oglindă, descopăr imperfecțiuni uimitoare. Frumusețea este o himeră.

– Ipocritule! Perfidia ta îmi face scârbă, a spus Langley râzând.

– Frumusețea este o valoare perisabilă pe care vârsta sau moartea o fac fărâme. Prefer calitățile sufletului decât pe cele ale corpului.

– Eu prefer invers, a susurat Joan.

Privirea sa a alunecat spre sexul lui Roger, deja intrat în erecție. Langley l-a imitat.

– Gata!, a strigat Roger. Noaptea îmi ajunge. Mă așteaptă piscina...

Contele Hastings, bancher încercat și industriaș cu concepții vaste, acaparat de afaceri și adesea în călătorie pe continent sau

în Extremul Orient, se dezinteresa de copii, care nu-i puseseră până acum probleme. Educația lor era asigurată la școli șic; ambianța bogată și rafinată de acasă, banii de buzunar furnizați fără control le deschideau o cale fără obstacole spre viața adultă. Contesa Hastings, dedicată operelor de binefacere, se ocupa de copiii maltratați, abandonați, bolnavi de SIDA, sau de infractori ori prostituate și uita de propriii copii.

Gemenii, atât de lăudați pentru comportamentul lor aristocratic și pentru echilibrul lor moral, l-au învățat pe Roger șmecheriile, subtilitățile menite să adoarmă vigilența unor adulți copleșitori și scormonitori. I-au insuflat voluptatea pericolului, plăcerea unor întâlniri echivoce, surprizele contactelor cu lumea interlopă - traficanți, prostituate, găinari, proxeneți, cerșetori albi, negri sau galbeni, capete rase, panchiști, îngerii iadului - cu toții adolescenți, prieteni ai lui Langley. Această lume violentă, pestriță, colcăitoare, ce nu admitea decât legea celui mai tare și mai rău, îl captiva pe Roger, îl împingea să o aprofundeze, să o cunoască mai de aproape, pentru a o putea descrie în poemele sale, a o cânta în compozițiile sale muzicale. Era o lumea aparte care nu era complet rea, care ascundea multă generozitate, devotament, iubiri arzătoare și adesea un spirit de sacrificiu aproape divin. Roger era fascinat de gemenii care evoluau în acest mediu cu o dezinvoltură uluitoare. John Paul Getty jr a plătit această experiență cu o lungă și dureroasă captivitate într-o peșteră infectă, care i-a ruinat sănătatea, reducându-l la starea de paralitic orb. Gemenii au beneficiat de un privilegiu inexplicabil. Acceptați de lumea interlopă, deveniți un fel de mascotă dublă, ei erau protejați cu o gelozie posesivă. Se știa că sunt bogați, că părinții lor ar plăti o recompensă grea în cazul unei răpiri. Dar nimeni au ar fi îndrăznit să înfrâneze legea unei invizibile Curți a minunilor ce le acorda protecție.

Roger regăsea la gemeni dedublarea lui Jeckill și Hyde, a lui *eu* și *altul*. Gemenii protejați de către lumea interlopă îi evocau imaginea unor mici păsări care tocmai curățau colții unor crocodili ce stau cu gura deschisă, docili, prietenoși... strania complicitate dintre peștii remora și rechinii care le acceptă compania, înțelegerea dintre delfinii ce dirijează bancuri de pești spre plasele pescarilor.

Roger, prietenul gemenilor, beneficia de acest bizar privilegiu. Era privit cu simpatie, era salutat, i se surâdea, i se arăta o cordialitate impresionantă. Apoi înțelegerea i-a luminat spiritul, explicația era de o simplitate copilărească: gemenii se despuiau de snobism, de superioritatea, de aroganța clasei lor și se comportau ca niște camarazi fericiți să împărtășească plăcerile, bucuriile, suferințele, pasiunile ciudaților lor prieteni.

În cursul unei expediții nocturne, Roger a descoperit într-un bar din Notting Hill o veche cunoștință, Jim Robbins. Jovialul Jim părăsise Liverpoolul natal pentru a înveseli cu muzica sa pe tinerii londonezi amatori de *hard-rock* cântat până la ultimele limite ale rezistenței auditive. Ne-am fi imaginat că Red Hot Chili Peppers, Ugly Kid Joe sau Poison și-au dat o întâlnire cu fanfara Infernului pentru a face să sară capacul unei marmite muzicale încălzite la o temperatură de câteva milioane de grade Kelvin. Jim l-a zărit pe Roger care-și căuta cu greutate o cale, urmat de gemeni, prin mulțimea dansantă, și i-a făcut semn să se îndrepte spre o masă situată aproape de platforma muzicienilor. Această masă i-a oferit o nouă surpriză. Așezat în fața unei sticle de whisky, Bob Fontevrault își golea paharul cu mici înghițituri. Întâlnirea cu Roger l-a umplut de bucurie. El s-a ridicat și l-a îmbrățișat. Foarte repede s-a atașat de gemeni, obișnuiți să câștige fără eforturi simpatia oamenilor. A comandat pentru noii-veniți băuturi fără alcool.

– Pentru ochii ofițerilor de poliție, a spus el cu o voce joasă, făcând cu ochiul. Pe sub mână voi puteți primi alcool. Discreție și eficacitate garantată.

A privit amuzat pe gemeni:

– Cine este fata și cine este băiatul?

– Contează diferența?, s-a îngrijorat Langley surâzând.

– Nu, doar o simplă curiozitate.

– Cu cine ați vrea să vă culcați?, a reluat Langley.

– Iată o întrebare care nu e lipsită de franchețe! Pentru moment, e dificil să fac o alegere... Sunt prea beat...

Roger a fost impresionat de ruinarea fizică a lui Bob. Slab, cu ochii sticloși, îmbrăcat în negru, cu gura amară, cu mâinile ușor tremurătoare, golea pahar după pahar. În timpul unei pauze a

grupului, umplută de intervenţia *disc-jokey*-ului ce a lansat spre dansatori decibelii unui rock de Van Halen, Jim s-a alăturat lui Roger şi prietenilor lui. Era însoţit de un adolescent cu faţa deschisă, cu ochii albaştri, ageri. Roger a remarcat părul lung, ondulat şi mâinile sale fine, subţiri, cu degete lungi.

Jim i-a urmărit privirea.

– Mâini de pianist, a spus. Vă prezint pe Jimmy Stewart, pianist, şomer. Precizez: şomer prin opţiune.

A oprit un chelner.

– Tom, două beri!... Jimmy este un profesionist de primă clasă şi un comic inepuizabil. O comoară de poante. Este capabil să-i înveselească şi pe cei mai deprimaţi oameni. Tocmai mi-a semnalat ultima faţetă a rasismului japonez: în anumite băi publice din Tokio europenii nu mai sunt admişi.

– De ce?

– Deoarece s-au obişnuit să poarte chiloţi, ceea ce este contrar tradiţiei nipone.

– Este adevărat?, a surâs Joan, viu interesată.

– Mă găseam într-o situaţie jenantă, a explicat Jimmy flegmatic. După o săptămână, într-un restaurant din Singapore, am vrut să îmi aprind o ţigară. Un autohton, vecin de masă, m-a oprit. „Ce vârstă aveţi?", „Şaptesprezece!", i-am răspuns. „La noi, în Malaysia, un tânăr de mai puţin de optsprezece ani ce este surprins că fumează este condamnat la doi ani de închisoare." După o săptămână, noi eram în turneu la Hong-Kong. Un grom de la hotelul nostru plângea. Impresionat, am vrut să ştiu cauza suferinţei lui. „Ziarele recomandă oamenilor să se debaraseze de pisicile lor, ce suferă de o epidemie de SIDA de felină. Iar eu, mi-a spus el, nu vreau să-mi omor pisica".

Paharul din mâna lui Bob s-a spart cu un zgomot sec. Băutura înroşită de sânge s-a scurs pe faţa albă de masă. Privirile prietenilor stupefiaţi au întârziat pe pata ce se lărgea încet. Aceeaşi idee traversa mintea gemenilor, a lui Roger şi a lui Jimmy. Faţa lui Bob îşi păstra calmul. Şi-a şters mâna şi i-a cerut unui chelner să-i aducă un nou pahar. Jim a surâs ca şi cum incidentul nu ar fi avut loc. Dacă Bob era contaminat cu HIV, masa îmbibată cu sângele lui era un focar de infecţie. Presupunerea lui Roger s-a transformat în certitudine atunci

când Bob a cerut un sac de material plastic şi, sub privirea uimită a chelnerului, a luat faţa de masă şi a îndesat-o în sac.

– Să-i spuneţi patronului să ardă această masă!

I-a aruncat chelnerului uimit un pumn de bancnote.

– Este suficient pentru a se acoperi consumaţia, costul feţei de masă, al sacului şi al mesei.

Apoi s-a ridicat, le-a surâs celor de la masă, cu surâsul trist al unui copil care tocmai şi-a pierdut jucăria preferată, şi a spus cu simplitate:

– Într-una din aceste zile...

Fără să le strângă mâna, s-a îndepărtat şi s-a pierdut în mulţime. O ieşire din scenă ce avea ceva teatral, nobil, sublim... Omul ce intră în comuniune cu moartea şi care surâde întrevede deja splendorile existenţei cosmice de dincolo de mormânt... este ca şi culcarea soarelui, urmată de o lungă noapte, apoi de o nouă apariţie a soarelui... un ciclu ce se repetă la infinit... căci în cosmos moartea eternă nu există... totul vieţuieşte, piatra şi focul, lumina şi frigul, şopârla şi diamantul... haos ilimitat... universul fără sfârşit şi fără început refuză legile...

Construcţiile filosofice reci iau alte dimensiuni atunci când perspectiva unei morţi iminente atinge un părinte sau un prieten... Ieşirea dramatică a lui Bob Fontevrault îl arunca pe Roger într-un abis de meditaţii negre...

Gemenii şi Jimmy Stewart şi-au reluat conversaţia, ca şi cum nimic special nu a intervenit. Jim Robbins, sumbru, păstra liniştea. Brusc, Roger s-a ridicat.

– Vă rog să mă scuzaţi! Sunt puţin obosit... Vă doresc o seară plăcută!

– Aşteaptă, a spus Langley. Te vom conduce noi acasă.

– Mulţumesc, voi lua un taxi. Vă ador..., dar pentru moment am nevoie să fiu singur. Pe curând.

– Păcat!

Acelaşi cuvânt pronunţat simultan de gemeni a produs un efect bizar.

În seara următoare, Roger a revenit la bar înainte de intrarea în scenă a formaţiei Deadly Sinner. L-a găsit pe Robbins care tocmai se bărbierea în loja artiştilor. La celălalt capăt al camerei,

partenerii săi tachinau două tinere îmbrăcate țipător, cu părul vopsit în verde și albastru, îmbrăcate ca niște perii cu țepi lungi. Râdeau cu o indecență stridentă.

Roger și Jim se priveau prin intermediul oglinzii ce le reflecta fețele.

– Jim, aș vrea să-ți pun o întrebare.

– Presupun că e vorba de Bob.

– Tu știai că e bolnav?

– Da. Am aflat din întâmplare, la New York. Eram în turneu. Mă găseam în holul din Grand Central Station. Enric, fratele meu mai mic, de șase ani, era cu mine, ca de obicei. El mă urmează peste tot. Sunt pentru el și frate, și tată și mamă, căci părinții noștri au murit. Acest detaliu este important. Aici l-am întâlnit pe Bob. Îl cunosc de ceva vreme. Venise să ridice al doilea premiu la cursa de Formula 1 de la Watkins Glen. Părea foarte mulțumit. Brusc, Eric mi-a arătat cu mâna niște străluciri uriașe - globuri de metal acoperite cu becuri incandescente. Aranjate în dublu fir, ele formau un ansamblu important.

– „Iată baloanele de SIDA!", a exclamat el.

– L-am privit șocat: „Ce știi tu de SIDA?", „Am găsit o revistă într-un sertar, la hotel... în camera noastră... baloane roz, ca niște mici arici. Se poate juca cu ele?". „Nu. Este un balon atât de mic, încât nu poate fi văzut cu ochiul liber." Mi-a cerut bani ca să-și cumpere o bandă desenată de la un chioșc de ziare. Rămas cu Bob, am observat paloarea feței sale. Un surâs, mai curând o grimasă, i-a marcat gura. Un surâs de clovn, căci ochii săi erau atinși de tristețe. „Eric are imaginație", a spus el. „El nu se îndepărtează de realitate... ne-am putea juca cu mingi acoperite de țepi... ne jucăm fără să o știm... și chiar ne jucăm cu viața noastră... sau mai degrabă la ruleta rusească... Am fost tentat să-i spun, dar nu m-ar fi înțeles..." Nici eu nu-l înțelegeam.

Apoi a reluat: „Mâine voi zbura la Londra. Anul viitor nu voi mai putea participa la cursa de la Watkins Glen. Căci bolnavii de SIDA nu sunt autorizați să intre pe teritoriul Statelor Unite." „Ce îmi cânți?" „În așteptarea cursei mă simțeam rău. Abia am terminat probele de la Watkins Glen. Situat la coadă, nu aveam practic nicio șansă să câștig cursa. Am leșinat ca o femeie diafană. Când m-am trezit, la spital, un tânăr medic m-a

anunțat că analiza sângelui a arătat existența virusului HIV. Am fost distrus. În ziua următoare, am făcut nebunii: fie câștig cursa, fie mă zdrobesc de barierele de protecție. Cu o mașină mai bună, voi câștiga marele premiu..."

A izbucnit în râs. Un râs ce suna ca un hohot de plâns. „Nici măcar un preot nu ar fi obținut această confesiune", a continuat el. „Eric a reușit să o facă. Pentru moment, să păstrezi secretul, Jim. Voi căuta un moment potrivit pentru a face o declarație publică."

Pentru vacanțe, gemenii au primit de la tatăl lor un superb periplu prin insulele Virgine Britanice, Bahamas, Cayman, Bermude, Curacao, Tahiti, paradisuri terestre și paradisuri fiscale... marele rechin îi familiariza pe cei mici cu viitorul lor teren de vânătoare... Gemenii i-au propus lui Roger să-i însoțească. Dar el a declinat invitația. Angajamentele îl rețineau la Londra. Ei se vor revedea după terminarea vacanței.

Eliberat de prezența lor agreabilă, dar un pic acaparatoare, Roger și-a reluat vechile ocupații: dimineața, ședințele de modeling de la domnul Mowby, după-amiaza, înregistrări la Goldcrest, seara concerte rock și apoi două, trei ore de studii și compoziție.

Will era fericit. Și-a regăsit prietenul, fascinat de gemeni, marii săi concurenți. Spectacolele rock le ofereau posibilitatea să compare muzica lor cu cea a grupurilor în vogă. Ei mâncau saci întregi de fulgi de porumb, savurau sucuri aromate, aplaudau cântecele ce meritau admirația și criticau fără menajamente pe cele rele. Performanțele formațiilor Ugly Kid Joe, Red Hot Chili Pepper sau Little Angels se conformau preferințelor lor pentru formațiile tinere, ce aduceau o notă de noutate. Ei urmăreau cu mare interes interviurile rockerilor adolescenți, candoarea dezarmantă a răspunsurilor lor, justificarea muzicii lor și a opiniilor lor umanitare, exprimate adesea cu naivitate. Cei de la Cult, traumatizați de pierderea bateristului, au trecut în tabără concurenței, dar ce concurență!, la Guns'n' Roses... își pansau rănile relundu-și treptat plăcerea de a trăi și de a scrie.

Adesea, Roger și Will se amuzau să surprindă micile imperfecțiuni ce stricau - nu prea mult - imaginea anumitor

rockeri, dintre cei mai mari: cascadele de sânge artificial şi de instrumente de tortură etalate de Alice Cooper; gesturile nefericite ale lui Joe Cocker; jocurile de picioare ale lui James Brown, ce repetă figurile cu o frecvenţă uluitoare; urâţenia lui Peter Garrett, de la Midnight Oil, ce are un cap de Frankenstein chel; mania lui Robert Plant, de la Led Zeppelin, de a-şi ridica mâinile cu palmele în sus, gest feminin prin excelenţă; pantalonii de adolescent întârziat purtaţi de Angus Young, de la ACDC; barba de trei zile a lui Prince, ce răsună cu o voce, de altfel foarte frumoasă, de soprană; costumele extravagante ale lui Elton John; Iggy Popp, ce-şi expune nuditatea un pic descărnată a bustului; grotescul trist al celor de la ZZ Tops, clovni bărboşi de o calitate slabă; Bob Dylan, cu aerul său de pensionar obosit; Kenny Rogers, umbra lamentabilă a unui trecut glorios; Jerry Garcia, ce evocă un preot ortodox bărbos rătăcit printre rockeri tineri; David Bowie, incomparabilul David Bowie, care tocmai face un legământ de umilinţă în sânul grupului Tin Machine.

Roger îşi recunoştea prejudecăţile, erorile de raţionament. Acorda tinerilor privilegiul exclusiv de a fi interpreţi de rock. Dar fosilele erau capabile de salturi spectaculoase. Paul McCartney şi Mick Jagger făceau minuni. Eric Clapton curăţa toate premiile cu o perseverenţă uimitoare. Roger ofta. La opt ani, Michael Jackson urca scara celebrităţii, în timp ce el, copil minune, la treisprezece ani, se scălda într-o mare de mediocritate. Primul disc a fost un fiasco, cel de-al doilea, încă în gestaţie, ridica un semn de întrebare. Gloria întârzia să vină la întâlnire. Optimismul lui era erodat de o sămânţă de deziluzie, de dezgust, ameninţând să se prăbuşească la fel ca zidurile căzute în faţa suflului trompetelor din Jerichon. Ar fi preferat sunetele reconfortante ale lirei lui Amphion ce ridicau meterezele de la Theba.

Temperament ciclotimic, Roger traversa perioade strălucitoare, de vioiciune, productive, euforice, intercalate cu faze scurte de tristeţe, de zbatere. Roger traversa o perioadă de depresie, când Will, fără vreo intenţie răuvoitoare, i-a înfipt şi mai tare cuţitul în rană:

– Calvin Klein plăteşte milioane manechinilor săi. Teak

Nicholas şi Marcus Schenkenberg fac surf pe valuri de dolari. Marky Mark pescuieşte pe linie alte milioane pentru a-şi arăta musculatura învăluită într-un slip ce poartă marca Calvin Klein, în timp ce zgârcitul tău de Mowby te gratifică cu o sumă mizerabilă de o mie de lire pe săptămână.

– Teak şi Marcus, vulcani sexuali, iar Marky Mark, rege al rapului, primesc milioane, este adevărat, dar raportează duzine de milioane.

– Vulcanii, pot să înţeleg... dar rapul mă face să vomit... Beuh! După ce ai auzit un rapper, poţi să spui că i-ai auzit pe toţi, atât de mult se aseamănă.... cuvinte vomitate în ritm accelerat... rapul... copilul degenerat al rockului... Nu sunt singurul care-l detestă. Elton împărtăşeşte opinia mea.

– Rapul exprimă un mesaj...

– Nu îmi pasă de mesaj. Nici lui Marky nu-i pasă. Am oroare de politică. Cântecele trebuie să îndulcească moravurile, nu să propovăduiască violenţa sau asasinatul. Poşta transmite mesaje...

Puţin după aceea, Will trebui să constate, surprins plăcut, că mesajele telepatice îşi atingeau ţinta. Domnul Mowby, radiind de bucurie, l-a anunţat pe Roger că onorariul lui va fi majorat la trei mii de lire pe săptămână, ca urmare a solicitărilor crescute ale clienţilor săi, impresionaţi de imaginea sa de băiat şic. Farmecul aliat cu eleganţa au activat vânzările de haine bine croite, respinse în general de tineri, ataşaţi de blugi şi de ţoale învechite. În schimb, domnul Mowby i-a cerut o favoare: prietenul său, Colin Headly, inaugurase un club de gimnastică şi prezenţa charismatică a lui Roger ar face furori. Dansul învăţat la Şcoala de balet îi va fi de o mare utilitate. Mişcările ritmate, graţia, tinereţea vor incita pe candidaţii la culturism să aleagă această disciplină sportivă. Pentru început, el urma să primească cinci sute de lire pe şedinţă.

Banii curgeau... simbol al unui debut promiţător pe calea vedetismului....

Muzica, literatura, studiile, modelingul şi aerobicul supraîncărcau programul lui Roger. Dar munca îl amuza. Într-o perioadă în care specializarea devenea un factor important

al civilizației occidentale, Roger își înmulțea activitățile. Un ziarist, uimit de nonconformismul lui, i-a pus niște întrebări:

– Vă manifestați pe mai multe planuri: artă, științe, sport... Trebuie să aveți o preferință secretă...

Roger a răspuns cu candoare:

– Preferința mea? A mă închide între cei patru pereți ai camerei, a-mi lăsa gândirea să vagabondeze prin labirintul incertitudinilor mele, a părăsi conștientul, a mă înfunda în universul inconștientului meu și a scoate din profunzimile sale cele mai frumoase imagini. Cei patru pereți câștigă transparența cristalului, dulceața vântului, inconștiența eterului. Gândurile mele evadează, zboară... Înțeleg aici neputința temnicerilor, fie ei împărați, dictatori sau tâlhari, de a închide ideile. Înțeleg și că omul nu este decât un instrument al gândirii, o gândire ce precede ivirea sa în lume, îl însoțește pe timpul vieții și supraviețuiește morții.

– Uitați că omul a creat cultura și civilizația... Cred că disprețuiți omul....

Roger a surâs:

– Nu-l disprețuiesc. Constat numai că el a luat în mod propriu fraza din geneză care spune că Dumnezeu l-a creat pe om după imaginea Sa. S-a căzut în antropomorfism, atribuind lui Dumnezeu o formă umană. Descendent din Adam și Eva, în plus orgolios, omul își imaginează că este stăpânul universului și că domeniul său, pământul, este centrul spațiului sideral. Apoi infailibilul constată cu stupoare și neîncredere că pământul nu este decât un fel de minusculă navă spațială, o mică și neînsemnată planetă ce se învârtește în jurul soarelui, și nu invers, cum se credea. Infailibilul cade astfel din surpriză în surpriză. El va afla că soarele însuși nu este decât o stea de dimensiuni modeste ce se rotește în jurul centrului galactic al Căii Lactee, și că pentru a îndeplini o rotație, la o viteză de 23 kilometri pe secundă, are nevoie de 250 de milioane de ani. Infailibilul va descoperi uimit că galaxia noastră, Calea Lactee, cuprinde circa 100 miliarde de sori. Și ea este o galaxie de proporții modeste, fiind inclusă într-un grup de galaxii ce reunesc o duzină de trilioane de sori. Cascada de cifre fabuloase, aparent incredibile, continuă cu îngrămădirile de galaxii, ce sunt

formate din câteva mii de galaxii. În fine, superîngrămădirile de galaxii, giganții stelari, acumulează duzini de miliarde de galaxii.

Ziaristul a obiectat:

– Oameni ca dvs. şi ca mine au făcut toate aceste descoperiri...

– Nu! Ei nu sunt deloc ca dvs. şi ca mine. Geniile fac parte dintr-o lume aparte. Ei posedă un grăunte din gândirea universală. Englezii folosesc termenul *mind*, ce înseamnă suflet, spirit, lumină universală, energie. Renunț la termenul *spirit* ce este legat de religie prea mult, un mit inacceptabil pentru savanți. Geniile îmi evocă extratereştrii. Neînțeleşi, blestemați, adesea admirați ei sunt luați drept țintă de către cel infailibil. Giordano Bruno a pierit pe rug deoarece a îndrăznit să afirme că universul infinit conține o infinitate de lumi. Copernic a scăpat cu puțin de furia Inchiziției. Omul infailibil, convins de superioritatea lui, de forța convingerilor sale, de justețea credințelor sale, nu este decât un sărman naiv, ce merită toată compasiunea.

Ziaristul l-a privit iritat şi, fără să o recunoască, uluit de aceste concepții. Acest băiat preadolescent, în ciuda atitudinii sale fals modeste, se exprima cu siguranța şi agresivitatea unui protestatar călit.

– Oamenii care vă cunosc, domnule Osborne, vă atribuie în unanimitate calități ce ating genialitatea. Vă considerați, domnule Osborne, diferit de tinerii de vârsta dvs.?

– Nu mă consider....

„Diferit"... această boală îl urmărea peste tot. Totuşi, profesorul Kingsley i-a spus: să fiți mândru că sunteți diferit... este un privilegiu pe care ți-l acordă natura.

Ziaristul a reluat pe un ton malițios, aproape agresiv:

– Da, sunteți diferit. Şi din cauza acestui ecart disprețuiți pe omul obişnuit.

Insistența interlocutorului său i-a displăcut. Dar se obişnuise să acorde interviuri. A primit botezul în Elveția, la şcoală. Ziariştii nu-l impresionau. Discuția s-a derulat în marele salon al domnului Mowby, în prezența tuturor copiilor şi fetelor ce făceau modeling. Prestigiul lui Roger a urcat vertiginos. Numai

cei mai mari manechini, încoronați cu o reputație bine stabilită, puteau trezi interesul presei. Roger nu a acceptat provocarea. A răspuns cu vocea sa dulce, mângâietoare:

– Vă înșelați, domnule. Eu nu am prejudecăți cu privire la omul obișnuit, normal prin definiție. Dar atunci când este luat ca fiind infailibil și manifestă principii extremiste, rigoriste, atunci când devine un cenzor și încearcă să șteargă libertatea oamenilor care nu-i împărtășesc convingerile ultraconservatoare, învechite, atunci eu adopt o poziție fermă. Îi recomand să facă dovada lucidității, a umilinței creștine și să abandoneze pretențiile de infailibilitate. Evident, nu ies în stradă, nu ridic pumnul și nu provoc violențe, proprii indivizilor primitivi. Eu utilizez o armă mai eficace: cuvântul, scris sau cântat. În acest sens, rockul și-a demonstrat eficacitatea.

Ziaristul s-a retras cu un surâs gri pe față. Tinerii manechini urmăriseră cu o vie curiozitate acest interviu, denaturat, convertit la un moment dat în luptă. Reputația lui Roger a avut darul să crească. Îl felicitau admirativ, dar în secret erau geloși. Informat de acest eveniment, domnul Mowby a căutat o formulă susceptibilă să amplifice rolul lui Roger în casa sa de modă. O idee fulgerătoare i-a apărut în minte: să-i atribuie lui Doris o figurație avantajoasă pentru a crea o nouă imagine de marcă a lui Roger. Frumosul băiat cu un câine alb... pentru a ajunge aici, Roger trebuie să-și schimbe înfățișarea.

– Veți abandona costumele cu liinii clasice. Timpul lordului Fauntleroy a trecut. Veți deveni steaua modei *grunge*, ultima nebunie vestimentară din Occident. Veți lansa eleganța neglijentă, extravagantă, aparent învechită, haine bizare, haine militare reformate combinate cu ginși Levi. Veți purta un tricou negru, o cămașă în carouri, gen western, deasupra o cămașă împestrițată, scoasă din pantaloni, poalele vor zbura în vânt, un pulover purtat în formă de centură, cu mânecile încrucișate, pentru a permite tuturor acestor straturi suprapuse să se balanseze cu nonșalanță. Pantofii de 150 lire sunt indispensabili. De preferință, tricolori. Pletele lungi revin în forță. Adio, cap după modelul chel, dar cu o tufă de păr, gen palmier, decorație capilară aleasă de boxeri. Din fericire, Roger, pletele lungi vă dispensează de o perucă ce ar strica armonia

ansamblului *grunge*. Trebuie să aveți aerul că tocmai ați ieșit de la talcioc, știind că purtați pe spate câteva milioane de dolari. Evident, un Rolex și un triplu lanț de aur sunt obligatorii. Dacă e posibil, pentru a completa tabloul, trebuie să vă puneți fundul pe bancheta unui Ferrari sau Porsche roșu-cardinal. Idealul este să aveți alura unui delincvent minor, fără să fiți. Alături de dvs., Doris va furniza o imagine de eleganță. Aparițiile sale vor fi, desigur, bine plătite...

Denis Cameron, un băiat simpatic, cu trăsături feminine, dar care se purta ca un macho perfect, a observat uimit:

– În timpul verii, toate aceste haine aruncate pe un mascul oare nu îi vor ține de cald?

Domnul Mowby i-a explicat cu răbdare:

– Transpirația adaugă un pigment olfactiv excitant... Masculul tău va deveni un seducător irezistibil...

Patronul s-a apropiat de Roger și l-a bătut vesel pe umăr:

– Mâine dimineață la ora nouă vom începe lucrul. De acord?

A părăsit salonul cu pasul lui săltăreț. Dennis s-a întors spre Roger:

– Carraciollo, un prieten de-al lui Mowby, frapat de întinderea modei *grunge*, a cumpărat o mare cantitate de echipament militar reformat, tricouri, haine de lucru, caschete, chiloți de sport, cămăși... deșirate, pătate cu fantezie, și a obținut litere de noblețe *grunge*... Vor fi luate la prețul lor în aur... Capisci?

– Am înțeles, a spus consultându-și ceasul. A trecut prânzul. Vreau să plec.

– Aș putea să te însoțesc până la autobuz?

– Desigur.

Pe drum, Dennis și-a exprimat admirația pentru replicile lui Roger din cursul interviului.

– Chestia cu acele miliarde de stele este adevărată?

– Absolut!

– Faptul că tu știi pe dinafară toate aceste cifre mă face să mă simt trimis la plimbare.

– Dacă tu îți vei domina teama de a face cunoștință cu stelele, ele îți vor vorbi, vor deveni prietenele tale. Pentru mine, stelele dansează, cântă, se joacă de-a v-ați ascunselea, aleargă unele după altele, se tem de găurile negre...

– Cred că glumeşti! Atunci când privesc cerul în timpul nopţii, stelele sunt imobile...

Roger a surâs:

– În univers imobilitatea nu există. Totul se mişcă, la viteze pe care creierul nostru imperfect cu greu le poate concepe. Să priveşti în această seară stelele şi să laşi gândirea ta să danseze în compania lor.

Ei au aşteptat autobuzul.

– Ed Hutton mi-a vorbit adesea de tine, a spus Dennis. Şi despre grupul tău muzical. El îţi admira talentul. După o scurtă pauză, a adăugat: În cazul în care vei avea nevoie de un chitarist, voi răspunde prezent...

– Tu cânţi la chitară?

– La chitară şi la chitară-bass. Am făcut parte şi dintr-un grup, Red Devils. Mai degrabă, diavoli săraci ce îşi trăgeau nefericirea pe coadă. Când au început să se îndepărteze de ghinionul lipicios, mi-au făcut vânt. Eram prea mic. Stricam estetica grupului. Un băiat plăpând printre tineri care-şi dădeau aere de macho... Pune-mă la încercare....

– Modelingul nu-ţi este suficient?

– Câştig destul de bine, am un ceas de aur, un Rolex veritabil, lanţuri de aur. Mi-am cumpărat o motocicletă, port ţoale scumpe, locuiesc într-un frumos apartament, voi putea chiar să îl mobilez convenabil, dar toate aceste lucruri mă lasă rece.

– Noi suntem un grup mic, de patru persoane, dar dacă se va prezenta vreo ocazie, mă voi gândi la tine.

– Mulţumesc.

A venit autobuzul. Roger a urcat la bord. Dennis i-a făcut cu mâna în semn de salut. Tristeţea îi acoperea chipul....

Două sau trei zile mai târziu, Roger parcurgea Oxford Street, când l-a văzut pe Dennis ce urca într-un Rolls-Royce. O doamnă în vârstă acoperită de bijuterii l-a primit cu o extremă plăcere. I-a pus un sărut apăsat pe obraz, apoi i-a oferit o mică cutie pe care Dennis a deschis-o fără prea mult entuziasm. Roger nu a asistat la continuarea scenei, căci maşina s-a pierdut în fluviul de autoturisme de pe stradă. În ziua următoare, l-a întâlnit din nou într-un restaurant şic din Piccadilly. Dennis însoţea un

domn distins, elegant, de vreo cincizeci de ani, care îi vorbea cu afecțiune.

– Părinții, i-a explicat Dennis neglijent, atunci când s-au întâlnit la domnul Mowby. Am o familie numeroasă, foarte numeroasă...

La aerobic, Roger a remarcat domni cu părul alb și doamne pline de celulită ce priveau cu invidie la instructoarele grațioase și instructorii musculoși. Un interes academic, căci nu se petrecea nimic condamnabil. Întâlnirile, dacă erau, se petreceau în afara institutului. Roger privea aceste fleacuri cu un amuzament indulgent. În fond, se gândea el, toți oamenii, tineri sau mai puțin tineri, au dreptul să facă nebunii din când în când pentru a se menține în formă. A te adăpa la fântâna tinereții nu este condamnabil....

La Goldcrest munca înainta într-o manieră satisfăcătoare. Opt cântece au fost înregistrate. Șase compuse de Roger, două, mai puțin reușite, opera lui Danny. Roger petrecea cea mai mare parte a zilei la Notting Hill. Acest cartier cu reputație proastă cunoștea o înnoire senzațională. Tinerii bogați și eleganți, artiștii la modă, oamenii de bani-gata își găseau o plăcere subtilă și perversă să se înhăiteze, să guste din pericol, să aibă frisoane atunci când, la căderea nopții, întâlneau la colț de stradă o bandă de negri solizi ce-și continuă drumul pașnici, fără grijă. Incidentele nu au întârziat să apară. Toată lumea, și în special noii locuitori ai cartierului Notting Hill, aveau senzația că joacă în permanență la ruleta rusească. Vechile tabuuri, coborâte de pe soclu, erau la pământ. Noi concepții s-au instalat, antrenând o schimbare profundă de mentalități. Acum se comentau aventurile amoroase ale unor membri ai familiei regale britanice, ca și cum ar fi fost vorba de un cuplu de saltimbanci ce se făceau remarcați mai mult prin scandal decât prin talent. Adulterinii din guvern trezeau mai mult interes decât discursurile parlamentare. Inaugurarea unui nou bar în Notting Hill Gate lua astfel o dimensiune epocală. Moda la Notting Hill păstra un stil propriu. Capul, o mică minge cu plete lungi, pusă pe o mare bulă, cu bluza verde, roșie sau albastră, totul sprijinit pe picioare lungi îmbrăcate în blugi albi. Mariajul fiicei unui lord cu un parvenit jamaican nu a mirat pe nimeni. La

Notting Hill minicelebritățile deveneau celebrități cu drepturi depline, picturile warholiene suscitau admirația, iar interpreții de rock underground se bucurau de un succes nebun.

Invazia de lume șic a acestei părți a orașului, mai înainte vreme ignorată, a provocat o urcare meteorică a agenților imobiliari. Clădirile aproape prăbușite erau renovate, se deschideau săli de expoziție, baruri de lux, magazine de sport - bluze verzi, roșii, albastre și blugi albi - apăreau ca ciupercile. Reclamele de neon gigantice se înmulțeau. Consecințele acestei bulversări s-au făcut simțite traptat. Vechea populație de culoare, șomerii, pensionarii cu venituri modeste, familiile sărace au trebuit cu toții să plece. Radicalii negri și indieni, lumea interlopă locală, prostituatele, traficanții, peștii, capetele rase, huliganii ieșeau cu toții repede din ascunzișuri. Frumoasa lume care era cucerită de Notting Hill devenea o pradă desemnată drept o sursă inepuizabilă de pungăși și de profituri nemărturisite. O zonă de umbră întuneca această mulțumire generală: poliția se activa cu un zel excesiv cu privire la afacerile dubioase. Notting Hill era gata să fure gloria regiunii pariziene Clichy.

Acest univers citadin l-a adoptat pe Roger. Tinerii prieteni ai gemenilor își arătau, adesea cu stângăcie, simpatia și atașamentul. Charisma sa făcea minuni. În prezența sa, membrii bandelor rivale ajungeau la un armistițiu tacit. Dar cartea sa principală rămânea apartenența la lumea rockului, ce propovăduia armonia și iubirea dintre oameni.

Roger disprețuia legea celui mai tare și nu avea decât dispreț pentru indivizii cu instincte primitive, care nu se impuneau decât arătându-și mușchii. Tinerii macho, ce se simțeau vizați de cuvintele lui, râdeau cu indulgența oamenilor în vârstă, confruntați cu capriciile inofensive ale copiilor. Toată lumea era de acord să recunoască talentul lui de interpret. Beatles au ridicat prestigiul orașului Liverpool, Roger, se spune, a exaltat reputația regiunii Notting Hill.

Anumite zvonuri circulau cu privire la originea sa aristocratică. Panchiștii, demagogi, și-au încruntat sprâncenele. Dar cuvintele lui Lenny Kravitz au risipit îndoielile: „Viața unui artist ce debutează greu nu este legată de setea de bani. Un artist plecat dintr-un ghetou poate fi un nenorocit, un altul, ieșit

din palatul Buckingham, poate străluci. Originea nu contează. Focul ce arde în interiorul artistului este important." Roger cânta bucuria şi suferinţa tinerilor, visele lor şi deziluziile lor. El îşi arăta compasiunea pentru copiii şi adolescenţii supranumiţi şoareci chei, deoarece preferau noaptea prietenoasă zilei ostile.

La Notting Hill, Roger a înţeles că majoritatea delincvenţilor nu erau funciarmente răi. Crescuţi într-o ambianţă sănătoasă - familie înstărită, educaţie îngrijită, perspective încurajatoare - ei nu ar fi ales calea ce ajunge la crimă. Atunci când stomacul înfometat protestează zgomotos, furi o pâine de la magazin. Atunci când eşti lovit violent, deoarece pielea agresatului nu are aceeaşi culoare cu cea a agresorului, întotdeauna reacţionezi. Când constaţi că banda din colţ este singura capabilă să te protejeze, te ataşezi de ea. Când părinţii te abandonează, te terorizează sau au murit, iar strada îţi oferă o susţinere, precară, dar imediată, accepţi fără ezitare. Că strada cere în schimb un jurământ de credinţă, asta înseamnă a te supune legilor ei.

Elevii de la Eton citează cu mândrie pe cei şaptesprezece prim-miniştri produşi de şcoala lor. Tinerii din Notting Hill se făiesc cu sportivii lor şi cu Robin Hood, mai mult sau mai puţin strălucitori, ieşiţi dintre ei.

Popularitatea lui Roger era hrănită şi de generozitatea sa. Le oferea prietenilor lui, tot mai numeroşi, Coca-Cola, hamburgeri, cartofi prăjiţi, iar pentru adolescenţi cu gusturi mai înaintate, halbe de bere. Cumpăra copiilor planşe pe role şi tone de suc şi de fulgi de porumb. Tinerilor nevoiaşi sau în pană financiară serioasă, le oferea împrumuturi nerambursabile. Le numea aşa ca să nu aibă aerul că le face pomeni.

– Tu aplici proverbul antic: cine dă săracilor împrumută lui Dumnezeu, i-a spus odată Dennis, cu ochii plesnind de răutate.

– Nu fac comerţ. Nu vreau să îmi cumpăr intrarea în paradis. Ajut oamenii pentru că eu cred că aşa este bine. Fără să aştept vreo recompensă, cum făcea scumpul nostru Rousseau, sau ca băcanul din colţ.

Pentru a-şi umple găurile din buget, Roger trebuia să-şi multiplice onorariile. Din această cauză, a ascultat cu atenţie o propunere a domnului Mowby:

– Unul din clienţii mei, George Gabriel, sculptor de mare

talent, are nevoie de trei băieți pentru un grup: bătălia de la Termopile. Dennis şi Keith lucrează deja pentru el. În tinerețe s-a afirmat printre adepții unui simbolism al formelor, dar îmbătrânind, a revenit la surse. Astăzi, el este exponentul unui clasicism grec renăscut. Extremele se atrag... I-am vorbit de dvs. şi, impresionat de descrierea mea, vă propune o mie de lire pe şedință. Dar vă rog să păstrați secretul. Dennis şi Keith nu primesc decât două sute de lire. Este o plată bună. De altfel, el îşi permite acest lux, fără probleme. Există amatori care să-i cumpere lucrările. Ultimul său grup, Cursa pe jos, i-a adus 600 000 de dolari.

Fiindu-i trezită curiozitatea, Roger a acceptat să facă o vizită lui George Gabriel. Dennis s-a oferit să-l conducă. Ieşit în stradă, l-a invitat pe locul din spate al motoretei sale Harley Davidson.

– Superb, nu?, a spus el cu mândrie. Tocmai am cumpărat-o. Ed Hutton avea una la fel. Şansa îl curta, în fine. Plin de lovele, putea intra la Harrod's şi spune: cumpăr asta şi asta... Nu fuma decât marijuana... totuşi a murit de o supradoză de heroină.

În frumosul oraş regal Londra, Dennis îşi imagina că ia parte la o cursă moto. Centaur modernizat, făcea corp comun cu vehiculul său răsunător pe două roți, care strivea spațiul, alunecând prin torentul de maşini în felul unei şopârle ce alerga printre pietre la vânătoare de insecte. Angoasat, Roger se întreba dacă destinul i-a hotărât să-i taie firul vieții sub roțile unui autobuz, sau cu capul spart de bordura unui trotuar, înainte de a-şi realiza o carieră muzicală de rocker. Frica luă proporțiile panicii când Dennis şi-a întors capul peste umăr şi l-a anunțat râzând că şi-a luat permisul de conducere şi că de atunci avea impresia că a intrat în pielea lui James Dean, constatare afirmată de fetele care vorbeau despre asemănarea sa uimitoare cu celebra stea de cinema.

Ca să nu primească calificativul de pui fricos, Roger nu i-a cerut să reducă viteza. Împotriva oricărei aşteptări, Dennis l-a depus sănătos în fața uşii atelierului lui George Gabriel. Sculptorul i-a primit într-o hală amenajată în studio. Statui de marmură superb lucrate, reprezentând personaje goale sau îmbrăcate ca în antichitate, erau în curs de finisare. George Gabriel, instalat într-un fotoliu cu picioarele în X, le evoca un leu

de mare, greu, enorm, îmbrăcat cu o rasă de călugăr. Ochelari negri îi acopereau cea mai mare parte a feței sale buhăite, rasă de curând.

Un asistent negru își făcea de lucru în fața unei lungi mese încărcate cu instrumente.

– Apropiați-vă, apropiați-vă, a spus sculptorul atunci când Roger și Dennis au intrat în studio.

Vorbea cu greutate, gâfâind, ca și cum cuvintele se temeau să iasă din corpul său ce nu mai avea loc în fotoliu. Roger s-a oprit la o distanță respectuoasă și l-a salutat.

– Mai aproape, a repetat George Gabriel. Vreau să vă ating fața ca să vă identific, să vă apreciez conturul și să o recunosc dintr-o mie... Acest domn Mowby nu v-a spus că sunt orb? Mi-am pierdut vederea de multă vreme... o boală congenitală, mi-au spus doctorii... niște idioți care își umplu ignoranța sub explicații la fel de idioate...

Roger s-a executat cu o anumită jenă, mai curând din repulsia de a fi atins de către acest pachiderm bătrân. George Gabriel a perceput această ezitare.

– Să nu ai teamă! Nu-ți voi face rău. Am nevoie să vă ating pentru a reține trăsăturile și a le putea reproduce în marmură. Cei de la Cartea Recordurilor ar fi trebuit să mă includă... sunt singurul sculptor din lume care, deși orb, continuă să lucreze.

Roger a cedat dorinței lui. George Gabriel și-a plimbat ușor degetele, ce miroseau a lavandă, pe obraji, pe buze, pe haină... Roger a dat înapoi. Un frison de dezgust l-a parcurs. O grimasă amară a deformat gura sculptorului.

– Dacă sunteți reticent, mă văd nevoit să renunț.

– Vă rog să mă iertați, dar nu sunt obișnuit.

– Se obișnuiește puțin câte puțin, a intervenit Dennis. Și eu am fost jenat la început...

– Lăsați-vă condus. Aveți încredere în mine, domnule Osborne...

Degetele lui au explorat rădăcina nasului, ochii, fruntea... Asistentul de culoare privea scena cu aerul unui martor familiarizat cu metoda ciudată a patronului, care, recunoștea el, păstra sub aspectul său respingător o scânteie de geniu. George Gabriel a reluat:

– Mowby a avut dreptate. Sunteți frumos, foarte frumos, dragul meu.... Voi imortaliza chipul dumneavoastră frumos...

Dennis a intrat după un paravan uriaş. Roger auzea şuşoteli şi râsete. Apoi doi băieți cu corpul grațios, Dennis era unul dintre ei, şi trei adulți cu mușchii proeminenți, toți goi şi înarmați cu lănci şi scuturi, au urcat pe o estradă şi au adoptat atitudini marțiale, de luptă. Alături de ei, un grup de marmură, încă în stadiul de schiță, aştepta ciocanul artistului.

– Mergeți să vă dezbrăcați, fiule. Veți fi personajul principal din acest grup. Elanul dumneavoastră dinamic îi va antrena pe camarazi în luptă.

Roger şi-a închipuit mânia tatălui său, dacă va afla că fiul lui poza pentru George Gabriel.

– Regret, domnule. Vă admir lucrările şi am un mare respect pentru condițiile muncii dvs. Din nefericire, meseria mea nu se potriveşte cu a dvs. A rămâne imobil ore întregi este un lux pe care nu mi-l pot permite.

Buza de jos a maestrului a înaintat bosumflată.

– Să nu luați o decizie grăbită... mai gândiți-vă...

– M-am gândit destul, domnule. Vă rog să mă scuzați! La revedere!

– Nu plecați! Aşteptați! Vom ajunge poate la o înțelegere... Mowby mi-a spus că sunteți muzician. Şi eu sunt un muzician ca dvs. Dacă instrumentul dvs. este pianul, al meu este marmura... când o tai, marmura cântă...

Apelul lui patetic a atins limitele disperării. Roger a realizat că farmecul lui l-a prins involuntar în plasă pe bătrânul sculptor. Probabil că maestrul a regăsit în el simbolul tinereții pierdute.

– Vom reconsidera onorariul dumneavoastră...

Bătrânul a comis o mare greşeală.

– Banii nu mă interesează, domnule.

– Nu am vrut să vă ofensez.

– Sunt sigur! La revedere, domnule!

În zilele următoare, domnul Mowby nu a făcut nicio aluzie la refuzul lui Roger de a poza pentru George Gabriel. El prezenta modele unor clienți. Restul nu îl privea. Dennis a făcut câteva comentarii:

– Devastat de plecarea ta, bătrânul a făcut să cadă asupra

noastră efectele ciudei sale. Nu e obişnuit cu astfel de refuzuri brutale. Ştiam că aritiştii sunt duşi cu pluta, dar nu în aşa fel. Nu a încetat să ne reproşeze poziţiile defectuoase. Ne atingea cu degetele lui nervoase şi ţipa: muşchii picioarelor nu sunt destul de întinşi, curba braţului evocă mişcările rotunde ale dansatorilor şi nu gesturile violente ale luptătorilor... În ciuda curiozităţilor sale, nu e un tip rău. Ne plăteşte bine, iar la sfârşitul fiecărei şedinţe ne oferă o masă bogată.

Dennis a început să râdă, amuzat de scenele destrăbălate ce defilau prin faţa ochilor minţii sale. Imagini lascive de un comic irezistibil.

– La ce te gândeşti atât de vesel?, l-a întrebat Kimberly, o fată frumoasă, subţire ca o trestie, dar care avea aerul hotărât şi felul de a fi al unui băiat. Deşi nu-şi ascundea preferinţele lesbiene, această tendinţă nu o împiedica să stea pe lângă Roger.

– Adesea Gabriel este gâdilat de diavolul desfrâului. Când îşi plimbă mâinile pe corpurile noastre pentru a ne impune o anumită poziţie care va fi materializată în marmură, degetele sale agile ca de pianist întârzie adesea pe fesele noastre, pe penisurile noastre. S-a întâmplat chiar să ne masturbeze....

– Toţi bărbaţii sunt nişte porci! Tineri sau bătrâni, îngeri sau demoni, superinteligenţi sau idioţi! Voi, macho, obsedaţi de pseudosuperioritatea voastră, pretindeţi că prostituţia este proprie femeilor....

– Ele se lasă penetrate, se murdăresc de balele clienţilor lor. Îmi iau mica porţie de plăcere, fără nicio consecinţă, şi în schimb primesc un mic cadou.... Ştii, micuţa mea Kimberly, că accept anumite practici, dar nu sunt homosexual...

– Ce limbaj vulgar! Să accepţi atingerea murdară a unui bătrân...! Beah! Nu eşti gerontofil?

Dennis a ripostat cu superbie:

– Tinerele secretare ce se culcă cu patronii lor bătrâni sunt ele gerontofile sau prostituate? Tinerii prezentabili, fermecători ce se căsătoresc din interes cu femei bogate, adesea mature, intră oare în categoria prostituaţilor sau gerontofililor?

– Argumentele tale sunt specioase! Să cerem părerea micuţului geniu! Roger, oracolul se exprimă prin gura ta. Te ascult!

Roger a surâs:

– Nu cred că vârsta partenerului contează..., avantajul material ce se speră că se obține în schimbul serviciilor afrodiziace oferite caracterizează actul, îi dă o anumită culoare..., vânzarea propriului corp, deşi blamabilă, este mai scuzabilă decât un furt. Evident, trebuie să beneficiezi de anumite avantaje pentru a-ți vinde corpul....

Dennis a căutat o ieşire de siguranță:

– Geniul lui Gabriel aruncă un văl peste vârsta sa... Noi îl admirăm atât de mult, încât capriciile sale nu ne mai deranjează...

Roger şi-a încrucişat braţele. Un gest de apărare.

– Grupul Who are un cântec, *Mai curând mort decât bătrân*. Le împărtăşesc oroarea, urăsc bătrâneţea, o boală mai gravă decât SIDA. Bătrânii mă înduioşează. Prăpastia dintre generaţii este explicabilă... Toţi indivizii trăiesc în prezent... Se uită trecutul ce alunecă în domeniul inconştientului... tinerii îşi imaginează că tinereţea este eternă... Disprețuiesc pe fosilele arțăgoase, pudibonde... iar bătrânii uită că şi ei au fost tineri... Îi urăsc pe tineri care se bucură de plăcerile refuzate persoanelor încărcate de ani, suferind de reumatisme, anchiloze, obsedate de moarte... Am observat un fenomen. Cu cât anii apasă mai mult umerii unui individ, cu atât mai mult i se accentuează moralismul. Este o neînțelegere nefericită care otrăveşte relațiile dintre generații. Cred că pe băncile Parlamentului ar trebui să se aşeze, alături de adulți şi bătrâni, tineri de optsprezece ani, să vorbească în numele adolescenților şi să nu accepte la infinit legea persoanelor în vârstă, incapabile, prin definiție, să-i înțeleagă. Jim Morrison, apostolul tinerilor, a cântat „Noi vrem lumea... acum" Adulții, şi în special adulții bătrâni, îşi închipuie că au acumulat toată înțelepciunea lumii... cu cât se consideră mai infailibili, cu atât sunt mai orbi de neputința lor de a înțelege evoluția accelerată a societății. Ei mor distruşi de propria lor insuficiență, de propriul obscurantism... sigur, pot invoca o scuză: obscurantismul se asociază cu o anumită doză de naivitate... naivitatea vârstei înaintate...

Au izbucnit aplauze. Atraşi de filipica lui Roger, prietenii l-au ascultat cu încântare. Kimberly a strigat cu putere:

– Vrem deputați de optsprezece ani!... Acum!

Culcat la pământ, cu picioarele trase, cu brațele sub genunchi, Roger privea cu adorație un poster uriaș al lui Jim Morrison și întreținea cu el un dialog mut, pentru el mai viu, mai elocvent decât o discuție adevărată. Culcată alături de stăpân, Doris îl contempla cu adorație, urmărind cu un interes susținut conversația.

Roger i-a vorbit lui Jim de Robert de Fontevrault și de Ed Hutton, primul ucis de SIDA, al doilea de o supradoză de droguri. Era vorba de primul contact cu moartea care a lovit doi dintre prietenii săi. Roger citise nenumărate studii despre marele voiaj dincolo de Styx elaborate de filosofi și poeți, de savanți și teologi... Știa că moartea sub forma unei aneantizări finale a vieții nu exista, că nu era decât începutul unei noi existențe... Roger i-a evocat concepțiile sale, ce coincideau de altfel cu concepțiile lui Jim; îi descrise eforturile de a răspândi ideile prin intermediul cântecelor și nu uită să-i vorbească de îndoielile sale, de lenta sa evoluție... Cu vocea sa caldă, percutantă și comunicativă, Jim l-a reconfortat și l-a incitat să persevereze... luptă, Roger... sparge porțile imposibilului... ieși și ia-ți zborul... aleargă spre Calea Lactee... pune-ți piciorul pe o stea, apoi pe alta... pătrunde infinitul și eternitatea... eternitatea este la îndemâna noastră... trebuie doar să știi cum să o atingi... îmbrățișează-mă, Roger...

Exact în acest moment a sunat telefonul. Roger a tresărit violent. S-a ridicat și a luat receptorul. A auzit vocea cunoscută a unei tinere, dar fără a o putea asocia cu o față precis determinată. Lacuna a fost repede umplută:

– Bună, Roger... sunt eu... prietena ta...

Roger avea oroare de acest cuvânt vulgar.

– Micuța ta prietenă, a continuat vocea pe un ton jovial... Aretha... Nu-ți mai amintești de seră?... Acolo am făcut dragoste... Dumnezeu a binecuvântat burtica mea... sunt însărcinată, Roger... Fructul fericitei noastre întâlniri bate la ușă...

Roger a avut senzația că este aruncat din paradis, atras în abjecție, înfundat în mizeria pestilențială a plevei societății...

– Regret, Aretha...

– De ce regreți! Eu sunt fericită! Trebuie să ne împărtășim fericirea! Ne vom căsători!

A rămas perplex.

– Alo! Roger!... Mă asculți? Alo...

Un frison de dezgust i-a parcurs corpul. Şi-a revenit cu mare greutate.

– Te ascult...

Intonația s-a înăsprit.

– Te ascult... În ce priveşte mariajul, presupun că glumeşti. Dacă nu, reține răspunsul, dacă eşti capabilă să înțelegi. De mariaj nu poate fi vorba. Este ridicol, grotesc! Dacă ai plecat la vânătoare de băieți destul de proşti să îşi asume paternitatea acestui copil, nu ai decât să-i cauți în altă parte. O fată ce se culcă cu primul venit nu merită nicio încredere!

Cuvintele sale s-au lovit de un zid de ostilitate. O voce stridentă a trâmbițat la celălalt capăt al firului:

– Aici doamna Deathridge, mama Arethei. Ascultă, tinere, dacă credeți că vă derobați de obligațiile paternale, vă înşelați amarnic. Voi şti să fac respectate drepturile fetei mele! Vă previn că soțul meu nu este un om comod...

Roger, activat de un aport suplimentar de adrenalină, a ripostat pe un ton sec:

– Doamnă, nu mai am nimic să vă spun! Bună seara!

A închis furios. Doamna Deathridge şi ai săi nu ar îndrăzni să amenințe un adult musculos şi puternic. S-a calmat treptat, iar înțelepciunea i-a revenit. Tinerețea sa extremă îl putea apăra cu mai multă eficacitate decât forța brută. Teoretic, un băiat de doisprezece ani este incapabil că procreeze. Roger a surâs. Familia Deathridge voia să obțină bani. Dar au bătut la o poartă greşită. Prin asociație de idei, Jim Morrison i-a revenit în minte. Sărmanul Jim! A fost victima multor procese de paternitate. Celebritatea comportă multe riscuri.

Roger şi-a privit ceasul. În fiecare seară de sâmbătă, lua cina cu tatăl său. Un ritual plictisitor, dar care trebuia respectat. Înainte de a coborî în sala de mese, s-a examinat în oglindă. Roşu ca un rac, s-a spălat pe față cu apă rece, pentru a-şi relua culorile normale. Şi-a reamintit învățăturile lui Zenon care recomanda discipolilor săi să se arate stoici în fața pericolului, să adopte o atitudine fermă, curajoasă, să manifeste un echilibru sufletesc, o netulburare şi o voință fără fisură, pentru

a învinge adversitățile. Dar teoria şi practica nu se potriveau întotdeauna. Tatăl său îi inspira mai multă teamă decât toți Deathridge reuniți.

Roger nu l-a găsit în sala de mese.

– Domnul judecător vorbeşte la telefon în cabinetul său, domnule!, l-a anunțat Winter ceremonios.

Cinci minute mai târziu, Walter a intrat cu un pas greu. Sumbru, taciturn, s-a instalat la capătul înalt al mesei, a desfăcut şervețelul şi l-a pus pe genunchi. Roger s-a aşezat la celălalt capăt. Erau separați de trei metri de față de masă albă, acoperită cu veselă, argintărie şi lumânări aprinse... Era un protocol strict şi imuabil...

– Un anumit domn Deathridge tocmai mi-a telefonat, a spus judecătorul cu o voce egală, rece, impersonală.

În timpul mesei, l-a lăsat pe Roger să se frământe pe scaunul devenit arzător. După cafea, a binevoit să-i vorbească:

– Acest individ cere reparația onoarei fiicei sale, lăsată gravidă de tine.

Şi-a băut cafeaua încet. Roger a avut impresia că judecătorul s-a bucurat de aventura sa nefericită, care îi oferea ocazia de a-l ține la mila sa şi de a juca frumosul rol al tatălui salvator.

– L-am avertizat pe acest caraghios să înceteze să ne inoportuneze, altfel mă voi vedea obligat să-l acționez în justiție pentru proxenetism, seducție de minori şi şantaj. Aş putea chiar să pun Scotland Yardul pe urmele lui, dar vreau să evit cu orice preț un scandal şi o publicitate inoportune. Această afacere trebuie să-ți servească de lecție. Trebuie să ştii să-ți alegi relațiile. Acest Deathridge este cu siguranță un individ periculos, altfel nu ar fi îndrăznit să mă contacteze. Pentru un anumit timp aş vrea să te țin departe de Londra. Este o măsură de prudență elementară. În timpul absenței tale, mă voi putea ocupa de acest Deathridge. Vei merge la bunicul tău Lusignan.

Roger l-a privit siderat. A întrerupe înregistrarea discului ar fi o catastrofă pentru *Happy Ones*. A invocat un pretex inutil: lecțiile de tenis. Antrenamentul său va avea de suferit. Judecătorul s-a arătat inflexibil.

– Te-aş însoți în Franța, dar trebuie să mă ocup de pregătirile

nunții. Winter te va conduce cu mașina. Vei părăsi Londra chiar în această seară. Îți doresc o călătorie plăcută!

Cățeluța albă, lungită pe bancheta din spate a mașinii, cu capul sprijinit pe genunchii lui Roger, a oftat fericită. Plictisit, el privea visător peisajele ce-i treceau repede prin fața ochilor. A elaborat deja un plan pentru a îndrepta în avantajul său acest periplu neașteptat. Mașina Bentley îi evoca o furgonetă de poliție ce transportă un prizonier spre locul de detenție. Winter conducea un tren al infernului. Spre deosebire de micul său stăpân, era nerăbdător să revină la Londra, dar pentru rațiuni diferite: pariase sume mari la cursele de cai din Ascot.

Mașina Bentley a traversat Parisul, a ieșit pe autostrada soarelui, s-a înfundat în pădurea Fontainbleau, a luat-o la dreapta și ajuns înaintea grilajelor deschise ale castelului Lusignan. În marea curte de onoare domnea dezordinea. Se părea că o turmă de elefanți a trecut pe acolo în trombă, distrugând iarba atât de bogată înainte. Muncitori în combinezoane albastre demontau niște țevi metalice ale unei estrade ridicate în aer liber. Fațada deteriorată a castelului cu o sută de ferestre sugera capul enorm al unui colos cu o sută de ochi holbați cu ostilitate asupra viermuielii de jos, ce-i tulbura somnul greu.

Atunci când Roger a urcat scara monumentală și a intrat în holul gol de mobile și de statui, nimeni nu l-a primit. Pașii săi răsunau pe dalele jegoase de marmură. Dar știa drumul și obiceiurile maestrului de ceremonii. A traversat un șir de saloane goale, cu ferestre translucide și a ajuns în biblioteca cu rafturile golite de cărțile cele mai prețioase. În mijlocul camerei, înfundat în fotoliul de piele învechită, bătrânul duce dormita. Zgomotul neregulat al ciocanelor se auzea de departe, asurzitor. Ducele a făcut o mișcare, ochii lui s-au deschis, iar privirea s-a plimbat, plăcut surprinsă, pe silueta nepotului.

– Te așteptam să vii. Tatăl tău m-a anunțat.

A râs, cu burta tresărind la fiecare hohot:

– Ești precoce... foarte precoce...

Veselia i s-a accentuat.

– Mi s-a atribuit paternitatea unui țânc când aveam treisprezece ani. Tocmai mi-ai furat un titlu de glorie, căci tu ai

făcut dragoste la doisprezece ani. E al tău copilul?

– Aşa se spune...

– Instinctul tău patern nu se pronunţă?

– Nu! Este mut. Mut ca un ţipar de heleşteu.

Bătrânul a râs în hohote.

– Cum ca un ţipar de heleşteu!? Superbă **comparaţie**. Sugestivă...

Bubuiturile ciocanelor s-au auzit din nou.

– Ce este cu dezordinea asta din curte?

Ducele a oftat.

– A fost un spectacol de sunet şi lumini. Am închiriat curtea. Primarul mi-a spus că este un cadru ce se potriveşte cu subiectul reprezentaţiei. *Frumoasa din pădurea adormită*... a fost atroce... Perfect atroce...

Cuplarea asta hibridă dintre *perfect* şi *atroce* îl făcu pe Roger să surâdă. Lusignan a continuat:

– Experienţa asta mi-a adus câţiva ludovici...

Apropierea dintre arhaicul ludovic de aur şi venerabilul duce nu avea nimic neplăcut. Lusignan şi-a consultat ceasul de buzunar.

– Într-o jumătate de oră voi primi vizita unui miliardar anglo-american, originar din Galiţia. Mi-a propus o afacere, dar am cerut un termen de gândire înainte de a lua o decizie. Astăzi trebuie să îi dau un răspuns, este punctual. Acest domn este preşedintele unei corporaţii ce realizează cifre de afaceri superioare bugetului de stat al frumoasei noastre patrii. Îi place să frecventeze nobilimea. Colecţiile sale de tablouri, de cai cu cursă, de castele şi de iahturi sunt celebre în toată lumea. Gusturile lui sunt însă îndoielnice. Nişte experţi îl ajută să facă alegeri. Am fost invitat la el, şi alături de mobile autentice ce costau o avere, am remarcat fotolii tapisate cu înlocuitori din piele şi obiecte de plastic ce se vând prin localităţile estivale. Un personaj foarte colorat. Întinde o mână de ajutor marilor decăzuţi, reduşi la o mizerie tot aurită. În schimb, beneficiarii largheţei sale trebuie să joace după cum le cântă el. Mai întâi, a vrut să cumpere acest castel. Natural, l-am refuzat. În cavoul familiei, construit sub capelă, se odihnesc osemintele cruciaţilor, strămoşii noştri. Am datoria să le asigur păstrarea...

– Şi atunci ce caută?

– Un fel de concesiune. Să renoveze castelul şi să-l trasforme în muzeu, combinat cu o piaţă de obiecte de artă: tablouri, covoare, bijuterii... gen Christie's, Sotherby, Koller, Drouot... Eu voi păstra un mare apartament, garajul şi se va amenaja pentru folosirea mea şi a moştenitorilor mei o piscină şi două terenuri de tenis. Condiţiile financiare sunt avantajoase. Un singur lucru mă jeneză: convertirea unei părţi a casei în han pentru vizitatori, ca la Vaux-le-Vicomte...

Şi-a aprins o ţigară şi i-a aspirat aroma.

– Mi s-a spus că are o fată foarte frumoasă...

– Nu mă interesează fetele, bunicule. Complicaţiile cauzate de Aretha îmi ajung. Să schimbăm subiectul, vă rog!

– Tatăl tău m-a rugat să te păstrez aici câteva săptămâni...

Roger i-a explicat cu răbdare că trebuie să se întoarcă repede la Londra. A invocat contractul cu Goldcrest, lucrul cu domnul Mowby, repetiţiile cu *Happy Ones*... „Tatăl meu nu este la curent... îl ţin în ignoranţă pentru a evita o criză fără ieşire... Pentru el muzica este o ocupaţie marginală... concepţie pe care nu o împărtăşesc..."

– Cu alte cuvinte, îmi ceri să-ţi fiu complice?

– Mi-aţi arătat dintotdeauna înţelegere...

– Bine! Când vrei să te întorci?

– Cât mai curând. O să merg cu trenul. L-am lăsat pe Winter să plece. Mă spionează şi apoi îi raportează tot ce fac tatălui meu.

– Francois te va conduce la Londra. Cu maşina. În timpul absenţei sale, Gouvernal se va ocupa de mine. Şi Biche. Nu vrei să o vezi?

– Nu. Tatăl ei ar putea crede că vreau să o seduc.

– Ce vrei să-i spun lui Walter dacă mă va întreba despre tine?

– Îi spuneţi că-l însoţesc pe unul din verii mei pe Coasta de Azur.

– Mă inciţi să mint.

– Foarte puţin.

– Cinismul nu este punctul tău slab, a murmurat ducele surâzând cu indulgenţă.

Brusc şi-a acoperit urechile cu mâinile sale noduroase.

– Te rog, mergi la pian şi cântă ceva tare... cel mai dur rock este preferabil zgomotului acestor ciocane...

Ciocanele băteau ca o baterie de mortiere în plină acţiune.

– Îmi explodează capul. Mergi, Roger!

– Ai încredere, bunicule! Voi putea acoperi gălăgia lor!

Roger nu s-a limitat la o simplă promisiune. Pianul, cu un suflet propriu - animiştii au dreptate -, a crezut că i-a sunat ceasul. Se aştepta de la o clipă la alta să-şi vadă clapele albe şi negre sărind în aer ca în desenele animate, atunci când Donald Duck se străduieşte să ofere un concert pe un pian intrat în delir. Chiar şi Doris, obişnuită cu excentricităţile sonore ale stăpânului său, a început să scoată mici ţipete tânguitoare. Autorizat de duce, Roger şi-a permis extravaganţe în care se uneau nebunia furioasă, acordurile tumultuoase, arpegiile ce evocau căderea unei grindini zgomotoase pe un acoperiş de tablă. Furtuna, tunetele, rafalele urlătoare, infernul au făcut să intre în rezonanţă ferestrele, pereţii, plafonul... Brusc, pianul s-a gârbovit, incapabil să mai suporte tortura, suferinţele cauzate de tânărul discipol al lui Lucifer... A pierit, cu corzile rupte...

Roger s-a ridicat consternat de sfârşitul neaşteptat al pianului ce şi-a dat ultima suflare. Aplauze - atât de slabe în comparaţie cu concertul asurzitor - au izbucnit în spatele său. Trezit la realitate, s-a îndreptat spre intruşi. Ducele şi un colos, replică a lui Godzila, încadrau o tânără simpatică, gingaşă, instalată într-un scaun cu rotile.

– Iartă-mă, bunicule...

– Nu te scuz! Pianul a murit ca un erou. Şi-a încheiat existenţa apoteotic. Domnule Dexter, domnişoară, vă prezint pe nepotul meu, Roger Osborne.... Roger... domnul Harold Dexter, domnişoara Myra Dexter...

Un larg surâs ce se voia amical a inundat faţa buhăită a miliardarului.

– Felicitări, domnule Osborne! Sunteţi un muzician desăvârşit! Sunt sigur că şi fiica mea împărtăşeşte aceeaşi opinie.

Privirea lui s-a îndreptat spre fată. Îl contempla pe băiat cu o admiraţie ce friza extazul. Prinţul din visele ei se materializase

în fața ochilor săi, frumos de-i tăia respirația. Fata a exclamat în crescendo:

– Da..., da..., da..., oh, da!!!

Dexter a primit mesajul. Myra îl dorea pe băiat. Pentru ce nu l-ar cumpăra pentru ea? Toți oamenii, fără excepție, au un preț. Preț ridicat sau derizoriu. Dexter poseda instinctul sigur și ochiul format al unui geambaș. A evaluat repede valoarea tânărului Osborne. A acoperit fără ezitare suma. Cu cât i se rezista mai mult, cu atât el se înverșuna să-l urmeze și să-și atingă scopul. Dexter nu se lovea niciodată de refuz.

– Înțeleg că Goldcrest se ocupă de dvs..

Roger a iertat indiscreția bătrânului duce, ce arăta plăcerea de a-l lăuda.

– Este adevărat.

– Goldcrest este o mică casă de discuri ce este pe marginea falimentului. Eu sunt patronul lui King's Voice. Dispun, de asemenea, de mai multe lanțuri de televiziuni. Nu ați vrea să acceptați o colaborare fructuoasă cu King's Voice? Ați beneficia de o publicitate imensă.

– Vă mulțumesc, dar sunt legat prin contract de Goldcrest.

– Nu e nicio problemă! O să mă ocup eu de asta!

În desenele animate, mașinile antice tușesc, stropesc, gâfâie. Bătrânul Rolls-Royce, grațios și cochet, în ciuda vârstei sale înaintate, rula încet, fără zgomot și fără să dea vreun semn de oboseală. La ieșirea dintr-o stație de benzină, un băiat de circa șaisprezece sau șaptesprezece ani - cu blugi, bluză și bascheți - privea distrat circulația intensă. Purta în bandulieră cutia groasă a unei chitare, iar sub braț un mare carton cu desene. Aștepta cu răbdare invitația vreunui șofer, fără să arunce priviri disperate ce i-ar fi dat aerul unui artist în mizerie ce imploră mila oamenilor. Roger l-a văzut și s-a hotărât să ajute un confrate nefericit. I-a ordonat lui Francois să oprească și a deschis portiera.

– Vă conduc?

Fața băiatului s-a luminat. A urcat în Rolls și s-a așezat lângă Doris, care, din obligație i-a făcut loc.

– La Paris?

– La Paris... Mulţumesc.

Maşina s-a pus în mişcare. Chitaristul s-a simţit obligat să întreţină conversaţia.

– Tot la Paris mergeţi?

– Nu. La Londra.

– Englez?

– Englez şi francez...

Discuţia lâncezea. Noul pasager s-a prezentat:

– Mă numesc Louis, Louis Dieuleveult...

– Ce nume frumos! Evocă fastul de la Versailles şi Regele Soare! Voit de Dumnezeu! Foarte poetic!

– Mama nu m-a dorit, iar tatăl meu nici atât. În ce-l priveşte pe Dumnezeu, mă îndoiesc c-a făcut vreo cheltuială pentru venirea mea pe lume... Întotdeauna am fost prost iubit... la mine, acasă, la şcoală, la diverşi patroni... Mai târziu, liderul grupului mi-a făcut vânt... Era mai curând urât, iar fetele mă preferau pe mine. Asta îl înfuria. Apoi fetele nu m-au mai simpatizat, deoarece nu mai voiam să fac dragoste cu ele. Îmi era frică de SIDA. Liderul nostru era un escroc. Făcea *play-back*. Mima cuvintele, iar cântectul se difuza prin amplificatoare. Fanii nu iubeau chestia asta... Îmi reamintea de grupul pop Milli Villi. Doi tipi din grup, ce cântau pe scenă sau în videoclip, nu făceau decât *play-back*. În realitate, alţi doi tip cântau şi făceau înregistrările. Doi tipi de culoare... Când mă gândesc la toate aceste prostii şi la prefăcătorie simt că înnebunesc şi din cauza asta vreau să cânt singur, fără martori, sau desenez, adesea mai şi vând, pentru a-mi îmbunătăţi condiţia... Mi s-a spus că la Paris, pe Montmartre, pictorii îşi expun lucrările... şi că din când în când găsesc vânzători...

– Ce desenaţi?

– Arbori...

– Numai arbori?

– Arborii sunt fantastici! Inepuizabili!

A deschis cutia şi a arătat câteva foi în cărbune sau în creion. Surprins, Roger a văzut stranii siluete umane, animale fabuloase ieşite dintr-o preistorie imaginară.

– Desenele sunt remarcabile... vă jucaţi cu fantasticul...

– Mulţumesc.

– Dar unde sunt arborii?

– Tot ce vedeți sunt forme inspirate de încrengăturile arborilor... Eu le-am interpretat... este ca şi cu nişte pete arătate de un psiholog unor copii, cerându-le să spună ce le sugerează...

– Interesant! Foarte interesant! Doriți să-mi vindeți acest dragon înaripat?

– Cu plăcere!

– Cât face?

– Vi-l ofer!

– Nu, mulțumesc. Munca trebuie să fie recompensată, plătită.

– Dvs. trebuie să stabiliți prețul.

– Într-un viitor apropiat cred că acest dragon va costa o avere. Pentru moment 500 lire sterline ar fi suficient?

Ochii lui Louis au strălucit.

– Este un preț princiar. Mulțumesc! Mulțumesc foarte mult.

– Vorbiți şi limba engleză?

– Desigur. Dacă vrei să fii cunoscut în afară trebuie să cânți în engleză. Vanessa Paradis este un exemplu grăitor.

– Ați vrea să cântați o compoziție de-a dumneavoastră?

– Cu plăcere!

Ca să-i dea voie să se desfăşoare, Doris s-a instalat pe genunchii lui Roger. O poziție incomodă, căci partea din spate a corpului trebuia să rămână pe banchetă. Louis a cântat acompaniat de chitară. Avea o voce uşor răguşită, dar expresivă şi caldă. O voce sexi, în armonie cu aspectul său plăcut. Ceea ce explica succesul lui la fete. Interpretarea la chitară amintea de Eric Clapton. O armonie sofisticată, ritm subtil, o tehnică ireproşabilă. Atunci când a sfârşit reprezentația, Roger l-a privit cu admirație.

– Acum înțeleg de ce ați fost alungat din grup. Fetele reprezintă un factor secundar. Liderul grupului vedea în dvs. un rival capabil să-l zdrobească..

Louis a surâs flatat.

– Mulțumesc.

– Nu trebuie să-mi mulțumiți. Numai că talentul dvs. v-a făcut deservicii. Talentul este periculos, căci trezeşte ura

pigmeilor. Ascultă-mă, Louis - pot să-ți spun așa? - , am prieteni în lumea rockului englez. Aș putea să vă fiu util.

I-a dat adresa și numărul de telefon al firmei Goldcrest.

– Goldcrest? Am auzit vorbindu-se de ei. Lucrați tot în branșa asta?

– Da... în fine,... acum debutez...

– Trebuie să câștigați tone de bani dacă puteți călători cu Rolls-Royce. Nu sunteți cumva Ozzy Osbourne?... Nu.... sunteți prea mic.

– Nu sunt Ozzy, iar această mașină nu este a mea... Cântați și la bas?

– La bas și la baterie. Pentru a obține un angajament trebuie să știi toate instrumentele. Într-un grup am înlocuit pentru câteva nopți bateristul mort de o supradoză. Nu am fost reținut. Rockerii grupului pretindeau că tinerețea mea scoatea în relief vârsta lor... Se îndreptau spre patruzeci de ani... Bătrânii nu ne lasă să trăim... *Live and let die*... McCartney a enunțat un mare adevăr atunci când a compus acest cântec... Guns'n'Roses l-au adoptat ca pe un fel de emblemă...

Louis a privit în jurul lui. Roger a observat.

– Ce cauți?

– Mașinile acestea au de obicei un bar...

– Când s-a construit aceasta, moda barurilor la bord nu începuse încă. Doriți o bere? Ne vom opri la prima stație de benzină. Oare ni se va vinde bere? În Anglia ești întrebat de vârstă.

– Pe autostrăzile de la noi barmanii nu sunt atât de iscoditori. Dacă pun întrebări indiscrete, le explicăm că luăm bere pentru tatăl nostru care alimentează...

La Londra, Roger a primit ospitalitatea lui Will, foarte bucuros de a-l avea la el, de a-i fi util, de a-i vorbi în fiecare zi, de a se afla împreună sub același acoperiș. Pentru el prietenia era mai prețioasă ca aerul, ca apa, ca propria sa viață. Roger și-a reluat ocupațiile evitând mereu străzile pe unde putea trece tatăl său spre Tribunal, la club sau la Northminster. Pentru a trece neobservat a purtat în permanență ochelari negri, care-i acopereau aproape jumătate din față, și o caschetă americană.

Docilitatea tinerilor care făceau paradă de spiritul lor de independenţă, dezgustul lor pentru potecile bătătorite, dar care acceptă fără ezitare uniforma BBB - bluzon, blugi, bascheţi - servea intereselor sale. Afişându-se în BBB, se putea pierde în masă, mijloc garantat pentru a-şi asigura anonimatul. Cum eleganţa nonşalantă a lui Doris risca să-i trădeze incognitoul, el i-a încredinţat-o lui Will. Căţeluşa albă a suportat cu greu acest abandon. Privată de plimbările sale cotidiene în compania micului ei zeu, s-a cufundat într-o tristeţe şi disperare vizibile.

Un argument suplimentar justifica comportamentul lui Roger cu privire la Doris. Nu o putea îmbarca pe motocicleta lui Dennis, care se oferise gentil să-l transporte la diversele sale destinaţii. Dennis şi-a programat întâlnirile cu bogaţii lui părinţi după-amiezele, atunci când Roger lucra la Goldcrest.

În aceste condiţii, primul compact-disc al formaţiei *Happy Ones,* editat de Goldcrest, a apărut în vitrinele magazinelor. Pentru un grup practic necunoscut, vânzările - fără să provoace agitaţie - au atins un nivel satisfăcător. În revistele de specialitate criticile atacau cu plăcere pe *Happy Ones*... că au aliat zborul ambiţios cu *punckul*... au alternat melodiile strălucitoare şi *hardcore*-ul pretenţios... focul sângeriu şi baladele dulcege... bucăţile supraîncălzite şi distorsiunile psihedelice... rock metal de o violenţă dementă şi bâlbâieli de începători... îndrăzneala şi lipsa de forţă surprinzătoare... exploziile de geniu şi o naivitate enervantă...

Aceste opinii autorizate au stabilit dezechilibrul existent între originalitatea strălucitoare a lui Roger şi mediocritatea lui Danny. În ciuda imperfecţiunilor, şi graţie tânărului Osborne, discul nu a trecut neobservat. Danny a primit cu amărăciune aprecierile negative ale criticii. El s-a simţit treptat marginalizat, spre profitul lui Roger. Îl evoca pe Brian Jones, companionul sclipitor al formaţiei Rolling Stones, şi şeful virtual al grupului, care şi-a pus capăt zilelor după ce a fost eclipsat de Mick Jagger şi lăsat în urmă. Adeseori se resemna să dea mâna cu rivalul său, apoi ambiţia îl furnica. Frustrat, mâhnit, îşi dezvăluia trăsăturile cele mai dezagreabile ale caracterului. În cursul înregistrărilor celui de-al doilea disc, s-a văzut redus la rolul umil de *backing vocals,* voce de acompaniament. Coleric, comitea

adesea greşeli voluntare cu scopul de a-l sabota. Inginerul de sunet, aşezat la pupitrul de mixaj, repara pagubele, rotunjea unghiurile, se străduia să calmeze spiritele.

Samuel Goldbloom a făcut un mic calcul: să exploateze antagonismul ce mina raporturile dintre Roger şi Danny. Voia să-l sacrifice pe Danny care nu era decât o mână moartă pentru formaţie. Mulţumită acestei metode, spera să obţină recunoştinţa lui Roger şi semnătura pe un contract reînnoit avantajos pentru Goldcrest. Din nefericire, o problemă cu consecinţe uriaşe le-a umbrit viitorul. Al doilea disc era aproape terminat. Cel de-al treilea, odată finisat, încheia din punct de vedere legal colaborarea dintre *Happy Ones* şi Goldcrest. Or, Roger reprezenta o valoare sigură, ce trebuia să rămână în curtea sa. Acest băiat aducea lui Goldcrest izvorul de bogăţie pe care Beatles l-au adus firmei Parlophone-EMI sau Rolling Stones lui Decca.

Evident, nu a spus nimic lui Roger de King's Voice. A trecut sub tăcere presiunile exercitate de uriaşul Dexter Corporation pentru a-i sufla pe *Happy Ones*. Goldbloom îşi dădea seama că poziţia lui era precară. Odată încheiat contractul cu *Happy Ones*, rechinii de la King's Voice, deja în aşteptare, vor interveni pentru a-l îndepărta şi, la nevoie, pentru a-l dezmembra. Le vor oferi condiţii fabuloase, pentru că au nasul fin şi pot mirosi de departe parfumul banilor. Ca să se apere, va trebui ca el să joace tare, perspectivă puţin plăcută, având în vedere că poziţia sa financiară actuală este foarte slabă. Ar fi cu adevărat fericit să lanseze formaţia *Happy Ones* pe piaţa rockului, tocmai pentru a scăpa de un rival.

Goldbloom l-a primit pe Roger afişând un surâs radios, prietenos.

– Tinere, voi fi sincer cu tine. Îţi admir talentul. Eşti singurul muzician autentic din această formaţie. Eu sunt gata să semnez cu tine, fără grup, un contract de lungă durată, pentru toate lucrările viitoare, în cele mai bune condiţii! Îţi dublez onorariul! Roger a surâs. Surâsul lui ce fascina şi distrugea inimile cele mai tari.

– Sunt foarte flatat de oferta dvs., domnule Goldbloom. Dar nu mă pot despărţi de colegii mei..., de grupul meu....

– Mă faceți să râd. Serios, mă faceți să râd. Ce grup? Danny profită de talentul tău! Dacă ar putea, v-ar tăia gâtul. Dar nu are curaj să o facă. Bruce și Will sunt niște copii gentili, care vă iubesc..., dar ei aleargă la sute de metri în urma ta. *Happy Ones*, fără tine, nu are niciun viitor. Pentru tine, este un lest. Noi instrumentiști formați la școala dură a rockului profesionist vor da un nou lustru formației. Aș prefera crearea unui nou grup, care să fie al tău și care să poarte numele tău.

– Propunerea dumneavoastră cu privire la grup este tentantă, domnule Goldbloom. Cât despre noul contract, trebuie să mă gândesc.

– De acord. Nu trebuie să îmi dai un răspuns imediat. În cazul în care vă displace un contract pe termen lung, sunt dispus să discut condițiile tale. Nu mă gândesc decât la interesul tău...

În cele din urmă Goldbloom a aruncat în luptă argumentul suprem:

– Am aranjat pentru tine și pentru grup o serie de trei concerte pe scena unui club celebru din Notting Hill, și anume Stardust, punct obligatoriu de trecere pentru formațiile ce au dobândit o reputație mondială. Acum, este rândul vostru să cântați.

Euforic, imagini diafane incitându-l să danseze, Roger se îndrepta spre casa lui Will după o ședință de modeling bine făcută. Viitorul se îmbrăca în haine aurite. În așteptare, secretara domnului Goldbloom i-a transmis mesajul unui anumit domn Louis Dienleveult, care a telefonat din Paris, indicându-i adresa unde poate fi contactat. Roger se gândea să-l invite la Londra. Fantasmagoriile sale inspirate de arbori, tratate în cel mai pur stil suprarealist, fără ca el să o știe, își găseau aici amatori. La rigoare, *Happy Ones* ar putea coopta și utiliza talentele sale de muzician.

Un simțământ de ușurare înlătura legile gravitației. I se părea că o singură lovitură de pantof i-ar fi permis să zboare și să planeze în felul lui Icar pe deasupra mulțimii ce trece pe Regent Street. Roger a surâs. Amuzat de fantezia sa ce galopa ca niște cai sălbatici, el și-a imaginat stupoarea trecătorilor dacă ar îndrăzni să-și ia zborul. Se gândea să pregătească cele mai vii surprize acestui public împărțit în două tabere, violent opuse:

adoratorii zeului rock şi denigratorii feroce, ipocriţi şi înapoiaţi. Dar nu trebuie niciodată să-ţi subestimezi adversarii. Roger ştia această axiomă şi o respecta. Cel mai rău inamic era tatăl său, judecătorul. Îl înţelegea pe Morrison... şi pe Axl Rose... şi pe Marvin Guye, ucis de tatăl său, un foarte demn reverend... Complexul lui Oedip inversat...

Înainte de a intra pe scenă, Roger a suportat nerăbdător pe coafeza care încerca să-i tapeze părul. Dar a refuzat încercarea machieuzei de a-i da cu puţin roşu în obraji.

– La sfârşitul primului cântec voi avea corpul alb şi faţa umflată.

– Nu mă înţelegeţi, domnule Osborne. Aici, la noi, nu vă aflaţi pe un stadion, în faţa unei mări de spectatori, majoritatea atât de îndepărtaţi încât de-abia vă disting silueta plonjată într-o avalanşă de lumini. Publicul de la Stardust este aproape de estradă. Dacă ieşiţi din culise sub lumina proiectoarelor, veţi avea o faţă albă ca de fantomă. Iar sex-appealul dvs. va fi egal cu zero.

Danny, Bruce şi Will au acceptat fără să protesteze serviciile celor două doamne. Paloarea lui Danny şi mâinile lui tremurânde îi trădau emoţiile. La sărbătorile de familie, audienţa formaţiei era redusă la minimum. Clienţii clubului Stardust plăteau foarte scump privilegiul de a asista la un concert oferit practic de un grup necunoscut.

Crainicul a anunţat jovial programul serii:

– Avem plăcerea să vă prezentăm lansarea formaţiei *Happy Ones,* un grup care va cuceri lumea rockului.

Promisiune curajoasă ce suna ca o provocare. Muzicienii au intrat. Danny, Will şi Bruce purtau bluze verzi brodate cu argint şi pantaloni din vinilin negru - un echipament ţipător furnizat de către Goldcrest. Apariţia lui Roger îmbrăcat în alb şi însoţit de Doris, elegantă şi albă ca zăpada, a trezit aplauze. Iniţiativa risca să se dovedească rentabilă. Interpretul cu un câine alb va deveni imagina sa de marcă. El s-a aşezat la pian, iar căţeluşa s-a instalat la picioarele sale. În ciuda tracului, o undă de mânie a făcut să tresalte sângele lui Danny. Roger i-a furat din nou rolul vedetei. Publicul, compus în majoritate din adulţi, nu se

ambala uşor. Vârsta medie se situa în jur de treizeci de ani. Roger ar fi preferat o audienţă mult mai tânără, mai vioaie.

– Aduceţi suzetele!, a strigat un glumeţ.

Mici râsete s-au auzit pe ici şi colo.

– *Happy Ones* sau *Happy Babies*?, a supralicitat un tip solid, ce a făcut cu ochiul complice vecinului său de masă.

Deconcentraţi, Danny şi Will şi-au luat chitarele. Bruce s-a instalat la baterie. Roger şi-a ridicat mâinile deasupra pianului ca şi cum ar fi vrut să vrăjească clapele. Toată lumea privea cu atenţie căţeluşa, aşteptând ca ea să fugă îngrozită, încă de la prima lovitură de tobă. Sala a fost scăldată într-o penumbră crepusculară, în timp ce proiectoarele şi-au lansat luminile, fulgerele stroboscopice şi o ploaie de curcubeie. La început, buimăciţi de această iluminare schimbătoare, formaţia, cu excepţia lui Danny, şi-a recâştigat siguranţa.

Programul a fost deschis cu *Sundry diamonds alive*, un *rock funk* cu tente psihedelice, prezentat sub o nouă formă muzicală - sunetele prelungi de chitară, arpegii de pian presărate cu pizicato, toate acestea brodate pe un fond de reverberaţii creatoare de imagini bizare - obiecte solide lichefiate de pensula lui Dali, asociate cu spaţiile dezgolite ale lui Chirico, pentru a cădea în cascadă în cele din urmă în haosul caleidoscopic al lui Pollock. Era un rock melodios ce reînnoia formula lui Pink Floyd, dar păstrându-şi originalitatea.

Aplauzele au arătat că începutul e interesant. Chiar şi cei blazaţi simţeau un anumit frison de plăcere. În culise, domnul Goldbloom aştepta temător urmarea planului său ce viza eliminarea lui Danny. Roger era prea loial pentru a se preta la jocul său. Golbloom ştia ceea ce urma să se întâmple şi se bucura dinainte. Danny trebuia să cânte *Out of breath*, un rock de inspiraţie *punck*, ce nu punea probleme. Siguranţa afişată în studio se clătina în faţa spectatorilor care - după o deschidere strălucită - se aşteptau la un regal liric. Danny a cântat ezitant primele măsuri, apoi vocea i s-a înmuiat. Roger, Bruce şi Will, vocile de fundal, au simţit pericolul şi au cântat mai tare. Bateria şi-a accentuat jocul baghetelor. Danny behăia, mieuna panicat. Câteva doze goale de bere au aterizat la picioarele lui. Cu faţa descompusă, cu picioarele tremurând, avea poftă să

plângă. Roger a înțeles pariul lui Goldbloom: de a-l determina pe Danny să se retragă singur. Privirile înnebunite ale lui Will și Bruce s-au concentrat asupra lui, Danny era terminat, iar Roger a preluat ștafeta. La semnul său, grupul a atacat un *hard rock*. Vocea clară, expresivă a lui Roger a inundat sala. Doris s-a ridicat, s-a apropiat de Danny și i-a lins mâinile. Corpul i-a fost parcurs de o undă de curaj, a deschis gura, apoi a emis sunete tot mai distincte. Și-a recâștigat în mod penibil vocea. Duoul s-a afirmat. Intervenția cățelușei salvase situația. Publicul a avut impresia că asistă la un joc de scenă abil destinat să sublinieze rolul frumoasei cățelușe albe. Doris își agita acum coada sa lungă, ca și cum ar fi dirijat grupul. Efectul a fost imediat. Aplauzele au izbucnit. Concertul amenințat să cadă în dezastru a luat alura unei comedii reușite. Tipii ce au lansat dozele de bere și-au schimbat atitudinea și acum fluierau admirativ.

Vocea pură a lui Roger răsuna charismatic, sprijinită de Danny, ce se micșora în mod voluntar în fața colegului său. Bunul său caracter ieșea acum la suprafață. Cântecul pasionat, melodios al lui Roger a cucerit publicul exigent de la Stardust. O nouă stea urca pe firmament.

Succesul lui Roger Osborne, ieri necunoscut, astăzi împins printre candidații la gloria marilor aleși, demonstra că rockul - contrar celor susținute de cei munciți de gânduri negre - nu era mort și că noi vedete izbucnesc pentru a-l relansa și pentru a-i mări strălucirea. Fraze laudative de același calibru au apărut în mai multe reviste de specialitate. Sam Goldbloom a avut grijă să invite la Stardust un număr impozant de critici rock cu o reputație bine precizată.

Seara următoare, când Roger cobora din autobuz pe Portobello Road, pentru a se întâlni cu Will la club, a văzut cinci băieți care mergeau încet în șir indian... pe piept și pe spate ei purtau pancartele Stardust ce anunțau concertul formației *Happy Ones*... numele său era citat în frunte... al lui Danny era al doilea... Pentru Roger acest text a luat semnificația vechiului avertisment ce-i semnala regelui Nalthazar și oaspeților săi distrugerea orașului Babilon... Mane, Thecel, Phares... A avut astfel revelația a ceea ce-i va marca viața... Era damnat...

În aşteptarea concertului formaţiei *Happy Ones*, patronul clubului a propus o prelungire a contractului pentru cincisprezece spectacole. Goldbloom a înţeles cu satisfacţie că performanţele *live* ale formaţiei aduceau bani. În ziua următoare, i-a convocat pe cei patru muzicieni în biroul său pentru a le comunica plăcuta veste. A simţit o vie decepţie atunci când Roger s-a arătat reticent, fără să dea explicaţii. Îngrijorarea sa era întemeiată: afirmarea grupului pe piaţa rock i-ar fi permis să majoreze pretenţiile în cursul negocierilor cu King's Voice. Presiunile lui Dexter se accentuau. Partenerii lui Roger îl priveau cu uimire. A respinge ocazia de a câştiga bani şi de a profita de publicitatea făcută în jurul lor li se părea absurd. În realitate, visul lui Roger, întunecat de succesele recente, ameninţa să se schimbe într-un coşmar. A primit un mesaj panicat din partea bunicului său din Lusignan. Walter şi-a exprimat dorinţa de a-i vorbi fiului său. Aşa cum au convenit, ducele i-a răspuns că Roger se plimba pe Coasta de Azur în compania vărului său, Olivier. La ora actuală nu ştia unde se află băiatul. Contrariat, judecătorul i-a cerut să ia contact cu Roger şi să-i spună să se întoarcă urgent la Londra. Dorea ca fiul său să ia parte la ceremonia nunţii sale. Roger se temea de ce e mai rău. Dacă tatăl său află că l-a păcălit şi că acum cântă într-un club din Notting Hill, va înnebuni.

– Nu vă înţeleg!, a exclamat Goldbloom sumbru. Marile grupuri rock, fără excepţie, au cunoscut debuturi penibile. Eu vă deschid porţile şi voi refuzaţi să intraţi. Favoritul vostru, Axl Rose, înainte de a fi lansat de Geffen, împărţea cu cei patru parteneri ai lui o cameră mizerabilă, fără WC, fără baie şi fără bucătărie. Beatles, regii rockului, au cântat în taverne mizerabile din Hamburg... Zău că mă decepţionezi, domnule Osborne...

Brusc, Danny a lansat câteva cuvinte, care mai târziu i-au adus mari prejudicii.

– Aşteptând ca Roger să-şi schimbe părerea, am putea continua fără el prestaţia pe scena Stardust.

Goldbloom l-a privit fără să răspundă. Privaţi de prezenţa charismaică a lui Roger, *Happy Ones* se va scufunda în neant.

– Nu voi cânta fără Roger, i-a anunţat Will.

Bruce şi-a privit gânditor vârful degetelor; perspectiva de a lucra sub conducerea lui Danny nu-l seducea deloc.

– Sunt de acord cu Will.

Danny s-a înroşit consternat.

Roger a înţeles că prietenii săi îi condamnau dezertarea.

– Domnule Goldbloom, voi semna hârtia.

Semne rele s-au arătat apoi. În seara următoare, pe acelaşi Portobello Road, Roger şi Will se îndreptau spre Stardust, când o bătrână cerşetoare ştirbă i-a scuipat în faţă, apoi şi-a continuat drumul. Uluiţi, au mărit pasul, ca să se spele în loja artiştilor, de la club. Se aflau la înălţimea barului, când, brusc, vitrina a sărit în aer şi o ploaie de cioburi a căzut asupra lor. Uşa s-a deschis cu un bubuit, iar un tânăr cu pielea de culoare închisă a ieşit clătinându-se, i-a împins pe cei doi chelneri, a făcut câţiva paşi, s-a clătinat şi apoi s-a prăbuşit cu faţa în rigolă. Patru capete rase, îmbrăcaţi în piele şi înarmaţi cu bâte au intrat în bar în urmărirea sa, urlând: „Negru nenorocit!" „Faţă de şoarece!" „Imbecilule!", „Fiu de curvă!" S-au aruncat asupra victimei căzute pe asfalt. Brusc, un foc de armă se auzi. Trăgătorul se afla la etajul al doilea al casei de vizavi. Unul din ei a tresărit, cu fruntea însângerată, apoi a dat din braţe ca şi când ar fi vrut să-şi ia zborul, dar incapabil să se lanseze printre aştri, a căzut pe spate. Tovarăşii săi s-au îndreptat atunci spre locul trăgătorului. Trecătorii s-au dat la o parte cu teama imprimată pe faţă. Alte capete rase ce se aflau în vecinătate au scos strigăte de luptă şi au fugit spre imobilul vizat. Un al doilea foc de armă a lovit o vitrină. Toate aceste întâmplări s-au derulat foarte repede, ca într-un fim poliţist.

Will l-a prins de braţ pe Roger:

– Să-l ducem la bar!

– Ne va aduce probleme. Îl vor capetele rase!

S-au aprins luminile la ferestre. Semnalul uşor al unei maşini de poliţie a acoperit pentru o clipă vacarmul, apoi sirenele s-au auzit în noapte.

– Să plecăm!, a strigat Will.

Mai multe focuri s-au auzit în casa asediată. Sirenele s-au apropiat. Will l-a prins de braţ:

– Să mergem! Atmosfera s-a supraîncălzit!

Roger părea fascinat de violenţa spectacolului.

– Aşteaptă! Am găsit o sursă de inspiraţie.

Will a exclamat bulversat:

– Sursă de inspiraţie? Această porcărie?

– Sursele de inspiraţie nu sunt întotdeauna idilice.

Trecătorii care se aruncaseră la pământ s-au ridicat şi s-au îndepărtat alergând.

– Dacă poliţia ne găseşte aici, ne va pune ca martori.

Argumentul excludea orice replică. Roger s-a lăsat condus de acolo cu regret.

Seria de concerte suplimentare se apropia de sfârşit. Succesul a răspuns prezent la apelul lui *Happy Ones*. Stardust cunoştea animaţia marilor zile, devenită cotidiană. Rezervaţiile trebuiau să fie făcute cu o săptămână înainte, pentru a nu da loc unui refuz. Afluenţa uriaşă a ridicat mari probleme. Pompierii pretindeau că numărul clienţilor trebuie limitat în funcţie de capacitatea clubului, pentru a nu se ajunge la o catastrofă în caz de incendiu.

Direcţia clubului Stardust a propus formaţiei *Happy Ones* să-şi reînnoiască contractul pentru şase luni. Această ofertă după lansarea discului, bine primit de public, echivala cu o consacrare. Goldbloom, care şi-a atribuit rolul de manager al grupului, a reclamat o creştere a onorariului. Direcţia a acceptat protestând. *Happy Ones* au sărbătorit evenimentul. Notting Hill se mândrea cu patronarea grupului în felul oraşului Liverpool, care-şi asuma gloria de a fi dat lumii pe Beatles. Roger nu împărtăşea bucuria prietenilor săi. Notorietatea sa crescândă îi aducea deservicii, căci zgomotul risca să ajungă la urechile tatălui său. În cursul micului lor banchet, Bruce, euforic, l-a prins pe Roger de după umeri.

– Dacă citeam un roman care să-mi prezinte un personaj ca tine, aş fi spus că este neverosimil. Un geniu precoce, bogat, ieşit din marea nobilime, devenit rocker. Geniile din zilele noastre produc bombe atomice, nu cântece.

Roger a râs.

– În universul rock geniile colcăie... Ne ciocnim de genii... La fiecare pas ne împiedicăm de genii... Nu, nu glumesc. Altfel, cum se explică masele care se pun în mişcare?

– Un singur detaliu mă încurcă. Tu eşti bogat. Rockul este apanajul săracilor, al disperaţilor, al revoltaţilor.

– În primul rând că nu sunt bogat, şi nici tatăl meu. Dragă Bruce, bogăţia este relativă. Contrar legendei, Mick Jagger este copilul unei familii bogate. O statistică recentă pretinde că majoritatea rockerilor sunt ieşiţi din clasele mijlocii şi superioare. Apoi, rockul produce milionari aşa cum mezelarii produc cârnaţi, copiii lor sunt născuţi în purpură, în felul prinţilor moştenitori din Bizanţ.

Danny a surâs cu o bonomie simulată:

– Nobilul Roger Osborne îi ridiculizează pe noii îmbogăţiţi rockeri, totuşi eu îi prefer pe aceşti muzicieni care câştigă bani mulţumită talentului lor, aristocraţilor de spiţă înaltă - cu familia regală britanică în capul listei - care nu devin celebri decât prin scandaluri.

Roger nu s-a formalizat.

– Nu te contrazic. În ceea ce mă priveşte, eu nu sunt decât un fel de părinte sărac al unei mari familii.

– Dacă îţi clamezi apartenenţa la masa revoltaţilor, eşti un punkist?

– De ce nu?, I-am admirat dintotdeauna pe Sex Pistols.

În dimineaţa următoare, după şedinţa de modeling, domnul Mowby l-a întâlnit pe Roger în salon şi l-a anunţat vesel:

– Am o mare surpriză pentru tine.

Roger detesta surprizele. Nu-i aduceau decât dezamăgiri.

– Despre ce e vorba?

– Dacă v-aş spune, nu ar mai fi o surpriză.

Plin de negre presentimente, inexplicabile, Roger a intrat la Stanhope. L-a găsit pe Will în grădină, aşezat la umbră, cu revista *Times* pe genunchi. La apariţia lui Roger s-a ridicat şi i-a arătat ziarul.

– Tatăl tău tocmai s-a căsătorit. Iată anunţul!

Roger a primit ştirea cu indiferenţă, ca şi cum ar fi fost vorba de un fapt divers. Din fericire, judecătorul nu a aşteptat întoarcerea sa la Londra. Will părea încurcat. Ar fi vrut să vorbească, dar nu găsea cuvintele potrivite. Roger i-a observat reticenţa.

– Ceva nu merge?

Will îl privea ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

– Nu, nu, totul este bine..., sau aproape...

– Ce vrei să spui?

– Nimic, nimic important...

Will purta un halat verde, de burete. Sub pulpanele sale, nişte bermude încă umede se mulau pe sexul său. El a adăugat:

– În timpul absenţei tale am făcut câteva lungimi de bazin... Prietenii mei au venit să mă vadă... Adoră piscina...

– Vreau să fac un duş, a spus Roger. Căldura jilavă din aceste zile de toamnă mă face să transpir.

Will l-a privit cu un aer straniu... Roger simţea o plăcere extremă de a sta sub jetul cald al duşului, care îi biciuia plăcut pielea. Adesea, intra în erecţie şi simţea nevoia imperioasă să se elibereze de spermă printre picăturile de apă ce cădeau cu putere. Se delecta de zece minute sub duş, când Will a intrat în baie. Ezitant, s-a apropiat de prietenul său. Surâdea. Privirea lui s-a plimbat pe corpul lui Roger, pe pielea care câştigase o transparenţă sidefie. Roger nu se mira atunci când ochii oamenilor, cunoscuţi sau necunoscuţi, se holbau la el, era conştient de farmecul pe care îl degaja, de sexualitatea pe care o aducea, fără să vrea, de atracţia exercitată de corpul său... Solicitările, care îl asediau, ar fi umplut de bucurie şi de mândrie pe orice băiat de vârsta lui, ar fi impresionat pe admiratori, mai curând decât pe admiratoare, dar pe el nu-l impresionau; rece şi distant, evolua ca Hyperion în spaţiul astral... Femeile şi homosexualii îl urmăreau cu aceeaşi ardoare; pierdut în visele sale, îi ignora pe oameni... Se mira acum să regăsească această excitaţe în privirea lui Will...

– Vreau să-ţi fac o confesiune, a spus Will. Am avut azi o experienţă tristă, foarte tristă.

Vocea dulce a lui Will broda sunetele pe zgomotul susurat al duşului.

– Adesea, este penibil să faci mărturisiri... Aş putea veni mai aproape de tine? Aş avea mai mult curaj...

– Bineînţeles. E loc destul pentru amândoi.

Will şi-a scos halatul şi chiloţii. Roger s-a întors ca să-i facă loc sub duş.

– În această dimineață, în timp ce prietenii mei făceau sărituri și înotau în piscină, ca niște mici delfini, am urmat o fată într-o cameră, de la etaj, în care puteam fi singuri... Avea pielea mătăsoasă, sânii copilărești, buzele senzuale.... Este o descriere banală, nu sunt poet ca tine... Ne-am dezbrăcat, am îmbrățișat-o... Eram foarte încins... Am împins-o pe pat, am urcat pe ea... și mă pregăteam să o pătrund, când brusc m-am golit de sânge; arătam jalnic sub ochii fetei; surâsul ei ironic a fost mai rău ca o palmă... Mi-a spus că nu trebuie să-mi fac griji, se mai întâmplă; și-a tras bikinii și s-a tirat. Sunt sigur că acum le povestește prietenelor ei despre eșecul meu; până acum m-am culcat cu fete fără nicio problemă, de data asta cred că mi-am amintit de ceea ce mi-a spus tatăl meu despre SIDA....

Și-a pus buzele pe umărul lui Roger, care l-a prevenit cu blândețe:

– Ascultă Will... eu nu sunt la prima experiență sexuală, m-am culcat cu două fete și cu un băiat... aș putea să am SIDA....

Will și-a sprijinit capul pe pieptul ud al lui Roger.

– Nu trebuie să ai teamă de mine... Te-am mințit, sunt virgin... Privește... Nu sunt impotent...

În taxiul care îi conducea la Notting Hill, Roger era bântuit de gânduri negre. A mângâiat cu un gest automat capul lui Doris, ce stătea culcată la picioarele sale și, din timp în timp, arunca o privire fugară spre Will, ce fredona ultimul lor cântec, *Strugling to be Happy*. Noile sale raporturi cu Will îi vor complica existența, deja foarte încâlcită, mai rău ca un labirint... Rătăcea printr-un talmeș-balmeș de culori și poteci fără să posede vreun fir al Ariadnei care să-l ajute să iasă. Will și-a pus prietenește mâna pe genunchiul lui Roger. Simțea nevoia, plăcerea, setea de a-l atinge, de a-i simți în mod fizic prezența.

– Sunt fericit, Roger. Sunt atât de fericit, că am chef să dansez, să-mi strig bucuria, să explodez, să fac pe cer un foc de artificii uriaș. Aș vrea să mă aliniez cu stelele docile și să înscriu câteva cuvinte... Îl iubesc pe Roger, iar Roger mă iubește....

Doris a oftat indulgentă. Slăbiciunea oamnenilor, atât de mari, atât de puternici o făceau confuză. Roger a atins tandru mâna prietenului său.

– Trebuie să păstrezi în străfundul sufletului tău această fericire care nu va putea niciodată să înflorească în libertate. Acest fel de dragoste este tolerat cu condiția să rămână ascuns..., mai mult sau mai puțin îmbrăcat într-un limbaj diplomatic. Brett Anderson, interpretul fabulosului grup Suede, a explicat ziariștilor: eu mă consider un bisexual care nu a avut niciodată experiențe homosexuale. Abil, nu? Androginia lui David Bowie și Mick Jagger este mai mult sau mai puțin acceptată. Numai Elton John este îndeajuns de mare pentru a-și permite luxul de a înfrunta conformismul moraliștilor. Toată lumea uită tentația, gustul dulce al fructului oprit.

Roger și-a consultat ceasul.

– Am întârziat. Oamenii de la Stardust trebuie că-și rod unghiile. Sunt sigur că ne pregătesc o primire proastă...

Taxiul a traversat Picadilly pentru a se angaja pe Regent Street. Roger privea cu un ochi distrat peisajul citadin arhicunoscut. Brusc, a lăsat să-i scape un țipăt.

– Iată o surpriză. Mowby a pus afișe peste tot.

A oprit taxiul, l-a plătit, apoi a coborât, trăgându-l pe Will năucit. Doris i-a urmat pe trotuarul plin de pietoni.

– Privește, Will! Privește!

Will a văzut un panou de reclamă imens, luminat de proiectoare, ce acoperea fațada unei case cu patru etaje. Imaginea în mișcare a lui Roger prezenta o serie de veșminte sport create de Casa de modă Saint Georges.

– Superb!, a exclamat Will încântat. Este o publicitate fantastică pentru tine și indirect pentru grupul nostru. Hainele purtate de la Calvin Klein de către Marky Mark au contribuit la gloria rapperului mai mult decât prestațiile sale *live*.

– Publicitatea lui Calvin Klein, ce a făcut de la sine servicii notabile lui Marky Mark, pentru mine se va dovedi catastrofală. Ea pune în mod brutal capăt unei comedii pe care am jucat-o în ultima vreme cu un anumit succes. Fotografia mea afișată pe toți pereții nu are cum să scape de vigilența tatălui meu. Acum el mă va urmări peste tot. În ochii lui, am comis cea mai rea dintre crime. Un interpret este la rigoare acceptabil. În ochii lui, un manechin nu este decât un *call-boy*. Adjectivul nu este rău plasat. Prima consecință: nu voi mai putea să mă bucur de

ospitalitatea ta şi a tatălui tău. Va trebui să-mi încetez activitatea cu Mowby şi să mă retrag practic din grup. Involuntar, semăn dezordine... Ca să exprim ceea ce îmi rămâne de făcut, voi folosi limbajul jurnalistic: trebuie să intru în clandestinitate... Este ocazia de a cunoaşte lumea nevoiaşilor, a plevei ce se ascunde sub lustrul societăţii de consum. La urma urmei, tatăl meu va ceda, nu eu....

Walter Osborne dovedea un adevărat cult pentru familie. Atunci când era într-o criză majoră, el chema în ajutor adunarea familiilor Huntington, Hastings, Gresterforth şi Sunderland, fără să uite pe Northminster după căsătoria sa cu Annabel. Ducii şi conţii, nemişcaţi ca Buddha în meditaţie, erau aşezaţi pe nişte scaune cu spatele aurit în formă de liră. Aveau cu toţii un aer important când - îmbrăcaţi cu robele lor purpurii - primeau cu mare fast pe regină la Camera Lorzilor. Îmbrăcaţi burghez - costum în trei piese, cravată de culoare închisă - ei îşi pierdeau morga de paradă pentru a dobândi o faţă mai umană. Un Hastings avea aerul blând al unui contabil pensionar. Un Sunderland pântecos, cu obrajii durdulii, roşii, reamintea de un preot gurmand ce iubea vinul bun. Un Huntington masiv, cu faţa rotundă, cuperoasă semăna cu un măcelar ce tocmai şi-a ridicat şorţul pătat de sânge.

Un consiliu macho, căci nu figura nicio femeie alături de aceşti domni aranjaţi în arc de cerc, ca un tribunal *sui-generis*, ce trebuia să judece cazul lui Roger. Înaintea lor, Walter Osborne se agita, înotând pe o mare de mânie.

– Trebuie să-l internez într-un azil de nebuni! Fiul meu este ruşinea familiei noastre! Am aflat recent că s-a asociat cu drojdia societăţii, ce nu respectă nici tradiţia, nici valorile umane, nici morala cea mai elementară. Roger frecventează derbedeii, capetele rase, negrii şi metecii.

Contele, tatăl său, a schiţat o grimasă de dezaprobare. Familia Huntington nu a căzut niciodată în păcatul xenofobiei. Strămoşii săi formau un ONU în miniatură: germani şi austrieci, americani şi francezi, italieni şi spanioli, precum şi câţiva ruşi, coborâţi din arborele imperial tăiat de Lenin şi banda sa. Familia Huntington a primit cu plăcere invitaţiile

oamenilor cu prepuțul circumcis, prinți arabi și bancheri evrei. Un Gresterforth a depășit chiar măsura atunci când s-a căsătorit cu o dansatoare arabă ce nu era nici prințesă, nici fiică de șeic; tatăl ei vindea fleacuri într-un bazar din Alger. Pentru urmașii îndepărtați ai cavalerilor căzuți în timpul cruciadelor sub loviturile musulmanilor infideli, această mezalianță aberantă insulta bunul-simț și memoria eroilor dispăruți. Toate porțile s-au închis în fața acestei oi râioase a familiei. Ca represalii, Wilbur Gresterforth a uitat să menționeze titlul său de noblețe pe cărțile de vizită și pe documentele numeroaselor sale întreprinderi. Noblețea și afacerile sunt incompatibile, spunea el. Wilbur găsea că este rea concepția Majestății Sale ce acorda titluri de noblețe burghezilor care produceau bideuri sau veșminte în cantitate industrială.

Expulzarea lui Wilbur de către tovarășii lui a căzut în desuetudine atunci când s-a constatat că figurează în *Forbes* printre primii zece miliardari ai lumii; o depășea chiar și pe regina Angliei. A fost iertat, cu atât mai mult cu cât acorda împrumuturi părinților săraci, uitând să le mai ceară înapoi.

Walter a pus sfârșit mișcării sale oscilatorii de la un cap la altul al camerei, a aruncat o privire supărată spre auditoriu, apoi a arătat cu un gest revistele de pe biroul său.

– Roger se contorsionează și adoptă poziții impudice pentru a apărea în fotografii de modă. Fiul meu se vinde pentru bani. Nepotul dvs., tată, se deșănțează și se prostituează pe marile panouri publicitare. Este o rușine care cade asupra mea, asupra familiei!

Contele Huntington a făcut un gest de potolire.

– Păstrează-ți calmul, Walter! Dumnezeu ne aprobă! Noi trebuie să avem răbdare și să judecăm fără *parti-pris*.

– Atunci când pronunțați numele lui Dumnezeu, inima mea se tulbură, a declarat Walter pe un ton teatral. Îmi amintesc ce mi-a spus Roger într-o zi... mi-a spus... a îndrăznit să-mi spună că dumnezeul lui este Jim Morrison, iar Rimbaud, profetul. Mi-a vorbit de Rimbaud, acest poet ce l-a corupt pe Verlaine... sau invers?... Îmi scapă acest detaliu scabros... de altfel, neesențial.

– Cine este acest domn... Morrison?, a întrebat ducele de Northminster. Un șef de sectă?

– M-am documentat despre acest personaj trist, a spus judecătorul. Trebuie cunoscuți inamicii, pentru a-i combate mai bine! Fiul unui amiral - îl deplâng pe acest tată nefericit - student mediocru, poet ratat, interpret de rock dedat drogurilor şi mare consumator de alcool, el a declarat ziariştilor că tatăl său este mort, deşi era în viață. Şi-a jignit mama prin versuri ruşinoase... Din fericire, moartea l-a luat... în nişte condiții foarte dubioase...

Contele Ayrton - cu barba triplă acoperindu-i în parte cravata ca un pieptar - a intervenit cu un sentiment de tristețe trezit de nedemnitatea umană:

– Aceşti rockeri sunt foarte bizari! Îmi amintesc de Sex Revolvers...

– Sex Pistols!, l-a corectat Gresterforth.

– Aceşti anarhişti care insultau imnul nostru *God Save the Queen*, a continuat Ayrton, ignorând întreruperea. Toți aceşti detractori ar trebui închişi în Turnul Londrei!

– De multă vreme Turnul Londrei nu mai serveşte de închisoare, a surâs Gresterforth.

Walter a reluat indignat:

– Fiul meu m-a mințit, m-a păcălit grosolan. M-a lăsat să înțeleg - sunt câteva luni de atunci - că îşi petrece vacanța în Franța, pe Coasta de Azur. În realitate, reîntors în Anglia, poza pentru un fotograf clandestin şi se producea într-un grup de rock cu idei subversive!

Contele Ayrton a emis un suflu de şarpe astmatic:

– Aceste lichele au idei stranii...

– Într-adevăr!, a spus Walter. Aspectul cel mai grav al acestei afaceri este uzul de fals de care s-a dovedit capabil Roger. Fiul meu a pretins în fața angajatorilor că eu sunt mort. Lecțiile lui Jim Morrison s-au dovedit fructuoase. Un detectiv particular, pe care eu l-am angajat, a descoperit întreaga filieră. Mă gândesc să alertez Scotland Yardul.

Contele Ayrton a tresărit violent, ca un animal însemnat cu un fier roşu:

– Ce? Scotland Yard? Niciodată! Scandalul ne va umple de mocirlă. Un tânăr membru al familiei noastre tocmai a fost arestat pentru că a condus maşina în stare de ebrietate. Asta

ajunge! Roger şi bucătăreasa, traşi în justiţie? Inacceptabil. O internare fără zgomot într-un spital psihiatric ar fi preferabilă. Soluţia ta, Walter, este cea mai bună.

Gresterforth a râs în hohote:

– Glumeşti, dragul meu. Fără zgomot?! Copilul minune al familei Huntington, doctor în litere al Universităţii Oxford, salutat de critici cu aprecieri elogioase după debutul său artistic...

– Rockul nu ţine de artă!, a declarat judecătorul sentenţios.

Gresterforth l-a privit amuzat:

– Este opinia ta, micul meu Walter. În ce priveşte internarea lui Roger într-un azil de nebuni, este ideea cea mai abracadabrantă ieşită dintr-un creier omenesc! Ce psihiatru ar îndrăzni să-şi asume o asemenea responsabilitate? La ora actuală legea recunoaşte copiilor dreptul de a se separa de părinţii lor legitimi... Trebuie să ştii asta, Walter!

– Desigur. Este o lege stupidă! Votată de un parlament lovit de demenţă.

– *Dura lex sed lex*!

Contele Huntington a intervenit pentru a modera spiritele prea încinse.

– Înţeleg indignarea şi dezacordul lui Walter. Înainte de a ne reuni aici, pentru a găsi o soluţie împreună, Walter mi-a mărturisit, strangulat de emoţie, că Roger s-a volatilizat în natură, în spaţiu... O umbră printre umbre. La toate aceste complicaţii se adaugă afacerea sordidă cu fata Deathridge. Walter se teme de o răpire. Toată lumea ştie că eu sunt bogat. Vă reamintiţi de răpirea tânărului John Paul Getty jr, răpitorii i-au tăiat o ureche. Bătrânul Getty a trebuit să dea câteva milioane... Numai în Londra, în acest oraş tentacular, ce nu este milos cu copiii pierduţi...

– Roger nu mai este un copil, a spus Hastings, agitându-şi mâna durdulie pentru a risipi fumul de ţigară scos de vecinul său, contele Ayrton, ce infestase încăperea. Roger are capul pe umeri...

Walter a lovit cu pumnul în maldărul de reviste:

– Vreau să vă asigur... eu nu voi aştepta cu braţele încrucişate urmarea evenimentelor! Voi acţiona!

Roger se plimba visător pe trotuarele din Notting Hill. Doris, cățelușa albă, îl urma cu un pas de dans. Și-a reluat ochelarii negri și cascheta cu lungi viziere, înfundată pe cap, ce-i ascundea pletele blonde bine strânse. Îmbrăcăminte BBB îi compromitea totuși anonimatul, căci banalitatea sa contrasta cu extravagantele celorlalți adolescenți - băieți și fete - ce fac ca prin etalarea apartenenței lor la diferite grupări, bande, clici, triburi sau curente rock să fie numiți capete rase, *skas, rasta, mods, queens, fachos, machos, rackabillys, prolos, panteres, shunks* și chiar punkișți, reveniți în forță după o scurtă eclipsă. Aceste porecle sunt legate fie de culoarea pielii, fie de concepțiile politice rasiste în general, fie de adoptarea unei anumite mode vestimentare, fie de dependența de un mediu social bine definit, fie de solidaritatea față de o mișcare umanitaristă, fie de gustul pentru un anumit stil de rock. Îndrăgostiții de tatuaje sunt pasionați de o formă de ornamentație rezervată altădată ocnașilor. Coafurile oferă o inepuizabilă varietate de stiluri: capete rase, capete cu coame strâmte, cu tente de roșu, albastru, verde sau galben, cranii cu părul ușor trasat în coadă de șobolan, cranii cu modele desenate cu briciul - șerpi, păianjeni etc.

O modă insolită face furori printre fete: fesele goale expuse, grație unor mici deschizături rotunde decupate în partea din spate a blugilor atrag privirea trecătorilor, deveniți voaiori fără voie. Fuste foarte scurte permit explorarea vizuală îndrăzneață a dantelei chiloților. Negrii au copiat pe rapperii americani, iar motocicliștii albi îi imită pe Hell's Angels din Los Angeles. Schimburile culturale inițiate de Beatles și Rolling Stones continuă cu veselie. Pietonii pașnici trebuie să facă salturi dezordonate ca să evite coliziunea cu tinerii ce trec în trombă pe role sau pe skateboard - patine și planșe pe role. A merge pe trotuar a devenit mai periculos decât a traversa strada prin afara pasajului pentru pietoni. Turiștii străini, ușor de recunoscut din cauza aparatelor fotografice agățate la gât, ca și provincialii atrași de prestigiul capitalei, privesc interzișii această defilare exotică, întrebându-se dacă nu cumva se află în Africa, în Bronx, pe vreo insulă din Jamaica sau prin India. După căderea nopții, cuplurile fac dragoste sub ochii trecătorilor, ce surâd cu o indulgență complice. Popi rigizi în scaunele lor

critică moravurile depravate ale tinerilor, dar strălucirile vocii lor vibrânde de mânie se pierd inutil sub cheile bisericilor. Amenințarea unui cer iritat nu mai impresionează pe nimeni.

Roger a ales în mod deliberat clandestinitatea. O clandestinitate relativă, căci prezența lui Doris alături de el echivala cu un parfum afișat cu ostentație. Lansa o nouă provocare tatălui său și societății conformiste din care face parte familia sa. Știa că judecătorul nu ar îndrăzni să facă apel la poliție, căci scandalul ar păta numele familiei Huntington și i-ar submina prestigiul său de magistrat. A luat măsuri de răspuns. Voia să arate copilului său că revolta nu este bună și că urmărit din toate părțile, fugarul va renunța în cele din urmă. În cursul unei întâlniri fixate la telefon, Will i-a confirmat corectitudinea raționamentelor și temerilor sale:

– Tatăl tău ne-a băgat în rahat până la gât.

Will, de obicei timid, politicos, cu vorbirea pură, cizelată - influența lui Roger juca desigur un rol - a uitat reținerea sa și s-a exprimat ca un adolescent mânios: „Goldbloom este furios! Căci tatăl tău i-a interzis vânzarea discului. Patronul de la Stardust este înnebunit căci dispariția ta i-a aruncat în aer tot programul. Plecarea ta a prăbușit formația *Happy Ones*. Danny a înțeles în fine că fără tine nu este decât un tip sărman".

Will s-a îndreptat spre o altă ordine de idei:

– Nu ai alergat destul? Unde ți-ai găsit un culcuș?

– Într-o locuință ilegală...

– Cum?, a strigat Will indignat.

– Da. Și mă simt foarte bine. Sunt niște case ale municipalității construite pentru oamenii cu mijloace reduse, imobile vechi, ajunse în ruină, abandonate de vechii locatari și invadate acum de o lume stranie, dar simpatică: pictori nevoiași, șomeri, artiști dramatici fără vreun angajament, dealeri, fugari ca mine, evadați, poeți pierduți printre vise, prostituate fără susținere..., în fine, tot evantaiul.

– Mă iei să văd și eu?

– De ce nu? Dar săptămâna viitoare. Pentru că azi e deja prea târziu. Vecinătatea este mai curând neliniștitoare, iar ambianța este sinistră.

Will l-a privit alarmat:

– Şi nu ţi-e frică?

– Nu. Doris îmi asigură securitatea imediată. Ieri seară, întorcându-mă la mine, am fost atacat de un drogat care voia să îmi ia banii. Doris a intervenit ca un *deux ex machina*. Şi-a înfipt colţii în fesele agresorului, care a luat-o la goană urlând de durere.

– O invidiez de Doris! Ar trebui să mă păstrezi aproape...

– Nu cred că tatăl tău ar fi de acord.

– Apropo. A primit un telefon de la judecătorul Osborne care i-a propus să angajeze o acţiune împotriva lui Goldbloom. S-a lovit de un refuz politicos, dar ferm. Tatăl meu i-a spus că e preferabil pentru un băiat de vârsta mea să facă parte dintr-un grup de rock pe cale de afirmare, decât să bată străzile. Judecătorul a fost foarte dezamăgit. Acum ce vei face?

Roger a ridicat din umeri.

– Nu ştiu... O să mă gândesc... Voi găsi eu o soluţie...

În timp ce devora cu Will hamburgeri la un McDonald's, diverşi tineri cu aspect foarte diferit îl salutau amical pe Roger, ce le răspundea cu un surâs larg. Fetele îi făceau ochi dulci.

– Văd că te bucuri în acest cartier de o anumită simpatie...

– Într-adevăr. Oamenii de la colţul străzii îi iubesc pe interpreţii rock.

– Mă fac gelos.

– Nu este cazul, a răspuns Roger foarte vesel.

Un negru cu faţa radioasă s-a apropiat de Roger şi l-a bătut uşor pe umăr:

– Dennis te caută de câteva zile. Vrea să-ţi vorbească. Vrea să-ţi facă o propunere.

– Mulţumesc, Ales. Mâine la aceeaşi oră îl aştept aici.

– Bine. Îi voi transmite mesajul tău. Le revedere.

Puţin după aceea un tânăr cap ras, cu braţele goale tatuate până la subţioară, s-a aşezat direct la masa lui Roger, care a făcut prezentările:

– Ross este campionul de kung-fu al cartierului. Într-o seară m-a scos dintr-un impas. Câţiva ţicniţi îmi voiau pielea.

– Da, dar ei nu ştiau că tu eşti Roger Osborne. Roger Osborne

al nostru. Din fericire pentru tine, albi, negri, galbeni, bronzaţi îţi iubesc cântecele deopotrivă. Dar atenţie! La Notting Hill există încă raşi gata să-i taie pe masculii care îi pup în fund prea mult pe negri.

Roger nu a părut impresionat de avertismentul lui Ross, care a reluat:

– Proful de istorie ne-a vorbit într-o zi despre genii. Numele îi ieşeau din gură ca nişte păsări din pălăria unui prestidigitator, ca nişte albine dintr-un stup. Toţi acei masculi erau albi. L-am întrebat dacă există şi negri geniali. Mi-a dat numele unui scriitor - l-am uitat - şi a vorbit apoi de Martin Luther, Malcolm X, Louis Armstrog, Michael Jackson... de acord, cântăreţii şi jazmenii sunt o legiune..., dar adevăratele genii lipsesc la apel. Pe scurt, lista era cam subţire.

Întristat de propensiunea nefericită a extremiştilor de dreapta sau de stânga de a escamota adevărurile care nu le convin, Roger a răspuns liniştit:

– Profesorul a uitat probabil să vă spună despre vechile civilizaţii africane ce au cunoscut o dezvoltare remarcabilă. Strălucita civilizaţie egipteană, ce a dat piramidele şi monumentele splendide, era de esenţă africană. Sclavagismul instituţionalizat mai târziu nu era de natură să dezvolte cultura neagră...

– Roger, te iubesc, dar nu vreau să ascult gogoşile tale. Argumentele tale mă fac să vomit.

După plecarea lui Ross, Will îl privi cu admiraţie pe prietenul său:

– Eşti un diplomat înnăscut. Nu aş ajunge niciodată să mă descurc ca tine. Acum o ultimă veste: plec la Acapulco, să mă văd cu maică-mea; rămân două săptămâni în compania sa, apoi te voi reîntâlni la Londra.

– Nu mi-ai vorbit niciodată de mama ta.

– Nici tu... Am crezut că nu e un subiect pe care îl ai la inimă... Părinţii divorţaţi...

Şi-a lăsat fraza în suspensie.

Roger şi-a găsit culcuşul într-un imobil insalubru şi păduchios, gata de demolare. Locuitorii săi ilegali - femei şi bărbaţi, tineri

şi bătrâni - l-au primit cu bucurie. Le trezea instinctele materne, de simpatie, de veselie, adesea gânduri de nemărturisit. Nimeni nu îi punea întrebări cu privire la identitatea sa, la motivele fugii, la detaliile sejurului său. O adevărată Curte a Minunilor în plin secol XXI. Un spaţiu trist care te făcea să plângi, condus de o fatalitate ce ţi se lipea de piele pentru toată viaţa. O lume neverosimilă... de rataţi, nefericiţi, uitaţi, ce sângerau, râdeau, cântau, se rugau, urlau, făceau dragoste şi sperau într-un viitor mai bun. Roger înţelegea acum revolta panchiştilor ce vituperau împotriva inegalităţilor sociale, ce denunţau faliile ivite între cei bogaţi şi cei lipsiţi de mijloace, între privilegiaţi şi şomeri, între viaţa în roz şi decăderea liberă a demnităţii umane.

Încă de la venirea sa, Roger a primit oferte de serviciu. Un dealer i-a propus să-i fie coechipier şi să vândă droguri la poarta şcolilor; faţa sa plăcută i-ar fi permis să se amestece printre elevi fără să trezească bănuieli. Roger a refuzat politicos. O doamnă ştirbă - ce pretindea că a fost în tinereţe *stand-in* a lui Vivien Leigh - i-a făcut lui Roger o propunere pe care el a refuzat-o dintr-o dată: să fie adoptat de către un cuplu fără copii.

Roger împărţea o cameră mai mare amenajată sub acelaşi acoperiş cu alţi patru băieţi: Troy, un desenator de graffiti, ce îl introdusese în acest mediu original; Brad, un tânăr prostituat, ce-i ajuta pecuniar cu plăcere pe prieteni; Keith, un acrobat de circ specializat la trapez, ce-şi pierduse partenerii în timpul unui carambolaj uriaş ce a avut loc pe autostradă - trailerul lor, lovit şi incendiat de către un camion cisternă plin cu benzină, a fost redus la o grămadă de fiare; cel mai tânăr din camera lor era un puşti trist, de unsprezece ani, care nu râdea niciodată şi care vorbea foarte rar. Nişte femei îi aduceau mâncare. Eric primea slabul tain cu o mare curtoazie, ce fermeca pe binefăcători. Roger l-a luat imediat în grija sa. Eric era frumos, avea fruntea înaltă, iar buclele îi căzeau în dezordine pe urechi şi pe gâtul slab. Cânta la chitară şi adesea cu o voce subţire şi dulce. Cuvintele sunau bine şi se potriveau cu muzica. Roger nu-şi amintea să fi auzit vreodată aceste cântece.

– Eu sunt compozitorul şi poetul, a explicat Eric cu mândrie.

Şi-a părăsit casa părintească fără să lase urme. Mama sa,

care nu l-a dorit, îl bătea întruna fie cu motiv, fie fără. Tatăl său, ce presupunea că soția i-a născut acest copil în complicitate cu un străin, îl bătea pentru cea mai mică greșeală. Îl trăgea de păr și îl dădea cu capul de masă. Ultima dată l-a aruncat la pământ, l-a jucat în picioare, i-a rupt două coaste și i-a spart splina. La spital, tatăl a explicat cu o aparentă disperare că s-a împiedicat și a căzut din greșeală pe copil. Soția i-a confirmat spusele. Terifiat, copilul nu a îndrăznit să dezvăluie adevărul. A suferit o intervenție chirurgicală reușită. Temându-se la întoarcerea acasă și de o nouă repriză de rele tratamente, el a fugit din spital și, după câteva zile de rătăciri și înnoptări printre sacii de gunoaie, în cele din urmă și-a găsit refugiul în casa dezafectată. Cu ocazia unei descinderi a poliției, o gravidă l-a ascuns sub o pătură alături de ea. Polițiștii s-au retras. Pe jumătate sufocat, Eric a părăsit adăpostul. Nu ieșea niciodată în stradă, căci polițaii îi aveau semnalmentele.

Troy trasa graffiti mirobolante pe niște foi mari de hârtie și le vorbea colegilor de cameră despre New York, orașul viselor lui, în care pasionații de graffiti au deschis expoziții și săli cu vânzare. Anumite piese atingeau la licitații chiar și zece mii de dolari.

Keith, acrobatul, era bântuit de coșmaruri. În timpul nopții, urla ca o fiară și se trezea transpirat. Moartea groaznică a colegilor lui îl obseda. Căuta în zadar un angajament. Directorii de circ îl concediau căci se temeau de ghinionul legat de persoana sa.

Brad, prostituatul, era un băiat simpatic la propriu și la figurat. Ținuta sa BBB mirosea tot timpul a lavandă. Meseria lui aducea bune câștiguri, dar el nu risipea banii. Hrana și ținutele îl costau puțin. Cea mai mare parte a câștigurilor lui erau îndreptate spre un mic oraș din Scoția. Șase frați mai mici așteptau mana cerească așa cum puii își așteaptă hrana în cuibul lor. Îi scria mamei sale văduve lungi scrisori. Insista asupra postului său bine plătit și asupra satisfacției patronilor săi. Când arăta mândru misivele vecinilor, nimeni nu se îndoia de adevăr. Roger înțelegea omisiunile mentale ale lui Brad și nu le condamna.

Cuvintele lui Jim Robbins îi reveneau adesea în minte. Trebuie să trăiești cu mijloacele săracilor pentru a cunoaște

suferințele lor și a interpreta complexitatea problemelor lor.

După plecarea lui Will la Acapulco, numai Dennis Cameron menținea legătura, destul de precară, dintre Roger și lumea exterioară. Dennis i-a propus să constituie un grup rock independent. El va găsi ușor interpreți gata să-l urmeze. Jim îi oferea prima parte a concertelor, pentru a-l ajuta să iasă din rahatul în care l-a băgat tatăl lui. Limbajul verde al lui Dennis îl amuza pe Roger, care i-a recomandat să se debaraseze de expresiile argotice dacă voia să scrie versuri pentru cântecele lui. Stilul clar, epurat al lui Morrison trebuia să-i servească ca ghid. Dennis își clătina capul neîncrezător, promițând să-și curețe limbajul, dar își uita angajamentul imediat ce se găsea singur.

Roger a aflat, prin intermediul lui Dennis, că numeroși tineri din Notting Hill, cuceriți de muzica și de personalitatea sa, comentau cu iritare comportamentul tiranic al judecătorului Osborne. Acest magistrat îmbătrânit ignora că vânătoarea de vrăjitoare era proprie unei perioade revolute. Roger a aflat că tatăl său a mobilizat forțele obscurantismului învechit împotriva luptătorilor noului. Dar el nu știa decât partea vizibilă a acestui aisberg. Partea cufundată în apa oceanului scăpa privirii sale.

Acțiunea în justiție declanșată de Walter Osborne, fără știrea tatălui său, a lui Wilbur Gresterforth și a ducelui de Northminster a făcut mari valuri, care l-au împins pe Sam Goldbloom spre centrul ciclonului. Clubul Stardust cerea despăgubiri pentru a acoperi cheltuielile cauzate de întreruperea concertelor formației *Happy Ones*; fabricanții de discuri și de casete video - pentru livrările executate integral, dar fără a fi onorate; diversele lanțuri de radio și televiziune - pentru ruperea contractelor de emisie. Interdicția notificată atelierului lui Mowby, cu privire la multiplicarea și difuzarea fotografiilor lui Roger, a generat o serie de procese intentate de revistele de modă și de agențiile de publicitate care au plătit scump dreptul de a le utiliza.

Goldbloom întrevedea tenebrele prăpastiei care era gata să-l înghită, atunci când o mână de ajutor s-a îndreptat spre el. A strâns-o febril, dar fiind conștient de faptul că în schimb va trebui să accepte condițiile grele ale unui parteneriat exigent

şi incomod. Cu independenţa pierdută, va fi obligat să danseze după muzica lui Harold Dexter.

Domnul Mowby lucra de multă vreme pentru mogulii presei. El dispunea de o anumită autonomie, dar avea oroare de scandal. Problemele financiare îl preocupau mai puţin decât campaniile de presă ostile sau articolele care forfecau prea tare viaţa intimă a manechinelor lui. Era cazul lui Roger Osborne. Reporteri şi critici forfoteau în jurul lui. Imensul grup de presă al lui Dexter a trecut la contraatac.

Eric cânta la chitară *Yesterday*, de Paul McCartney. Roger, Troy şi Keith îl ascultau încântaţi. Uşa se deschise până la perete şi Sally, o tânără dansatoare fără angajament, vecină de palier, năvăli gâfâind, agitând pe deasupra capului un săptămânal bogat ilustrat.

– Roger, fotografia ta figurează în mai multe reviste. Nu am avut destui bani să le cumpăr pe toate. Este minunat să-ţi vedem faţa etalată peste tot. Nu ştiam că eşti o celebritate.

Băieţii au examinat fotografia, apoi s-au auzit stigăte de entuziasm. Dintr-o cameră vecină s-au auzit sonorităţile unei cântec interpretat de *Happy Ones*. Roger a recunoscut una din compoziţiile sale favorite, *Playng with eternity*. O eternitate s-a scurs de când posturile de radio au încetat să-i difuzeze cântecele. Brad a intrat mai devreme ca de obicei şi a fost pus la curent cu cauza acestei veselii. Când a aflat despre ce e vorba, a invitat pe toată lumea la McDonlad's-ul din colţ pentru a sărbători evenimentul. Înainte de a intra în restaurant, Roger a observat un mare semn de întrebare pe un panou publicitar ce prezenta mai înainte fotografia sa. Pentru prima dată, chibzuitul Brad a oferit tot ce era mai bun în meniu şi chiar în porţii duble. Erau la desert - îngheţată triplă - când Dennis Cameron a intrat în sală, şi după ce a aruncat o privire circulară asupra tuturor clienţilor, s-a apropiat de Roger şi de grupul lui. Transpiraţia îi şiroia pe faţă.

– Roger, te caut de câteva ore. Doctorul Stanhope m-a contactat. Vrea să-ţi vorbească urgent.

Roger a avut o tresărire care a făcut ca linguriţa să-i cadă din mână.

– Will? I s-a întâmplat vreun accident?

– Nici vorbă. Este vorba despre ceva ce te priveşte personal.

Intrigat, Roger a intrat într-o cabină telefonică şi a format numărul de telefon al Casei Stanhope. Doctorul i-a răspuns personal:

– Am veşti bune pentru tine şi pentru *Happy Ones*. În numele tatălui tău, vicontele Gresterforth a agitat drapelul alb şi a propus încetarea ostilităţilor. Ar vrea să vă întâlniţi.

Roger se temea de o cursă. A refuzat întâlnirea propusă de unchiul său. Medicul a insistat pledând cauza lui Gresterforth. Sinceritatea lui era în afara oricărei îndoieli. Sub aceste baze, Roger a acceptat o întrevedere pe un teren neutru. Doctorul Stanhope, mai curând amuzat de afacerea care îl interesa şi pe fiul său, a abandonat pentru o zi preocupările lui profesionale, pentru a realiza în cele mai bune condiţii această luare de contact. Demersul lui Gresterforth, care nu se deranja niciodată pentru fleacuri, şi seriosul Roger, care se purta ca un adult precaut, l-au scos puţin din rutina sa de multe ori plictisitoare.

L-a condus pe Roger la bordul maşinii sale Bentley spre un refugiu de pe autostrada M4. Gresterforth a sosit singur la volanul maşinii sale Bentley, identică cu cea a doctorului. Bentley indică un statut social bine definit. Rolls-Royce arată un mare lux adesea epatant al şeicilor din Golf, înalta stare a actorilor ce au atins vârful gloriei şi al capetelor încoronate ce dispun încă de venituri suficiente; Ferrari desemnează pe copiii de bani gata, pe sportivii înstăriţi, pe artiştii în plină ascensiune, pe gigolo bine plătiţi şi pe bărbaţii maturi ce vor să afişeze o tinereţe puţin ofilită; Bentley marchează severitatea emfatică, inflexibilitatea înaltei burghezii, rigoarea bancherilor sau rigiditatea înalţilor prelaţi; în fine, micile maşini modeste, puţin scumpe, aproape invizibile sunt rezervate tinerilor bogaţi şi indivizilor foarte bogaţi care vor să treacă neobservaţi pe sub nasul celor de la fisc.

Întâlnirea dintre Roger - mereu în alertă - şi Wilbur, ce a afişat un umor radios, s-a derulat în linişte.

– Dragul meu, a exclamat vicontele întinzându-i mâna, războiul s-a sfârşit. S-a făcut o tranzacţie. Avocaţii lui Goldbloom şi Mowby au invocat buna lor credinţă. Acoperiţi de semnătura

pretinsului tutore, puteau la rândul lor să ceară despăgubiri, pentru că acțiunea în justiție introdusă de tatăl tău leza grav interesele lor. În cele din urmă numai doamna Betsy a plătit oalele sparte. Pentru a evita un scandal care nu ar fi servit reputației familiei Huntington, căci asta te va atinge indirect și pe tine, toată lumea a depus armele în semn de pace și de bună intenție. Pentru a-și păstra demnitatea intactă și a masca înfrângerea, apropiații tăi s-au arătat indulgenți. Vor să-ți ierte năzbâtiile cu condiția să faci un jurământ de credință familiei din care, *volens nolens,* faci parte.

Roger s-a arătat nemulțumit:

– Nu...

– Așteaptă! Nu protesta! Vei face un gest de curtoazie pentru galerie, ce nu te va costa nimic... Bănuiesc că vrei o probă pentru ceea ce ți-am spus, nu? Privește!

I-a arătat un panou publicitar uriaș la capătul autostrăzii. Niște muncitori în combinezoane albastre, cocoțați pe scări extensibile, lipeau benzi colorate, reconstituind imaginea lui Roger îmbrăcat în haine de piele, pe dedesubtul unei reclame scrise cu litere aurite. Gresterforth a deschis apoi ușa mașinii sale, a luat din interior macheta unui compact-disc și i-a prezentat-o nepotului său.

– Iată! Rezultatul lăudabil al creației tale muzicale este din nou pe piață. La Londra vei găsi discul în toate marile magazine.

Ochii lui Roger s-au umplut de lacrimi. Simțea o căldură dulce prin tot corpul. Gresterforth i-a pus ușor mâna pe umăr.

– Se spune că bancherii sunt obtuzi, pretențioși, încăpățânați, incapabili să înțeleagă arta și pe artiști, că au transformat Holywoodul într-o fabrică de filme, că și-au aservit rockul și l-au convertit într-un fel de piață de larg consum. Parțial, este adevărat. Dar nu monopolizează stupiditatea, înfumurarea, suficiența. Rockul a suscitat dintotdeauna ostilitatea oamenilor care predică bunele moravuri, decența, virtutea, castitatea. Societatea ce gândește sănătos disprețuiește arta și pe artiști. Cuvântul cântat li se pare în mod particular periculos. Părinții cu concepții limitate își închipuie că rockerii seamănă revolta printre copiii lor, fără să știe că această revoltă este înnăscută în

spiritul tuturor tinerilor ce ies din sânul adolescenței. Ei vor să se elibereze de autoritatea părinților ce li se pare din ce în ce mai apăsătoare. Se pregătesc instinctiv pentru vârsta adultă ce bate la ușă. Cu cât autoritatea este mai grea, cu atât revolta câștigă în forță explozivă. Este un fenomen pe care nimeni din lume nu l-ar putea împiedica să se producă. Mai devreme sau mai târziu, autoritatea trebuie să se spargă. Autoritatea familiei, a statului, a bisericii urmează aceeași lege ireversibilă. În acest fel se poate explica și căderea imperiilor. Revolta apare peste tot în natură. Tinerii, ca și vulcanii, cataclismele, supernovele sau găurile negre reprezintă tocmai această revoluție eternă împotriva unei ordini prestabilite...

Roger l-a privit mirat:

– Văd că îmi împărtășiți opiniile...

Gresterforth a surâs:

– Să spunem că ți-am parcurs caietele... Am comis un sacrilegiu?

– Nu. Tot ce am scris în acele pagini am difuzat în public prin intermediul cântecelor... Cel puțin, m-ați înțeles?

– Cert. Și presupun că nu te înșeli deloc. În mare parte te înțeleg... Nu trebuie uitat că pe lângă tine eu sunt un fel de creatură antediluviană.

– A citit și tatăl meu aceste caiete?

– Da. A fost dezgustat, dar nu le-a distrus. Are respect pentru cuvântul scris. Era însă amărât. Nu aș vrea să induc zâzanie între voi. Între tine și tatăl tău va exista mereu o mare de neînțelegere.

– Da, știu...

– Este conștient de inteligența ta. Iar acest adevăr îl face să sufere. Trebuie să fii indulgent cu el. Este incapabil să-și schimbe concepțiile...

Doctorul Stanhope a intervenit apoi ca un om de știință:

– Ideile judecătorului Osborne se asociază în jurul unei idei centrale: eșecul. Nu a reușit să-și formeze fiul după dorințele sale. Atunci își îndreaptă agresivitatea împotriva sa. Se pedepsește pentru că a eșuat. Este complexul clasic al lui Hamlet...

Vicontele a oftat:

– Înainte de a vă întâlni, doctore, m-am gândit la Roger. A

îndreptat o parte a eşecului angajat între doi adversari pe care i-a manipulat cu o măiestrie desăvârşită.

– Mă flataţi, a răspuns Roger cu o uşoară ironie.

Gresterforth a izbucnit în râs:

– Dacă aş fi avut inteligenţa ta la vârsta de paisprezece ani, aş fi fost azi omul cel mai bogat de pe planetă.

– Oricum, nu vă descurcaţi deloc rău, a surâs Roger.

– Mulţumesc. Din partea ta este un compliment pe care îl apreciez. Am uitat să te anunţ că Samuel Goldbloom tocmai a informat presa că *Happy Ones* va oferi o serie de concerte în Anglia şi în străinătate. Avanpremiera va avea loc într-o localitate balneară, Seaford, parcă... Un ultim detaliu: Goldcrest va fi sprijinită de colosul King's Voice, al lui Harold Dexter.

Buzele lui Roger au schiţat un surâs. Gresterforth a întrebat:

– Vrei să spui ceva?

– Mă întrebam cine a manipulat pe cine?

Reconcilierea judecătorului Osborne cu fiul său nu era o iluzie. A fost nevoie de presiunile întregii familii pentru a accepta să-l primească pe Roger, pentru a-l anunţa cu un aer posomorât că-i ierta boroboaţele, cu condiţia să-şi îndrepte ideile şi să adopte pe viitor comportamentul unui băiat conştient de obligaţiile şi de rolul lui într-o lume ce nu face niciodată concesii. În forul său interior, rumega cu amărăciune înfrângerea. Margaret, fosta sa soţie, îl trădase, fiul său s-a răsculat împotriva autorităţii sale, iar propria familie l-a lăsat să se plângă lui Wilbur, care aparent era legat de Harold Dexter. Acest din urmă personaj, odată intrat în joc, a subminat solidaritatea familiei Huntington. L-a detaşat pe Wilbur de clanul lui, în schimbul unor anumite avantaje, obişnuite în sfera înaltei finanţe.

Walter era excesiv. Prietenii care-i împărtăşeau principiile sale stricte şi îi încurajau intoleranţa s-au îndepărtat prudent atunci când tapajul făcut în jurul acestei afaceri a luat o amploare disproporţionată.

Roger nu s-a mirat peste măsură de agitaţia iscată de rebeliunea sa. Era destul de isteţ ca să vadă că un singur disc lansat pe piaţa rock nu a ajuns să trezească asemenea pasiuni.

Conflictele, mai înainte ascunse marelui public, şi-au găsit brusc oportunitatea de a se etala în lumina zilei. Odată ridicată interdicţia judecătorului, contele Huntington a sugerat, într-un fel mai curând imperios, că Wilbur Gresterforth este autorizat să se ocupe de afacerile lui Roger. Walter a semnat, cu inima strânsă, o procură în acest sens. Cu asentimentul lui Roger, Wilbur a încheiat cu King's Voice - ce trăgea după sine pe Goldcrest cu o influenţă scăzută - un acord pentru producerea şi editarea a şase albume, precum şi organizarea de cinci turnee în Europa, Statele Unite, America de Sud şi Japonia. O serie de concerte în Australia erau în vedere, dacă condiţiile o cereau. King's Voice a angajat în această afacere zece milioane de dolari, o sumă considerabilă pentru un grup care abia a debutat pe scena internaţională. Patronul lui Goldcrest a urmărit cu o îngrijorare crescândă escalada cheltuielilor programate de către Harold Dexter, un partener incomod, ce stătea la pândă şi specula cele mai mici greşeli ale sale, pentru a-l avea la mână şi a-l îndepărta. Dar pentru moment, era nevoie să facă o figură bună pentru un eventual joc prost.

Semnarea contractului a avut loc într-un cadru festiv, în prezenţa lui Harold Dexter şi a lui Samuel Goldbloom. Myra Dexter a asistat şi ea la ceremenie. O emoţie puternică i se putea citi pe faţă. Roger a avut impresia că privirea sa îl învăluia cu un fel de pânză de păianjen ce îi dădea dureri de cap. Cu ocazia asta, Danny a constatat amărât că nu va putea nicidată să ia în mâinile lui frâiele grupului. Atenţia tuturor se îndrepta spre Roger, propulsat în poziţia de vedetă.

După intrarea rivalului său în clandestinitate, Danny a vrut să profite de absenţa sa pentru a reconstitui grupul sub bagheta lui. Dar a suferit un eşec umilitor. Privat de personalitatea charismatică a lui Roger, *Happy Ones*, în noua formulă, s-au lovit de un public iniţial persiflator, apoi ostil pe faţă. Această tentativă eşuată a confirmat opinia lui Goldbloom ce lega existenţa grupului de fascinaţia hipnotică şi de vocea vrăjită a lui Roger.

Dexter i-a prezentat apoi tânărului Osborne două personaje care vor face de acum înainte parte din statul major al grupului: Mark Schweize, regizor şi organizator de concerte, şi John

Stratmore, manager de turnee. Mark era tânăr, simpatic, surâzător şi blond cu părul ondulat. La patruzeci şi cinci de ani, Stratmore ascundea sub o amabilitate politicoasă o severitate şi un autoritarism ce l-au servit cu folos în carieră.

După tradiţionala cupă de şampanie, Dexter şi-a expus proiectele cu privire la apropiata avanpremieră a formaţiei *Happy Ones*. La o privire mai atentă, se pare că Seaford nu va fi suficient să asigure concertului amploarea unui eveniment muzical memorabil. Brighton, înfrumuseţat pentru vacanţa de vară, părea să fie locul ideal pentru o manifestare grandioasă de acest gen. Mark şi grupul lui de specialişti se vor ocupa de organizare. Această deschidere spre orizonturile notorietăţii internaţionale va impune o restructurare a formaţiei, cu atât mai mult cu cât Will nu revenise din călătorie. Trebuie ca numărul muzicienilor să fie crescut. Audiţiile vor fi anunţate în presă şi la televiziune. Evident, deciziile în ce priveşte alegerea celor potriviţi vor fi luate de comun acord de Roger, Mark şi John. Danny a remarcat cu amărăciune că numele lui nu a fost pronunţat. Părerea sa nu conta. Ar fi protestat, dar nu a îndrăznit. Goldbloom nu căuta decât un pretext pentru a-i face vânt şi nu dorea să-i dea această satisfacţie.

Dexter vorbea de viitorul strălucit al formaţiei *Happy Ones* cu pasiunea ce caracterizează toate marile iniţiative. Stratmore nu împărtăşea complet entuziasmul patronului. Recunoştea talentul lui Roger, dar îi aprecia mai puţin pe ceilalţi membri ai trupei. Dacă Stratmore păcătuia printr-un scepticism excesiv, Mark cădea în cealaltă extremitate. Încă de la debut, el fusese fascinat de farmecul tânărului interpret. Cunoştea acest fenomen. Ambiguitatea cultivată de Mick Jagger, David Bowie ori Jim Morrison şi jucată azi, mai mut sau mai puţin conştient, de interpreţi precum Axl Rose, Bret Michael, de la Poison, Lenny Karvitz, Nick Scotti - protejatul Madonnei - Evan Dando, de la Lemonheads, creau în jurul lor o atmosferă plină de sexualitate, de altfel apanajul tuturor marilor grupuri de rock. Dacă interpretul aruncă fetele în pragul isteriei, dar lasă rece pe băieţi, efectul este negativ. În ecuaţie, se adună plusurile şi minusurile, rezultatul este minus. Dar dacă se adună plus cu plus, asta va da plus. Trebuie încălziţi atât fetele, cât şi băieţii,

pentru a atinge pragul de excitabilitate ce determină succesul unui grup. Alchimia triumfului în galaxia rock implică şi alte elemente, dintre care muzica joacă un rol primordial. Dar nimeni nu va înlocui atracţia magică, dionisiacă a interpretului. Tânărul Mick Jagger este un exemplu perfect. Adolescentul Roger Osborne prezintă aparenţa unui Ganymede androgin ce poate aprinde concupiscenţa lui Jupiter...

Roger a dat două telefoane internaţionale. Primul, la Acapulco, pentru a-i comunica lui Will vestea semnării contractului şi apropiatul concert de la Brighton. Will a scos un ţipăt de bucurie şi a promis să revină cât mai repede pentru a participa la acest eveniment major. Al doilea apel a fost rezervat pentru Louis Dieuleveult, la Paris. L-a anunţat de audiţie, ce va avea loc în curând, şi i-a cerut să se prezinte neîntârziat.

– Cheltuielile mă privesc pe mine, a spus Roger, ce cunoştea situaţia financiară precară a tânărului francez. Vei primi în 24 de ore un mandat poştal de o mie de lire sterline. Îţi ajunge suma?

– Din plin. Sunt fericit să te revăd, indiferent de rezultatul audiţiei.

– Mă ocup eu de asta. Te rog să te grăbeşti.

I-a telefonat apoi şi lui Jimmy Stewart şi lui Dennis Cameron, dar nu i-a găsit acasă. În aceeaşi zi a primit un mesaj de la Jim Robbins, ce-l invita la *Flamingo Club* unde el avea o serie de concerte. S-au întâlnit în cabina artiştilor. Robbins i-a oferit un pahar de şampanie pentru a sărbători semnarea contractului cu King's Voice.

– Toate revistele de rock vorbesc despre asta. După o astfel de lansare, se ajunge printre stele sau se coboară pe un tobogan teribil de alunecos până în gura fierbinte a infernului... Nu vreau să te sperii, dar trebuie să fii prudent. Mai ales, să nu-ţi închipui că decorul tău muzical va fi mereu colorat în roz-bombon. Ambianţa se poate uşor schimba în negru...

– Nu eşti deloc liniştitor!

– Un om avertizat face cât doi. Eu lucrez cu King's Voice de câţiva ani şi vreau să te fac să profiţi de experienţa mea. Orice contract cuprinde numeroase file scrise cu litere mici, ce

nu prezintă avantaje decât pentru una dintre părți, în speță pentru King's Voice.

– Unchiul meu, care se ocupă de afacerile mele, m-ar preveni...

– Probabil că este înțeles cu ei. Adesea, interesele primează în fața legăturii de sânge. Bancherii au acest obicei... King's Voice face în jurul tău o publicitate imensă. Ei pregătesc o mare lovitură mediatică și economică. Dacă vei reuși, cu atât mai bine, dacă vei eșua, cu atât mai rău. Te vor lăsa să cazi fără vreo urmă de regret. Vor găsi repede un rocker capabil să te înlocuiască. În principiu, King's Voice nu pierde niciodată pariul. Este ca un joc de ruletă cu mai multe zerouri rezervate pentru bancă. Se pare că *Happy Ones* este o formație destinată să ia o mare amploare. Trebuie să fii vigilent. În calitate de șef al grupului, tu trebuie să ții muzicienii în mână. Trebuie ca ei să știe că depind de tine și numai de tine. Să nu permiți niciodată statului major al grupului să se amestece în afacerile tale. Oamenii de la King's Voice vor încerca să te scurtcircuiteze. Gândește-te la Brian Jones de la Rolling Stones, care a fost înlăturat de propriul său grup. Ai înțeles?

– Înțeles.

– Mai vrei un pahar?

– Nu, mulțumesc. Apropo de angajamente: mi-ai recomandat pe Jimmy Stewart....

– Este un pianist excelent. Execută partiturile cu exactitate. Are talent în cantitate industrială. Adesea, spiritul lui de independență se manifestă cu o vigoare surprinzătoare. A preferat să îngroașe numărul șomerilor decât să se însoare forțat cu fata șefului de orchestră. Gest concludent!

– Pe Dennis Cameron îl cunoști?

– Da. Este un muzician de mare clasă. Ocupațiile sale marginale îmi plac mai puțin... Dennis și morala nu fac un bun mariaj...

– Morala? Nu mă interesează. Este arma ipocriților...

– Trebuie să fii atent. Să nu te atingi de morală înainte de a atinge celebritatea lui Mick Jagger. Apoi poți să te destrăbălezi...

Roger l-a privit amuzat:

– Pentru tine, Jagger este punctul de reper!

– Aşa cum este Jim Morrison pentru tine. Nu uita, Roger, în zilele următoare îţi vei pune în joc capul de rocker...

Pregătirile pentru concertul de la Brighton au intrat în faza finală. Cel de-al doilea disc al formaţiei a fost lansat pe piaţă înainte de marele spectacol. Înregistrarea sa, începută în studiourile Goldcrest, a fost terminată la King's Voice. A trebuit să fie angajat provizoriu chitaristul formaţiei Devils'Claws pentru a-l înlocui pe Will, încă absent. Înciudat, Sam Goldbloom resimţea pierderea treptată a controlului său asupra formaţiei, dar trebuia să se preteze cu plăcere la un joc impus care nu-i mai convenea deloc.

Audiţia anunţată cu atâta zgomot s-a desfăşurat presărată cu mici incidente, dar care i-a dovedit lui Mark şi John că Roger se afirmă ca un partener puţin comod. A refuzat candidaţii propuşi de Stratmore şi i-a ales pe Jimmy Stewart pentru pian, pe Danny Cameron, pentru chitară şi pe Louis Dieuleveult, pentru bas şi baterie. Diplomat, Mark a susţinut alegerea făcută de tânărul interpret, atitudine care l-a exasperat pe manager, obişnuit să ia deciziile finale. Regizorul a propus apoi creşterea grupului care - după concepţiile domnului Dexter - trebuie să depăşească numeric formaţiile Prince, Michael Jackson sau Axl Rose. Patronul a sugerat chiar abandonarea formulei *Happy Ones,* prea copilărească, şi adoptarea unui nume legat de importanţa dobândită de interpret, adică grupul *Osborne.* Mark a adăugat:

– Veţi avea nevoie şi de un trompetist şi de un saxofonist. Cântecele voastre se pretează la o muzică mai amplă, mai sofisticată. Trei coriste drăguţe, cu forme excitante, vor face o bună impresie. Bruce Gordon, prietenul vostru, mi-a spus că sunteţi un dansator excelent. Un corp restrâns de balet va exterioriza prin mişcări ritmate emoţiile pe care le exprimă cântecele. Un sistem sofisticat de scripeţi vă va ridica în aer...

– Nu atât de repede. Nu atât de repede...

– De ce? Vă e teamă? Jon Bon Jovi ori Michael Jackson o fac fără probleme...

– Zborul cu sau fără aripi nu mă sperie, dar nu sunt Icar, ca să mă sperii de apropierea de soare!

– Atunci?

Roger l-a privit fără să răspundă. Avertismentul lui Jim Robbins, ieşit din inconştientul lui, i s-a înscris cu litere roşii în minte. Nu trebuie jucat totul pe o singură carte. O intrare prea răsunătoare pe o scenă publică poate atrage ostilitatea celor invidioşi sau a conformiştilor. Fără să fie un punk, el înţelegea revolta formaţiei Sex Pistols împotriva uriaşilor rockului, ce au trădat încrederea fanilor. Beatles, Rolling Stones, Led Zeppelin au devenit milionari ce cochetează cu *establishmentul*, inamicul lor de ieri. Şi-au creat o reputaţie de cavaleri ai tinerilor. La începutul carierei lor, s-au erijat în apărători ai aspiraţiilor adolescenţilor. Au cântat setea de libertate, generozitatea, altruismul, supremaţia spiritului asupra materiei, asupra egoismului adulţilor. În zilele noastre ei posedă castele, domenii, duzini de milioane de lire în conturi. Clapton, Springfield, Dylon s-au înfundat în pernele unei semipensionări aurite. Roger le admira talentul, dar le condamna îmburghezirea.

Mark a crezut că înţelege starea de spirit al lui Roger, reticenţele, temerile sale şi stima pentru el a crescut. În loc să se ambaleze, îmbătat de roza perspectivă ce i se oferea pe un platou de platină, acest băiat atât de diferit de congenerii săi scruta viitorul, conştient de pericolele care îl pândeau. Această diferenţă care îl singularizează îi irita pe conformiştii bolnavi de o mediocritate fără leac, ce refuză superioritatea talentului, a tinereţii, a frumuseţii, deoarece sunt diformi, îmbătrâniţi pematur, neputincioşi şi iremediabil neghiobi. Criticile mai veninoase decât ale unor văduve negre - păianjeni păroşi cu picioarele răsucite purtătoare de moarte - îl vor agresa cu o violenţă amplificată de propria lor intoleranţă oarbă şi malefică.

Mark studiase toate operele lui Roger. Ca şi Rimbaud şi Morrison el îndreaptă împotriva sa pe adulţii convinşi că autoritatea parentală sacro-sanctă le permite toate abuzurile, toate excesele. El va trezi mânia politicienilor aţâţători de război, a fundamentaliştilor ce predică intoleranţa şi asasinatul, invocând numele lui Dumnezeu, a speculanţilor ce adună miliarde şi seamănă nefericirea şi şomajul, a ipocriţilor şi pudibonzilor ce predică o falsă morală, inventată de ei. Roger va fi atacat de toţi

rigoriştii cu idei preconcepute, înguste şi fixe, tartufi care vor să impună unei societăţi în plină evoluţie concepţii învechite sau o ideologie demodată. Toţi cei care identifică pe interpreţii rock cu spiritul de rebeliune, cu respingerea tradiţiilor sănătoase, cu păcatul sub formele sale cele mai grave îl vor lua pe Roger drept o ţintă. Acesta trebuie să prevadă dificilele probe pe care le va înfrunta. Numai cei tineri îl vor accepta probabil cu entuziasm, deoarece el cântă libertatea, bucuria de a trăi, senzualitatea, visele...

Regizorul a încercat să-i explice propunerile:

– Lansarea unui grup ce va purta numele dvs. nu trebuie să aibă semnificaţia unei lovituri mediatice destinate să asigure promovarea unui produs. Este o operaţie tactică bine plănuită, ce face parte dintr-un important plan strategic, având ca scop să vă plaseze pe orbita marilor vedete. Nu trebuie să cedaţi în faţa timidităţii şi a fricii, domnule Osborne. Eu m-am aflat, din întâmplare, în sală, atunci când aţi cântat pentru prima oară la Stardust. Am fost frapat de personalitatea dvs...., de prezenţa scenică.... Vocea, gesturile, mişcările corpului în ritmul muzicii..., totul era perfect... Aveţi şaisprezece ani parcă?

– Da, a minţit Roger.

– Oamenii care nu vă cunosc ar putea cu mare greutate să-şi închipuie că un băiat de vârsta asta, la o reprezentaţie, ar putea să fie capabil să exercite o asemenea fascinaţie asupra publicului. Felicitările mele şi mult curaj, domnule Osborne! Aveţi o misiune de îndeplinit. Asumaţi-o! Ca să închei, îndrăznesc să vă spun că sunt fericit că v-am cunoscut... Este un privilegiu pentru mine să lucrez pentru dvs....

– Mulţumesc, domnule Schweize.

– Mark pentru prieteni. Marky pentru prietenii foarte buni.

– Perfect, Marky. Eu sunt Roger pentru cei care mă iubesc.

– Sunt foarte onorat, Roger.

Pronosticul lui Mark Schweize s-a realizat. Cel de-al doilea album al formaţiei *Happy Ones, Right to Live - Right to Die*, a cunoscut încă de la lansare un mare succes. Susţinut de o publicitate epatantă, a realizat vânzări de patru milioane de exemplare în primele zece zile şi locul doi în clasamentul

celebrităților rock. Roger a izbucnit ca o rachetă și involuntar a eclipsat pe toți camarazii lui. Totuși, erau muzicieni foarte buni. Dennis Cameron, Louis Dieuleveult și Jimmy Stewart - noii recruți - au întărit potențialul artistic și tehnic al grupului. În timpul repetițiilor, numeroase și prelungite târziu în noapte, ce au precedat concertul de la Brighton, ei s-au identificat cu profilul și spiritul formației și i-au împărtășit calitățile.

Roger își păstra realismul. Nu se hrănea cu iluzii. Criticii și așa-zișii prieteni care îți cântă laude atunci când urci spre zenit vor profita de cea mai mică slăbiciune, de o infimă cădere de popularitate pentru a te umple cu sarcasmele lor. Adesea, un grăunte de șansă inversează situațiile aparent compromise. Atunci elogiile se reiau cu mai multă strălucire. Oamenii au o memorie scurtă.

Deocamdată Roger se bucura de plăcerea cumpărătorilor care își procurau muzica sa. Mark a arborat un larg surâs:

– Buna vânzare a albumului servește turneului, iar succesul turneului va accelera difuzarea albumului, și așa mai departe. Echilibru și armonie. Îndrăznește, Roger, îndrăznește. Tu ai toate atuurile.

Sam Goldbloom a propus să se susțină *Happy Ones* - în prima parte - cu o formație cunoscută, care va servi ca paratrăsnet dacă lucrurile ar evolua rău. Mark a respins propunerea. El nu voia să-l lege pe Roger la remorca unei formații internaționale care - prin comparație - ar putea să-l împingă în umbră. Și-a luat un risc calculat: Roger trebuie să se afirme singur, prin mijloacele lui.

În ziua următoare, Schweize a fost convocat la Harold Dexter, care l-a primit în biroul lui, fără martori.

– Goldbloom tocmai mi-a telefonat. Pretinde că puneți în pericol cariera lui Roger Osborne, că lăsați să apese pe umerii lui întreaga responsabilitate a concertului de la Brighton. Apoi mi-a vorbit mult de ultimul cântec al lui Roger, cel care trebuie să fie piesa de rezistență a viitorului album. Intitulat *Fear*, el descrie dificultățile poetului angoasat de propriile creații ce îl conduc în pragul prăpastiei. Este destul de complicat, nu? Goldbloom crede că e vorba de o lucrare morbidă, incompatibilă

cu alura de optimism, de bucurie, de fericire ce trebuie să învăluie personalitatea unui tânăr interpret.

– Regret, domnule, dar sunt din nou în dezacord cu Goldbloom. Am ascultat piesa, iar Roger evocă aici viața și moartea, pe Apollo și Dionisos, creația și distrugerea, ordinea și dezordinea, luciditatea și nebunia, chestiuni pe care toate marile spirite și le pun. Talentul autentic nu are vârstă....

– Goldbloom consideră că obsesia morții trădează la Roger o fragilitate ce necesită o protecție, o vigilență permanentă. Stratmore îi împărtășește opiniile.

– Domnule, poetul nu este un canar pe care îl păstrăm într-o cușcă pentru a-i asigura protecția. Libertatea fără limite este ambianța ce favorizează creația. Obsesia morții, tulburările și îndoielile mobilează domeniul adevăraților artiști. Rimbaud scria că aripile nebuniei zboară în jurul lui. Baudelaire vorbea de teamă ca de un vânt care îi îngheța sângele. Creatorii cochetează permanent cu moartea. Moartea care nu este pentru ei decât un pasaj obligatoriu spre o altă viață. Creatorii sunt diferiți de noi, domnule. Iar Roger Osborne este simbolul viu al acestei diferențe.

– Fiica mea crede că el este genial...

– Cred că nu se înșală, domnule.

– Am în vedere pentru el un mare turneu european, urmat în același an de unul american. Credeți că va ține pasul?

– Sunt convins, domnule.

– Voi pune la bătaie câteva milioane... Când mă lansez într-o afacere, calculez cu precizie riscurile și avantajele, până la ultima liră aproape...

– Această întreprindere va aduce beneficii imense, domnule. Eu sunt ghidat de un fel de instinct. Este bizar, dar nu m-am înșelat niciodată, domnule. Îmi asum toată responsabilitatea...

Dexter a izbucnit în râs:

– O împărțiți cu fiica mea!

– Sunt onorat de această dublă nășire, domnule!

– Bine, Schweize. Aveți carte albă din partea mea. Încă ceva: Stratmore, fără a minimaliza meritele lui Roger, crede că extrema sa tinerețe ar putea să-i dăuneze. Nu ar fi credibil...

– În primul rând, Roger are aspectul unui băiat de

optsprezece ani. Este foarte bine dezvoltat pentru vârsta sa. Apoi, îmi permit să vă atrag atenția asupra grupului Bad 4 Good. Chitaristul are 12 ani şi a jucat deja într-un film. Numai interpretul a făcut 16 ani şi la activul lui se înscrie un film de mare succes, *Terminator 2.*

Dexter a schițat un gest comic de disperare:

– Presupun că într-un viitor apropiat vârsta de pensionare va coborî până la treizeci de ani.

– În lumea tenisului bătrânețea este la douăzeci şi opt de ani. Orice se poate întâmpla, domnule.

Flotele de tineri şi-au desfăşurat pânzele în fața celor patru case de bilete. O afluență neaşteptată chiar şi pentru optimistul Goldbloom. Parcarea era deja inundată de maşini venite de departe. Autocarele se înşirau pe două rânduri, încurcând circulația. Biletele de şase lire au atins şaizeci de lire pe piața neagră. Afluența era explicabilă. Mass-media bombardase publicul zi după zi cu tot felul de informații şi de comentarii asupra personalității lui Roger, precum şi critici cu privire la muzica sa, cea mai mare parte elogioase.

Mark Schweize îşi freca mâinile, încântat de acest succes ce confirma previziunile lui. John Stratmore instalase puncte de vânzare a tricourilor, fotografii cu Roger, precum şi albumele grupului. Arena se umplea repede. Tinerii mişunau: panchişti, mods, rastas, rockeri, rockabillys, pantere. Fanii din Nothing Hill se grăbeau să-şi ocupe locurile.

În loja artiştilor, muzicienii se pregăteau pentru a intra pe scenă. Jimmy, Dennis, Louis, instrumentiştii mai mult sau mai puțin experimentați, obişnuiți cu spectacolele, trăgeau, fiecare, câte o linie de cocaină, pentru a intra în formă. Danny şi Bruce tremurau de emoție. Era primul lor mare concert. Numai Roger aştepta liniştit înfruntarea cu marele public. O experiență nouă, căci prestația din fața clienților de la Stardust nu era - prin comparație - decât un amuzament copilăresc. Sosirea lui Eric Jones, puştiul interpret, îl emoționase. Copilul cu ochii strălucind de bucurie a fost adus de tinerii locatari ai locuinței ilegale ce împărțeau camera cu Roger, în cursul aventurii sale în străfundurile Londrei. Roger i-a invitat, cu toate cheltuielile

plătite, inclusiv sejurul de o săptămână la Brighton. Prezența lui Eric, presupunea el, îi va duce noroc. A găsit mijlocul de a-l înscrie la o școală particulară, fără știrea părinților lui care l-au maltratat și terorizat. Chircit, copilul mângâia ușor capul lui Doris, culcată la picioarele sale.

– Nu vrei puțină zăpadă, Roger?, a întrebat Dennis. Asta te va face *cool*. Când ochii - mii - te săgetează, planezi, ușor ca o pasăre, pe deasupra mulțimii... De la Euterpe vei avea fluierul, de la Appolo vocea, iar Dionisos îți va da magia... Grație poemelor lui Morrison am învățat mai multe despre mitologie decât la școală, în câțiva ani....

Jimmy a făcut o grimasă ironică.

– Și oamenii care pretind că rockerii sunt ineducabili, vicioși și nebuni...

Louis păstra o anumită reținere, o discreție timidă. El se simțea încă rău în mijlocul junglei londoneze. Numai prezența lui Roger îl elibera de orice constrângere. Vorbea curent engleza. Se atașase de această limbă după ce a învățase pe dinafară toate cântecele Beatles-ilor și Rolling Stones. Îi invidia în secret pe cei doi francezi, Patt Fontaine și Terry Illous, care au spart zidul rockului internațional și s-au afirmat printre vedetele grupului califonian XYZ. Visul lui s-a realizat. Fusese primit într-un mare grup britanic și acum se pregătea să contribuie la ascensiunea sa. Louis aspira să atingă notorietatea Vanessei Paradis, ce urca, și ea, spre culmile gloriei mondiale. Lenny Kravitz a contribuit la construirea succesului său. Roger Osborne deschidea porțile gloriei pentru un alt francez, Louis Dieuleveult, ce escalada la rândul său Everestul rockului.

Toți băieții purtau veste din piele, ce le lăsau brațele descoperite, cu excepția lui Jimmy, care arbora o vestă bine croită, cu mâneci trei sferturi. Capriciul unui om elegant ce voia să ofere publicului o imagine separată? Sau un dependent ce voia să ascundă urmele înțepăturilor? Roger și-a amintit de avertismentul lui Jim: Stewart este un pianist de mare clasă, dar atenție!, se pierde. Jimmy iubește drogurile puternice. Trebuie să ai la dispoziție un pianist care să-l poată înlocui dacă se întâmplă o cădere provizorie. O mare formație implică complicații. Apoi Jim adăugase:

– Chiar şi cei mici fac adesea probleme: basistul meu, Phil Donovan, a murit din cauza unei supradoze chiar înaintea concertului din Dallas. Nu te voi obosi povestindu-ţi eforturile pe care a trebuit să le fac pentru a găsi un baterist în ultimul moment, într-un oraş pe care de abia îl cunoşteam. Începutul concertului a avut loc după două ore de întârziere. Publicul este crud. Moartea unui om nu îl interesează decât sub aspectul de senzaţional. Un fel de sadism ascuns în sufletul fiecărui individ...

Coafeza, machieuza şi costumiera, care au îngroşat rândurile asistenţilor permanenţi ai grupului, aduceau muzicienilor ultimele retuşuri. Tehnicienii de sunet, de lumină şi pirotehniştii s-au instalat la pupitrele lor. Serviciul de ordine ocupase punctele strategice. Infirmierele aşteptau momentul să intervină....

Prezent în culise, Goldbloom privea siderat această desfăşurare masivă de forţe şi calcula panicat cheltuielile. Alţi membri de execuţie îl însoţeau: Lewis Humphrey, asistentul său, ataşat de grup, fără a avea funcţii bine stabilite după intrarea în scenă a firmei King's Voice; John Stratmore, mereu nervos şi cu umor negru; Mark Schweize, destins şi optimist, căci avea toată încrederea în Roger şi muzicienii lui.

Regizorul de platou a dat semnalul intrării în scenă. Patruzeci de proiectoare au aruncat un torent de raze ce cădeau în culorile curcubeului peste muzicienii primiţi cu aplauze răzlеţe. Tinerii spectatori, fani ai formaţiilor rock celebre, aşteptau cu răbdare performanţele acestor adolescenţi apăruţi ca o cometă pe un cer fără nori înainte de a se pronunţa. Miile de discuri vândute pledau în favoarea lor, dar prezenţa scenică era practic necunoscută. Numai Roger se bucura de o anumită notorietate, graţie zgomotului mediatic. Apariţia lui Doris în suita sa le-a trezit curiozitatea.

Trupa a atacat *Alone in the Desert*, un rock rapid cu ritmuri apăsate, ce nara păţaniile unui băiat pierdut în mijlocul unei metropole reci, zgomotoase, în care absenţa sentimentelor umane a creat în jurul fiecărui individ un vid greu ca o mantie de metal fierbinte... Versurile lui Roger denunţau un fenomen paradoxal şi tot mai răspândit: singurătatea din mijlocul aglomerărilor urbane aride, nemiloase. Zumzetul şi mişcările

publicului au încetat dintr-o dată. Toate privirile s-au îndreptat spre scenă. Imaginea charismatică a lui Roger, mărită pe ecranele de televiziune, exercita asupra spectatorilor o forță magică. Debutul concertului părea mai mult decât promițător... Aplauze masive au salutat sfârșitul primului cântec. După o mișcare pregătitoare, făcută de Bruce, Roger și-a apropiat buzele de microfon. A anunțat că acest concert este dedicat memoriei lui Jim Morrison, dumnezeul rockului. Grupul va interpreta neuitata sa capodoperă *When the music's over*. Vocea sa a fost foarte apreciată, căci personalitatea fabuloasă a lui Morrison obseda toate spiritele. Vocea caldă a lui Roger, vibrândă, amprentă a unei tristeți profunde, a bulversat, impresionat și posedat cu o asemenea forță evocatoare publicul, încât toți își închipuiau că-l văd și-l ascultă pe Morrison. Roger a terminat cântecul înaintea unei arene reculese, tăcute, ca o adunare religioasă. Apoi și-a ridicat brațele spre cer și a lansat un apel spre lumea de dincolo, care a sunat ca o incantație păgână:

– Jim Morrison... te iubim și te venerăm... tu vei ghida tinerii... generație după generație... în secolele care vin... Ca și tine, Jim, noi vrem lumea... o vrem... ACUM!!!

Un țipăt fantastic a terminat invocația.... Explozii de aplauze și aclamații au izbucnit... A fost un delir... Roger și-a câștigat publicul...

Devil's Kitchen, Rock'n Roll Era, Peace Soldiers și *Playing with Death*, compoziții proprii, au purtat pe tineri pe valurile unui surf sonor. Urlete de entuziasm au izbucnit din mii de piepturi și o pădure de brațe - ca niște coloane albe - s-au ridicat și se agitau prin aer. Roger a reușit să stabilească o legătură electrică între grup și public.

Radios, Goldbloom a pus o mână încrezătoare pe umerii asistentului său.

– Am câștigat pariul, Lewis!

Apoi s-a îndreptat spre Stratmore.

– Să-i spuneți patronului că v-am adus pe covorul zburător un grup formidabil.

– Da, a murmurat managerul.

– Sunteți foarte dificil, a spus Goldbloom supărat.

– Obișnuința ne face blazați...

Tears and Stars, Dance with Death şi Woman's perfume au urcat febra publicului la un grad vecin cu incandescenţa. Bateria lui Bruce, rifurile de chitară, vocea clară, expresivă, încântătoare a lui Roger amplificau tensiunea auditoriului ce zbura pe culmile freneziei. Mark avea senzaţia că se dizolvă în neant ca un foc de artificii. O dublă doză de cocaină nu ar fi avut un efect mai excitant. Aştepta cu nerăbdare sfârşitul concertului pentru a-i telefona lui Harold Dexter, şi a-l anunţa vestea. King's Voice descoperise o mină de aur cu numele Roger Osborne... Dacă patronul va dormi, îl va trezi... îl va face să uite de somn... Acest băiat este dotat cu o putere hipnotică, cu o forţă care se detaşează de rădăcinile sale pământeşti, ce anulează gravitaţia şi îl lansează spre aştri... Îl poartă pe spectator în trena sa şi îi dă senzaţia de a fi un meteor ce cochetează cu infinitul... „Îi voi spune lui Dexter că dacă nu aş fi fost martorul acestui fenomen nu aş fi crezut că e posibil... Prin mimetism, fanii îl imită, îi reproduc gesturile, dacă Roger plânge, toată lumea plânge, dacă Rogher râde, ei hohotesc, dacă el cântă bucuria, fericirea, ei se bucură şi sunt fericiţi... Roger exprimă arta în forma sa cea mai pură sau face vrăji. Roger este o creatură umană, dar şi un zeu, ca Jim Morrison... aşa cum se spunea Garbo divina, lui i se va spune Osborne sublimul..." Apoi Mark şi-a frânat zborul liric, luciditatea sa de tehnician al artei l-a luat pe sus... „Trebuie să avem grijă de imaginea lui... să creăm pentru el costume de scenă, să desăvârşim imaginea lui de sex-simbol... să distrugem cu o contralovitură contrafacerile ce inundă piaţa filmului şi a muzicii rock... Într-un viitor apropiat, Roger va zbura strălucitor ca Hyperion... Îi voi spune lui Dexter, dacă mă lăsaţi să lucrez după concepţiile mele, Roger va deveni primul star mondial al rockului..."

După sfârşitul cântecului *Children's Dreams*, urmat de cascadă de ovaţii, Roger s-a retras în culise pentru a-şi reface suflul. Solo-urile de chitară, de pian şi de baterie au pregătit intrarea în scenă a lui Danny Grant, ce prezenta unul din cântecele bine apreciate de critică şi de amatorii de muzică glamour, colorată cu puţin funk şic şi languros, adus la modă de către Bryan Ferry. Bun interpret, Danny avea un timbru plăcut, uşor răguşit, ce-i dădea o anumită savoare. Din nefericire

pentru el, comparația cu Roger îl dezavantaja. După fiecare strofă, striga cu veselie: *Let's be happy!!!* Brusc, totul s-a stricat. Un punkist a strigat:

– Tacă-ți fleanca, ratatule! Bogații înoată în veselie, nu noi, cei nefericiți!

Au izbucnit urlete și vociferări:

– Ne faceți să vomităm!

– Plecați de aici!

– Nu înțelegeți că ne faceți să vomităm.

– Mergeți să vă împușcați.

Capetele rase, shunk, panchiștii, majoritatea purtătorilor de creste roșii, verzi, albastre și cu haine din piele s-au dezlipit de public, au sărit pe scenă, au doborât oamenii de ordine și s-au năpustit la tot ce le-a căzut în mână: carcase, claviaturi, amplificatoare pe care le-au făcut țăndări. Speriați de hoarda barbară, muzicienii s-au refugiat în culise, sub privirile consternate ale lui Goldbloom, paralizat de teamă. Mark, ce nu era la prima sa experiență de acest gen, i-a împins pe artiștii speriați spre o ieșire de siguranță. Fanii lui Roger, veniți de la Notting Hill, au baricadat pe huligani. Din fericire, încăierarea s-a limitat la proximitatea scenei. Intervenția în forță a poliției a calmat încet-încet spiritele.

Când muzicienii au ajuns la mașini, au constatat că Danny avea o tăietură la cap, ce sângera. Puțin după aceea, a leșinat. A fost transportat la spitalul cel mai apropiat, i s-a aplicat o cusătură, apoi a fost lăsat să plece. Rana nu era gravă. Atunci când a redevenit conștient, și-a amintit că un obiect contondent l-a lovit în frunte. Dennis, care cânta la chitară alături de el, a confirmat că era vorba de o doză de bere.

Incidentul de la Brighton, amplificat de ziare, a deschis istoria agitată a grupului...

Pentru turneul european decis de Dexter, Mark și John au stabilit un deviz general uriaș: trei scene de 200 metri lungime pe 350 metri adâncime, trei grupuri electrogene de 2,6 megawați, cinci ecrane uriașe, 140 piste de sunet, 1500 tone de echipament, 20 km de cabluri, 70 de camioane pentru transportul materialului, 15 autobuze pentru personal, 6 limuzine pentru

grup, un avion Caravelle pentru deplasări rapide, 400 persoane ataşate grupului, adică ingineri, tehnicieni, stilişti, croitori, montatori, agenţi de pază etc.

Dexter a spus colaboratorilor săi:

– Să nu vă gândiţi la cheltuieli! Michael Jackson, Prince, Madonna, Guns'n' Roses etc. au obişnuit publicul cu turnee monstruoase. Aceste eforturi şi-au primit recompensele: mari beneficii ce sunt apoi reinvestite în creşterea întreprinderii.

Stratmore a dat din cap îngrijorat:

– Odată ajunse în vârf, aceste vedete au abandonat firmele ce le-au asigurat ascensiunea. Recompensa lor, domnule, nu a fost la înălţimea talentului lor.

– Trebuie să ne asumăm acest risc, domnule Stratmore. Îi vom asigura lui Roger Osborne avantaje pentru a respinge o eventuală tentaţie de a ne părăsi.

Mark a intervenit cu felul său sincer de a vorbi:

– Nu cred că bugetul actual ar fi de natură a-l convinge să-şi reclame independenţa.

– Goldbloom, care este un zgârcit din necesitate - dimensiunile liliputane ale firmei împiedicându-l să aibă o viziune largă -, a cerut reducerea bugetului pe care l-am propus. Cum eu vreau să-l ataşez de trena firmei King's Voice, am acceptat formula sa. De acum înainte, voi şti să-l fac să danseze după cum îi cânt eu. Interpretul vostru, domnule Schweize, va primi o substanţială creştere a onorariului. O creştere graduală pe care am prevăzut-o deja... suntem pe calea cea bună. Chiar şi publicitatea făcută în jurul incidentului minor de la Brighton a servit intereselor noastre... Domnilor, inaugurăm turneul european cu un concert pe Wembley. Vă solicit toate eforturile pentru a obţine un succes răsunător.

– Succesul va depinde în cea mai mare parte de prestaţia lui Roger Osborne, a spus Stratmore.

Dexter şi-a aprins o ţigară groasă.

– Trebuie să ştiţi, domnule Stratmore, că marile case de discuri creează vedetele, în proporţie de cel puţin 50 la sută. Roger Osborne ştie să-şi facă meseria. Faceţi-o şi dvs., domnule Stratmore. Domnul Schweize va fi aici ca să vă ajute... Puteţi pleca...

Sam Goldbloom parcurse speriat devizul pe care i l-a trimis Dexter. Mari picături de transpirație îi curgeau pe fața sa congestionată. Cifrele - pentru el exorbitante - erau aliniate în fața sa ca soldații unui pluton de execuție.

– Regret, domnule Dexter, dar mă puneți în fața unui fapt împlinit. Ar fi trebuit să fiu consultat.

– Aveți dreptate. Din nefericire, timpul ne presează. Turneul a fost deja anunțat. Sigur că voi lua măsuri împotriva celor care ar fi trebuit să vă pună la curent... Dacă sunteți de părere că dvs. nu puteți suporta partea ce vă revine, eu sunt gata să vă eliberez de ea, strângeți şi...

Un val de căldură a invadat fața lui Goldbloom:

– Nu se pune problema! Îmi voi asuma toate obligațiile!

Dexter a râs atât de tare încât burdihanul său gelatinos a început să tresalte. Veselia sa avea ceva amenințător care a activat emoția şi transpirația lui Goldbloom. Stăpânul casei şi interlocutorul lui evocau doi lei de mare uriaşi hotărâți să se bată pentru o femelă. Dar Dexter emana o asemenea impresie de forță încât Goldbloom a făcut prudent un pas înapoi.

– Vom găsi un teren de înțelegere...

– Iată o atitudine corectă, logică. Câteva milioane în plus sau în minus nu mai contează când e vorba de o perspectivă fabuloasă, de beneficii uluitoare... Vom găsi fără probleme o bancă dispusă să vă acorde finanțarea adecvată...

Goldbloom avea oroare de bănci şi de bancheri. Avea senzația penibilă că se găseşte pe marginea unui hău care-l atrăgea ca o gaură neagră. Mai avea timp să se retragă, dar tentația era prea mare. Convins că Roger era creația sa, nu concepea să se separe de un bun care-i revenea de drept. Forțat de un concurs de împrejurări nefavorabile, acceptase un partaj care îl dezavantaja. Dar să renunțe?... Niciodată!....

După extenuanta dovadă de forță contra patronului de la King's Voice, Goldbloom a avut o întrevedere cu Mark Schweize, care i-a expus ultima găselniță, sugerată de viitorul concert al lui Roger la Wembley:

– La fiecare bilet de intrare va fi ataşat un bilet de loterie. Câştigătorul va primi o motocicletă Harley Davidson. Trebuie să încurajăm industria engleză.

Goldbloom a gemut:

– Harley Davidson? Costă o avere!

– Nu chiar! Dar ce publicitate! Fiecare spectator, indiferent că e din primul rând sau de la galerie, va avea aceeaşi şansă. Domnul Dexter a dat deja undă verde...

Dosar 326
Roger Osborne
Anexa IX, extras din dosarul 272
Jim Robbins

Strict confidenţial
A se arde după lectură

Domnule,

Pasajele cu privire la personalitatea şi metodele de lucru ale lui Harold Dexter nu fac decât să confirme concluziile noastre formulate înainte de intrarea sa în corporaţia noastră. Gigantismul lui, imprudenţele, deciziile luate, adesea pripite, ca şi influenţa exercitată de fiica sa, Myra, l-au determinat să angajeze cheltuieli extraordinare pentru a pune pe picioare grupul Osborne, aflat încă la debut. Din fericire, acest interpret a confirmat aprecierile pozitive ale criticii. Dar a se utiliza fiul unui judecător care nu aşteaptă decât un moment oportun, cel mai mic pretext, pentru a scufunda cariera muzicală a băiatului, denotă o lipsă uimitoare de previziune. În cazul unui conflict, mereu susceptibil de complicaţii, Dexter nu numai că va suferi consecinţele erorii sale, dar ne va expune pericolului de a fi antrenaţi şi noi în siajul său.

Nu voi căuta să minimalizez concepţiile sale financiare, curajoasele sale OPA. Spun numai că el îşi asumă riscurile cu un fel de plăcere suicidară. Când v-a acceptat ajutorul şi s-a angajat să urmeze politica dvs., se afla într-o situaţie dificilă. Era în pragul falimentului.

Marile turnee rock dirijate de King's Voice şi alte case de discuri controlate de noi asigură un excelent randament şi permit spălarea şi circulaţia banilor. Ne oferă chiar condiţii mai bune decât cazinourile noastre din Las Vegas şi din Atlantic

City şi decât cluburile sportive intrate în grija noastră. Turneele rock, graţie mobilităţii lor, lasă să treacă pe sub nasul vameşilor, poliţiei şi DEA produsele noastre, adesea în cantităţi industriale. Expresia exporturilor noastre nu trebuie să fie periclitată de nişte imprudenţe condamnabile.

Unii din colaboratorii dvs. apropiaţi mi-au reproşat severitatea extremă cu privire la Harold Dexter. Cred că nu am făcut niciun rabat de la datoria mea.

Pot să vă asigur, domnule, că pentru turneul lui Roger Osborne am organizat o reţea constituită din personal tehnic competent şi de un serviciu de informaţii şi contrainformaţii care şi-au arătat deja profesionalismul.

Vă rog să primiţi, domnule, expresia profundului nostru respect.

Jarvis Penrose

Anexa I
Extras din dosarul Jim Robbins

Am considerat necesar să vă reamintesc că eliminarea fizică a lui Jim Robbins a fost decisă în urma raportului agentului nostru cu nr. 247, ce l-a surprins în compania unei persoane suspecte, identificată ulterior. Era vorba de Brian Forbes, agent DEA, ce lucra sub acoperire ca reporter muzical la revista Hard Rock şi sub numele de Clifford Gorham. Ultima lor întreţinere a fost înregistrată pe bandă graţie unui microfon miniatural implantat în tocul pantofului lui Robbins.

DEA îl bănuieşte pe John Foster, membru al grupului Deadly Sinners, că ar fi un dealer. În realitate, Foster, un consumator de heroină, a surprins acţiunile lui Justin Selden, unul din oamenii noştri ataşaţi acestui grup. Foster l-a şantajat pe Selden, care, pentru a-l face să tacă, i-a procurat heroină în cantităţi relativ importante. Din fericire, nici Brian Forbes, nici DEA nu îşi imaginează că King's Voice este în realitate sub controlul nostru şi că Justin Selden nu este decât o infimă rotiţă a organizaţiei noastre.

Jim Robbins a fost doborât de revelaţiile lui Brian Forbes şi a promis să colaboreze.

Am considerat că eliminarea tuturor persoanelor angajate în această afacere se impune, înainte ca bănuielile celor de la DEA să fie îndreptate spre eşaloanele superioare ale organizaţiei noastre. Această curăţire se impunea cu atât mai mult cu cât Robbins a cerut o întâlnire urgentă lui Roger Osborne pentru a-i face o comunicare de interes capital.

Domeniul rock prezintă pentru noi un singur inconvenient major. Atunci când liderul unui grup câştigă o celebritate mondială, lichidarea sa fizică trezeşte o emoţie generală şi impune autorităţilor nişte investigaţii foarte amănunţite.

Îndrăznesc să subliniez, cu o anumită mândrie, eficacitatea serviciului nostru. Eliminarea unei persoane devenită incomodă a fost atât de bine machiată încât autorităţile nu au putut să ne considere vinovaţi.

Evident, sarcinile noastre sunt facilitate de jocul de interese care ne leagă de personalităţi politice şi de poliţişti de rang înalt.

Ne permitem să vă informăm cu privire la urmările acestei afaceri.

Jarvis Penrose

În aşteptarea concertului de pe Wembley, poliţia l-a ridicat pe micuţul Eric, ce locuia într-un mic hotel din West Side, în compania lui Troy, Brad şi Keith, vechii săi prieteni din locuinţa ilegală, şi aştepta decizia ce-i va acorda separarea de părinţii săi abuzivi şi dreptul de a-şi alege o nouă familie. Dar o fotografie făcută de un reporter în loja artiştilor înainte de concertul formaţiei *Happy Ones* de la Brighton a arătat în planul din spate imaginea lui Eric, care tocmai mângâia căţeluşa lui Roger. Familia Jones, părinţii, căzuţi din întâmplare pe instantaneul publicat în fruntea unui reportaj, chiar pe prima pagină a unui ziar de seară, au alertat autorităţile. În ciuda protestelor lui Roger, chemat de prietenii lui şi venit în grabă, poliţişii au aplicat legea şi l-au obligat pe Eric să se întoarcă acasă. Pentru a calma mânia şi suferinţa nepotului, Wilbur Gresterforth i-a promis să-şi mobilizeze avocaţii, pentru a-l lua pe copil de la părinţii lui nedemni. În dimineaţa următoare, el a primit un

telefon care l-a consternat: secretara doctorului Stanhope l-a anunțat că Will a fost victima unui grav accident de circulație în Mexic. Spitalizat, el a suferit o intervenție chirurgicală. Starea sa era critică.

– Doctorul ar fi preferat să vă anunțe personal, căci el cunoaște și apreciază prietenia și afecțiunea care vă leagă, dar a trebuit să ia primul avion ce pleacă spre Mexico City. Îmi voi permite să vă sun din nou pentru a vă transmite noutăți...

Bulversat, Roger a revenit la masa de lucru, a adunat foile risipite, cu portative înnegrite de note muzicale trasate cu o mână nervoasă, apoi le-a băgat într-o geantă din piele. Tocmai închidea geanta, când Mark a intrat cu un pas vioi, precedat de cățelușa albă, ce părea a-l ghida.

Cu mult umor, regizorul râdea în hohote:

– Am fost foarte emoționat de gentilețea lui Doris care mă aștepta la ușă, ca și cum ar fi știut că îi pregătesc o surpriză.

Mark a remarcat trăsăturile trase ale lui Roger, privirea sa fierbinte, sumbră, cu maxilarele strânse și a crezut că apropierea concertului îl crispează. Era nevoie să-l calmeze, să-l liniștească, să înlăture tracul firesc înainte de proba din acea seară. Mark a continuat pe același ton vesel:

– Ți-am îndeplinit dorința și am pus pe scenă un mare cub din sticlă luminat în interior, ce va servi ca piedestal pentru Doris. Subtil simbol!... Înlocuirea vițelului de aur, semn al bogăției triumfătoare, cu un cățel alb, atribut al inocenței și al prieteniei indestructibile... Iată, Doris mă ascultă și mă aprobă dând din coadă...

Roger i-a spus tragedia lui Eric și nefericirea lui Will. Surâsul lui Mark i-a înghețat pe buze.

– Sunt dezolat, Roger! Sincer dezolat! Dar nu uita că în seara asta vei da o bătălie și că trebuie să o câștigi!

– Știu care este miza... Îmi joc capul și viitorul grupului...

– Capul tău, dar și pe al meu! Dacă vei rata debutul, cariera mea este compromisă. Dexter, Stratmore și zgârcitul ăla de Goldbloom mă vor face responsabil de toate milioanele risipite pentru promovarea ta.

– Când se vorbește de un produs vândut cu preț redus, se folosește termenul „promoție"...

Mark a schimbat subiectul. Voia să-l îndepărteze pe Roger de gândurile lui morbide. La bordul limuzinei care-i conducea la stadionul Wembley - Mark voia să-l familiarizeze cu ambianța arenei, cu imaginea sa dinspre scenă, dinspre muzicieni - i-a vorbit de iluziile şi de deziluziile lui ca om de teatru:

– Animat de un entuziasm debordant, am urmat cursurile celei mai celebre şcoli de artă dramatică din Londa. Stimulat de Stanislawski, speram să-mi încoronez fruntea cu aura sa... să-i fur strălucirea... Visam să pun în scenă Skakespeare la *Stratford upon Avon*. Şi iată-mă eşuat la rangul de creator de spectacole rock...

– Concluzia nu e deloc flatantă pentru noi, a surâs Roger.

– Mă felicit pentru asta. Pentru câteva momente, am reuşit să-ți alung tristețea. De altfel, vreau să-mi fac *mea culpa*. La *Stratford upon Avon* nu aş fi strâns niciodată 200 000 de spectatori, cum fac curent Mick Jagger, Axl Rose, Prince sau Michael Jackson. În plus, sunt mai bine plătit decât cei mai celebri regizori de teatru din Anglia sau din Statele Unite. Dar sunt conştient că nu reprezint decât o simplă anexă a rockerilor. Cu cât ei urcă pe culmi, cu atât mai mult doresc să se despartă de noi, de tehnicienii de artă. Prince îşi organizează singur spectacolele. Madonna a mers pe aceeaşi linie. Presupun că mâine sau poimâine îți vei lua şi tu zborul şi mă vei evita cu blândețe. Dar nu vreau să mă plâng. Există multe grupuri care au nevoie de asistență. Şi, ca de obicei, voi fi ultima coardă a unei chitare... Nu-mi voi lega niciodată numele de cel al lui Shakespeare.... Aşa trebuie să fie, Roger... Nu putem avea totul...

Când au ajuns pe Wembley, scena era montată, microfoanele, amplificatoarele, consolele, incintele, proiectoarele, ecranele uriaşe, instrumentele muzicale instalate etc. Se făceau ultimele probe, tehnicienii de sunet, de lumină şi video lucrau cu o precizie profesionistă. Formația *Happy Ones* privea profund impresionată această încâlceală în plină activitate. Membrii ei se prezentau acum pentru prima oară în fața publicului ultrapretențios de pe Wembley, obişnuit cu cele mai mari vedete rock. Zece dansatori şi trei coriste, drăguțe, bine făcute, rămâneau grupați, puțin mai în spate. Grupul s-a rodat în urma

mai multor repetiții extenuante făcute în marele studio al firmei King's Voice.

Steve Champion, primul asistent al lui Mark, s-a apropiat de el și i-a vorbit la ureche. Foarte eficient, în ciuda tinereții sale, ar fi vrut să se afirme în galaxia rock, căci avea o foarte frumoasă voce, dar obez de mic, nu avea fizicul pentru o astfel de întreprindere. Formele rotunde, acceptate numai de amatorii operei lirice, nu puteau întruni sufragiile publicului amator de rock.

Mark a dat din cap și s-a adresat tinerilor muzicieni:

– Domnilor, costumele voastre de scenă sunt gata și vă așteaptă în cabinele voastre.

Cu o vizibilă ironie, și-a plimbat privirea pe îmbrăcămintea lor de tipul BBB:

– Să vă scoateți blugii largi care vă dau aspectul de castrați adipoși, cu șolduri grele, de claponi pregătiți pentru frigărui!

Bruce a spus râzând în hohote:

– Și ne vom mișca liber prin aer.

Mark a surâs cu indulgență:

– Luați ca ghid formația Guns'n' Roses. Ei știu foarte bine să se îmbrace. Trebuie să arătați ce aveți mai sexi, dar fără a insulta buna-cuviință. De acum înainte, veți purta pe scenă pantaloni colanți, pentru a vă etala formele și a face să se excite spectatoarele ce se presează în apropierea scenei. Veste încărcate cu broderii de aur și tricouri în culori strălucitoare și cu desene fantasmagorice vă vor fi prezentate. Nu aveți decât să le îmbrăcați la alegere. Și încă ceva: ați studiat casetele video pe care vi le-am recomandat?

Louis, ce-și petrecuse noaptea într-o companie galantă, a întrebat somnolent:

– Nu ați vrea să ne învățați ce doriți să facem?

– În primul rând, ceea ce nu trebuie să faceți! Interpretul din Minight Oil mugește pe scenă și se agită ca un zombi isteric; Tracy Gun, de la Los Angeles Guns, se face remarcat prin capul său asemănător unui praz acoperit de o coamă de păr zburlit; cântăreț nul, Summer in Siam, de la grupul Pogues, este un model de exotism bine vândut, dar prost inspirat; *Closing Time*, cântată de Leonard Cohen, realizează penibilul la puterea

a patra; interpretul de la ACDC, un grup onorabil, urlă ca o sirenă stricată; Van Halen, pe care îl admir, a comis cea mai mare gafă din carieră când l-a înlocuit pe David Lee Roth, genialul compozitor al cântecului *Just a gigolo-I ain't got nobody* cu un interpret ce transpiră prin toți porii mediocritatea... *Just a gigolo* rămâne cea mai bună transpunere a unei opere clasice în muzica rock... Arthur H. ne face cunoscut prostul gust prin nuditatea sa dezolantă; Joe Cocker își mișcă antebrațele cu o stângăcie înduioșătoare și face niște salturi ca un țap bătrân... păcat pentru muzica sa frumoasă...

– Atacați un prinț al rockului, a exclamat Dennis șocat.

– Prinții îmbătrâniți ce uită că o retragere onorabilă este preferabilă unei expuneri a bătrânelor oase și a mușchilor slăbiți...

– Cliff Richard și Neil Diamond au atins oare vârsta de pensionare?, a întrebat Danny, ce-l idolatriza pe Neil.

– Da, cred că da...

– Detestați bătrânețea, a constatat Bruce.

Roger a intervenit în ajutorul regizorului.

– Nu o detestă, dar îi inspiră o teamă legitimă...

Mark a izbucnit în râs:

– Mulțumesc, Roger. Ai descifrat exact gândurile mele...

Dansatoarele și cele trei fete nu s-au amestecat în acest schimb de opinii, ce implica o luare de poziție imprudentă. Mark a vrut să-i facă să iasă din rezervă, să-i ataşeze de grup, să rupă barierele care încă îi mai izolau. Pentru a destinde ambianța un pic tensionată din apropierea unui concert atât de important pentru toată lumea, s-a adresat lui Jill Ingall, o foarte tânără rusoaică, ce ignora mereu avansurile colegilor ei.

– Jill, aș vrea să cunosc și părerea ta...

Tânăra fată a avut impresia că Mark îi lansează o provocare. El era probabil informat despre înclinațiile ei lesbiene, așa că a răspuns cu o aroganță surâzătoare:

– Tineri sau bătrâni, bărbații sunt atât de ridicoli cu zdrențele lor ce le atârnă moale.

Un râs general, zgomotos, cu toată gura, a urmat acestor vorbe. Jill a spart gheața. Toată lumea era acum destinsă...

Muzicienii și-au încercat costumele. Uimiți, se priveau în

oglindă, costumierii au făcut adevărate minuni, subliniind personalitatea fiecărui muzician. O cupă a pantalonilor le reliefa sexul. Bluza arăta piepturile musculoase, brațele bine modelate. Întregul arăta frumusețea tinereții și farmecul masculin... Dennis a strigat entuziasmat:

– Fetele vor cădea la picioarele noastre ca niște popice lovite de o minge uriașă. Fiecare cupă va face un masacru!

Pentru Roger, stilistul imaginase pantaloni scurți, în genul Axl Rose, foarte strâmți și în contrast cu un tricou și bluze ample care se desfășurau ca niște aripi, descoperind torsul gol pe care îl unduia în ritmurile muzicii. Roger a refuzat tatuajele propuse de Mark, dar a acceptat niște desene fanteziste ce ieșeau prin spălare.

Consumat cu aceste ocupații multiple, timpul se scurgea cu repeziciune. Seara a căzut atunci când grupul s-a reunit în jurul unei gustări frugale. Exhibițiile spectaculare și imensa cheltuială de energie impusă de un concert bazat pe zgomot și mișcare rapidă nu puteau fi îndeplinite decât de niște tineri: privarea de hrană era un adevărat *must* acceptat de toți cei interesați. Numai drogurile, admise tacit, acopereau oboseala și împrospătau conștiința adesea încețoșată. Chiar și Roger, inamic declarat al drogurilor puternice, a acceptat o priză de cocaină în timpul lungilor și dificilelor ședințe de lucru din studio...

Coafeza îi tapa părul când a primit un telefon. Vocea lui Jim Robbins îi ascundea cu greutate agitația.

– Te caut de două zile, fără să te pot contacta. Trebuie să-ți vorbesc înainte de a pleca la New York. Este urgent! Foarte urgent!

– Într-o jumătate de oră trebuie să intru pe scenă, la Wembley!

– Mă bucur pentru tine! Îți doresc succes!

– Ascultă, Jim, te aștept aici. Voi da dispoziții să fii lăsat să intri în camera mea. Vom putea vorbi în timpul primei pauze.

– OK. Voi fi acolo.

Apoi Roger a stâns muzicienii în jurul său și le-a înmânat partiturile scrise înainte de răsărit și completate după anunțul accidentului suferit de Will.

– Acest cântec este intitulat *Will and Eric - we sing for you.* Descifrați-l. Este în Do minor. O melodie ușor de memorat. O voi cânta, iar voi mă veți acompania...

– Fără repetiție?, a obiectat Danny.

– Fără, a răspuns Roger.

– OK. Fără, a accentuat Bruce, impresionat de acest gest de prietenie pură, pe care îl aproba din toată inima.

Dennis a supralicitat:

– Pentru un adevărat rocker o singură lectură sau audiție ajunge pentru a învăța pe dinafară orice melodie...

– Roger, ai încredere în noi, a spus și Louis.

Formația academică a lui Jimmy Stewart îl făcea prudent:

– La nevoie voi pune partitura pe pupitru. Ne vom descurca, Roger! Will și Eric merită puțin efort!

Roger a surâs fericit:

– Știam eu că pot conta pe voi. Will și Eric vor primi cu plăcere caseta. Ei vor ști că nu i-am uitat.

Wilbur Gresterforth a intrat agitat. Eleganța sa conservatoare - smoching, cămașă albă apretată, papion negru, pantofi vernil - contrasta cu țoalele fanteziste, extravagante ale muzicienilor.

– Bună seara, copii! Roger, a trebuit să trec de șapte uși sever apărate pentru a ajunge la tine! Nu am văzut niciodată o asemenea mulțime! Cordoanele de poliție mențin cu greu ordinea. Tinerele fete ambalate îți scandează numele. O blondă roșie în obraji zbiera cât putea de tare: „Ce frumos este! Roger este cel mai frumos băiat pe care l-am văzut vreodată!" Colega sa i-a răspuns: „Este incredibil de frumos. Când m-a privit, eram atât de emoționată că aproape am leșinat!" „Te-a privit?", a întrebat-o prima. „Închipuiește-ți că mi-a surâs!" Reporteri înarmați cu tot echipamentul „tăiau" mulțimea. Nu voi uita niciodată gorilele păroase ce m-au identificat. Acum, pregătește-te pentru o veste bună. Înainte de sfârșitul acestei săptămâni, voi obține o ordonanță care îmi va permite să-l duc pe micul Eric la asistența socială, așteptând decizia Tribunalului, care îi va încredința o nouă familie. Mă voi ocupa de viitorul lui... Bun! Mă retrag. Sunt invitat în loja lui Dexter.

Fără să aștepte mulțumirile nepotului său, a ieșit. Băieții au descris - dansând - un cerc în jurul lui Roger.

– Eşti atât de frumos, cum se spune?
– Ne trezeşti gelozia!
– Să nu monopolizezi toate fetele!
– Chiar şi băieţii te consideră pe gustul lor, a declarat Bruce surâzând cu cochetărie.

Homosexualitatea sa afişată deschis nu mai şoca pe nimeni. I se acceptau calităţile şi defectele ca atare. Se cunoştea înclinaţia lui Dennis pentru aventuri sumbre, amprente ale unui sulfuros sado-macho-ism. Louis, care şi-a americanizat numele, devenit Lou, curta fetele şi, se părea, şi băieţii. Jimmy, cu băutura şi cu drogurile, îşi împărţea timpul între pian şi *roadies*, foarte mulţumite să se ofere unui membru al formaţiei *Happy Ones*. Danny iubea bârfele şi fetele mai vârstnice decât el. Pentru toată lumea, Roger rămânea o enigmă. Fetele şi băieţii alergau după el. Le vorbea cu blândeţe şi înţelegere, le dădea impresia că le împărtăşeşte gusturile mai mult sau mai puţin ascunse pe care le aveau în cele din urmă, imaginându-şi că l-au cucerit. Dar în ultimul moment, el schiţa o piruetă elegantă şi ieşea, lăsându-şi admiratoarele şi admiratorii cu buza umflată. Se vorbea pe la spate de perfecţionismul lui, identificat cu un narcisism înfrânat. Atunci când tinerii Hastings - Joan şi Langley - făceau aluzie la relaţiile lor privilegiate cu Roger, oamenii surâdeau increduli. Nu şi-l imaginau pe fabulosul Osborne, interpret de rock şi savant, poet sau manechin, aristocrat şi rebel, în postura de model al virtuţii. Scandalul ce a adus în faţă pe Aretha Deathridge, o mică burgheză fără importanţă, ori relaţiile de prietenie, prea intime, ce-l aveau ca subiect pe Will, făceau eventual credibile ceea ce se numesc „aserţiunile tinerilor Hastings". Răuvoitorii găseau exagerată reacţia lui Roger şi tulburarea sa, după anunţul accidentului survenit de Will. Toată lumea era de acord că trebuie să i se acorde o bisexualitate fluentă, în aşteptarea urmării evenimentelor.

Că Roger era foarte frumos era o axiomă. Îmbrăcat în alb, pentru a intra în scenă, el tăia respiraţia tuturor persoanelor ce se înghesuiau - cu sau fără motiv - în loja sa de pe Wembley. Toţi martorii convin, în forul lor interior, că au de-a face cu un fenomen rarisim. Formarea unui nou astru, a unei supernove gata să eclipseze întreaga galaxie.

Harold Dexter a ales exact acest moment pentru a-şi face apariţia. Masiv, elefantin, făcea podeaua să tremure sub pasul său. Urmat de Stratmore şi de secretari îmbrăcaţi după ultimul jurnal de modă, el degaja energie şi optimism. A strâns cu cordialitate mâna lui Roger.

– Dragul meu prieten, ai realizat un miracol. Abia lansat, ai făcut tribunele stadionului Wembley să se cutremure sub picioarele fanilor... Dă-mi voie să te privesc... Myra mi-a spus că semeni cu Morrison, dar ceva mai frumos...

S-a întors spre asistenţă şi a continuat cu vocea sa puternică:

– Myra, fiica mea, este expertă în domeniul rockului. Încă de la debut, a fost fascinată de personalitatea şi de talentul lui Roger Osborne. Jucaţi pe mâna mea şi veţi câştiga! Aşa că am urmat sfatul ei. Iar rezultatul, iată-l aici!

– Vă mulţumesc pentru bunătate, domnule.

– Meritul descoperirii îi aparţine Myrei, nu mie. Ea mi-a repetat des: să dăm Cezarului ce-i al Cezarului...

Toată lumea a remarcat - inclusiv Roger - că Dexter sublinia rolul determinant al Myrei. Bancherul a lăsat privirea să-i cadă asupra asistenţei, adoptând o poză tipică musoliniană:

– Să nu uitaţi, dragă Roger, că încă de azi, responsabilitatea faţă de grup şi de cele câteva sute de persoane - economişti, ingineri, tehnicieni, specialişti din domeniul spectacolului, al discului, video-ului - cade pe umerii tăi. Să vă gândiţi la miile de muncitori ce produc albumele, la cei care le pun în vânzare, la *disc-jokey*, la lanţurile de televiziune ce vă difuzează cântecele în lumea întreagă, în fine, la milioanele de clienţi tineri sau mai puţin tineri care le cumpără...

Dexter se îmbătase cu propriile cuvinte, cu propriile imagini legate de lumea afacerilor şi a marii industrii... de lumea lui... imperiul pe care îl crease. Pe tabla sa de şah Roger era redus la un simplu pion, iar el, Harold Dexter, era maestrul, marele maestru, jucătorul ce putea să pună pionii în mişcare... pioni ce reprezentau o mulţime de societăţi, uzine, ziare, afaceri ce angajau sute de milioane de dolari, miliarde...

Mike Coleman, regizorul, a intrat agitat. La vederea marelui patron ţinând o conferinţă, cuvintele sale i s-au oprit în gât...

Dexter s-a întrerupt şi şi-a îndreptat privirea spre această infimă rotiţă a uriaşului său ansamblu:

– Spuneţi ce aveţi de spus!

A pronunţat această scurtă frază, conştient de măreţia sa. Un Ludovic al XIV-lea resuscitat în pielea unui bancher din mijlocul secolului XXI. Regizorul şi-a înghiţit imediat cuvintele, incapabil să vorbească în faţa lui Harold Dexter.

– Ei bine!?

Mike Coleman a reuşit să bâiguie ceva:

– Publicul... este nerăbdător, domnule... Grupul trebuie să intre în scenă...

Dexter a surâs amuzat. Oamenii care se aplatizau în faţa lui îi dovedeau imensa sa putere. S-a întors spre Roger:

– În acest moment, publicul este regele. Te aşteaptă!

Roger a simţit un gol în stomac. A aspirat cu putere aerul, umflându-şi plămânii. A făcut un semn colegilor lui:

– Să mergem!

Roger a ieşit precipitat urmat de muzicieni, de dansatori şi de corişti. Mark încheia micuţa coloană.

Roger parcurse cu un pas rapid lungul culoar. Printr-o asociaţie de idei, rememoră silueta subţire a lui Morrison, văzut din spate, care tocmai traversa un coridor spre o ieşire puternic luminată. O imagine emoţionantă, legată de un personaj intrat în legendă. Roger avu strania impresie că Jim mergea în faţa lui şi că îi deschidea drumul spre un viitor luminos, dar confuz. Escortat de gărzi de corp şi talonat de colegi, el înaintă cu un pas sigur şi rapid. La capătul acestui drum îl aştepta rumoarea dezordonată a unui mari mulţimi. Ajunse pe scenă, scufundată încă într-un uşor nor negru, cu mici indicatoare fosforescente, încastrate în planşeu, ce ajutau pe muzicieni să se îndrepte spre locurile lor. Dincolo de scenă, masa zgomotoasă a publicului se derula uriaş, survolată de un halou difuz.

Bateria lui Bruce a intrat în joc. La început, o ciocnire lentă ce se accelera gradual. Brusc, o Niagara de lumini a explodat. Câteva sute de proiectoare şi-au lansat fasciculele orbitoare, ce-şi schimbau culorile şi scăldau scena, cerul, arena. Simultan un rock metal uluitor a izbucnit ca o bombă atomică. Zgomotul

ritmat şi-a detonat undele isterice, ce au spart timpanele spectatorilor, pentru a se plimba apoi în mod liber prin trompa lui Eustache. Vocea lui Roger se făcu auzită clar, aeriană, percutantă: *Vagabonds among the Stars*. O călătorie fantastică, vertiginoasă printre meteoriţi, stele, galaxii, găuri negre... Ideea volatilă prindea corp, câştiga o energie debordantă, se înfunda în adâncurile stelelor, se juca cu atracţia mortală a găurilor negre, se elibera de constrângeri, îşi reînnoia forţele şi se lansa invincibilă, înfruntând infinitul...

În paralel, jeturi neîntrerupte se încrucişau cu luminile stroboscopice şi cu artificiile. Nişte guri de păuni strălucitori, incandescenţi se ridicau spre înălţimi pentru a recădea sub forma unei ploi de scântei asupra publicului uluit. Efecte psihedelice ce produceau o ambianţă halucinantă. Cele cinci ecrane uriaşe îl prezentau pe Roger din faţă, profil şi spate. Fetele şi băieţii strigau excitaţi, exaltaţi de surâsul lui, de ochii lui mătăsoşi, de gropiţele din obraji, de gura şi buzele lui senzuale.

Mark a realizat o spălare de creier de o perfectă eficacitate. Toate fasciculele luminoase se concentrau din nou pe Roger. Apoteoza unui interpret transfigurat în Dumnezeu...

În dimineaţa următoare, Roger s-a trezit în patul lui, ca orice băiat de vârsta lui, ce deschidea ochii, încă sub imperiul viselor, trezit repede de razele soarelui intrate pe geam. A privit posterele care acopereau pereţii, casetele video şi cărţile aliniate pe etajere, a revăzut maşinile miniaturale, fetele - tot miniaturale - create de un vrăjitor ce se numea Barbie, micii ursuleţi de pluş şi alte jucării pe care le păstra, fără să se poată despărţi de ele..., rachetele de tenis, bâta de hochei şi sigla Universităţii Oxford..., un interior banal, decor al tuturor viselor lui. Concertul, ce se confunda cu visele sale cele mai nebuneşti, era totuşi real...

Brusc, o teamă insidioasă s-a strecurat ca un şarpe în spiritul lui. Succesul este capricios, extravagant şi adesea crud ca o zgripţuroaică. El cochetează cu tine, te îmbată, se joacă cu sentimentele tale în felul unei pisici care se joacă prieteneşte cu un şoarece, îl atinge delicat cu lăbuţa, îl pipăie cu afecţiune, îl încurajează să se arate receptiv la avansurile sale, îl face să-şi arate emoţia, îl obişnuieşte cu plăcerea pericolului... apoi îl

loveşte... adesea îi prelungeşte agonia cu o plăcere perversă... şoarecele confuz simte moartea planând deasupra capului... Deseori, pisica ucide, deseori îl uită, şoricelul câştigându-şi incredul libertatea. Succesul este un stăpân periculos, l-a făcut să piară pe Van Gogh în mizerie şi să acorde onoruri academice pictorilor pompieri. L-a aruncat pe Oscar Wilde în spatele gratiilor închisorii şi a făcut să se acorde Premiul Nobel unor nulităţi pe care posteritatea le-a uitat complet, a facilitat suişul anumitor grupuri spre culmile gloriei, apoi le-a împins spre fundul disperării şi al anonimatului. Animals, Band, Steppenwolf şi atâtea altele... în felul lui Moloch, el asumă, cheltuieşte şi se hrăneşte cu carnea copiilor lui. Brian Jones, adevăratul creator al grupului Rolling Stones, s-a sinucis sau a fost omorât în condiţii suspecte; Sid Vicious, de la Sex Pistols, ucis de o supradoză de droguri înainte de a fi fost judecat pentru asasinarea presupusă a amantei lui; Jim Morrison, de la Doors, cel mai mare dintre cei mai mari, a dispărut în plină tinereţe... Bizar, succesul se ataşează de poala unor bătrâni ce orăcăie pe scenă, fără să-şi dea seama că sunt ridicoli...

Roger a respins aceste gânduri penibile în străfundurile subconştientului... fragmente de amintiri îl asaltau... somptuosul banchet oferit de Harold Dexter pentru a sărbători succesul de pe Wembley... discursurile confuze ale linguşitorilor... vecinătatea Myrei, ce-l privea amorezată, sorbindu-i cuvintele şi urmărind încântată cea mai mică mişcare a lui, tot încercând, poate în mod inconştient, să ţească în jurul său o pânză de păianjen aurită care îl contraria, speria şi provoca o senzaţie colorată de un vag dezgust. După mai multe pahare de şampanie, Dexter a pronunţat o frază imprudentă: voi răsturna lumea şi voi umple de bogăţie şi de glorie pe băiatul care-i aduce fericire fiicei mele, dar îl voi ucide cu mâinile mele dacă o va face nefericită... Cuvinte bizare, care au semănat o umbră de jenă printre invitaţi... La ce făcea aluzie? Roger credea că ştie...

A luat micul dejun singur, în camera sa. În timpul verii prefera să se instaleze pe terasa micului său apartament şi - spirit visător - să privească acoperişurile caselor vecine. Din nefericire, timpul rău - nori, ploi, furtuni - îi strica plăcerea. Nu lua masa cu nimeni. După falsa reconciliere cu tatăl lui, Annabel

îl invitase, într-o seară, la cină în familie. Voia să forțeze un armistițiu între soț și Roger. Tentativă eșuată. O seară ratată. Walter se menținea pe poziția sa. Sumbru și taciturn, nu a schimbat niciun cuvânt cu fiul lui. Annabel se chinuia să angajeze conversația cu fiecare, separat. A fost penibil.

După succesul lui Roger de la Brighton, Gresterforth l-a felicitat pe judecător:

– Fiul tău a repurtat un triumf ce va da o nouă strălucire familiei noastre.

Walter și-a încruntat sprâncenele:

– Nu am niciun fiu!

Roger își termina micul dejun când Mark a fost anunțat. A intrat euforic, cu brațele pline de ziare.

– Glorie și lauri!, a strigat el. Toată presa te acoperă cu elogii. Două sau trei ziare slabe îți recunosc talentul, dar atribuie fenomenalul succes unei charisme, unei senzualități agresive ce dă erecție băieților și le împinge pe fete să se masturbeze atunci când te privesc evoluând pe scenă.

Roger a făcut o grimasă:

– Este dezgustător! Nu vor decât să-mi înnegrească reputația. Nu fac decât să-și îndrepte toate armele împotriva mea!

Mark și-a încrucișat brațele cu o lipsă de griji sublimă:

– Proasta critică îți face - adesea - involuntar - cele mai mari servicii. Cu cât se înverșunează, cu atât se întărește mai mult renumele tău, popularitatea și priza asupra fanilor. Guns'n' Roses, precedat de cea mai tristă, cea mai execrabilă celebritate, un grup condamnat de Biserică, de autoritățile statului, de către tații și mamele de familie, de către așa-zișii gardieni ai decenței, ai moralei, de partizanii cei mai zeloși ai cenzurii, se afirmă azi în primul rang al mișcării rock. Axl Rose a depășit stadiul de sex-simbol. S-a identificat, s-a confundat cu sexul. Dionisos resuscitat sub o formă umană! Formația U2, ce a urcat în primul rang al grupurilor rock, a fost atât de mult asociată cu concepțiile serioase, solide, încât purtătorul său de cuvânt, faimosul Bono, a considerat necesar să precizeze poziția grupului: „În trecut sexul a reprezentat pentru noi ceva atât de înspăimântător încât azi mă face să îmbrac obiceiul unui maniac sexual, pentru a recunoaște în

fața publicului că eu, şi eu am o p... Am fost adus în situația de a da un interviu în pielea goală. Artiştii se îndepărtează de Dumnezeu atunci când se apropie de sex, şi invers...."

Mark s-a lăsat să cadă pe un scaun:

– A separa sexul de mişcarea rock este la fel de aberant ca şi a admite ipoteza unui arbore viu după ce i s-au tăiat rădăcinile.... Ai ales un bun drum, Roger. Acționează! Nimic nu te poate opri!

Plăcut surprins, Roger a parcurs câteva titluri: „Roger Osborne, o stea în ascensiune!", „Charismaticul Roger Osborne a îmbogățit constelația marilor interpreți ai sfârşitului de secol!", „Roger Osborne, interpretul anului!", „Concert triumfal al lui Roger Osborne!", „Roger Osborne - preotul revoltei copiilor împotriva autorității parentale!", „La Wembley, Roger Osborne ia apărarea copiilor oprimați!".

– Iată ce este cel mai exact, a spus el.

Brusc, privirea i-a căzut pe un titlu publicat pe o pagină din *Daily Express*: „Un avion de pasageri, cu traseul Londra - New York, a explodat deasupra Atlanticului şi s-a prăbuşit în ocean. Interpretul Jim Robbins şi grupul său, Deadly Sinners, se aflau la bord. Nu există supraviețuitori". Bulversat, Roger i-a arătat articolul lui Mark, care l-a parcurs rapid şi a exclamat surprins:

– Sunt dezolat! Îl cunoşteam bine pe Jim. Lucra pentru noi. Am montat câteva spectacole pentru grupul lui. Jim era un interpret înzestrat. Alerga în fruntea plutonului, dar era mult în spatele tău...

– Ieri seară, înainte de concert, mi-a telefonat. Voia să mă vadă urgent. Jim, de obicei calm şi puțin înclinat să se agite pentru nimicuri, părea foarte tulburat. L-am invitat la spectacolul meu. Mi-a promis că vine. Dar l-am aşteptat în zadar. Acum, îmi amintesc că am observat în vocea sa o anxietate, un fel de alarmă care m-a intrigat...

– Sub calmul lui aparent, Jim era un maniac depresiv. Se spune că grupul lui era în pragul dizolvării..., o perspectivă care l-a afectat, probabil.

– Nu! Nu mi-a vorbit pe acel ton panicat pentru a mă anunța iminenta disoluție a grupului... Sunt sigur. El se temea de un

pericol... Moartea sa în aceste condiţii nu face decât să confirme presupunerile mele.

Mark a făcut un gest de respingere.

– Vezi, Roger..., între companiile de discuri există o anumită rivalitate. Dar se bat pe mulţi dolari şi nu se ucid între ei....

Două zile mai târziu, Roger a găsit în revista *Rolling Stone* un reportaj despre concertul de pe Wembley. „Presiunea publicului de la porţile arenei era atât de puternică, încât cordonul de securitate trebuia să facă eforturi pentru a împiedica oamenii în număr foarte mare să intre în incintă. Am văzut, cu ochii mei, un spectacol incredibil. Interpretul Jim Robbins, totuşi bine cunoscut, a fost împins cu politeţe, dar cu fermitate, când a vrut să intre în loja lui Roger Osborne. «Vreau să intru să-i vorbesc! Anunţaţi-l! Mă aşteaptă!», «Fără bilet, nu se poate intra», a intervenit un tip slab, cu părul roşu. «Eu sunt Jim Robbins, prietenul lui Roger!», «Regret, domnule Robbins. Vă cunosc, dar nu pot să vă las să intraţi. Avem ordine!»"

Intrigat şi revoltat, Roger l-a invitat pe Mark Schweize la Wilton Crescent şi i-a înmânat reportajul.

– Mark, găseşte-mi-l, te rog, pe omul cu părul roşu. Vreau să lămuresc această afacere!

Regizorul a telefonat pe loc şefului serviciului de securitate, Liam Loring, care i-a furnizat o explicaţie clară şi plauzibilă. Pentru a opri mulţimea şi a preveni violenţele, mereu posibile pe Wembley, a cerut agenţiei Bodyguard International o întărire de douăzeci de persoane, poliţişti pensionari, ce erau dintre cadrele cel mai bune. Printre ei nu există niciunul cu părul roşu. Are fişele lor, prevăzute cu fotografii în culori. Reporterul de la *Rolling Stone* probabil s-a înşelat. Argumentele lui Loring nu au risipit însă bănuielile lui Roger. A contactat apoi redacţia revistei. Peter Lewison, autorul reportajului cu pricina, şi-a menţinut mărturia. Un om roşcat, musculos, autoritar i-a interzis lui Jim Robbins accesul la Roger Osborne.

Două evenimente, intervenite la puţin timp, l-au împiedicat pe Roger să-şi continue investigaţiile. O scurtă ştire publicată de *Daily Mail* a semnalat sinuciderea unui băiat de unsprezece ani, Eric Jones, care s-a spânzurat la domiciliul părinţilor lui.

Pe corpul lui, anchetatorii au constatat urme de violență. Tatăl copilului a declarat că fiul lui fusese bătut de niște golani din cartier. Aserțiunile lui nu au fost verificate.

– Am știut că se va întâmpla nenorocirea asta. Și nimeni nu a putut să mă ajute să o împiedic. Legea acordă părinților dreptul de a abuza de copiii lor, de a-i ucide lent. Este o ruşine!

A făcut declarații răsunătoare în favoarea copiilor maltratați, pe care ziarele s-au înghesuit să le publice. A vorbit mult de Eric, de talentul lui și a insistat asupra suferințelor sale. A biciuit cu violență inerția autorităților care cunoșteau situația micului martir, dar fără a face nici cel mai mic gest pentru a-l salva.

Un apel telefonic din Los Angeles a reprezentat un al doilea eveniment. Will l-a anunțat cu o bucurie copilărească apropiata reluare a activității sale muzicale în mijlocul formației. Era tot convalescent, după ce a suferit două intervenții chirurgicale ca urmare a accidentului de mașină, unul în Mexic - nereușit - și altul în Los Angeles, unde îl transportase tatăl său, cu un elicopter, după o serie de peripeții demne de un roman. I s-au făcut două transfuzii de sânge, sânge mexican și sânge american, așa că dacă ținem cont și de sângele lui englezesc, a devenit acum un perfect cosmopolit.

Chiár și după aceste necazuri, Will își păstra intact umorul. Perspectiva revederii cu Roger îl făcea fericit. I-a mulțumit pentru scrisorile de încurajare și l-a asigurat de afecțiunea lui. A adăugat că îi pare rău că nu-și poate exprima adevăratele sentimente...

Un al treilea eveniment, de altfel prevăzut, a sosit călare pe un cal Pegas cu aripi de foc. Harold Dexter i-a invitat la el pe Roger și pe ceilalți membri ai formației pentru a-i anunța personal succesul comercial al turneului european, ce urma să debuteze la Paris. Toate biletele erau deja vândute, iar concertele se vor derula cu casa închisă, în cele treizeci de orașe programate. Reprezentanții firmei King's Voice au angajat deja negocieri pentru noi turnee în Statele Unite, America de Sud, Australia și Japonia.

Apoi Dexter a adus la cunoștința muzicienilor uluiți o creștere substanțială a onorariului lor. Roger Osborne va beneficia de un tratament preferențial. El nu a uitat să sublinieze participarea

fiicei sale la elaborarea acestui plan promoțional. Ea își asuma protecția formației *Happy Ones,* favoriții săi. Când Dexter a pronunțat această din urmă frază, privirea Myrei s-a fixat cu adorație asupra lui Roger. Ignora că semnele de venerație, atât de apreciate de guru de ieri și de azi, îl jenau, îl speriau. Dexter și-a terminat discursul cu precizarea că noi contracte vor enunța concesiile lui generoase.

Roger și-a amintit cuvintele lui Jim: „Orice contract cuprinde file scrise cu litere mici ce avantajează numai una din părți, în speță King's Voice"... Sărmanul Jim....

Dexter și *Happy Ones* au ciocnit un pahar cu șampanie, pentru a sărbători fericitul eveniment, și chiar și adolescenții care nu împliniseră deja majoratul au avut dreptul la o cupă de *Dom Perignon*....

Alternanța dintre marile turnee și apariția discurilor pe piață era perfect sincronizată și marca trecerea de la o etapă la alta a carierei, comparabile cu perioadele roz sau albastră ale lui Picasso. Lansarea celui de-al treilea album, intitulat *Sex? Yes!... Love? What is it?*, a precedat concertul de la Paris și deschiderea marelui turneu european. A fost nevoie de o singură zi pentru ca fanii să-l procure, golind raioanele magazinelor de specialitate. Muzica sa se infiltra acum peste tot: inunda mașini și avioane, baruri și discoteci, centre comerciale și parcuri de distracție. Grupurile profesioniste l-au inclus în repertoriul lor, iar formațiile de tineri de colegiu l-au adoptat în unanimitate. Noile cântece ale lui Roger traversau Canalul Mânecii și Oceanul Atlantic, ca o pată de ulei, în toată Europa, Statele Unite și Canada. Discuri și casete video au apărut pe piața neagră și în țările din Est. Dexter Broadcasting Corporation și MTV bombardau urechile amatorilor de muzică rock, umplând programele cu cântecele semnate de Roger Osborne. Sunderland Braodcasting Corporation a obținut - în schimbul unui preț uluitor - dreptul de a filma concertul de la Paris. Un fel de boală sonoră contamina spațiul. Sateliții au invadat cu emisiunile lor continentul negru, imensitatea rusă, Extremul Orient, continentul cangurilor și au făcut ca muzica lui Roger să plouă peste tot, îndrăcită sau languroasă, lacrimogenă sau fremătătoare, zgomotoasă sau

sensibilă. Banii intrau în flote, dar în acelaşi timp cheltuielile se umflau într-o manieră alarmantă pentru micuţul Goldcrest, al cărui bilanţ era scris cu roşu. Dezacordul dintre Goldbloom şi Dexter s-a accentuat.

– În ciuda beneficiilor importante, eu sunt în pragul falimentului, striga patronul minusculului Goldcrest.

– Să faceţi investiţii este cea mai bună politică financiară, dragă Goldbloom. Răbdare! Recompensa va fi la înălţimea sacrificiilor noastre!

Critica de specialitate a salutat cu entuziasm admirabilul album *Sex? Yes!... Love? What is it?* După Beatles şi Rolling Stones, rockul englez reintra în forţă, sprijinit de Roger Osborne, un grup adolescentin ce stăpânea tehnica şi rafinamentul, umorul coroziv şi tandreţea impresionante... Roger Osborne cânta aici triumful sexului şi umilea iubirea şi o reducea la expresia cea mai simplă, acuplarea, dar îi acorda totodată, cu generozitate, meritul unor funcţii creatoare... Roger, idol al adolescenţilor, un geniu ce atingea culmile divinităţii, în felul lui Morrison, modelul şi precursorul său... prospeţime şi senzualitate... creator al unui sunet original şi percutant... Roger Osborne unicul... un adevărat Mozart al rockului...

Pe ici şi colo, criticile negative îşi arătau colţii, asemenea unor şerpi ce dansează şi care ies din vizuina lor, picurându-şi otrava la fiecare muşcătură. Un scribălău arţăgos îşi vărsa fierea în *Music and Sound*, o revistă cu tendinţe conservatoare: *Sex? Yes!... Love? What is it?* - o temă ce insultă textele sfinte - a inspirat muzica cea mai licenţioasă, cea mai obscenă pe care am auzit-o vreodată. Cuvintele de o eleganţă academică înşelătoare, cântate de Osborne şi coriştii lui, sunt dispuse în aşa fel încât să rezoneze - în spaţiul unui acrostih sonor - cu termeni ca "fuck", cu o frecvenţă obsedantă. A transpune pe „fuck" în sunete şi imagini implică o virtuozitate, o inventivitate muzicală, ce ar fi meritat o folosire mai potrivită. Cântecul, dotat cu o putere evocatoare diabolică, produce un efect subliminal auditiv şi vizual care nu are decât un singur scop: a perverti tânăra generaţie, a se denigra iubirea ritualizată, consacrată de Biserică, a eroda autoritatea părinţilor, a dresa adolescenţii împotriva adulţilor, a distruge morala societăţii. Roger Osborne

glorifică aici copularea animalică. Am aflat că el abia a împlinit cincisprezce ani. Este dezolant!

Roger a râs cu poftă. Pudibonzii şi-au ridicat scuturile. Involuntar, ei au construit renumele, celebritatea marilor grupuri rock, căci au trezit spiritul de contradicţie al tinerilor fani.

Roger a primit un telefon de la Mark, care s-a amuzat copios după ce a citit articolul publicat în *Music and Sound*:

– Acest individ este un obsedat sexual. Crede-mă. Ţi-a făcut un mare serviciu. Toată lumea va vrea acum să-ţi înţeleagă acrostihul, subliminalul. Ar merita o recompensă pentru toată această publicitate formidabilă.

Existau însă destule persoane care nu împărtăşeau opinia lui Mark. Din cauza căldurii caniculare, destul de rară la Londra, Roger a lăsat ferestrele şi uşa camerei sale deschise, pentru a face să intre un uşor curent de aer. Din casa scării i-au parvenit brusc ţipetele de mânie ale tatălui său, care se întorcea acasă, şi cuvintele lui Annabel ce încerca să-l calmeze. Puţin după asta, valetul a urcat la Roger pentru a-l anunţa că domnul judecător voia să-i vorbească. El a adăugat jenat:

– Trebuie să vă previn, domnule, că Excelenţa Sa nu este binedispusă.

Roger era tentat să-l întrebe când a fost vreodată binedispus, dar s-a abţinut. Era nedemn să facă comentarii în faţa personalului de serviciu. S-a limitat să răspundă politicos:

– Mulţumesc, Winter.

Amărăciunea îi otrăvea viaţa. De ce simţea aceste frisoane de alarmă şi de teamă atunci când îl chema tatăl său? Aceeaşi angoasă trebuie să simtă şi inculpaţii aduşi în faţa lui pentru a fi judecaţi. Îşi amintea cu un vag sentiment de invidie tandreţea şi afecţiunea pe care doctorul Stanhope le arăta fiului său. Will nu avea de să se plângă...

L-a găsit pe Walter aşezat la masa de lucru, imobil, cu braţele încrucişate, cu o expresie severă pe faţa sa umbrită de mânie. *Lady* Annabel, aşezată şi ea într-un fotoliu, aştepta încurcată urmarea acestei confruntări. Roger s-a oprit în mijlocul camerei. Judecătorul îl fixa cu ochii unui şarpe care voia să-şi paralizeze prada. Aşteptarea grea a durat câteva secunde sau câteva secole.

Cu un gest rapid, Walter şi-a întins degetul spre revista *Music and Sound*, deschisă în faţa lui:

– În dimineaţa asta, la tribunal, am încercat cea mai insuportabilă umilinţă din viaţa mea atunci când un coleg mi-a adus această revistă şi m-a privit cu milă. „Îmi pare rău pentru dvs.!" Am citit acest articol şi în acest moment am înţeles consternat că am eşuat în misiunea mea de tată şi de pilon al societăţii. Ai terminat două Universităţi ca să ajungi aici?... Este o ruşine! Nu voi mai îndrăzni să mă mai atât la club! Tu ai aruncat un oprobriu asupra întregii familii!

Annabel a intervenit cu blândeţe:

– Un critic veninos nu contează alături de masa de aprecieri elogioase ce cântăresc mult mai mult în balanţă...

Judecătorul a tresărit ca şi cum ar fi fost muşcat de o viperă Cobra regală:

– Annabel, nu interveni în favoarea lui! Nu merită bunătatea ta! În ce priveşte elogiile, lasă-mă să-ţi citesc un exemplu.

A luat un ziar pus în dreapta sa, l-a deschis şi a citit un fragment semnificativ: „Pe scenă, interpretul Roger Osborne este aureolat de o frumuseţe aproape supranaturală... un halo divin îi învăluie faţa... exaltarea fanilor cuceriţi de charisma lui şi de vocea lui fără pereche îşi au o justificare perfectă!..." Judecătorul s-a oprit, a oftat ca şi cum ar fi vrut să-şi calmeze astfel tensiunea nervoasă, şi apoi a reluat:

– Frumuseţe... termenul frumuseţe aplicat unui băiat are întotdeauna o conotaţie peiorativă... mereu te întrebi dacă este homo... sau travestit... Walter şi-a încleştat maxilarele cu mânie, apoi a continuat lectura: „Roger Osborne reaminteşte de graţia seducătoare a lui David Cassidy, care la paisprezece ani a îmbrăţişat pe toţi adolescenţii din timpul său, şi după o serie de succese uluitoare, şi-a abandonat cariera de star rock, deoarece unul din fani, un băiat de cincisprezece ani, a fost doborât în plin concert de o criză cardiacă." Judecătorul a adăugat:

– Sper, Roger, că vei urma calea trasată de Cassidy, înainte să ai pe conştiinţă accidente regretabile... isteria colectivă dusă la ultimele ei limite poate provoca tulburări psihice periculoase, adesea ireversibile... Aştept răspunsul tău, Roger! Ridici din umeri? Este singurul tău răspuns după tot ce ţi-am spus?

A interpretat liniştea băiatului ca pe un act de sfidare. Iritat, şi-a scrâşnit dinţii:

– Încă ceva!

Judecătorul i-a arătat cu mâna sa, cu vene proeminente, un teanc de scrisori aruncate pe covor, în faţa şemineului:

– Trebuie să angajez un secretar ca să degajeze corespondenţa mea de aceste semne imunde făcute de nişte fete isterice şi băieţi perverşi. Le voi arunca în foc dacă scrisorile mele se vor amesteca cu cele ale tale.

Frazele scurte, respiraţia şuierătoare îi trădau tulburarea, deruta. Vechea ierarhie de valori, ce constituise pentru el legea supremă, religia vieţii sale, a lumii sale, s-a prăbuşit, era inversată de nişte factori noi, anarhici, ce ameninţau ordinea prestabilită, disciplina, morala, coloana vertebrală a familiei sale.

– Să ceri patronilor tăi să schimbe adresa poştală! Poţi pleca!

L-a concediat ca şi cum ar fi fost un valet. Roger s-a retras. Exasperat de atitudinea fiului său, el o califica drept obtuză, încăpăţânată şi rebelă.

– Am fost foarte supărat, Annabel, atunci când un coleg de tribunal m-a întrebat dacă Roger şi-a vopsit părul în verde sau în albastru...

În zilele următoare, situaţia s-a deteriorat şi mai mult. Nişte tineri s-au adunat în faţa casei din Wilton Crescent şi au început să scandeze foarte tare:

– *We want Roger! We want Roger!*

Judecătorul, ce voia să se ducă la club, şi-a găsit cu greu un drum printre fanii purtaţi de entuziasm. La rândul lui, a devenit isteric. A intrat în imobil şi a chemat poliţia. Agenţii forţei publice nu s-au grăbit însă. O jumătate de oră mai târziu, au sosit la locul cu pricina şi şi-au făcut datoria cu blândeţe. Nu era vorba de o manifestare periculoasă, cum pretindea judecătorul. Tinerii s-au risipit fără să protesteze, dar după aceea s-au adunat pe trotuarul de peste drum. Walter a putut să parcurgă fără dificultate scurtul traseu de la poartă şi până la maşina Bentley. Pentru a-l sfida, ei au reluat în cor:

– *We want Roger! We want Roger!*

Ajuns la club, judecătorul a povestit furibund pățania. Vicontele Roxbury, ce dovedea o mare simpatie pentru Roger, a izbucnit în râs:

– Din fericire pentru anumiți parlamentari, fiul dvs. nu are încă vârsta cerută pentru a candida. Dacă și-ar depune candidatura în oricare dintre circumscripții, ar răsturna toți candidații conservatori, liberali sau chiar pe socialiști...

Evenimentele s-au precipitat la ușa lui Roger. La începutul serii, a primit un telefon surprinzător: foarte vesel, domnul Mowby i-a reproșat mai întâi ingratitudinea. Roger, modelul lui preferat, nu a mai trecut pragul atelierului de șase luni.

– M-am gândit des la tine. Vreau să-ți ofer șansa să te vezi în toate revistele de modă englezești, franțuzești și americane, în felul lui Jason Priestley. Vei monopoliza ceea ce se numește publicitatea permanentă. Sunt informat despre turneul european. Unul din fotografii mei cei mai buni vă va însoți... În așteptarea unui nou contract, vă propun un clip turnat la Londra, pentru casa Turner Seymour, la un preț de 100 000 lire sterline pentru o muncă de o oră, maximum două.

Uimit de mărimea sumei, Roger a ezitat să se angajeze. Pentru a realiza un spectacol perfect pentru publicul european, avea nevoie de balet, un efort ce-i solicita mult timp. Pentru a-l descuraja pe domnul Mowby, a răspuns râzând:

– Pentru mai puțin de 500 000 nici nu poate fi vorba...

Domnul Mowby a oftat:

– Pentru un clip de treizeci de secunde 500 000 de lire? Mă ucideți... În fine... accept... pentru că vă sunt prieten...

Lui Roger i s-a tăiat respirația. Interlocutorul său a continuat:

– Trebuie să fie turnată înainte de plecarea în Europa. Mâine vă convine?

– Mă luați pe nepregătite, domnule Mowby!

– Nu avem nevoie decât de două ore, poate mai puțin!

Încă ezitând, Roger a ridicat o obiecție:

– Sunt legat prin contract de King's Voice... Nu știu... Cred că ar trebui să le cer acordul...

Domnul Mowby a râs:

– Este un lucru aranjat! Domnul Stratmore vă poate confirma!

După cinci minute John Stratmore a dat aprobarea firmei King's Voice.

– Domnul Dexter vă va face fericit. În plus, e vorba de o publicitate suplimentară.

După aceea, i-a telefonat Mark:

– Păstrează-ţi dimineaţa pentru a turna clipul. Mă ocup eu de balet. Să nu îţi faci nicio grijă!

Odată terminate discuţiile, Roger s-a întrebat perplex: ce voi face cu atâţia bani? Nevoile sale personale erau modeste. Trebuie puse bazele unui club sportiv pentru prietenii lui din Notting Hill. Iată o idee... Fundaţiile sunt scutite de impozite... va trebui să-i ceară sfatul unchiului Wilbur...

În dimineaţa următoare, Dennis a venit cu uimitoarea sa motocicletă Harley Davidson, pentru a-l conduce pe Roger la Turner Seymour, unde îl aştepta domnul Mowby cu echipa. Pentru a-i recompensa prietenia şi devotamentul lui Dennis, ce adora să-l însoţească peste tot, şi a-i asigura transportul, fără să-şi menajeze timpul, Roger i-a cerut domnului Mowby să-l includă într-un clip şi să-i plătească 20 000 lire.

– Dennis este un tip fermecător, dar pentru o figuraţie 5000 de lire ar fi mai mult decât suficient...

Roger a acceptat să completeze diferenţa de la el.

Când a ajuns înaintea luxoaselor magazine Turner Seymour - taioare de lux - instalate pe Saville Row de două secole, domnul Mowby l-a primit speriat:

– Unde este Doris? Imaginea dvs. de marcă este de *interpretul cu un căţel alb*. Roger a acceptat cu plăcere ideea. Un asistent al domnului Mowby a făcut o cursă cu maşina până la Wilbur Crescent şi a revenit triumfător cu frumoasa căţeluşă, ce se bucura cu nonşalanţa ei obişnuită. Scenariul era infantil, la limită ridicol. Roger mergea pe jos pe Saville Row. Apariţia sa trezea interesul şi curiozitatea trecătorilor, care îşi întorceau capul după el, se opreau, îl aplaudau. Fetele strigau în extaz: „Ce frumos este! Ce şic este!" Băieţii exclamau: „Ce eleganţă! Ce clasă!" Şi atunci Dennis, care îl urma pe Roger, însoţit de

Doris, arăta cu degetul firma Turner Seymour şi spunea cu un aer fin: „Iată secretul: Turner Seymour!" Doris îl aproba agitându-şi coada sa albă.

– Nu aţi putea înlocui termenul *frumos* cu altul?, a cerut Roger care şi-a amintit de aversiunea judecătorului pentru acest calificativ ataşat fiului său.

– De acord, a spus scenaristul fără să se formalizeze. *Minion,* merge?

– Este mai rău. *Minion* are o conotaţie foarte specială...

– Atunci *adorabil*!

Roger a acceptat această versiune. S-au făcut două repetiţii, apoi regizorul - mulţumit - a ordonat cu un aer important, ca şi cum era vorba de un film cu un buget uriaş.

– Acţiune!

Dennis se găsea aproape de Roger şi arăta firma cu degetul, când, tresărind violent şi fără vreun zgomot, a căzut pe trotuar. O pată de sânge se mărea pe cămaşa sa de culoare verde, deasupra umărului. Filmarea a fost întreruptă, iar poliţia chemată pe loc a conchis că este vorba de un atentat. O ambulanţă l-a transportat pe Dennis la spitalul cel mai apropiat. Glonţul a fost scos, rana nu era foarte gravă. În câteva zile, el va putea să meargă acasă.

Anchetatorii au descoperit pe acoperişul casei de peste drum urme de praf de puşcă. În ziua următoare, ziarele au publicat vestea atentatului, nerevendicat de nimeni, aşa încât s-a presupus că e vorba de IRA. Numele lui Roger a fost citat în trecere.

Mark i-a făcut o vizită la Wilton Crescent.

– Dexter a fost zdruncinat de această afacere, a spus.

– Iar eu am fost şi mai zdruncinat când l-am văzut pe Dennis căzând lângă mine! Au fost prinşi teroriştii IRA?

Mark l-a privit cu un aer bizar:

– Nu cred că IRA este în cauză.

– Atunci, cine? Un nebun? Un rival nefericit? Dennis avea bune relaţii cu toată lumea...

– Am nişte teorii despre asta...

– Presupui că eu am fost vizat? Că Dennis a încasat glonţul care îmi era mie adresat?

– Nu mă pronunț înainte de a fi sigur.

– Vorbești în enigme...

– Dennis duce o viață dublă sau triplă. Ca să-și rotunjească veniturile, el acceptă anumite compromisuri. Pretinșii lui părinți, bogați și numeroși, sunt de fapt niște clienți. Cunoști termenul de gigolo?

– Dennis nu este un gigolo.

– Este frumos din partea ta să-i iei apărarea.

– Câștigă destui bani pentru a nu avea nevoie să-și vândă corpul... Mowby este isterizat ca o găină ce apără viața puișorilor...

– Pentru Mowby și pentru Dexter tu valorezi cât greutatea ta în aur.

– Mă flatezi.

– Dexter a angajat atâtea milioane în jurul persoanei tale, încât este normal să se simtă îngrijorat de securitatea ta. Companiile multinaționale se dedau adesea la jocuri periculoase. Când ești prins în acest angrenaj îți riști pielea.

– Asta înseamnă că aș fi putut fi ținta acestei agresiuni?

– Nu exclud nicio ipoteză. În orice caz, Dexter vrea să-ți asigure securitatea. O mașină blindată va fi pusă la dispoziția ta, iar numărul gărzilor de corp va fi dublat. Sunt de acord cu aceste măsuri. Stratmore a primit deja ordinele de rigoare.

Roger s-a bosumflat:

– Așteaptă! Nu mai sunt autorizat să ies singur în oraș? La munte? La țărmul mării?

– Prince, Michael Jackson, Axl Rose etc. au acceptat această servitute de multă vreme! Celebritatea cere sacrificii...

– Îmi place celebritatea, dar nu cu prețul libertății... Să renunț la plimbarea prin Hyde Park cu Doris? Niciodată!... Doris are nevoie să alerge, să se joace!

– Vom găsi un băiat care iubește câinii, pentru a o plimba.

– Mai întâi că Doris nu este un câine! Este o prințesă deghizată în cățeluș rusă...

– OK. Vom găsi o soluție...

Seara, Roger a luat cina - singur - pe mica terasă a apartamentului său. Prezența lui Doris umplea golul lăsat de

familie. Tatăl său îl ignora cu bună-ştiinţă. Mama sa tocmai îi trimisese prin poştă o şa superbă de piele de bună calitate, nişte frâie şi o cravaşă aurită; un cadou costisitor, dar complet inutil, căci el nu avea cal.

Ajuns la desert, ciugulea nişte căpşuni, când Annabel îşi făcu o intrare teatrală. Fardată, impecabil coafată, ea purta un chimono de mătase neagră, brodat cu aur, ce-i descoperea generos albeaţa sânilor. Fără să aibă frumuseţea uluitoare a lui Cindy Crawford, ea se încadra în canoanele stabilite de modelele cu siluete fine şi subţiri. Annabel îşi mişca şoldurile cu o voluptate aparent înnebunitoare şi avea o privire ce exprima inocenţa. Roger s-a ridicat şi a primit-o cu o politeţe perfectă. Era cea mai bună apărare împotriva femeilor adulte care vedeau în el un fiu şi un amant. Sentimente tulburătoare care îi repugnau. Maturizat precoce datorită acestei vieţi de rocker, ce-l punea în contact cu persoane de ambele sexe cu trăsături ambigue, el afişa o naivitate, o lipsă de perspicacitate, de sagacitate descurajante pentru tentativele cele mai abile şi care derutau şi pe corupătorii experimentaţi.

Annabel a constatat întristată că Roger a ridicat între ei un zid invizibil, dar de netrecut. De la căsătoria cu Walter şi instalarea sa la Wilton Crescent, ea a încercat în zadar să câştige simpatia fiului său vitreg. Şi-a oferit serviciile pentru a rotunji asperităţile dintre Roger şi tatăl său, dar nu a găsit decât o indiferenţă ascunsă sub un înveliş surâzător.

– Aş vrea să-ţi vorbesc, Roger. Tatăl tău a fost scandalizat când a aflat că prezenţa ta a fost semnalată în cursul unor împuşcături de tip mafiot.

El a privit-o cu un aer mirat, ca şi cum ar fi fost vorba de un fapt divers, care nu îl privea, tot recunoscând în forul lui interior că tatăl său nu se îndepărta prea mult de adevăr. Mark ştia ceva de asta. Dar a adoptat o atitudine care arăta o perplexitate bine jucată.

– Ascultă, Annabel... În primul rând, un nebun a tras spre noi de undeva de sus, apoi s-a evaporat în natură; în al doilea rând, făceam atunci o muncă onorabilă, bine plătită.

Prudent, a evitat să spună sumele.

– În orice caz, Annabel, îmi câştig banii de buzunar în condiţii

mai bune decât tinerii de vârsta mea care lucrează în pizzerii, spală maşini în staţia de benzină, distribuie ziare abonaţilor sau vând produse mai mult sau mai puţin prohibite. Pot să te asigur că mă descurc destul de bine... Şi fără ajutorul nimănui...

– Tocmai aceste manifestări de independenţă îl irită pe tatăl tău. Mereu te întorci acasă dimineaţa. Dacă el ar şti, ar face o criză de nervi. Rişti să dai nas în nas cu el, căci adesea se aşază la lucru înaintea zorilor... Trebuie să recunoşti că spectacolele tale se termină la miezul nopţii, a adăugat ea cu un surâs complice.

Annabel s-a apropiat de el şi l-a mângâiat pe păr. Ca din întâmplare, i-a atins ceafa.

– Eşti un copil adorabil care a crescut prea repede!

El s-a tras uşor înapoi, pentru a nu se mai afla la îndemâna ei. Şocată de acest refuz, ea a insistat:

– Ai putea organiza micile tale petreceri la tine. Eu aş putea să aranjez să coincidă cu sfârşitul de săptămână când noi ne aflăm la ţară, sau la prieteni.

Complicitatea oferită de Annabel i se părea neplăcută.

– Vă mulţumesc pentru bunătate. Dar aceste neplăceri sper să nu se mai repete. Oricum, voi pleca în curând în turneu. Această absenţă va face bine tatălui meu...

Dezamăgită, Annabel l-a măsurat din cap până în picioare. Se arăta reticent ca un tânăr cal. Avu senzaţia că a suferit o înfrângere.

– Călătoria mea în Europa va coincide cu turneul tău. Drumurile noastre se vor încrucişa. Voi avea plăcerea să asist la concertele tale. Fără să cer autorizaţia lui Walter...

Îi propunea din nou complicitatea sa.

– Voi fi fericit să vă ofer o invitaţie, a spus Roger cu o politeţe rece.

– Bine, atunci vă las, a oftat ea cu regret.

Cu amorul propriu rănit, Annabel s-a retras...

Îmbulzeala aproape cotidiană a tinerilor idolatri în faţa casei din Wilton Crescent a devenit atât de zgomotoasă încât vecinii s-au plâns poliţiei. Era de ajuns ca uşa de la intrare să se întredeschidă, pentru ca fanii să se împingă pentru a-l vedea ieşind. Dacă era judcătorul Osborne, mereu sobru, tăcerea se

aşternea peste mulţime, reporterii îşi stingeau aparatele şi îi făceau loc ca să ajungă la maşină. Pentru *lady* Annabel rezervau acelaşi tratament. Dacă mutra arhicunoscută a lui Doris apărea în deschizătura uşii, ţipetele, ovaţiile, aplauzele se dezlănţuiau, deoarece era clar că Roger trebuia să apară în urma căţelului. La trecerea lui, fetele ţipau, gemeau, plângeau, împinse de pulsiuni irepresibile. Băieţii îl luau ca model şi îşi lăsau fanteziile cele mai delirante să-i conducă. Şi toată această nebunie exploda sub tirurile aparatelor de fotografiat şi sub privirile perplexe ale poliţiştilor, deoarece în afara acestui entuziasm zgomotos, nimic nu justifica intervenţia lor. Toată lumea a remarcat noutatea.

Un şofer în uniformă albastră, cu nasturi auriţi, a deschis cu ceremonie portiera unei limuzine Lagonda aliniată lângă trotuar. Era maşina blindată lăudată de King's Voice pentru a garanta securitatea lui Roger. La început, Roger a refuzat această etalare de lux, care - pretindea el - îi strica reputaţia de prieten al tinerilor săraci, persecutaţi, şomeri uitaţi de societatea de consum ce-i respectau numai pe cei bogaţi, chiar dacă printre ei se aflau şi canalii. În cele din urmă, acceptase maşina, căci păţania lui Dennis îi era vie în minte. Lagonda îi oferea şi un mijloc de a se feri de admiratorii săi prea curioşi. Altfel, el ar fi trebuit să meargă urmat de un cortegiu de fani jenând circulaţia oraşului.

Şoferul era un tânăr vietnamez pe care Roger, fidel eclectismului său, a început a-l simpatiza. Cao Van Tiu a scăpat din Vietnam la bordul unui mic vapor plin de refugiaţi ce au trecut prin toate ororile îndurate de atâtea mii de refugiaţi înaintea lor. Atacaţi de piraţi, femei violate, oameni maltrataţi, bagaje furate. Eşuaţi pe coastele Thailandei, Cao şi camarazii lui de suferinţă au fost internaţi într-un lagăr de refugiaţi. Stimulat de visele lui şi de voinţa de a le realiza, dar ajutat şi de noroc, el a evadat din Thailanda la bordul unui vapor ce pleca spre Anglia. Când era vorba să-şi realizeze scopurile, accepta cele mai rele compromisuri. Băiat simpatic, încă adolescent, a plătit în natură preţul transportului: valet ziua, îşi petrecea nopţile în cabina comandantului. Debarcat clandestin la Portsmouth, a reuşit să se facă admis de către serviciul de imigranţi, ca urmare a unei campanii de presă conduse de un

ziarist impresionat de povestea sa. Acelaşi ziarist i-a înlesnit obţinerea unei munci la Motorent, o societate ce închiria maşini de lux unor clienţi bogaţi. Mulţumită surâsului său cuceritor şi blândeţii sale, Cao a obţinut autorizarea de a urma şcoala de şoferi a casei. Fizicul lui plăcut şi politeţea înnăscută i-au deschis poarta unei mult râvnite munci: şofer la Motorent. Intrat în această categorie privilegiată de salariaţi, el fusese detaşat la serviciul de noapte. Roger, cucerit de veselia şi amabilitatea lui Cao, ceruse să fie repartizat în permanenţă în serviciul său. Tovarăşii vietnamezului erau desigur nemulţumiţi, având în vedere bacşişul gras împărţit de interpret. Motorent nu putea ignora cerinţa făcută de clientul lor cel mai bun.

Doris a sărit în maşină şi s-a instalat regeşte pe bancheta din spate, lăsând un mic loc şi pentru stăpân, ce-i menaja comoditatea. Cao îşi asigura simpatia căţeluşei, aducându-i de fiecare dată câte o mică prăjitură pe care ea o accepta cu o privire de regină obişnuită să primească omagiile supuşilor. Roger o mângâia pe cap pe Doris, ce-şi pusese, încrezătoare, botul pe genunchii săi, apoi a privit prin geamul din spate casa ce se îndepărta şi fanii ce-l salutau agitându-şi braţele... S-a întors spre şofer:

– La Paris, Cao! La Paris! Direct!...

Maşina a părăsit Londra şi s-a angajat spre o autostradă mai aglomerată decât o stradă a capitalei la o oră de vârf. Gânditor, Roger privea peisajele fără să le vadă. A avut concerte la Southampon, Bristol, Birmingham, Manchester, Liverpool, Newcastle şi Edinburgh, pentru a le încorona cu un al doilea concert pe Wembley. Peste tot fanii i-au oferit mărturia entuziasmului lor, a adoraţiilor lor. Gărzi de corp au construit în jurul lui un cordon de netrecut. Această izolare forţată îl îngrozea. Pentru a-l calma, Mark îi explica amuzat:

– Dacă i-ai lăsa pe fani să se apropie de tine, ei ţi-ar rupe hainele pentru a le lua ca amintiri, te-ar jupui din dragoste, pentru a te avea dacă nu întreg, măcar în câteva bucăţi separate... De câte ori trebuie să repet că ai devenit o mare vedetă...

Roger s-a obişnuit cu publicul britanic, cu fanteziile şi excesele lui. Prima sa înfăţişare înaintea publicului francez îi dădea un uşor trac. Avea mari emoţii la gândul acestei întâlniri.

Va fie capabil să-l cucerească? Contrar previziunilor sumbre ale tatălui său, a cumulat noi succese, discuri de aur şi de platină... lirele sterline curgeau valuri în contul său bancar... Judecători, ingineri, universitari, savanţi, titulari ai unor diplome prestigioase câştigau modest viaţa lor de muncitori cu gulerul alb...

Mulţumită lui Roger, micul grup rock creat la Oxford de profesorul Davenport şi-a luat un zbor grandios. O maşină blindată şi o armată de gărzi de corp îi protejau persoana. Un autobuz confortabil rezervat muzicienilor circula gol. Dennis, rapid refăcut, a încălecat pe motocicleta sa Harley Davidson şi s-a îndreptat vesel spre Paris. Lou dansa la bordul unei maşini Porsche roşie ca o mantie de cardinal. Jimmy alerga pe autostradă într-o maşină decapotabilă BMW alături de un grup excitant, ales dintre zecile de fete ce-i dădeau târcoale. I se întâmpla des să se oprească pe la vreun refugiu şi să se depraveze sub privirile unor automobilişti şocaţi, ce făceau un scurt repaus în apropierea lor. Bruce şi-a cumpărat un uriaş Bentley, cu geamuri fumurii pentru a ascunde în spatele lor pe prietenul său de suflet şi de pat, blândul Jason, ce a abandonat sportul profesionist pentru a-l urma peste tot. Danny, mai zgârcit, a preferat un autobuz, dar ca să nu se dezonoreze şi-a procurat un Rover roşu aprins - cheltuială condamnată de tatăl său, amiralul, care i-a recomandat sobrietatea...

Reversul medaliei era mai puţin strălucitor. Roger avea mereu senzaţia că trăieşte într-un oraş de pe coastă, a cărui populaţie aştepta speriată un val gigantic - anunţat dinainte - şi care risca să-i înghită corpuri şi bunuri. Fisuri invizibile pentru marele public lezau zidurile edificiului construit cu mare grijă şi care aduceau aminte de Turnul lui Babel. Dennis se droga de multă vreme şi disimula o cădere care - mai devreme sau mai târziu - avea să se producă. Într-o zi - incidentul s-a petrecut în timpul turneului din Anglia - Roger l-a găsit singur, în camera sa de hotel, zăcând pe pat, prosternat, cu ochii tulburi, pe jumătate închişi, cu respiraţia şuierând, cu o seringă în braţ, deasupra cotului. Temându-se de o supradoză, Roger a chemat o ambulanţă, dar în ultima clipă a anulat comanda. Cu limba cleioasă, Dennis a murmurat că starea sa nu trebuie să-l sperie.

Shoots de heroină provoacă reacţii care nu prezintă niciun pericol. Lou iubea băuturile tari. Încă minor, el îi înjura pe chelnerii hotelului care îi aduceau în fiecare seară o sticlă de whisky. În timpul spectacolului, nu arăta însă vreun semn de beţie. Jimmy, un *junkie* irecuperabil, s-a trădat în public, spre consternarea colegilor lui. În timp ce-l acompania la pian pe Roger, s-a oprit brusc din cântat. Înainte de a intra în scenă, a tras o doză de heroină, mai tare ca de obicei, ceea ce i-a provocat o bruscă blocare a memoriei. Cu un aer degajat, ca şi cum ar fi fost vorba de o schimbare plănuită dinainte, Roger s-a instalat la unul din cele trei piane plasate în faţa lui Jimmy şi a început să execute acompaniamentul. Bruce era un baterist impecabil. Dar prezenţa lui Jason în culise îi făcea pe oameni să pălăvrăgească. Dacă s-ar fi culcat cu un membru al grupului, păcatul ar fi trecut neobservat. Pentru a-l acoperi pe Bruce, Roger l-a angajat pe acesta pentru a acorda instrumentele, sinecură ce justifica prezenţa lui în mijlocul grupului. Stratmore a acceptat fără discuţie această măsură inteligentă. Danny, după ce a încercat să se încline înaintea preeminenţei lui Roger, şi-a arătat din nou nemulţumirea. Cocaina îl făcea nervos şi guraliv. Îşi apostrofa camarazii, îl lua mereu pe Roger ca ţintă şi îi ataca chiar şi pe Mark sau Stratmore, care îl tratau cu indulgenţă.

De câtva timp, Roger priza cocaină pentru a-şi alunga oboseala şi a-şi ameliora starea de spirit. Ciclotimia sa se accentua. Momente de depresie nemotivată alternau cu explozii de mânie. Relaţiile lui cu dansatorii păstrau un caracter strict profesional, prezenţa, reputaţia sa îi intimida. Roger avea impresia că era izolat de grup, că Stratmore vrea să-l închidă într-un fel de cocon, sub pretextul fals că îl menajează, că îl apără de neaveniţi. A devenit treptat prizonierul unui sistem greu, constrângător. Lagonda blindată nu constituia decât un fel de lanţ care îl lega la trena firmei King's Voice şi a lui Dexter Corporation. Trei gărzi de corp îl urmau într-un uriaş Mercedes. El a protestat furios atunci când Stratmore a vrut să planteze o gorilă pe bancheta din faţă, alături de Cao...

În faţa Hotelului Intercontinental - cartierul general al lui Roger & co de la Paris - câteva sute de fani aşteptau excitaţi

sosirea idolului. Pentru a evita incidentele, agenții de poliție în uniformă supravegheau această manifestare pașnică. O formație muzicală creată spontan - nu le lipsea decât bateria - executa cu o stângăcie impresionantă ultimele șlagăre ale lui Roger. Entuziasmul era cu atât mai inflamat cu cât Roger, în ciuda numelui său englezesc, purta în corp jumătate de sânge franțuzesc. Nu uita niciodată, în cursul interviurilor, să menționeze acest fapt, care, spunea el, îl onorează. Lagonda lui Roger își găsi cu greu o cale prin mulțimea înfierbântată. Când a coborât din mașină, garda personală a ridicat în jurul său un dig viu.

Ziarele au anunțat că două etaje erau rezervate pentru Roger și personal. Un secretar a trebuit să-i selecteze pe vizitatori, pentru a-i pregăti câteva ore de repaus înaintea unui concert, ce va solicita întreaga sa energie. Un reporter a anunțat un detaliu amuzant. Roger Osborne a ales el însuși acest hotel, în amintirea unui scurt sejur petrecut aici, în așteptarea intrării la școala elvețiană. În acea perioadă, când avea cinci ani, se împrietenise cu portarul hotelului, care era jovial și impresionant în livreaua sa brodată cu aur, ca o uniformă de mareșal sau de membru al Academiei.

În ciuda severului consemn, Roger a primit câteva vizite. Mai întâi, verișorii săi francezi care i-au oferit complimente și l-au prezentat prietenilor încântați să-l cunoască personal. Dar plăcerea lor a fost de scurtă durată, căci un număr mare de ziariști, deja programați, îl așteptau pentru un interviu.

Așezați pe mai multre ranguri, în semicerc, ziariștii îl priveau cu o legitimă curiozitate. Departe de luminile orbitoare ale scenei, care îl înconjurau cu o aură cvasidivină, el avea aspectul unui adolescent, desigur, foarte frumos, în ciuda înălțimii lui - de un metru și optzeci și doi - particularizat printr-o vulnerabilitate ce-l făcea seducător. După câteva întrebări banale, clamante, destinate să-l facă să iasă din rezerva sa, bombardamentul s-a declanșat brutal:

– Unul din confrații noștri de la *Music World* v-a descris drept un personaj neverosimil: copil precoce, aristocrat sută la sută, poet cu limbaj prețios, artificial, rocker puțin motivat și fără mare relief. Ce credeți despre această opinie?

Roger a răspuns cu o politeţe fină:

– Am citit articolul cu pricina. Foarte interesant! Găsesc concepţia acestui domn puţin îngustă şi împovărată de anumite prejudecăţi care-i reduc valoarea. Nu-i contest convingerile. Fiecare individ este liber să-şi exprime ideile, judecăţile. Latinii sunt autorii unei formule lapidare, *De gustibus non disputandum*! Acest domn este exponentul unei ideologii represive împinse în faţă de Biserică - a cărei autoritate se fărâmiţează zi de zi -, de apărătorii decenţei, de reacţiunea puritană, de partizanii cenzurii, de comitetele de părinţi care preconizează menţinerea autocraţiei familiale, de politicienii conservatori şi ultranaţionalişti. Toţi, absolut toţi, văd în rock o atingere a omnipotenţei lor. Fundamentaliştii rigizi consideră rockul ca pe un produs bolnav al lumii proletare, periculos prin definiţie - Sex Pistols constituie un exemplu frapant. Ei au distrus pe Sex Pistols aşa cum au distrus pe Doors. Pentru aceste personaje intransigente, apărătoare ale virtuţii ofensate, muzica rock este o invenţie diabolică ce împinge pe tineri să se revolte împotriva ordinii restabilite. O succesiune haotică de sunete şi de zgomote, o junglă distructivă de valori culturale, brutalitate, vulgaritate expuse cu simplitate dezolantă. Pentru aceşti gardieni groteşti ai unei culturi care nu se identifică cu adevărata cultură umană, ce vrea să resuscite obscurantismul unui trecut trist, muzicienii rock practică violul, incestul, crima, sadomasochismul, homosexualitatea, satanismul, erezia, suicidul, amorul ilicit - adică cel din afara căsătoriei... După aceste critici virulente, care nu apar întotdeauna prin spiritul lor, prin intelectul sau prin cultura lor, rockerii sunt ignoranţi, paranoici, dedaţi drogurilor, beţivi, vicioşi... Îndrăznesc chiar să spun, fără teama unei dezminţiri, că rockerii nu sunt ipocriţi...

O tânără care purta ochelari cu rame aurite s-a ridicat în picioare şi a întrebat:

– Domnule Osborne, nu vreau să vă pun întrebări despre capacităţile dvs. intelectuale - care ne sunt cunoscute - nici despre succesul dvs. formidabil, pe care marele public - în special cel tânăr -, ca şi mass-media le recunosc fără rezerve. Aţi vorbit despre revolta adolescenţilor împotriva ordinii prestabilite. Militaţi în favoarea revoluţiei sexuale?

Roger a surâs cu bunăvoință:

– Doamnă, nu bat niciodată la porți deschise! Revoluția sexuală este un fapt realizat. Cei care se opun își imaginează că pot să sprijine cu mâna un munte de prejudecăți ce se prăbușește, să oprească o furtună ce se dezlănțuie, să împiedice un vulcan să explodeze...

– Vreți să fiți mai explicit?, a întrebat un ziarist ce purta un costum cu trei piese și o cravată frumos asortată.

– Da. Este foarte simplu. Viața este condiționată de trei adevăruri fundamentale: nașterea, viața și moartea. La asta se adaugă hrana și somnul care asigură existența. Preoții de la orice biserică, veche sau modernă, au monopolizat controlul nașterii, al sexului și al morții prin intermediul anumitor practici religioase. Astfel s-a născut noțiunea de păcat, ce este condamnată chiar și în somn. Hrana a rămas la îndemâna muritorilor, care trebuie să muncească atât pentru preoți, cât și pentru privilegiați. Anumite religii au învățat pe oameni să-și facă credințele să prevaleze prin forță, sabie și sânge. Rockerii refuză violența, războiul, constrângerile, tabuurile sexuale, prejudecățile... ei îi apără pe cei săraci și pe cei nefericiți deoarece majoritatea rockerilor au cunoscut sărăcia și adversitatea înainte de a deveni bogați și adulați... ei iubesc muzica și visul... refuză un paradis în care plăcerile sexului nu există... un paradis comparabil cu o mănăstire de dimensiuni celeste, în care se întinerește și se cufundă în rugăciuni pentru eternitate... în ce mă privește, eu prefer infernul în care se găsesc oamenii cei mai interesanți: artiști, poeți, regi, prinți și chiar papi... și femei ce iubesc dragostea și băieții zănatici...

– Sunteți credincios, domnule Osborne?

– Nu! Nu sunt!... Dar respect convingerile religioase ale oamenilor..., libertatea de opinie este o cucerire a lumii moderne.... Din nefericire, Biserica este pe cale să moară, victimă a propriilor excese.... interdicția avortului, războaiele religioase ca în plin Ev Mediu... Este absurd...

– Să revenim la muzica dvs., domnule Osborne! Este ea inspirată de visele dvs.?

– Visul este legat de muzică așa cum lumina este legată de soare...

– Apreciați deci muzica lentă, rockul psihedelic... inspirat de droguri....

– Nu. Nu am niciun raport cu drogurile... Atunci când compun muzică, sunt inspirat de propriul meu extaz... produs la rândul lui de un aport de adrenalină... de endorfină... propriul meu corp îmi activează visele. Arta este legată în mod indisolubil de vise... muzica, romanele, versurile, pictura, teatrul, filmul... fără excepție... Filmul european a pierdut partida după ce a introdus în accesoriile sale intimismul mediocru.... bucătăria, patul conjugal, neînsemnatele conflicte de familie au lezat repede publicul... monotonia ucide... Arta este un vis materializat de artişti şi exprimat sub diverse forme...

– Domnule Osborne, anumiți critici consideră că imaginea dvs. de perfect androgin vă asigură adorația tinerilor - fete sau băieți în egală măsură. O atracție fizică ce ar explica în parte, repet, în parte, succesul dvs...

– Nu eu sunt cel care trebuie să aprecieze! Anumiți adolescenți, este adevărat, prezintă această imagine, ce este de altfel de scurtă durată... marii rockeri au cultivat-o cu un succes evident... David Bowie, Mick Jagger, Elton John, Joey Tempest, Bret Michaels, Kurt Cobain şi atâția alții au prezentat conştient sau inconştient această imagine... Atâta vreme cât eşti tânăr, ea te hrăneşte... Dar după treizeci de ani devine ceva ridicol... Doamnelor, domnilor, vă rog să mă scuzați, dar în mai puțin de o oră voi urca pe scenă....

Jurnaliştii au înțeles invitația şi s-au retras încărcați cu o recoltă bogată de remarci ce le vor permite să-şi servească cititorii cu un portret colorat al lui Roger Osborne, cel mai recent uriaş al rockului...

Roger se examina în oglindă, în timp ce machiorul şi coaforul îi dădeau un ultim retuş imaginii lui. Încă sub impresia interviului, abia încheiat, el a exclamat înciudat:

– Oare nu am aerul unei fete cu aceste plete lungi şi ondulate? Apoi ochii, gura, buzele prea marcate accentuează această impresie... prea androgină...

Mark, ce asista la operație, a încercat să-i calmeze temerile:

– Roger, liniştește-te! Johnny şi Bob îşi cunosc foarte bine

meseria. Sub lumina crudă a proiectoarelor, faţa ta fără fard ar părea fără sânge, lividă, cadaverică.

Roger s-a supus fără plăcere. Şi-a tras costumul de piele albă cu ornamente de metal aurit.

– Nu am nevoie de această umplere cu cârlţi pentru a reliefa sexul. Nu pot nici măcar să am erecţie dacă aş avea chef!

Croitoreasa i-a ridicat cârlţii, fără ca Mark să se opună. El ştia să se arate conciliant atunci când opoziţia devenea prea puternică. Dar şi-a justificat concepţia:

– O mutrişoară de înger şi o coadă bine reliefată dau o combinaţie explozivă; ambiguitatea garantează sex-appeal-ul...

– Mark, eşti un pervers înrăit!, a spus Roger râzând.

– Nu este adevărat! Sunt un expert în marketingul rock!

– Înţeleg acum de ce Dexter îţi acceptă ideile, fanteziile fără să ridice vreo obiecţie.

– Trebuie făcut totul pentru a creşte prestigiul firmei King's Voice, a mări beneficiile şi a servi gloriei vedetei sale, extraordinarul Roger Osborne!

– Linguşitorule!

– Tu eşti cheia succesului! Este purul adevăr!

– Vedetele sunt preţioase, dar nu indispensabile! Aminteşte-ţi de Jim Robbins şi de sfârşitul lui. Vedeta a murit! Trăiască vedeta!

– Tu îl înlocuieşti, Roger! Într-un mod avantajos, pentru toată lumea...

Stratmore a intrat jovial, plin de vervă. Aducea o sticlă de *Dom Perignon* şi trei pahare. Managerul, mai înainte atât de sobru, atât de exigent, era transformat într-un personaj vesel, amabil, spontan. Urâţenia îi dădea un aer de ţap ieşit din vechile legende greceşti. A desfăcut sticla şi a turnat în pahare şampanie:

– Un pahar înaintea primului spectacol al turneului european! Trebuie să-l sărbătorim!

– Înainte?

– De ce nu? Am certitudinea unui mare succes!

Au golit paharele. Buna dispoziţie a lui Roger a crescut. Avea senzaţia că zboară prin spaţiu ca o pasăre a paradisului. Mark îl privea cu un ochi uşor critic. Regizorul s-a precipitat în cabină:

– Este rândul vostru, Roger! Toată lumea este pe scenă!

Roger îşi umplu plămânii cu aer şi se concentră câteva secunde. Şampania şi adrenalina i-au furnizat un supliment de energie. În acest moment era capabil să înfrunte fără teamă o armată de nebuni. Înconjurat de patru gărzi de corp, ce-l aşteptau la uşă, a parcurs alergând culoarul cu numeroase ocolişuri.

Publicul urla deja. Apariţia lui Roger pe rampă a declanşat un tunet de aplauze şi de urlete. Deşi era îmbrăcat în alb, Roger era capabil încă să judece cu luciditate efectul produs asupra mulţimii de către arta regizorului. Exploziile de lumini verzi, roşii, aurite, albastre, cascadele strălucitoare, razante, asociate cu zgomotul infernal al muzicii creau o ambianţă înnebunitoare de big-bang. Mark spăla creierele, ştergea conştiinţa de toate ideile ordonate, logice şi făcea să iasă la lumină din inconştient pulsiunile sălbatice.

Douăzeci de dansatori se unduiau asemenea unor flăcări vii. Aproape goi, acoperiţi numai cu nişte voaluri roşii luminate şi suflate cu aer de jos în sus, făceau să se unduie finele pânze purpurii. Rockul răsunător, obsedant, marcat de cele trei baterii, accelera pulsul spectatorilor ridicaţi pe valuri de cald şi de frig - veritabile şocuri electrice ce tulburau raţiunea şi simţurile.

În această atmosferă răsunătoare, cântecele lui Roger se încrustau ca nişte diamante pe un râu de platină lichidă. Dispunerea programului îi dădea răgazul de a-şi schimba costumele tot mai excentrice. Se prezenta în faţa publicului într-un slip colant de piele albă sau neagră şi o vestă din piele pe torsul lui gol, ansamblul lansat de Axl Rose în cursul faimosului său concert de la Tokyo. Gesturile lui, mişcările - ce nu aveau nimic feminin - inspirau fanilor o frenezie sexuală debordantă.

Concertul de la Paris a stabilit o dată marcată cu creion roşu în istoria rockului. Roger Osborne s-a afirmat ca o stea strălucitoare în galaxia marilor stele...

Turneul european se derula într-un ritm infernal. Adesea concertele se succedau noapte după noapte. Când Roger cânta pe scena din Toulouse, o a doua scenă era montată la Montpellier şi a treia la Marseille. Apoi se adăuga a patra scenă, deoarece

transportul şi instalaţia foarte complexă a unei scene necesitau cel puţin patru zile.

Dexter voia să egaleze - iar ambiţia sa secretă îl împingea să depăşească - gigantismul întreprinderii muzicale a lui Michael Jackson. Cum succesul lui Roger era dincolo de speranţele sale cele mai optimiste, el înainta triumfal pe această cale, convins că de acum înainte nimic nu se va opune ca King's Voice să devină cea mai mare casă de discuri din lume. Jackson aducea un miliard de dolari pentru Sony, Roger va atinge dublul acestei sume. Era sigur de asta.

În ziua sosirii sale la Bordeaux, Roger a primit un telefon de la Los Angeles. Will îi anunţa vindecarea completă şi îi cerea permisiunea de a se alătura grupului. Roger s-a deschis bucuriei celei mai debordante. L-a invitat să se grăbească, căci prezenţa lui îi va aduce fericire. Will i-a răspuns că va lua primul avion ce pleacă spre Franţa.

La Marsilia, înainte de intrarea sa în scenă, Roger a aflat o veste care i-a trezit suferinţa provocată de dispariţia lui Eric. Părinţii copilului martir au fost condamnaţi de către justiţia britanică: trei ani de închisoare, pedeapsă derizorie ce nu putea compensa moartea unui micuţ om dublat de un mare talent. În acea noapte, Eric i-a apărut în vis, cântând o melodie frumoasă şi emoţionant, surâzând fericit că trăieşte. Roger s-a trezit cu ochii în lacrimi.

Will a venit la Nice în aşteptarea concertului formaţiei *Happy Ones*. Roger l-a aşteptat la aeroport. S-au strâns în braţe frăţeşte. Roger radia de bucurie. Will va participa la concertul din acea seară, căci el cunoştea pe dinafară toate noile compoziţii ale prietenului său. Pe patul de spital, în Mexic şi la Los Angeles, le fredona cu o concentrare ce-i dădea senzaţia că se afla în mijlocul grupului, departe de suferinţele sale, ce se vor estompa sub imperiul unei hipnoze autoprovocate. Chirurgii mexicani, ignari literalmente, l-au tăiat în bucăţi, ca pe o vită pregătită pentru măcelar. A fost nevoie de intervenţia energică a tatălui său, sosit urgent de la Londra, pentru a-l salva. Transportat cu avionul la Los Angeles, a fost supus unei noi intervenţii chirurgicale, pentru a repara stricăciunile.

Will nu a avut nevoie de repetiţii pentru a se obişnui cu

ambianța grupului. Cânta la cel de-al doilea pian, alături de Jimmy Stewart, care s-a obișnuit repede cu noul lui partener. Un solo executat de Will cu acompaniamentul bateriei a repurtat un sincer succes. Tinerii scandau cuvintele binecunoscute și își manifestau zgomotos mulțumirea. În timp ce mâinile lui Will alergau pe clape, lacrimi de bucurie îi scăldau obrajii. Mark, care se temea de un insucces, a respirat liniștit.

La Nice, Roger a avut o pauză de trei zile. A închiriat un apartament la Marina Baie des Anges, pe care-l adora, și s-a pregătit pentru un sejur de vis la țărmul mării. Pentru el, Coasta de Azur era cel mai frumos loc de pe pământ. Un paradis oferit muritorilor de către natura generoasă, ornată cu cele mai frumoase atuuri ale sale. Mersul de-a lungul țărmului cu mașina sau cu motocicleta la Basse Corniche îi procura o plăcere inegalabilă. Mașina cu gărzile de corp, care-l urma peste tot, nu-l mai deranja, căci circulația de pe strada ce se întindea de-a lungul mării era atât de intensă încât escorta trecea neobservată. Când ieșea pe motocicletă - și-a procurat una - avea impresia că face o cursă călare în fruntea unei mulțimi de Hells Angels, gărzile fiind urcate pe Toyota sau pe Harley Davidson.

Rockerii caută celebritatea pentru a evada din mediocritatea familiei. Odată îndeplinit acest scop, constată uimiți că au pierdut plăcerea vieții private. Dacă prin neșansă își pierd gloria, perspectivă care trebuie luată în calcul, se înfundă într-un anonimat resimțit cu amărăciune. Cazul faimosului Gene Vincent, autorul celebrului cântec *Be-Bop-A-Lula*, era tipic. După ce a savurat renumele și bogăția, a murit pe un pat de spital, uitat, cu o datorie de câteva mii de dolari.

Roger a cunoscut senzația îmbătătoare a vitezei în spatele lui Dennis, pe motocicleta sa Harley Davidson, condusă cu o liniște care friza nebunia. La început, el a simțit o anumită înțelegere, dar apoi drogul vitezei l-a cucerit. Mai întâi, și-a cumpărat un scooter ce permitea tinerilor de cincisprezece ani să conducă un vehicul pe două roți fără permis. Dar un astfel de motor, cu performanțe foarte modeste, nu putea să-l satisfacă. Dacă voia să devoreze spațiul, trebuia să se atașeze de Dennis, ce adora să facă concurență bolizilor. Dar dacă era condus de altcineva, îi reducea plăcerea. Adesea, exhibițiile lui

Dennis, ce alunca cu o celeritate imprudentă printre maşini, îi dădeau frisoane de teamă dezagreabile, căci se asocia cu o imagine de coşmar: creierul lipit pe bara de protecţie al unei maşini mari. Trecerea de bariera de şaisprezece ani i-a permis în fine să acceadă - cu câteva restricţii uşor de ocolit - la lumea atât de invidiată a motocicliştilor cu permis de conducere. Şi-a cumpărat - tremurând de emoţie - o superbă motocicletă Honda Wing, un mastodont de 1500 cm cubi, ce cântărea 362 kilograme. Condus de o pasiune de colecţionar, el a făcut după aceea o nouă achiziţie: o Harley FLHTS Electra Glide Ultra Classic, cu un nume cu rezonanţă, asemenea celui al unui mare senior din Evul Mediu. Acesta cântărea mai puţin decât Honda - avea 356 kilograme - dar putea să atingă viteza rivalei sale: 185 de kilometri pe oră, asigurând maxima plăcere pentru şofer. Un anumit detaliu al Hondei îi producea lui Roger o puternică impresie: ea poseda o treaptă de mers înapoi pentru a facilita manevrele. Pentru această bijuterie a tehnicii moderne, John Stratmore a plătit - bombănind -, la Paris, un sfert de milion de franci.

Mark l-a tachinat:

– Nu este decât începutul! Pregăteşte-te să deversezi triplu sau cvadriplu atunci când gusturile lui se vor trezi pentru un Porsche, Ferrari, Lagonda sau pentru toate trei deodată. De altfel, sunt banii lui!

– Banii lui! Poate! Dar acest turneu ne costă enorm!

– Trebuie să-ţi reamintesc că beneficiile sunt mult mai mari?

– Mark, să nu ne angajăm în aceste discuţii.... delicate.

– Corect, nu trebuie să forţăm nota.

Stratmore a ripostat iritat:

– Nu uita că Dexter ne-a recomandat expres să avem grijă. Criza ce se pregăteşte îmi dă sudori reci.

– Am trecut prin situaţii mult mai rele decât această încăierare trecătoare:

– Uneori calmul tău mă exasperează.

– Ne calmăm! Ne calmăm! Îmi faci impresia unei femei isterice!

– Ajunge! Urăsc această comparaţie!

Mark a răspuns pe un ton apăsat:

– De ce să ne certăm pentru probleme ce se vor rezolva la un nivel mult mai înalt?...

Această discuție purtată în barul deschis pe Promenade des Anglais a întins nervii managerului:

– Să schimbăm subiectul, Mark. Este un tip la masa din colț care ne spionează. Ne privește pe furiș.

– Nu are decât să ne privească! Noi ne facem meseria! Asta-i tot!

Un concert oferit în incinta hipodromului din Vincennes a reprezentat finalul turneului francez. Scena instalată în semicerc domina peluza și marea tribună a spectatorilor. După o zgomotoasă și sofisticată introducere de sunet și lumină, ce a urcat vertiginos adrenalina publicului, Roger și-a făcut o intrare furtunoasă în mijlocul corului de balet dezlănțuit. El a cântat apoi marile sale succese, *Rock'n' Roll Era* și *Never Say Forgive Me*. În duo cu Louis a prezentat în franceză *La mort vampe dans la Foret d'Amazonie*. În timpul unui solo de pian al lui Will, Roger și-a schimbat costumul. La întoarcerea pe scenă, s-a adresat publicului:

– Am compus pentru voi cântecul *Dumnezeu nu ne-a însămânțat pe pământ pentru a fi fericiți*. Mi-a fost inspirat de performanța unui medic ce a demonstrat că naufragiații pot să bea - în caz de nevoie disperată - apă de mare pentru a-și potoli setea, o apă de mare care nu costă nimic... Gratuitate... Ce noroc pentru naufragiații vieții, ce sunt presați de lipsa banilor, își caută hrana prin gunoaie și dorm sub cerul liber. Am dedicat o odă șomerilor, noii naufragiați, ce au început să facă concurență vagabonzilor și oamenilor fără adăpost. Pentru a ameliora starea unei populații ce se multiplică prin sciziparitate peste tot în lume, ar trebui puse bazele unui Institut de Înalte Studii care să cerceteze cele mai bune soluții pentru a asigura gratuitatea nevoilor vitale ale șomerilor. Care să-i învețe mijloacele de supraviețuire: apa de mare, aerul saturat cu aromele răspândite de bucătăriile marilor restaurante, adresele unde se află cele mai delicioase deșeuri... Un concurs, dotat cu premii speciale - cea mai frumoasă și cea mai bogată colecție de chiștoace - pentru

a recompensa cel mai confortabil adăpost construit cu ajutorul cutiilor de carton şi acoperit cu material plastic, în culori vii sau în tonuri pastelate... A se organiza vacanţe la malul mării, un ghid al trenurilor de marfă ce pot asigura un transport gratuit şi plăcut va fi stabilit în cel mai scurt timp. Manifestările culturale vor fi încurajate în mod particular, de exemplu, spectacole de muzică şi dans rap organizate la colţul străzii... Comitete de timp liber vor amenaja concursuri de eleganţă *grunge*... zdrenţele cele mai extravagante vor fi premiate... vor fi notificate interdicţii celor bogaţi de a purta zdrenţele ce constituie azi culmea farmecului... manifestări pacifiste vor fi mobilizate împotriva comerţului cu vechituri a celor ce vând ţoale plăcintarilor... încăierările vor fi stilizate drept lupte de kung-fu... dacă există vreo sursă de muzică prin apropiere, un balet ar putea fi luat în calcul... O atenţie specială va fi acordată prietenilor noştri, câinii vagabonzi... Şomajul va aduce paradisul terestru... Fără muncitori, nu vor mai exista patroni, nu vor mai fi taxe de plătit, maşini de întreţinut, nu va mai fi colesterol, şi mai ales nu vor mai fi impozite.... Tinerii care termină studiile nu vor mai fi bântuiţi de teama şomajului. Şomajul va deveni un fel de viaţă de invidiat de către muncitorii cu guler alb sau albastru... Ghidul perfectului şi fericitului şomer va fi difuzat gratuit căci va circula de la om la om... Editurile, intermediarii sunt excluşi... Vagabonzii şi oamenii străzii, individualişti prin excelenţă, vor refuza să se organizeze în sindicate... Se poate clama dreptul lor la şomaj fără să fie nevoie de delegări salariale care fac bla-bla în numele lor. O singură problemă se va impune cu acuitate: cine va plăti impozitele? Politicienii de carieră - o profesie adesea transmisă din tată în fiu - vor trebui să găsească o soluţie, dacă nu... vor cunoaşte şi ei plăcerea de a fi trimişi în şomaj...

Urlete frenetice au izbucnit. Roger lovise foarte bine...

Pe drumul spre Milano, Roger a făcut o pauză de 24 de ore la Geneva, pentru a oferi vechilor lui condiscipoli un concert gratuit. Două etaje rezervate la Hotelul Hilton trebuiau să adăpostească persoana sa şi statul său major.

– Un capriciu foarte costisitor, Mark!, s-a plâns Stratmore, cu privirea fixată pe registre.

– Dar ce publicitate fantastică! Camarazii lui de şaisprezece ani îşi pregătesc anul terminal, în timp ce interpretul nostru, deja doctor, rivalizează cu cei mai mari rockeri!

Stratmore a răspuns:

– Rockeri! Uneori sunt sătul de ei! Capricioşi, pretenţioşi, plini de orgoliu! Toţi, nişte filistini! Se ataşează de bogaţi, dar indignarea lor nu-i împiedică să se îmbogăţească! Disprețuiesc autoritatea legală şi propovăduiesc rebeliunea, dar îşi tiranizează anturajul! Rocker rimează cu Lucifer, afacere, vorbe goale, la vârsta mea, îmi închipui că sunt guvernatorul unor mucoşi! Vei vedea! Ateismul afişat de Roger riscă să îndepărteze America profundă! În aşteptarea turneului nostru în Statele Unite, atitudinea lui ar putea să ne coste scump! Şi mă gândesc la viitor!

– Nu fundamentaliştii din America profundă vor umple stadioanele! Vor răspunde la apel tinerii! Îţi garantez!

– Directorul acestei şcoli din Geneva, ce simte de departe snobismul, ar trebui să ne plătească pentru publicitatea pe care i-o face Roger!

– Dragă John, nu eşti decât un bătrân morocănos!

Lester Biddle, avocatul ataşat de grup în calitate de consilier juridic, a intrat val-vârtej. Încă tânăr, el era obsedat de începutul calviţiei ce ameninţa să-i golească ţeasta. Pentru a repara această anomalie, îşi trăgea părul dinspre vârful capului spre frunte, operaţie ce-i dădea un aspect vag de cal.

– Aţi aflat ultima veste? Este în toate ziarele! Micuţa Deathridge cere două milioane de lire pentru întreţinerea pretinsului fiu al lui Roger!

– Nu este adevărat, a exclamat Stratmore. Frumoasă reclamă ce ne precede în fătarnica Elveţie.

– Credeam că afacerea asta este reglată definitiv!

– Familia Deathridge îşi abandonase pretenţiile atunci când Roger nu era decât un simplu licean, apărat de către un tată autoritar, călare pe lege. Astăzi, interpretul Osborne, multimilionar, este o mană cerească. Familia Deathridge şi avocaţii ei sunt gata să rişte un proces. Început la tribunal, ei ar fi condamnaţi să plătească nişte despăgubiri pe care nu le vor putea achita niciodată, dar dacă câştigă, este o pomană pentru întreaga familie.

– Calomniați, calomniați! Veți rămâne mereu cu câte ceva! Oare cine a spus asta?, s-a întrebat Mark.

Tinerii din demna şi paşnica Geneva, ca şi adolescenţii din localităţile învecinate, aşteptau cu înfrigurare marele concert gratuit al lui Roger, în onoarea vechii sale şcoli. Colegii lui, încă la şcoală, nu mai aveau mintea la cursuri. Foarte impresionaţi, ei priveau cu uimire armata de *roadies* ce monta scena şi finaliza instalaţia aferentă în cele trei zile premergătoare concertului. Bârfele cele mai nebune alergau în jurul lui Roger şi a grupului său. Se credea că o sută de *groupies* - tinere fete de o frumuseţe răpitoare - îi însoţea pe muzicieni, ca vivandierele de altădată.

Un comitet de primire organizat şi prezidat de domnul Glaenzer pregătea o serbare care trebuia să aibă drept cadru sala de festivităţi a şcolii. Cum cererile de participare venite din exterior afluiau - notabilităţi, părinţi ai elevilor, muzicieni, critici, ziarişti etc. ce voiau să-l cunoască pe tânărul geniu -, comitetul a decis în cele din urmă să ofere o chermeză în parcul şcolii. Profesorul de muzică a propus inaugurarea unei plăci comemorative, care să lege pentru posteritate numele lui Roger Osborne de cel al şcolii elveţiene care l-a educat. Afacerea Deathridge, căzută rău, a răcit puţin entuziasmul profesorului de muzică şi al unei părţi din colegii lui - calvinişti cu idei mai înguste - dar directorul Glaenzer a trecut peste şi a comandat placa.

Seara atât de mult aşteptată şi-a aruncat voalul asupra naturii, şi ea în sărbătoare. Cerul înstelat, sufla un pic de vânt, uşor parfumat, şi vecinătatea lacului creau o ambianţă de vis. Amatorii de muzică rock interpretată de Osborne soseau pe lungi coloane ce se îngroşau tot mai mult. Apoi acestea se disipau ca nişte torente de lavă. Elveţienii şi francezii, ce au traversat în veselie frontiera - căci un mare concert gratuit este o ocazie unică de a nu lipsi - au invadat terenul. După previziunile organizatorilor, publicul din Geneva - liniştit şi prea puţin înclinat spre manifestări zgomotoase - nu putea depăşi limita de douăzeci şi patru de mii. Atunci când această marjă confortabilă a fost atinsă, Stratmore, Mark şi statul lor major au schimbat priviri neliniştitoare. Spaţiul rezervat parcării nu

ajungea. Maşinile oprite blocau toate drumurile de acces. Iar valul se deversa inepuizabil... cincizeci de mii... şaizeici de mii... optzeci de mii... Mulţimea creştea... iar serviciul de ordine se văzu repede depăşit. Poliţia, prezentă pentru a acoperi orice eventualitate, a solicitat prin radio întăriri.

Pentru a calma agitaţia crescândă, Mark, de acord cu Stratmore şi Liam Loring, a decis începerea concertului înaintea orei prevăzute. Vrăjit de efectele speciale, de muzica percutantă, de baletul ce executa cu precizie un tablou de fond mişcător pentru un Roger dezlănţuit, publicul a uitat pentru moment de propria incomoditate. Dar sursele ce îngroşau această mare umană nu au secat. Oamenii de la margine, ce nu puteau urmări ceea ce se petrece pe scenă, au început să protesteze. O parte din aceşti nemulţumiţi au intrat în parcul şcolii, de unde puteau viziona - de departe, este adevărat - spectacolul. Ecranele uriaşe acopereau parţial inconvenientul datorat distanţei. Exemplul lor a fost urmat de mulţi amatori, care s-au obişnuit cu această soluţie bastardă. Entuziasmul, exaltarea, dar şi presiunea acerbă din sânul acestei mari mase de oameni au cauzat numeroase leşinuri. Concertul se transforma încet-încet într-un coşmar. Din fericire, tinerii din Geneva sunt în general paşnici. Dezastrul care a pătat reputaţia formaţiei Rolling Stones, cu ocazia unui spectacol gratuit la Altamont, în Statele Unite, părea să ameninţe concertul din Geneva. Bilanţul dezordinilor fu însă moderat: câteva încăierări şi contuzii fără importanţă. În schimb, chermeza fu anulată. Invadând parcul şcolii, mulţimea a răsturnat bufetul, făcând inutile eforturile comitetului de primire.

După succesul - puţin cam şters - de la Geneva, Roger a primit la Milano şi la Turin laurii triumfului. Tinerii entuziasmaţi îl purtau pe umeri, aşa cum vechii romani îşi purtau eroii. Serviciul de ordine, prins ca într-o menghină vie, asista neputincios la aceste manifestări idolatre. Stratmore, Mark şi Loring tremurau la ideea unui atentat, mereu posibil.

Criticile elogioase şi reportajele despre concerte se uneau cu comentariile despre afacerea Deathridge ce lua amploare. O foaie britanică ce căuta prin gunoaie a publicat un interviu cu Aretha. Mama abandonată se plângea cu privire la lipsa

de generozitate a lui Roger şi la refuzul lui de a recunoaşte fructul iubirii lor.

La Roma, trei concerte prezentate pe Hipodromul din Villaglori au reunit 350 de mii de spectatori. Cântecele interpretate în italiană i-au încântat pe fani, care ţipau frenetic. După ultima reprezentaţie, Roger s-a retras obosit în apartamentul lui de la Grand Hotel şi a cerut să nu fie deranjat, sub niciun pretext. A făcut o lungă baie odihnitoare, s-a îmbrăcat cu chimonoul său şi apoi s-a aruncat pe pat gemând de plăcere. Ca de obicei, a început să răsfoiască ziarele ce-l aşteptau pe masa de citit. Îi plăcea să parcurgă criticile, care adesea nu îl menajau deloc. Rockerii duri îl acuzau de a fi trădat spiritul rockului pur şi violent, în profitul unui glam ce căuta strălucirea, complet în dezavantajul ritmului, zgomotului şi furorii. El schimba comentarii cu Will, cu care împărţea locuinţa sa personală.

Brusc, privirea i-a căzut pe un jurnal fără valoare din Londra, care alterna scandalurile cele mai sordide, pline de descrieri obscene, cu articole ce promovau morala cea mai strictă. În acest fel, ziarul conţinea două câmpuri: pe de o parte amatorii de poveşti picante, pe de alta puritanii, ipocriţii ce-şi clamau principiile rigide. Tatăl lui Roger, judecătorul, publica aici din timp în timp articole de o înaltă ţinută morală, motiv pentru care la club era supranumit - nu fără ironie - Savonarola.

De această dată, gazeta se lua de Roger. Ea dezvăluia revelaţiile unui anume James Roe, valet al contelui Hastings, care surprinsese, din întâmplare, în acelaşi pat, pe Roger făcut sandvici între cei doi veri ai lui, Joan şi Langley; toţi trei goi. Mai târziu, valetul a reuşit ca fără ştirea lor să le facă fotografii compromiţătoare. Prima îi expunea pe cei trei - la piele - care tocmai se aşezau la soare la marginea piscinei. Altele îl surprindeau pe Roger ce săruta pe gură, fără deosebire de sex, atât pe fascinanta domnişoară, cât şi pe tânărul lord. Semnatarul articolului a avut grijă să adauge că valetul îşi asuma întreaga responsabilitate a declaraţiilor sale. El nu a uitat să menţioneze că James Roe fusese concediat de către contele Hastings. Această nouă poveste condimenta viaţa privată a interpretului şi arunca o lumină echivocă asupra prietenilor lui. Will a surâs amuzat în faţa acestor detalii picante:

– Scandalurile sunt la modă. Detaliile scabroase excită imaginația impotenților, ce se ascund în spatele unei carapace de virtuți ofensate. Prin comparație cu poveștile lui David Bowie, Mick Jagger, Michael Jackson sau Elton John, tu faci o figură de copil nevinovat. Scadalurile aprind focurile celebrității!

Exact în acest moment a sunat telefonul. Conform instrucțiunilor stricte, centralista l-a anunțat pe Roger că domnul Lagley Holbrone dorea să-i vorbească.

– Bine, dă-mi-l.

Din tonul vocii, Roger a înțeles că fata citise articolul cu pricina. Râsul răsunător al lui Langley s-a auzit de la celălalt capăt al firului:

– Ai citit faimoasele declarații ale acestei secături de Roe?

– M-au amuzat puțin. De unde vorbești? Ești la Londra?

– Nu. Vorbesc de aici, din Roma. Suntem invitați ai tinerilor Monteleone. I-ai cunoscut la noi, în Anglia.

– Nu. Nu cred că am avut această plăcere.

– Cu atât mai bine. Surpriza va fi mai plăcută. Sunt fantastici! Stai puțin, Joan vrea să-ți vorbească.

– Bună seara, a strigat ea vesel. Tocmai îmi imaginam figura tatălui tău când va cădea peste mărturiile lui James!

– Ar fi cel mai fericit dintre muritori dacă ar putea să mă interneze într-un institut de corecție... Dar al tău?

– Când făceam dragoste cu tine, nu săvârșeam nimic împotriva naturii. În schimb, Langley va trebui să dea explicații... Din fericire, tatăl nostru are concepții destul de moderne... El nu s-ar îndrepta niciodată împotriva imposibilului... I-ar spune lui Langley: răul este făcut... Totuși, un proces de defăimare împotriva ziarului ar fi de luat în calcul... Că doi băieți se sărută pe gură nu este o crimă... În fine, voi vorbi cu avocatul... Îl știu pe tata mai bine ca oricine... El ne va spune: încercați să nu luați SIDA. Ar fi trist ca un virus de nimic, invizibil cu ochiul liber, să poată pune capăt familiei noastre de multe ori centenară.... Spectacolul continuă, Roger, a precizat Joan izbucnind în râs. Mulțumită ție, am intrat și eu în lumea infernală a celebrităților... Te așteptăm la Monteleone! Va veni mașina lor să te ia! Poți aduce pe Will sau toată formația, dacă dorești. Îți voi garanta, a continuat ea cu o vervă inepuizabilă, un divertisment *hors*

concours! Părinții prietenilor noștri sunt prinți. De două sute de ani, strămoșii lor, bancheri ai Bisericii, au fost înnobilați de către papă. Iisus vâna cămătarii Templului, iar conducătorii de azi ai catolicismului i-au înălțat peste vulg... Îți promit o surpriză. Va fi una de seamă!

Roger a promis că-i va întâlni:

– Nu am nevoie decât de adresă, căci Cao se va descurca.

Palatul Monteleone era un edificiu enorm ce reamintea de sediul Președinției Republicii Italiene. Romanii antici și moderni știau să ridice construcții arhitectonice grandioase. Interiorul urla de bogăție cu o ostentație ce friza prostul gust. Mobilele aurite, de un baroc italian târziu, se orânduiau în șiruri de saloane cu plafon înalt. Cărțile minunate ce umpleau biblioteca de proporții monumentale erau cumpărate la metru. Obiectele de artă, tablourile, sculpturile, tapiseriile erau de inspirație religioasă. O capelă a fost adăugată palatului, după cumpărarea făcută de prinții bancheri. Arome de tămâie se simțeau peste tot, iar la subsol se aflau hambarele...

Prințul și prințesa se îmbrăcau întotdeauna în negru și păstrau pe față un surâs fix, de beatitudine celestă. Pentru a sublinia caracterul sacru al acestui mariaj, Monteleone era însoțit întotdeauna de soția lui: personaje, călătorii de afaceri sau agrement, vizite caritabile, reuniuni sociale, mondene. Un singur nor a tulburat seninătatea sufletului lor. Cei doi fii ai lor, Adam, de 16 ani, și Abel, de 17, se situau la antipozii părinților lor. Rebeli impenitenți, ei respingeau și ridiculizau sentimentele religioase ale părinților, exasperați de atitudinea lor ostilă la orice compromis. Toate mijloacele utilizate pentru a-i face să se schimbe au eșuat: admonestări, pedepse, exorcisme, consult psihiatric s-au lovit ca de un zid de încăpățânare inevitabilă. Totuși, ei erau fermecători, de o inteligență sclipitoare, sportivi desăvârșiți, cu note mari la școală și foarte iubiți de colegii lor.

– Au o frumusețe de Lucifer, se lamenta prințul.

– Și perfidia filistinilor, adăuga prințesa.

Bunicul Monteleone, de multă vreme hemiplegic, intervenea scandalizat:

– Copiii voștri sunt descendenții direcți ai șarpelui și ai femeii ce l-au împins pe Adam să muște din măr și să facă

păcatul original, a strigat el cu o voce spartă de bătrânețe, în timp ce lăsa să alunce printre degetele sale noduroase colierul de smaralde ce-i ținea loc de mătănii.

Puțin după aceea a murit, vegheat de un cardinal... Cuplul princiar se găsea în pelerinaj la Ierusalim, când Abel și Adam au oferit prietenilor lor o seară rock. Fete și băieți din înalta societate a Romei s-au mișcat până în zori pe ritmul unei muzici îndrăcite. Un servitor pios, ce credea că merită o recompensă de la stăpânii săi, a denunțat - la întoarcerea acestora în Roma - practicile diabolice ale celor doi băieți. Plin de mânie, prințul le-a ridicat motocicletele și le-a retras toți banii. Servitorul, apărător al virtuții creștine a tinerilor prinți, a primit demnitatea de vicemajordom. O importantă călătorie de afaceri l-a îndepărtat iar pe Monteleon - și soția lui - de vila Cezarilor. Concurența era gata. Numeroși bancheri nobili sau oameni de rând priveau cu poftă aurul Vaticanului. A se ocupa de aceste finanțe implica mari avantaje pentru adepții zeului Baal.

Într-o noapte întunecoasă, noul vicemajordom a fost agresat - în plină stradă - de doi indivizi mascați care l-au umplut de lovituri. Cu corpul plin de echimoze și cu trei coaste rupte, el a fost spitalizat. La întoarcerea la Roma, prințul a ordonat să se facă lumină. Bănuielile căzute asupra celor doi fii erau desigur logice. Dar lipseau probele. Cei doi tineri se aflau în mijlocul prietenilor lor care sărbătoreau un grup rock în trecere prin Roma. Autoritățile au trebuit să închidă cazul. Vicemajordomul - repus pe picioare - și-a reluat serviciul, dar de atunci gura i-a fost pecetluită. Teama este tiranul cel mai eficace. La palatul Monteleone delațiunea nu mai are acum loc. Prințul a constatat dezolat că a pierdut controlul asupra copiilor. Un prieten cardinal i-a spus în semn de consolare:

– În zilele noastre morala este o monedă care se devalorizează tot mai mult. În trecut, mai mulți papi au făcut rabat de la datoria lor. Alexandru VI este un exemplu elocvent. Indulgența este foarte recomandată de către Sfânta noastră Biserică.

Cuplul princiar a înțeles lecția, așa că între cele două tabere a intervenit un armistițiu tacit: în prezența părinților, adolescenții vor respecta stricta disciplină a familiei, iar în absența lor, băieții vor profita de libertate, păstrând o anumită

moderație. Frontierele acestei moderații nu au fost precizate...

Roger şi Will au fost primiți cu obişnuitele explozii de veselie. Amplificatoarele vărsau în saloanele nobilului etaj sunetele asurzitoare ale unui rap violent interpretat de Marky Mark. Roger a remarcat un detaliu vestimentar amuzant. Fetele şi băieții afişau un stil *grunge* nestăvilit, ce se caracteriza prin nişte blugi mai găuriți ca drapelele ce au traversat multe războaie. La miezul nopții, Adam a luat microfonul. Pentru câteva momente, Marky Mark s-a oprit din zbierat. Vocea lui Adam, întărită de amplificatoare, a anunțat, acoperind zgomotul:

– După cum o ştiți foarte bine, în această casă blugii sunt expulzați. Vă rog aşadar să vi-i scoateți! Trebuie să vă reamintesc că slipul este interzis!

Sub privirea uluită a lui Roger, toți invitații s-au executat, fără excepție. Adam a reluat:

– În onoarea iubitului nostru Roger Osborne, a iubitului său Will Stanhope şi a gemenilor Hastings noi vrem să oferim Olimpiada sexului. Concurenții se vor departaja în cinci stiluri: hetero, homo, bisex, lesbi şi mono!

– Ce este mono?, a întrebat Will curios.

– Nobilul sport al masturbării, prietene, a răspuns Adam pe un ton doctoral. Nu se ia SIDA, fetele nu se îngraşă, nu mai pierzi timp în căutarea unui partener, te poți culca cu cine vrei... în imaginație...

Joan, prezentatoarea lui Roger, i-a surâs tandru:

– Tu şi Will sunteți acum singurii cu pantaloni. Dezbrăcați-vă! La noi discriminările sunt interzise. Apoi alegeți proba ce vă convine! Partenerii nu vă vor lipsi. Nu aveți decât de luat o decizie! Suntem în număr mare ca să ne punem pe categorii...

Turneul european a fost marcat de diverse incidente şi evenimente adesea surprinzătoare. Concertul programat la Palermo a fost anulat în ultimul moment.

– O măsură de precauție, a explicat Stratmore muzicienilor uimiți.

La Veneția, Mark a primit vizita lui Roger în apartamentul lui din Hotelul Danieli:

– De acum înainte, caută un pretext să refuzi cupa de

şampanie pe care ţi-o oferă Stratmore înaintea concertului. Am impresia că pune în paharul tău un drog pentru a te excita... pentru a te face mai exuberant... mai impetuos...

Roger l-a privit interzis. Jocul lui Mark îl intriga. De ce îl punea în gardă? Ca să-i trezească neîncrederea?

– Eşti sigur, Mark?

– Sunt sigur că el procură droguri colegilor tăi. Pentru a-i face dependenţi de el, apoi pentru a putea să tragă sforile aşa cum doreşte... Şi mai ales nu sufla un cuvânt din ceea ce tocmai ţi-am spus... Nu glumesc...

Viena...

După micul dejun, Roger a plonjat ca de obicei în lectura presei britanice. Revelaţiile lui James Roe şi afacerea Deathridge tot mai făceau valuri. O nouă ştire lansată pe piaţă a uimit întreaga lume. Marcia Emerson, o veche *groupie* a formaţiei *Happy Ones*, şi-a povestit experienţele sale sexuale cu membrii acestui grup, ce se dedau după fiecare spectacol la nişte orgii incredibile, drogurile fiind la discreţie. Roger a constatat că această campanie de calomniere se intensifică. Cine avea oare interesul să-l discrediteze?

Căzut din întâmplare pe rubrica financiară, a citit consternat un titlu ce ocupa trei coloane: *Contele Huntington pândit de dezastru?* Comentatorul constata că pierderile sale se ridicau la suma de două miliarde de lire. După ce a suferit un şoc devastator în domeniul imobiliar, el trebuia acum să facă faţă obligaţiilor de acţionar principal al celei mai importante societăţi de asigurări maritime britanice, ce a înregistrat de mulţi ani un deficit considerabil. Contele ar fi fost obligat să-şi scoată la vânzare domeniul din Haslemere. Verişorul lui, vicontele Gresterforth, cunoştea dificultăţi similare. El pierduse deja herghelia sa de cai de curse şi faimoasa colecţie de impresionişti francezi.

În ziua următoare, Roger a primit o scrisoare de la mama sa vitregă, care îl informa înnebunită despre catastrofa financiară abătută asupra familiei Huntington. Degringolada acţiunilor lui Walter îi ameninţa cu spectrul ruinei. Sfătuit de unchiul său, Gresterforfh, el şi-a angajat toate resursele într-o operaţie de bursă care s-a dovedit nefericită. Trebuia acum să verse

creditorilor 900 000 de lire sterline, dacă nu Wilton Crescent va fi pusă sub sechestru. Ducele de Northminster era dispus să-i avanseze suma de 100 000 de lire cu titlu de împrumut. Propriile mijloace, destul de slabe, nu-i permiteau un efort mai mare. „Nu ai putea să-l ajuți pe tatăl tău, furnizându-i diferența?, l-a rugat Annabel. Walter nu știe că am intervenit pe lângă tine. Am aflat din ziare că veniturile tale sunt destul de importante. Un gest din partea ta ne-ar putea face să ieșim din acest impas. Nu cred că Walter va accepta să profite de banii tăi. După cum știi, el este foarte mândru. Sunt jenată să-ți solicit ajutorul, dar adesea nevoia îi împinge pe oameni să facă demersuri umilitoare."

Roger s-a grăbit să ceară un cec de 900 000 de lire pentru Walter Osborne. Managerul general a făcut o grimasă:

– Ați cheltuit deja sume foarte mari recent! Cele două motociclete, numai ele, reprezintă 50 000 de lire...

– După calculele mele, dispun la ora actuală de cel puțin 3 milioane de lire.

– Este adevărat, dar sunteți încă minor. Trebuie să trimit conturile domnului Gresterforth, unchiul dvs.....

– Pardon? Am împlinit deja șaisprezece ani! Am dreptul să-mi administrez singur veniturile!

Un surâs conciliant s-a desenat pe buzele întredeschise ale lui Stratmore.

– Nu mă gândesc decât la binele dvs., domnule Osborne. Vreau să vă ajut să vă păstrați banii! Nu uitați de trista experiență a Samanthei Fox, lipsită de bani chiar de către tatăl ei, care s-a dedat la niște operațiuni incorecte cu banii ei...

Roger și-a ridicat bărbia cu un aer războinic:

– Nu trebuie să vă dau dvs. socoteală, domnule Stratmore.

– Bineînțeles, bineînțeles. Mâine dimineață cel târziu, tatăl dvs. va primi banii.

Walter Osborne a acceptat banii. I-a reproșat lui Annabel umilința pe care o va suferi. Ajutorul lui Roger lua în ochii lui semnificația unei insulte. Un sentiment de ură, mai puternic decât sentimentele părintești, îi tăia apetitul, îi tulbura somnul. Că fiul său va salva Wilton Crescent reprezenta o răsturnare a legilor naturii. Că un adolescent de șaisprezece ani a reușit să se

afirme, contrar previziunilor lui, echivala cu o pălmuire. Atunci când casierul i-a înmânat cecul de 900 000 de lire, ar fi avut chef să plângă de ciudă. Întors acasă, a privit cu mânie imobilul ce-l dezgusta şi, mortificat, a intrat în vestibul. Avea senzaţia că pereţii, plafonul, planşeul îl apăsau.

Annabel era în salon. Aşezată la televizor, ea urmărea buletinul de ştiri. Spicherul vorbea de problemele imobiliare. A citat chiar şi numele contelui Huntington. Annabel a întrerupt emisiunea, pentru a nu creşte nefericirea soţului ei, care s-a lăsat să cadă în fotoliu. Ea îi vorbi cu blândeţe:

– Aţi plătit?

– Da, a oftat el golit de energie.

Ea schiţă un gest de uşurare:

– Întreaga sumă?

– Da. 900 000 de lire.

– Cei 100 000 de lire pe care ni i-a avansat papa pot servi pentru a ne acoperi cheltuielile cotidiene. Sunt fericită acum. Mă simt din nou acasă... în propria casă...

– Nu mai este a noastră...

– Nu te înţeleg....

– Este casa lui Roger, a spus el printre dinţi.

– Walter, nu uita că Roger este fiul tău.

– Nu! Nu este fiul meu! Roger este un străin!

Varşovia....

Spectacolul se apropia de sfârşit...

Apoteoza se desfăşura după toate regulile artei. În mijlocul dansatorilor în plină mişcare, Roger se mişca precum un foc zglobiu. Totuşi, oboseala a aruncat plumb în picioarele lui. Primele semne ale epuizării se anunţară. Licurici formaţi de creierul său zburau pe dinaintea ochilor, suprapunându-se pe miile de brichete aprinse, pe care le agitau fanii, care urlau în extaz. Pielea lui Roger a căpătat o transparenţă luminoasă. Corpul lui emana o senzualitate, o vulnerabilitate ce-i înnebunea pe tineri...

Părăsi în fine scena, aproape împleticindu-se. Will îi remarcă slăbiciunea şi alergă să-l sprijine. Ajuns în loja sa, Roger se întinse pe canapea. Gâfâia, aflat la capătul puterilor. Mark

evacuă pe toată lumea, cu excepția lui Will. Îl privi pe Roger ce respira cu greutate.

– Şampania lui Stratmore îmi făcea totuşi bine, a murmurat el.

Mark i-a şters sudoarea care îi umpluse fruntea:

– În niciun caz! Te-ai oprit la timp! Anumite organisme rezistă mai bine la droguri. Tu ai avut această şansă. Oboseala ta este datorată întreruperii prizei de droguri... vei vedea că totul va trece.

– Uneori, am nevoie de un întăritor... Când sunt epuizat, o linie de cocaină mă repune pe picioare....

– Rezumă-te la prizele ocazionale... Este un sfat prietenesc... Şi eu prizam cocaină. Când am simțit că sunt în prag de a deveni dependent, m-am oprit. Mi-a trebuit o cură de dezintoxicare pentru a mă elibera de acest cerc infernal. Acum nu mai trag şi nici nu-mi mai este rău. Este vorba despre ceva ce ține de trecut. Şi sunt extrem de fericit că m-am eliberat. A fost o perioadă în care inhalam nutriți, etil-cloride, prin care înghițeam porcării pentru a putea să fac amor fără oprire...

Will îl privi cu ochii măriți de uimire:

– Şi eu am luat acid...

– Cu atât mai rău! Trebuie încetat cu aventurile amețitoare.

Roger îşi masa tâmplele:

– Sunt obosit... totuşi sângele pompat în vene mă arde....

– Este o uşoară stare de slăbiciune, a constatat Mark. Gata, Roger, gata!

Uşa se deschise şi Stratmore a intrat agitat. O paloare stranie îi colora obrajii. A deschis buzele:

– Trebuie să vă previn, domnule Osborne. Ziariştii vă aşteaptă la ieşire. Vă vor bombarda cu întrebări! Trebuie să vă pregătiți nişte răspunsuri.

– Încă un scandal? Acum ce am mai făcut?

Un surâs a strâmbat gura managerului general:

– Nu este vorba despre scandalurile dvs., spuse el pe un ton uşor ironic. Presa de seară din Londra a publicat o ştire ajunsă la Varşovia prin intermediul radioului şi televiziunii. Am fost asaltat de ziariști şi de corespondenții străini, dar am răspuns într-o manieră laconică: nu am comentarii; numai domnul

Osborne este abilitat să vă lămurească. Am vrut să câştig puţin timp ca să telefonez la Londra şi să obţin informaţii. King's Voice a semnat un contract de colaborare cu casa japoneză Nippon Sun. Noua casă ce va fi susţinută de multinaţionalele Dexter şi Nakamura va dispune de enorme mijloace pentru a impune grupul dvs., domnule Osborne, printre primii trei uriaşi al planetei. Goldcrest s-a retras din cursă. Samuel Goldbloom nu putea suporta efortul financiar impus de amploarea afacerilor noastre.

– Asta ce înseamnă?, a întrebat Roger. Grupul nostru nu aduce bani?

– Ba da, dar numai de puţin timp.

– Iar milioanele de discuri vândute? Afluenţa publicului la concertele noastre?

– Cifrele de afaceri şi beneficiile sunt noţiuni distincte, a spus Stratmore. Vă voi face o mărturisire, domnule Osborne. Pentru a forţa succesul grupului dvs., King's Voice a trebuit să facă sacrificii oneroase. La debutul dvs. stadioanele erau tot timpul umplute cu oameni admişi să intre fără să plătească. Şcolile primeau invitaţii colective pentru a asista la spectacole. Vânzările discurilor dvs. erau umflate. Domnul Dexter a dorit ca grupul să se afirme încă de la început în topul muzicii rock. Pentru a urca pe muntele înzăpezit, o poţi face fie pe jos, fie confortabil instalat în cabina unui funicular. Dvs. aţi beneficiat de un funicular construit pentru dvs. personal.

Cu amorul propriu distrus, Roger s-a întors spre Mark:

– Este adevărat, Mark?

– Da, este adevărat, a răspuns jenat regizorul.

Stratmore se grăbi să adauge:

– Să nu vă imaginaţi că noi nu vă recunoaştem valoarea. Sunteţi foarte mare! Ultimul disc este deja numărul doi în topuri.

Mark a izbucnit în râs:

– Corporaţia a pariat pe un cal câştigător! Pe cel mai bun cal de curse anglo-arab, ce câştigă marile premii cu o uşurinţă uimitoare. Este purul adevăr. De ce să ne ascundem după degete? Şi milioanele vor reintra!... Catastrofismul lui John a deformat sensibil realitatea...

– Atunci ce să spun ziariştilor?, a întrebat Roger cu o falsă candoare.

Faţa lui Stratmore exterioriza concentrarea intelectului său pus într-o situaţie de luptă:

– Ei, cred că un omagiu adus firmei King's Voice pentru sprijinul acordat tinerilor muzicieni ar fi corect...

– Aveţi dreptate, domnule Stratmore, a spus Roger serios. În timp ce majoritatea adulţilor şi autorităţile civile şi religioase ignoră sau detestă rockul, anumiţi mari industriaşi au descoperit virtuţile acestei muzici. Este propensiunea aducerii miliardelor de dolari oamenilor de afaceri ce se înghesuie spre aceste manifestări, bani pe care îi canalizează înspre obţinerea de profituri şi mai substanţiale. Industria discului şi a spectacolului, comerţul, marile întreprinderi, precum şi anumiţi rockeri obţin de aici mari avantaje.

Figura lui Stratmore s-a alungit.

– Presupun că nu este de dorit să insistăm prea mult asupra profiturilor realizate de marea finanţă...

– Cea mai bună soluţie este de a mă scoate pe uşa din spate, a propus Roger. Descurcaţi-vă dvs. cu ziariştii!

Dosar 326
Roger Osborne
Grupul Osborne

Domnule,

Paginile 383-385 ale manuscrisului Dillon, pe care vi le prezentăm, aruncă o lumină inedită asupra atmosferei care se tensiona în cadrul grupului Roger Osborne în perioada dezastruoasei decizii luate de Harold Dexter de a rupe legăturile cu corporaţia noastră şi de a căuta o alianţă cu Yazuka.

Trebuie să recunosc că manevra a fost executată cu o răbdare şi o viclenie care ne-au surprins. Consiliul nostru de administraţie a primit cu stupoare raportul meu privitor la situaţia lui Dexter. Harold Dexter şi-a exprimat în două rânduri nemulţumirea cu privire la împărţirea beneficiilor ce ar fi avantajat corporaţia noastră în detrimentul corporaţiei sale.

El considera, în plus, că pierderea a 900 milioane de dolari pe care a suferit-o după eşecul OPA lansat împotriva consorţiului NTM era datorată în parte reţinerii noastre de a interveni în favoarea sa, atunci când Sunderland Corporation - calul alb - a luat apărarea lui NTM. În realitate, noi am avut intenţia de a-l slăbi, pentru a-l înghiţi apoi fără probleme. Un joc dublu, cu urmări înşelătoare, pe care le cunoaştem foarte bine.

Când Dexter a semnat acordul cu Nippon Sun, noi nu ştiam că această companie multinaţională era legată de Yazuka. Eram numai informaţi că băncile lui Jushi Nakamura albeau banii acestei organizaţii underground. Asta nu este însă o excepţie. Practic, toate marile corporaţii financiare din Occident acceptă înălbirea. Eliminarea lui Samuel Goldbloom, ce a renunţat fără să protesteze la drepturile sale asupra contractului cu grupul Osborne, ar fi trebuit să ne deschidă ochii. Dexter, singur, nu ar fi dispus de mijloace de presiune eficace pentru a-l determina pe Goldbloom - un încăpăţânat - să se retragă cu înţelepciune, fără să facă valuri. Dar Yazuka le avea. Iar Goldcrest a înţeles mesajul. Roger Osborne joacă - fără ştirea lui - rolul calului troian introdus în citadela rock. Aceste formaţii muzicale uriaşe ce traversează frontierele în toate sensurile, cu uşurinţa apei ce traversează pereţii-filtre ai intestinelor, ne oferă oportunităţi formidabile, avantaje incalculabile. Discurile şi spectacolele ocultează faţa nevăzută a lunii.

Îndepărtându-se de noi, Dexter ne-a privat de un atu - asul numit Roger Osborne. O dublă lovitură ce solicită o pedeapsă exemplară. Între noi şi Dexter s-a declarat război. Asta înseamnă că ofensiva noastră trebuie să aibă ca obiectiv şi pe Yazuka. Un război subteran, sub acoperirea calmului, destinat să înşele nu numai lumea exterioară, dar şi formaţia muzicală a lui Osborne. Grupul lui rămâne o miză însemnată. Trebuie să-l recuperăm.

Vor exista şi victime. Este indispensabil. În caz de eşec, grupul trebuie distrus. Va fi dificil de găsit un talent capabil să egaleze strălucirea, atracţia pe care Osborne o exercită asupra maselor. Dar nimeni nu este de neînlocuit. Amintiţi-vă de Elvis! Unicul! Regele! Monopolul lui a fost spart ulterior de o avalanşă de genii. Iar cortegiul lor continuă şi azi. Geniile colcăie ca puricii pe un câine cu blana deasă. Rockul generează genii.

Vă rog să mă scuzați, domnule, pentru această explozie elegiacă. Rockul este contagios. Fie îl adori, fie îl deteşti. Nu există aici decât alb sau negru. Griul nu există.

Dacă voi primi ordinul de a-l elimina pe Osborne, îl voi executa fără ezitare. Dar după execuție, voi asculta unul din discurile lui.

Vă rog să primiți, domnule, expresia devotamentului meu nețărmurit.

Jarvis Penrose

P.S. Harold Dexter a început deja să îndepărteze de grup personalul tehnic şi gărzile de corp care nu-i inspiră încredere. A infiltra oamenii noştri ar fi o întreprindere extrem de dificilă. Oamenii lui Yakuza îşi cunosc bine meseria. A discerne suspecții este una din specialitățile lor.

J.P.

Încă de la început, colaborarea dintre King's Voice şi Nippon Sun se dovedea avantajoasă pentru toate părțile, cu excepția lui Roger şi a băieților, care au manifestat o uşoară reticență. Muncitori neobosiți şi fără odihnă, japonezii au pus tehnologia în sprijinul ameliorării randamentului grupului. Domnul Nakamura a furnizat un studio transportabil, pentru a permite muzicienilor să înregistreze cântecele chiar în timpul turneelor. Condiții confortabile, mijloace tehnice perfecte, personal înalt calificat... În ochii lui Roger şi a colegilor lui, compoziția - plăcută prin definiție căci implica inspirație, exaltare, entuziasm - a luat semnificația unei adevărate corvezi, a unei munci penibile, impuse din afară. Nakamura a multiplicat efectele speciale, ca şi cum ar fi vrut să eclipseze faimosul concert „Harmony" prezentat la Tokyo de către Marc Cerrone. El a înecat muzica într-o feerie orbitoare ce voia să fure vedeta spectacolului. Dexter, avertizat de către Mark Schweize, a trebuit să intervină pentru a modera ardoarea asociatului său japonez. Dar ideile lui Nakamura l-au modelat. El a cumpărat studiourile Intercontinental Pictures, de la Hollywood, şi a ordonat începerea unui film de lungmetraj

având ca rol principal pe **Roger Osborne.** Scenariştii experimentaţi au trebuit să-şi stoarcă mintea, ca strugurii pe o presă, pentru a secreta cele mai bune idei care, transformate în producţii cinematografice, să aducă pe un platou de platină multe sute de milioane de dolari. Regizorul desemnat pentru a realiza această operă de excepţie era celebrul John Mantegna, care încercare deja să-l recruteze pe Roger - în perioada în care urma şcoala elveţiană - cu scopul de a-l lansa într-o superproducţie muzicală. Judecătorul Osborne redusese la neant acest proiect. Astăzi opoziţia lui nu mai exista. Banii fiului său i-au evitat falimentul. După aceea, domnul Nakamura a constatat că elementul feminin nu era îndeajuns de reprezentativ în spectacol. Pentru a restabili strălucirea grupului, el a propus concursul a patru tinere fete - alese dintre modelele sale cele mai bine plătite - care dansau şi cântau minunat, pentru a întări trioul de coriste ce acompaniau grupul. Aceste candidate puteau contribui la crearea unei aure de *glamour* ce lipsea grupului.

– Grupul Osborne nu este o casă de modă, a obiectat Mark. De ce să nu facă şi striptease, pentru a inflama senzualitatea fanilor? Să adăugăm scene de un erotism violent susceptibil să eclipseze gloria Madonnei! Apoi să provocăm semănătura discordiei printre tinerii muzicieni! Să infiltrăm diavolul în jupon de dantelă în sânul Edenului nostru!

Calm! Calm!, a exclamat Stratmore. Tu vorbeşti ca un macho, licenţiat al celei mai dure şcoli antifeministe. Gata cu glumele! Domnul Dexter este prins între dorinţa de a se face agreabil noului său partener, ce aduce afacerii o întărire de un miliard de dolari, şi mânia Myrei care se opune invaziei acestor frumoase şi tinere fete în domeniul rezervat ei. Ştii prea bine la ce fac aluzie.

– Sexul şi afacerile nu fac un bun menaj!

Stratmore a izbucnit în râs:

– Numai dacă nu e vorba de un gigolo. Acordul dintre cumpărătoare şi cel cumpărat se dovedeşte adesea folositor pentru ambele părţi.

– Nu-l văd pe Roger în pielea unui gigolo. Este fiinţa cea mai îndrăgostită de independenţă pe care am văzut o vreodată, a spus Mark cu convingere.

– Şi fetele recomandate de Nakamura?
– Voi încerca să-l conving pe Roger să le accepte.

Turneul european se derula în circuit închis. Pornit la Paris, va lua sfârşit tot la Paris. Grupul parcurgea oraş după oraş. Această viaţă aparent colorată, plină de agitaţie şi de zgomot, se pierdea pe calea unei rutine devenite exasperantă. Pentru a se elibera din acest laţ, orice mijloc era bun. Băieţii se dedau unor excese obişnuite de altfel tuturor grupurilor ce au cucerit gloria. La Viena, Danny a aruncat un aparat TV pe fereastra camerei hotelului. Din fericire, din cauza orei târzii, nu erau trecători. Dând dovadă de o mare ingeniozitate, Bruce a introdus la el în cameră, fără ştirea lui Jason, un băiat cu moravuri speciale. După câteva ore de înţelegere perfectă, ei s-au certat, la răsărit, dintr-un motiv neînsemnat. Au făcut o asemenea gălăgie, încât gărzile de corp au trebuit să intervină în forţă pentru a-i separa. Cu strângere de inimă, Stratmore a trebuit să plătească mobilele distruse. Acest incident s-a petrecut la Berlin. La Varşovia, Lou a devastat la rândul lui camera pe care o ocupa, dar din motive diferite. De câtva timp, drogurile tari pe care le consuma în cantităţi tot mai mari i-au provocat necazuri. Avea viziuni, halucinaţii, după spusa lui Mark. Şobolani apăreau din pereţi, tarantule ieşeau de sub pat şi se căţărau pe corpul lui. Şi-a sfâşiat hainele şi a aruncat spre păianjeni cu toate obiectele pe care le avea la îndemână. În ziua următoare, a uitat delirul din starea de veghe şi a cântat la baterie cu mult farmec. Dennis adora pocherul. Găsea mereu parteneri amatori să manevreze cărţile, căci în general pierdea sume mari. Roger a participat la câteva partide, pentru că îi plăcea să joace, dar a abandonat pockerul atunci când a constatat că masa verde îl făcea să piardă prea mult timp.

La Budapesta, doi membri ai grupului beţi au angajat un furios meci de *catch as catch can* în camera lui Jimmy. Ca de obicei mobilele s-au făcut ţăndări. La Bucureşti, Roger, ameţit de câteva pahare de şampanie, a urcat pe balustrada terasei superioare a hotelului Intercontinental şi, inspirat de exemplul lui Morrison, a făcut nişte evoluţii în apropierea golului ce se deschidea în stânga sa. Cu vârfurile degetelor, el trimitea

bezele camarazilor şi membrilor grupului ce-l priveau speriaţi, aşteptându-i căderea în hăul nopţii traversate de lumini fixe sau mişcătoare. A coborât în cele din urmă valid, salvat de o stinghie improvizată, şi a declarat râzând:

– Ce exaltare splendidă! Sfidarea atracţiei gravitaţionale! Combaterea absolutului!

Ca să-i facă plăcere, directorul hotelului a pus la dispoziţia sa o piscină situată pe acoperiş şi luminată feeric la ora trei din noapte. Cu această ocazie, cele patru fete trimise de Nakamura, răpitor de frumoase, seducătoare şi foarte sexi, au fost cu plăcere primite de băieţi şi cu o contrarietate abia ascunsă de cele trei coriste prezente deja. Înalte, „intrusele", deşi adolescente, atingeau un metru optzeci. Din fericire, majoritatea muzicienilor, inclusiv Roger, le depăşeau cu câţiva centimetri.

– Sunt foarte decorative, a recunoscut Mark. Chiar dacă nu este nevoie. Vor atrage toate privirile în dauna grupului. Dar trebuie să se acomodeze cu ceilalţi.

Fiecare fată, fusese informat Mark, câştiga 5 milioane de dolari pe an. Muzicienii din grup, cu excepţia lui Roger, atingeau circa patru milioane. Dansatorii primeau mai puţin de un milion. Diferenţele de tratament, odată dezvăluite, au dus la scrâşnituri din dinţi. Banii primiţi de Roger se ridicau la cifre astronomice, dar asta nu mai uimea pe nimeni, căci era sufletul grupului şi toată lumea se învârtea în jurul lui.

Pentru a sărbători pe noii recruţi, s-au desfăcut şampaniile. Recepţia neaşteptată s-a transformat într-o beţie orgiastică. Adolescenţii au consumat alcool în cantităţi industriale, fără ca cineva să îndrăznească să-i împiedice. Libertatea, bunăstarea lor depindeau de succesul turneului. Că ei se autodistrug? Nu mai interesa pe nimeni. Înlocuitori atinşi de talent se puteau găsi foarte uşor. Dificultatea consta în eforturile pe care căutătorii de vedete trebuiau să le depună pentru a-i impune publicului, în general capricios. Atâta vreme cât strălucea, steaua era adulată, menajată, răsfăţată. În schimb, trebuia să răspândească o lumină orbitoare, o căldură intensă, chiar şi cu riscul de a-şi irosi viaţa. Dar miza înclina balanţa. Dintre cele patru modele, o roşcată unduitoare, suplă, încântătoare, cu un pahar de şampanie în mână, s-a apropiat de Roger. Mark supraveghea de departe scena.

Tot ce atingea Roger îl interesa în gradul cel mai înalt. Fata i-a surâs. Un surâs care ar fi impresionat şi inima cea mai dură.

– Eu sunt Kimberley. Nu vă mai amintiţi de mine?

Roger şi-a plimbat privirea pe faţa luminoasă, pe gât, pe sânii care tresăltau sub pânza rochiei sale chinezeşti. Apoi a urmărit curba şoldurilor strânse, de băiat, şi linia perfectă a gambelor atât de lungi încât lăsau impresia că se termină sub sâni.

– Sunt încântat, Kimberley. Ne-am mai întâlnit undeva?

– Am făcut dragoste la Monteleone...

Roger a râs:

– Această alegere demonstrează că am un gust fin.

– Dumneavoastră planaţi pe înălţimi de vis prea abstracte ca să vă mai amintiţi de fata goală care vă lega, prin intermediul corpului ei, de măruntaiele pământului...

– Văd că sunteţi o poetă!

– În anumite momente... Evident, această întâlnire accidentală...

– Aş spune carnală....

– Carnală, dacă preferaţi... nu înseamnă că trebuie să se repete...

– Atunci de ce mi-aţi reamintit de ea?

– O experienţă printre altele... Uitaţi-o!

Şi-a mişcat uşor gâtul, în semn de salut schiţat, apoi s-a îndepărat. Mark a venit apoi la interpret:

– Ce voia fata asta?, a întrebat el cu o curiozitate ironică.

– Kimberley, se numeşte Kimberley. A asistat la unul din concertele mele...

– Presupun că ţi-a cerut un autograf....

– Nu.

– Mai mult decât atât?

Roger l-a privit interogator. Tonul amar al lui Mark l-a surprins. Era oare gelos? Pentru prima dată şi-a pus această întrebare. Regizorul a schimbat subiectul:

– Hai să bem un pahar de şampanie! Exhibiţia ta pe balustrada hotelului m-a agitat puţin.

– Doar puţin?, a întrebat Roger pentru a-l tachina.

– Este adevărat! „Puţin" nu exprimă exact emoţia pe care am simţit-o...

– Nu voi mai repeta acea experienţă! Îţi promit!

La Moscova, în marele hol, cu plafonul încărcat de o poleială veştejită, al hotelului, Roger s-a întâlnit cu mama sa. Îmbrăcată în alb, de o eleganţă supremă, persoana sa alinia distincţia aristocratică şi graţia dansatoarei. Margaret de Lusignan parcă nu avea vârstă. Nici cel mai bun fizionomist nu ar fi putut preciza dacă ea a împlinit treizeci de ani sau cincizeci. Avea faţa imobilă, aproape rigidă, a unei zeiţe antice sculptate în marmură. Gura sa cu curbe uşor rotunjite schiţa umbra unui surâs. Pentru cei avizaţi, acest semn de expansiune reprezenta un summum niciodată depăşit. O dansatoare trebuie să-şi exprime sentimentele prin mişcările corpului, ale braţelor, ale picioarelor, niciodată prin ale feţei. Ea s-a oprit în faţa fiului său şi l-a privit cu o admiraţie incredulă:

– Tu eşti, Roger? Nu-mi vine să cred... Eşti atât de frumos şi de mare... În ochii mei ai rămas acelaşi mic băiat pe care îl mângâiam... cu mulţi ani în urmă...

Margaret l-a îmbrăţişat, apropiindu-şi simbolic obrajii de ai lui pentru a nu-şi strica machiajul.

– Sper că ai primit telegramele mele de felicitare. Ţi-am urmărit cariera cu o plăcere maximă. Rezultatele şcolare, concertele de le Brighton, Wembley, Paris.... Am toate discurile, casetele video, criticile.... Nu mi-ai răspuns niciodată...

Vocea lui Margaret exprima toată tandreţea pe care faţa sa da marmură refuza să o exteriorizeze.

– Am încercat să te întâlnesc, dar nu am reuşit niciodată. Eraţi mereu în turneu.

Margaret a oftat cu o tristeţe teatrală.

– Pentru a-mi menţine trupa în viaţă, sunt obligată să alerg prin toată lumea pentru cucerirea spectatorilor. Am nevoie de o sută de reprezentări înaintea unei săli pline ca să fac o sută de mii de spectatori pe care tu îi obţii la un singur concert. În zilele noastre, Nijinski, pentru a se afirma, ar trebui să fie admis ca dansator în trupa lui Michael Jackson... da, de ce nu printre ai tăi?... tu eşti şi un bun, un foarte bun dansator... Aş fi preferat să practic dansul clasic.... În orice caz, cred că ai moştenit talentul meu.... Îmi închipui nefericirea tatălui tău... El are concepţii prea burgheze.... Îl deplâng....

Margaret a remarcat gărzile de corp ce-l escortau pe fiul ei. Se ţineau destul de departe pentru a nu avea aerul că ascultă discuţia purtată de Roger cu mama sa, dar la o distanţă care le permitea să intervină dacă se profila vreo primejdie.

– Nu te agasează aceşti indivizi cu mutre de spânzurătoare?

– Este imposibil să scap de supravegherea lor. Măsuri de securitate, se spune. Adesea, am impresia că am devenit un fel de canar închis într-o colivie. Este preţul pentru avantajele oferite de notorietate.

Roger a invitat-o să cineze în apartamentul lui. Intrarea în restaurantul hotelului ar fi dus la provocarea unei minirevoluţii. Aşezaţi la o masă pătrată, aproape de fereastră, aveau toată Moscova la picioare. Serviciul era plăcut, iar mâncarea bine preparată. Numai apetitul le mai lipsea. Emoţionată, a mângâiat cu degetele sale subţiri mâna lui Roger şi i-a vorbit cu o căldură care l-a impresionat:

– Când erai mic îmi închipuiam că vei fi cândva un muzician şi un poet...

–Muzician... poate, dar poet, nu. Îmi scriu cuvintele cântecelor. Asta este tot. Morrison era un poet! Un poet înnăscut! Dorinţa mea secretă este să scriu un roman. Dar scrisul cere timp, iar eu, din nefericire, nu am timp. Multe fraze îmi trec prin minte, fraze bine elaborate pe care mi le notez într-un carneţel. Sper să le pot utiliza cândva. Jim Morrison broda fraze pe care le închidea într-un caiet...

– Nu cred că Morrison este un bun exemplu pentru tine...

Reproşul trist reflectat în ochii lui Roger a tulburat-o.

– Nu aş vrea să vă contrariez visele... Vergiliu l-a ghidat pe Dante pe şantierele Infernului... Morrison îţi dirijează paşii printre stele... O plimbare care nu este la îndemâna muritorilor... Oare am ghicit?

Margaret a gustat din somonul afumat şi din caviarul Beluga. Roger s-a mulţumit cu un platou simplu: paste cu brânză.

– Italienii nu concep ca pastele să fie însoţite de sos tomat. A le presăra cu brânză echivalează pentru ei cu o erezie, a spus Margaret cu convingere.

Roger a surâs amuzat.

– Înainte de succesul care-i permitea să aleagă platourile

cele mai fine din marile restaurante, Perl, interpretul grupului Love-Hate, a declarat cu o candoare impresionantă, că în urmă cu cinci ani nu mânca decât macaroane cu brânză şi că şi-a păstrat aceleaşi ţoale timp de şase luni. Deborda de talent. I s-a reproşat că este prea punk. Mie mi s-a reproşat că sunt prea glam. Oamenii s-au înşelat deopotrivă asupra lui, cât şi asupra mea. Gustul comun pentru pastele cu brânză ne apropie.

Uşa s-a deschis şi Mark a intrat val-vârtej. Părea într-o mare agitaţie. Şi-a cerut iertare pentru întreruperea intempestivă şi a adăugat:

– Dennis era gata să-şi piardă viaţa ca urmare a unei supradoze. Un medic l-a salvat *in extremis*. Dacă posezi cumva cea mai mică cantitate de droguri, aruncă-le repede în closet. Riscăm o descindere a poliţiei. Stratmore face în toate felurile! Se teme de un scandal care ar putea păta imaginea noastră în afară.

Stratmore se precipită la rândul lui după Mark. Era mai livid decât vampirii lui Polanski şi Coppola. Mânia îl înnebunea.

– Din fericire, acest imbecil de Dennis nu a căzut printre pomii din Singapore. La ora actuală am fi fost cu toţii puşi sub gratii.

Margaret de Lusignan îl studia cu un aer placid. În lumea teatrului astfel de incidente erau monedă curentă. Roger a crezut că vede în ochii lui Mark un licăr de ironie.

Grupul reveni la Londra după ce a trecut cu mare succes o probă foarte grea. Primul turneu internaţional a ridicat în slăvi reputaţia sa, a activat vânzarea discurilor şi a casetelor video. Instalarea studiourilor mobile de înregistrare i-a permis lui Roger să creeze câteva cântece pentru noul album. Pentru a calma curiozitatea ziariştilor, care-i urmăreau toate mişcările, el şi-a restabilit domiciliul la Wilton Crescent. În acest fel, putea pune capăt şi divergenţelor cu tatăl său. Desigur că se evitau în continuare. Walter înnebunea la ideea de a fi utilizat banii fiului său, pentru a plăti bancherii ce-l hărţuiau. Recunoştinţa este o marfă rară. În ce-l priveşte, Roger se ţinea de o parte, căci cunoştea irascibilitatea şi cheful de ceartă al tatălui său.

Annabel se forţa să realizeze un echilibru precar. Cu privire la Roger încerca sentimente complexe: admiraţie, uimire,

tulburare - da, tulburare - şi o excitaţie sexuală care se accentua în cursul viselor ei nocturne. Visa la copulaţii dezlănţuite, la situaţii explozive, răpiri, violuri, fuga alături de Roger pentru a scăpa de nişte urmăritori mascaţi. Annabel se agita atât de mult în timpul nopţii, încât îl trezea pe Walter tresărind. Într-o noapte, după un vis foarte emoţionant, ea a deschis ochii şi l-a văzut pe Walter care stătea în capul oaselor şi o privea cu uimire.

– Ai pronunţat numele lui Roger! Oare nu îţi arată respect? Să nu-mi ascunzi adevărul!

Un surâs forţat i s-a desenat pe faţă:

– Am avut un vis straniu. Mă găseam cu tine pe un trotuar, în faţa casei. Roger traversa strada pentru a ne întâlni... Brusc, o maşină s-a precipitat spre el... Atunci l-am strigat....

Putea să-i dezvăluie adevărul? În vis, Roger o poseda. Ajunsă în culmea orgasmului, îi striga numele....

Data plecării la New York - deschiderea turneului american - era deja fixată. Cele patru avioane de transport, ce duceau cele patru scene şi echipamentul, părăsiseră deja Anglia. Roger îşi făcea bagajele şi îşi alegea cărţile şi casetele indispensabile, care vor trebui să-i furnizeze o lectură plăcută şi o documentaţie precisă. În mod paradoxal, marea oboseală pe care o resimţea îi alunga somnul, aşa că pentru a dormi el se umfla de somnifere. Spre deosebire de colegii lui, care păstrau de multe ori până la ziuă pe fetele din grup care le ofereau o noapte de amor, el le trimitea imediat ce apetitul sexual se potolea. Chiar şi Kimberley a suferit acest tratament. Fetele, rănite în orgoliul lor propriu de acest egoism, îl numeau Narcis, dar continuau să i se ofere, acceptându-i resemnate capriciile.

Tocmai închidea o valiză, când a auzit paşi zgomotoşi ce urcau la etajul lui. Cu ochii tulburaţi, cu faţa lividă, descompusă, Will a intrat în trombă, agitând un ziar pe care l-a aruncat sub ochii lui Roger:

– Citeşte acest articol, a urlat el, arătându-i cu degetul un articol subliniat cu roşu.

Textul relata uimitoarea experienţă a unui tânăr turist american, ce fusese spitalizat într-o clinică mexicană ca urmare

a unei crize acute de apendicită. A fost operat de urgență și apoi sechestrat pentru că nu putea achita suma imensă de bani cerută de directorul spitalului, care își imagina, din eroare, că are de-a face cu un personaj foarte bogat. După câteva încercări eșuate, tânărul american a reușit în cele din urmă să fugă, să traverseze frontiera mexicană și să intre în Statele Unite. A suferit o nouă intervenție chirurgicală, pentru a repara pagubele suferite prin prima operație. S-a constatat cu stupoare că ablațiunea apendicelui bolnav nu a fost operată. Cu această ocazie s-a aflat că americanul este seropozitiv, căci mexicanii i-au administrat o perfuzie cu sânge infestat.

Roger a aruncat o privire interogativă prietenului său.

– Și care este problema?

Will și-a strâns pumnii cu o disperare neputincioasă.

– În clinica asta am fost operat după accidentul de mașină.

Roger a înțeles durerea lui Will. A încercat să-l calmeze:

– Asta nu înseamnă că ți-au aplicat același tratament.

– Sunt sigur că m-au infectat. I-am arătat acest articol tatălui meu care, ca și tine, mi-a spus să nu mă îngrijorez. Dar mi-am dat seama că era tulburat. A cedat insistenței mele și a dispus să fac analize de sânge. Clinica lui are un laborator bine utilat. Voi primi rezultatele mâine... Mi-e frică, Roger... Mi-e frică... Aș fi vrut atât de mult să te însoțesc în America...

– Sunt sigur, Will, că temerile tale nu sunt fondate. Vom zbura împreună spre New York. Vei vedea... VOM ZBURA ÎMPREUNĂ!...

Roger se înșela. Will nu l-a însoțit în America. Tragedia lui Will a avut efectul unei lovituri teribile asupra tuturor membrilor formației. Roger a plâns în hohote. Un capitol al vieții lui luase sfârșit. Un sfârșit pe care îl simțea amar, acru, angoasant. Așteptase această călătorie cu plăcerea anticipată a unui copil care așteaptă un pom de Crăciun plin cu ornamente strălucitoare și cu jucării dătătoare de vise... drogurile copilăriei...

Cu flacăra bucuriei stinse, cu orizontul umbrit de nori amenințători și moartea ce rodea totul în jurul lui, i s-a tăiat plăcerea de a trăi. Marea doamnă în negru îl înconjura cu o grație celestă, pentru a-i reaminti că într-o zi, mai mult sau

puțin îndepărtată, ea se va prezenta la întâlnirea fixată încă din clipa venirii lui pe lume. Robert de Fontevrault, verișorul lui, luat de SIDA, Eric, copilul martir ce se legăna la capătul unei funii, Bob Hutton ucis de o supradoză, Jim Robbins dispărut într-o catastrofă aeriană...

În timpul zborului spre New York, orașul fantasmelor lui ciclopiene, Roger a păstrat o liniște încăpățânată. Prăvălit înt-un fotoliu, cu bărbia în piept, el mângâia cu un gest mecanic capul lui Doris, care-l privea cu ochii ei inteligenți, înțelegători... Contrar concepțiilor simpliste, obtuze, ce neagă animalelor existența unui suflet, ea poseda calități superioare așa-ziselor valori umane...

Roger voia de multă vreme să cunoască New Yorkul, acest oraș prodigios care crea și ruina reputații cu indiferența rece a zeilor. Stratmore îl prevenise că va fi primit în triumf, că trebuie să se dovedească agreabil mulțimii, să răspundă amabil ziariștilor avizi de interviuri. Roger s-a abținut cu greu să-i răspundă că se lipsea de sfaturile sale. Singurul motiv de mulțumire era legat de permisiunea de a o păstra pe Doris alături pe toată durata călătoriei. Avionul, un Boeing 427 închiriat de Nippon Sun, o scutea pe cățeluș de a traversa oceanul închisă într-o cușcă rezervată câinilor, regulă strict respectată pe cursele de pasageri.

Câteva sute de fani salutaseră plecarea lui Roger, ambasador itinerant al rockului britanic. Clanul Huntington s-a abținut să asiste la așa ceva. Au acceptat cu o condescendență jenantă statutul de celebritate dobândit de Roger și-i invidiau milioanele, cu atât mai mult cu cât prosperitatea contelui, venerabilul șef al familiei, se prăbușise.

Imaginea și zgomotul turboreactorului erau gravate în toate memoriile. Avionul ce aluneca cu ușurință pe pistă și-a ridicat nasul, s-a detașat de sol și după ce și-a introdus trenul de aterizare, a înfruntat vastele spații însorite ale cerului.

A plana deasupra Atlanticului era pentru Roger o experiență nouă. Neglijat de tatăl său, călătoriile lui se reduseseră la niște deplasări forțate între școala din Elveția și Anglia și rarele vizite făcute părinților din Franța. Nu a cunoscut niciodată încântarea vacanțelor savurate în compania lui Walter sau

Margaret. La impresiile puternice pe care această călătorie aeriană intercontinentală i le inspira, se adăugau şocul provocat pe drama lui Will şi aşteptarea primului contact cu tânărul public american ce face şi desface idoli...

Avionul zbura între albastrul auriu al cerului şi albastrul verde al oceanului, când o stewardesă surâzătoare i-a adus lui Roger un mesaj transmis prin satelit şi înregistrat pe bandă magnetică.

Vocea Myrei Dexter se făcu auzită: „Aş fi vrut să fiu prezentă la îmbarcarea ta înaintea fastului care te aşteaptă în Statele Unite, dar un ambuteiaj pe autostradă, puţin înainte de Heathrow, m-a împiedicat să te întâlnesc pentru a-ţi transmite tot binele pe care ţi-l doresc. Sper să te revăd la sfârşitul unuia din concerte, în timp ce stadionul se zguduie de tunetele aplauzelor. Vom serba triumful tău, devenit pentru tine o simplă obişnuinţă, golind o cupă de *Don Perignon*!" Stewardesa îşi unduia corpul cu graţia unei dansatoare.

– Sunt foarte fericită să vă servesc, domnule Osborne, a spus ea pe un ton ce promitea toate comorile pe care le deţinea.

Ea îl adora pe River Phoenix, care la douăzeci de ani avea aerul unui adolescent de şaisprezece şi se înclina idolatru înaintea lui Roger care la şaisprezece ani avea aerul unui tânăr de douăzeci. Cu fruntea întunecată, cu ochii trişti, buzele strânse, expresia de amărăciune ce marca faţa lui Roger îl făcea şi mai seducător, şi mai vulnerabil.

Kimberley a intrat în cabină şi a privit cu ură pe târfa care îndrăznea să-i invadeze teritoriul. Ea avea în vedere într-un viitor apropiat un mariaj care să încoroneze idila cu Roger. Lucra la asta cu răbdare, înarmată cu o viclenie experimentată. Kimberley nu ştia că pentru Roger mariaj rimează cu miraj.

– Se spune că SIDA a fost importată în America de către un frumos stewart, a spus ea fără vreo introducere.

– Şi a fost răspândită de către dansatoare, a ripostat stewardesa.

Fraze înveninate care au destins pentru o clipă fruntea lui Roger.

Dosar 326
Roger Osborne
Grupul Osborne

Strict confidențial

Domnule,

Vă trimitem ultimul fragment al manuscrisului Dillon, pe care l-am obținut în fotocopie.

Scriitorul și-a părăsit domiciliul fără să anunțe pe cineva. Unii oameni de litere englezi au obiceiul să părăsească din când în când Londra, pentru a continua munca în singurătatea plăcută de la țară sau de la țărmul mării.

Dillon a dispărut ca un marțian ce se deplasează cu o farfurie zburătoare. Vă rog să-mi scuzați această expresie într-un raport profesional, dar ea reflectă surpriza noastră. Vă putem asigura, domnule, că îl vom regăsi.

El a avut patru întâlniri cu Roger Osborne, două la domiciliul său, două într-un bar din Notting Hill. Domnul Osborne are un fel de fixație pentru acest cartier, teren al începuturilor lui în muzica rock. Discuțiile au vizat cariera muzicală și unele fricțiuni intervenite între membrii grupului. O supradoză a fost gata să pună punct vieții chitaristului Dennis Cameron. Incidentul a reținut atenția noastră.

Indiscutabil, Osborne este o piesă importantă în jocul angajat de către Harold Dexter împotriva corporației noastre. Lichidarea sa ar complica situația lui Dexter. Înainte de a acționa, aștept ordinele dvs. Primul vicepreşedinte mi-a transmis instrucțiunile dvs. cu privire la infiltrarea grupului Osborne. Operația va fi executată în cele mai mici detalii, deși comportă multe dificultăți. Stratmore se arată foarte vigilent atunci când e vorba de recrutarea de personal pentru întreprinderile, centralele, organismele și formațiile-cheie.

Domnule,

Conform dispozițiilor pe care le-ați dat, noi am accelerat formarea dosarelor pentru toate persoanle care au continuat să acorde susținere lui Harold Dexter, după separarea sa de

corporația noastră: oameni politici, bancheri, magistrați, oameni de afaceri, polițiști.

Suntem infiltrați în sistemul informatic al mai multor bănci. Operațiunile noastre, executate în umbră, și operațiile financiare executate la lumina zilei, puse în perfectă concordanță, au permis corporației noastre să împiedice loviturile vicontelui Gresterforth, unchiul lui Roger Osborne. Banca Gresterforth finanțează enorma întreprindere imobiliară a contelui Huntington. Căderea lui Gresterforth a antrenat ruina familiei Huntington și a lui Walter Osborne. Culmea ironiei, judecătorul a fost salvat de milioanele fiului său.

Ideea vicepreședintelui de a recupera grupul Osborne prin intermediul profesorului Davenport, creatorul formației Happy Ones, ce și-ar revendica paternitatea, nu mi se pare realizabilă. Pentru a ajunge aici, ar trebui analizate măsuri mai drastice. O soluție radicală. Trebuie lovit capul! Harold Dexter, în persoană!

Vă rog să primiți, domnule, expresia devotamentului și a respectului meu.

Jarvis Penrose

Roger a observat niște situații uimitoare. Biletele de la concertele sale erau vândute cu câteva săptămâni în avans. Cu toate acestea, în seara spectacolului, mii de fani se înghesuiau la intrarea în stadion, cumpărau bilete de pe piața neagră, de cinci ori mai scumpe, apoi invadau gradenele, aproape goale. Șocat, i-a comunicat lui Mark constatările lui și a adăugat că vrea să-i vorbească lui Stratmore despre ceea ce el considera că este o neregulă. Roger remarcase de asemenea niște necunoscuți care intrau în culise, fără a fi împiedicați de serviciul de ordine. „Au față de dealeri. Este dubios..." Răspunsul lui Mark l-a surprins:

– Să-l informezi pe Stratmore? În niciun caz! Jim Robbins, prietenul tău, a făcut aceleași observații. Puțin după aceea, a dispărut!

– Cred că glumești!

Sprijiniți de tejgheaua barului, beau Canada Dry cu gheață, servită în pahare învăluite în abur. Zgomotul clienților din

stabilimentul cu pereții decorați cu lambriuri de stejar îi forțau pe Roger și prietenul lui să ridice vocea.

– Când ne jucăm de-a v-ați ascunselea cu doamna în negru, nu am chef de glume, a spus Mark. Păstrează-ți descoperirea în cele mai adânci găuri ale subconștientului tău. Uită tot! Înțelegi?

– De felul meu, sunt un încăpățânat, Mark.

– Asta înseamnă un cap de catâr!

– Ce expresie banală! Trebuie să-ți șlefuiești limbajul!

– Vrei deci să afli adevărul! Chiar dacă este periculos! Foarte periculos!

– Mark, mi-ai ațâțat curiozitatea!

Mark a aruncat o privire suspicioasă de jur-împrejur, apoi a spus încet pentru a nu fi auzit de vreo ureche indiscretă:

– Din fericire, tu tocmai ai atacat acest subiect în afara camerei tale de la hotel, unde niște specialiști ți-au instalat microfoane. Orice cuvânt pe care îl pronunți, orice zgomot pe care îl faci sunt înregistrate!

– Ne se poate!, a exclamat Roger râzând. Atunci, țipetele de plăcere ale lui Kimberley, atunci când i-o trag, trebuie să le fi mângâiat urechile...

Regizorul a ignorat această întrerupere:

– Ceea ce tu tocmai ai văzut nu este decât partea vizibilă a aisbergului. O parte infimă. Pentru a înțelege amploarea acestui fenomen, imaginează-ți un stadion de 100 000 de locuri. Agenții vând cam 25 000 de bilete, apoi anunță că toate biletele sunt epuizate. Pentru cele 75 000 de bilete rămase, o sumă corespunzătoare este vărsată în case. Acesta este banul murdar, care este albit instantaneu. Rămân deci 75 000 de bilete libere care sunt distribuite pe piața neagră, cu 200, 300 sau 500 la sută beneficiu. Fiscul primește taxele pentru banii albiți, dar nu primește nimic din banii câștigați pe piața neagră, ce sunt dirijați spre alte operații bancare, pentru a intra la rândul lor în circuitul normal.

Stupefiat, Roger a făcut ochii mari și a căscat gura:

– Este un scenariu incredibil! Asta înseamnă că eu lucrez pentru mafie, ca Frank Sinatra...

– Nu! În niciun caz! Tu lucrezi pentru o corporație perfect

onorabilă! Finanțată la rândul ei de bănci foare importante, şi ele de o onorabilitate perfectă. Cel puțin în aparență. Mafioții sicilieni, majoritatea lor inculți sau intelectuali ratați, au adoptat această cale pentru a deveni bogați şi a dispune de o putere discreționară. Traficul de droguri, răpirile, teroarea, furturile aduc nişte beneficii uriaşe. Dar ei nu pot să le justifice, pentru a face achiziții, terenuri, întreprinderi, comerț legal, imobile etc. Este vorba despre bani murdari care trebuie albiți. Astfel, ei corup bancheri, miniştri, polițişti, magistrați, pe care îi plătesc scump, foarte scump. În acest fel, îşi cumpără o relativă impunitate şi obțin banii proprii. La nivelul mafioților, viața este foarte dură. Îşi împart prada, pun stăpânire pe un teritoriu, intră în rivalitate... bănuitori, brutali, aroganți, se ucid între ei pentru cea mai mică neînțelegere. În schimb, noii lor stăpâni, bancherii, trăiesc ca nişte prinți, manevrând banul crimei. În Bolivia, Pablo Escobar este disperat deoarece şobolanii îi distrug baloții cu dolari. El are nevoie de ajutorul bancherilor, înainte ca micii rozători să nu-i distrugă comoara. Este obligat să accepte condițiile marii finanțe, singurii capabili să le dea parfumul de virtute care le lipseşte. Dragă Roger, am ajuns aproape să-i deplâng pe traficații de droguri, care înfruntă toate pericolele, pe micii dealeri vânați de poliție, pe transportatorii clandestini de cocaină şi de opium închis în prezervative sau introdus în intestinele lor în timp ce prinții finanței, patronii companiilor multinaționale, miniştrii şi într-o anumită măsură polițiştii îşi umplu burta cu toată impunitatea. Aceste înalte personaje cu guler alb nu sunt mai puțin criminale decât traficații ce ucid cu mâinile lor.

– Iar Dexter?

– Alianța sa cu Nakamura este semnificativă. Toată lumea ştie că Nakamura albeşte banii lui Yazuka, dar, desigur, lipsesc probele. Posedă o rețea de bănci atât de complicată încât este practic imposibil să se urmărească traseele banilor murdari, de la începutul filierei până la imaculare. Atunci când, după mai multe luni de urmărire, agenții DEA au reuşit să implice un bancher cu reputație internațională, el a răspuns cu o inocență perfect jucată: „Dacă am refuza aceşti bani, ar însemna să ruinăm sistemul economic occidental şi marile bănci ce fac

parte din angrenaj." Această masă uriaşă de dolari ar fi dirijată spre Iran, Libia şi spre toate ţările în care domneşte terorismul religios. Ea umple cuferele dictatorilor care sunt nerăbdători să-şi procure o bombă atomică, pentru a împinge lumea în hăul unui război nuclear. Ruşii nu aşteaptă decât un bun motiv pentru a-şi vinde materialul încă periculos. Bancherii cu pricina primesc, de formă, o severă critică şi o amendă care nu reprezintă decât o cifră nesemnificativă în raport cu beneficiile monstruoase pe care le realizează. Beneficii care simt de departe moartea.

Mark şi-a golit paharul.

– Să nu repeţi nimănui ceea ce tocmai ţi-am spus. Este un secret care trebuie păstrat sau uitat. Este în joc viaţa ta.

Roger l-a privit gânditor.

– Aş putea să ştiu sursele informaţiilor? Curiozitatea mea este legitimă! Sunt direct interesat!

– Pentru moment, nu mai pot adăuga nimic!

Roger îşi reaminti de această discuţie, în timp ce Kimberley pregătea un cocktail de fructe şi se plângea fără încetare:

– Sufăr de o cumplită durere de cap! Nu-mi place deloc călătoria cu avionul. Dar mă obligă meseria!

Era felul ei de a atrage atenţia lumii asupra persoanei sale, cu atât mai mult cu cât după un început de idilă foarte promiţătoare cu Roger, ambalat pe atunci, legătura lor s-a dezumflat încet-încet. „Un Narcis impenitent, care se studiază în oglindă chiar şi atunci când mă sărută", a declarat ea indispusă prietenelor. „Patul lui este încadrat de mari oglinzi, pe care toţi directorii de hotel le instalează în camera sa, căci îi cunosc gusturile". „Roger este un rafinat, eu îl înţeleg", a spus cu convingere Jill, care aştepta cu nerăbdare să fie şi ea invitată în acel pat.

Gândurile lui Roger zburau spre alte sfere, îndepărtate, proprii concepţiilor lui familiarizate cu marile spaţii. Nici Kimberley, nici Jill nu aveau acces în grădina lui secretă. Le lăsa la uşa de intrare şi se angaja singur pe aleile viselor. Roger visa chiar şi în stare de veghe, cu ochii deschişi. Compunea atunci cântece, versuri, poeme în proză ce câştigau pentru el o importanţă tot mai mare. Viitorul operelor lui îl angoasa. Se preocupa mai puţin de persoana sa, supusă creaţiilor. Prezenţa

sa umană se ridica la rolul de instrument al fantasmelor sale, care grație spiritului se însufleteau, își luau zborul și se lansau în mod independent spre asaltul viitorului. După ce va muri, ele vor primi energia lui vitală, eliberată de cușca sa carnală, și îl vor purta printre stele, acolo, în sufletul universului ce exclude miticele paradisuri, câmpiile elizee, Ierusalimul celest, Olimpul, lumea cea mai bună, nirvana, invenții fabricate de umanitatea impresionată în fața prăpastiei sfârșitului inevitabil pentru cei buni și pentru cei răi, pentru profitori și pentru exploatați. A promite fericirea celestă înseamnă a înșela încrederea nefericiților care abandonează eforturile pentru a-și ameliora existența, așteptând o fericire ipotetică după moarte, promisă de către preoți. Spațiul imaginar pe care cei credincioși - indiferent de credința lor - îl mobilizează cu personaje mitologice cu diferite nume nu era pentru Roger decât spațiul galactic, fără sfârșit și fără început, marcat de big-bangul ce a creat universul..., un univers care va pieri și va face să strălucească un nou big-bang..., apoi un altul..., și un altul... Iar Terra, pretins centru al lumii, nu va fi decât un grăunte infinitezimal de nisip incandescent înghițit de vreo gaură neagră feroce și aruncat sub o anumită formă de niște factori imprevizibili... *Sic trasit gloria mundi...*

Stewardesa surâzătoare a intrat și a anunțat bucuroasă:

– Domnule Osborne, se vede New Yorkul. În câteva minute vom ajunge pe aeroportul Kennedy!

Roger privi prin hublou. Noaptea sosise. O primă decepție îl aștepta: în locul insulei Manhattan, ornată cu mirificul ei colier de zgârie-nori orbitor de lumini, aglomerație de turnuri babel arhimoderne, Roger nu văzu decât o bandă roșiatică de ceață, asemănătoare cu un crocodil uriaș cu măruntaiele luminate, ce se odihnea pe țărmul oceanului. Imperturbabilă, Kimberley savura cocktailul de fructe. În timpul scurtei, dar strălucitei sale cariere de model, ea vizitase, în mod profesional, acest oraș cucerit de lux și strălucire. Stratmore intră brusc, urmat de un ofițer de bord, plin de importanță, și de Mark, impasibil ca un preot budist. Ofițerul aducea o veste bună.

– Câteva mii de fani vă așteaptă pe aeroport. Numai Beatles și Rolling Stones, ambasadori ai Angliei, ca și dvs., s-au bucurat de o asemenea popularitate.

Tânărul ofițer era obișnuit să fie în preajma celebrităților. *Primus inter pares*, Roger beneficia de o aură particulară.

– Dacă avionul va capota la aterizare, spectacolul ar fi de două ori mai interesant, a spus Kimberley.

Stratmore uită de politețea sa obișnuită și o corectă pe un ton sec:

– Nu îmi plac glumele macabre, domnișoară Maxton!

– Așa de mult vă e frică de moarte, domnule Stratmore?, susură ea cu o blândețe ironică.

Managerul întrerupse acest duel verbal pentru a se consacra lui Roger:

– Domnule Osborne, un mare număr de ziariști sunt doritori să vă pună întrebări!

– Cunosc rutina, răspunse el bosumflat.

Avionul trebuia să survoleze în cerc înainte ca turnul de control să-i acorde permisiunea de a ateriza. Odată ce ceața s-a mai risipit, Boeingul a intrat pe pistă fără vreun incident. Roger era obișnuit cu mulțimea în delir. New York a depășit și cele mai optimiste așteptări ale sale. Jim Robbins îi spusese că publicul american este mai *cool* decât cel european. Roger a constatat un fenomen invers. Strigătele de veselie erau sincere, excitante. Un cordon de polițiști îi ținea pe adolescenți în lesă, adolescenți care îi aruncau flori și îi trimiteau cu vârfurile degetelor bezele pline de dragoste. Fetele aproape că au leșinat de plăcere. Roger a fost condus într-o sală în care era așteptat de reprezentanții americani ai domnului Dexter și Nakamura, ziariști și critici de rock, conducători de la Madison Square Garden și viceprimarul orașului însoțit de întregul său stat major.... Salutări... schimburi de amabilități... complimente...

Printre temenele, domnul Mori Kanai, directorul general al Nippon Inc, ce dorea să-i ofere o primire luxoasă, i-a declarat cu candoare că a închiriat un elicopter pentru a fi condus de la aeroport până pe acoperișul de la Pan Am, pe Strada a cincea, pentru a oferi imaginea magnifică a orașului cuprins de noapte... O avanpremieră a orașului situat la picioarele sale.... Premiera, triumf și consacrare, va fi sărbătorită în seara următoare la Madison Square Garden... Domnul Mori Kanai vorbea, vorbea,

vorbea.... Mişcările, surâsul stereotip, limbajul colorat îi dădeau aerul unei păpuşi mecanice în mărime naturală. Concluzia discursului său a şters cu o singură mişcare divagaţiile lui optimiste... Din nefericire, a spus el, ceaţa interzice zborul unui elicopter pe deasupra oraşului şi în special pe deasupra Manhattanului. O coliziune cu un zgârie-nori ar fi neplăcută pentru pasageri şi ar pune punct existenţei lor. Domnul Osborne va avea la dispoziţie un Cadillac Emperor Size, un fel de vagon de mare lux, în care se poate la nevoie face şi baie, pentru a-l conduce pe bulevardele şi străzile din New York.

Reprezentanţii lui Harold Dexter îl priveau cu neplăcere pe acest mic japonez ce-l acaparase pe tânărul oaspete de onoare. Apoi ziariştii s-au lansat la atac. Interviurile colective urmează un ritual care reaminteşte de anchetele poliţiştilor. La început sunt întrebări banale, de rutină, pentru a adormi vigilenţa victimei. Apoi, în partea a doua, întrebări insidioase şi, în ultima parte, agresive. Instalat la o lungă masă şi încadrat de muzicieni, plictisit de această corvoadă indispensabilă, Roger privea flegmatic pe exponenţii presei şi ai televiziunii care îl examinau cu o curiozitate profesională. Se căutau, mental, defectele blindajului său cerebral. Camerele puse pe el îl filmau deja. O femeie tânără, cu buzele subţiri, ce avea o voce tăioasă, deschise focul:

– Se vorbeşte tot mai mult, domnule Osborne, de împrumuturi făcute de rockeri din muzica simfonică. Oare nu e vorba de plagiat?

Roger surâse, emanând mult farmec:

– Nu cred că întrebarea ar trebui pusă în acest fel. Nu este vorba de plagiat. Mai întâi, să lămurim lucrurile. O orchestră simfonică necesită un mare număr de muzicieni, pentru a crea un zid de sunete capabil să se facă auzit până în fundul unei săli de spectacol. Un grup rock, compus din patru persoane, mulţumită mijloacelor electronice, realizează o intensitate, o amplitudine a sunetelor suficientă pentru un public de o sută de mii de spectatori. Un avantaj important în favoarea rockului, dar nu în detrimentul muzicii clasice. În zilele noastre muzica clasică, în ciuda calităţilor sale incontestabile, este în cădere liberă. Într-un centru comercial, am văzut compact-discuri cu

concertele lui Beethoven, Mozart, Bach sau Haydn soldate cu zece la sută din prețul fabricantului, în timp ce discurile de rock erau vândute la prețul lor întreg. Chitariști de mare calitate, ca Malmsteen, Kee Marceloo, Van Halen sau Jimmy Page reiau adesea teme clasice, fără a-și atribui însă paternitatea lor. Ei nu fac decât să atragă atenția tinerilor asupra muzicii create de marii compozitori ai lumii care au ilustrat secolele trecute. Vocea extraordinară a lui Pavarotti nu ajunge pentru a realiza acest rol. Publicul lui este compus din adulți și din persoane în vârstă. Malmsteen interpretează cu o asemenea măiestrie bucăți clasice, încât un critic perplex se întreba dacă avem de-a face cu un șarlatan sau cu un geniu. Reaua voință, ca și calomnia, seamănă grăunții îndoielii. Așadar, nu, nu e vorba de plagiat.

– Rockul este reuniunea muzicii clasice și a jazzului, deopotrivă, pretind anumiți critici. Sau cumva aceste producții muzicale credeți că traversează o criză temporară?, a întrebat un ziarist cu plete argintii.

– La începutul secolului nostru, agonizant la ora actuală, era de bon-ton să recunoști toate simfoniile, sonatele sau ariile după ce ai ascultat câteva fragmente. Trebuia să ingerezi muzică clasică în cantități industriale pentru a nu fi taxat ca necioplit sau ignorant. Repetiția conduce la sațietate. Ca și în mariaj. Repetiția forțată ucide iubirea și o înlocuiește cu o mecanică fastidioasă. În ce privește jazzul, explicația este simplă. După vârsta de aur, anii treizeci și patruzeci, el a degenerat într-un formalism indigerabil. Connink jr va fi oare capabil să-l facă să iasă din această rutină?

– Domnule Osborne, se spune că nu iubiți muzica rap?

– Este o problemă de gust. Elton John îl detestă. Rapul îmi evocă o recitare plictisitoare din vechile opere lirice. Anumiți interpreți uzează și abuzează de asta, reducând rațiunea de a fi a muzicii, esențială pentru rock, la un zgomot de fond.

– Conchideți, domnule Osborne, că rapul este copilul degenerat al rockului?

– Este aprecierea dvs., nu a mea. Rezervele mele se rezumă la aspectul artistic. Aspectul politic, contestarea care îl caracterizează sunt, în schimb, lăudabile. Desigur, cu excepția

violenței pe care eu o dezaprob sub orice formă. A combate războiul și a încuraja crima mi se pare ceva inconsecvent.

Un tânăr cu alură de elev de colegiu se ridică în picioare:

– Domnule Osborne, ați abandonat clipul. De ce?

– Am renunțat la clipuri după ce un puști m-a oprit în plină stradă și mi-a spus cu patimă: „Vă bateți joc de fani sau ce? Ultimul clip al dvs. este un rahat. Guri ce țipă, scene insignifiante în alb și negru, mizerii ce vor să exprime probabil ceva inteligent, totul învăluit într-o mulțime de clișee idioate. Niște țicniți, un șarpe, alte mizerii! Fața dvs., pe care o căutam disperat, apare pe ici și colo. Un clip ce mă face să vomit!" S-a îndepărtat cu un gest disprețuitor. Cuvintele lui dure, foarte dure, s-au înfundat în mintea mea. Am reținut mesajul. Fanii vor să vadă figura interpretului și nu pe niște necunoscuți sau scene fără cap și coadă. După această interpelare, am făcut și eu o analiză a mai multor clipuri. Producătorii, seduși de șarmul poetic al suprarealismului, s-au băgat în lumea curgătoare a imaginației. Dar bunele intenții se înfundă adesea în nisipuri mișcătoare, în terenuri pline de grotesc... de rău, de ridicol... Am analizat câteva clipuri. Colecție de clișee conceptuale de o sărăcie dezolantă. Deșeuri, tipi de o urâțenie tristă, cranii de bou pe un calandru, scaune uitate pe un dig, femei bătrâne fără dinți se intercalau cu muzicieni în smoching... fețe care se lichefiază și curg pe podea... două figuri lipite - un Janus derizoriu fără raport cu textul... canale pline de mizerii... scene insignifiante văzute printr-o draperie translucidă... un dric reflectat în apă murdară... picioare goale care se bălăcesc într-un hârdău cu lături... pistoale care se descarcă asupra spectatorului ce preferă să moară pentru a pune capăt acestei compilații burlești muzicale... un peisaj de iarnă populat cu interpreți în cămașă roșie - cum dracu' nu făceau pneumonie?... o femeie în rochie pipăită de mâinile unui Frankenstein... în fine, o performanță incredibilă, o acuplare umană, în zăpadă, urmărită de niște urși albi, ce se uită placid la o scenă de un ridicol perfect... Numai Prince și Michael Jackson au înțeles că prezența interpretului trebuie să fie prezentă pe parcursul întregului clip... Clipurile mele se limitează la fragmente din concerte...

Un tip în vârstă, cu capul rotund de bufniță, comparație

accentuată şi de pletele gri, tăiate drept, se ridică în picioare la rândul lui:

– Acordaţi o mare importanţă melodiei, domnule Osborne. Aţi putea să ne explicaţi pentru ce?

– Toate operele muzicale trebuie să producă o melodie, mai mult sau mai puţin uşor de memorat. Rockul nu face excepţie. Beatles, Rolling Stones, Bon Jovi, Poison sau Nirvana au respectat această lege. Melodiile lui Michael Jackson sunt de neuitat. Admir tehnica grupului Metallica şi măiestria bateristului, Lard Ulrich, deşi nu îi iau ca model. Nu apreciez performanţele interpreţilor care zbiară, gen ACDC, tot concertul.

– Sunteţi un interpret înţelept, adept al curentului funk sau glam?

– Nu cred că etichetele se pot ataşa de persoana mea...

– Auzindu-vă, domnule Osborne, nu s-ar spune că dvs. aţi scris muzica şi cuvintele agresive ale piesei intitulate *Censure - cassure*. Un manifest de punk tipic!

Stratmore, ce urmărea interviul alături de Mark, se aplecă la urechea acestuia şi murmură alarmat:

– Iată o întrebare capcană. Sper că Roger nu se va dezlănţui!

– Calmează-te, John! Nu este la primul interviu.

Replica lui Roger căzu usturătoare:

– Dacă a combate cenzura este o atitudine punk, atunci sunt punk. Combat cenzura politică, religioasă, puritană sau fanatică. Combat autocenzura practicată la Hollywood, care are ca origine teama. Combat sectarismul sub toate aspectele lui şi condamn orice atentat la libertate!

– Ce imprudenţă, se plânse Stratmore. Îşi pune în cap toată America profundă.

Mark dădu din cap impasibil:

– Nu puritanii Americii profunde se vor înghesui la concerte!

Un tânăr ziarist cu faţa deschisă, cu ochii veseli, lansă o nouă amorsă:

– V-aţi dobândit reputaţia că trageţi ghiulele aprinse împotriva criticii. Este vorba de o atitudine preconcepută, domnule Osborne?

Roger surâse:

– Un critic definea pe Rolling Stones în felul următor: „Urâți, perverși, stupizi și incoerenți". Această expresie de un sublim comic îl salvează pe autor de o uitare care se va arunca de altfel peste toți confrații lui ce trăiesc pe seama artiștilor și a creatorilor ca puricii pe un câine...

– Acum este un război declarat, oftă Stratmore.

Un reporter slab, încovoiat, cu corpul costeliv, în formă de „S", întrebă cu un aer inocent:

– Ziarele au publicat declarația unui valet al contelui Hastings, ce a dezvăluit un anumit joc pe care îl făceați cu lordul Langley Holborne. Cititorii ziarului meu doresc să știe dacă respingeți aceste alegații?

Roger îl privi amuzat:

– Dacă aș răspunde întrebării dvs., ar trebui să puneți în fruntea articolului un anunț de felul celui practicat la televiziune înaintea unor filme șocante: „Acest interviu nu este recomandat persoanelor a căror sensibilitate ar putea fi rănită de anumite întrebări și răspunsuri! Interzis copiilor de mai puțin de cincisprezece ani!".

– Dacă voi urma recomandarea dvs. și voi înscrie această introducere interviului, ați fi de acord să satisfaceți curiozitatea cititorilor? Vă mărturisesc că vânzarea ziarului ar crește vertiginos. Deci?

– Un gentleman nu răspunde unei întrebări care privește viața sa intimă; iar dacă dvs. sunteți un gentleman nu ar trebui să o puneți.

Nervos, Stratmore își frângea mâinile:

– Copilul dvs. minune nu este deloc un bun diplomat. Își va asmuți toată presa împotriva lui! Moderați-l, Mark!

– Dvs. trebuie să o faceți. Dumneavoastră sunteți managerul general. Dar ca prieten, vă sfătuiesc să vă abțineți. Este mai îndărătnic decât un pur-sânge englez. Loviturile sale de copită ar putea să vă ejecteze, ca o rachetă, printre nori.

Stratmore se împotrivi:

– Aceste vedete capricioase nu mă impresionează deloc. Eu știu să le îmblânzesc!

Dar nu trecu la acțiune...

Cadillacul Emperor Size traversa un tunel învăluit în negură, fără sfârşit şi fără margini. Draperii de negură acopereau ferestrele colorate ale habitaclului confortabil şi somptuos. Roger şi Doris împărţeau bancheta din spate. În acest interior delicat, avea senzaţia că este separat de restul lumii.

– Ne aflăm pe Southern Parkway, domnule Osborne, îi explică şoferul prin interfon. Şi ne îndreptăm spre Podul Williamsburgh.

Maşinile lansau fascicule de lumină lăptoasă ce albea fugitiv smogul, un giulgiu gri, greu şi opresiv. Un New York sumbru, diferit de metropola cu turnuri feerice, găurind cerul şi sfidând stelele, glorificată în filme, la televiziune, în albumele turistice sau în afişele etalate în toate birourile de voiaj. Un New York decepţionant, trist. Garda de corp, aşezată alături de şofer, voind să-şi manifeste prezenţa, a adus o informaţie suplimenatră:

– Suntem acum angajaţi pe Podul Williamsburgh. Pe timp frumos, vederea Manhattanului este atât de frumoasă că îţi taie respiraţia!

Dar abia îşi termină fraza, cu amprenta unui lirism neaşteptat la o persoană de condiţia sa, că şoferul frână brusc, pentru a nu lovi frontal o maşină sport, imobilizată de-a lungul străzii după ce s-a lovit de un camion ce circula din sens invers. Alte maşini crescură carambolul. Cadillacul lui Roger se opri fără să provoace stricăciuni, dar cel de-al doilea Cadillac, ce îl urma, plin cu cei cinci muzicieni, Bruce, Dennis, Lou, Jimmy, Danny, se băgă în spatele său, găurind tabla. Câteva coliziuni în lanţ, apoi totul se calmă, dar pentru puţin timp, căci şoferii şi pasagerii au ieşit din maşinile accidentate şi au început să se certe şi să se înjure.

Sprijinit de parapetul metalic al podului, Roger părea amuzat de peripeţiile acestei noi experienţe, terminată fără victime umane. Evenimentul, soldat cu câteva zgârieturi, a mobilizat ambulanţele şi maşinile poliţiei care au sosit cu toate sirenele pornite. Dintr-un autobuz, prins între autoturisme, a ieşit, ca într-un film de comedie, un şir neîntrerupt de pasageri. Un tânăr de vreo douăzeci de ani, ce purta o cutie alungită în braţe, se detaşă de ei şi, râzând, se apropie. În acea clipă, patru gărzi de corp ieşiră, ca din senin, şi se materializară în jurul lui Roger. Cel mai voinic se puse în faţa tânărului.

– Fiți inteligent și îndepărtați-vă!

Interpelatul își încruntă sprâncenele:

– Suntem într-o țară liberă, domnule! Nu mă puteți împiedica să-i fac un compliment interpretului meu preferat!

Vru să-și deschidă cutia, dar tipul voinic interpretă greșit gestul său și își imagină că are de-a face cu un ucigaș plătit, ce voia să scoată o armă de foc. Îi aplică o lovitură sub maxilar, care îl proiectă pe parapet. Cutia căzu pe jos și lăsă să se vadă o trompetă. Tânărul se sculă și la rândul lui aplică un upercut tipului voinic care se răsturnă cu picioarele în sus. Celelalte gărzi de corp, tovarășii lui, erau gata să intervină, când Roger le făcu un semn să se abțină. Tânărul se liniști. El își adună cutia și trompeta, apoi își abordă politicos idolul:

– Am ascultat cu încântare toate cântecele dvs. și vă pot cânta la trompetă orice. Ați vrea să vă fac o probă?

– Aici? În mijlocul acestor zgomote?

– De ce nu? Eu sunt obișnuit să cânt fără să țin cont de zgomote!

Fără să mai aștepte răspunsul, își puse jos cutia, apoi își duse la buze trompeta. Sunetele produse erau dulci, armonioase, de o frumusețe ce părea supranaturală.... Roger a ascultat propriul cântec, *Never Say Forgive Me*, care grație acestei intepretări câștiga o nouă valoare. Fața acestuia, transfigurată de extaz, exprima fericirea. Singur în mulțime, protejat numai de globul magic al muzicii sale. Agilitatea degetelor lui, finețea atingerilor ridicau o întrebare care cerea o explicație imposibilă: cum această mână atât de abilă, atât de mângâietoare putea să se înarmeze cu o forță atât de uriașă încât să arunce în aer un om familiarizat cu toate artele marțiale. Danny, Jimmy, Bruce, Dennis și Lou, grupați în jurul lui Roger, ascultau uimiți cascada de sunete de o puritate perfectă. Când cântecul se termină, Roger exclamă uimit:

– Este bine, foarte bine. Sunteți un maestru al trompetei! Unde ați învățat această artă?

– Singur, cântând, a răspuns el cu simplitate. Nu știu nici măcar notele...

– Nu are importanță. Bix Beiderbecke, unul din cei mai mari trompetiști de jazz pe care i-a cunoscut lumea vreodată nu cunoștea notele. Este o lipsă ce poate fi reparată cu ușurință.

Roger îl privi lung.

– Ştiţi să şi cântaţi cu vocea?

– Mă descurc. La institutul de coreţie cântam în cor. Tenor, la nevoie soprană...

– Ah!

– Vă sperie trecutul meu?

Roger a izbucnit în râs:

– Nici vorbă! Cum vă numiţi?

– Eric. Eric Selth.

Se spune despre Kevin Bacon şi Mick Jagger că sunt adorabil de urâţi. Expresia feţei lor, valuri capricioase de mare tropicală, le dă o frumuseţe stranie, mai seducătoare decât o frumuseţe convenţională.

– Eric Selth, aţi vrea să daţi o audiţie pentru grupul meu?

Un mic râs incredul, aproape jenat, a apărut pe buzele lui Eric:

– Cred că glumiţi...

– Absolut deloc.

– Niciodată nu voi fi lăsat să mă apropii de dvs.

– Ce ştiţi de asta?

– Ştie toată lumea. Sunteţi închis într-o citadelă care vă protejează de orice contact cu universul exterior.

– Bun. Dă-mi atunci adresa. Voi trimite pe cineva să vă caute.

– Este cam greu...

– Cum aşa?

– Pentru că... pentru că... cum să vă spun?.. Eu dorm sub cerul liber.

Roger făcu cu mâna un gest de compasiune:

– Eric, îmi amintiţi de un prieten... un tânăr prieten ce purta acelaşi nume... acum el este mort... l-am iubit mult... Ei bine, Eric, veţi avea o adresă. Adresa hotelului meu... Mă veţi însoţi....

O rază de lumină străluci pe faţa lui Eric:

– Este adevărat?

Roger fu atât de impresionat de acest strigăt de bucurie încât îi veni să plângă.

– Nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule Osborne!

– Nu trebuie să îmi mulțumiți! Nu e vorba de milă. Eu știu că veți fi util grupului meu. Pentru prieteni și apropiați eu mă numesc Roger. Doar atât.

Eric își băgă trompeta în cutie.

– Nu credeam că poveștile cu zâne ar putea să se întâmple și în zilele noastre!

O gardă de corp sosi gâfâind:

– Domnule Osborne, trebuie să ne continuăm drumul pe jos, până la capul podului, unde vă așteaptă câteva taxiuri pentru a vă conduce la hotel. Vă rog să scuzați această încurcătură de program!

Când micuța coloană de taxiuri se puse în mișcare, un zgomot ușor se așternea peste oraș, iar luminile valsau pe asfaltul moale...

La Nippon Inn, Roger fu instalat în apartamentul de lux. Albul și auriul dominau decorațiunile de un modernism excesiv. Mari tablouri abstracte aruncau pe pereți o efervescență de culori și de forme subțiri, imnuri dionisiace, ce ilustrau tendințele recunocute de tânărul interpret. O canapea de piele albă servea drept culcuș pentru Doris, care o găsi pe gustul său. Pe o masă de cristal se aflau fructe, prăjituri, sticle de *Dom Perignon, Fine Napoleon și Chivas Regal*, așteptând să satisfacă poftele noului locatar. Roger oferi o bucată de ciocolată lui Doris, care o mâncă cu delicatețe. Apoi el se apropie de marea fereastră glisantă și admiră spectacolul straniu oferit de draperia de negură, ce începea încet să se risipească. Draperiile gri, ce se mișcau spre est, lăsau să se ivească pe ici și colo, confuz, silueta subțire a unui turn ce se îndrepta mândru spre cer, cu pereții perforați de mii de ferestre luminate, o fațadă acoperită cu geam colorat. O porțiune de stradă inundată de lumini, apoi totul dispărea în spatele cortinelor de ceață...

Acest joc alb și negru, de lumini și tenebre, simboliza caracterul lui Roger, saturat de contradicții. Îndrăgea compania numeroasă, veselă, antrenantă, pentru a căuta apoi cu febrilitate singurătatea, visul, imaginile închipuite, fantasmele ce-i populau universul. Spiritul lui refuza să se plieze pe cele mai mici constrângeri, care i-ar fi limitat independența. După

retragerea lui Will, mâncat de boală, el evita legăturile prea intime, feminine sau de alt fel, ce ar fi implicat concesii reciproce, eventual o modificare a programului său de lucru, ce nu respecta niciun orar raţional. I se întâmpla să se bălăcească într-un jacuzzi la ora două din noapte, să compună la ora trei sau să cânte la pian înainte de răsărit. Lectura şi studiile cereau un timp considerabil. Dormea puţin şi se trezea târziu. Şedinţele de înregistrări îi ocupau după-amiezele. Avea senzaţia de a fi împins înainte de o forţă irezistibilă, necunoscută, ce-l făcea să îndeplinească orice misiune repede, foarte repede, căci sfârşitul existenţei sale era aproape. Numai Doris era capabilă să accepte această umplere haotică a timpului. Comunicativ, absolut altruist, exuberant, trecea adesea de la o extremă la alta. Se închidea în cochilia lui, devenea irascibil, neîncrezător şi plin de contradicţii. Schimbările stării lui sufleteşti şocau şi îi deranjau pe apropiaţi. Reputaţia de personaj capricios, bizar, imprevizibil era lipită de pielea lui. Dorinţa lui de a evada, de a plonja în mulţime, de a păcăli vigilenţa gărzilor de corp exaspera pe toată lumea. O stare de criză ce intervenea cu o anumită periodicitate.

Adolescenţa, pasajul obligatoriu dintre copilărie şi vârsta adultă, marcată de transformări corporale şi psihologice profunde, exercita o mare influenţă asupra caracterului lui Roger. Adolescenţii resimt efectele acestor transformări. Mulţumită inteligenţei lui strălucite, Roger urmărea aceste procese cu ochiul unui cercetător ce analiza un fenomen apărut în afara sa. Această analiză i-a permis să înţeleagă - prin ricoşeu - drama trăită de tatăl său. Walter Osborne - copil, adolescent şi adult - fusese dominat de personalitatea contelui Huntington, intransigentul său tată. Devenit părinte la rândul lui, el a vrut să aplice fiului său un tratament similar. I-ar fi plăcut să aibă un copil supus, cuminte, ascultător ca un căţeluş, dacă se poate legat pentru totdeauna de copilăria sa. Roger l-a decepţionat, căci precocitatea sa, dezvoltarea sa intelectuală prodigioasă i-au furnizat mijloacele pentru a se sustrage de această autoritate părintească. Walter suferise cea mai grea umilinţă atunci când a trebuit să accepte ajutorul financiar al fiului său, pentru a evita bancruta. În coşmarurile lui, se vedea imobilizat între doi pereţi care se apropiau încet şi îl zdrobeau....

Un grom, încă adolescent, îmbrăcat cu o uniformă verde, ornată cu două rânduri de nasturi lucitori şi epoleţi cu pânză aurită, intră surâzând, cu cascheta rotundă şi uşor înclinată cochet pe frunte. Salută cu respect:

– Eu sunt însărcinat să mă ocup cu câinii, domnule Osborne. Îi plimb, îi hrănesc, le ţin companie şi le asigur un sejur agreabil. Aveţi o foarte frumoasă căţeluşă, domnule.

Se apropie de Doris. De obicei distantă faţă de străini, ea începu să dea din coadă atunci când gromul îi mângâie uşor capul.

– Mă faci gelos.

Nu mai văzuse vreun membru al personalului de serviciu, în felul oamenilor din lumea sa, care să-şi arate în acest fel condescendenţa lor politicoasă, dar de neîntrecut.

– Cum te numeşti?

– Robert, Robert Clairambault, domnule. Dar aici toată lumea mă ştie sub numele de Red, din cauza părului.

– Eşti francez?

– Da, domnule. Urmam o şcoală la Paris şi am fost trimis în Statele Unite pentru a-mi perfecţiona limba engleză. Şi am rămas aici, căci mă simt bine aici, domnule.

– Roger, pentru apropiaţi!

– Nu pot îndrăzni, domnule. Este împotriva regulilor hotelului...

– Îndrăzneşte! În apartamentul meu eu impun regulile. Adolescenţa constituie o clasă socială, un compartiment separat unde *dvs.* nu are loc.

Gromul s-a înroşit până în vârful urechilor. A murmurat timid:

– Roger...

– Iată că se poate! Nu te va concedia nimeni. Tu poţi să fii sigur. Vrei să ieşi cu Doris? După această lungă şi plicticoasă călătorie, cred că are nevoie de puţină mişcare...

– Sigur.. Roger..

Red ieşi conducând-o pe Doris. Roger surâse; un curent de prietenie se instalase între el şi acest băiat exilat voluntar. Farmecul oraşului New York îl cucerise pe micul francez. Schimbul de vise se încrucişa pe deasupra Atlanticului.

Europenii caută **exotismul** american, şi în special vârtejul din New York, iar **americanii** se defulează ca nişte copii în ambianţa festivă a bătrânului continent. În ciuda orei târzii, Mark îi făcu o vizită. Râdea:

– Impetuosul nostru manager general era gata să facă un infarct: „Roger al tău, mi-a spus, tocmai a crescut haita de câini râioşi. Un mic trompetist de rahat."

– Să-l ia dracu, a ţipat Roger uitând pentru prima dată de bunele maniere şi de limbajul lui îngrijit. Îi interzic să se bage în compoziţia grupului meu. Este clar? Dacă vrea să provoace o ruptură, o va avea. În principiu, eu sunt pacifist, dar dacă sunt provocat, nu evit scandalul.

Roger se enervase vizibil. Era pentru prima dată când Mark îl vedea mânios, dezlănţuit, gata de a uza de violenţă. Cu un gest ce se voia liniştitor, regizorul îi arătă pereţii şi apoi propriile urechi. Semnificaţia era simplă: microfoanele probabil că împânau apartamentul.

– Dacă ne-am urca pe acoperiş? Există o terasă uriaşă ce oferă o vedere fabuloasă! Aerul înălţimilor te va calma puţin. Ascultă, Roger, Stratmore nu este un om rău, el nu vrea decât binele grupului.

Roger a înţeles mesajul lansat prin privirea rugătoare a lui Mark. Ieşiră pe acoperiş. Peisajul era cu adevărat magnific. Vârfurile turnurilor se iveau din norii ce acopereau oraşul; luminile lor cochetau cu stelele. Roger, atât de flegmatic de obicei, nu se liniştise.

– M-am gândit mult cu privire la comanditarii mei. Revelaţiile tale recente nu au făcut decât să-mi infirme bănuielile. Nu mai vreau să servesc de paravan pentru milionari corupţi, care se ascund după activităţi onorabile. Sunt hotărât să sfârşesc... să rup toate punţile. Meseria mea îmi poate asigura o existenţă onestă.

Depăşit, Mark îşi ridică ochii spre cer:

– Ascultă-mă, Roger. Dacă provoci acum o criză, rişti să arunci totul în aer. Apoi, nu posezi nicio probă. Dacă îi provoci, te vor distruge. Să nu contezi pe apropiaţi. Sunt cu toţii mai mult sau mai puţin slabi. Contele Huntington, bunicul tău, Gresterforth, unchiul tău... Tatăl tău este în afara acestei afaceri, dar el nu

contează deloc. Un judecător oarecare, ce poate provoca teamă unor răufăcători de mică anvergură. O singură lovitură de picior dată de aceşti elefanţi de neatins şi îl vor face să danseze pe un câmp de deşeuri... Oameni serioşi şi competenţi se ocupă de această problemă.

– Serios? Dă-mi un nume!

– Eu, de exemplu.

Roger îl privi siderat:

– Tu?

– Da, eu. Nu mă forţa să vorbesc. Există secrete pe care nu sunt autorizat să le dezvălui.

Roger îl privi bănuitor:

– Mark, eu nu mai sunt un copil pe care să-l duci de nas. Eşti şi tu în legătură cu aceşti bancheri?

Mark oftă, aruncă o privire la dreapta, apoi la stânga, ca şi cum îşi căuta o inspiraţie într-un peisaj new-yorkez:

– Dimpotrivă!

– Ce vrea să însemne asta?

Roger îl împingea spre ultimele tranşee. Mark scutură din cap, încă ezitând:

– Nu te pot angaja pe nisipurile mişcătoare ale unei aventuri periculoase... S-ar putea să te coste pielea...

– Mereu am fost bântuit de presentimentul unei morţi premature. Dacă tu nu îmi dai o raţiune puternică pentru ca eu să mă abţin, atunci voi acţiona...

– Este şantaj. Dar ştiu că eşti capabil de orice... Ceea ce îţi voi spune, trebuie să rămână între noi.

– Promit, Mark.

– Ai auzit vreodată de ceea ce se numeşte o operaţiune secretă de infiltrare? Ei bine, eu sunt o mică rotiţă a unei asemenea acţiuni montate pentru a supraveghea activităţile subterane, ilicite, ale Corporaţiei lui Dexter şi ale aliaţilor lui...

Roger surâse:

– Mă îndoiam.. Aţi detectat traficul de droguri practicat sub acoperirea turneelor grupului meu?

Mark făcu ochii mari:

– Cum ai aflat?

– Flerul meu... Nu aţi operat încă arestări?

– Nu. Nu încă. Vrem să scoatem la lumină toate operațiile lor înainte de a acționa.

– Asta este complicat.

– Foarte complicat. Și perspectivele în ceață. Sunt în joc prea multe interese. Se ridică bariere imediat ce investigațiile se apropie de zone de umbră protejate prin mari influențe. Înțelegi acum reticențele mele? Cea mai mică indiscreție ne-ar putea costa viața!

Roger s-a întors singur în apartament. Revelațiile lui Mark l-au trimis într-o stare de amețeală. Simțea nevoia să se agite, să se defulèze. Când Red a revenit cu Doris, Roger a dat mai tare sunetul lanțului japonez, ce înlocuia avantajos o mare orchestră, și i-a spus:

– Red, în această seară vreau să fac o mică plimbare, fără escortă. Te rog să îmi arăți o ieșire de serviciu, pentru a mă strecura afară, fără să mă observe cineva. Înțelegi?

– Perfect.

– Cunoști vreun bar în care aș putea asculta un grup bun de rock? Un grup care te-a frapat în mod special. Eu caut originalitatea, calitatea, nu renumele.

– Vă recomand formația *Tempest*, care cântă în barul de pe Houston Street. O stradă mai degrabă rău famată. Dar barul *33-34* este frecventat de toată boema cartierului. Pentru un grup tânăr, abia lansat, este dificil de găsit un loc sub soare. Un băiat de vârsta mea, Roy Lowell, cântă la chitară, pian și acordeon..., ca și Brian Jones, de la Rolling Stones... dacă *Tempest* ar avea un bun manager, sponsori bogați, un producător ce mânuiește milioane...

Roger a ascultat distrat cuvintele băiatului. Spiritul lui era în altă parte. Tot ce a aflat despre marii patroni îi dădea o senzație de vomă.

– La ce oră termini programul, Red?

– La ora unsprezece.

Roger își ascunse pletele sub o caschetă și își puse ochelarii fumurii. Blugii, vesta de piele și baschetii completau o ținută rezervată pentru ieșiri clandestine.

– Red, la ora unsprezece vei primi un telefon. Îți voi spune

unde vei putea să mă întâlneşti. Mă vei conduce la clubul tău favorit. Este bine?

Strada 42....

Vitrine, lumini, baruri, teatre, îmbulzeală, burniţă....

Roger era prea dezorientat pentru a aprecia spectacolul. Ansamblul reamintea de arterele animate de la Paris şi Londra, cu atât mai mult cu cât partea înaltă a zgârie-norilor era tot invizibilă. Un tip în pantaloni scurţi făcea jogging printre maşini, căci trotuarele - prea strâmte - nu permiteau asemenea performanţe. Noctambulii căutau disperaţi să se amuze... Muzicieni în mizerie executau un rock jalnic... Prostituaţi - băieţi şi fete - adresau surâsuri complice trecătorilor....

O vitrină a firmei Levi's - ce decernase scrisori de noblețe blugilor - îi atrase atenţia lui Roger. O fată cu părul roşu căzut pe umeri, cu ochii verzi de smarald, cu corpul şerpuitor, îl făcu să cadă în extaz. Nu era decât un manechin..., dar iubirea lui Pigmalion nu-i dăduse viaţă unei statui? Notă adresa. Mâine, după deschiderea magazinului, el se va prezenta la Levi's şi va cumpăra manechinul... Odată reglată această afacere, euforia sa s-a risipit ca un nor destrămat de vânt....

Se întrebă dacă circulaţia motocicletelor era autorizată pe strada 42. Motocicletele sale Harley şi Honda zăceau în garaj... În orice caz, nu avea timp să le utilizeze... Intră într-un bar şi pierdu un sfert de oră înaintea unui joc electronic de o banalitate că te făcea să plângi... Într-un magazin de muzică îşi văzu discurile aliniate frumos sub ochii cumpărătorilor care şi le procurau... Spectacolul anunţat pentru ziua următoare la Madison Square Garden activa vânzările... De ce nu ar merge acolo, la sala unde se va produce, înaintea publicului...?

Un taxi îl lăsă la Madison Square Garden. În vastul hol cu multe ghişee erau formate lungi cozi ale iubitorilor de producţii sportive şi muzicale. Biletele se vindeau de mai multe săptămâni şi chiar luni. Roger fu acostat de oameni care i-au propus bilete, de trei sau patru ori mai scumpe, pentru propriul concert. Nimeni nu îl recunoscu. Ochelarii de soare şi alura de adolescent nu se potriveau cu imaginea interpretului dezinvolt, frumos şi strălucitor prezentată pe afişele aflate peste tot. În

imensa sală se derula un concurs hipic. Înarmat cu un bilet de trei ori mai scump, Roger văzu stupefiat un parcurs de obstacole - cu bariere, un zid cu coloane, bare pe apă, cub cu gard, planşă de bare, gardul pe apă, crucea - şi mulţi cai ce evoluau în galop, conduşi de nişte sportivi îndrăzneţi. Fiecare reuşită recolta aplauze. Roger nu putea crede că această arenă hipică putea să se transforme peste noapte într-o sală de concerte. Obstacolele vor trebui să fie demontate în cursul nopţii, pentru a permite tehnicienilor să monteze - încă de dimineaţă - scena mobilă pentru concertul rock.

Prea nervos pentru a urmări performanţele hipice, el părăsi Madison Square Center şi intră într-un bar, *Chez Bernie,* unde se mulţumi cu un pahar de cola. Un grup funk, foarte şic, executa o combinaţie bastardă de rock aşezat şi jazz dansant din anii patruzeci. O muzică fadă, apatică, ce-l plictisea. Incapabil să suporte mai mult, telefonă la hotel, îl ceru pe Red şi îi spuse că îl aştepta la *33-34.* Gromul încercă să-l facă să se răzgândească, să nu se aventureze singur în Lower East Side, dar Roger îi spuse să nu se îngrijoreze. După ce a trăit printre squaterii londonezi, nu-l mai putea impresiona ceva.

Un şofer de taxi, care-l conducea acolo, îl avertiză de asemenea că era un cartier periculos, în special pe timpul nopţii. Pe timpul mersului, el încercă să facă puţină conversaţie.

– Englez?

– Da, londonez.

– V-am recunoscut accentul, spuse satisfăcut de priceperea lui.

Pauză.

– Cunoaşteţi oraşul?

– De abia am ajuns.

– Asta explică tot.

– Ce explică?

– Destinaţia...

Pauză.

– Aveţi acolo nişte prieteni?

– Nu.

– Atunci?

– Caut barul *33-34.* Mi-a fost recomandat.

Pauză.

– Veți găsi aici mii de baruri risipite prin cartiere mai puțin dezgustătoare.

Pauză.

– Aveți o șansă din patru să terminați această noapte la spital... sau la morgă.

– Nu sunteți deloc încurajator....

– Dacă aș avea o seară liberă și buzunarul plin, nu aș merge la *33-34*. Ați văzut filmul *Nu trageți în pianist?* Este genul de loc. Există acolo un grup de rock, care a schimbat chitaristul și bateristul săptămâna trecută...

– Dați afară?

– Uciși!

– Ah!

– Vreți să schimbați adresa? Mai aveți timp!

– Nu, mulțumesc.

– Fiecare este stăpân pe viața sa.

Pauză.

– Păcat...

– De ce e păcat?

– Nu aș vrea să vă văd mâine fața în ziar.

– Poate că o veți vedea...

Pauză.

– Să îmi plătiți cursa înainte de a ajunge la *33-34*. Vreau să rămân cât mai puțin posibil în acest loc.

Conversația se întrerupse brusc, ca atunci când firul de telefon este tăiat cu foarfeca. Taxiul îl lăsă pe Roger în fața barului *33-34*, apoi se îndepărtă repede. Plantat pe trotuar, privi cu un ochi critic intrarea, ca și pe trecătorii care îl separau de ușa de lemn, vopsită în roșu. O ferestruică încastrată în mijloc, îi dădea aerul unui ciclop imobil. Mulțimea pestriță reamintea de gloata care, după căderea nopții, invada Earl Court din Londra. Prostituate cu vârsta regulamentară, adolescenți cu plete verzi, vagabonzi, dileri, Hell's Angels îmbrăcați în piele, indivizi cu mutre de spânzurătoare, bețivani se intersectau fără să se înghesuie.

Un om obez cu obrajii grei, umezi de sudoare, îl fixă disprețuitor pe Roger și, țuguindu-și buzele, îi trimise un sărut:

– Ești liber, îngerul meu?

– Ocupat, îi răspunse Roger pe un ton sec şi îi întoarse spatele.

Dădu cu pumnul în uşa roşie. Un paznic cu o faţă de Frankenstein bărbos deschise şi îl măsură cu aroganţă. Din buzunarul interior al vestei el scoase un teanc de dolari, alese calm o grămadă şi o plimbă pe sub nasul monstrului, care fu o clipă tentat să-i smulgă banii şi apoi să-l trimită la plimbare. Băiatul fluşturatic ce se ţine tare în faţa sa nu afişa insolenţa războinică a unui golan; atitudinea sa degaja clasă, ceea ce îi impuse respect. Deschise uşa şi fără un cuvânt îi făcu loc să intre.

Roger coborî o scară strâmtă, aproape strivită între cei doi pereţi purpurii şi intră într-o sală arhiplină, tăiată de lumini stroboscopice livide. Clientela din zona a treia prezenta o colecţie ieftină: artişti pletoşi deveniţi amari din cauza insucceselor repetate, macho cu haine pline de cuie, gata să se certe pentru cel mai mic pretext, codoşi în căutare de fete pentru a-şi îngroşa şeptelul, tineri derbedei cu braţele goale abundent tatuate, animatoare îmbătrânite care-ţi agresau vederea cu sânii lor lăsaţi şi fesele lor tremurătoare, dileri cu buzunarele pline de extasy, marginali buclaţi şi cu lanţuri triple în jurul gâtului, travestiţi mai feminini decât femeile; cu toţii beau, ţipau, râdeau, se mişcau cu o concentrare tristă, pe ritmul unui rock trash executat cu o furie apocaliptică. Pentru a-i face să iasă din toropeală pe clienţii îmbibaţi de alcool, o dansatoare goală, ce-şi pierduse de multă vreme prima tinereţe, îşi mişca fesele şi sânii, ale căror proporţii uriaşe ar fi putut uşor figura în cartea recordurilor.

Cu un pahar de suc în mână, Roger se insinuă în mulţime, pentru a ajunge la tejgheaua care făcea faţă cu greu dansatoarei înconjurate de muzicieni. Se sprijini de margine, între două femei, una blondă şi alta brună, foarte decoltate şi pictate ca nişte clovni, ce însoţeau pe câţiva indivizi cu faţa răvăşită ca de foşti boxeri.

Luând câte o gură de băutură, el urmărea cu interes jocul instrumentiştilor, care se manifestau cu o disperare obosită, pentru a anima publicul, mai interesat de alcool, de droguri sau de sex decât de rock. Roger fu surprins de calitatea grupului

care, dacă ar fi fost bine condus, ar fi avut deja la activ un disc de succes.

Brusc, ciudățenia prezenței lui aici, în acest *33-34*, îi apăru cu toată puterea. În așteptarea concertului său de la Madison Square Center, își pierdea timpul într-o bombă de pe Houston Street. Exista însă o explicație pentru asta: voia să se elibereze de tensiunea nervoasă suscitată de dezvăluirile făcute de Mark.

Mâna cuiva din spate se lipi pe fesele sale. Roger tresări atât de violent, încât își vărsă paharul de suc pe rochia presărată cu paiete a vecinei sale blonde, care scoase un țipăt de spaimă. Însoțitorul ei, un colos cu față de taur furios la vederea capei roșii a unui toreador, o lăsă pe blondă și se plantă înaintea lui Roger:

– Bă, mucosule, urlă el, proiectând un pumn greu ca un ciocan spre maxilarul lui Roger, care făcu instinctiv o eschivă, căzând pe femeia brunetă. Pumnul care îi era adresat îl făcu knock-out pe tipul din spatele lui Roger. Colosul făcu un nou croșeu, dar se opri miraculos la jumătatea traseului, căci o chitară se ivi din neant și se sparse în mii de bucăți în capul boxerului, care se opri o clipă, apoi se prăbuși cu cracii în sus. Blonda începu să țipe. Însoțitorul brunetei, surprins la început de scandal, se pregăti să intre în acțiune. Exact atunci o mână îl prinse pe Roger de braț și o voce cunoscută îi strigă la ureche:

– Urmează-mă fără un cuvânt!

În jurul lui, încăierarea se dezlănțui cu furie. Loviturile cădeau de peste tot. Sticlele, scaunele, instrumentele muzicienilor, amplificatoarele, toate au devenit niște arme cu efecte devastatoare. Cimbalele zburau ca niște farfurioare volante pe deasupra mulțimii și își încheiau traseul fulgerător răvășind șiruri întregi de luptători.

Roger primi și el câteva lovituri, dar încălzit de atmosfera de luptă abia resimțea șocurile care îi învinețiseră coastele și spatele. Urmări docil mâna pusă pe brațul său, se înfundă într-un culoar, urcă o scară abruptă plină de umiditate, urină și excremete de șobolani și se găsi propulsat într-un iatac întunecat, antrenat de Robert, gromul de la Nippon Inn, și escortat de chitaristul formației *Tempest*, ce reprezenta ariergarda. Ei se

lansară spre capătul iatacului ce dădea în Houston Street, fiind urmăriți de o ceată de indivizi furioși. Brusc, aceștia se opriră calmi la apariția siluetelor a doi polițiști proiectate pe clădiri în lumina reclamelor. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, se întoarseră pe călcâie și se înfundară în grota de unde tocmai se iviseră. Tinerii fugari se aflau acum cónfruntați cu apărătorii ordinii publice:

– Actele la control, a cerut pe un ton sever polițistul mai în vârstă.

Cei trei băieți își prezentară actele de identitate. Polițistul le parcurse la lumina unei vitrine.

– În plus, minori, spuse el încruntând sprâncenele.

– Eu sunt chitaristul grupului *Tempest*, care cântă la *33-34*. Iar acești doi băieți, prietenii mei, au venit să mă asculte.

Polițistul își notă numele lor și le restitui actele.

– Bine. Vom verifica.

„Nu îmi lipsea decât asta!", își zise Roger. Polițiștii intrară în bar.

– Să ne tirăm, exclamă chitaristul. Descinderile poliției se soldează mereu cu arestări. Este prudent să nu fim găsiți prin zonă.

Cu aripi la picioare, intrară apoi în prima stație de metrou și se fofilară într-un vagon ce mergea spre Midtown.

– Ești bine?, întrebă gromul, preocupat de confortul noului său prieten.

Gâfâind după această cursă nebunească, Roger aspira fără plăcere aerul urât mirositor din vagon.

– Sunt bine. Brusc, el izbucni în râs, amuzat de comicul situației. Ai apărut ca un *deus ex machina*.

– Ca un ce?

– Ca Terminator 2, venit în ajutorul lui Edward Furlong.

– Mulțumesc, Roy. L-a făcut knock-out pe agresorul tău.

Roy îl privi cu uimire pe Roger. Se găsea ca un prieten alături de inaccesibilul Roger Osborne. Era un privilegiu inestimabil.

– Red m-a anunțat la telefon de sosirea dumneavoastră la *33-34*. Era îngrijorat de securitatea dumneavoastră. V-am recunoscut imediat, în ciuda deghizării. Dar nu am spus nimic. Obișnuiții barului sunt cam sonați. Nu trebuie să te freci de ei.

Roger îl bătu amical pe umăr.

– Fără tine, aş fi fost redus la stare de pulpă. Îţi voi oferi cea mai bună chitară de pe piaţă... Dar oare după afacerea din această seară, nu vei avea probleme?

Roy râse:

– Dacă voi fi dat afară, nu ar fi o noutate. Sunt obişnuit.

Roger îl privi cu simpatie. Părul său lung, blond, căzut pe umeri, îi amintea de o perucă Ludovic al XIV-lea. Avea trăsături plăcute. Îndrăgostit de propria sa frumuseţe, lui Roger îi plăcea să o găsească reflectată pe faţa celorlalţi.

– Nu eşti un rocker de ocazie! Red mi-a povestit că tu cânţi la mai multe instrumente.

– Varietatea mai ucide din monotonie.

– Avem aceleaşi gusturi. Red mi-a vorbit şi de preferinţa ta pentru saxofon.

– Este adevărat! Unchiul meu, Baldwin, care cânta într-o orchestră de jazz, m-a învăţat să cânt la saxofon. Este instrumentul meu favorit. Din nefericire, saxofonul este puţin acceptat de grupurile rock.

– Am o idee, a exclamat Red. Să mergem la *Angelo*, unde cântă unchiul lui. El îi va împrumuta saxofonul pentru câteva clipe.

Odată aceptată propunerea, cei trei băieţi se opriră în barul unde Baldwin era un fel de vedetă. Saxofonistul, singurul alb dintr-o orchestră compusă numai din negri, fu foarte impresionat de prezenţa lui Roger, care îl rugă, între patru ochi, să nu-i dezvăluie identitatea. Acceptă sugestia lui Red şi, cu permisiunea şefului orchestrei, fericit de a-i face un serviciu, îi dădu voie lui Roy să cânte la saxofon câteva bucăţi de Cole Porter, Gerswin şi Glenn Miller, apoi se aşeză în jurul unei mici mese lângă Roger şi Red.

Pentru a doua oară în aceeaşi zi, Roger avu ocazia să descopere un muzician de mare talent, ceea ce se conforma opiniilor lui cu privire la drama geniilor necunoscute, respinse de idioţi mediocri şi infatuaţi, aroganţi, de o suficienţă şi de o megalomanie care nu fac decât să le pună în evidenţă prostia lor burgheză. Ei pot lua decizii fără apel, deoarece deţin frâiele bursei. Roy ar fi îngroşat numărul muzicienilor talentaţi care

îşi pierd aptitudinile prin turnee fără de sfârşit... prin teatre amărâte, baruri mizerabile, hoteluri păduchioase, public zgomotos... pentru a înşela plictiseala, a uita de lipsa de bani, de deziluzii, de managerii fripturişti, de membrii grupului de nimic, de mahmureală ei se cufundă în alcool, droguri sau jocuri de cărţi. Dacă au şansa să cadă peste un producător bogat, peste un manager introdus în sfera înaltă a rockului şi peste unul dintre miliardarii care au prins gustul metamorfozării acestei muzici condamnate în aur, atunci comorile lui Aladin se deschid în faţa lor, cu gloria în faţă... Riscul de a întâlni un Dexter nu este însă niciodată exclus....

Sunetele întregii orchestre păreau că dansează în jurul unei eufonii brodate pe saxofonul lui Roy. Ondulaţia bogată şi armoniile somptuoase dădeau vechilor compoziţii de jazz o tinereţe reînnoită, o interpretare care a şocat spiritul conservator al şefului orchestrei. Baldwin a observat expresia sa rigidă, tentaţia de a întrerupe exuberanţa lui Roy sau cel puţin de a-i impune o întoarcere la formele clasice... Roy înţelese că trebuie să pună capăt extravaganţelor. Îi făcu un semn unchiului să-şi reia saxofonul.

– Este formidabil. Eu l-am format, domule Osborne. Şi sunt mândru de opera mea!

Aplauzele salutară performanţa modernistă a lui Roy, ce reveni la masa prietenilor lui. Baldwin îşi reluă locul pe podium. Roger strânse puternic mâna lui Roy.

– A fost un regal de armonii, a spus cu admiraţie. O lume te separă de colegii tăi de la *33-34*.

– Mulţumesc.

– Partenerii tăi sunt - faţă de tine - nişte nulităţi care te trag în jos, înspre nivelul lor. Nu ai vrea să te alături grupului meu?

Roy era cu gura căscată:

– Să escaladez Everestul după ce am rătăcit prin şesul din Beka?

– Nu îţi va fi frig având studii. Iată de ce îmi vorbeai de piscurile din Himalaya!

– Am avut mereu o slăbiciune pentru geografie, pentru istoria umanităţii şi pentru literatură... Am început cu benzile desenate şi am terminat cu Whitman, Burrough, White şi Morrison...

Pentru a sărbători accensiunea lui Roy în fabulosul grup Osborne, unchiul Baldwin le procură niște șampanie servită în sticle de cola. Băutura le activă buna dispoziție...

– Roy are douăzeci și nouă de frați, anunță Red senzaționala zestre genetică a lui Lowell Senior.

– Este adevărat?, exclamă Roger surprins.

Roy râse în hohote:

– Tocmai am aflat că cel de-al treizecilea frate al meu este pe punctul de a-și scoate nasul la lumina zilei. Eu sunt exact în mijlocul acestei trupe de băieți. Da, suntem numai băieți. Tatăl meu, foarte religios, repetă adesea preceptele biblice: „fiți fecunzi și prolifici, umpleți pământul și dominați-l. Supuneți peștii din apă, păsările din cer și toate animalele care se mișcă pe pământ!" După exemplul lui Dumnezeu, care-i pedepsește pe păcătoși, tatăl meu îi love**ș**te foarte tare pe copii de fiecare dată când consideră că autoritatea sa este batjocorită. Loviturile plouă asupra copiilor ce se află încă sub acoperișul lui. Din clipa în care ei se pot descurca singuri, copiii - în ciuda vârstei lor mici - se cărăbănesc. Cei care rămân, primesc o porție dublă de scatoalce. Dezertările prezintă deci un avantaj pentru tatăl meu, căci ele îi permit să reducă cheltuielile familiale, fără de care ar fi distrus. Eu am părăsit locul la unsprezece ani. Nu a făcut nimic ca să mă găsească. Am trăit confortabil la unchiul meu, care m-a învățat tot.

– Că veni vorba: ce vârstă ai?

– Voi face în curând optsprezece!

Când se întoarse la hotel, la ora patru dimineața, Roger găsi pe toată lumea neliniștită. Gorilele de serviciu îl priviră încremenite: crezuseră că a fost răpit. În dimineața următoare, Roger se delecta cu micul său dejun, după o baie reconfortantă. Anunțul cu *Do not disturb*, atașat de mânerul ușii, i-a permis să doarmă până la prânz fără să fie deranjat. Mark îl vizită ca să pregătească spectacolul de la Madison Square Center. Surâzând, ca de obicei, îi descrise exploziile de mânie ale lui Stratmore, care a vrut să dea telefon poliției, la spitale în căutarea vedetei grupului, dar care nu a îndrăznit să o facă pentru a nu alerta presa.

– Din cauza ta, am petrecut cu toții o noapte albă. Cum știam gustul tău pentru a juca farse gărzilor de corp, mi-am păstrat calmul. Stratmore m-a acuzat că ți-am favorizat ieșirea clandestină. I-am răspuns că după știința mea tu nu ești prizonier, nu ești lipsit de libertate. Răspunsul i-a închis gura. În această dimineață, el s-a precipitat furios în camera mea: „Prietenul tău, a spus el, nu s-a mulțumit să facă turneul marilor duci, dar în plus a adus un câine râios. Al doilea într-o zi. Iar eu trebuie să plătesc nota. Prea mult e prea mult." I-am răspuns că acești câini râioși ai tăi sunt muzicieni desăvârșiți, talente autentice în curs de înflorire..., că alegerea ta nu este dictată de capriciu...

Din baie se auzi zgomotul făcut de niște flacoane puse pe polița de sticlă. Apoi, apăru Kimberley, cu un kimono negru brodat cu aur, pus neglijent pe umeri, ceea ce-i permitea să etaleze în toată splendoarea magnificele sale atracții anatomice. La vederea lui Mark, ea afectă o pudoare forțată și, cu gesturi studiate, își închise chimonoul.

– Pardon!

– Mă copleșiți, a spus el galant.

Ea puse un sărut pe buzele lui Roger și se îndreptă cu un pas ușor spre ușă.

– Zbor! Peste o oră trebuie să pozez fotografilor!

– Goală?, întrebă îngrijorat Roger.

– Este pentru *Vogue,* nu pentru *Playboy.*

Ușa se închise în urma ei.

– Sunt îndrăgostit, recunoscu Roger.

– Eh!, exclamă Mark politicos.

– O superbă tânără, care nu este nici geloasă, nici posesivă, nici pretențioasă.

– Uau!... *Rara avis!*... Cine este fericita?

– Un manechin văzut într-o vitrină la Levi's. Dar să revenim la subiectul nostru. Vreau ca Roy Lowell și Eric Selth să fie angajați în grup. Fără discuție! Nu te tentează un mic dejun?

– Mulțumesc, dar am luat micul dejun la ora opt. Am fost deja la Madison Square Centre pentru a supraveghea instalarea scenei... Ascultă, Roger, nimeni nu vrea să-ți respingă deciziile. Dar trebuie să înțelegi reticențele lui Stratmore. Bugetul grupului intră în competențele sale...

Mark îi făcu un semn să meargă pe terasă. Roger înțelese sensul invitației. Spectacolul orașului era de o măreție care îți tăia respirația. Cerul spălat de nori arunca pe zgârie-nori o lumină clară, de o calitate perfectă, ce sublinia contururile arhitectonicii cu o mare precizie. Arterele de circulație, drepte, aparent fără sfârșit, prezentau o bogăție de culori în plină mișcare...

– Controlul bugetului... urechile mele! Bugetul turneului este atât de uriaș că ar putea suporta fără probleme zece, douăzeci de muzicieni în plus. Cu cât grupul este mai mare - mă raportez la toți componenții - cu atât mai mult mijloacele de ascundere a jocului clandestin se amplifică. În realitate, Stratmore este speriat. Printre câinii tăi râioși ar putea să se infiltreze în grup un agent DEA sau IRS. El nu bănuiește că această infiltrare este un fapt realizat. Iar eu nu sunt singurul. Mai există încă unul. Nu-i cunosc numele și nici el pe al meu. În acest fel, căderea unui agent nu va atrage eșuarea operației. În centrală, numai un singur om este la curent cu misiunea mea. Dacă eu voi cădea, responsabilittaea lui este direct angajată. Așadar, trebuie să ne ținem gura închisă. Mijloacele de corupție au mai puțin efect, căci fiecare persoană implicată în această vânătoare știe că sabia lui Damocles se află deasupra capului său. Totuși, nu trebuie să ne facem prea multe iluzii...

Roger contempla gânditor Midtwon brăzdat de turnuri - niște piese uriașe situate pe un eșichier cu pătrate delimitate de străzi și bulevarde.

– New York și Paris sunt singurele orașe care exercită o atracție magică asupra întregii lumi, spuse el. Vise încastrate în piatră...

Mark nu fu uimit de această diversiune. Era familiarizat cu limbajul neinteligibil al diplomaților, ce făceau ocolișuri complicate pentru a ajunge la o țintă aparent confuză.

– Împărtășim aceleași opinii.

Intră în joc, știind că abstracțiile se vor deversa într-o luptă fără menjamente.

– Aș putea să-ți pun o întrebare, Mark?

„Acum e acum!", își spuse regizorul.

– Te asigur dinainte de toată sinceritatea răspunsului meu.

– De ce mi-ai dezvăluit misiunea? Raţiunea ta de a fi în grup? Nu te temi de o indiscreţie din partea mea, care ar putea să te compromită?

– Nu. Mă bucur de faptul că te cunosc foarte bine. Apoi, mi-am spus că într-o zi aş putea avea nevoie de ajutorul tău...

– Nu cred că am înclinaţii pentru meseria de poliţist!

– Nici eu! Nu sunt decât un auxiliar..., un auxiliar al CIA...

– Adică un fel de „indic"?

– Nu. „Indicii" sunt pocăiţii. Traficanţi de droguri căzuţi în plasele DEA sau FBI, ce încearcă să obţină o reducere a pedepsei prin trădarea vechilor complici. Auxiliarii au un statut special. Eu, de exemplu, când am terminat conservatorul de arte dramatice, am căutat de lucru. Dar în zadar. Piaţa de artă dramatică - teatre, cinema, învăţământ - era saturată. În aceste condiţii, prietena mea a murit de o supradoză. Am fost foarte afectat, o iubeam. În timpul anchetei, am fost contactat de un ofiţer care, după ce a verificat concepţiile mele, mi-a propus să lucrez pentru CIA. Era informat că fratele meu mai mic fusese ucis de o supradoză la vârsta de paisprezece ani. Pentru mine, exista o mare motivaţie. Agentul, pe nume Lester Perkins, nu ştiu dacă este numele lui real, mi-a încredinţat numărul de telefon al lui Dexter. „Când veţi primi semnalul meu, sunaţi-l!" I-am urmat instrucţiunile, în ciuda unui anumit scepticism ce îmi frâna ardoarea. Odată primit semnalul, i-am telefonat lui Dexter. Am fost foarte surprins când secretara lui mi-a spus că vrea să-mi vorbească personal. Pe un ton jovial, Dexter m-a anunţat că un prieten, prinţul Alvignano, i-a vorbit elogios de mine, şi că voia să-mi ofere postul de regizor la King's Voice. Dragă Roger, te pot asigura că nu l-am cunsocut pe acest prinţ, nici filiera ce a sfârşit cu angajarea mea. Perkins a păstrat contactul cu mine. Ne-am întâlnit la o şcoală de pilotaj unde el dă lecţii de zbor. La CIA eu figurez sub un nume de cod. Am avut două întrevederi cu şeful lui Perkins, care m-a apelat pe numele meu de cod. Ei îmi dau instrucţiuni, pe care le urmez *ad-literam*... Asta este tot... sau aproape tot...

Roger îl privi cu o curiozitate nedeghizată:

– Cu mulţi ani în urmă am citit o carte intitulată *Omul, acest necunoscut*... Eşti ilustraţia sa vie...

Momentele încărcate de o înaltă tensiune dramatică pot fi întrerupte, adesea neutralizate, de niște incidente în aparență nesemnificative. Red, gromul francez, veni cu figura alungită, cu colțurile gurii lăsate, cu fruntea sumbră și cu privirea îngrijorată. Roger, preocupat de propriile probleme, nu remarcă dezolarea de pe fața lui:

– Ai venit să o iei pe Doris la plimbare?

– Nu! Am venit să îmi iau rămas bun. Am fost dat afară! Din cauza asta!

El îi prezentă lui Roger un ziar ce etala pe prima pagină un titlu mare ce țipa o veste senzațională: „Roger Osborne, marele interpret rock, maltratat într-un bar de pe Houston Street". El evoca scena colorată ce a început cu paharul vărsat pe decolteul unei cliente. Doi prieteni ai interpretului, chitaristul Roy Lowell și Red Cairambault, grom la Nippon Inn, au făcut ca ceea ce este mai rău să fie evitat.

Roger îi trecu ziarul lui Mark, care parcurse articolul fără să facă comentarii. Red privea disperat cățeluşa albă ce se freca ușor de el, ca și cum ar fi vrut să-l consoleze.

– Întoarcerea mea în Franța va fi fără glorie, spune el, reținându-și eroic lacrimile.

Roger îl privi fix mult timp și spuse:

– Nu! Tu nu te vei întoarce în Franța cu coada între picioare!

Vulgaritatea expresiei nu-i scăpă lui Mark. Acest limbaj exprima o mânie ascunsă în spatele unui paravan de calm perfect. Îl ceru la telefon pe recepționerul-șef:

– Vă rog să rezervați o cameră pentru domnul Clairambault, care de acum înainte face parte din personalul auxiliar al grupului meu. Vă rog, în același timp, să acordați toată atenția prietenilor mei, Roy Lowell și Eric Selth! Am fost bine înțeles?

– Perfect, domnule Osborne!

Recepționerul-șef, maestru al diplomației, știa că direcția îi va da o bruftuluială umilitoare. Dar știa și că trebuie să surâdă, chiar și atunci când trece pe sub furcile caudine, când este vorba de un client de talia domnului Osborne. Roger se îndreptă spre Red, care îl privea cu gura căscată:

– Red, te vei ocupa de Doris, care te iubește, dar și de

corespondența mea personală, care este în dezordine. Nu îți ofer totuși o sinecură pentru această muncă. Vei primi dublul salariului tău de grom.

Tăie cu blândețe mulțumirile lui Red, ce ieși apoi conducând-o pe Doris.

– Mark, sunt foarte mulțumit atunci când pot face pe oameni fericiți. De altfel, nu fac decât să recompensez meritele.

Regizorul dădu din cap, râzând:

– Crezi că vor plăti salariul lui Red contabilii lui Dexter și Nakamura, fără să protesteze?

– Jim Morrison, care în acea perioadă nu avea mijloacele mele financiare, a plătit din propriul buzunar un băiat de doisprezece ani care s-a ocupat de corespondența sa. Acel băiat a devenit mai târziu un mare, foarte mare scriitor, care a scris o carte minunată despre Jim, Dumnezeul său. Salariul lui Red nu va îngreuna bugetul grupului. Pot să te asigur.

Mark râse cu hohote:

– Îmi imaginez fața lui Stratmore, când va da de acest articol!

– Că un ziarist mă atacă pentru a-și vinde pagina de nimic, îmi este indiferent. Că Stratmore se supără, mi se fâlfâie ca de anul patruzeci. El nu este nici mentorul, nici confesorul meu. Să se abțină însă să comenteze această ticăloșie în prezența mea! Nu aș vrea să fiu nepoliticos...

Șirul lung de șapte mari Mercedesuri cobora lent - din cauza circulației dense - pe Bulevardul cinci, îndreptând-se spre Madison Square Centre. În prima mașină, Loring fuma bosumflat o țigară. Prezența lui Meiji, omologul său japonez, și a oamenilor lui, ce întăreau detașamentul lui de gărzi de corp, îi dădea mereu o proastă dispoziție. Avea impresia bizară că este spionat de japonezi, care păstrau - fără excepție - o față imobilă, în orice circumstanță. Vorbeau puțin, iar când le era adresată vreo întrebare, un surâs ce se voia amabil se ivea pe trăsăturile lor de maimuță. Meiji suporta greu mirosul dezgustător de țigară, dar nu protesta, cel puțin deocamdată. Probleme mai importante se aflau pe ordinea de zi. Roger nu știa că avea corespondența riguros triată. Scrisorile de amenințare

colcăiau. Majoritatea se reduceau la tentative de intimidare, sau de şantaj, la blesteme sau vrăjitorii. Dar nu trebuia uitat că aceste scrisori concepute de nişte perverşi, de nişte bolnavi mintal periculoşi, riscau să-şi atingă ţinta. John Lennon, ucis cu patru gloanţe de armă în spate, trase de către un individ avid de publicitate, micuţul Scheffer asasinat în faţa uşii de către un îndrăgostit ignorat, precum şi numeroasele atentate făcute împotriva artiştilor, scriitorilor, intelectualilor eminenţi, politicienilor erau nişte exemple tulburătoare, ce impuneau din partea gărzilor de corp o vigilenţă permanentă. Loring, Meiji şi toţi ceilalţi purtau costume bine croite, ce le camuflau pistoalele purtate la subsuoară.

– Îi cunoaşteţi pe tinerii ce-l însoţesc pe Roger Osborne?, întrebă Meiji.

– Nu. Sunt nişte noi achiziţii. Nu am avut timp să le fac fişe...

– Este rău, Loring San! Este rău! Vreţi să mă ocup eu?

– Nu. Supravegheaţi-i! De restul mă ocup eu.

– De ce să nu-i neutralizăm, Loring Sun?

– Mă gândesc şi la asta. Pentru Red, gromul francez, aş putea aranja cu serviciul de imigrări. Ceilalţi doi sunt americani..., intangibili în ţara lor.

Un surâs angelic se ivi pe faţa lui Meiji.

– În această mare ţară accidente pot avea loc oricând...

Loring îl privi şocat. Oamenii lui erau ofiţeri de securitate şi nu ucigaşi plătiţi. Ar fi pariat că Meiji recrutase în trupa sa nişte yakuza. Roger Osborne îi spusese că la Curtea Franţei gărzile de corp au fost ucise pentru a salva viaţa lui Ludovic al XVI-lea şi a reginei Maria-Antoaneta, atunci când revoluţionari îmbătaţi de sânge au invadat castelul Versailles. Un sfârşit onorabil pentru nişte ofiţeri care merită tot respectul. În forul lui interior, Loring dezaproba alianţa patronului său cu Nakamura. Această „combinaţie" nu va face decât să atragă inamici din toată lumea interesată...

În cea de-a doua maşină, mai impozantă, Roger urmărea cu privirea comportamentul invitaţilor săi Eric, Roy şi Red. Cei trei băieţi erau cufundaţi pe bancheta din spate, largă şi cofortabilă, pe fotoliile plasate faţă în faţă. Scormoniseră prin frigider şi

scoseseră - uimiți - diverse sticle de băutură: șampanie, whisky, coniac, vodcă, gin, bere...., un amestec puțin ortodox, care a încălzit plăcut spiritele. Cu un pahar de Courvoisier în mână, Red declară liric:

– În această dimineață șeful personalului - ar fi trebuit să-i vedeți gura sadică - m-a anunțat cu o voce plată: „Sunteți dat afară, Clairambault. Să treceți pe la casierie! Veți primi ultimul salariu. Un sfat: întorceți-vă cât mai repede în Europa. A munci în domeniul hotelier aici, în Statele Unite, implică o ținută morală ireproșabilă. Un salariat al firmei Nippon Inn nu se bate prin barurile din Houston Street. Sunt profund dezamăgit. Viitorul îmi pare mai negru decât cerneala aruncată de o caracatiță." Iar în seara aceleiași zile iată-mă, gata să mă delectez cu un pahar de coniac, într-un Mercedes de mare lux, alături de Roger Osborne... Incredibil, dar adevărat!

El dădu pe gât coniacul și atacă o sticlă de gin.

– Șeful de personal care îmi ținea acea morală, continuă el persiflator, mă trimitea să duc tradiționalul buchet de trandafiri oferit de direcția hotelului damelor bogate și în vârstă ce coborau la noi. Ele profitau de ocazie și îmi trăgeau "o pipă". Dacă mutra mea le plăcea, șeful de personal reînnoia zilnic cadoul floral. Nu era ciudat, dar trebuia să o facă. Această mică operațiune aducea bacșișuri grase...

Doris, cu capul sprijinit pe genunchii lui, îl privea cu un aer languros.

– Roy, presupun că și tu ai succes la femei?, întrebă Eric, cu ochii strălucind de curiozitate.

– Merge, merge. Dar mă tem de SIDA. Adesea, mă rețin pentru a îndepărta tentația.

– Dar sexul protejat?

– Fleacuri! Prezervativul nu este sigur sută la sută. Vechiul nostru baterist nu înceta să cânte virtuțile prezervativelor. Dar precauțiile lui nu l-au împiedicat să ia SIDA de la soția lui.

Roy aspiră parfumul de Dom Perignon. El exclamă extaziat:

– Divin! Absolut divin! Dacă tatăl meu m-ar vedea în această mașină, ar face stop cardiac. El pretinde că limuzinele, pletele lungi, buclele, mâncărurile bune, alcoolul și rockul atrag condamnarea eternă. Ce aiureli!

Eric râdea uşor şi se întreţinea cu spiritul lui. Un dialog mut care-l absorbea, detaşându-l de însoţitori. Roger îi întrerupse meditaţia:

– Englezii au o expresie: *A penny for your thought!*

– Dacă aş fi şoferul acestei maşini, aş izbi vitrina din faţă, aş traversa magazinul de la un cap la altul şi aş ieşi pe strada învecinată...

Violenţa înnăscută a lui Eric ieşea exploziv la suprafaţă. Goli paharul cu un fel de mânie ce-i dădea aripi. Un surâs rău, care în mod paradoxal îl ambala, îi exprima extazul.

– La institutul de reeducare, înainte de a adormi noaptea, eu îmi imaginam scene sângeroase, dueluri, asasinate, lupte mortale, curse disperate cu maşina spre nişte prăpăstii fără fund... Şi râdeam de prostia filosofilor, psihologilor sau moraliştilor care pretind că filmele şi televiziunea, pline de violenţe, exercită a proastă influenţă asupra tinerilor... La mine, când eram mic, nu exista televizor... totuşi eu nu visam decât răni şi cucuie...

Îşi scutură capul, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit din somn:

– Nu v-am spus că am fost internat trei ani într-un institut de reeducare şi şase luni într-o închisoare?

– Nu. Am aflat-o în această seară! Dar asta nu are nicio importanţă. Numai trompetistul mă interesează... Bix Beiderbecke reîncarnat...

Ochii lui Eric se umplură de lacrimi:

– Credeţi în aceste prostii?

– Da, Eric, cred. Şi încetează cu pluralul!

Brusc, mâna lui Eric se strânse, iar paharul îi răni degetele. Roger se precipită să adune cu batista sângele - ca nişte perle roşii - ce se scurgea, picătură cu picătură, pe mocheta de culoarea pielii unei capre sălbatice, dintre cioburile paharului spart. Roy adună cu grijă fragmentele pătate de sânge, pe care se simţea şi coniacul, şi le puse una câte una într-o scrumieră de argint. Roger puse interfonul în funcţiune:

– Să ne aştepte un medic la Madison Square Centre pentru o urgenţă!

Personajul în vestă tăiată, aşezat lângă şofer, răspunse cu un ton imdiferent:

– Foarte bine, domnule Osborne.

Trăsăturile lui Eric se înăspriră. Slăbiciunea lui de moment îl dezgusta. Își ascunse mânia, ruşinea în spatele unui pahar. Râsul lui sună ca o provocare:

– Nu este nimic. Sunt obişnuit.

– Înțeleg, spuse Roger. Înțeleg.

Şirul de maşini Mercedes s-a precipitat în parcarea subterană de la Madison Square Center. Polițiștii aliniați pe parcurs îndepărtau fanii care se strecuraseră printre cordoanele din zona interzisă. Mark şi Stratmore îl primiră pe Roger la coborârea din Mercedes. Managerul general îl abordă, afişând o bună dispoziție de circumstanță. Învățase lecția lui Mark: a nu se face aluzie la articolul ce-i trezise mânia lui Roger.

– Sala este arhiplină, domnule Osborne!

Nu ajunsese încă să-i spună pe nume. Răceala lui Roger făcuseră zadarnice toate tentativele de apropiere.

– Da?, replică Roger pe un ton neutru.

Decepția lui Stratmore se reflectă în privirea neagră pe care o aruncă spre cei trei câini râioşi.

Regizorul de platou se apropie de Roger:

– Vreți să mă urmați, domnule Osborne. Vă voi arăta drumul spre loja dumneavostră.

Stratmore clocotea. Mark încercă să-l calmeze şi îl sfătui să nu provoace nici o discuție contradictorie cu Roger, acum, la începutul primului concert din turneul american. Mark înțelegea această atitudine distantă, acră, a interpretului cu privire la managerul general. El îl considera complice cu cei care îi utilizau talentul şi capacitățile muzicale ale grupului pentru a realiza beneficii ilicite. Se temea că acest comportament al lui Roger ar putea naşte suspiciuni.

Eric şi Roy se instalară în culise, pentru a urmări de aproape formația în plină activitate. După instrucțiunile date de Roger, în seara următoare ei trebuiau să se integreze în grup şi să cânte în fața publicului adunat pe stadionul din New Jersey. Miile de fani care se înghesuiau în sala Madison Square Center îl speriau pe Roy, obişnuit cu clienții micilor baruri. Eric părea indiferent. „Nu aveți nevoie de repetiții, a decis în cele din urmă Roger. Cunoaşteți cântecele la perfecție şi sunteți muzicieni

foarte buni. Dacă la început sunteţi intimidaţi de public, faceţi să pară un joc. Vă veţi regăsi repede aplombul. Pot să vă asigur de asta. Primul obstacol psihologic depăşit, nu vă veţi mai opri. Aveţi încredere în mine..."

Mark îl găsi pe Roger tocmai când îşi îmbrăca hainele de scenă în faţa unei oglinzi uriaşe din cabina sa.

– Sala explodează!, spuse el cu satisfacţie. O bombă amorsată, ce nu aşteaptă decât apariţia ta pentru a face ca bucuria să explodeze. Epopeea americană începe... Îi urmezi îndeaproape pe Beatles!

– Nici vorbă. Am visat mereu să urmez traseul lui Kerouac... periplul lui american....

– Foarte romantic! Dar însoţit de imensul ansamblu care te urmează, vei avea aerul unei broaşte ţestoase, care vrea să alerge după un mânz pursânge englez!

– Puţin încurajantă comparaţia... Dar... din nefericire, exactă... Kerouac era liber... în timp ce eu...

– Este preţul celebrităţii!

– Kerouac... vagabondul divin, oftă Roger. Nu voi putea niciodată... niciodată.... ajunge la nivelul lui. În *On the Road* el a ridicat la rang de epopee rătăcirea câtorva tineri vagabonzi din ţinuturile din Statele Unite... Un interpret - carieră efemeră prin definiţie - nu va fi capabil să egaleze gloria unui scriitor...

Mark găsi o paradă originală:

– În cursul unui interviu, Bono, de la U2, a afirmat - pe bună dreptate - că un scriitor trebuie să treacă pragul de 70 000 de cititori pentru a atinge audienţa marilor rockeri... Nu îţi mai rămâne, Roger, decât să scrii o carte...

– Ascultă, Mark, nu vreau să cad în ridicolul anumitor spikeri de televiziune, care scriu cărţi imaginându-şi că toţi ascultătorii emisiunii lor se vor înghesui la librărie pentru a le cumpăra operele. Îşi închipuie că sunt mai importanţi decât informaţiile pe care le debitează. Iluziile lor se risipesc atunci când creaţiile eşuează pe rafturile magazinelor cu preţuri reduse. Editorii care au contat pe popularitatea acestor scriitoraşi înscriu - oftând - o nouă pierdere în registrele lor. Din nefericire, de acest spaţiu editorial pierdut a fost privat un tânăr poet sau un romanier plin de talent, dar rămas necunoscut.

– Eşti dur, Roger!

– Adevărul este adesea neplăcut!

Kevin Gillian, asistentul lui Mark, îi anunţă înfrigurat:

– Pregătiţi-vă, domnule Osborne, să intraţi în scenă!

În acest moment, invariabil, tensiunea arterială a lui Roger creştea, căci fiecare spectacol reprezenta o luptă pentru cucerirea publicului, o luptă pentru a învinge propria emoţie, oboseala, dispoziţia adesea rebelă, indispoziţiile unui organism ce nu răspunde întotdeauna fără să crâcnească ordinelor date de creier. Apoi rutina îl prindea în ghearele ei: să părăseşti adăpostul oferit de cabină, să parcurgi culoarele, să defilezi prin faţa unui dublu şir de poliţişti - cu bastoane, pistoale şi cătuşe ataşate la centură - să auzi în spate paşii grei făcuţi de gărzile de corp, să ieşi pe culoar, să traversezi zona periculoasă, adică spaţiul liber dintre gura culoarului şi scările ce urcă pe scenă - riscul unei agresiuni aici este cel mai mare -, să auzi rumoarea sălii ce freamătă ca o pădure agitată de un vânt suflând în rafale, să escaladezi cu un pas vioi scara destul de mare, pentru intrarea şi ieşirea în siguranţă a muzicienilor, să aştepţi şocul exploziv, delirant, asurzitor al debutului concertului, să înfrunţi luminile orbitoare ce inundă scena, să primeşti ovaţiile, ţipetele, aplauzele fanilor excitaţi, să te îndrepţi spre mulţimea frenetică, să uiţi emoţiile, slăbiciunile, temerile, să declanşezi tornada de sunete, ploaia de decibeli... să cânţi, să cânţi, să cânţi... să faci publicul să aibă frisoane de plăcere, fanii care-şi balansează mâinile, gâfâind, în pragul orgasmului...

Turneul american se derula într-un ritm infernal. Cele patru scene, montate în patru oraşe diferite, asigurau concertelor o continuitate perfectă, o activitate neîntreruptă, epuizantă... Toţi rockerii, animaţi de focul sacru, sublimaţi de flăcările creaţiei, transportaţi pe valurile gloriei, ştiu că trebuie în schimb să se ofere ca sacrificiu pe altarul zeului rock şi sunt conştienţi că la capătul drumului, presărat cu flori şi lacrimi, fericire şi suferinţă, cu descărcări şi droguri, cu splendori şi mizerie se profilează decăderea, uitarea, adesea autodistrugerea....

Cei care asociază rockul cu riturile satanice cad în mare confuzie. Rockul respinge compromisurile. El se vede învăluit

într-o splendidă izolare. În concepția sa, Dumnezeu sau Diavol nu există. El oferă discipolilor lui propriul paradis şi propriul infern. Fidelii trebuie să i se dedice, să se identifice cu el, dacă sunt, desigur, capabili. În felul lui Loloch, el îşi devorează copiii. Falşii rockeri, zei falşi, adică muzicienii fără talent, ce caută în rock un mijloc de parvenire sunt împinşi, refulați, spulberați de dumnezeul rockului. Ei zac în barurile din zona a treia, ignorați de adevăraţii amatori ai rockului ce refuză contramodelele. Micilor sau marilor săi preoți, dumnezeul rock le dispensează glorie şi bani, discuri de platină şi idolatri fanilor. Aleşilor le acordă tinerețea veşnică. Bob Dylan, Springsteen, Cocker, Jagger, McCartney şi alţii zburdă pe scenă ca la douăzeci de ani. Pentru Morrison şi Lennon, moartea nu este decât începutul nemuririi.

Dar zeii sunt capricioşi. Şi dumnezeul rock nu face excepție. Există bătrâni - vechi celebrități ale rockului - care nu beneficiază de privilegiul acordat lui Dylan. Favorizaţii au făcut dintotdeauna parte din joc. Numele acestor mici bătrâni, ce au cunoscut celebritatea, figurează în dicționarele de muzică rock, dar în zilele noastre puțină lume mai are timp sau chef să le răsfoiască. Aceste personaje arhaice, desuete, ce se scufundă lent în uitare, nu se resemnează să suporte stoic abandonul în care se scaldă. Pentru a reînvia contactul exaltant cu publicul, ei se ataşează la remorca tinerilor rockeri încă puțin cunoscuți, ce speră să se afirme prin intermediul acestor dinozauri rock. Un fel de asociere între un paralitic şi un orb. După ce au dobândit un început de notorietate, tinerii îi lasă să cadă. Adesea, ziarişti în lipsă de inspirație sau de subiecte mai deocheate, fac interviuri colective cu aceste fantome vii. Privați de admiratorii lor de ieri, se bagă printre aceştia, atribuindu-şi reciproc laude fantasmagorice. Un spectacol impresionant şi trist. Nefericiți, aceşti *ex-uriaşi*, obişnuiți să călătorească printre stele, expulzați din visele lor frumoase, se află adesea suspendați deasupra unui vid înspăimântător; şocul realității este violent; decepționați, ei sunt trântiți la pământ; numai nostalgia le mai ține de urât....

Propulsat spre zenit cu o celebritate uimitoare, Roger îşi păstrase legăturile cu viața nefardată. Ceea ce explica dorința lui de a frecventa oamenii obişnuiți, muzicienii ce înfruntă

curajos mizeria, care nu-şi economisesc eforturile pentru a fugi de mediocritate. El nu se pierdea niciodată în labirintul măreţiei zadarnice. Păstra firul Ariadnei ce-i pemitea să revină pe pământ, de fiecare dată când avea chef. Ridica un scut înaintea ditirambilor ce spălau creierul rockerilor îmbătaţi de glorie....

New York, Hartford, Worcester, Boston, iar apoi Quebec, Montreal, Ottawa, Toronto şi înapoi la New York.... Turneul realizat în nord-estul Statelor Unite şi al Canadei a cules multe triumfuri şi mulţi bani. Grupul a marcat cel de-al doilea sejur la New York printr-un concert gratuit oferit în mijlocul verdeţii din Central Park. Şapte sute de mii de persoane au asistat la concert. Apoi au urmat coastele de vest şi de sud ale Statelor Unite: Philadelphia, Baltimore, Washington, Richmond, Charleston, Savannah, Jacksonville, Palm Beach şi Miami, unde grupul obţinu o haltă de odihnă de trei zile. Cu toate acestea, avioanele de transport continuau să instaleze în serie scenele în oraşele prevăzute în programul acestei prime părţi a turneului american.

Roger profită de această pauză ca să repete cele mai recente cântece, *Turning night into day, Out of Breath, Plastic bags for Perou* şi *Spoiled Brats*. Muzicienii bombăneau. Ar fi preferat să se tolănească la soare pe nisipul aurit de la Miami Beach şi să se uite la fetele goale de pe plajă. Bruce izucni în râs:

– Două fese şi două ţâţe! Din aceste patru baloane nu se ştie exact care sunt fesele şi care sunt ţâţele! Mai ales când sunt întinse pe nisip!

– O puţă de băiat, mulată sub ţesătura unui slip, nu-ţi ofensează gustul!, glumi Jimmy, pianistul, pe un ton mai degrabă agresiv.

– Calm, calm!, spuse Roger conciliant. Repetăm două ore, apoi mergem la soare, plajă şi fete!

Eric protestă bosumflat:

– Roger, ai devenit mai exigent decât un capitalist lacom ce suge sângele muncitorilor!

– Termenul „acţionar" ar fi mai adecvat!, spuse Roger râzând. Nu câştigaţi prost!

– Suge? Suge?, strigă Bruce. Ce idee excitantă!

Căutară marele studio mobil dedicat repetițiilor și înregistrărilor, dar fără a-l găsi în parcare. De obicei, acesta îi însoțea pe muzicieni în toate deplasările. Roger le permise colegilor, mirați de acest contratimp, să zburde pe plajă, apoi ceru explicații lui Mark. Înainte de a-i răspunde, regizorul îl invită la o mică plimbare la țărmul mării.

– Să mergem să ne destindem puțin! Sunt epuizat de acest turneu non-stop!

Roger înțelese că era vorba de a comunicare importantă. Mark îl conduse spre Lummus Park, ce oferea o vedere magnifică asupra oceanului.

– Nakamura tocmai a retras studioul mobil. La ora actuală el este la cuțite cu Dexter. În mod natural, nu ar trebui să știm acest lucru, dar după cum știi, am propriile surse de informații.

– Ce s-a întâmplat?

– Nakamura, în ciuda calmului său japonez, a devenit groaznic de furios. Pretinde că Dexter l-a înșelat. La nivelul lor, este vorba de sute de milioane. Acum, Dexter este izolat. Și-a pierdut toți vechii aliați, care au construit în jurul lui un cordon sanitar. Ca Michael Jackson pentru Sony, tu-i aduci lui Dexter un miliard de dolari. Iar el are o nevoie foarte mare de ei.

Roger îl privi uimit și ușor alarmat:

– Așadar, risc să fiu sprijinit de adversarii lui!

– Nu! Nu cred! Ei preferă să te recupereze. De altfel, Loring, care este omul de încredere al lui Dexter, veghează asupra ta ca un câine de pază.

– Nu mă așteptam la asta!

– Eu, da.

– Sunt consternat! A fi așezat pe un butoi de pulbere este puțin liniștitor!

– Și eu te veghez! Tu ești prețios pentru CIA! Un pion important!

– În ce rahat am fost băgat!

– Nu este vina ta!

Mark râse ușor. Dezolarea lui Roger îl întrista. El reluă după o scurtă pauză.

– Îți voi încredința încă un secret! Pot să o fac, deoarece faci parte din echipa noastră!

– Mulţumesc! O poziţie care nu mă încălzeşte deloc!

– Clifford Moseley, operatorul şef video, este un agent al DEA.

– Serios? Eu credeam că-l pupă-n fund pe Stratmore!

– Asta înseamnă că îşi joacă bine rolul! El mă îngrijorează puţin, căci este un pic prea repezit. Riscă să verse oala înainte ca pastele să fie bine fierte. Răbdarea este o condiţie esenţială pentru meseria noastră! Atenţie, însă, Clifford Moseley este numele lui de scenă.

– Afacerea asta îmi dă dureri de cap!

– Păstrează-ţi echilibrul, Roger! Dacă te consolează, află că nu eşti singura victimă inocentă a acestui joc. Şi încă ceva! Continuarea acestui turneu în Mexic şi Caracas nu este întâmplătoare. Nu vom coborî până la Bogota sau Medellin! Ar fi prea suspect!

Turnenul îşi continuă periplul: Tampa, Atlanta, Birmingham, Mobile, Hattiesbourgh, New Orleans... Traseul era parcurs cu avionul dacă distanţa era importantă, sau cu autobuzul dacă era vorba de o sută sau două de kilometri. Roger iubea deplasările terestre, deoarece îi permiteau să alerge cu motocicleta pe autostrăzi. Când urca pe Harley-Davidson, ceda Honda lui Dennis, un alt pasionat de curse nebuneşti. Urmat de patru gărzi de corp, metamorfozate - de circumstanţă - în motociclişti, el lăsa impresia automobiliştilor întâlniţi din întâmplare, că era şeful unei bande de Hell's Angels debarcaţi din California pe coasta de est a Statelor Unite. Când depăşeau viteza legală, plăteau fără să discute amenzile usturătoare date de agenţii de circulaţie. Odată, aterizară într-un post de poliţie, împinşi ca o turmă de către un agent intransigent. Un telefon miraculos a dus la eliberarea lor. Mai târziu, Mark a explicat această intervenţie:

– Ascultă, Roger. Am pus la lucru artileria grea ca să te fac să ieşi din închisoare. Americanii sunt foarte stricţi când e vorba de excesul de viteză. Te sfătuiesc să-ţi moderezi pe viitor ardoarea. Rockerii au o prostă reputaţie. Nici chiar cei mai mari nu sunt feriţi de sancţiuni disproporţionate cu infracţiunea. Aminteşte-ţi de favoritul tău, Jim Morrison.

Roger promise să se abțină... dar îi plăcea prea mult riscul ca să respecte acest angajament...

Scurtele călătorii îi ofereau ocazia să cunoască mai bine peisajul american. Văzute pe hubloul avionului, peisajele se derulau impresionante. Marile orașe cu grupurile lor de zgârie-nori, separate de străzi aliniate, prezentau un spectacol magic. Micile localități, reliefate pe fondul verde al câmpurilor cultivate, al pădurilor și râurilor ce șerpuiau capricios, încântau ochiul și spiritul. Când se cobora la nivelul lor, se descopereau niște orașe minuscule, ce anunțau, pe panourile puse la intrare, o populație de câteva mii de locuitori și care etalau cu o mândrie impresionantă urâțenia cea mai pură, nuanțele sale, compromisurile sale. Mai ales în sud, Roger a traversat întinderi fără sfârșit acoperite de o vegetație pipernicită, de o culoare brună arsă de soare. Urâtul bej, ars de un soare galben... galbenul bolnav a icterului.... bejul trist al noroiului...

– Eu am trăit în astfel de regiuni, a spus Eric. Adesea, soarele era atât de arzător că păsările cădeau prăjite din cer. Creierul oamenilor fierbea, iar vaporii le ieșeau prin urechi. De multe ori, șuierau ca o locomotivă ce-și anunță intrarea în gară.

Roger privea peisajul lichefiat de căldură, ce făcea bolta să danseze.

– Bizar!, a exclamat el. Acest decor extraterestru exercită un farmec extravagant, dement. Mă fascinează. O viziune din lumea cealaltă. Un fragment de Univers, redus la proporții minuscule, la scara noastră.

Eric înclină capul cu un aer convingător.

– Este adevărat. Iată o descoperire miraculoasă! Trăiam în centrul Universului și nu o știam! Tu mi-ai deschis ochii, Roger!

În ciuda permanentei deplasări, în ciuda orizonturilor care-și schimbau culoarea și forma, zi după zi, membrii grupului trăiau într-un spațiu închis. O intimitate forțată, un contact permanent care le întindea nervii, trezea violența adormită în fiecare individ și declanșa, adesea, un instinct de agresiune. Doi sau trei șobolani închiși într-un spațiu mai mare, au un comportament pașnic, aproape amical. Se privesc, se apropie, se miros, apoi

fiecare se retrage în colțul lui. Dacă spațiul este suprapopulat de șobolani, ei se ceartă, sângele curge, furia se amplifică, femelele sunt violate și în cele din urmă se ucid între ei. Același fenomen se poate observa în mijlocul grupului Osborne, dar în condiții mai moderate, căci oamenii sunt mai mult sau mai puțin civilizați și pot să-și înfrâneze impulsurile. Dar conflictele se înscriau într-o curbă ascendentă. La Baltimore, în cursul unei repetiții, Jimmy a făcut o remarcă jignitoare la adresa lui Eric, fără intenția de a-l răni. Violența lui Eric s-a declanșat. Agresiunea era singura lui armă. O lovitură de pumn l-a făcut pe Jimmy să zboare pe deasupra pianului, ca o pană. Incidentul a rămas fără urmări, mulțumită intervenției lui Roger, care a calmat spiritele. Eroii acestei afaceri au fost obligați să-și dea mâna și să promită că vor îngropa securea războiului.

După spectacol, Roger îl invită pe trompetist la o cină în doi. Eric își imagina că era vorba de un mijloc elegant de a-i ține o lecție de morală. Dar temerile sale nu s-au adeverit. Roger nici măcar nu a adus vorba despre asta. Eric a fost cel care a decis să dea o explicație. Dar, ezita. El, un tip voinic, care nu avea teamă de nimeni și de nimic, să se justifice în fața unui băiat cu câțiva ani mai mic decât el?

– Știi, Eric, Kimberley și cu prietenele sale ne-au părăsit azi dimineață, urmate de Meiji și de oamenii lui. Din ordinul lui Nakamura. Kimberley a venit să-mi spună la revedere. Plângea...

– Știam. Sue, prietena ei, mi-a spus. Un capitol care s-a încheiat. Kimberley te iubea! Ea se hrănea cu iluzii...

– Iluzii?

– Spera la un mariaj... La fel și Sue... Dar nu am încă stofa unui bun soț...

– Nici eu... Un nou capitol se deschide...

Roger a ridicat paharul de șampanie.

– În sănătatea ta!

– În sănătatea ta!

Cererea lui Roger a căzut ca o bombă:

– Eric, vrei să mă înveți să mă bat?

Ochii îi străluceau.

Eric l-a privit uimit:

– Cu plăcere..., dar pentru a te bate trebuie să fii motivat... şi nu cred că eşti...Eu m-am bătut dintotdeauna pentru a mă apăra... pentru a riposta faţă de cei care mă oprimau... ca să-mi fac dreptate... Roger, ai fost vreodată bătut?

– Nu...Nu... doar mici altercaţii fără importanţă...

– Tatăl meu, un alcoolic, mă bătea ca un nebun... Eu nu ripostam, căci el era tatăl meu şi îmi spuneam că are tot dreptul să îmi aplice nişte corecţii... Într-o zi ne-a părăsit... şi mama s-a recăsătorit cu un beţiv care pe deasupra se mai şi droga... deseori, era în lipsă de bani, căci nu lucra... aproape toţi banii pe care mama îi câştiga ca femeie de serviciu erau daţi pe droguri... în ce mă priveşte, mă snopea în bătaie...

Şi-a umplut paharul şi l-a golit cu o mânie reţinută.

– Atunci aveam unsprezece ani... nu voiam să mă supun unui străin ce nu avea niciun drept asupra mea... am fugit de acasă, dar poliţia m-a găsit şi m-a adus la mama... străinul şi-a continuat vechile obiceiuri... Mă tăbăcea pentru plăcerea de a mă face să sufăr... Într-o zi a izbit atât de tare tărtăcuţa fratelui meu că s-a umplut de sânge... atunci am văzut roşu... am luat o sticlă, care era lângă mine, şi i-am spart-o în cap... nu am făcut decât să-i zgârii pielea capului... dar era destul grav... eu ripostasem la lovituri... era inadmisibil... am fost închis într-o casă de corecţie... aveam doisprezece ani... eram cel mai mic copil recalcitrant care trebuia să fie domolit... acolo am înţelels că trebuie să mă apăr dacă vreau să supravieţuiesc... toată ranchiuna, toată ura, toată amărăciunea pe care o îngrămădisem îmi întărea forţele de sute de ori... mă băteam cu nişte lichele mai mari ca mine, care îi maltratau pe cei mici pentru a-şi impune autoritatea... o autoritate pe care eu o respingeam... supraveghetorii ne agresau în numele legii.. violenţa absolută domnea... eram considerat irecuperabil... până la optsprezece ani, am făcut naveta între casă şi institutul de reeducare... toată lumea mă plângea... toţi mă făceau vinovat de un delict bine definit... la nouăsprezece ani am fost închis, ca urmare a unui scandal neprovocat de mine... am împărţit celula cu un negru, trompetist de mare talent, care şi-a ucis soţia adulterină... gelozia este un sentiment pe care nu-l înţeleg... Otis - era numele lui - m-a învăţat să cânt la trompetă... în fine, am executat pedeapsa... Înainte să părăsesc

închisoarea, Otis mi-a oferit trompeta sa... îți va aduce noroc, mi-a spus... a avut dreptate... puțin după aceea te-am întâlnit pe tine, pe pod...

La Miami, Dennis a oferit o petrecere cu ocazia aniversării a nouăsprezece ani. Devenit euforic cu ocazia fericitului eveniment, el a oferit invitaților săi, dansatorii și muzicienii grupului, fără să uite câteva fete alese pe sprânceană - un bufet pantagruelic, o mare bogăție de băuturi alcoolice și, pentru a încorona totul, droguri la discreție. Cum el nu dispunea decât de o singură cameră, Roger i-a împrumutat apartamentul lui, mare, somptuos, cu o terasă vastă cu vedere la ocean. Mark nu a fost invitat, căci la cei douăzeci și șase de ani, era prea bătrân. Celebrarea se derula după canoanele unei perfecte orgii romane. La propunerea lui Bruce, dezbrăcarea completă a fost adoptată cu entuziasm. Spectacolul plăcut pentru ochi, i-a permis lui Roger să constate că frumusețea masculină îi furniza aceeași plăcere estetică și aproape aceeași emoție ca și cea feminină. Era oare bisexual?, s-a întrebat el amuzat. Un aspect interesant al acestei probleme i-a revenit în minte. Într-o biografie serioasă a lui Truman Capote, semnată de Gerald Clark, a fost frapat de un fragment ce evoca clipa în care bizarul Truman, încă adolescent, și-a descoperit înclinațiile evidente spre homosexualitate. Majoritatea tinerilor ce se găsesc confruntați cu revelații de această natură se tulbură, sunt înnebuniți, sunt bulversați de nonconformismul lor. Lent, progresiv, ei se obișnuiesc că sunt diferiți și în cele din urmă se acomodează de bine de rău. Truman a acceptat această situație fără să-și frângă mâinile speriat, fără să-și pună probleme. El a dovedit o curiozitate vie, o excitație plăcută și dorința de a-și aprofunda explorările în acest domeniu. Femeile au fost apoi niște prietene și aliate, concepție care trebuie că i-a adus mai târziu avantaje indiscutabile.

Roger știa că la școală o mare parte din adolescenți și prepuberi au experiențe homosexuale, dar odată ajunși la vârsta adultă majoritatea adoptă heterosexualitatea sau bisexualitatea. Homosexualii exclusivi se reduc la o minoritate tot mai activă. Relațiile lui cu Joan și Langley, cu Will în mai mică măsură, cu

fetele şi băieţii, mai mult sau mai puţin cunoscuţi, i-au arătat că plăcerea împărţită pe mai multe planuri îi poate deschide perspective seducătoare. Firul ideilor lui a fost brusc întrerupt de un incident care a luat rapid proporţiile unei catastrofe. În sala de baie, Dennis, aflat în prezenţa lui Lou şi a unei fete din grup, ce-şi aşteptau cu nerăbdare rândul, şi-a injectat o doză de heroină şi, brusc, s-a prăbuşit pe dalele de marmură, fără să dea vreun semn de viaţă.

Alarmă! Toată lumea s-a adunat în jurul lui. Panică!

Roger l-a chemat pe Mark şi i-a povestit ce s-a întâmplat. Mark a alertat pe medicul grupului, un tânăr ce acceptase acest post după ce a fost nevoit să-şi închidă cabinetul din lipsă de clienţi. Mark şi Jesse Pryce, înarmat cu trusa lui de chirurg, au năvălit în apartamentul lui Roger. Jesse îndepărtă cercul curioşilor şi îşi puse un genunchi jos, alături de corpul inert al lui Dennis. O examinare sumară, apoi dignosticul a căzut scurt:

– Supradoză! Comă profundă! Trebuie neapărat să chem o ambulanţă!

Mark îşi ridică braţele speriat:

– Este exclus! Dacă poliţia şi presa se amestecă, suntem terminaţi! Reanimează-l! Prin orice mijloace!

– Există un mijloc, dar este foarte riscant!

– Te rog să faci imposibilul, Jesse!

Medicul i se adresă lui Bruce care se afla în apropiere:

– Desfă-i pieptul!

Bruce se execută, tremurând de teamă. Jesse îşi deschise trusa, luă o seringă pe care o umplu cu un lichid incolor, apoi, fără ezitare, îi băgă acul în cutia toracică, sub sânul stâng. Dennis tresări, apoi deschise ochii.

– E salvat!, spuse Jesse. Adrenalină injectată direct în inimă... Iată că surâde... Meritâm un pahar de şampanie, nu?

Dar Dennis nu era la prima poveste de acest gen. Cu câteva luni mai înainte, la Londra, o supradoză l-a doborât în camera sa de hotel. O ambulanţă l-a dus repede la spital. La o intersecţie, maşina unui beţiv a intrat pe roşu şi a lovit violent ambulanţa. Şocul a fost atât de puternic, încât şoferul ambulanţei s-a lovit cu capul de cadrul uşii şi şi-a pierdut cunoştinţa. Medicul ce se afla în cabină, alături de Dennis, întins pe targă, a fost proiectat în

geamul lateral care i-a tăiat fața, transformând-o într-o bucată de carne sângerândă. La rândul lui, a leşinat. Dennis a căzut la pământ şi s-a lovit cu capul de peretele cabinei. Şocul a avut un efect neaşteptat. Ieşit din comă, dar încă ameţit, el a coborât cu un pas clătinat, sub ochii curioşilor adunaţi în jur, a luat locul şoferului, pe care l-a împins uşor, s-a instalat la volan şi a condus ambulanţa până la spital. Personalul uimit şi-a dat seama că este prima dată când un bolnav în stare gravă realizează o asemenea performanţă, ce ar fi meritat o menţionare specială în cartea recordurilor.

La Atlanta, personalul din serviciul de ordine care în mod normal forma un obstacol viu înaintea asaltului fanilor excitaţi ce voiau să urce pe scenă, a trebuit să intervină în forţă pentru a evacua o bandă de Hell's Angels, care voia în mod evident să provoace dezordine. În cursul scandalului, mulţi tineri au fost călcaţi în picioare. Incidentul s-a soldat cu câteva julituri şi răni fără importanţă, dar presa i-a dat amploare, făcându-i o publicitatea negativă. Un ziar ce exprima opiniile conservatoare ale bigoţilor fundamentalişti ce făceau legea în sudul profund, a cerut interzicerea grupului Osborne cel puţin optsprezece ani. „Trebuie să apărăm sănătatea morală şi fizică a copiilor noştri agresaţi de aceşti muzicieni corupţi, destrăbălaţi, perverşi, sprijinitori ai lui Satana. Să ridicăm nişte scuturi împotriva acestor vicioşi degeneraţi, care ne strică copiii. Avem datoria să strigăm: Destul! Dispăreţi! Nu abuzaţi de răbdarea noastră! Întoarceţi-vă în grotele infernului de unde aţi ieşit! Dacă nu, justiţia mânioasă a poporului se va revărsa asupra voastră!"

După lectura acestui articol, Roger a exclamat disprețuitor:

– În numele aşa-zisei morale batjocorite, Hitler, Stalin şi alţi ayatollahi au justificat cenzura, câmpurile de gazare şi condamnarea la moarte! Îmi vine să vomit!

Concertul programat la Montgomery a trebuit să fie anulat, pentru că scena montată în două zile s-a prăbuşit exact înaintea spectacolului. Nişte necunoscuţi au scos şuruburile scheletului metalic ce trebuia să se înconvoaie în momentul în care vibraţiile puternice produse de mişcările ritmice ale muzicienilor şi dansatorilor îl vor face să intre în rezonanţă. Dar operaţia prost

calculată a cauzat prăbuşirea, în timpul zilei, eveniment ce a salvat numeroase vieţi. Complicitatea paznicilor de noapte rămânea de dovedit.

Stratmore a intrat în panică. A trebuit să angajeze din nou supraveghetori, bine verificaţi, pentru a asigura securitatea materialului şi a personalului. Asta însemna un plus uriaş de cheltuieli, condiţie ce-l enerva cumplit pe manager. Dar Mark s-a arătat intransigent:

– Oamenii se tem. Vrei să ai în braţe o grevă care ar arunca totul în aer? Nu am nevoie să se mai repete aşa ceva! Pentru Dexter Corporation, Roger valorează mai mult de un miliard de dolari. Responsabilitatea ta este direct angajată!

Dar evenimentul cel mai grav s-a petrecut la New Orleans. După concert, care a avut ca de obicei un succes enorm, Bruce a ieşit singur pentru a-şi aerisi plămânii, căci spectacolul l-a istovit. La răsărit s-a constatat că el nu s-a întors la hotel. Loring şi toţi oamenii lui erau în stare de alertă. Mark îl umplu pe Stratmore cu reproşuri:

– Cum ai putut să-l laşi să iasă fără escortă? Cunoşti precaritatea situaţiei noastre! Pericolele care ne pândesc! Ameninţările care planează asupra capetelor noastre!

Poliţia, alertată de managerul general, îi informă că un cadavru al unui tânăr a fost descoperit pe o străduţă din cartierul francez. Cu capul spart, era dificil de recunoscut. Corpul se afla la morgă. Ar putea trimite pe cineva să-l identifice?

Roger a aflat înnebunit această veste. El le ceru lui Mark şi Stratmore să-i însoţească la morgă. Mark a întărit garda personală, fără să mai ceară acordul managerului. Loring i-a executat ordinele fără să discute. A înţeles că autoritatea lui Stratmore, şeful lui direct, a început să se clatine.

Un convoi de trei maşini l-a escortat pe Roger în cursul acestei deplasări neaşteptate. La morgă, Roger îl recunoscu pe Bruce după veşminte, după păr şi tatuaj - un trandafir - desenat pe braţul drept. Faţa îi era literalmente distrusă. Roger s-a întors la hotel, protejat de o gardă de corp înarmată până în dinţi. Stratmore şi Mark au mai întârziat puţin la morgă, pentru a îndeplini formalităţile legale. În aceste condiţii, şeful poliţiei locale a sosit şi a promis să se ocupe personal de anchetă.

– Asasinarea unui membru al grupului Osborne va face valuri, a spus el îngândurat. Formaţia dumneavoastră rock se bucură de o celebritate mondială, dar suscită şi critici acerbe.

Şeful poliţiei se străduia să utilizeze un limbaj ales, la înălţimea interlocutorilor săi.

– Ştiu că este şi o reclamă neplăcută pentru oraşul nostru... dar în acelaşi timp nu pot decât să deplâng imprudenţa acestui sărman muzician... precum şi lipsa serviciului dumneavostră de securitate...

Stratmore a înghiţit cu greu această lecţie de vigilenţă, care a întărit poziţia critică adoptată în privinţa sa de Mark. El îl bănuia de multă vreme de manevre de culise pentru a-l îndepărta. Şeful poliţiei nu s-a înşelat. Moartea lui Bruce, odată identificat, a început să facă valuri. Doi ofiţeri de la FBI au sosit, urmaţi îndeaproape de doi ofiţeri DEA. Afacerea a luat brusc dimensiuni neprevăzute. Când poliţia federală şi cea de moravuri de amestecă, sunt de aşteptat complicaţii. Moartea lui Bruce risca să deschidă o breşă care îi va costa scump, foarte scump...

Managerul general şi regizorul au părăsit morga.

– John, trebuie să-i anunţi pe părinţii lui Bruce de moartea fiului lor. Cum vrei să procedezi?

Brusc, mânia lui Stratmore a izbucnit:

– Sunt sigur că Bruce a fost masacrat de nişte huligani homofobi. Ştim cu toţii că îi plăcea să se travestească. A găsit ceea ce a căutat!

– Chiar dacă ar fi adevărat, crezi că asta te va dispensa să dai socoteală? Dexter nu iubeşte scandalul! Iar publicitatea făcută în jurul acestei morţi va strica reputaţia grupului!

Mark şi-a aprins o ţigară, apoi a continuat cu o nelinişte simulată:

– Şi agenţii aştia de la FBI şi DEA care-şi bagă nasul peste tot... Prezenţa lor îmi dă frisoane...

Stratmore a răspuns tot cu un calm prefăcut:

– *Sex, drog şi rock'n roll!* Această formulă explică tot!

Partenerii lui Bruce au aflat cu stupoare de circumstanţele înspăimântătoare ale morţii lui. Răceala lui Danny, care din

principiu nu se amesteca, a pălit; plonjat în dezolare, abia şi-a reţinut lacrimile. S-a dus la Roger, ce se retrăsese în apartamentul lui. L-a găsit măsurând camera de la un cap la altul. Cu pumnii strânşi, cu faţa întunecată, sângera de durere şi de mânie. Ascunsă într-un colţ, Doris îl urmărea cu ochii umezi ca şi cum ar fi vrut să-l consoleze. La intrarea lui Danny, Roger s-a oprit:

– Este oribil! Cum de l-au lăsat singur? Să rătăcească prin noapte! Nu îi voi ierta niciodată!

Danny şi-a scuturat capul:

– Ar fi trebuit să fie cruţat de acest sfârşit... A renunţat la familie, la studii, la un viitor sigur, pentru a se dedica grupului, muzicii... ţie, Roger, modelul lui... Spunea adesea că noi suntem singurii lui prieteni... cei trei muşchetari... Bruce, Will şi cu mine... Tu erai d'Artagnan... Iată că acum Bruce e mort, Will e seropozitiv... am rămas singurii supravieţuitori ai formaţiei *Happy Ones*... Îmi vine să urlu când mă gândesc că Bruce va fi trimis părinţilor ambalat ca o marfă oarecare...

– Da, suntem o marfă, Danny. Valori negociabile ce aduc mari beneficii... Dar în curând vom pune capăt acestui joc!

Îi convocă prin interfon pe managerul general şi pe regizor. Ei se prezentară imediat.

– Domnule Stratmore vreau să anulez spectacolul din această seară!

Managerul protestă:

– Imposibil! Toate biletele sunt vândute de o lună! Chiar şi cu un artist mort, spectacolul trebuie să continue!

– Nu şi grupul nostru, domnule Stratmore! Decizia mea este irevocabilă! Toate concertele programate în statul Louisiana, la Natchey, Baton Rouge, Alexandria, Lake Charles, vor fi anulate în semn de protest faţă de această moarte dezgustătoare întâmplată în acest stat!

– Atenţie, domnule Osborne. Riscaţi să ridicaţi împotriva dvs. toată America profundă...

– Dacă America profundă scuză asasinatul este treaba ei. Concertele vor fi reluate în Texas. În mod normal.

– Domnule Osborne, am datoria să vă reamintesc că aţi semnat un contract cu King's Voice!

– Contract al cărui termen final se apropie! Voi avea grijă să nu-l reînnoiesc.

Mark interveni în acest moment. Escaladarea conflictului nu era de dorit. Misiunea sa nu se putea îndeplini dacă turneul, sub forma sa actuală, ar fi oprit.

– John, tinerii noştri prieteni au dreptate. Ei s-ar abate de la principii, de la raţiunea lor de a fi dacă ar renunţa la lupta împotriva violenţei, sub orice formă, împotriva prejudecăţilor care otrăvesc relaţiile dintre oameni.

Stratmore realiză că trebuie să o lase mai moale. Glumi:

– Vorbeşti de parcă şi tu ai face parte din grup.

– Deşi auxiliari, noi facem cu toţii parte din acest grup. Trebuie să ne arătăm solidari cu personalul artistic.

Managerul îşi ridică braţele:

– Bine, fie! Dar această anulare ne va costa ochii din cap!

Stratmore şi cu Danny s-au retras. Roger îl reţinu pe Mark, pentru a-i reproşa excesul de zel al echipei video, care îl urmărea peste tot imediat ce părăsea apartamentul şi îi inoportuna la fel şi pe muzicieni. Mark îi explică cu multă răbdare: „Cu ajutorul acestei mari cantităţi de imagini video, combinate cu imaginile obţinute în timpul concertelor, operatorii realizează clipuri care, luate pe viu, se remarcă prin spontaneitate şi naturaleţea personajelor, interpreţilor, muzicienilor, dansatorilor. Ele reflectă şi eforturile tehnicienilor pentru montarea scenelor, transportarea lor cu avionul sau autocamioanele. Pe scurt, specialiştii video imprimă pe casetă toată activitatea grupului."

– Dacă ar fi urmărit paşii lui Bruce, poate că această crimă ar fi fost evitată, a insistat Roger.

– Este adevărat. Dar Bruce a ieşi pe furiş. Incognitoul are inconvenientele lui.

Mark profită de ocazie pentru a-i face semn lui Roger să-l însoţească pe terasă. Asta însemna că urmarea discuţiei trebuie să rămână confidenţială.

– Te implor, Roger, să nu limitezi activitatea operatorilor video. Sub pretextul înregistrării peripeţiilor grupului, ei pot surprinde în obiectiv pe toate persoanele străine ce gravitează în jurul nostru. Accidental sau cu un scop precis. Fotografiile lor sunt apoi analizate pe calculatoarele de la CIA. Suspecţii sunt

filați de către agenții noștri. Noi suntem pe urmele unei afaceri mai importante decât traficul de droguri. Inocența ta presupusă constituie cel mai bun avantaj. Grupul și celebritatea sa constituie pentru acești oameni cel mai bun ecran, ce le permite să acționeze în voie. Cu cât se bucură de mai multă libertate, cu atât mai mult se afundă...

Lou, Roy, Jimmy, Dennis, Red, deși mai puțin apropiați de Bruce decât Roger și Danny, au resimțit greu pierderea. Dar după primele momente de durere, ei s-au gândit să profite de vacanța de patru zile pentru a se defula, la început cu reținere, apoi cu toată ardoarea de care erau capabili. Au făcut petreceri fără încetare. Beția, de alcool și droguri, și-a arătat efectele într-un fel surprinzător. În plină zi, Roy lansa de la fereastra camerei sale numeroase baloane ce aveau forma unui penis uriaș. Dennis, însoțit de o fată instalată în spatele său pe motocicletă, a intrat într-o vitrină, ca urmare a unei manevre greșite, și-a tăiat fața și a aterizat cu prietena lui printre o duzină de manechine răsturnate ca niște ținte într-un stand de tir. Lou, pe jumătate adormit după o bogată libație, a găsit în pat o fată goală, care a început să țipe că este violată. Ea a țipat atât de tare că personalul hotelului și gărzile de corp au dat buzna în cameră. Lou ar fi împărtășit trista soartă a lui Mike Tyson, dacă sistemul de supraveghere video instalat în camera sa nu ar fi înregistrat subterfugiul fetei: s-a strecurat în cameră, și-a scos hainele, s-a băgat lângă Lou beat, după care a început să țipe. Tentativa de șantaj a eșuat în mod lamentabil.

Mark a comentat vesel:

– Spionajul video are și ceva bun...

Jimmy Stewart, ce abandonase orchestra simfonică deoarece nu voia să-și piardă libertatea căsătorindu-se cu fiica șefului de orchestră, a căzut în mrejele unei fete, dure, imperioase, ce știa ce voia. Într-o seară ei au ieșit să cineze într-un restaurant din cartierul francez, însoțiți de o roșcată, Kelly, ce trăia în siajul lor. Jimmy era așezat între cele două fete „ca Isus crucificat, între doi bandiți", a spus el cu umor. Julie iubea băuturile tari, drogurile, sexul și distracția exact în ordinea aceasta. Atunci când bea bine, și asta se întâmpla destul de des, Julie devenea

scandaloasă, cicălioare şi agresivă. Comportamentul lui Kelly, ce glumea vesel cu Jimmy, i-a trezit brusc mânia. S-a ridicat şi, pe deasupra capului lui Jimmy, i-a aplicat o scatoalcă atât de puternică, încât fata s-a răsturnat cu scaunul pe un chelner ce trecea pe acolo încărcat cu platouri. A urmat o mare dezordine. Felurile de mâncare au început să zboare pentru a-şi sfârşi cursa stropindu-i pe clienţii aşezaţi la o masă învecinată. Fără să ţină cont de această complicaţie neaşteptată, Julie s-a aruncat peste Kelly, căzută la podea, şi a umplut-o cu lovituri. Kelly a reuşit să se ridice şi a tăbărât la rândul ei asupra lui Julie. Lupta a luat proporţiile unui pasionant meci de *catch as catch can* şi a făcut ravagii printre mese şi convivii ce se aflau în preajmă. Jimmy le privea consternat pe cele două tigroaice ce se băteau cu furie. Nu a îndrăznit să intervină, căci îi era teamă să nu-şi rănească mâinile, degetele sale delicate de pianist. Intervenţiile lui nu au avut niciun efect. Poliţia a sosit în forţă. Intervenţia sa bărbătească a pus capăt altercaţiei. Trioul a fost adus la post *manu militari*. Jimmy, în calitate de martor, căci toate persoanele interogate au declarat că el nu a fost decât un spectator dezolat şi pasiv al luptei de box. Dar el a fost nevoit să-şi deschidă punga pentru a plăti cauţiunea cerută de poliţie pentru a le elibera pe fetele ciufulite şi cu rochiile rupte.

Aceste incidente, relativ minore, au fost amplificate de către puritani, de anumite comunităţi religioase şi de grupurile de extremă dreaptă, care au cerut interdicţia concertelor grupului Osborne pe tot teritoriul SUA. Aceste proteste au provocat reacţia zgomotoasă a fanilor, a cluburilor sportive şi culturale din marile şcoli, a asociaţiilor contestatare şi a multor formaţii de rock care şi-au manifestat solidaritatea cu Roger Osborne şi grupul lui. Dar cel mai bun şi mai eficace sprijin a fost adus de presa internaţională, de marile reviste rock din America şi străinătate, de lanţurile de televiziune cele mai importante care au condamnat nu numai pe asasinii lui Bruce, dar şi pe autorii morali ai acestuia, reacţionari cu vederi înguste, puritani, fanatici de toate felurile, cancerul social ce rodea societatea americană şi viaţa democratică. Aceeaşi mass media a tratat cu indulgenţă şi umor năzbâtiile muzicienilor care aveau de suportat tensiunea nervoasă, epuizantă a concertelor ce se înşirau seară după seară.

De la moartea lui Bruce, Roger avea oroare de New Orleans. Îşi dădea seama că era ilogic să culpabilizeze un oraş întreg de ceea ce s-a petrecut acolo, dar impulsurile urmează o cale pe care raţiunea nu o înţelege. Concertul următor trebuia să aibă loc la Dallas, după trei zile. Roger simţea nevoia să se agite, să-şi descarce nervii, să-şi spele creierul de imaginea însângerată a lui Bruce, cu capul sfărâmat, în atmosfera saturată de formol de la morgă.

Jimmy, Dennis, Roy înnotau în plină comedie, iar Roger avea senzaţia că se afundă într-o tragedie fără nume. Ca în piesele lui Shakespeare, în care râsul face pereche cu plânsul. Concluziile lui erau colorate în negru. Nimeni nu-i mai inspira încredere. Chiar şi jocul lui Mark îi trezea un anumit echivoc. Deoarece îi cunoştea loialitatea, i-a făcut confidenţe care-l făceau atomat pe Roger complice. Roger se documentase cu privire la tactica agenţiei CIA. Infiltrare, piste false, implicare, iar odată probele primite, lovitura... Dar graniţa dintre cele două atitudini era mobilă, iar durata primei faze era nedeterminată....

Circa 500 de mile separau Dallas de New Orleans. Roger a decis să fie parcurse cu maşina. Va avea ocazia să se familiarizeze cu acest stat ce simbolizează bogăţia petroliferă a Americii. A-i vedea de aproape pe cowboy, a admira câmpiile nesfârşite, decorurile sălbatice prezente în filmele western, enormele turme de bovine, pădurile de sonde negre ce se desenau în tuş pe orizontul senin. Erau desigur şi aspecte mai puţin idilice, dar prospectele le igonorau. Roger aştepta cu curiozitate primul lui contact cu motelurile americane, prezentate în aproape toate filmele de aventuri sau în *thrillers* gen *Psychose*, a lui Hitchcok şi Anthony Perkins.

Încă de la început, Roger a ales un traseu care să folosească nişte autostrăzi mai puţin frecventate, pentru a putea privi peisajele fără a fi jenat de curgerea circulaţiei intense şi monotone. Au traversat localităţi cu nume încântătoare, adesea bizare, ca: Merryville, Lufkin, Nacogdoches, Bethel, Cayuga, Ennis etc. Nu se grăbeau. Şi-au găsit adăpost în moteluri bine întreţinute, cu camere depersonalizate ce aveau în comun televizoarele cu ecran uriaş şi care furnizau 24 de ore din 24 programele câtorva sute de canale. Luau masa în baruri-restaurant în care culoarea

locală era de recunoscut după pălăriile cu boruri largi ale texanilor, de care aceştia nu se separau niciodată. Au întâlnit chiar şi vreo trei sau patru „miliardari" texani ce rulau în nişte Cadillacuri enorme, ornate cu coarne de vite şi care etalau cu o ostentaţie ridicolă ceasuri Rolex şi lanţuri de aur, ţigări groase şi surâsuri cuceritoare. Noii bogătaşi sunt, peste tot, ridicoli.

Roger regreta imposibilitatea de a retrăi plăcerile simple ale lui Jack Kerouac şi ale prietenilor lui care rătăceau pe autostrăzi, căci coloana grupului, compus din douăzeci de limuzine şi maşini sport, nu trecea neobservată. Jimmy şi mica sa prietenă se umflau în pene într-un Porsche roşu, Dennis conducea o tânără la bordul maşinii sale Ferrari, tot roşu, iar Roy conducea triumfător un Aston-Martin verde de smarald. Danny îşi cumpărare un Lamborghini, iar Lou făcea furori cu Lotusul său alb. Mai modest, Eric aştepta nerăbdător ziua în care să aibă destui bani ca să-şi cumpere o Toyota. Red făcea aceleaşi calcule, căci el trimitea în Franţa, la familie, toţi banii disponibili. Plăcerile şi luxul mai puteau să aştepte.

Coloana era încadrată de Mercedesurile gărzilor de corp. Vigilenţa lor nu a slăbit. Au primit cu toţii un consemn drastic. Moartea lui Bruce nu fusese încă elucidată. La început a fost atribuită homofobilor, soluţie comodă, care nemulţumea pe agenţii DEA. Ei credeau că este vorba mai curând de o metodă de intimidare ce implica complicităţi la numeroase niveluri. Mark nu excludea nici el acest raţionament, dar contrar lui Roger, ce punea crima în contul fanaticilor, presupunea că responsabilitatea revenea adversarilor lui Dexter. Fără să reducă grupul la neant, voiau să-i încurce programul şi să-i paralizeze activităţile ilicite.

Mercedesul lui Loring deschidea coloana, iar o maşină cu patru gărzi de corp o încheia. El a recomandat menţinerea unei ordini stricte în interiorul coloanei, dar indicaţiile lui nu erau deloc urmate. Muzicienii care aveau maşini sport nu suportau disciplina cerută de şeful serviciului de securitate. Ei părăseau coloana şi alergau ca nişte mânji în jurul unei turme de cai. Numai Cadillacul uriaş al lui Roger şi maşinile lui Mark şi dansatorilor respectau mai mult sau mai puţin dispoziţiile lui Loring. Roger se limita la compania lui Doris, a lui Red, ce se

ocupa de ea, şi a lui Eric. Trioul, în general tăcut, îi permitea să mediteze, să privească peisajul, să se piardă în gânduri, să conceapă noi cântece şi versurile potrivite. Atunci când avea chef de vorbit, el găsea un auditoriu atent şi interlocutori inteligenţi şi originali. Eric îl amuza cu concepţiile lui ieşite din comun, cu ideile lui adesea aiurite, cu criticile lui furioase. El împărtăşea admiraţia lui Roger pentru Morrison şi îi comenta cu înflăcărare poemele, cântecele şi în special filosofia, pentru Eric, sacră.

– Viaţa sa, cariera sa scurtă, dar strălucitoare ca un meteor ce apare şi dispare, lăsând printre stele o urmă de vis, trebuie să servească ca model pentru rockerii ce vor să-şi facă meseria şi dincolo de douăzecişişapte de ani. Elvis, regele Elvis, a luat spre sfârşitul vieţii nişte dimensiuni de cotoroanţă planturoasă, încărcat de bijuterii sclipitoare şi de prost gust. Am asistat la ultimul mare concert al marelui Bob Dylan. El crescuse ca un corb răguşit. Nu puteam să cred că îl aveam în faţa mea pe acelaşi Dylan care mi-a legănat copilăria cu vocea sa magnifică. În ce-l priveşte pe Neil Young, atunci când el cântă iubirea, am o impresie penibilă. Ca şi cum bunicul mi-ar povesti despre raporturile lui sexuale cu bunica. Este complet indecent... este adevărat că există şi muzicieni care-şi păstrează o tinereţe aparent eternă, ca McCartney, Jagger, Cliff Richard. Am văzut o poză recentă a celor de la Rolling Stones. Sunt trei generaţii reunite pe un instantaneu de familie: Jagger, fiul, alături de tatăl său, Keith, şi de bunicul său, Charlie Watts...

Printr-o asociaţie de idei, termenul „tată" l-a enervat pe Eric:

– Înţeleg dorinţa lui Morrison de a-şi ucide tatăl!, a exclamat el.

– Psihologii îi dau o explicaţie ştiinţifică. Tendinţa tinerilor de a se elibera, de a respinge autoritatea tatălui, de a-şi afirma propria emancipare, de a glorifica propria virilitate, a spus Roger.

– Baliverne! Eu vorbesc de actul în sine! De a omorî, de a-l strangula pe genitor!

– Şi relaţiile mele cu tatăl meu au fost dintotdeauna tensionate, dar nu m-am gândit niciodată la fapul de a-l suprima.

–Eu, da!, a declarat Eric agresiv. Tatăl meu natural şi tatăl meu vitreg au fost cei mai mari duşmani ai mei! Din cauza lor, am petrecut ani mulţi în spatele gratiilor! Sunt sigur că Morrison nu a brodat teorii în jurul voinţei de a-şi ucide tatăl.

– Tatăl lui era un foarte onorabil amiral.

– Nu se ştie niciodată ce se petrece în spatele pereţilor unei foarte onorabile case ce adăposteşte o foarte onorabilă familie. Tu ai auzit vorbindu-se de Cenci? Copiii Cenci care şi-au ucis părintele? Nu ai scris un cântec despre micuţul Eric, omonimul meu, care s-a sinucis pentru a evada din viaţa sa de rahat?

Coloana traversa un târguşor cu case curate, bine întreţinute şi cu peluze verzi în faţă. O biserică albă lansa spre cer turla sa încoronată cu o cruce ce strălucea reflectând razele soarelui de dimineaţă. În centrul oraşului, în faţa primăriei, o mică grădină publică etala nişte straturi de flori. Magazine, baruri şi indispensabilul Mc'Donalds o înconjurau. Străzile erau însă goale. Un decor de film, se părea, care aştepta doar pe actori şi pe tehnicieni ca să înceapă filmările. Coloana a luat-o la dreapta, urmând indicatoarele rutiere. Spre ieşirea din mica localitate, maşinile au fost oprite de un nebun care bloca drumul, aruncând cu pietre în ferestrele unui imobil cu două etaje, ce avea aspectul unei clinici. Nişte pancarte erau agitate în vânt: „Avortul! În afara legii!", „Biserica interzice avortul!", „Avortul este o crimă!", „Nu ucideţi copiii concepuţi!", „Avortorii asasini!", „Moarte ucigaşilor!"

Două femei relativ în vârstă s-au apropiat de maşina lui Roger:

– Strigaţi cu noi! Avortori asasini! Avortori asasini!

Câţiva poliţişti încercau fără convingere să delimiteze manifestanţii. Roger văzu un şerif bondoc, cu picioarele sub forma unei paranteze, ce se aplecă la portiera maşinii lui Loring. După un scurt dialog, Mercedesul lui Loring s-a întors. El făcut un semn celorlalte maşini să-l urmeze. Uriaşul Cadillac trebui să facă manevre multiple ca să se înscrie pe o întoarcere de 180 de grade pentru a executa consemnul şerifului. Coloana se angajă pe altă rută, lungă şi proastă, pentru a ieşi în cele din urmă la drumul ce-i conducea la Dallas.

– Aţi văzut?, se adresă Roger însoţitorilor lui. Toată circulaţia deturnată pentru că şeriful, care nu vrea să-şi piardă popularitatea şi apropiatele alegeri, se supune cerinţelor unei turme de nebuni. Sunt sigur că cele două femei care ne-au vorbit participă cu aceeaşi energie la manifestaţiile feministe. Ele cer drepturi pentru femei, dar în acelaşi timp le interzic să dispună de pântecele lor. Contradicţie flagrantă! În acest fel, toată lumea este manipulată de nebuni. Noi urmărim acest moment convinşi că vom fi capabili să schimbăm moravurile graţie cântecelor noastre. Am lansat o provocare nebunilor.

– Am reuşit să-i trezim pe tineri!, spuse Eric pe un ton hotărât.

– De câtva timp am impresia că jocurile sunt false. Adulţii - politicieni, birocraţi, bancheri, teoreticieni - tolerează cultura noastră, muzica noastră, entuziasmul nostru, dinamismul, asimilând mulţimea, pentru a menţine vechiul edificiu, absorbind complet ceea ce noi am adus nou, dar asezonând totul după gustul şi interesele lor. Ei îşi apropie muzica noastră şi au dirijat-o spre studiourile de televiziune transformând-o într-o sursă de beneficii imense. Cântecele noastre nu mai sunt disprețuite. Mass-media vorbeşte de ele. Apoi ei s-au interesat de moda pe care o lansăm noi. Adulţii au adoptat-o. Bluzele, blugii, cămăşile în culori vii, pantofii de sport, puloverele cu mânecile înfăşurate neglijent în jurul taliei şi colanţii tinerelor au pătruns în forţă în garderoba adulţilor. Asta îi face mai tineri la un preţ mai ieftin. Marile case de modă au simţit şi ele de unde bate vântul. La rândul lor, au cedat tentaţiei, cu atât mai mult cu cât noua linie aduce venituri mari. Fotografii lui Mowby mă urmăresc peste tot. Chiar şi în timpul turneelor. Stratmore nu protestează. Fotografia mea în toate revistele de modă aduce profit imaginii mele de marcă şi indirect face publicitate grupului şi turneului.

Roger surâse, aducându-şi aminte de ceva simpatic.

– La Miami, am primit vizita domnului Mowby, sosit special de la Londra pentru a-mi vorbi despre un subiect care, spunea el, îl preocupă în mod particular. „Eu îmi puneam adesea întrebarea următoare: oare Marky Mark a creat gloria chiloţilor Calvin Klein, sau chiloţii Calvin Klein au creat gloria

lui Marky Mark? În orice caz, mariajul între chiloți și Marky Mark a dat o lovitură mediatică formidabilă. Dacă, de exemplu, am purta pantaloni de tenis, chiloții ar trebui să treacă peste pantalon la centură, pentru a se descoperi sigla lui Calvin Klein. Chiloții ar trebui să iasă din pantaloni chiar și în partea de jos, pentru a-l face pe purtător mai sexy. Înțelegeți? Asta dă niște idei ticăloase. Atunci, mi-am spus eu, de ce i-aș cere lui Roger Osborne, supermodelul meu favorit, un mic efort. A lansa, grație farmecului său, un chilot care să fie purtat peste pantalon?" M-ar face ridicol, i-am răspuns. El a schițat o grimasă dureroasă: „Un milion nu ar putea influența favorabil decizia?" Am cântărit ce este în favoare și ce este împotrivă... „De lire?", am întrebat. „Natural!", a răspuns... M-am gândit la propunerea asta și am ajuns la concluzia că prostia umană nu are limite. „Două!", am spus... El a studiat afacerea. „De acord!" „Am glumit, domnule Mowby", i-am spus. El mi-a aruncat o privire tristă, plină de reproșuri. „Vă propun să fiți inițiatorul unei revoluții vestimentare, și mă refuzați..."

Fața lui Roger reflecta amărăciunea, descurajarea.

– Acest dialog aparent comic disimulează o tristă realitate. În zilele noastre, ceea ce se numește contracultură tânără este acceptat. Ne furnizează bani, ne permite să sărbătorim când vrem și când nu vrem, ne acordă plăceri la discreție, o intrare triumfală în lumea filmului și a televiziunii, ne bate prietenește pe spate, ne surâde cu indulgență, dar cu o condiție: a juca rolul de marionetă trasă de sfori... Nu se cere însă o docilitate completă... canarii dintr-o colivie au toată libertatea să sară de la un perete la altul, după cum doresc, să ciugulească grăunțele sau să bea apă la orice oră... ni se admit năzbâtiile, extravaganțele, chiar și excesele sexuale, căci prostiile servesc publicității și multiplică - prin mijloace deturnate - beneficiile patronilor... dar atenție! Nu vă atingeți de politică... cum era la Veneția în timpul dogilor: viața se confunda cu plăcerile aurite, toată lumea dansa, cânta, practica furios jocurile de noroc, făcea amor și purta măști pentru a face mai picante întâlnirile, aventurile, visele... dar odată ajunși la niște secrete de stat, curioșii erau trimiși la închisoare sau sub gloanțe..

Roger a izbucnit în râs... un râs fără bucurie...

– Dacă dintre noi se ridică un rebel, pedeapsa vine nemiloasă... Boy George sau Sinead O'Connor au cunoscut trăsnetele *establishment*-ului... acum este rândul lui Michael Jackson.... orice armă este bună pentru a-i lovi pe rockerii care au trezit mânia celor mari... A protesta?... Da... este şic a protesta... şi mai ales să nu se atace persoanele puternice... Suntem manipulaţi cu o artă desăvârşită...

Red a întrerupt această filipică, stupefiat:

– Şi ai refuzat două milioane de lire? Adică vreo patru milioane de dolari?

– Aproape!

– Este incredibil! Pentru aceşti bani, mi-aş fi lăsat şi p... să iasă afară din chiloţi!... Fără vreo teamă de ridicol!

– Meningele sale lucrează cu o anumită întârziere!, spuse Eric maliţios.

– Deci, ai refuzat?, insistă Red? Fii sincer! Ai refuzat?

– Eh!... nu ştiu...

Roger găsi diversiunea lui Red utilă şi oportună. Încălzit de subiectul atacat, el vorbise deja prea mult. Mark avea dreptate: să nu ai încredere în nimeni şi în nimic. El avea încredere în Eric şi Red, emulii lui. Dar setea lor de bani, de altfel întemeiată, îi făcea vulnerabili în faţa tentaţiilor. Apoi, microfoanele... El înota în plin roman de aventuri, de spionaj şi de groază...

Seara, ajunşi la Dallas, Roger îi telefonă lui Will, care i se păru deprimat, descurajat, plin de gânduri negre. Roger îi comunică veştile senzaţionale, şi anume că în presa americană, în special în *Spin*, o revistă cu o mare difuzare, el găsise câteva articole semnate de cercetători de renume mondial care pretindeau că relaţia cauzală dintre HIV şi SIDA trebuie să fie pusă sub semnul întrebării. Specialiştii au constatat că la mai mult de şase mii de bolnavi de SIDA, analizele de sânge au arătat absenţa virusului HIV. Pe de altă parte, persoane atinse de HIV trăiesc opt sau nouă ani fără să dezvolte boala SIDA. În anumite familii, soţul este bolnav de SIDA, în timp ce soţia nu este infectată, sau viceversa. Populaţiile ce trăiesc în mijlocul pădurilor ecuatoriale au virusul HIV în sânge, generaţie după generaţie, fără să prezinte semnele îmbolnăvirii.

– Nu sunt doctor, Will, nu fac decât să repet ceea ce am citit. Te rog să îi spui tatălui tău. El va şti să-ţi explice mai bine decât mine aceste fenomene, care ridică atâtea enigme, pentru a separa adevărul de fals. Aici, toată lumea aşteaptă cu sufletul la gură experimentarea vaccinului franţuzesc şi sper ca într-un viitor apropiat SIDA să fie învinsă, să intre în domeniul amintirii.

Roger auzi oftatul lui Will, care a răspuns cu un ton liniştit:

– Sunt la curent... Dar specialiştii sunt sceptici... Tatăl meu încearcă să mă încurajeze, ca şi tine de altfel... Dacă trebuie să mor, nu fac decât să-mi urmez destinul...

– Destinul?... Ce formulă vagă! În realitate, noi ne construim destinul! Noi purtăm toată răspunderea pentru acţiunile noastre! A culpabiliza destinul pentru ceea ce ni se întâmplă este cel puţin naiv... În fine, nu uita apelul meu pentru turneul brazilian! Vom urma aceeaşi cale! Prezenţa ta este necesară!

În timpul concertului din Dallas un scandal a izbucnit între o bandă de motociclişti îmbrăcaţi în haine de piele şi un grup în blugi şi veste franjurate. Motocicliştii au pretins că nu pot vedea spectacolul din cauza pălăriilor texane cu boruri largi. Doi adolescenţi au fost atât de brutal loviţi că a trebuit să fie spitalizaţi. Poliţia şi paznicii au intervenit şi au operat numeroase arestări.

Presa a comentat acest incident într-un fel contradictoriu: pentru Osborne, respectiv împotriva Osborne. Ziarele care l-au criticat au primit mii de scrisori de protest. Pentru a nu-şi pierde cititorii, criticii au fost nevoiţi să-şi modereze tonul şi chiar să treacă de partea cealaltă a barierei. Numai presa locală ce supravieţuia graţie susţinerii comunităţilor ataşate de princpii învechite a continuat să-şi verse fierea.

Roger le ignora în cunoştinţă de cauză. Ciocnirile repetate cu detractorii l-au întărit. Ca şi Madonna, el practica excesele, cuvintele licenţioase şi impudoarea ce exasperau ligile puritane, dansatoare şi dansatori aproape goi, muzicieni care masturbau cozile chitarelor şi îşi atingeau organele sexuale în felul lui Michael Jackson. Grupul simula felaţiile şi copulaţiile în plin spectacol. Cântecele ridicau în slăvi sexul şi libertatea de a face dragoste sub toate formele...

Dallas, Houston, San Antonio....

Grupul a părăsit Texasul şi s-a îndreptat spre Mexico-City. De data asta cu avionul.

Texasul îi evoca lui Roger filmele de cowboy cu lupte între apărătorii ordinii şi răufăcători. În timp ce Boeingul tăia cerul, jos de desfăşurau peisaje mexicane exotice şi pline de culoare. Roger - cu capul plin de istorie - evoca execuţia tragică a împăratului Maximilian, trăsăturile eroico-comice ale lui Pancho Villa, dictaturile şi revoluţiile care se înlănţuiau sângeroase. Mexicul îi trezea şi sentimentele dureroase, legate de Will şi boala sa. Se întreba cât timp vor rezista Statele Unite asaltului tot mai puternic exercitat de populaţiile de la sudul frontierei sale, asaltului încă paşnic pe care întreaga lume occidentală îl suferă fără să-l poată indigui...

La Mexico-City, Roger a primit o veste bună. Cel mai recent album, *La voie lactée jaillit de ma cobra*, în ciuda conotaţiilor obscene, după cum credeau cei din Ligile decenţei, a raportat 90 de milioane de dolari. O performanţă fenomenală! Veniturile lui Roger se cifrau la şapte milioane de dolari.

Mark l-a felicitat:

– În mai puţin de trei ani, vei aduna o avere personală de 200 de milioane de dolari. O nouă propunere de la Hollywood tocmai s-a adăugat celor precedente. Studiourile Sunderland-Beauclair îţi oferă cinci milioane pentru un rol principal în filmul *Infernul viselor*, ce are un buget de 80 de milioane de dolari... Aş vrea să fiu în pielea ta, Roger!

Seara, după spectacol, Roger primi în cabina sa vizita neaşteptată a unui personaj de circa treizeci de ani, ce purta un costum în trei piese, bine croit, bleumarin, nepăsător în faţa căldurii tropicale a oraşului. Fruntea prematur dezgolită, ochelarii, buzele subţiri şi gravitatea de pe faţa sa îi dădeau aerul unui intelectual aspru, sever sau a unui cioclu plin de demnitate. Stratmore şi cu Mark, îmbrăcaţi amândoi în alb, îl flancau. Noul venit îi întinse lui Roger o mână moale şi surâse cu condescendenţă. În jurul său plutea mirosul unui parfum bărbătesc foarte scump.

– Mă numesc Harod Dexter Jr. Nu am avut până acum ocazia să vă cunosc personal, căci King's Voice nu intră în competenţa

mea. Tatăl meu şi cu sora mea îşi rezervă în exclusivitate industria spectacolului. Dar cum tatăl meu este la ora actuală reţinut cu nişte afaceri care cer prezenţa sa la Londra, el m-a însărcinat pe mine să iau legătura cu dvs. Sora mea, Myra, m-a rugat să vă transmit complimente.

– Mulţumesc, domnule Dexter Junior!

Tonul lui Roger îşi păstra răceala protocolară. Afla pentru prima dată de existenţa acestui tânăr membru al clanului Dexter. Politicos, îl invită să ia loc. Vizitatorul luă loc şi puse picior peste picior. Îşi încruntă sprâncenele. Acest boboc oare nu ştie că termenul „Junior" se foloseşte numai în limbajul curent? Sau îl foloseşte cu o intenţie care vrea să rănească? Reuşi să-şi dismuleze iritarea, apoi abordă obiectul vizitei sale:

– Domnul Dexter m-a rugat să vă reamintesc despre contractul pe care îl aveţi cu King's Voice, care se apropie de termenul final. Aşa că v-am adus un nou contract pentru următorii trei sau cinci ani, după cum preferaţi. Veniturile dumneavoastră vor fi majorate cu zece la sută. Mai mult, vă garantăm un venit anual de 60 de milioane de dolari.

Îşi deschise geanta diplomat, arătă un formular deja semnat de Harold Dexter şi i-l înmână lui Roger.

– Vreţi să-l semnaţi? Condiţiile financiare sunt foarte avantajoase pentru dvs. şi pentru grup. Numai Prince, Madonna şi Michael Jackson beneficiază de astfel de condiţii. Pentru Jackson viitorul este un pic înnorat. Probabil că veţi lua locul lui în *topuri*, spuse el cu un mic surâs, ce se voia agreabil.

– Scuzaţi-mă, dar trebuie să intru în scenă! Lăsaţi-mi aici contractul! Îl voi citi după spectacol!

Dexter îl privi contrariat. Îşi dădea seama că acest comportament arogant al lui - care era obişnuit pentru el - nu a jucat în favoarea sa.

– Evident, este dreptul dumneavoastră, domnule Osborne! Mâine dimineaţă, la răsărit, eu voi pleca spre Londra. Aveţi tot timpul în această noapte să studiaţi contractul. La revedere, domnule Osborne.

O nouă strângere de mână, apoi Harold Dexter Jr. se retrase vizibil indispus, urmat de Stratmore şi de Mark, care nu au apucat să deschidă gura...

Concertul se derulă fără evenimente. Fanii rockului au aceleaşi reacţii entuziaste peste tot în lumea civilizată. Tinerii mexicani aplaudară cu putere şi încântare, cu atât mai mult cu cât un dansator era de origine mexicană. Numele lui Roger şi al lui Pablo Martinez fură scandate în cor. Roger îl invită pe dansator - foarte impresionat de aceste ovaţii - alături de el, în avanscenă. Publicul era în delir, gata să ia cu asalt scena pentru a-şi îmbrăţişa favoriţii. Când Roger se întoarse în culise, îl găsi aici pe Mark, care îl aştepta neliniştit.

– Te voi conduce la maşină. Singurul moment în care îţi pot vorbi fără martori şi fără teama de microfoane. Dexter a fost jignit de primirea ta.

– Cu atât mai rău pentru el! Va fi şi mai jignit când va vedea că refuz să-mi pun semnătura pe acest contract. Mă gândesc de multă vreme să mă dispensez de serviciile firmei King's Voice.

Mark îi privi speriat:

– Nu poţi să-mi faci aşa ceva... mie, prietenul tău! Vei compromite toate eforturile noastre! Indivizii pe care îi vânăm vor scăpa. Operaţia va fi distrusă! Asta vrei?

– Că tu îi manipulezi pe acei oameni, este treaba ta! Că tu vrei să manipulezi grupul, este treaba mea! Să-l previi pe Stratmore! El va şti să mă scuze în faţa Juniorului!

Cu casca în mână, şoferul a deschis portiera. Doris, deja instalată înăuntru, lătra fericită... Reîntors la hotel, Roger fu primit de Red, care îi aducea excitat ultimii saci de corespondenţă primiţi în acea zi.

– Printre miile de scrisori semnate de fanii care te adoră, iată câteva perle: trei milioane de dolari pentru o publicitate de trei minute propusă de o firmă de maşini japoneze; nominalizarea pentru Music Academy Award; nominalizare pentru *Best Video of the year*; atribuirea celui de-al şaptelea disc de platină pentru *Playing with Eternity* şi cel de-al unsprezecelea pentru *Never say forgive me*; o scrisoare de la mama ta, care te roagă să compui muzica pentru baletul intitulat *Toamna în Grădina Tuileries*; o telegramă de la mama ta vitregă prin care eşti rugat că-i trimiţi urgent un cec de 500 000 de lire şi în fine o ofertă de 50 000 de dolari de la un oarecare William Pennell, care te imploră să-i vizitezi fiul, Bob, bolnav de SIDA şi spitalizat într-o clinică din

New York. Bob îşi petrece întreaga zi ascultând muzica ta şi privind clipurile tale. El îşi permite acest lux, căci nu împarte camera cu nimeni. Are doar cincisprezece ani.

– Răspunde-i domnului Pennell că voi merge să-l văd pe Bob cât mai curând posibil. Să îşi păstreze banii pentru tratamentul medical.

– Domnul Mowby cere reînnoirea contractului tău!

– Şi el? Să mă lace în pace! Toate aceste coaie bătrâne mă vor duce la închisoare!

Red şi-a pus mâinile la urechi, simulând o pudoare ofensată:

– Tu? Puristul? Un asemenea limbaj?

– M-au manipulat destul! Gata! S-a terminat!

Brusc, izbucni în râs:

– În ce priveşte limbajul, am avut maeştri competenţi: tu, Jimmy, Eric, Roy...

– Lou?

– Nu! El nu este un maestru decât în argoul francez. Nu a avut timp să se familiarizeze cu cel american. Pe când tu, da!

Loring a mobilizat echipa de noapte. Zece oameni care trebuiau să-l escorteze pe Roger şi pe colegii lui la discotecă. Cele treizeci de gărzi de corp s-au împărţit în trei echipe, care vor lucra douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Moartea lui Bruce l-a luat pe nepregătite. Brusc, în timpul nopţii, nu numai Roger, dar şi ceilalţi muzicieni şi în special dansatorii, se strecurau singuri afară din hotel, înşelând vigilenţa gărzilor de corp. Loring avea misiunea de a asigura securitatea în timpul spectacolului şi după, dar nu de a fi temnicerul lor. Pe Roger el reuşise, de bine de rău, să-l urmărească fără ca el să-şi dea seama. Moartea lui Bruce nu numai că a compromis reputaţia şi credibilitatea organizaţiei sale, dar putea să ducă la rezilierea contractului cu grupul Osborne. Se mira că nu a fost deja dat afară până acum cu toţi oamenii...

Roger şi prietenii lui vor petrece o noapte efervescentă în atmosfera supraîncărcată de electricitate de la *Los Diablos*, o discotecă *in*, a cărei cotă de popularitate este foarte ridicată. În onoarea oaspeţilor, DJ-ul a pus multă muzică interpretată de

formația Osborne. Reporterii anunțați de direcția localului, mereu avizi de publicitate, au sosit urgent, trecând peste culoarea roșie a semafoarelor. În mijlocul mulțimii excitate ce se învârtea în jurul lui Roger ca un disc de foc, era imposibil a se obține interviuri. Presa a trebuit să se mulțumească să ia instantanee care vor face în ziua următoare deliciul cititorilor. O fată din grup ce făcea striptis complet, un dansator ce simula o felație cu un coleg de echipă, Jimmy cu mâna pusă pe sexul unei fete, Dennis care urina lângă un perete, fără să țină seama de curioșii care s-au strâns în spatele lui în semicerc uimiți de acest spectacol, gărzile de corp vigilente, aparent pierdute în acest Bedlam mexican, Eric gata să dea un pumn unui tip care îi atinsese părțile intime, Roy plângând pe umărul unui băiat fardat strident, Roger ce golea o sticlă de whisky, Lou care se lăsa masturbat de către o tânără necunoscută... Operatorii video au surprins de asemenea o scenă impresionantă... cu toți membrii grupului reuniți și vărsând o picătură de vin în memoria lui Bruce... După acest moment de reculegere, isteria se declanșă din nou, vijelioasă, convulsivă. Ritmul greu, percutant de rock, globurile cu mii de oglinzi minuscule, luminile verzi, roșii, portocalii, albastre și albe se încrucișau vertiginos... o beție de sunete și culori...

Sub aspectul său de personaj imperturbabil, Loring masca o îngrijorare crescândă. Intrarea în sală deversa neîntrerupt clienți tineri și mai puțin tineri. Se putea presupune că prezența lui Roger Osborne la *Los Diablos* a fost deja anunțată în toate cele patru colțuri ale orașului. Dansatorii, lipiți unii de alții, se agitau ca o masă vâscoasă, într-un spațiu din ce în ce mai mic. Loring - vechi polițist, mereu neîncrezător - se temea de ce e mai rău. Uciderea lui Bruce nu se datorase unei altercații ocazionale. Un pericol nedefinit parcă plutea în aer. Mirosul lui îl avertiza că trebuie să se pregătească pentru orice eventualitate. Roger pipăia o fată, care îi lingea excitată urechea și îi băga mâna, ușor ezitantă, între picioare. Brusc, Loring remarcă un tip tânăr, neras, care se fofila prin aglomerație, pentru a se apropia de masa lui Roger. Fața lui era impenetrabilă, ceea ce îl făcea și mai suspect. Să fi fost el prietenul gelos al fetei care se lăsa pipăită de interpret? Avea el alte intenții? Toate privirile se concentrau spre Roger, steaua, idolul tinerilor. Priviri pline

de admirație, de iubire, de invidie, de lubricitate, de gelozie.. privirea albă, fără expresie și totuși fixată asupra unei persoane foarte importante ridică probleme gărzilor de corp...

Loring știa să dea și să primească mesaje grație unui sistem de semne, mai precis decât orice cuvânt. Peter Steel, în stare de veghe, cu alura calmă a tigrului care-și adulmecă prada, înțelese ușor mișcarea din ochi a șefului și, fără să-și încordeze mușchii, reuși să se plaseze în spatele tânărului neras. Colegii lui intrară în alertă. Mâinile lor se deplasară spre armele ascunse la subsuoară. La nevoie, ei le vor utiliza fără să țină seama de îmbulzeală. Trăgători de elită, ei ar putea lovi fruntea unui eventual agresor fără să atingă pe cei apropiați. Riscul era desigur prezent, dar dacă erau nevoiți să tragă, scenariul era bine cunoscut. Individul observat se prăbuși pe spate după ce făcu un ușor salt în spate. Panica se declanșă oarbă. Majoritatea oamenilor se aruncară la pământ. Restul se precipitară spre ieșire. Femeile scoaseră țipete disperate. Pentru ce țipau? Dezordinea nu servește la nimic. Dacă autorul unui atentat eșuat are complici, lucrurile se pot complica. Focurile încrucișate fac adesea victime inocente, căci tirul devine incontrolabil...

Tânărul neras continua demersurile lui de apropiere. Înainta pas cu pas, ca o fiară gata să treacă la atac... apoi își băgă mâna în buzunarul interior al vestei de culoare albastră. Peter sări asupra lui și cu o singură mișcare de învăluire îi bloca brațul. Un singur moment și pistoletul lui Loring și al oamenilor lui ar fi ieșit și s-ar fi descărcat asupra suspectului. Dar în ultimul moment, Peter Steel introduse mâna în interiorul buzunarului și scoase... un pachet de Chesterfield... Tânărul neras, uimit de această îmbrățișare insolită, privea peste umărul gărzii de corp, care izbucni în râs...

– Aveam chef de o țigară, un chef nebun, spuse Steel surâzând... iar când am văzut că vă căutați pachetul, mi-am spus: este momentul să acționez!

Un bărbos, cu cascheta înfundată pe frunte, îl apostrofă replicând:

– Nu ești puțin pederast? Pretextul a fost găsit repede!

I-a arătat cu un gest un pederast cu sâni falși, bogat fardat, ce plângea lipit de un zid.

– Ea s-ar descurca mai bine! Haideți! Curaj! Abia așteaptă!

– Mi-a fost atât de frică!, a spus fata-băiat cu o voce ușoară. Săptămâna trecută, o glumă asemănătoare s-a soldat cu trei morți și opt răniți! Sunt o persoană sensibilă! Violența mă oripilează!

În dimineața următoare, Roger se trezi în patul său alături de o fată goală, foarte frumoasă, cu corpul subțire de manechin, dar care îi era complet străină. Fata dormea în continuare, cu capul sprijinit de umărul lui. I se sculă....

Oprit în fața ușii deschise, cu mâinile în șolduri, Mark, îmbrăcat în haine de piele, îl privi râzând:

– Ai catargul în vânt! Din nefericire, trebuie să-ți pui repede hainele! Avionul va decola într-o oră!

Roger protestă:

– Mă așteaptă dușul! Și nu voi pleca fără să fi luat micul dejun!

– Toate aceste servicii sunt la dispoziția ta la bordul avionului!

Fata deschise ochii, oftă, se întinse cu voluptate, apoi își plimbă mâna finuță pe sexul lui sculat.

– Straşnic stindard!, exclamă ea.

– Nu! Stop!, țipă el. Tu vrei să mă masturbezi înaintea lui Mark?

– Dacă este puțin voyeur, va aprecia spectacolul! Aș putea termina operația în avion!

Mark a izbucnit în râs:

– De ce nu? Ai pașaportul vizat pentru Venezuela?

– Nu...

– Atunci Roger se va bucura de compania ta, la propriu și la figurat, data viitoare...

Orgasmul lui Roger explodă ca o adevărată fântână arteziană. El se eliberă din brațele care încercau să-l mai rețină puțin și sări jos din pat.

– Oare am făcut dragoste azi noapte?

– Da! O dată! Erai prea beat! Apoi ai adormit... Un somn agitat... Pronunțai niște nume... Am reținut doar pe cel al lui Danny...

Roger îşi trase cămaşa. Luă ceasul Rollex de aur ce se afla pe măsuţa de la capul patului şi îl oferi tinerei, care îl acceptă uimită.

– Eşti formidabil, Roger!

– Şi tu? Cum te numeşti?

– Jimmy! Un nume de băiat! Mama mea voia un fiu. Atunci m-au înţolit în băiat şi mi-au dat numele de Jimmy.

S-a îmbrăcat repede, ca şi cum nuditatea sa i-ar fi făcut brusc ruşine. Poate că îi era teamă să nu i se ia ceasul...

– Ieri seară a avut loc o falsă alertă, spuse Mark. După aceea, m-am distrat cu Loring. Numai Stratmore pretindea că trebuie să ne ţinem după gărzile noastre. De câtva timp, mi se pare foarte bizar... În fine, grăbeşte-te!

În drum spre Caracas, avionul survola Marea Antilelor, un spectacol paradisiac, cu faţete multiple, de un exotism delirant. O vastă câmpie albastră, lichidă, montată cu smaralde brute. Yachturi cu pânze albe, pacheboturi de croazieră, şi ele albe, şi pescăruşi albi se balansau pe aripile vântului. Un petrolier de culoare închisă, lung ca un vierme, urâţea peisajul acesta idilic.

Roger era vesel. Prima dată după moartea lui Bruce, o moarte ce l-a marcat profund. Îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să se elibereze de aceste idei negre care-l invadau din nou. Încercă să se concentreze asupra nopţii trecute în compania lui Jimmy, fata cu nume de băiat. Nu reuşi să-şi scoată din inconştient nici o amintire. A frâna gustul pentru băuturile tari ar fi fost o soluţie. A bea un pahar cu apă atunci când organismul cere whisky. Procedeu drastic, neplăcut. Pusese capăt relaţiilor sale cu cocaina, interlocutor seducător, acaparator şi dominator. Le înlocuise cu coniacul apoi cu whisky, parteneri mai puţin exigenţi, dar care profitau de slăbiciunea lui pentru a-şi impune prezenţa la ore nepotrivite. Dimineaţa şi chiar în timpul spectacolului. Rockerii au obiceiul să păstreze la îndemână o sticlă de suc, pentru a-şi uda gâtul. Dar sticla lui conţinea whisky tăiat cu puţină apă...

Oraşul Caracas îşi profila la orizont turnurile sale înalte colorate în purpuriu spre soare, care trăgea pe faţa sa obosită

codița brodată de vârfuri montane. Văzută de sus, capitala Venezuelei avea aspectul unui oraş mediu nord-american, cu grupul său de zgârie-nori plasat în centru. Văzute de aproape, lucrurile stăteau altfel...

Primirea de la aeroport se derulă după un program devenit deja rutină, în ciuda proporțiilor importante. Mii de fani, reporteri, televiziune, poliție, cordoane de poliție, cortegiu de limuzine, şoferi în livrea, gărzi de corp, reprezentanți ai autorităților municipale... toată partea vizibilă a unui turneu... erau desigur şi factori invizibili... cum erau agenții DEA şi CIA, traficanții de droguri, indivizii dubioşi, căci ei ştiau să se facă invizibili, în ciuda prezenței lor materiale...

Acum Roger era prevenit... Manipularea continua, tot mai greu de suportat... el era prea sensibil, prea inteligent, ca să nu observe presiunea care se exercita asupra grupului într-o manieră insidioasă, neîntreruptă, insistentă...

Coloana de maşini traversă centrul oraşului Caracas, aglomerație citadină cu pretenții de mare oraş occcidental. Asemănare destul de fidelă, dar cu o singură excepție. Contrastul dintre bogăție şi mizerie, mai evident ca oriunde, era datorat poate exotismului ambiant. *Mixtum compositum* arhitectural - cu influențe indiene, spaniole, nord-americane sau franceze - ca şi varietatea vestimentară, a costumului folcloric de *grunge* rock, accentuau această diferență, ce nu era totuşi lipsită de farmec. Atmosfera, ce părea proprie sud-americanilor, era de natură să calmeze angoasele.

Un tânăr venezuelan, ataşat de persoana sa în timpul sejurului la Caracas, numit Pedro Vasconcelos, era aşezat lângă şofer şi din timp în timp îi furniza prin telefon informații care l-ar fi putut interesa pe ilustrul şi foarte tânărul oaspete. Ghid perfect, el vorbea despre monumentele oraşului, despre ştirile cele mai remarcabile, fără să uite de emoția pe care concertul lui Roger o suscitase printre adolescenții venezuelani.

– Tocmai am fost anunțat, domnule Osborne, că miile de adolescenți care s-au adunat în fața hotelului pentru a vă saluta au obligat autoritățile să devieze circulația....

Brusc, un zgomot asurzitor al unei deflagrații îi întrerupse discursul. O bucată de metal lovi geamul din spate al maşinii,

dar fără a răni pe cineva. După primele momente de confuzie, Roger şi cu însoţitorii lui îşi dădură seama că cea de-a doua maşină a coloanei a sărit în aer, fiind sfărâmată în bucăţi şi semănând distrugere şi moarte de jur împrejur.

– Doamne, Dumnezeule!, strigă Red. Danny şi Jimmy erau în această maşină!

În stradă, panica era în toi. Oamenii alergau, ţipete tăiau aerul.

– Opriţi! Opriţi!, urlă Roger, care deschise portiera şi sări din maşină imediat ce limuzina s-a oprit.

Urmat de Red, Eric şi Vasconcelos, el se îndreptă spre locul tragediei. Trecători surprinşi de explozie zăceau însângeraţi pe trotuar. O camionetă albă, ce servise drept capcană, era redusă la un morman de fiare înnegrite. Limuzina lui Danny, proiectată în partea cealaltă a străzii, era literalmente dezintegrată. În carcasa distrusă, corpul pasagerilor zăceau arse, aproape pulverizate. Roger privea consternat, pierdut acest spectacol dezolant. Geamurile sparte, vitrinele distruse, morţii şi răniţii accentuau aspectul tragic al atentatului. Atentatul părea să fi eşuat, căci nimic nu-i indica pe Danny şi Jimmy drept ţinta preferenţială. Nu era decât o singură explicaţie logică: inamicii lui Dexter au lansat un nou avertisment. Dacă maşina lui Roger era vizată, ei nu şi-au atins obiectivul....

Roger şi membrii grupului se strecurară în hotel pe o uşă de serviciu, pentru a evita mulţimea care păstra o tăcere stupefiată. Vestea se răspândise în tot oraşul. Stratmore, Mark şi tot statul major se reuniră în apartamentul lui Roger pentru a discuta măsurile ce se cereau a fi luate. Stratmore făcu o propunere pe care el o considera înţeleaptă: concertul trebuie să aibă loc, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Muzicienii se vor prezenta - cu fruntea senină - înaintea publicului, care va aduce un omagiu muzicienilor dispăruţi. Apoi, spectacolul se va derula după acelaşi program. O soluţie demnă de grupul Osborne.

Roger ripostă cu violenţă:

– Nici nu se pune problema! Trei muzicieni asasinaţi în cursul unei singure săptămâni! Şi doi dansatori care se găseau în maşina distrusă, James Stanfield şi John Croft, invitaţi de

Danny! Este atroce! *Ridi Pagliacio* la limitele sale! Ne vom întoarce la New York! Apoi, trebuie să reconstitui grupul de muzicieni şi corpul de balet!

Stratmore făcu o grimasă ce-i exterioriza contrarietatea.

– Să anulăm spectacolul? O sută de mii de bilete au fost deja vândute! Deja cheltuielile au atins cifre impresionante! Turneul trebuie să continue! Mark, sper că împărtăşeşti opinia mea!

Regizorul a ridicat din umăr.

– Regret, John, dar Roger trebuie să hotărască!

– Domnul Dexter va fi scandalizat! L-am anunţat la telefon despre acest atentat în care o parte din membrii trupei au căzut victime. Această crimă odioasă l-a aruncat în disperare! M-a rugat să vă transmit, vouă şi colegilor voştri, condoleanţe! Dar şi cu aceste pierderi umane suferite, trebuie să ne conformăm datoriei noastre! Din nefericire, nu ne vom putea permite nebuniile financiare pe care le antrenează refuzul vostru.

– Noi nu suntem în război, domnule Stratmore! Trebuie să ne îngropăm morţii şi să continuăm lupta! În aceste condiţii, nici domnul Dexter, nici însuşi Dumnezeu nu ar putea să-mi schimbe decizia! Scuzaţi-mă!

Căută prin agendă şi formă numărul de telefon al reşedinţei londoneze a lui Harold Dexter. O voce rece, afectată, răspunse:

– Reşedinţa Dexter. Majordomul la aparat.

– Sunt Roger Osborne. Aş vrea să vorbesc cu domnul Dexter.

– Bună seara, domnule Osborne. Domnul Dexter este absent, dar....

Un strigăt de bucurie îl întrerupse, apoi Roger, surprins, auzi la celălalt capăt al firului vocea excitată a Myrei:

– Roger, ce fericită sunt să te aud! Fericită şi îngrozită! Domnul Stratmore l-a informat pe papa despre atentatul care l-a costat viaţa pe Danny şi pe ceilalţi colegi de-ai tăi! Jurnalul de ştiri tocmai l-a anunţat. Papa a telefonat la ambasada noastră din Venezuela pentru a interveni pe lângă guvern ca să se facă repede lumină... Oh, Roger, mi-ar fi plăcut atât de mult să asist măcar la un concert de-al tău din America... Dar papa a fost atât de ocupat... Nu a avut deloc timp să mă ia cu el în Statele Unite, de la începutul turneului tău... Afaceri, afaceri, afaceri...

Mereu afaceri... Am început să urăsc afacerile... Myra oftă... Un lung suspin, care exprima o tristețe profundă, fără sfârșit... Dar și o adorație idolatră... Aș fi fericită, Roger, dacă aș putea să te văd măcar câteva clipe... Adesea mă închid în cameră și ascult discurile tale fără încetare, ori întregi... Mă trezesc la miezul nopții, pun lectorul laser în funcțiune și adorm legănată de cântecele tale....

Declarația de iubire, naivă și emoționantă, îl mișcă pe Roger, dar fără ca totuși să-i încovoaie determinarea de a nu se angaja vreodată într-o legătură susceptibilă să-i micșoreze libertatea. Rezerva sa nu excludea gentilețea și căldura amicală.

– Sunt sigur Myra că ne vom revedea în curând! Voi scrie un cântec pentru tine. Lansarea va fi făcută în prezența ta!

– Adevărat?, exclamă ea uimită.

– Pe cuvânt de interpret!, spuse el cu solemnitate comică.

– Am o noutate pentru tine, Roger! Am făcut recent un examen medical exhaustiv într-o clinică elvețiană. Specialiștii chemați să mă consulte au ajuns la concluzia că o intervenție chirurgicală ar putea avea șanse de reușită. Aș putea părăsi scaunul rulant și să merg, să mă plimb, să fac curse, să dansez sau să joc tenis. Succesul nu este totuși garantat sută la sută. Dar sunt dispusă să sufăr toate consecințele, bune sau rele... aș fi vrut să îți fac o surpriză, Roger! Să te invit la discotecă, să mă scol și să te invit la dans!

Roger înțelegea suferințele și problemele Myrei, dar era prea legat de dificultățile lui, pentru a continua un dialog de acest fel. Simțea ochii lui Stratmore holbați asupra lui și ostilitatea lui crescândă. După un schimb de amabilități, ce au avut darul de a o detensiona pe fată, conversația a luat sfârșit.

– Vă mențineți decizia, domnule Osborne?, întrebă Stratmore.

El spera că acest interludiu telefonic l-a influențat pe Roger în favoarea firmei King's Voice.

– Absolut, domnule Stratmore!

– Îmi permit să vă reamintesc că ați mai anulat două concerte. Decizia ar putea avea consecințe foarte grave....

Fruntea lui Roger se întunecă.

– Discuția s-a încheiat, domnule Stratmore!

Managerul general îl privi furios. Își dădu seama că insistențele lui ar fi inutile. Ieși trântind ușa. Roger a remarcat neutralitatea prudentă afișată de Mark. Buzele lui schițau un surâs ironic. Mark răspunse la întrebarea care nu se pusese, dar pe care expresia lui Roger o făcea elocventă.

– Nu am intervenit ca să nu înveninez atmosfera. Îți împărtășesc emoția și aprob fără rezervă hotărârea luată. Nu am vrut însă să-mi dezvălui opiniile. Știam că John va repeta cuvintele mele lui Dexter, care ar avea bănuieli asupra mea. La ora actuală Dexter este speriat, căci acest atentat a fost îndreptat, în principal, împotriva lui. A destabiliza poziția sa constituie prima fază a unei vaste operații care are ca scop distrugerea imperiului său.

Roger arătă cu un gest circular pereții.

– De obicei te ferești de microfoane!

– Nu și de data asta! Atentatul mi-a furnizat un bun pretext de a schimba apartamentul care ți-a fost rezervat. Acesta tocmai a fost părăsit de un actor american. Leslie Perkins, ofițer CIA, de care ți-am vorbit, vrea să te vadă. Te rog să nu refuzi o întâlnire care s-ar putea dovedi interesantă.

– Nu țin să am de-a face cu oamenii CIA!

Mark surâse:

– Cunosc și eu reputația lor. Adesea, ei nu sunt atât de răi. Acum situația internațională este așa de tulbure, încât CIA, DEA, M 16, SDECE și BNDE lucrează împreună pentru a apăra lumea occidentală amenințată de un pericol mortal. Nu sunt autorizat să-ți furnizez informații suplimentare. Perkins a sosit la Caracas. Vrei să-l întâlnești? Nu te va costa nimic...

– Mă voi gândi...

Roger avea sentimentul că este manipulat, trădat. Și nu era paranoia. Își cunoștea temperamentul ciclotimic ce nu degenera în psihoză, și se ridica la un nivel moderat. Acum, era bântuit de gânduri negre. Revelațiile lui Mark și morțile colegilor lui, îl înfundau în pesimism. Probitatea morală, virtuțile care i-au fost predate la școală, nu erau de fapt decât niște minciuni. Roger văzuse la televizor un film intitulat *Made in Great Britain*, care povestea viața unui *skinhead* adolescent căzut în violență

şi rasism. Educatorii, incapabili de a-l pune pe o cale dreaptă, recunoşteau inteligenţa lui excepţională, din nefericire pusă în serviciul răului. Tânărul nu înceta să-şi ţipe dispreţul pentru societatea contemporană bazată pe minciună. Mai târziu, Roger a dat de cartea uluitoare a lui John Saul, un filosof de geniu, ce analiza dictatura raţiunii în Occident, care ajungea la concluzia că societatea modernă este condusă de tehnocraţi ce fac din manipularea secretelor şi din minciună arme extrem de puternice. Faptul că persoane atât de diferite împărtăşesc aceleaşi idei, asta i se părea straniu. Şi nu erau singurii. Roger simţise efectele acestei politici asupra propriei persoane.

Avea senzaţia că trăieşte pe marginea unei prăpăstii. Imense părţi de pământ se detaşau şi se prăbuşeau în gol cu un zgomot de tunet. Terenul pe care se afla era încă ferm. Dar oare pentru cât timp?

Roger analiză situaţia grupului. Gravele complicaţii intervenite, implicaţiile ipotetice care ar putea duce la o catastrofă. Raţionamentul lui era simplu: trebuie să cunoască atât prietenii, duşmanii, cât şi pe cei neutri astfel încât să poată îngroşa rândurile unei tabere sau a alteia. Decise în cele din urmă să se vadă cu Leslie Perkins. După căderea nopţii, Roger şi Mark ieşiră din hotel printr-o uşă secretă, în timp ce de la fereastra apartamentului său, Red, îmbrăcat în alb, cu ochelari de soare fumurii pe nas, însoţit de Doris, îi saluta cu mâna pe tinerii reuniţi din nou în stradă pentru a-şi manifesta solidaritatea şi simpatia. Roger şi Mark, anonimi în blugi şi bluzoane, parcugeau o stradă aglomerată, în drum spre grădina publică în care Leslie Perkins îi aştepta.

– Te descurci foarte bine, Mark, în labirintul din Caracas!

– Explicabil! Am însoţit în Venezuela patru sau cinci grupuri patronate de King's Voice.

În trecere, Roger îşi observă portretul într-o vitrină ce îi expunea şi discurile.

– Eşti sigur, Mark, că prietenul tău nu este filat?

– Sigur! El îşi ia mereu măsuri de precauţie. Să punem lucrurile la punct! Perkins nu este prietenul meu. El m-a recrutat pentru a servi interesele CIA. Care pentru moment se confundă cu ale tale.

O fată, aparent o liceancă, se plantă înaintea lui Roger, plăcut surprinsă.

– Un autograf, vă rog, domnule Osborne!, ţipă ea.

– Regret, domnişoară, dar nu sunt Roger Osborne. Există o anumită asemănare între noi, Atâta tot!

– Scuzaţi-mă!

Fata se îndepărtă confuză. Roger oftă:

– Astăzi, îi invidiez pe tinerii rockeri care îşi pot permite luxul să se plimbe prin mijlocul mulţimii, fără a fi interpelaţi de necunoscuţi.

– Inconvenientele sunt infime în raport cu avantajele enorme ce decurg de aici, de exemplu a avea statutul de zeu viu....

– Crede-mă Mark, la ora actuală m-aş lipsi fără regret de această celebritate incomodă.

– Nu fi filistin, Roger! Nu ai putea suporta declinul....

Ei au intrat într-o grădină publică luminată cu o aparentă zgârcenie. Lampadarele erau eclipsate de vegetaţie. Leslie Perkins îi aştepta aşezat pe o bancă. Îmbrăcat într-un costum în trei piese, bine croit, cu cravată Countesse Mara şi pantofi Gucci, avea aerul unui prosper om de afaceri între două vârste. La apropierea lor se ridică. După prezentări, Roger îi spuse cu un ton ingenuu:

– Nu corespundeţi imaginii pe care eu mi-am făcut-o despre un agent al CIA.

– Este un compliment! Mulţumesc! Aici, la Caracas, eu am venit în calitate de reprezentant comercial. O dovedesc actele... Am ţinut să vă cunosc personal, domnule Osborne. Posed toate casetele şi discurile dvs. Din nefericire, ocupaţia m-a împiedicat să asist la concerte. Sunteţi cel mai mare rocker în viaţă.

– Mă flataţi, domnule Perkins! Aş putea să vă pun o întrebare?

– Vă rog!

– De ce aţi spus „în viaţă"?

– Deoarece geniile artei, în general, au murit tinere. Rimbaud, James Dean, River Phoenix, John Lennon, Gerard Philippe, Jim Morrison, pe care îl iubiţi atât de mult, sunt nişte stele martir. După cum puteţi constata, vă cunosc preferinţele, obiceiurile, preocupările...

– Mark v-a informat?

– Vă asigur că nu. Noi posedăm dosarele complete ale tuturor celebrităților.

– Mă uimiți!, surâse Roger cu maliție.

– Mă voi raporta la întrebarea... „în viață"... Da, noi vrem să vă păstrăm în viață. Prezentați un mare interes pentru noi. Un foarte mare interes...

– De ce?

– Sunteți un pion important pe eşichierul afacerilor ilegale, aparent de o perfectă onorabilitate.

– Nu vă pot înțelege... Aveți impresia că eu particip la aceste afaceri?

– Participați fără să o ştiți. Sunteți partenerul inocent al unui vast complot împotriva lumii occidentale. Un pion care ar putea să captureze regina... În ceea ce vă priveşte, termenul *instrument* ar fi mai precis... În zilele noastre, marile organizații criminale sunt angajate într-un război fără milă... Organizații echivalente şi chiar superioare celor mai importante multinaționale legal constituite. Cifrele lor de afaceri depăşesc anual mii de miliarde.

– Am citit câteva cărți documentare despre acest subiect...

– Perfect! Sunteți mai mult sau mai puțin informat. Ştiți deci că mafia, Cosa Nostra, cartelurile de la Medelin şi Cali, Triadele, Yakuza şi atâtea altele nu sunt decât nişte părți vizibile ale unui aisberg uriaş, a cărui parte invizibilă scapă investigațiilor şi justiției. Şi ştiți de ce? Marile organizații criminale manipulează şi adesea - ceea ce este mult mai grav - sunt manipulate de şefi de guvern, preşedinți de republică, dictatori, miniştri, militari de rang înalt, episcopi, bancheri, polițişti, conducători ai multinaționalelor... O rețea vastă şi atât de bine protejată, încât suntem adesea despuiați în fața forțelor oculte, ostile, care ne scapă.... A fost suficient ca magistrații din Italia să se ridice împotriva acestei stări de lucruri, pentru ca adevărul să iasă în fine la suprafață. În multe țări, complicitățile politice şi manevrele disimulate în cercuri de afaceri încă mai împiedică spargerea bubei. Anchete sunt semnalate pe ici şi colo. Dar vă asigur, domnule Osborne, că marea curățenie nu va întârzia.

Un surâs ironic se desenă pe buzele lui Roger. Perkins îl privi amuzat.

– Am impresia că vorbele mele vă miră!

– Domnule Perkins, eu sunt englez, deci nu renunțați să discutați afacerile din țara dumneavostră. Dar...

Făcu o pauză mai lungă.

– Dar?, insistă Perkins.

Roger se aruncă în apă:

– Voi fi sincer cu dumneavoastră! Presa şi multe cărți publicate despre CIA nu cântă virtuțile civice...

Mark surâse uluit de sinceritatea interpretului. Fără să se formalizeze, Perkins adăugă:

– Ascultați, domnule Osborne, CIA nu este nici imaculată ca o porumbiță, nici pătată de sânge în felul unui colț al contelui Dracula. CIA este o organizație de stat, puternic ierarhizată, ce execută ordinele Casei Albe. Cunoaştem argumentele denigratorilor noştri. Aşa-zisa noastră cârdăşie cu vânzătorii de arme sau cu traficații de droguri. Credeți că CIA nu ar fi fost dizolvată dacă ar fi acționat independent de superiori? Am combătut KGB şi GRU atunci când amenințarea sovietică s-a intensificat asupra lumii libere. Am vrut să evităm câmpurile de exterminare care au înflorit în spatele Cortinei de Fier, destinul tragic rezervat sutelor de milioane de europeni abandonați după Yalta la discreția lui Stalin şi a complicilor lui. Antrenați în focul luptei, noi am comis şi erori. Latinii spun *Errare humanum est*... Căderea imperiului comunist le-a inspirat occidentalilor un fals sentiment de securitate. Oamenii priveau viitorul cu calm şi evenimentele din Rusia cu o anumită complezență. Numai Castro, Kim Il Song şi Marchais continuă să trăiască după tradiția comunistă pură şi dură. Chiar şi chinezii înclină spre un liberalism economic... În această ambianță idilică a izbucnit bomba. În Rusia, primele alegeri democratice au adus în prim-plan un anumit domn Jirinovski, ales mulțumită sprijinului masiv al comuniştilor stalinişti şi al fasciştilor genul moscovit. Republica de la Weimar - asezonată à la Rusia - a renăscut din cenuşă la Moscova. Un nou Hitler combinat cu Stalin şi-a făcut apariția la granița lumii civilizate. El predică reîntoarcerea le vechea ordine, condamnă rolul politic jucat de evrei şi

preconizează trezirea naționalismului slav, fascism slugarnic, reluarea înarmării și a războiului rece, în așteptarea trecerii la cel cald... Iată cum bătrâna CIA a revenit la modă... CIA, făcută de rușine, chemată să combată comunismul reunit cu fascismul, cu traficul de droguri și cu terorismul...

Roger își strânse mâinile, nerăbdător:

– Ce așteptați exact de la mine, domnule Perkins?

– Ajutorul! Pur și simplu!

– Nu mă văd în postura de spion! FBI, justiția și alte organizații trebuie să-și asume această responsabilitate care de altfel vă incumbă. Aveți la îndemână o armată de specialiști, care dispun de mijloace sofisticate pentru a prinde suspecții.

– Actualmente mijloacele noastre sunt insuficiente pentru a avea probe valabile în justiție. Mulțumită sistemelor electronice foarte dezvoltate, miliarde de dolari negri pot fi transferați de la un cap la altul al lumii în câteva secunde și spălați fără niciun risc. Telefoane celulare și faxuri trimit mesaje criptate ce circulă în toată libertatea, făcă ca noi să le putem stabili sursa. Avioane și nave încărcate cu droguri posedă interceptoare care reduc la tăcere eficacitatea radarelor noastre. Suprimarea barierelor vamale între țările din CEE permite circulația fără limite a stupefiantelor. Anumite guverne complice acordă *end use* - certificate de destinație finală - care facilitează traficul de arme. Teroriștii sunt aprovizionați fără probleme. Grupul dumneavoastră - și nu este singurul - este manipulat de către profesioniștii crimei, care la rândul lor sunt protejați de către un fel de francmasonerie care îi protejează și le permite să se îmbogățească asigurându-le o perfectă imunitate. Geli și loja sa sunt exemple perfecte. Între marile puteri ale crimei există fricțiuni, rivalități, adesea războaie deschise. Pablo Escobar a fost emisarul concurenților înainte de a fi lichidat. El devenise supărător. Asasinatul colegilor dumneavoastră a fost un avertisment. Au fost victimele nevinovate ale acestor rivalități. În trecut atentatele vizau oameni politici, șefi de stat, generali, diplomați. Dar aceste agresiuni comportau riscuri mari. Teroriștii erau adesea uciși de gărzile de corp care ripostau în mod automat. Din prudență sau lașitate, teroriștii atacă în zilele noastre trecători, victime anonime fără apărare. Pentru

ei esențialul este atins, căci mesajul a trecut. Micii dileri nu ne interesează. Îi cunoaștem. Vrem să lovim numai în conducători. Înaltele personaje ce se ascund în spatele onorabilităților de fațadă. Comanditarii intuşabili ai crimei... La acest nivel ne puteți ajuta, domnule Osborne. Prin naştere şi prin celebritate multe porți le aveți deschise, porți care pentru noi sunt inaccesibile.

– Cu alte cuvinte, vreți să devin agentul dumneavoastră, ca Mark?

– Agent? Nu! Aliat pentru o cauză dreaptă. La sfârşitul acestei săptămâni veți primi o invitație la o mare recepție oferită la Long Island de către Harold Dexter.

– Mă îndoiesc! După informațiile mele, afaceri importante cer prezența lui la Hong-Kong...

– Tocmai a părăsit Hong-Kong pentru Tokyo. Îşi va termina periplul la New York. Domnişoara Myra şi Harold Dexter Jr. vor asista la această petrecere.

– Ah!

– Este o schimbare de program de ultimă oră. John Stratmore a primit deja dispoziția de a vă transmite această invitație. Stratmore s-a temut de refuz, ținând cont de ultimele evenimente. Atunci, a cerut sfatul lui Mark...

Surprins, Roger se întoarse spre regizor:

– Nu mi-ai spus nimic?

– Domnul Perkins a dorit să aibă în prealabil o discuție cu tine.

– Este adevărat! Eu am insistat asupra acestui aspect!

Roger avu din nou senzația penibilă a unei manipulări. Sosirea Myrei la New York, importanța atribuită acestei petreceri, luau o proporție grotescă...

– Nu am dispoziția să particip la o petrecere!

– Iertați-mă, dar prezența dvs. este indispensabilă!, insistă Perkins. Dexter va întâni la Long Island personaje care fac parte din această francmasonerie specială de care v-am vorbit. Oamenii noştri nu se pot infiltra la reuniuni de acest fel. Măsuri draconice sunt luate pentru a împiedica accesul jurnaliştilor şi al altor intruşi.

Un surâs sarcastic curbă buzele lui Roger.

– Presupun că nu îmi veți cere să port vreo cameră miniaturizată la centură!

– Este o idee bună!

– Nu am văzut astfel de lucruri decât la cinema sau am citit în romanele polițiste!

– Filmele şi romanele reflectă adesea viața reală!

– În ce mă priveşte, este în afară de orice discuție!

– Esențialul este acceptarea invitației! Vă rog să vă gândiți la prietenii care acum zac la morgă.

– Este un şantaj sentimental, domnule Perkins!

– Scopul justifică mijloacele!, surâse agentul CIA. Acum o veste bună, depinde de dumneavoastră să o luați ca atare. Mark este foarte preocupat de securitatea dumneavoastră. Noi am căzut de acord să vă găsim un *stand-in*. Trebuie să fiți de acord că grupul este angajat într-un joc foarte periculos. Existența unui *stand-in* va ridica un semn de întrebare eventualilor agresori.

– Asta este vestea cea bună?, surâse Roger.

– În parte, da. Am descoperit la Las Vegas un băiat de vârsta dumneavoastră, Bob Essex, care a suferit opt intervenții chirurgicale pentru a vă putea imita. O intervenție chirurgicală mai puțin decât a suferit tânărul Frank Marino pentru a se asemăna cu superba vedetă Joan Rivers. Bob şi Frank sunt cele mai frumoase exemplare umane din Las Vegas. Termenul *impersonator*, utilizat de englezi, se apropie de latinescul *later ego*. Este mai mult decât o imitație. Când l-am văzut pe Bob cântând la Tropicana, am crezut că sunteți dumneavoastră. La sugestia lui Mark, am antamat o conversație despre dumneavoastră. Bineînțeles, teoretic. El mi-a spus că ar fi foarte fericit să lucreze pentru dumneavoastră.

Roger îl privi cu un aer straniu:

– Dacă mi se va întâmpla un accident, ar putea să mă înlocuiască...

– Dimpotrivă... el va face ca un accident să fie evitat... El renunță la independența lui, pentru a lucra în umbra dumneavoastră... La Las Vegas câştigă în jur de 300 000 de dolari pe an; cu 200 000 mai mult decât imitatorul lui Burt Reynolds. Dacă sunteți de acord,vă veți întâlni la New York.

– Sunt de acord! Sunt curios să-l văd...

– Dacă veți accepta să ne ajutați, identitatea dumneavoastră nu va fi cunoscută decât de mine şi DDO, ce ne va proteja dacă mie mi se va întâmpla ceva. Bineînțeles, şi de prietenul dumneavoastră, Mark.

– Ce este DDO?

– Deputy Director of Operations. Nu aveți niciun raport cu DEA, aşa că noi avem propriul serviciu antidrog, CNC, adică Counternarcotics Center Evidemment. Acesta nu are dimensiunile uriaşe ale DEA.

Roger se ridică, urmat de Mark şi Perkins.

– Vă voi da un răspuns în zilele următoare, domnule Perkins.

Roger avea senzația că se afundă puțin câte puțin în nisipurile mişcătoare ale minciunii, dar va ieşi de aici... El era un luptător... El refuza să accepte o autoritate ilegitimă care îi va lua libertatea. Sclavia nu este consimțită decât de laşi sau de indivizi impregnați cu o mentalitate de sclav înnăscut...

La bordul avionului care îl aducea la New York, Roger se întreținea cu supraviețuitorii grupului său, chitaristul Dennis Cameron, foarte tânăr play-boy, cu multiple aventuri amoroase, plin de lanțuri de aur şi cu diamante la urechi; bateristul Lou Dieuleveult, un francez expansiv, care-şi păstra intact umorul galic, în ciuda tragediei abătute asupra grupului; basistul Roy Lowell, fostul chitarist al formației *Tempest*, care l-a salvat pe Roger agresat de clienții acelui bar din East Side; strălucitul trompetist Eric Selth, portret întinerit al lui Kevin Bacon, ale cărui schimbări de dispoziție îi timorau pe colegi. Roger dorea să îndepărteze bariera pe care Stratmore a construit-o cu grijă în jurul lui, pentru a-l izola de grup. La această reuniune asistau cei trei coriști şi corpul de balet amputat de cei doi dansatori ucişi la Caracas. Ei beau acum şampanie, după ce au vărsat o picătură în memoria prietenilor lor care au pierit. Au vorbit despre viitorul grupului şi despre apropiata audiție prin care se spera să se aducă noi talente care să umple pierderile suferite.

Roger afişa un calm care-i ascundea tulburarea interioară. În realitate, el avea chef să plângă. În ciuda aerului său de adult experimentat, ce a văzut de toate, el rămânea un copil. A rămas

singurul supraviețuitor al formației *Happy Ones*. Bruce a fost asasinat pe o străduță sumbră, Danny ucis în explozie, Will devastat moral de seropozitivitate. Relațiile lui Roger cu Danny nu au fost niciodată caracterizate de o cordialitate excesivă. Danny resimțea pierderea rolului de lider în cadrul grupului. El îi reproşase lui Roger faptul de a-l fi deposedat, fără să îşi dea seama că ascensiunea rivalului său era datorată selecției naturale şi nu unui joc de culise. Era chiar bântuit de ideea de a părăsi grupul, dar apoi a renunțat la această idee, deoarece ar fi pierdut toate avantajele financiare. Generos, Roger le acorda muzicienilor un procentaj substanțial din venituri. Ulterior, atitudinea lui Danny s-a mai îmbunătățit.

Bruce i-a arătat mereu lui Roger o prietenie nețărmurită. Surâsul lui, glumele lui, drăgălăşenia lui înseninau frunțile colegilor. Fanteziile lui sexuale nu mai deranjau pe nimeni.

Când se gândea la Will, prietenul lui cel mai bun, Roger simțea un nod în gât şi simțea că se îneacă. El spera ca virusul HIV să nu fie anticamera obligatorie a bolii SIDA, aşa cum o pretindeau cercetările recente.

Înainte să plece spre New York, Roger a aflat că Extradables de Colombie şi un grup de gherilă antiamerican şi-au asumat responsabilitatea atentatului care a decimat formația. Mark credea că aceste organizații teroriste încercau să-şi facă publicitate, dar că adevărații comanditari rămâneau în umbră. Carnagiul din Caracas nu avea decât semnificația unui incident minor, o încăierare din cursul unui război fără milă.

Dexter Corporation poseda, pe strada 42, un imobil de cincizeci de etaje. Primele zece sunt afectate serviciilor corporației. Următoarele patruzeci sunt închiriate unor întreprinderi comerciale sau financiare: o societate holding, un birou de avocați, o agenție literară, un club aerobic şi un fotograf de modă. Este un loc în care se munceşte fără încetare şi în care intrigile şi loviturile sub centură abundă, căci viața nu este deloc uşoară la New York.

Partea utilizată de Dexter cuprinde între altele un studio al firmei King's Voice, ce comportă trei compartimente izolate fonic, specializate în înregistrarea discurilor, precum şi un

studiou pentru producție de casete video. Studiourile și anexele sunt instalate pe șase etaje. Trei etaje sunt rezervate birourilor unui grup de ziare și reviste ale corporației. În fine, cel de-al zecelea etaj era locuința personală a lui Harold Dexter.

La parter să găsea un teatru, care și-a închis porțile ca urmare a unui faliment foarte comentat. Așteptând un nou locatar, Harold și-a exprimat recent intenția de a forma o companie care să prezinte concertele grupurilor rock sub contract cu King's Voice. În această sală, pentru moment goală, urma să aibă loc audiția cerută de Roger și anunțată în paginile presei de specialitate cu câteva zile mai înainte. Candidații s-au înscris în număr mare. Interpreți și instrumentiști, profesioniști și amatori, fără a uita pe dansatori, tremurau de nerăbdare, cei mai tineri aveau mari speranțe, deoarece vârsta cerută nu trebuia în niciun caz să depășească douzecișicinci de ani, după cum era cerința lui Roger, ce voia să mențină nivelul juvenil al grupului.

Încă de cum a ajuns la New York, Roger a început auditiile. S-au prezentat oameni de toate rasele și națiile, albi - WASP - și negri, mexicani și japonezi, chinezi și portoricani, români și slavi. În ciuda limitei de vârstă, afluența candidaților a depășit toate previziunile. Atentatul terorist suferit la Caracas nu i-a speriat. A fi acceptat în grupul lui Roger Osborne însemna o afirmare, o intrare răsunătoare în lumea rockului. Muzicienii grupului câștigau mulți bani. Iar banii aduceau fete, motociclete rapide și puternice, haine scumpe de la firme prestigioase, mâncare și băutură la discreție și, de ce nu, droguri. Banii îndeplinesc visele cele mai extravagante.

O comisie formată din Roger, Mark și Stratmore era însărcinată să facă selecția. Evident, Roger urma să aibă cuvântul final. Instalați în fotoliile orchestrei, în spatele unei mese lungi, ei trebuiau să-și noteze observațiile pe foi de hârtie. Stratmore, obișnuit cu acest soi de examen, fu stupefiat atunci când hoarda de candidați adolescentini ieși din culise și invadă scena. Tinerii adulți erau în evidentă minoritate.

Stratmore îi spuse la ureche lui Mark:

– Am impresia că mă aflu într-o pepinieră bine utilată pentru pedofili!

– Exagerezi, John, aceşti tineri explozivi şi plini de talent constituie atuul grupului nostru. Să nu uităm!

Emoţionaţi şi speriaţi, aspiranţii la glorie priveau comisia, şi în special pe Roger, această legendă vie a rockului, care, încă adolescent, strălucea pe firmamentul rockului.

– Deoarece sunteţi foarte mulţi, le spuse Roger, astăzi vom asculta numai muzicienii. Dansatorii sunt rugaţi să se prezinte mâine la aceeaşi oră.

După ce s-au retras dansatorii, au mai rămas vreo şaptezeci de candidaţi pe platou. Unii îşi aduseseră instrumentele: chitare, saxofoane, trompete, tromboane, clarinete şi chiar un contrabas. Examenul consta din două probe: un solo, apoi aceeaşi bucată cântată împreună. Lectura unui text muzical nu era cerută. Rockul - muzică populară prin excelenţă - admitea reproducerea unei melodii după ureche. Pianiştii au fost examinaţi primii. S-au prezentat opt concurenţi. Ei trebuiau să cânte la pian apoi la sintetizator. Doi dintre ei se făcură remarcaţi: Sam Tomlin, un tânăr de culoare, de 18 ani, ce-şi mişca degetele pe clape cu o agilitate remarcabilă, şi un băiat de 16 ani, Dudley Richmond - prototipul adolescentului WASP - blond, simpatic, bine făcut, părând mai în vârstă decât este, ce reunea talentul cu măiestria unui profesionist. Invitat să improvizeze pe o temă dată, apoi să cânte o compoziţie proprie, ei se arătară deopotrivă de străluciţi. Sam nu cunoştea notaţia muzicală, dar Roger nu ţinea seama de asta. El decise să-i angajeze pe amândoi. Stratmore ridică obiecţii. Pentru ce doi pianişti? Roger îi răspunse că marile grupuri rock utilizează zece şi chiar doisprezece muzicieni în afara interpretului şi a coriştilor. În plus, ei puteau să-şi permită acest lux, ce servea de altfel intereselor firmei King's Voice. Cu cât creştea calitatea grupului, cu atât vor creşte beneficiile. Apoi, Sam şi Dudley puteau asigura un suport vocal. Stratmore acceptă până la urmă cu strângere de inimă pe ce doi pianişti, după ce a lansat un ultim avertisment:

– Richmond este minor. Trebuie să obţinem autorizare de la părinţi. De obicei, ei se opun.

Dudley se grăbi să explice că părinţii lui au pierit într-un accident de maşină, unchiul lui îi era tutore şi că îşi va da consimţământul fără probleme.

În lumea *grunge* mai curând decât rock, tânărul Richmond părea să fie singurul stilat. El mirosea a săpun şi apă de colonie. O diferenţă care i-a trezit curiozitatea lui Roger. Sam a văzut lumina zilei în Bronx. Copilăria lui avea ca decor mizeria, murdăria, violenţa, crima şi drogurile. Un băiat de culoare, de vârsta lui, a fost ucis sub ochii lui de către un glonţ pierdut în cursul unei încăierări intervenite între două bande de traficaţi de stupefiante. El a jucat volei cu puştii din vecini, s-a certat, a furat - mici fleacuri - a gustat plăcerile sexului şi a savurat ameţelea vitezei pe o planşă cu role, aruncând panică printre trecători. Adolescent, a mânuit pistolul, a tras LSD pe nas şi a violat - în grup - două fete de culoare, după o seară la cinema. Informat de aceste fapte rele, de altfel curente în Bronx, tatăl său, un gunoier onest şi pios, a fost atât de indignat, încât l-a bătut de moarte. Sam a traversat totuşi fără prea multe pagube acest incident şi, după spitalizare, s-a decis să evite pe viitor astfel de evenimente. Exact în acea perioadă de tranziţie a căzut la şcoală pe un vechi pian dezacordat. Mânuia distrat clapele albe şi negre şi constata surprins că din degetele sale pot ieşi nişte melodii care îi treceau prin cap. Cântece auzite la televizor şi chiar improvizaţii. Şi-a găsit calea. Tatăl său, după ce a aflat că Sam are acest talent, s-a supărat pentru că copilul îşi pierde timpul cu muzica rock în loc să se dedice imnurilor religioase. De data aceasta Sam a a fost de neclintit. El s-a ataşat succesiv unor grupuri de cartier, dar le-a părăsit repede, nemulţumit de performanţele lor. Admiterea lui în formaţia lui Roger Osborne îl făcea fericit...

Audienţa continua. Unsprezece baterişti se prezentară la audiţie, cu toţii profesionişti. Touşi, a se găsi un succesor al lui Bruce era dificil. S-au remarcat trei tineri, printr-o interpretare dezinvoltă, prin ritmul lor variat şi precis. Aveau chiar şi discuri scoase şi concerte devenite celebre. Erau atât de buni încât nu puteau fi departajaţi. Unul dintre ei purta o barbă de trei zile şi o mustaţă bine conturată. Mark, care detesta pilozităţile faciale, îl întrebă cu brutalitate:

– Dacă veţi fi ales, va trebui să vă bărbieriţi. O veţi face?

Baterистul făcu o grimasă sarcastică:

– Cred că glumiţi.

– Imaginea grupului nostru este tinerețea nemachiată. Un fel de *look*, dacă vreți.

– Barba este un semn de forță, de virilitate. Precum și de tinerețe.

Surâsul ironic al lui Mark îi dădea un aer mefistofelic:

– Virilitatea se măsoară după performanțele a ceea ce aveți în pantaloni. Barba de trei zile arată că există probleme cu erecția... și se vrea să fie înșelați clienții asupra calității mărfii. În ce privește mustața, este un atribut al homosexualilor care vor să afișeze un *look* de macho.

– Nu e deloc originală teoria dvs.!, spuse bateristul.

– Nu are nimic original. La antici, barba, semn de venerabilitate, era purtată numai de indivizii care depășiseră trista vârstă a andropauzei.

Bateristul se îndreptă spre Roger:

– Acceptați acest punct de vedere?

– Muzica este resortul meu.

Bateristul își plimbă privirea pe comisie și salută:

– Vă las o reverență!

Își ridică capul și părăsi sala. Roger surâse spre cei doi baterişti rămaşi, apoi parcurse lista candidaților pusă pe masă, în fața lui:

– Domnul Alan Parker și domnul Scott Calloway, ca urmare a abandonului colegului dumneavoastră, sunteți angajați în calitate de baterişti ai grupului nostru. Vă doresc succes!

– Amândoi?, întrebă Stratmore mirat.

Mark făcu o glumă îndoielnică:

– Ținând cont de accidentele care se pot produce, o mai mare precauție nu este deloc contraindicată...

Chitariștii erau cei mai numeroși, și anume douăzecișitrei. După probe destul de dificile, comisia selecționă trei candidați. Doi tineri, de 18 și 19 ani, ambii profesioniști, și unul de 25 de ani, necunoscut, care cânta foarte bine. Ultimul, pe o melodie simplă, de câteva măsuri, putea broda o dantelă de sunete colorate ca un curcubeu.

– Ați cântat în public... ați avut vreun angajament?

– Niciodată, domnule Osborne. Dar știu să mă descurc. Să fiți fără teamă. Sunt obișnuit.

Mark îl privi intrigat:

– Aveți mai curând un aer de playboy, domnule Northcote!

– Sindicatul muzicienilor apără interesele membrilor. Angajmentul acesta îmi va aduce mulți dușmani, a adăugat Stratmore.

Glenn Northcote surâse:

– Am visat toată viața să cânt la chitară într-un grup rock. Dar voința tatălui meu și probabil destinul au luat altă decizie. Am devenit *golden-boy*. După ce am câștigat la bursă două milioane, am spus stop! Trăiește viața așa cum ai visat. Transformă fanteziile în realitate! După calculele mele, domnule Osborne, ați câștigat mai mult de o sută de milioane... cântând... căci muzica rock este un joc.. deși aveți cu șapte ani mai puțin ca mine...

Roger izbucni în râs:

– Vă doresc să câștigați cât mai repede o sută de milioane!

– Vă asigur că mi-am schimbat filosofia de viață. La ora actuală banii îmi sunt indiferenți. Libertatea, bucuria de a trăi, plăcerea de a face prestidigitație cu sunetele valorează mai mult decât tot aurul din lume. Am întors spatele trecutului și am antamat o nouă existență. Nu-i așa că mă veți angaja, domnule Osborne?

Glenn Northcote obținu contractul. Ceilalți doi chitariști selecționați, Greg Charney și Drew Perry vor semna și ei un angajament. Doi băieți inteligenți, activi și plini de talent.

Colecția de muzicieni se îmbogăți cu doi saxofoniști, un trompetist, agreat de Eric, care îl cunoștea, și un trombonist, dar bun cunoscător al aparatelor de percuție.

Contrabasistul nu își găsi însă de lucru.

În ziua următoare era rândul dansatorilor. Asasinarea celor doi colegi a aruncat consternarea printre membrii trupei. Mai sensibili decât muzicienii, și mai înclinați spre teamă, trei dansatori s-au retras din trupă. Dar ei vor fi repede înlocuiți. Pentru anumiți artiști, a trăi periculos reprezintă o atracție specială.

Pe aceste baze, Bob Essex sosi de la Las Vegas. Tropicana, care îl avea sub contract, acceptă un aranjament care-l făcea sosia lui Roger Osborne. Patru zile pe lună el se producea pe o

scenă din Las Vegas. Spectatorii vor fi mai impresionați atunci când vor ști că imitatorul lor favorit a fost primit ca atare în anturajul marelui interpret. Pericolul de a fi confundat cu idolul său și să cadă victimă a unui atentat îndreptat împotriva sa era o idee la care s-a gândit. Dar, cu inima ușoară, el își asuma toate riscurile.

Când Roger îl întâlni în marele hol al hotelului, avu impresia că se află în fața propriei imagini, ca într-o oglindă. Pentru a ajunge la această performanță, Bob a recurs la un mic, dar nevinovat, truc: cu complicitatea binevoitoare a lui Mark și a valetului, a aflat în detaliu cum se îmbracă Roger în acea zi. Așa a putut să realizeze această asemănare uimitoare. Chiar și persoanele ce erau prin preajmă, nu au reușit să-și dea seama cine este cine. În acest fel, Bob Essex a repurtat un succes strălucitor.

Roger fu atât de încântat de această revelație încât decise pe loc să-l ia pe scenă, lângă el, și să prezinte publicului un duo de o originalitate uimitoare. Mark acceptă ideea cu încântare. Stratmore împărtășea ideea, datorită aspectului său practic, un ucigaș plătit ar fi fost pus în dilemă: pe care din cei doi trebuie să-i ucidă?

Seara, Mark îl conducea pe Roger în oraș, la bordul unei mașini banale, cu pretextul de a-i arăta orașul noaptea. Era un pretext ce ascundea o nouă întâlnire cu Perkins. Au fost făcute câteva ocolișuri, pentru a se pierde eventualii filatori. Întâlnirea avea loc în Central Park, acolo unde se putea vorbi în toată libertatea, fără teama de urechi indiscrete. Pentru a evita orice incident, Central Park nu era sigur după căderea întunericului, Perkins purta un pistolet la subsuoară.

-Am pus în funcțiune un sistem DESIST, care posedă informații despre toate organizațiile teroriste ce operează în întreaga lume. Se cunosc grupurile, membrii, persoanele care le finanțează, afilierile lor la alte grupuri și, mai mult sau mai puțin, permite identificarea rapidă a autorilor unui atentat. În cazul dumneavoastră, am constatat că nu e vorba nici de guerillos conduși de Sentier Lumineaux, nici de cartelul din Cali sau Medelin, ceea ce confirmă de altfel suspiciunile noastre. Explozia de la Caracas a fost opera unui ucigaș plătit, manipulat

de un grup de *spooks* - agenți secreți din sectorul privat - totul organizat la ordinul unui personaj încă necunoscut, dar a cărui identitate se profilează la orizont. Acest individ, încă de neatins, va fi prezent la petrecerea unde veți fi invitat. O întâlnire va avea loc între el și Dexter. Aici ne puteți dumneavoastră ajuta.

Roger se împotrivi:

– Nu! Nu îmi place să fiu agent secret și nici nu simt nevoia să devin! Nu v-a spus Mark?

– Acest personaj va încerca să vă contacteze, continuă Perkins fără să fie impresionat de întreruperea negativă datorată lui Roger. Dacă nu, unul dintre intermediarii lui.

– Nu!

– Această misiune nu are absolut nimic periculos, și nici spectaculos. Nu vă cerem să purtați microfon sau cameră video. Vrem doar să cunoaștem numele celor cu care vorbiți, în special a celor care vă vor face propuneri, chiar și vagi. Avem bănuieli, iar discuțiile dumneavoastră, chiar și cele mai neînsemnate, vor putea să ne furnizeze informații prețioase...

– Nu este deloc dificil!, interveni și Mark.

– Dacă fanii mei află că am devenit agent CIA, voi fi terminat! Nu ați lăsat o bună impresie celor tineri, domnule Perkins!

– Într-o zi ei își vor da seama că nu suntem chiar atât de răi...

– Nu eu trebuie să vă curăț reputația!

Perkins surâse:

– Deocamdată este vorba de a vă salva viața. Interesele noastre coincid! Atunci?

– O.K.!

Audierile dansatorilor și a *backing-vocals* avură loc în ziua următoare. Fete și băieți între cincisprezece și douăzecișicinci de ani așteptau semnalul maestrului de balet, Keith Elroy, ales dintre dansatorii mai vechi ai grupului, nu numai pentru talentul său, dar și pentru calitățile sale de conducător. La cei nouăsprezece ani ai săi, el poseda un fel de magnetism, de autoritate înnăscută, ce impunea respect.

Muzicienii grupului își pregătiră instrumentele pentru a-i acompania, iar Keith le arătă candidaților ce trebuie să facă. Bob Essex, încă privit ca o curiozitate, asista și el la audiție.

După zece minute de evoluții coregrafice, Mark elimină jumătate dintre concurenți. A interpreta a încăierare pe o stradă din Harlem. Pentru a realiza asta, trebuiau să se dispună în spatele lui Roger într-o formație triunghiulară, pentru a înfrunta banda ostilă. Ei mimau o bătaie între bande rivale, terminată cu victoria lui Roger şi ai lui.

Keith dispuse cele două echipe. Apoi Roger urcă pe platou, pentru a le indica ce se aştepta de la ei. Brusc, îi veni o idee. I se adresă lui Bob:

– Tu dansezi şi cânți, nu?

– Bineînțeles! Nu sunt imitatorul tău? Nu garantez perfecțiunea vocii, dar mă descurc destul de bine!

– Atunci, mergi în fruntea echipei adverse!

Bob se execută cu veselie. Va putea arăta de ce este capabil.

În fața lui Mark şi Stratmore se derulă apoi spectacolul cel mai uluitor. Un Roger în dublu exemplar se mişca, se lupta sau sărea pe scenă, în timp ce Keith scanda mişcările ce trebuiau să fie copiate de candidați:

– Un, doi, trei, patru, cinci şi şase... un, doi, trei, patru, cinci şi şase...

Apoi muzicienii îi luară locul. Alan Parker, primul baterist, dirija ritmul cu măiestrie. Apoi îi ceda locul celui de-al doilea baterist, Scott Calloway, ce se achită cu farmec de sarcina sa.

Scratmore privea pe Roger şi sosia lui ce se reflectau unul în altul.

– Cine este Roger numărul unu? Şi cine este dublura?, întrebă el maliții os. O neplăcere în perspectivă!

– Nu cred, răspunse Mark. Roger nu cunoaşte gelozia.

– Pui pariu? O mie de dolari!

– Bate palma!

Roger reveni la masa comisiei, încântat de prestația lui Bob, care a rămas pe scenă pentru a-l înlocui în fruntea primei echipe. Keith luă conducerea celei de-a doua echipe. Un băiat din serviciul tehnic se prezentă cu un telefon fără fir:

-Este un apel pentru dumneavoastră, domnule Stratmore.

Managerul general luă aparatul. În timpul convorbirii, fața managerului se făcu verde. După ce termină, se întoarse spre Roger.

– Organizatorii concertelor pe care le-ați anulat ne cer două milioane de dolari. Tocmai m-a anunțat avocatul.

Roger nu păru afectat de această veste.

– Vom ajunge la o înțelegere. Nu vă faceți griji!

– Mă îndoiesc că domnul Dexter va acepta deversarea acestei sume!

– Mă voi ocupa personal de această afacere!, spuse Roger. Pentru moment, trebuie să ne concentrăm asupra audiției. Viitorul grupului și ameliorarea prestațiilor sale sunt mai importante pentru mine decât orice.

Tonul era atât de categoric, atât de decis, încât Stratmore renunță la obiecții. Dar se ambală din nou atunci când Roger își manifestă intenția de a opri doisprezce dansatori, pentru a da amploare corpului de balet. Stratmore se opuse cu vehemență. Era neobișnuit pentru un grup rock să aibă un atât de mare număr de dansatori. Roger declară că dorea să ilustreze cântecele într-o manieră originală. Cuvintele lui vor fi mimate de dansatori. Mark îl aprobă. În cele din urmă, Stratmore trebui să cedeze, cu inima îndoită.

-Încă un lot de degenerați se va adăuga grupului!, adăugă el printre dinți.

Dar nu se îndepărta prea mult de adevăr. Noii recruți se remarcau printr-o excentricitate pitorească. Mai întâi fetele. Georgina Wells, de 16 ani, brunetă cu ochi albaștri, ar fi putut să o dubleze pe Elisabeth Taylor când era tânără. Deși provenită dintr-o foarte modestă familie din Bronx, ea își dădea aerul unei prințese eșuate printre săteni. Se izola de colegi și respingea cu hotărâre avansurile curtenitorilor, care trebuiau să renunțe să o cucerească.

Jill Pugsby a debutat ca *pom-pom girl* înr-un mic oraș din America profundă. Încoronată cu ocazia unui concurs de frumusețe pentru copii, ea a devenit manechin, apoi a urmat o școală de dans. În ciuda calităților fizice și a eleganței înnăscute, ea nu se putea debarasa de accentul provincial, lipsă ce îi crea un complex de inferioritate.

Jocelyne Venables descindea dintr-o veche familie care se lăuda că are drept strămoș un pasager din *Mayflower*. Lăsată gravidă de un coleg de liceu la vârsta de treisprezce ani, drogată

la paisprezece, rebelă față de orice disciplină, ea a fost autorizată de părinții săi depășiți să urmeze o școală de dans. Talentul său uriaș a propulsat-o în vârf. Admisă fără probleme în cadrul grupului de balet al grupului Osborne, ea promitea complicații nenumărate, perspectivă care nu a aruncat vreo îndoială în mintea lui Roger.

Drussilla Boyle fusese botezată de bunicul ei, un puritan sever și bigot, sedus de rezonanța acestui vechi nume ce avea un miros de sfințenie. Mai târziu, bătrânul a aflat scandalizat că numele de Drussilla fusese purtat de sora incestuoasă a lui Calligula. Purtat de o mânie virtuoasă, el a cerut primăriei ca numele imund al nepoatei sale să fie schimbat în cel de Immaculata. Primăria i-a răspuns că numele de Magdalena a fost purtat de o prostituată devenită sfântă. Bunicul șocat a suferit un infarct. Dar fatalitatea a trebuit să se zbată asupra sa cu o violență dublă, atunci când, după treisprezece ani, nepoata sa se bucura de reputația unei Magdalene înainte de a trece în cohorta sfinților. Atunci când un vecin antipuritan l-a informat că Drussilla s-a culcat cu jumătate din colegii ei de școală, inclusiv cu fiul său, vestea a fost atât de tare, încât infarctul a lovit din plin și bătrânul a fost expediat *pronto* într-o lume mai bună, în Paradisul promis oamenilor Bisericii. Drussilla, acum la șaisprezce ani și atinsă de nimfomanie, gusta în schimb din plăcerile paradisului terestru împreună cu toți tinerii și cu toate tinerele capabile să zămislească urmași.

Nell Selby avea la activ un serial de televiziune. Copil precoce, Nell a reușit să insufle personajului ei, o mică fată bogată, aranjată și bizară, un asemenea relief, că seria, la început înconjurată de cenușiu, a cunoscut un succes crescând. Nell cânta, dansa, se zbătea ca un spiriduș. Apoi a venit accidentul. Autobuzul care transporta actorii într-un turneu s-a răsturnat într-o prăpastie. Nu au fost din fericire decât răniți. Șocată, cu splina spartă, cu brațul drept fracturat, Nell fu spitalizată și primi bune îngrijiri. Cum vindecarea sa întârzia să aibă loc, producătorul a decis să o înlocuiască cu fiica sa. Dar talentul nu urmează milioanele. Seria, fără Nell, și-a pierdut puțin câte puțin din lustru, căci fiica producătorului, în ciuda reclamei uriașe, nu a trezit interesul publicului. Resentimentul tatălui s-a

îndreptat împotriva lui Nell, ce a demonstrat, în mod inconştient, diferenţa dintre adevăratul talent şi talentul impus de puterea banilor. Producătorul avea toate mijloacele ca să construiască în jurul fetei un zid de netrecut, aşa că la ieşirea din spital a găsit toate uşile închise. La cincisprezece ani, Nell fu acceptată în grupul Osborne, deşi tratată cu dispreţ de John Stratmore. „O formaţie care simte încă laptele matern, a comentat el cu un ton acid. Adesea, am impresia că conduc o creşă." Iritat de aerul suficient al lui Stratmore, Mark i-a răspuns maliţios: „O creşă care aduce milioane de dolari şi permite câştiguri financiare foarte zemoase!"

Phoebe Lonsdale era cea de-a şasea dansatoare aleasă. Tatăl ei, ofiţer de aviaţie în timpul războiului din Vietnam, a luat prostul obicei de a se deda jocului de cărţi, pentru a uita oribilele misiuni cu elicopterul pe deasupra teritoriului inamic. La întoarcerea în Miami, după sfârşitul războiului, el a continuat să aibă încredere în jocul întâmplării, care-i săpa lent norocul. În acest mediu sulfuros el s-a îndrăgostit de o animatoare de la un bar rău famat, care i-a cerut să fie condusă la altar. Căpitanul Monsdale, deja căsătorit, avea o fiică şi un fiu - nu s-a decis să divorţeze de o femeie care îi scuza toate năzbâtiile. Animatoarea a forţat nota. Ea a angajat doi ucigaşi care, în timpul absenţei soţului, au pătruns în plină noapte prin efracţie în casă şi au ucis cu lovituri de cuţit pe Ann Londale şi pe fiul ei. Phoebe, ce urma cursurile unei şcoli de dans la New York, a scăpat ca prin minune de masacru. Poliţia a dat de firul poveştii. Ucigaşii şi animatoarea au fost arestaţi. Bănuit pe nedrept de complicitate, ofiţerul şi-a tras un glonţ în cap. Tutela lui Phoebe, atunci de cincisprezece ani, a fost încredinţată unei mătuşi cu aspect masculin şi obiceiuri stranii, ce se numea Junona. Într-o noapte, Junona s-a strecurat în patul lui Phoebe, care a găsit plăcut acest sport în doi. Un accident de vânătoare puse însă capăt vieţii Junonei. La optsprezece ani, Phoebe era singură pe lume. Ea s-a angajat în trupa de balet a unui teatru de pe Broadway care a dat faliment. Grupul Osborne îi furniza acum posibilitatea de a-şi arăta talentul, remarcabil de altfel, pe o scenă prestigioasă.

Tinerii dansatori aleşi de Roger ofereau de asemenea o gamă bogată de personaje pitoreşti. Abraham Lincoln, un tânăr de

culoare, suplu ca o liană, cu pielea de abanos, superb înzestrat, ce sărea mai sus decât Nijinski; Guy Deeping, un tânăr blond, cu ochii verzi, visător şi romantic, ce evoca pe legendarul Siegfried; Edmond Northcliffe, un tânăr brunet, vioi, plin de veselie şi de farmec, ce întorcea capul tuturor fetelor; Antonio Maura, frumosul şi sumbrul portorican, care emana un parfum exotic; elegantul Brian Milton, fermecător şi bun conviv, ce-şi etala înclinaţiile homosexuale cu un surâs dezarmant; narcisistul Francis Redwood, ce accepta omagiile admiratoarelor cu o indiferenţă regală; Rock Lorraine, supranumit Cobra, deoarece corpul lui magnific şerpuia cu o graţie incomparabilă, dar în acelaşi timp inspira un fel de teamă, ca un extraterestru...

Numai doi din aceşti noi recruţi au depăşit vârsta de douăzeci de ani.

– Creşa ia proporţii!, exclamă Stratmore exasperat.

– O lipsă care se va ameliora treptat!, îi răspunse Mark.

El tot încerca să-l calmeze pe manager, dar de la o vreme acesta era tot mai nervos. Îl supăra ceva, dar nu se deschidea deloc, în ciuda încercărilor lui Mark de a-l face să vorbească. Problemele financiare, deşi complicate, nu justificau starea sa de spirit apropiată de panică. Intuiţia ascuţită a lui Mark îl înşela foarte rar. Ar trebui să-l prevină pe Perkins... Eventual, să-l pună în gardă pe Roger... Dar era prea acaparat cu pregătirile noului program al grupului... Cântece, dansuri, repetiţii, înregistrări, compoziţii... De altfel, Roger nu acorda decât o atenţie distrată cuvintelor lui... Mark nu voia să-şi impună voinţa... Roger era un artist... un mare artist şi un creator... capul său ascundea un univers...

Faimoasa petrecere din Long Island a fost de două ori amânată de către Harold Dexter, reţinut la Londra cu afaceri care cereau prezenţa sa. În cele din urmă, invitaţia fu lansată pentru sfârşitul săptămânii. Acest termen i-a permis lui Roger să pregătească spectacolul ce trebuia să inaugureze la Los Angeles cel de-al doilea turneu în America. În cursul repetiţiilor, noii recruţi se arătară la înălţime. Muzicienii se adaptară repede exigenţelor lui Roger. Rockul autorizează improvizaţiile cele mai nebuneşti, ţinute totuşi în lesă de ritmul impus de

baterie. Roger ştia să disciplineze broderiile soliştilor, excutate pe canavaua cântecelor sale. El asigura fiecărui instrument oportunitatea de a-şi exprima talentul, personalitatea, de a străluci în faţa publicului. Geniul său se afirma cu o asemenea vigoare, cu o asemenea strălucire, că nimeni nu putea fi capabil să-l eclipseze.

Dansatorii, în ciuda vârstei lor fragede, erau nişte profesionişti experimentaţi, care se încadrau în ansamblu cu uşurinţă. Repetiţiile numeroase armonizau calităţile adesea divergente ale acestor tineri artişti extrem de înzestraţi, pentru a realiza un spectacol care să poată reuni fantezia exuberantă cu precizia unui ceasornic.

Roger avea în Mark un tehnician desăvârşit şi un virtuoz al punerii în scenă ce ştia să-i transforme ideile extravagante în realităţi de o factură artistică de netăgăduit.

Noaptea învăluia oraşul, dar turnurile înconjurate de lumini ale Manhattanului micşorau tenebrele.... Mark bătu la uşa apartamentului lui Roger. Voia să-i dea scenariul clipului *I am looking for you, River!*, un cântec compus de Roger în memoria lui River Phoenix, tânărul actor de la Hollywood mort ca urmare a unei supradoze de cocaină, care, se presupune, a fost de fapt ucis de nişte forţe încă necunoscute. Interpretul îi cerea lui River numele asasinilor săi şi îi promitea să pună în operă toate mijloacele pentru a-i descoperi.

Mark şi-a exprimat îndoielile cu privire la oportunitatea acestei diatribe împotriva criminalilor cu gulerul alb, disimulaţi în spatele unei faţade onorabile. Nu trebuie să iritäm nişte fiare sălbatice, susţinu el, deoarece trebuie evitată declanşarea prematură a unei crize care ar risca să-i surprindă nepregătiţi. Roger se arătă neclintit.

– În seara aceasta, vei cunoaşte o victimă virtuală a acestor maşinării urzite în umbră. Dudley... Dudley Richmond...

– Pianistul cel nou? Glumeşti?

– Vei trage tu concluziile. Dudley ne-a invitat la el, pentru a sărbători aniversarea celor şaptesprezece ani ai lui. Tot grupul este invitat, cu muzicieni, dansatori şi tehnicieni.

– Vor fi şi găzile de corp. Poate el să primească şi să hrănească atâta lume?

– Se pare că da. Vom vedea...

O coloană de maşini pline cu tineri a părăsit garajul subteran al hotelului Plaza şi, sub conducerea lui Dudley, se îndreptă spre Long Island. Mai mult de o sută de kilometri, parcurşi rapid graţie autostrăzilor cu mai multe benzi. Pe faimoasa Gold Coast, ornată cu vile somptuoase, ce aminteau de palatele şi castelele din Europa, convoiul se opri în faţa unui grilaj auriu. Un paznic înarmat ieşi din cabina lui şi la vederea convoiului deschise porţile. Maşinile se angajară pe o alee şerpuitoare, mărginită cu arbori ascunşi în întuneric. Brusc, o mulţime de lampadare se aprinseră şi luminară peluza plină cu fântâni şi cu statui de marmură. Tinerii invitaţi priveau uluiţi aceste peisaje, pentru unii dintre ei inimaginabile. Coloana se opri în faţa unei vile, copie exactă a clădirii Grand Trianon, inundată de lumina strălucitoare a proiectoarelor. Casa părea pustie, impresie întărită de opacitatea ferestrelor.

– Să nu vă îngrijoraţi!, se adresă Dudley colegilor lui, uimiţi de această primire neaşteptată. Vă voi deschide eu porţile. Sunt singurul rezident al acestui depozit de mobilă!

El intră în vilă, mânui ceva la un tablou de distribuţie şi lumina izbucni în interiorul casei.

– Urmaţi-mă!, strigă el, antrenându-şi colegii să traverseze un şir de saloane magnifice, până la o bucătărie vastă ca o biserică. El deschise o cameră frigorifică plină de merinde, de o bogăţie ce evoca festinurile lui Lucullus. El îi conduse apoi într-o pivniţă lungă ca un tunel, ce adăpostea mii de sticle de vin, de şampanie şi băuturi tari, aliniate ca soldaţii pe nişte rafturi cu mai multe etaje.

– Să înceapă petrecerea!, exclamă Dudley bucuros. Serviţi-vă! Nu există servitori! Casa este a voastră!

O instalaţie de sunet de mare fidelitate arunca sonorităţi rock. Ambianţa era creată pentru o frumoasă sărbătoare. Absenţa serviciului nu împiedica pe tineri să se bucure de această opulenţă. Muzicienii şi dansatorii, la început puţin intimidaţi de lumea sofisticată a celor superbogaţi, constatară că este foarte agreabil să profite de avantajele şi privilegiile lor, cel puţin temporar. Chiar şi Glenn Northcote, fostul *golden-boy* milionar, privea uluit acest lux pe care îl cataloga drept princiar. Băieţii

golden-boy, majoritatea proveniți din rândurile burgheziei, nu erau primiți în sânul protipendadei. Uluit, Eric își plimba ochii pe tablourile de un modernism exagerat, care îi reamintea de graffiti aplicate pe zidurile imobilelor mizerabile din Harlem, Bronx sau Brooklyn. Când Roger îi arătă o pictură de Picasso, ce costa mai mult de cinci sute de mii de dolari, el rămase cu gura căscată.

Blazat, Dudley explică tovarăşilor lui:

– O familie americană bogată de trei generaţii şi ivită dintr-un cârpaci parvenit se consideră la fel de aristocrată ca şi o dinastie princiară europeană ce-şi are originea în timpul cruciadelor. Ai mei cred că sunt de viţă regală deoarece bogăţia noastră durează de patru generaţii. Creatorul acestei bogăţii a fost un cioclu. Se numea Jeremiah Browy. Bunica mea, o foarte bogată Brown, s-a căsătorit cu un foarte sărac conte Richmond. Acesta a fost cumpărat la preţ redus, căci înainte de mariaj el a semnat un contract care stipula separarea bunurilor. Toată viaţa lui de om căsătorit a trebuit să ceară bani de buzunar de la soţia lui. Contele Richmond era la fel de supus ca şi un câine ţinut în lesă. Eu sunt acum ultimul Richmond....

– Şi locuiţi singur în această casă uriaşă?, întrebă Mark.

– Da! Şi mă simt foarte bine! În mod oficial, locuiesc la unchiul meu, un Brown, bancher. În mod practic, îmi petrec aici existenţa. Îmi ţine companie un buldog. Din nefericire, el este atât de bătrân că doarme aproape toată ziua. Apoi, în fiecare zi o femeie de serviciu de culoare vine să-mi pregătească masa, să spele lenjeria, să şteargă mobilele de praf şi să dea cu aspiratorul în camerele locuite. Seara, ea se întoarce acasă la ea. Unchiul meu pretinde că prezenţa mea sub acoperişul lui i-ar deranja liniştea.

Dudley izbucni în râs. Se înveselea fără vreun motiv. El continuă:

– De fapt, aş fi deranjat iubirile clandestine ale mătuşii mele...Clandestine este un fel de a spune. Toată lumea ştie că ea primeşte tineri curtezani în timpul când lipseşte soţul, constrâns - în fiecare zi - douăsprezece ore pe zi fără întrerupere, să stea la birou. Foarte bătrân pentru a satisface nevoile sexuale ale soţiei, el preferă să ţină ochii închişi căci o iubeşte, desigur, în felul său...

Red aruncă o privire în jurul lui:

– Este foarte fumos aici la tine! Dar noaptea eu aş tremura de frică!

– Portarul - înarmat - îmi asigură securitatea.

– Un paznic de acest fel, insistă Red, nu l-a împiedicat pe Manson şi banda sa să-i măcelărească pe Sharon Tate şi pe toţi invitaţii lor!

Dudley râse din nou.

– Dacă vreun nebun m-ar lichida, toată lumea ar fi mulţumită. Unchiul meu ar fi marele beneficiar, apoi copiii lui din prima căsătorie, mătuşa mea şi indirect iubiţii ei. Casa, tablourile, tapiseriile, mobilele sunt asigurate. Totul ar fi vândut la licitaţie. Comercianţii şi amatorii de obiecte de artă ar fi foarte fericiţi.. toţi ar profita... Pentru moment, eu sunt în viaţă.. şi chiar foarte bine.... Să ne bucurăm deci de viaţă! Dansaţi, beţi, mâncaţi şi faceţi dragoste! Toate fetele care se emoţionează în sunetele muzicii se pot acum destrăbăla! Pentru amatori, există numeroase camere şi chiar o piscină pentru a vă arunca în ea îmbrăcaţi! A face sex cu fetele în apă este o specialitate a acestei case!

Bob Essex, sosia lui Roger, repurtă primul succes. Înaintea prietenilor lui Dudley, Roger adoptă personalitatea lui Bob, iar Bob pe cea a lui Roger. Falsul Roger fu asaltat de fetele excitate. Capacităţile lui sexuale au contribuit din plin la creşterea reputaţiei de etalon mereu gata să facă partenerele să juiseze, titlu de glorie ce încorona fruntea lui Roger.

Petrecerea dură până la ziuă. Muzicienii şi dansatorii reveniră la New York obosiţi, beţi, epuizaţi după o noapte de excese sexuale. Pentru Roger începea o zi foarte grea, ce trebuia să culmineze cu recepţia din Long Island...

Roger şi Mark luară prânzul cu Leslie Perkins, la cererea acestuia, într-un mic restaurant chinezesc din Mott Street. În acest timp Bob se dădea drept Roger, afişându-se la Pavilion în compania lui Kevin, Dennis şi Dudley.

Perkins îşi asigură oaspeţii, care-şi ascundeau greu nervozitatea, că nimeni nu îi filează. Mari ochelari de soare ascundeau faţa interpretului.

– Acum vă voi vorbi cu cărțile pe masă!, spuse agentul CIA. Veți întâlni la Dexter, în Long Island, un personaj foarte important, ce conduce o corporație de proporții uriașe. Oficial, el se ocupă în exclusivitate de câmpurile petroliere. Bănci, societăți financiare, de construcții, maritime și aeriene se află sub patronajul lui. O uzină de armament îi completează imperiul. Băncile lui au spălat bani murdari și au plătit amenzi uriașe pentru asta; avioanele lui au transportat clandestin droguri. Piloții au fost arestați. Uzinele sale de armament au vândut mitraliere și componente pentru rachete unor țări supuse embargoului internaținal. Dar responsabilitatea sa personală niciodată nu a putut fi stabilită. Diverse persoane de execuție au semnat actele compromițătoare. El, marele, foarte marele patron, se ține mereu deasupra mulțimii. Nu dă niciodată ordine, sau dacă o face acestea sunt verbale. Acest domn se numește Wilbur Stetson. Intangibilul domn Stetson. Niciodată nu am putut stabili vreo legătură între el și persoanele care au trecut peste lege. Teoretic, nu se poate face responsabil directorul unei bănci dacă un funcționar de la ghișeu, din proprie inițiativă, acceptă un cec de o valoare superioară celei de 10 000 de dolari fără a cere identitatea emitentului; condiție impusă de lege.

– Conferința dumneavoastră este instructivă, dar nu văd rolul meu în acest imbroglio politico-financiar...

– Așteptați! Voi ajunge imediat acolo! Wilbur Stetson este un personaj strălucitor, bizar. Citat în *Forbes* printre cei mai bogați oameni de pe planetă, el se laudă cu originea sa modestă. Calculat, violent, fără scrupule, înarmat cu o voință aliată cu o încăpățânare pe care el o numește perseverență, el poate deveni un adversar extrem de periculos. În plus, posedă o inteligență neobișnuită.

– Calități obișnuite la un mare om de afaceri!, spuse Roger.

– V-am vorbit despre imaginea lui prezentată marelui public. De fapt, el aplică legea junglei, iar când se dă acestei legi un sens peiorativ, se insultă jungla. În junglă, ființele ce fac parte din regnul animal ucid pentru a mânca și pentru a supraviețui. Când ele sunt sătule, nu ucid. Oamenii ucid pentru a-și impune dominația, pentru a îndepărta niște rivali, pentru a a-și impune religia sau ideile politice... dar și pentru plăcere. Prietenii

apropiați lui Wilbur l-au gratificat cu un supranume care îi flatează amorul propriu: Împăratul... Ca împăratul Tiberiu, el este fascinat de orgii. Orgii ai căror actori sunt tineri. De ambele sexe. Stetson este mai curând un *voyeur*. El îi place atât de mult pe cei tineri că s-a căsătorit recent, de câteva săptămâni, cu Dilys, un fost manechin, ce a sărbătorit recent douăzeci de ani.

– Sper că nu îmi cereți să particip la aceste orgii!

– Dați-mi voie să termin, domnule Osborne! Chiar și în acest domeniu, Stetson este invulnerabil. El nu alege pentru spectacolele sale decât tineri care au trecut de vârsta legală, pentru a nu-și atrage tunetele justiției. Această pasiune pentru tineri este singurul punct slab din armura lui Stetson. Zidurile citadelei sale sunt altfel inexpugnabile. A introduce un cal troian în interior este singura soluție viabilă.

– Îmi propuneți acest rol?, spuse Roger cu ironie.

Agentul CIA evită un răpsuns direct.

– Stetson a fost informat că faceți parte dintr-o familie nobilă și bogată, că sunteți un om rafinat, că vă plac manechinele de la Levi's și arta suprarealistă...

Roger îl privi iritat:

– Vă face plăcere că știți gândurile mele cele mai secrete, domnule Perkins?

– Nu uitați că sunteți un personaj comentat de mass - media. Este suficient să citești ziarele, să asculți emisiunile tv sau să citești articolele din reviste... toată gama, de la *Rolling Stone* la *Playgirl*, pentru a afla totul despre dumneavoastră și despre gusturile dumneavoastră. Aceste informații, adevărate sau nu, creează o anumită aură în jurul dumneavoastră... veți ști să aflați călcâiul lui Ahile...

– Îl credeți chiar atât de naiv?... Ar cădea în laț ca orice novice?... Îmi închipuiam că sunteți mai rău!

– Într-un fel sau altul, el va cădea în cursă... dacă veți accepta să ne ajutați...

– Să știți, domnule Perkins, că nu mă voi preta la un asemenea joc!

– Sper că vă veți schimba părerea... Sunteți o carte mult prea importantă pentru a o juca fără să calculăm toate urmările...

– Să schimbăm subiectul, domnule Perkins!

În cursul traseului de la Manhattan la Long Island, Roger recapitulă vexat discuția cu Perkins... Nimeni nu îl va putea forța că acționeze împotriva voinței sale. Agasat, el privea luminile caselor ce se vedeau de pe autostradă. Luase deja o decizie. Dispunea de un important cont în bancă ce îi permitea să se elibereze, într-un viitor apropiat, de orice constrângere stipulată în contractul ce-l lega de King's Voice. Voia să urmeze calea trasată de Madonna, Prince sau Axl Rose. Aflase de lupta teribilă a lui George Michael, pentru a rezilia contractul cu o mare societate de producție...

Casa țărănească a lui Harold Dexter era de fapt un castel feudal bavarez, care a avut ca prim cumpărător un foarte bogat bancher atins de nebunia măreției. Demolată complet, casa a fost transportată de-a lungul întregii Europe și peste Ocean și reconstruită ca atare în Long Island. Asta se întâmpla în anii douăzeci. Noul proprietar s-a bucurat puțin de splendorile castelului, căci crahul din 1929 a lichidat imensa sa avere. Lovit de disperare, el a urcat în marele turn al castelului și s-a aruncat în gol. Nefericirea unora, duce la fericirea altora. Castelul fu cumpărat de un bancher care a jucat la bursă și și-a triplat veniturile. Două generații s-au succedat fără să acorde nici cel mai mic interes castelului exilat într-o țară necunoscută, și care se deteriora într-un parc de douăzeci de hectare, lăsat și el în paragină. Scos la vânzare de un tânăr ce-și risipea banii în cele patru zări, el fu cumpărat - spre sfârșitul anilor optzeci - de către Harold Dexter. El a vrut să facă plăcerea fiicei sale, foarte îndrăgostită de turnurile sale cenușii ce se reflectau în apa albastră din Long Island Sound. Castelul avea și o capelă, neglijată de vechii proprietari, protestanți practicanți. Myra, deși evreică, a restaurat-o și i-a redat vechea sa splendoare. Familia Dexter, prea ocupată cu afacerile, începu să beneficieze încet-încet de nobila achiziție. Acum o utilizau numai pentru a oferi petreceri prietenilor lor și aliaților lor americani. Enorma construcție se ridica nostalgică pe țărmul mării, departe de munții bavarezi...

Harold Dexter Junior primi invitații în locul tatălui său, care trebuia să sosească de la Londra la bordul avionului său. O ușoară întârziere datorată timpului rău de deasupra

Atlanticului, l-a împiedicat să facă personal onorurile. Atunci când maestrul de ceremonii anunță intrarea lui Roger Osborne, Harold Dexter Junior, de obicei rece și inaccesibil ca vârful din Annapurna, se arătă foarte cordial și prezentă pe interpret oaspeților în culorile cele mai strălucitoare.

Pe marea peluză ce separa castelul de mare, un decorator în vogă a creat un decor sofisticat, ce evoca petrecerile renascentiste. Prezența lui Roger, în mijlocul acestor bancheri terni și a soțiilor lor pline de bijuterii, făcu senzație. Cei mai tineri invitați îl înconjurară pe Roger cu o impresionantă bucurie. El se plictisea și simțea o anumită aversiune pentru această lume orgolioasă și îngâmfată, marcată prin bogăția unora și prin parazitismul altora. Ar fi preferat de o mie de ori entuziasmul ingenuu al admiratorilor săi adolescenți, cu inocența și cu sinceritatea lor.

Roger detesta conformismul oamenilor care fac parte din așa-zisa înaltă societate. Domnii, cu toții în smoking negru, îi sugerau o adunătură de ciocli. Soțiile lor, prea tare împodobite, în ciuda aerelor lor, treceau drept niște burgheze îmbrăcate de sărbătoare.

Avertizat de Perkins, Roger aștepta cu curiozitate urmarea evenimentelor. Chelnerii treceau printre invitați purtând pe platouri de argint cupe de șampanie Dom Perignon, un digestiv foarte recomandat înaintea meselor bogate. Roger nu a remacat prezența lui Wilbur Stetson.

Brusc, interveni ceva bizar și rupse calmul ceremoniei. Un tânăr în smoking, cu fața palidă, se apropie de amfitrion și îi spuse ceva la ureche. Obrajii acestuia se goliră de sânge. Părăsi aproape alergând mulțimea și se îndreptă spre intrarea castelului. După circa zece minute reveni livid. Tulburarea sa evidentă nu scăpă persoanelor care se aflau în jurul său. Apoi, rumoarea, vagă la început, luă încet consistență. Avionul lui Dexter a suferit un accident. Circulau variante mai mult sau mai puțin fanteziste. Invitații se agitau. Conștient de această stare de spirit, Dexter Junior se decise să vorbească. Avionul tatălui său a aterizat pe aeroportul Kennedy. Comandantul s-a prezentat autorităților pentru face o declarație surprinzătoare. Patronul său a dispărut în decursul zborului, în condiții încă neelucidate. O singură explicație era plauzibilă. Lovit de o

indispoziție subită, domnul Dexter ar fi vrut să meargă la toaletă, dar în loc să deschidă ușa sălii de baie, el ar fi deschis, din nefericire, ușa ce dă în exterior. Și astfel a căzut în gol. Domnișoara Myra nu se afla la bord. Ea rămăsese la Londra. În afara personalului navigant, o singură stewardesă era repartizată pentru serviciul lui Dexter. Ea se afla la bucătărie când se produsese accidentul. Poliția a deschis deja o anchetă. Sunt analizate acum trei ipoteze: accident, sinucidere sau crimă. Optez pentru cea de-a treia. Tatăl meu a fost asasinat. Accident? Este exclus. Ușa toaletei este batantă, iar cea spre exerior este culisantă. O eroare în aceste condiții este exclusă. Sinucidere? De ce să o fi făcut? O verificare medicală recentă a constatat perfecta sa stare de sănătate. Nu există probleme de familie. Corporația este mai înfloritoare ca niciodată. Probabil că succesele acestea supără pe cineva. Este clar. Este vorba de o crimă!

Invitații i-au prezentat condoleanțe. Petrecerea lua o întorsătură tragică. Oamenii voiau să plece.

– Nu plecați!, spuse amfitrionul. Onorați memoria tatălui meu dacă participați la pomană!

Un personaj voinic, în ciuda vârstei sale venerabile, care adăuga la smokingul impecabil o pălărie texană albă, cu boruri largi, răspunse cu o voce puternică:

– Este preferabil, Harold, să oferi acest festin săracilor, care vor fi recunoscători și vor face ca sufletul tatălui tău să se ridice la cer. Voi bea un pahar în memoria lui Harold, un prieten pe care l-am respectat foarte mult.

El vărsă jumătate din paharul de șampanie înainte de a-l da peste cap, vechiul obicei dedicat salutului celor dispăruți. Apoi ridică mâna în semn de adio și se îndreptă spre parcare, urmat de un om uscat, vioi, cu ochii iscoditori. Majoritatea invitaților, inclusiv Roger, îl imitară. Au mai rămas numai câțiva apropiați ai noului șef al familiei pentru a-l îmbărbăta.

Ajuns la mașină, Roger avu o surpriză neplăcută: șoferul, răsturnat pe bacheta din spate, sforăia. Șoferul unui Mercedes de alături îi explică râzând:

– Oamenii domnului Dexter ne-au dat mâncare bine stropită cu șampanie. Șoferul dvs. probabil că a băut un pahar în plus...

Însoțitorul lui Stetson apăru ca din întâmplare lângă Roger și îi surâse cu amabilitate, întinzându-i mâna dezinvolt.

– Mă numesc Cardigan! Domnul Stetson a remarcat încurcătura în care vă aflați. Ar fi fericit să vă conducă la New York la bordul elicopterului său!

– Vă rog să-i transmiteți domnului Stetson că îi sunt recunoscător pentru invitație. Voi conduce singur mașina fără nici o problemă.

Cardigan își ascunse contrariatea. Îi remise cartea de vizită.

– Dacă veți avea vreodată cel mai mic necaz, domnul Stetson va fi gata să vă ajute. El are o mare admirație pentru talentul dvs..

– Îl puteți asigura pe domnul Stetson că nu voi uita oferta. O seară bună, domnule Cardigan.

Îi strânse mâna, apoi se instală la volanul mașinii...

– A mușcat din momeală!, exclamă Mark râzând.

Mark, Roger și Perkins erau reuniți în jurul unei mici mese la Vittorios, o pizzerie puțin frecventată de către WASP.

– El a mușcat momeala încă de când a văzut o casetă video cu un concert *live*, spuse Perkins flegmatic. Succesul interpretului nostru cântărește foarte greu în balanță.

Roger remarcă fără plăcere termenul *nostru*, alunecat în fraza agentului. Or, el nu se simțea deloc încadrat în echipa lui Perkins. CIA nu-i inspira niciun respect. Nefericita reclamă făcută de mass-media acestei organizații era prea tare imprimată în mintea lui, pentru a fi ștearsă dintr-o dată.

– Un anumit Penrose, un tip foarte periculos, joacă pe lângă Stetson rolul interpretat de CIA pe lângă guvernul Statelor Unite. Sau al KGB pe lângă URSS, înaintea decesului său, cu toate excesele lor.

Fraza lui Perkins nu era lipsită de umor. El luă o gură de pizza, urmată de o porție de Chianti, apoi spuse:

– În ce privește moartea lui Dexter, eu aleg formula sinucidere. Dispariția lui va fi urmată de multe surprize... știu ce spun...

Roger trimise o telegramă de condoleanțe Myrei, apoi celelalte

preocupări au făcut ca această dispariție să fie trecută în uitare. Pregătirile pentru apropiatul turneu continuau cu ardoare. Roger era mulțumit căci grupul, sub noua formulă, se dovedea tot mai bine sudat. Un concert, repetiție generală, de la Jersey City, trebuia să-i permită să verifice coeziunea ansamblului. Deși anunțat cu numai douăzeci și patru de ore în urmă, șaptezeci de mii de bilete au fost vândute. Spectacolul a repurtat un mare succes. Muzicienii și dansatorii au făcut o mare cheltuială de energie. Roger a introdus o nouă tehnică, și anume participarea publicului la acțiunea ce se derula pe scenă. Proiectoarele scăldau mulțimea cu fasciculele lor stroboscopice, în timp ce pe deasupra mării de capete alunecau pe niște cabluri mici platforme purtându-i pe instrumentiști, pe balerine și pe coriști, care repetau ca un ecou piesele interpretate de colegii lor pe scenă. Roger invită prin gesturi pe fani să cânte și ei, lăsându-le impresia că el îi acompania. A fost un moment de delir. Spectatorii se agitau, dansau, se mișcau, își agitau brațele în aer, se învârteau în loc ca niște spiriduși.

Roger a simțit atunci senzația plăcută a reușitei. Aspirațiile lui cele mai curajoase s-au realizat. Oare ar trebui să abandoneze muzica, pentru a relua studiile filosofice și științifice? Neînțelegerile cu firma King's Voice începeau să-l calce pe nervi, iar intervențiile lui Perkins, articolele publicate în presă în jurul dispariției dramatice și misterioase a lui Dexter contribuiau la tulburarea lui, la întunecarea stării lui de spirit.

După concertul de la Jersey City, Roger oferi colegilor lui o cină într-un restaurant situat la etajul 107 din World Trade Center. Majoritatea intrau pentru prim oară într-un stabiliment în care ținuta de seară era obligatorie. Pentru Eric, vagabondul neîmblânzit, această lume strălucitoare, fabuloasă, reprezenta un Paradis terestru care-l minuna și în mod paradoxal îl revolta. Prețul unui prânz ar fi fost suficient pentru a asigura timp de o lună întreținerea unui copil sărac din Bronx. Roger îi dădu dreptate, fără să-i mărturisească că el afecta deja câteva milioane pentru servicii de binefacere.

În acea seară, Glenn Northcote, fostul *golden-boy*, îi făcu o mărturisire surprinzătoare. Roger l-a felicitat pentru prestația sa splendidă din timpul concertului de la New Jersey. Glenn îi răspunse emoționat:

– Cuvintele tale sunt un balsam pentru mine! În această zi am fost foarte fericit! Mai fericit decât în ziua în care am câştigat primul meu milion! O fericire de o calitate superioară! O experienţă sublimă, care - mi-e teamă - nu se va mai repeta...

– De ce? Eşti un chitarist de mare clasă! Talentul este înnăscut! Iar tu îl posezi!

– Mulţumesc. Dar nu a fost decât o încercare. Nu am dreptul să continuu... să abuzez de încrederea ta...

– Nu te înţeleg.

– Am renunţat la carieră.. am încercat să mă sinucid... dar nu am avut puterea să o fac... apoi am căutat un derivativ... şi m-am prezentat la audiţie... m-am prezentat fără să sper că voi fi angajat... A fost un fel de joc... un joc cu moartea... căci sunt seropozitiv, Roger... nu-mi rămâne decât să mă înclin în faţa grupului...

Roger oftă.

– Prietenul meu cel mai bun este seropozitiv... nu l-am îndepărtat de grup... când ne vom întoarce în Anglia el îşi va relua locul în formaţie.... În ce te priveşte, trebuie să cer autorizarea grupului... dar te pot asigura dinainte de votul meu favorabil... şi asta va conta mult în balanţă....

În dimineaţa următoare, Roger evocă în faţa colegilor cazul lui Glenn şi pledă cu o asemenea căldură, încât cei care mai aveau îndoieli au renunţat la obiecţii. Glenn ar fi putut ascunde adevărul. Dar nu a făcut-o. Unanimitatea se pronunţă pentru integrarea lui definitivă în grup...

Stratmore protestă împotriva acestei decizii, căci, susţinea el, presa va pune stăpânire pe acest subiect şi va da o interpretare dăunătoare intereselor grupului. După cum se temea, el se lovi de intransigenţa lui Roger, care se menţinu pe poziţii.

– Sunt surprins de opoziţia dumneavoastră, domnule Stratmore. Când toată lumea civilizată se mobilizează să pună capăt ravagiilor produse de acest flagel, când numai câţiva retrograzi şi un pumn de oameni ai bisericii mai consideră că această boală este o pedeapsă divină, grupul nostru îşi face datoria atunci când poartă torţa solidarităţii umane, a iubirii pentru aproapele nostru lovit de nefericire. Nu facem decât să ascultăm de vocea conştiinţei noastre!

La bordul avionului spre Los Angeles, Roger se abandonă viselor. Ambianța era propice pentru meditații. Nori groși poleiți cu aur alunecau pe sub burta aeronavei. O muzică liniștită, melodioasă, în surdină legăna cântecele ce păreau că se derulează pe cerul albastru, fără margini. Veselia sa era hrănită de perspectiva unei lungi plimbări pe plaja Venice, acolo pe unde păşise Morrison. Ca în toate zilele, a brodat fantasme în jurul lumii uluitoare de la Hollywood. Intransigența tatălui său, care-i interzisese că joace într-un film regizat de Mantegna, nu l-a descurajat. El se gândea la proiectul unui scenariu inspirat din istoria grupului. Un spectacol optimist, apropiat de revistele muzicale de la Hollywood din anii treizeci.

Intrarea comandantului îi întrerupse firul ideilor:

– Avionul ar trebui să aterizeze pe aeroportul internațional din Los Angeles, dar autoritățile se tem de eventualele dezordini şi încăierări dintre miile de fani şi manifestanții ostili ai grupului Osborne. Atunci, turnul de control ne-a îndreptat către Tom Bradley International Terminal. Ziariştii care vă aşteptau pe aeroportul din Los Angeles pentru a vă intervieva au fost sfătuiți discret să se îndrepte spre Hotelul Beverly Hills, acolo unde veți fi cazat. Această schimbare de intinerar nu vă va schimba progamul, domnule Osborne...

Roger nu păru impresionat de aversiunea pe care o arătau cercurile rigoriste şi ultraconservatoare. În Lousiana şi în Texas a avut ocazia să le cunoască excesele.

– Maşinile repartizate grupului, adăugă comandantul, au fost deja dirijate spre Tom Bradley Terminal. Sunt dezolat de acest contratimp, domnule!

– Nu aveți de ce să vă scuzați! Este mai degrabă vina mea!

După aterizarea fără fanfară, caravana de limuzine se angajă pe freeway, autostradă asemănătoare cu orice autostradă din lume, mijloc de comunicare rapidă, ce nu permite unor nouveniți să-şi facă o idee despre acest oraş fabulos. Freeway trecea peste centre aglomerate, oferind perspective monotone. O mare de acoperişuri de imobile mai mult sau mai puțin înalte şi din când în când etajele superioare ale unor zgârie-nori.

La Hotelul Regent Beverly Hill, Roger şi cu muzicienii fură

primiți, într-o sală de festivități recent aranjată, de un mare număr de ziariști gata să pună întrebări directe sau insidioase, binevoitoare sau agresive. Roger - purtătorul de cuvânt - era însă obișnuit cu aceste jocuri verbale. De data asta, el avu senzația că se află înaintea unei comisii de profesori, majoritatea arțăgoși, care-l supuneau unui examen foarte greu, încercând să afle mai puțin ce știe, cât să-i descopere punctele slabe.

Un ziarist rumen, cu aerul unui copil, îi puse o întrebare aparent inofensivă:

– Se pare că nu apreciați muzica rap. De ce?

Roger remarcă prezența câtorva reporteri și fotografi de culoare. Un răspuns negativ ar risca să le trezească ostilitatea.

– Vă voi povesti o anecdotă, spuse el cu umor. Un șofer de taxi mi-a povestit că soția sa este o campioană de rap. Ea vorbește... vorbește... vorbește fără încetare, toată ziulica, pe un fond muzical, căci în apartamentul lor radioul sau televizorul funcționează în permanență. Ea face rap fără să știe. O performanță remarcabilă. Comercializat, ar putea să câștige bani buni...

Se auziră câteva râsete. Apoi întrebările se abătură dure, în felul unei grindini. Totul a fost spus. Considerații despre *rock*, despre *punkul* renăscut, despre tendințele producției muzicale din Seattle, despre excesele muzicii *grunge*, despre proliferarea grupurilor rock - trei mii numai în California -, despre sexualitatea anumitor cântece, despre apologia păcatului, despre indignarea crescândă a ligilor pentru apărarea familiei și a drepturilor copiilor, despre exemplul prost oferit de grupurile ce ignoră voluntar legile morale, și preconizează o revoluție deschisă, despre folosirea drogurilor numite ușoare...

Atmosfera se încălzise, agresivitatea câtorva ziariști ce reprezentau vizibil curentele rigoriste și puritaniste s-a accentuat.

– Știți, domnule Osborne, că niște consilieri municipali s-au prezentat la primăria câtorva orașe din Midwest și în numele alegătorilor au cerut interzicerea spectacolelor dvs.?

– Vânătorii de vrăjitoare există de multă vreme, iar influența lor malefică nu va înceta să se manifeste, replică Roger flegmatic.

– Mame onorabile şi pastori foarte cunoscuţi consideră că oferiţi copiilor un exmplu prost: citat în justiţie pentru stabilirea paternităţii, moravuri destrăbălate ce au făcut obiectul a numeroase articole. Nu credeţi că ar trebui să vă îmbunătăţiţi imaginea, să dobândiţi o mai bună reputaţie?

– Justiţia pe care tocmai aţi citat-o s-a pronunţat în favoarea mea. Ar fi trebuit să o ştiţi, dacă acest subiect vă interesează atât de mult!

Roger era sigur că artileria grea nu va întârzia să intre în acţiune. Dar hărţuielile continuară:

– Este adevărat că melodiile dumneavoastră v-au adus peste două sute de milioane?

Roger surâse:

– Nu aş putea să vă dau cifrele exacte. Trebuie să ştiţi că fiscul opreşte o bună parte din aceşti bani. Cu toate deducţiile făcute, mai rămân câteva milioane. O bună parte din ei merge la opere de binefacere. În ce priveşte cheltuielile mele personale, nu sunt ridicate. Cărţile, casetele sau CD-urile, pe care le cumpăr cu predilecţie, nu costă mult. De altfel, banii mă interesează foarte puţin. V-a mulţumit explicaţia?

Un ziarist cu barbişon îl privi cu un aer inocent:

– Grupul dumneavoastră a angajat recent un muzician seropozitiv? Confirmaţi acest zvon?

Atacul de care se temea Stratmore era în fine declanşat. Puritanii care nu respectau decât cuvântul *pur* al lui Dumnezeu, căutau să-l înfrunte. Roger îi răspunse cu un calm glacial:

-Este adevărat. Am primit un muzician seropozitiv. Dar nu cred că această problemă de ordin interior merită o publicitate specială.

– Dimpotrivă, domnule Osborne! Alegerea arată o stare de spirit supărătoare, o toleranţă pentru o categorie de persoane reprobabile. Comportamentul oamenilor din anturajul dumneavostră nu poate servi ca exemplu pentru copiii noştri. Nu credeţi că grupul este pe cale să-şi piardă vechea identitate şi să ia forma unui pericol public?

Ziariştii notau furibunzi în carneţele dialogul dintre interpret şi personajul bărbos, ambii hotărâţi să se distrugă, deşi păstrau aparenţa seninătăţii.

– Pentru dumneavoastră, spuse Roger, un seropozitiv este un pericol public. Pentru noi, un seropozitiv nu îşi pierde calitatea sa de fiinţă umană. Noi îi datorăm respect şi avem faţă de el obligaţia de a face tot ce putem ca să-l salvăm.

O expresie dispreţuitoare înflori pe faţa interlocutorului.

– Majoritatea seropozitivilor sunt păcătoşi pedepsiţi de Dumnezeu! Ei suportă consecinţele viciilor lor contra naturii!

Roger îl privi cu milă.

– Morala dumneavostră nu este şi a mea!

Se adresă apoi tuturor ziariştilor:

– Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă pregătesc pentru concert. Vă mulţumesc!

Publicul lui Roger începea să freamăte cu multă vreme înainte de apariţia lui pe scenă. O comunicare reală, extrasenzorială îl lega de interpretul lui favorit. Un critic a afirmat că magnetismul lui Roger traversa spaţiul şi impresiona de la distanţă pe fani, care simţeau fizic apropierea lui. Atunci când se prezenta în faţa publicului, se produceau nişte electroşocuri între ei. Când cânta, spectatorii cântau de asemenea. O identificare datorată poate charismei lui, ce îmbăta ca un drog. Psihologii şi psihiatrii vorbeau de acest magnetism, dar fără să poată înţelege secretul acestei simbioze spirituale.

La Hollywood Bowl, îşi reînnoi succesul, antrenând publicul într-o frenezie apropiată de extazul mistic. Influenţă malefică, clamară rigoriştii, care atribuiau succesul lui unor vrăjitorii. La imaginea lui Roger Osborne, monstru al rockului, ei au ataşat un calificativ care li se părea mai potrivit: Roger Osborne, sau diavolul încarnat... Cheltuiala sa extraordinară de energie - pe lângă interpretare, el dansa pe tot timpul spectacolului - exercita o atracţie egală asupra femeilor şi bărbaţilor. Fascinaţie cu atât mai periculoasă, susţineau adversarii, cu cât se adresa unor adolescenţi ale căror impulsuri erau încă în formare, ceea ce putea avea o influenţă periculoasă asupra libidoului lor.

Spectacolul de la Hollwood Bowl se termină, ca şi celelalte, în delir. Aplauzele şi ovaţiile continuară multă vreme, în timp ce duzini de buchete de flori i-au fost aduse, privilegiu de care numai Axl Rose se bucura deplin....

Încă euforic, Roger se demachia în cabina sa, când intră Mark, cu un mare surâs pe față. În urma sa, înainta regizorul John Mantegna, creatorul de filme costisitoare dar care aducea studiourilor sute de milioane de dolari. Gălăgios, bun vorbitor, expasiv, ca orice italian, el lansa înțepături cineaștilor constipați și oscilanți ce turnau filme intimiste și se mulțumeau cu firimiturile. La vederea lui Roger, îl îmbrățișă plin de entuziasm:

– Încă de când v-am văzut, aveați șapte sau opt ani pe-atunci, mi-am dat seama că am de-a face cu o ființă excepțională. Acum strălucițI în mod deplin. Talentul dvs. a explodat și eclipsează complet o întreagă galaxie de stele extraordinare! Am ajuns în preajma dvs. grație domnului Schweize, care m-a ajutat să traversez un triplu rând de paznici. Această gardă întărită din jurul dvs. este absolut necesară. Am fost dezolat la aflarea veștii despre acel atentat căruia era să-i cădeți victimă. Vă aduc o veste care sper să vă bucure: întregul Hollywood a venit să asiste la concert și a rămas cu gura căscată! Ați reușit să-i spulberați! Am venit să vă cer un autograf pe program! Aș fi fericit dacă v-ați pune semnătura și pe un contract cu firma XXIst Century! Vă promit un succes ce va depăși succesul filmului *Jurassic Park!* Mă gândesc la un film în care îi veți avea ca parteneri pe Axl Rose, McCartney și Evan Dando! Paul va interpreta rolul tatălui dvs., Axl și Evan vor fi frații dvs. Legenda modernă a lui Cain și Abel! Vor curge valuri de sânge și de muzică! Totul se va derula într-o ambianță de feerie și de teroare! Filmul va lua sfârșit - după un cutremur apocaliptic de pământ - atunci când falia San Andrea va deveni un braț al mării! Ce ziceți, vă place?

– Foarte mult! Dar, deocamdată, sunt în plin turneu.

– Înainte de a lua o hotărâre, ascultați această propunere! Iată că vorbesc și în versuri! Vă ofer un onorariu de șase milioane! Sean Connery a primit atât pentru *Medecin Man.* Vă place?

– Vom mai vorbi...

Mantegna mai aruncă un argument în talger:

– În acest film, domnul Schweize va fi îngerul dvs. păzitor. Un înger păzitor care circulă în Porsche și care iubește toate fetele nubile din Hollywood!

Toată lumea izbucni în râs. Roger spuse:

– Mark, iată un rol care îţi vine ca o mănuşă! Domnule Mantegna, mă voi gândi.

– O.K. Voi aştepta răspunsul. Ştiţi unde mă găsiţi.

Mategna se retrase. Roger oftă eliberat:

– Un personaj remarcabil, dar de o limbuţie... Puţin cam obositor!

– Nu a reuşit să te convingă?

– Ba da! Dar am un sentiment straniu care îmi frânează elanul. Cinematograful l-a emasculat pe Elvis Presley. Filmele reduc pe marii cântăreţi, nişte monştri, nişte zei, la dimensiuni umane... Amploarea personalităţii lor se restrânge ca o piele... Filmele cu Mick Jagger, Madonna sau David Bowie nu au atins niciodată culmile unei autentice capodopere. *Moonwalker* nu a fost la înălţimea lui Michael Jackson. L-am văzut pe Sting pe ecran. Interpreta rolul unui patron de bar şantajat de mafie. În distribuţie, el era plasat după Melanie Griffith şi Tommy Lee Jones, un actor mediocru. Sting ar fi meritat să fie în capul listei, mai ales că jocul lui a fost mai bun decât al partenerilor lui. *Suspect*, interpretat de Cher, este acceptabil. Dar *Moonstruck* a păcătuit prin banalitate. Cel puţin Bowie a avut inteligenţa să interpreteze în filme eroi stranii, ce-şi păstrează propria esenţă... Nu! Nu cred că voi profita de oferta lui Mantegna...

– Eu sper că în cele din urmă tu îţi vei schimba opinia. Nu vei rezista la infinit tentaţiei cinematografului, spuse Mark. Trebuie să te grăbeşti. Am rezervat mai multe mese pentru toată banda la Escoffier. Să sărbătorim succesul în capitala mondială a filmului. Vei fi primit ca un rege. Bucătărie franţuzească de mare calitate. Ambianţă mega-lux pentru mega-snobi. Apariţia ta la Escoffier va avea efect mai mare asupra colectivităţii din Beverly Hill decât un articol elogios din *Variety*!

– Excelentă idee! Să mergem. Bob îmi va ţine locul. Să-l trataţi ca şi cum aş fi eu. Nimeni să nu observe şmecheria.

– Şi tu?

– Eu voi face un tur pe plajă, la Veneţia...

– Cum? În mijlocul nopţii? exclamă Mark uluit.

– Am o întâlnire cu Jim Morisson... Mă rog... cu spiritul lui...

Mark râse:

– Bizareria este apanajul marilor interpeți. Vrei să-i ordon lui Cao să pregătească limuzina?

– Nu! Veau să merg singur...

– Singur, noaptea, la Veneția? Riști să-l întâlnești pe Morrison pe bune. Dincolo de Styx!

– Singur, este un fel de a vorbi. Voi fi însoțit de Doris.... Până acolo, voi lua un taxi... sau voi închiria o mașină....

Mark oftă dezarmat. Știa că Roger este încăpățânat ca un catâr.

– Într-o jumătate de oră o mașină te va aștepta în fața holului. Ai vreo preferință?

Ochii lui Roger au strălucit:

– Doris adoră mașinile Ferrari! Roșii!

– OK. Știi să te descurci în acest oraș tentacular, gigantic, pe care îl vezi pentru prima oară?

– Nici o problemă. Am studiat un ghid. Rodeo Drive, apoi la dreapta pe Bulevardul Santa Monica, apoi oceanul... și Veneția...

– Locul întâlnirilor proaste!

– Sunt obișnuit. La Notting Hill am învățat semnificația expesiei *a trăi periculos*. Am trăit printre oameni fără adăpost. Am avut prieteni printre capetele rase, indieni, negri...

Mark râse:

– Nu vei înceta să mă surprinzi, Roger. Dacă Veneția te plictisește, ne poți găsi la Polo Lounge!

– Mulțumesc pentru invitație!

Roger vibra de plăcere. A parcurge la bordul unui superb Ferrari străzile din Los Angeles, oraș de vis, îl umplea de fericire. Hollywoodul și lumea filmului l-au fascinat dintotdeuana. Mirajele ivite pe ecran i-au excitat imaginația și i-au stimulat spiritul creator. Era pentru prima oară în viață când conducea un Ferrari. Ar fi putut să-și permită luxul să cumpere o mașină de această gamă, dar nu avea timp să se preocupe de aceste fleacuri. La volanul mașinii Porsche, a lui Mark, el gustase plăcerea de a înfrunta spațiile, de a savura voluptățile vitezei, fără să se teamă de surprizele adesea penibile pe care le rezervă motocicletele, capricioase ca un cal îndărătnic.

Mirosul proaspăt, sărat al oceanului şi parfumul de trandafiri pluteau prin aer. Euforic, Roger nu simţea adierile de aer cald ce aduceau pe aripile lui mirosul de benzină şi de oxid de carbon. Privea strada, trecătorii, luminile, mişcarea mulţimii. Pentru el mulţimea era mai importantă decât monumentele, căci reflectă viaţa, în timp ce monumentele se identifică cu moartea. Concepţie iconoclastă, dar care exprimă, după el, un mare adevăr. Un catâr viu valorează mai mult decât un împărat mort, este expresia care rezumă o veche credinţă. Adesea, înţelepciunea populară este mai profundă decât teoriile filosofice formulate de marii gânditori. Roger se opri la un semafor. O motocicletă Yamaha, călărită de un adolescent blond, cu bucle ce cad pe umeri, se opri la înălţimea lui. Lumina roşie se schimbă în verde. Yamaha ţâşni prima. Din partea dreaptă, un Mercedes decapotabil argintiu traversă intersecţia, intrând pe roşu. Pentru a evita coliziunea, adolescentul frână puternic. Roata din spate derapă pe asfaltul devenit alunecos. Motocicleta se răsturnă şi alunecă câţiva metri, antrenând totodată pe tânăr, care se văzu cu piciorul imobilizat sub masa grea de metal. Roger fu singurul şofer care se opri pentru a da ajutor accidentatului. Îl ţinu de motocicletă şi îl ajută pe tânăr să se ridice.

– Eşti bine?, întrebă el. Nu s-a rupt nimic?

– Sunt bine. Puţin ameţit. Vă mulţumesc pentru ajutor.

– Aţi avut noroc!

– Este o motocicletă bună! Puţin cam nervoasă!

Ei împinseră motocicleta pe trotuar.

– Am şi eu o Yamaha exact ca asta!, spuse Roger.

Tânărul blond îi întinse mâna.

– Mă numesc Chad. Chad Stetson.

Roger fu frapat de rezonanţa acestui nume binecunoscut, dar nu făcu niciun comentariu.

– Roger... Huntington, se prezentă el.

– Aş vrea să vă invit la clubul meu, spuse Chad, *The Blue Devils*. Toţi oamenii cu motociclete mari se întâlnesc acolo. Chiar şi Hell's Angels sunt bine primiţi. Pielea este un *must*, iar solidaritatea este regula noastră de conduită. Dacă veţi veni în această seară îmbrăcat în alb, vom face o excepţie. Vă aşteptăm!

Urcă pe motor, făcu un semn amical şi demară în trombă. Yamaha se îndepărtă ca o săgeată. Roger încă se mai întreba dacă Chad l-a recunoscut. În orice caz, a dat dovadă de discreţie. Este el oare rudă cu Wilbur Stetson? Ce coincidenţă tulburătoare!

Roger sosi pe ţărmul oceanului. Recunoscu palmierii, atât de familiari, care se aliniau de-a lungul bulevardului, ce mergea de-a lungul plajei. Veneţia îşi desfăşura luminile, barurile, restaurantele, lumea sa exotică şi pestriţă pe unde se plimba la debuturi Jim Morrison. Cântece, ţipete, râsete se amestecau aici vesel.

Roger îşi parcă maşina şi se îndreptă pe jos spre plaja care îl atrăgea ca şi cum ar fi fost hipnotizat. Se încrucişa cu noctambuli fără a-i vedea. Nisipul mângâiat de valuri îl invita să se întindă... Roger repeta experienţa lui Morrison... nu era singur în faţa oceanului... excentrici sau iluminaţi, ca şi el, erau întinşi sub razele reci ale lunii... un cuplu se deda păcatului fără să se jeneze de martori, abandonându-se aventurii... se fuma... se fredona... se descifra limbajul stelelor... se dedau unor reţete plagiate... se înşela plictiseala... se plimbau degetele pe corzile unei chitare care plânge uşor...

Doris se alungi leneşă pe nisip.

Roger îşi lăsă privirea pe lumina albă, colorată în verde, pe care o arunca un ponton pe valuri, până la orizont... se lungi lângă Doris... chitara ofta în noapte...

Roger închise ochii... o mână mătăsoasă îi atinse fruntea... întredeschise ochii şi nu văzu decât galaxii întreţesute, amalgamate într-o dezordine strălucitoare... îşi închise ochii şi aşteptă... atingerea se repetă... un frison de plăcere şi de bucurie îi parcurse tot corpul... îşi întoarse uşor capul şi percepu în apropiere o siluetă curgătoare... silueta lui Jim... a lui Jim Morrison, întins pe nisip... cu pieptul dezvelit, cu mâinile încrucişate sub cap, briza se juca cu pletele lui negre ca nişte bucle rebele... era Jim... Roger îi recunoscu faţa frumoasă şi visătoare... Jim îi surâse... Roger nu îndrăznea să se mişte... cea mai mică mişcare, credea el, va face ca spiritul lui Jim să dispară în neant... exista o complicitate între spiritele lor... spiritul celui mort şi spiritul celui viu...

Apoi Jim îi vorbi... fără a deschide gura... prin intermediul

ideilor... El evocă magicul domeniu al suntelor... al muzicii... al ritmului imprimat de tobă, ecoul ritmului universal... îi vorbi de semne... litere, cifre, note de muzică, urme de culoare... mijloace de exprimare a ideilor, de a le comunica... scriitură, formule matematice, linii pictate.... universul semnelor accesibile tuturor muritorilor... numai semnele trasate de creatorii de geniu supraviețuiesc secolelor, mileniilor... de la desenele rupestre şi până la ultimele formule ştiinţifice cu privire la secretele cosmosului... gravitaţie, lumină, viteză, forţă explozivă, distrugere şi renaştere... moartea concepută de oameni nu există... totul este viaţă... viaţă eternă... sub diverse forme... forme care se schimbă, esenţa subzistând mereu...

– Hei, omule, ai un foc?

Roger deschise ochii... într-o fracţiune de secundă el fu adus în timpul fiinţelor vii... părăsi spaţiile astrale pentru a recădea pe scoarţa terestră... nisip... plajă... ocean... palmieri... ambianţa californiană... Roger văzu un tânăr pilit, cu păr albastru, care îl privea de sus în jos... Morrison dispăruse... s-a risipit în neant...

– Nu ai foc, omule?, insistă tânărul pilit.

Doris începu să mârâie şi să îşi arate colţii. Intrusul a tulburat călătoria prin infinit a prietenului şi stăpânului ei... ea nu vorbeşte, dar înţelege tot... fără să se bucure de inteligenţa umană, Doris posedă impulsurile şi înţelepciunea experienţei preistorice...

– Omule, eşti mut sau ce?

Vocea bâlbâită, iritată... urme de salivă, rotunde ca nişte stele la colţurile gurii...

– Regret, nu fumez!

– Cu atât mai rău, omule!, murmură tânărul cu plete albastre, şi se îndepărtă împleticindu-se.

Roger era tot sub omeriul întâlnirii sale cu Morrison... vis?... imaginaţie?... realitate?... la istoria fiinţei sale se adăugase o nouă experienţă... o experienţă magnifică....

Roger se ridică... oftă... privi oceanul... apoi mângâie capul lui Doris care se ridică, şi ea, pe lăbuţe şi se lipi de piciorul stăpânului.

– Să mergem, Doris!... Să ne întoarcem!...

Interpretul şi căţeluşa lui se îndreptară spre mini-haosul din Veneţia... Întâlnirea cu Jim Morrison i-a insuflat lui Roger noi energii... Acum fredona vesel un cântec.. o nouă creaţie inspirată de Morrison... Veneţia nu-l mai interesa... Fără Jim, Veneţia a redevenit o colectivitate zgomotoasă, vulgară...

Roger înaintă în parcare. Mai rămăseseră puţine maşini. Doris mârâi din nou. Ea simţise că cei patru negri strânşi în jurul maşinii Ferrrari îşi făceau simţită ura. La cel mai mic gest ostil din partea lor ea le va sări la gât. Instinctiv, Roger percepu şi el agresivitatea celor patru vizitatori.

Cel mai vârstnic, deja adult, avea globuri şi un lanţ de aur la gât. Probabil, furat. Lumina în parcare nu era puternică. Negrul nu putea distinge bine faţa lui Roger, ce purta în continuare ochelarii fumurii şi cascheta a cărei vizieră arunca o umbră pe trăsăturile lui. Negrul îl examină dispreţuitor şi spuse:

– Hei, omule, am avut grijă de maşina ta. Furturile din maşini s-au înmulţit. Trebuie să ne plăteşti efortul. Ceasul, sper că ai unul, nu-i aşa?, şi portofelul! Iată! Maşina este intactă, nu-i lipsesc nici roţile, nici ornamentele! Hai, fă-te încoa'!

Negrul ce-l flanca pe şef, scoase un cuţit şi cu mâna liberă făcu un gest:

– Mişcă şi fii cuminte, dacă nu vrei să-ţi tai pielea ta albă!

Atitudinea sa agresivă trezi mânia ancestrală a lui Doris. Sări asupra lui, dar Roger o trase de laţ şi o reţinu. Era nevoie să o calmeze.

Negrul cel înalt aruncă o privire peste umărul lui Roger şi ezită. Colegii lui se tulburară. Roger auzi o voce cunoscută:

– Ajunge! Plecaţi sau veţi fi încălziţi!

Uimit, Roger întorse capul şi-l văzu pe Chad, băiatul de pe Yamaha, şi o gaşcă de opt-nouă tineri îmbrăcaţi în piele. Lanţuri grele şi cuţite străluceau în mâinile lor.

Şeful negrilor se întunecă, calculă rapid şansele unei lupte... disproporţia era evidentă... nimic de făcut... Aruncă o privire dispreţuitoare asupra noilor veniţi, întunecaţi şi agresivi, apoi spuse cu o voce şuierătoare:

– Ne vom revedea!

Se întorse pe călcâie şi se îndepărtă cu un pas nonşalant, urmat de tovarăşi. Roger oftă eliberat. Intervenţia miraculoasă

a lui Chad l-a scos dintr-o mare încurcătură. Chad îi surse.

– Solidaritate! Este regula noastră numărul unu! Vă prezint pe prietenii mei!

Le spuse numele, Roger le strânse mâna şi îşi exprimă mulţumirile. Matt, un tânăr brunet cu ochii veseli şi cu faţa de o frumuseţe bizară, de înger decăzut, exclamă surprins:

– Chad, nu ne-ai spus că noul tău prieten este Roger Osborne.

– Nu! Răspunse Chad. Se numeşte Huntington! Roger Huntington.

Surâsul care dansa pe buzele lui îi dezminţi vorbele.

– Este Roger Osborne, confirmă un roşcovan cu faţa pătată de pistrui. L-am văzut la un concert la Wembley. Mă găseam în primul rând.

Interpretul admise râzând şmecheria. Le ceru iertare că i-a indus în eroare. Pentru a le arăta recunoştinţa, Roger îi invită la un pahar.

– Foarte bine!, exclamă Chad. Veţi fi oaspetele nostru de onoare la Blue Devils, strigă Chad încântat.

Ca o măsură de precauţie, Ferrari fu adăpostită în parcarea păzită a clubului. Spectacolul oferit lui Roger depăşea imaginaţia cea mai debordantă. Într-o fostă hală a unei fabrici dezafectate, un decorator cu idei extravagante a amenajat un fel de templu dedicat motocicletelor şi iubitorilor acestora. Yamaha, Harley-Davidson şi Toyota atârnau de plafon pe post de lampadare. Proiectoare abil disimulate răspândeau o lumină metalică, argintie, ce bătea în roşu şi verde, cu tonuri livide ce dădeau dansatorilor aspectul de cadavre ambulante. Schelete umane se balansau, apărând şi dispărând în spaţiul traversat de lumini stroboscopice.

– Moartea este mereu prezentă printre noi, explică Chad. Vărsăm întotdeauna o picătură din primul nostru pahar în memoria colegilor noştri ucişi în cursul unor plimbări nebuneşti. Noi nu purtăm cască de siguranţă, deoarece vrem să cochetăm cu moartea. Dacă vrem să ne sinucidem, nimeni nu are dreptul să ne împiedice. Violenţa şi aneantizarea fizică sunt jocurile noastre preferate. Motocicletele, cu mulţi cilindri, sunt maşini periculoase, violente, care cer multă iscusinţă şi în acelaşi timp

un curaj fără limite, voluptatea de a te întâlni la orice moment cu moartea. Nu ne temem nici de Dumnezeu nici de diavol. Suntem damnați încă de când am venit pe lume.

Prietenii lui Chad şi cu Roger aplaudară aceste cuvinte.

– Când unul dintre noi cade ucis de propria motocicletă, noi sărbătorim, adăugă Kyle, roşcovanul. A muri tânăr este un privilegiu. Se evită un sfârşit deplorabil al unor bătrâni care sunt morți mai înainte de a-şi da ultima suflare.

– Suntem cu toții trăgători de elită!, declară Matt cu mândrie. Asta nu vrea să spună, că noi simțim plăcerea de a ucide. Nu! Nu suntem ucigaşi!

– Este adevărat, confirmă Craig, un colos de douăzeci de ani. Nu mergem pe picioarele nimănui. Dar vai de cel care merge pe picioarele noastre!

– Suntem fericiți de a vă avea printre noi! Dar nu ştim dacă acceptați aceste principii!

– Nu mai vorbiți cu dumneavoastră cu mine. Pentru prieteni sunt Roger! Iar voi mi-ați arătat că sunteți prietenii mei! Apoi, împărtăşesc o mare parte din aceste idei! Aşa că îmi depun candidatura la clubul vostru!

– Acceptată în unanimitate!, strigară în cor tinerii adoratori ai ruletei ruseşti.

Roger îşi ridică brațele:

– Voi compune pentru voi două cântece: *The Blue Devils* şi *To Death, with Love!*

La primele raze ale răsăritului, Roger se întoarse la hotel, uşor cherchelit şi cu bună dispoziție. El ocupa un apartament ce-i permitea să cânte, să interpeteze la pian, în general să facă zgomot fără să-şi deranjeze vecinii. Mark îl aştepta în camera de zi. El adormise, culcat într-un fotoliu. La sosirea lui Roger, el se trezi şi îl primi frecându-se la ochi:

– Mi-ai dat o teamă...

– De ce? Prezența lui Doris cu mine ar fi trebuit să te liniştească!

– I-ai pierdut pe drum pe cei din escortă...

– Ți-am spus că vreau să fiu singur!

– În fine. Bine că te-ai întors. Asta este important. Perkins

mi-a telefonat de câteva ori, Voia să-ţi vorbească. Îţi cere o întâlnire în cursul zilei de mâine, în grădina Muzeului de artă. Tu trebuie să stabileşti ora. Are chestiuni foarte importante să-ţi comunice.

– La prânz? Mă însoţeşti?

– Desigur. Să facem cumpărături. Este un pretext foarte bun. Acum, merg să mă culc... Mor de somn...

La ora 10 Red se strecură în camera lui Roger, care dormea profund. Prietenul său a cerut valetului să nu fie deranjat înainte de ora unsprezece. Dar circumstanţele impuneau o schimbare de program. Red îl scutură uşor de umăr. Roger mormăi ceva neinteligibil.

– Regret că-ţi tulbur visele, dar Stratmore vrea să te vadă urgent. L-a prevenit deja şi pe Mark, care va veni aici de asemenea. Este vorba, se pare, de un consiliu de război. Nu l-am văzut niciodată pe Stratmore într-o asemenea stare de agitaţie.

– Spune-i să intre, zise Roger încă somnoros.

După câteva clipe, managerul general dădu buzna în cameră. Gâfâia ca şi cum abia a terminat un jogging epuizant. La vederea lui, Roger ieşi din toropeală, Mark apăru şi el în pijamale.

– Conturile noastre sunt blocate!, strigă Stratmore panicat. Portăreii au pus sechestru pe avioane, pe materialul scenic, până şi pe instrumente, ce mai, pe tot ce aparţine grupului!

– Nu este adevărat!, exclamă Mark surprins.

Consternat, Roger sări din pat şi îşi descoperi din kimonoul de mătase nuditatea.

– Ce înseamnă asta?

– Asta înseamnă că Dexter este falit! Că fondurile grupului au fost ipotecate pentru a se garanta datoriile!

– Ce? Fără să ne previnã? Nu avea acest drept!

– Bineînţeles că nu avea!, spuse şi Mark indignat. Trebuie să ne alertăm avocaţii. Justiţia va tranşa...

Roger îşi masa uşor fruntea.

– Justiţia... asta cere timp... Domnule Stratmore, voi acoperi cheltuielile din fondurile mele personale... Dispun de o sută de milioane...

– 180 de milioane domnule, dar şi contul dvs. este blocat... A servit de garanţie...

– Fără ştirea mea? Atunci, asta este o escrocherie! Deturnare de fonduri şi furt calificat!

– Exact. Din fericire, hotelul este plătit dinainte pentru trei zile...

– Şi după aceea? Putem conta pe banii de la ultimele spectacole?

– Cum biletele au fost vândute dinainte, am remis totul casieriei firmei.

Zdruncinat de acest şoc, Roger făcu un efort să se stăpânească:

– Bine, domnule Stratmore. Voi merge personal la bancă. Voi încerca să obţin un împrumut pentru a acoperi cheltuielile cele mai presante.

– O să vă însoţesc. Este nevoie de explicaţii...

– Nu, mulţumesc, prefer să mă ocup singur de această afacere. Este vorba de banii mei. Vă voi anunţa rezultatele.

Managerul general păru afectat de această lipsă de încredere. El se retrase fără să mai facă vreun comentariu. Lipsit de energie, Mark se lăsă să cadă pe un fotoliu.

– Îl bănuieşti de a fi fost în cârdăşie cu Dexter?, întrebă Mark.

– Tot ce este posibil... Nu ai văzut? Mâinile îi tremurau aşa de tare că nu a reuşit să aprindă o ţigară.. Mergi de te îmbracă. Acum, chiar că vreau să vorbesc cu Perkins.

Cum era stabilit, Mark şi Roger se întâlniră cu agentul CIA în grădina Muzeului de artă. Mark îi repetă discuţia cu Stratmore.

– Exact de acest aspect voiam să vă previn, spuse Perkins. Mâine dimineaţă toate ziarele vor publica vestea falimentului lui Dexter. Datoriile lui neplătite se ridică la două miliarde de lire sterline. Cea mai mare escrocherie a secolului. Moartea sa nu este datorată vreunui accident, cum pretinde familia. El s-a sinucis, pentru a evita ruşinea unui proces penal şi justa pedeapsă care trebuia să urmeze. Nu sunteţi singura persoană spoliată de acest individ. Băncile care i-au acordat credite imense, un pic cam prea uşor, au suferit pierderi importante. Două sunt gata să cadă. Zeci de mii de acţionari au fost ruinaţi. Fondurile de

salarii au fost de asemenea deturnate. Toate grupurile rock care lucrau cu King's Voice împărtăşesc aceeaşi soartă. Din fericire pentru voi, celebritatea vă va aduce pe platou oferte mai bune. Ele nu vor întârzia. În zilele următoare, veţi fi contactaţi de cele mai mari case de discuri din lume.

Roger îi relată întâlnirea cu Chad Stetson. Expresia mirată a lui Perkins îl uimi.

– Aş putea să pun pariu că peripeţiile de ieri seară nu sunt fructul întâmplăriii... Wilbur l-a spulberat pe Dexter, şi imperiul lui. El va putea cumpăra la un preţ bun întreprinderile lui Dexter, care la ora actuală sunt în mâinile câtorva bănci ce au supravieţuit dezastrului. Aparent, Stetson nu este amestecat, este la fel de alb ca şi Imaculata Concepţie.

– Mă gândesc să creez propria mea casă de discuri şi să întemeiez propria societate de producţie...

– Mai degrabă, nu! Prea multă independenţă este periculoasă! Gândiţi-vă la Michael Jackson! Atunci când eşti singur, rişti foarte mult. Trebuie să fii acoperit de aliaţi puternici. Orice bancă vă poate acorda un credit. Concertele şi discurile din viitor pot garanta împrumutul. Dar, atenţie!

Previziunile lui Perkins se dovediră corecte. Banc of America îi acordă lui Roger un prim credit de 20 de milioane de dolari, care trebuia să-i permită continuarea turneului american. El angajă apoi serviciile cabinetului de avocaţi Scott, Chandler & Morgan. Aceştia luară contact cu Banca londoneză Ridell & Kravis ce obţinuse în garanţie contractele cu King's Voice, cumpărate ulterior de către Art Recording din Londra. Contractul lui Osborne reprezenta partea cea mai importantă. Avocaţii new yorkezi ai lui Roger invocară nulitatea acestei convenţii, ca urmare a deturnării de fonduri şi furtului de bani în detrimentul lui Roger, care vor antrena consecinţe penale împotriva patronului firmei. Pentru a-şi apropia milioanele interpretului, Harol Dexter se făcea vinovat de fals în înscrisuri şi de uz de fals. Se anunţa un lung proces.

Această pierdere de bani, fructul muncii lui, deşi importantă, îl afecta mai puţin pe Roger sub aspect material, cât sub aspect moral. Îl lăsa rece bogăţia în sine. Nu avea gusturi somptuoase.

Fără să ducă o existență spartană, căci îi plăcea confortul, Roger se mulțumea să acumuleze o vastă documentație, cărți științifice și literare, discuri și casete video, toate necesare realizării cântecelor lui, program care îi lăsa timp puțin pentru plăceri. Milioanele lui i-ar fi permis să susțină financiar grupul, să asigure remunerarea personalului artistic și tehnic. Mânia lui era cu atât mai pornită împotriva bancherilor veroși, împotriva oamenilor de afaceri fără scrupule, împotriva hoților cu guler alb, împotriva escrocilor ce arătau o falsă respectabilitate. El detesta instrumentele lor servile, politicienii, înalții funcționari, polițiști, ce se pretau la jocul acestora, împinși de setea de bani și care erau fericiți dacă obțineau niște firimituri de la festin.

Roger realiza precaritatea situației sale și a grupului. Era la un pas de dezastru, evitat de fapt mulțumită încrederii pe care o inspira talentul său. Dacă nu ar fi putut obține un împrumut de 20 de milioane de dolari, ar fi trebuit să dizolve grupul. Pentru a acoperi cheltuielile acestei formații gigantice, a plăti sălile, organizatorii de spectacole și pe alții i-ar fi trebuit un buget de cel puțin o sută de milioane. Roger plătise o cauțiune de cinci milioane de dolari pentru a ridica sechestrul pus pe materialul scenic, pe instrumente, pe accesoriile tehnice, precum și pe mijloacele de transport. Desigur, a renunțat la avioane, a căror întreținere era prea scumpă.

Această criză i-a servit drept lecție. El se concentrase numai asupra muzicii, neglijând complet afacerile. Noua experiență, noile contacte cu lumea financiară puteau constitui un subiect pasionant, așa că a compus câteva cântece despre politicieni corupți. Pentru moment însă trebuia să-și îndrepte toate forțele și să polarizeze energia personalului spre continuarea turneului american, ce condiționa supraviețuirea grupului. Rețeta următoarelor douăzeci de spectacole era deja achitată firmei King's Voice, înainte de anunțul falimentului. Roger era obligat să accepte această situație, altfel grupul ar fi trebuit să restituie costul biletelor vândute dinainte, dacă nu imaginea sa ar fi fost pe veci pătată. El trebuia acum să acopere toate costurile turneului: transportul, casa și masa pentru personal, mâna de lucru locală suplimentară, necesară montării și demontării materialului scenic. Trebuia ca mai întâi să facă economii, să se

abandoneze stilul de viaţă risipitor. Să se renunţe la hotelurile de lux şi să se mulţumească cu unele modeste, să se treacă de la maşinile somptuoase la autobuze, să se elibereze de cateringul costisitor şi să se mulţumească cu masa la McDonald's. Cei interesaţi acceptară cu înţelegere aceste sacrificii. Roger avea în vedere chiar şi concedierea gărzilor de corp.

– În niciun caz!, exclamă Perkins alarmat. Grupul trece printr-o gravă criză. Interese obscure, neneglijabile, sunt în joc. Favorabile sau defavorabile. Nu uitaţi de asasinatul lui Bruce, de atentatul de la Caracas. Situaţia este încă explozivă.

Roger se întreba dacă spălarea de bani murdari funcţiona în continuare.

– Presupun că operaţiunea a fost întreruptă, o dată ce Dexter a ieşit din scenă.

– O vom şti la sfârşitul acestui turneu. Nu ar fi exclus ca această operaţiune să fi fost făcută de aliaţii supăraţi ai lui Dexter, cu permisiunea tacită a lui sau chiar fără ştirea sa. Este clar un singur lucru: Dexter a fost abandonat de vechii asociaţi. Rămas singur, a devenit ţinta organizaţiilor mai puternice. Privată de sprijin, corporaţia sa s-a prăbuşit ca un castel de nisip. Candidaţii acestei despuieri nu vor întârzia să iasă din umbră. Casa Art Recording va avea mult de lucru ca să-şi apere interesele.

Ipotezele lui Perkins nu întârziară să se adeverească. Yasuo Ichiwa, un japonez politicos, cu păr negru gumat, îmbrăcat cu un costum din trei piese, bine croit, un diplomat tipic, se prezentă la Roger.

– Domnul Nakamura va fi foarte fericit să reia colaborarea cu grupul dvs. Divergenţe de idei l-au determinat să se separe de Harold Dexter. Domnul Nakamura este gata să vă facă o propunere avantajoasă. Are intenţia de a face o casă de producţie care să se ocupe numai de grupul vostru. Veniturile dvs. vor fi considerabil mărite. Protecţia sa vă va permite să lucraţi în linişte, să vă dedicaţi cântecelor. Strălucita cale a carierei dvs. va fi degajată de orice poluare.

Limbajul înflorat îl amuză pe Roger. Ichiwa îi înmână un dosar.

– Studiaţi-l! Aşteptăm cu încredere decizia dvs. înţeleaptă!

Japonezul cu alură de diplomat făcu câteva temenele apoi se retrase fără zgomot. Puțin după aceea, patru case de producție americane și engleze îi prezentară la Roger oferte tentante. El trebuia acum să aleagă. Împrumutul de la Banc of America nu putea dura la infinit. Stratmore, pe care Roger l-a păstrat în serviciul lui, ca urmare a insistențelor lui Mark și Perkins, se arăta cooperant și făcea toate eforturile pentru a menține cheltuielile grupului la un nivel cât mai scăzut. A terminat cu fețele lui întunecate, cu obiecțiile lui agasante. Cu surâsul pe buze, executa fără să discute dispozițiile lui Roger, care avea senzația că trăiește un coșmar. Interpretul și-a asumat toată responsabilitatea, iar greutatea acesteia apăsa greu pe umerii săi. Mark, un excepțional regizor, era practic nul când era vorba de probleme financiare. Perkins nu înceta să-i spună:

– Continuați! Nu așteptați noi intervențiii făcute de case de producție pentru a vă acapara grupul. Oamenii pe care îi bănuim, nu vor întârzia să-și depună candidatura.

În așteptare, Roger își înmulți demersurile pentru a face rost de bani. Articolele publicate de presă și jurnalele televizate comentau falimentul lui Dexter și furtul a cărui victimă a fost Roger. Grupuri mai puțin importane, care au colaborat cu King's Voice nu au suscitat decât un interes minor. Escrocheriile lui Dexter, pierderile suferite de Roger, amenințarea unei panici bursiere mereu posibile, riscurile tânărului Osborne meritau în schimb toată atenția. Revelații picante despre viața privată a personajelor angajate în acest curent abundau pe piață: amantele lui Dexter, banchetele și fetele de companie oferite bancherilor pentru a le câștiga bunăvoința și pentru a susține niște împrumuturi fabuloase, aventurile sentimentale ale fiului său și perversiunile sale sexuale, dorința Myrei Dexter de a-și găsi un soț, în ciuda infirmității ei, nonconformismul lui Roger și aluziile la bisexualitaea lui, deși destul de vagi pentru a putea începe un proces de defăimare. Descompunerea grupului era, desigur, luată în calcul.

Roger își dădea seama că zvonurile din jurul posibilei dizolvări încurajau pe oamenii de afaceri și industriașii cenușii să aștepte cu răbdare ca el să arunce prosopul, pentru ca apoi ei să se arunce după profit. Dar el nu avea nici o intenție să abandoneze

câmpul de luptă. Dificultățile întâlnite i-au întărit rezistența. I-a telefont lui John Mantegna și l-a anunțat că este gata să semneze contractul cu studioul XXIst Century, dacă i se va plăti un avans de trei milioane din onorariul său. Mantegna discută cu șefii lui și obținu în cele din urmă două milioane. Cum responsabilul însărcinat cu relațiile exterioare, ce făcea parte din statul major al lui Stratmore, era un incapabil sau poate că îl sabota, Roger îl concedie și îl înlocui cu Red Clairambault, tânărul lui secretar, care-și dovedi repede calitățile de negociator. Roger semnă de asemenea un contract de publicitate cu domnul Mowby, dar fără a-i acorda exclusivitatea pe care acesta i-a solicitat-o. Red trebuia acum să ia legătura cu diverse firme comerciale și industriale și să le propună un parteneriat publicitar cu Roger Osborne.

– Red, toată lumea știe că acum sunt în pană. Depinde numai de tine să-ți pui în funcțiune talentul tău diplomatic și să obții cele mai bune condiții financiare. Utilizează rivalitățile, concurența firmelor care produc mărfuri mai mult sau mai puțin similare. Corespondența pe care tu o porți cu fanii mei îmi dovedește o inteligență foarte ascuțită, un spirit fin și un umor remarcabil. Și nu este vorba aici de complimente, ci de constatări. Ai darul sau nu îl ai. Iar tu îl ai. Pot să te asigur. Desigur că această nouă însărcinare va duce la majorarea substanțială a salariului tău.

– Mai întâi rezultate... mai târziu recompensele...

Red făcu minuni. Haine de lux, mașini, articole de sport, tenis, yachting, echitație, totul mergea. Roger era foarte credibil când recomanda calitatea superioară a acestor produse. Opiniile lui aveau autoritate. Imaginea lui Roger apăru în presă, la televiziune, pe panouruile publicitare cu o frecvență crescută. Contractele și milioanele nu au întârziat să apară. Domnul Mowby îi reproșă lui Roger trădarea sa, dar fără niciun efect. Dar marea lovitură a lui Red depăși toate previziunile. Firma Coca-Cola se oferi să sponsorizeze următorul turneu al grupului. Trebuiau acum discutate condițiile.

– Cu condiția ca acest contract să nu îi aducă aceleași neplăceri ca cele aduse lui Michael Jackson! spuse Eric, înclinat spre pesimism.

În schimb, Perkins își freca mâinile, manifestând o mare satisfacție.

– Acum, rechinii vor intra în joc, dacă nu vor să piardă o afacere de aur! Patronul ocult al lui Stratmore va ieşi la lumină!

– Îşi va scoate coarnele de Belzebut!, interveni şi Mark cu un aer sumbru. Criza nu este însă sfârşită! Totul mi se pare prea frumos pentru a fi adevărat!

Roger îşi dispersă fondurile în cinci conturi, de la cinci bănci din New York şi Los Angeles. Cum împrumutul acordat de Banc of America era aproape gata de a fi epuizat, preşedintele Harry Schultz îi propuse o suplimentare de credit. Moralul lui Roger era acum ridicat.

După un concert excepţional la Las Vegas, el apelă domiciliul londonez al lui Will Stanhope. Will răspunse la telefon.

– Am citit în ziare despre marea măgărie făcută de Dexter.

– Din fericire, am putut ieşi! Am trasat jaloanele unui viitor turneu în America de Sud, Australia şi Japonia. Vei putea să ni te alături...

Will oftă.

– Ştii că sunt seropozitiv... Legislaţia din Statele Unite interzice intrarea pe teritoriul său a străinilor purtători ai virusului HIV...

– Această interdicţie nu este în vigoare în Brazilia, unde vom avea o serie de concerte. De altfel, avem deja un seropozitiv în grup.

– Am aflat. Aici, comentariile nu sunt complet binevoitoare...

– Mă doare în cot de aceste comentarii! Am nevoie de tine aici! Tu eşti un chitarist de mare clasă! Cum te simţi?

– Bine. SIDA nu s-a declanşat încă... După ultimele teorii, virusul HIV nu este un vestibul obligatoriu al bolii SIDA.

– Exact. Will, te rog să-ţi pregăteşti paşaportul pentru Brazilia. Îţi voi telefona când trebuie să te îmbarci pentru Rio!

Primul turneu american se apropia de sfârşit. Cel de-al doilea, anunţat cu mare publicitate, promitea beneficii fabuloase. Biletele s-au epuizat încă din ziua punerii în vânzare. Grupul plutea în plină euforie. Zilele urâte erau într-un trecut pe care Roger şi colegii lui doreau să-l uite. Toată lumea era

mulţumită, cu excepţia lui Stratmore, care rodea nevos frâiele. Roger angajase un nou contabil, recomandat de Perkins. Abia ieşit din colegiu, el a acceptat să coopereze cu CIA şi să servească ca agent în statul major al lui Stratmore. La început, acesta se opuse vehement acestei numiri.

– Cereţi economii, domnule Osborne, şi îmi angajaţi pe acest boboc, fără nici o experienţă, în condiţiile în care am deja doi contabili experimentaţi în seviciul nostru de contabilitate. Ne va complica existenţa.

În cele din urmă, el a trebuit să se supună. Ordinul lui Roger nu admitea replică. Stratmore se plânse şi lui Mark:

– Încă o gură de hrănit! Capriciile lui Roger, acest copil întârziat, au început să mă calce pe nervi!

– Trebuie să recunoşti, John, că el a salvat grupul şi pe noi de şomaj!

Stratmore se îndepărtă înjurând.

La rândul lui, Perkins se arătă încântat:

– Stratmore este furios pentru că nu mai poate spăla banii murdari ai patronilor lui. Ipoteza mea se dovedeşte exactă. Stratmore nu lucra pentru Dexter. Dexter nu era decât un paravan. El ştia ce se petrecea şi primea probabil un procentaj din afacere. Trebuie să ajungem la şefii lui Stratmore.

– Nu vă temeţi pentru viaţa lui Osborne?

– Pentru moment, nu. Ei au nevoie de el!

– Patronii lui Stratmore nu vor accepta niciodată un fapt împlinit. Ei vor lua măsuri... probabil violente....

– Aşteptăm aceste măsuri! Ard de nerăbdare! Riscul este meseria noastră!

– Dar nu a lui Roger şi a colegilor lui!

– Aceste sensibilităţi nu sunt miza, Mark! Eu nu pregătesc prăjitura pentru cei de la DEA!

– Sunteţi cinic, Perkins!

– Cinic? Nu. Sunt realist.

În timpul concertului oferit de grupul Osborne la Memphis, interveni un prim incident serios. Totuşi, ziua începuse sub cele mai bune auspicii. Avionul Concorde, închiriat de Roger pentru a face mai mult efect, ateriză înaintea prânzului, primit de mii

de fani care legănau portretele lui Roger, în mărime naturală, pe numeroase pancarte şi erau îmbrăcaţi cu tricouri cu numele şi chipul său imprimate. Când coborî pasarela, urmat de trupa sa compusă din fete foarte frumoase, alese dintre cele mai frumoase modele, de muzicieni, toţi intraţi deja în galeria marilor rockeri, de dansatorii lui atent selecţionaţi, ca nişte Chippendale, pentru a seduce şi inflama simţurile femeilor, ovaţiile izbucniră. Toată lumea era convinsă că au fost depăşiţi George Michael sau Prince, care se puteau lăuda că au prezentat în clipurile lor, *Too funky* şi *Cream*, pe cele mai uluitoare manechine. Ambii aveau de înfruntat rivalitatea grupului *En Voge*, care, în *Free Your Mind*, a desfăşurat o defilare de modă făcută de nişte superbe fete de culoare.

În legătură cu clipurile, opinia lui Roger a evoluat în funcţie de câteva concepţii inovatoare adoptate de creatorii foarte inspiraţi. Ei au abandonat suprarealismul naiv ce caracteriza clipurile de la început, pentru a aborda subiecte admirabil construite. Clipurile grupului Osborne respectă această formulă ce implică, din nefericire, cheltuieli mari.

Roger simţea o emoţie justificată. Memphis, oraşul ce reflectă şi acum gloria nemuritoare a lui Elvis Presley, regele rockului, i-a făcut o primire triumfală. Lumea ce se agita în jurul lui Roger, îl făcea pe Loring şi pe gărzile de corp să fie în alertă. Mark a profitat de noua prosperitate a grupului, pentru a obţine ridicarea sechestrului pus pe limuzinele blindate ale lui Roger. Concluziile lui Perkins, ce-l considera, pentru moment, pe Roger de neatins, nu îl liniştea deloc. Intuitiv, el descifra reticenţele interpretului, ce resimţea manipulările al căror obiect devenise. Temerile lui găsiră repede o motivare. În faţa hotelului, protestatarii purtau pancarte cu sloganuri ostile: „Roger Osborne, pleacă de aici cu bolnavii tăi de SIDA!", „Nu vrem ca copiii noştri să fie contaminaţi!", „Părăseşte Memphis neîntârziat!"

Poliţia, de altfel prezentă, nu interveni, căci manifestanţii se limitau să vocifereze, fără să facă vreo acţiune violentă. Roger nu s-a lăsat însă impresionat de această nouă etalare a urii. El ştia că acceptându-l pe Glenn printre muzicieni, se expunea criticilor. După-amiaza, contrar obiecţiilor lui Mark, ieşi cu

maşina, însoţit de Eric, trompetisul, de Abraham Lincoln, dansatorul de culoare, de Red şi Doris, pentru a vizita studioul în care Elvis a înregistrat primul lui cântec dedicat mamei sale.

Imobilul aparent banal era situat într-un cartier mai curând mediocru. Studioul, minuscul, ar fi putut foare bine să servească drept cârnăţărie sau mercerie. Roger nu rezistă curiozităţii să vadă şi interiorul. O tânără femeie, anunţată în prelabil, care trebuia să joace rolul de ghid, fu atât de impresionată de prezenţa lui Roger, că uită discursul pregătit dinainte. Câteva instrumente muzicale din epoca lui Elvis şi câteva fotografii mai aminteau de gloria trecută. Roger nu putea realiza că în acest spaţiu redus au fost lansaţi marele Elvis, dar şi Johnny Cash, Roy Orbison şi extraordinarul Jerry Lee Lewis, toţi au înregistrat aici cântecele care i-au făcut celebri. El se simţea mic în acest sanctuar, ce păstra între pereţi umbra marelui Elvis. Pentru contemporanii puritani, cu concepţii înguste, rockul era muzica diavolului. „În zilele noastre, gândea Roger, fundamentaliştii sunt gata să recâştige terenul pierdut." El simţea consecinţele pe pielea lui. Răuvoitorii au încercat dintotdeauna să murdărească reputaţia marilor rockeri. Clocotind de mânie, ei denunţau incestul lui Elvis, bigamia lui Jerry Lee, viaţa risipită a lui Morrison. Toţi marii rockeri au fost împroşcaţi cu noroi. „Milioanele lor, se gândea Roger, au atras scandalurile aşa cum un câine atrage puricii sau vita atrage muştele. Au fost valabile toate pretextele. Când e vorba de bani mulţi, martorii apar ca ciupercile după ploaie."

Roger a rezistat tentaţiei de a vizita faimoasa *Graceland*, casa visurilor, construită de Elvis după ce a intrat în cercul îngust al celor superbogaţi. Cineva i-a vorbit de urâţenia acestui edificiu, de luxul epatant, expresie a unui prost gust dovedit de un parvenit. Descrierea friza caricatura. Adevărată sau nu, Roger nu dorea să o lege de imaginea lui Elvis, ce trebuia să-şi păstreze puritatea sa legendară.

Mulţimea în mişcare, ca nisipul purtat de vânt, pregătită să se bucure de un spectacol plin de exuberanţă, se grăbea spre stadion. Majoritatea amatorilor găseau bilete pe piaţa neagră

ce funcţiona ireproşabil. Înaintea intrării, eternii protestatari îşi agitau pancartele şi scandau sloganuri: „SIDA este pedeapsa lui Dumnezeu!", „Împiedicaţi bolnavii de SIDA să ne contamineze copiii!", „SIDA loveşte drept!", „Sexul practicat în afara binecuvântării bisericii este o crimă!". Tema avortului era din nou atacată: „Nu ucideţi pe micuţii ce dorm în burta memei lor!", „Moarte criminalilor care ucid pe micuţi!"

Poliţia era mobilizată în număr mare, pentru a face faţă oricărui eveniment. Loring şi-a concentrat oamenii în jurul scenei şi a cabinelor rezervate artiştilor.

Roger era preocupat de această nouă reprezentare ce aducea nu element nou: a se combina ordinea strictă a baletului riguros desfăşurat de Prince, Madonna sau Michael Jackson cu dezordinea aparentă a grupurilor Guns'n'Roses, Bon Jovi, Suede sau U2. Solourile de dans executate de Jamiroquay în faţa celor zece muzicieni ai lui, aveau un farmec aparte. A permite vedetei să evolueze aparent în contratimp cu ansamblul va da o notă de originalitate. Roger a imaginat un dans excentric executat de el şi Bob Esses, uluitoarea sa sosie, având ca fond un balet disciplinat ce figura valurile unei mări agitate. Simularea unui surfing accentuat de un savant joc de lumini verzi, bătând în albastru.

Intrarea în scenă a lui Roger, precedată de un rock răsunător, a trezit ovaţii uriaşe şi aplauze frenetice. Programul, bine pregătit, debuta cu o defilare de modă, pretext pentru a prezenta frumuseţea feminină sub aspectele ei cele mai plăcute. Fluierături admirative se ridicară în cor, semnalând prezenţa elementului masculin din public. Fascicule de lumină baleiară spectatorii invitaţi să se alăture cântăreţilor, ce prezentară cele mai frumoase compoziţii ale lui Roger. Notele se înşiruiau ca nişte perle pe un portativ luminos proiectat pe cer; un mijloc abil pentru a se atrage atenţia asupra dansatorilor ce se produceau în faţa publicului, purtaţi de-a lungul unor corzi invizibile. Era culmea plăcerii...

Fiecare apariţie a lui Roger provoca o furtună de urlete entuziaste. Fetele şi băieţii râdeau, plângeau, ţipau.. Era ceva nemaivăzut...

Un magnific trio de baterişti marcă trecerea de la prima la a doua parte a programului...

Baletul apăru din nou în scenă. La extremităţile acestui fond furtunos se formară doi nori luminoşi, argintii, care se risipiră pentru a dezvălui pe două patforme mobile pe doi Roger Osborne identici, ce dansau şi cântau în armonie. Spectatorii uluiţi îşi închipuiră că este vorba de un joc de oglinzi, singura explicaţie a unei similitudini incredibile. Aplauzele explodară. Roger şi Bob au făcut minuni. Eleganţa mişcărilor, fizicul lor plăcut, frumuseţea lor dădeau o mai mare strălucire muzicii, pe ansamblu dezlănţuită. Era apogeul...

Dar exact în acest moment se declanşă tragedia... În rândul publicului ce se presa în partea dreaptă a scenei se produse un fel de rumoare, de ondulare giratorie. Roger remarcă o mişcare neobişnuită, dar muzica acoperea orice zgomot. El văzu gărzile de corp care se aflau în zonă, gata să se precipite spre această turbulenţă inexplicabilă. Un gol se făcu apoi în jurul unui tânăr ce părea să mânuiască o armă. Câţiva spectatori se lăsară la pământ. Agresorul îşi ridică arma spre Roger, apoi ezitant, o îndreptă spre Bob, pentru ca în cele din urmă să o îndrepte spre Roger şi apăsă pe trăgaci. Bob se aruncase deja înaintea lui Roger, pentru a-l acoperi cu corpul său. Glonţul îl lovi în umăr. Gărzile de corp sosiră în fine în apropierea trăgătorului şi reuşiră să-l imobilizeze. Poliţia a intervenit. Mark făcu semn muzicienilor care priveau perplecşi, să continue să cânte. Deşi uşoară, rana lui Bob înroşi vesta sa albă. Roger îl aduse în culise.

Incidentul, aparent o busculadă, scăpase publicului. Mark a împiedicat o explozie de panică cu urmări grave pentru public, şi catastrofală pentru reputaţia trupei... Presa puse mâna pe subiect şi publică concluziile anchetei conduse de poliţie în prezenţa procurorului adjunct al districtului. Era vorba de un nebun, produs al societăţii de consum, ce împingea libertatea până la limitele sale ultime. Statistici uluitoare indicau un număr crescut al deceselor cauzate de armele de foc. Anumite ziare conservatoare din provincie aruncau o parte din responsabilitate pe umerii muzicienilor rock, care creau tinerilor o stare de isterie colectivă, propice exceselor celor mai proaste. Ei citau grupul Public Enemy, care propovăduia deschis asasinarea poliţiştilor... Tonul urca... manifestările se înmulţeau...

Simpatia lui Roger pentru Bob se preschimbă într-o mare prietenie. Sosia sa se interpusese, ca un scut viu, între el şi agresor. Chiar dacă rana nu era gravă, loialitatea lui Bob s-a verificat pe deplin. Roger l-a însoţit la o clinică, unde un chirurg i-a scos glonţul şi i-a pansat rana.

– Alter ego sau înger păzitor?, se întreba Mark uimit. Perkins a avut o bună idee propunându-i un angajament.

În ochii colegilor, Bob deveni un erou. În schimb, incidentul de la stadion îl aruncă pe Stratmore în dezolare.

– Mi-e teamă că această afacere va fi speculată de oamenii de rea-credinţă, care nu vor întârzia să înfiinţeze o campanie de presă păgubitoare pentru noi. Managerii sălilor de concerte vor suferi presiuni pentru a ne anula concertele. Trebuie să facem astfel faţă unor serioase probleme financiare.

Temerile lui erau juste. O parte a presei, în special ziarele şi staţiile radio ale Americii profunde, îi sfătuiră pe părinţi să nu mai dea voie copiilor lor să-şi asume nişte riscuri uriaşe frecventând concertele grupului Osborne. Această formaţie muzicală exercită o influenţă nefastă asupra spiritului celor tineri. Campania îl denunţa pe Roger care disprețuia bunul simţ, logica elementară, prezentând în lumina reflectoarelor un bolnav de SIDA aureolat cu un romantism înşelător. Adolescenţii vor fi tentaţi să conchidă că SIDA nu este o boală cu adevărat periculoasă, deoarece purtătorii virusului sunt acceptaţi pe o scenă. Se invocau noile legi ce-i obligă pe sportivi să se supună analizelor de sânge, căci anumite sporturi, mai mult sau mai puţin violente, cum sunt boxul, fotbalul, rugbyul, voleiul, provocau coliziuni susceptibile a produce leziuni sângerânde. Dacă Bob ar fi seropozitiv, rana sa ar fi periculoasă mortal. Atunci când a acceptat un bolnav de SIDA în grup, Roger a dat dovadă de o gravă inconştienţă. Tolerant al homosexualilor, protector al seropozitivilor, el făcea indirect apologia Sodomei şi Gomorei...

Campania a avut rezultate. În cursul turneului, manifestări ostile s-au produs în mai multe oraşe din sudul profund. Un camion greu fu incendiat aproape de Little Rock, Arkansas. Stratmore ceru rezilierea contractului lui Glenn Northcote, a cărui seropozitivitate a declaşat acest scandal. Mai moderat, Mark opină că această afacere merită o serioasă reflecţie.

Perkins îşi mărturisi nemulţumirea, căci această agitaţie ameninţa să-i bulverseze planurile. Brian Forbes, agentul CIA jubila. El voia să profite de această atmosferă tulbure pentru a da o mare lovitură. A proceda la arestări. Şefii lui îl opriră. Spălarea banilor, ce continua în ciuda lichidării fizice a lui Dexter, demonstra că alte persoane patronau lucrul din umbră. Trebuia urmată filiera cu răbdare, adunate probele, ajuns la un nivel mai înalt şi numai după aceea se puteau arăta cărţile. De data asta CIA şi DEA erau de acord.

Roger era furios. El simţea instinctiv combinaţiile ce se urzeau fără ştirea lui, maşinaţiile ce disprețuiau toate interesele lui. Atmosfera încărcată de electricitate îi întindea nervii. Pentru a-i amplifica stresul, legile decenţei şi asociaţiile mamelor şi-au întărit acţiunile împotriva lui. Marile ziare, revistele rock, lanţurile de televiziune, de orientare mai liberală, emiţând opinii nuanţate, i-au luat apărarea. Pentru a-şi elibera spiritul de aceste contrângeri, el se închidea în camera lui de hotel şi compunea cântece angajate, prin care îşi exprima îndoielile, deziluziile, mustrările adresate lumii adulţilor, egoişti, duplicitari şi care-şi disimulau necinstea în spatele unei faţade de comprehensiune şi de cordialitate. Dar ei îi dezvăluiau adevărata natură imediat ce erau învestiţi cu o autoritate ce le permitea să-şi manifeste aroganţa şi disprețul pentru subordonaţi. Aceştia se umileau şi făceau temenele, aşteptând ziua în care vor putea la rândul lor să devină şefi, să se instaleze pe locul acestora şi să le adopte comportamentul şi obiceiurile....

Turneul continua...

După un concert la Albuquerque (New Mexico), grupul se deplasă spre Chicago. Itinerariul capricios fusese stabilit în funcţie de programul mereu încărcat al stadioanelor, care intercalau meciurile de fotbal american, manifestările sportive şi concertele marilor grupuri rock, după rezervările făcute înainte.

Concertul din Chicago se desfăşură fără incidente. Pasiunile care creşteau spiritele în sud, se atenuau în nordul preocupat de probleme economice şi sociale. Concertul următor trebuia să aibă loc la Detroit, oraş destul de aproape de Chicago.

Roger alese transportul rutier, pentru a rupe monotonia călătoriilor cu avionul.

– Am parcurs America de la un capăt la altul fără să o cunosc. În timpul zborurilor de noapte nu vedem decât lumini dispersate, îndepărtate, care apar şi dispar în spatele unui orizont invizibil. În timpul zilei norii, defilează sub burta avionului. Când atmosfera este limpede, avem impresia că pământul se reduce la proporţiile unor producţii miniaturale în relief, expuse pe mese lungi în Muzeele de Ştiinţe Naturale.

Mark ridică din sprâncene, îngrijorat..

– Am citit undeva că Detroit e un oraş periculos, unde nu e de trăit...

Eric Selth izbucni în râs.

– Cunosc bine acest oraş satanic! E mai rău decât faimosul Tombestone din vechiul Far West, unde crimele îmbogăţeau pe antrepenori.

Roger surâse.

– Să aluneci printre pericole... ce voluptate!

Mark ridică braţele descurajat.

– Cunosc preferinţele tale extravagante!... Bine! Vom merge cu maşina...

Autostrada 94 nu era în mod deosebit amuzantă. Ca de obicei, Roger remarcă amuzat numele exotice ale anumitor localităţi: Sawyer, care îi amintea de Tom Sawyer, tânărul erou al lui Mark Twain, Paw-Paw, Mattawan, Climax, Battle Creek, Marengo - care evoca o faimoasă bătălie câştigată de Napoleon, urmată de o altă localitate care se numea Waterloo; Parma, cu parfum italian, apoi Dexter, care prin asociere de idei îi sugera lui Roger un sentiment de amărăciune... în sfârşit Garden City, ce nume poetic - periferie care deschide uşile Detroitului, Tombestone-ul zilelor noastre...

Detroit avea aerul unui oraş african. Negrii inundau străzile. Albii, galbenii, besanezii erau în minoritate. O ambianţă de bucurie şi de tristeţe, de opulenţă şi de mizerie, dădeau acestei aglomeraţii urbane un miros aparte. În ciuda rugăminţilor lui Mark, ale lui Stratmore şi ale lui Loring, Roger alesese o maşină banală. Nu voia să atragă atenţia cu limuzina sa blindată, albă şi lungă precum un vagon-pat.

Eric îi dădu dreptate.

– E mai bine aşa! Când trecem neobservaţi, vedem oamenii aşa cum sunt ei! Naturali! Plini de viaţă! Periculoşi de asemenea! Dar atât timp cât te prezinţi cu aura ta de personaj celebru, adulat de mulţime, oamenii se prostesc, te privesc cu ochii rotunzi, admirativi... apoi încep să urle bucuria lor...

– Foloseşti un limbaj colorat, Eric!, spuse Roger amuzat de discursul prietenului său.

– Mulţumesc!, răspunse Eric cu politeţe. La şcoală şi în mod deosebit în închisoare, am citit mult! Marii poeţi americani, francezi şi englezi m-au inspirat să creez la rândul meu versuri şi cântece...

– Mă uimeşti!, spuse Roger.

– Am învăţat chiar şi franceza! Am împărţit celula cu un profesor de franceză, care se culca cu elevele sale! Cea mai mare nu depăşea treisprezece ani! Îi ştia pe dinafară pe Baudelaire, Verlaine, Rimbaud! Pentru că violatorii de fetiţe sunt mai maltrataţi de deţinuţi, îi luam apărarea! Eram uimit de cultura sa! Recunoscător, m-a îmbătat cu literatură şi muzică!

– Dă-mi cântecele tale! Dacă sunt bune, şi presupun că sunt, grupul nostru le va lansa! De ce nu?

– Detroitul este patria Motown Records!, explică Eric cu respect. În acest oraş leneş, unde avem toate şansele de a primi un glonţ în burtă, şi-au făcut debutul Michael Jackson, Stevie Wonder, Diana Ross, Marvin Gay şi mulţi alţii... Pentru mine Detroit este o sursă de inspiraţie...

Maşina se opri la semafor. Un negru se apropie, privi băieţii care se aflau înăuntru, se strâmbă apoi scuipă în faţa lor. Scuipatul verzui, bălos, se lovi de geam şi curse slinos.

Semaforul se făcu verde, iar maşina porni.

– Bleah! Îmi face scârbă!, exclamă Mark.

Eric râse.

– Este mai bine aşa, decât un glonte! La semafor trebuie să fim mai atenţi la pietoni decât la circulaţie! Prima preocupare a unui şofer este să blocheze portierele şi să-şi ridice geamurile! Se evită surprizele! Nu toate!

Traversară un cartier sărăcăcios, cu case mari dărăpănate, vechi reşedinţe abandonate de proprietarii lor albi pe măsură ce

negrii se instalează în imediata lor apropiere, pentru a-i invada încetul cu încetul.

Acum frumoasele imobile de altădată erau ruinate. Ferestrele erau acoperite. Ici şi colo, printre găuri, se zăreau canalizări. Pe scările de la intrare, pe trotuare, micuţii negri mişunau, strigau. Adolescenţi aroganţi, bine îmbrăcaţi, cu cercei şi lanţuri aurite pe piept, se uitau suspicioşi la caravana de limuzine care defila pe pavajul găurit. Bătrânii îşi duceau anii în spate. Vagabonzi transportau sărăcia strânsă în saci din material plastic.

– Mizeria umană redusă în starea cea mai pură!, exclamă Roger şocat.

– La Detroit este frecvent!, spune Eric.

După un teren invadat de ierburi apăru firma luminoasă a unui bar: ROCKLAND. Părea amenajat într-o veche biserică, sau un grajd de proporţii destul de mari. Eric îl arătă cu degetul.

– Am petrecut în acest bar cele mai fericite zile ale existenţei mele. Fete seducătoare, băutură şi scandaluri la discreţie. Eram prieten cu negrii, care se arătau primitori imediat ce erai respectuos. În această bodegă am învăţat să cunosc frumuseţea *bluesurilor, a reggae-ului, a rockului* negru...

Roger nu mai era atent la comentariile lui Eric despre lumea ciudată a Detroitului. Gândurile lui zburau spre alte tărâmuri. Gloria Vox Recording refuzase să editeze ultimul album care conţinea două cântece considerate nepotrivite. Premiera, *Love till death do us part*, povestea dragostea nefericită a doi prieteni bolnavi de SIDA, care nu se resemnează să aştepte moartea fără să reacţioneze. Duşi de o exaltare mistică ei decid să se sinucidă pentru a permite spiritelor lor să treacă frontierele imperiului morţii, apoi, resuscitaţi, să împartă primăvara unei noi vieţi.

Îndrumătorii de la Gloria Vox Recording reuniţi de circumstanţă - un client de înălţimea lui Roger trebuia să fie tratat cu consideraţie - îşi exprimaseră totuşi regretul de a nu-l putea imprima. Argumentele lor i se păruseră speciale.

– De acord! Este un cântec foarte frumos! Atât de frumos încât ajungi să-l idealizezi, declarase vicepreşedintele, ştergându-şi cu un gest de reflex ochelarii, pentru a-şi ascunde jena. Superba dumneavoastră compoziţie va avea efecte perverse. Tinerii vor fi tentaţi să-şi imagineze că SIDA, moartea provocată de

această oribilă boală, nu e chiar atât de înspăimântătoare pe cât o credeam. Resuscitați ei voi fi din nou vii, sănătoși și fericiți...

– Învierea lui Christos va fi banalizată!, adăugase responsabilul Serviciului Comercial, bătând masa cu degetele sale.

– Vă cer iertare!, protestase Roger. Uitați de reîncarnare!

– Credințele budiste nu sunt ale noastre, Domnule Osborne!, spusese el. Religia creștină nu admite reîncarnarea!

Al doilea cântec arăta alungarea unui tânăr prostituat. Îndrăgostit de un băiat de vârsta sa și purificat de pasiunea sa, el abandonează vechea sa meserie și reia drumul școlii și comportamentul sănătos care îi redă seninătatea spiritului.

– Tema acestui cântec este inadmisibilă!, declarase un producător cu ochi bulbucați și cu obraji roșii. Idealizați dragostea homosexuală, o prezentați într-o lumină castă, pură, care nu corespunde realității!

Roger protestase:

– *My private Idaho*, filmul lui Gus Van Sant, povestește de asemenea o dragoste dintre un tânăr prostituat și prietenul său... producție premiată la Cannes...

– Este posibil!, ripostase vicepreședintele. Dacă am edita acest disc, am risca să dezlănțuim cenzura.

– Cenzură? Cenzura nu există!

– Vă înșelați! Oficial nu mai există! Dar ligile puritane, majoritatea moralistă, sunt mai puternice decât legea!

– Discurile mele se vând în milioane de exemplare, în ciuda criticilor răuvoitoare, puțin importante de altfel...

– Exact această vânzare enormă care, în cazul dumneavoastră, ne sperie! Vom fi acuzați că facem propagandă, la scară mare, pentru sacralizarea iubirii homosexuale! Interzicerea vânzării discului dumneavoastră tinerilor poate să dăuneze!...Veți accepta să-l vedeți marcat cu semnul X ca filmele porno?

Președintele, un bătrânior cu părul alb și cu fața alungită, tipul de actor de cinema folosit pentru rolul de amiral, cu prestanță, intrase în joc:

– Scuzați-mi îndrăzneala, domnule Osborne! De ce cântați homosexualitatea? Anumite ziare au făcut deja aluzii răutăcioase cu privire la preferințele dumneavoastră sexuale,

urmate de declarațiile evident tendențioase ale unui servitor de casă mare?

Roger surâse ca un aristocrat amuzat de îndrăzneala fără consecință a unui țăran.

– Văd unde vreți să ajungeți! Nu sunt homosexual! Aș înțelege poate bisexualitatea. Nu sunt de altfel singurul rocker care o practică!

– Bineînțeles, bineînțeles! Noi refuzăm discriminarea sub orice formă! Rasială, sexuală sau religioasă! Dar în același timp nu vrem să ne intersectăm cu ligile puritane! Vrem să vă sugerăm ceva... De ce să nu renunțați, cel puțin pentru moment, la introducerea acestor două cântece, pe discul dumneavoastră?

– Nu se discută, domnule!

Negocierile se terminară într-un punct mort...

– Dacă am intra să bem un pahar?, propuse Eric.

Roger tresări, smuls din gândurile sale. El admira curajul oamenilor, capabili, cel puțin după exemplul viselor, să traverseze în câteva secunde spațiul și timpul, din orice dimensiune...

– Nu suntem singuri, Eric!, obiectă Mark fără prea multă convingere. Cu această acritură de Stratmore în fund...

– Nu mă interesează Stratmore! Nu este tatăl meu pentru a-mi corecta conduita!, ripostă Eric.

Pentru Roger, agresivitatea sa era reconfortantă. Această modificare a itinerariului îi va schimba ideile.

– Mark, sunt de acord cu propunerea lui Eric! Stratmore poate să se ducă la dracu! Poate să se ducă direct la hotel! Oprește, Cao!, îi ordonă șoferului.

Managerul general, chiar dacă era șocat de această inițiativă neașteptată, ca un bun câine de pază, nu-și abandonă turma. Grupul, muzicieni și dansatori, apărați de gărzile de corp și urmat de Stratmore și Statul său major de scribi, se îndreptară către intrarea barului. Doi negri solizi triau clienții care făceau coadă în fața ușii. Ei împinseră pe câțiva tipi, căci indivizi cu chip de gangsteri, dealeri sau de junkie nu întâlneau nicio opoziție. Grupul de albi care îl urmau pe Eric nu inspiră încredere cerberilor care își exprimaseră opțiunea deja:

– Nu mai sunt locuri! Clubul este deja plin! Stergeți-o! Ștergeți-o!

Eric se puse în fața lor.

– Anunțați-l pe Web! El mă cunoaște!

Acest nume avu efect. Gardienii se consultară din priviri, apoi cel mai mare intră în bar.

Așteptându-l pe Web, Mark se întoarse către Roger.

– Nu crezi că vom avea probleme?, spuse el în șoaptă. Asta ne-ar mai lipsi! Să facem o vizită obligatorie la spital, pentru a repara stricăciunile!

Stratmore râdea din gât.

– Nu te neliniști! Eric știe ce face! Este publicitate bună! Să inaugurăm sejurul nostru în Detroit vizitând un bar frecventat în exclusivitate de negri... Înaltă diplomație, Mark!

Gardianul reveni, urmat de un negru tânăr cu alură de boxer. La vederea lui Eric, izbucni în râs.

– Este în regulă! Lăsați-i să treacă!

Eric și Web se sărutară zgomotos, ca într-un film în care vrem să subliniem prietenia explozivă dintre doi tineri care nu s-au văzut de multă vreme.

– Nu-mi spune că Roger Osborne se află printre prietenii tăi!, strigă Web. Ar fi prea frumos ca să fie adevărat! Am citit în *The Rolling Stone* că tocmai ce te-ai angajat în grupul său! Ce ascensiune, Eric! Până ieri căutam motive vagabonzilor din cartier! Astăzi înoți printre nori și stele!

Web îl primi pe Roger cu toate onorurile.

– Suntem fericiți să primim printre noi pe cel mai mare dintre cei mai mari! Ați făcut o bună alegere, domnule Osborne, angajându-l pe Eric, cel mai strălucitor trompetist de la Louis Armstrong încoace! Din nefericire, el este alb. Dar se va căsători cu o negresă și va face micuți trompetiști mulatri, care vor duce armonia între rase... Mulatrii vor fi mâine stăpânii Americii! Negrii-negri și albii-albi vor dispărea....

Își termină discursul, și cu mâna sa mare cu vene proeminente, invită grupul să intre.

– Consumația va fi oferită de casă!

Rockland-ul era o sală vastă cu tavanul susținut de stâlpi. Ansamblul vibra de ritmul îndrăcit impus de un DJ extravagant, luminilor clipinde și a numeroaselor cupluri de pe platoul de dans. Alcoolicii goleau pahar după pahar și junkiștii, cu ochii

sclipitori, priveau în jurul lor halucinați, ca și cum nu reușeau să înțeleagă viziunile care îi vânau. Traficanți încărcați cu bijuterii își plimbau cu o aroganță ostentativă bogăția. Animatoarele aprindeau cu șarmul lor șters clienții care se lăsau dezbrăcați fără să protesteze. Fete tinere, abia ieșite din pubertate, făceau primii pași în lumea adulților unde totul se vinde sau se cumpără, bineînțeles și corpul uman. Adolescenți intrați de mult timp în tumultul vieții lor dure de ghetou administrată de legea cea mai puternică: să obții prin forța pumnului ceea ce nu poți obține prin alte mijloace și să omori pentru a nu fi omorât. În ochii acestor tineri, Roger citea foamea păsărilor de pradă.

– Cel mai bun bourbon pentru prietenii lui Eric, care sunt și prietenii mei!, ordonă Web celor trei barmani. Sau preferați șampania, domnule Osborne? Șampanie franțuzească, nu surogat!

– Web sunt și minori în grupul nostru, îl avertiză Eric râzând.

– În barul nostru nu facem discriminare între minori și adulți!, se avântă Web. De altfel poliția nu-și bagă niciodată nasul în afacerile mele. Și inspectorii igienei îmi anunță în prealabil inspecțiile lor!

Apoi spuse la urechea lui Roger.

– Dacă inima vă spune, vă pot procura niște cocaină sau heroină la preț de prieten!

– Mulțumesc, nu voi uita propunerea dumneavoastră, domnule Web!

– Web! Web, simplu, pentru cei apropiați! Și îmi sunteți apropiat...

– Roger, pentru prieteni!

– Mulțumesc, Roger! Sunteți un tip șic! Din partea casei vă oferim în această seară să inhalați niște cocaină! Pentru tine și prietenii tăi, ca să fii în formă! Da! Am tot ceea ce vă face să visați! Quaalude, Orange Sunshine, Mascaline, Benzedrine, Black Beauty, Dexamil, Sky Blue, Mandrax, Ethil Chlorid, Crystral Methedrine, Extasy, Tuinal, Phenobarb! Nu sunt făcături! Nu vei găsi la mine decât bună calitate! Pentru cunoscători! Pentru rafinații ca mine!

Sticlele de șampanie fură deschise în serie. DJ-ul avertizat

de Web puse cântecele lui Roger. Clienții obișnuiți cu Rockland rămaseră uimiți. În acest bar se punea decât muzică de negri și în mod excepțional cântecele lui Michael George, prieten declarat al negrilor. Recent, Web admisese cântecele celor de la *NKOTB*, noul single al celor de la *New Kids on the block*, reapăruți pe scena rock sub direcția lui Donnie Wahlberg, care-și lăsase barbă ca să-și dea importanță, și care recrutase muzicieni negri pentru a completa grupul său și să-i dea culoare.

Rasist convins, dar păstrând secretul în fundul sufletului, căci cariera sa era legată de universul *rock'n roll* în care negrii reprezentau o componerntă importantă, Stratmore privea cu dezgust ascuns amestecătura de negri care se învârteau ca niște titirezi, dându-i ameteli. Scribii săi, tânărul asistent Ethan Montagu, responsabilul Relațiilor Publice și contabilul Guy Rodgers, care, în ciuda celor treizeci de ani avea aerul unui adolescent întârziat. Așezați în jurul unei mese pătrate, ei beau șampania pe care Web le-o servise personal. Stratmore dezaprobase angajarea lui Abraham Lincoln, despre care Roger făcea atâta caz. Infiltrarea acestui dansator în grup nu era decât începutul unei invazii de negri, pe care managerul general nu o dorea. Dar asta lipsea ca să completăm colecția de homosexuali, ai bolnavilor de SIDA și a junkerilor care compuneau grupul Osborne. Stratmore admitea teoria care asocia marile talente, nebunii.

Fete - animatoare de profesie, judecă Stramore - invitau la dans pe Roger și pe prietenii săi cu o îndrăzneală care îi stârnea indignarea. Chiar și Mark se lăsă dus de ritm.

O adolescentă metisă, cu ochi surâzători și cu sâni ascuțiți sub bustiera din mătase roșie, se apropie de contabil și cu un gest îl chemă să o urmeze pe ringul de dans. Fără să țină cont de privirea severă a șefului său, el se ridică și se pierdu cu tentația sa în mulțimea mișcătoare.

– Îl credeam mai serios, spuse Stratmore neîncrezător.

– La vârsta sa este explicabil, replică Montagu cu vădită superioritate, deși era mai tânăr decât Rogers.

Pentru a intra în grațiile șefului său ierarhic și pentru a obține o promovare, îi aproba cu ostentație toate afirmațiile, chiar dacă le găsea stupide.

– Vorbiţi mai bine decât Zarathustra!, i-a spus într-o zi cu o admiraţie falsă.

Stratmore răspunse umflat de orgoliu:

– Tot ceea ce enunţ este fructul unei bogate experienţe şi a unei meditaţii profunde.

Stratmore goli paharul de şampanie şi reluă cu un ton critic:

– La spectacolul de mâine vor fi toţi frânţi!

– În caz că reprezentaţia va avea loc, spuse Montagu cu un aer îndoielnic. Managerii de sală ridică din ce în ce mai des probleme. Atitudinea prea liberală a lui Roger nemulţumeşte opinia publică. Viitoarele spectacole de la Denver, Colorado Springs şi Aspen riscă să fie anulate.

– Denver şi Colorado Springs ne vor da bătaie de cap. În schimb, Aspen nu ne va face probleme. Printre bogătaşii care se plimbă la Aspen, concepţiile lui Roger sunt acceptate.

Deodată, un zgomot se auzi pe ringul de dans. Treptat, cuplurile încetară exhibiţionarea, pentru a forma un cerc în jurul unui bărbat căzut pe parchet.

– Chemaţi o ambulanţă!, strigă cineva.

Urmat de oamenii săi, Web îndepărtă pe oamenii stupefiaţi, pentru a vedea despre ce era vorba.

Stratmore şi Montagu se ridicară, împinşi de curiozitate.

– Ce s-a întâmplat?, întrebă Red, care se desprinse din mulţime şi se apropie de masa lor. Tânărul francez era livid şi se abţinea să nu vomite.

– Guy tocmai a fost înjunghiat!

– Ce?, exclamă Stratmore siderat. S-a încăierat cu cineva?

– Nu! Eram aproape de el! Un negru a trecut pe lângă el şi i-a implântat un cuţit în spate... apoi a şters-o... Am văzut doar gestul său... Nu aş putea să-i descriu faţa... Pentru mine, toţi negrii se aseamănă...

Guy Rodgers muri în drum spre spital. Mass-media semnală moartea sa. Micul contabil era un bărbat şters, fără viitor în lumea spectacolului. Una dintre numeroasele furnici anonime, care gravitează în jurul starurilor şi asigură funcţionarea unui mare grup rock. Ancheta bătea pasul pe loc. O singură explicaţie părea plauzibilă. Agresorul greşise ţinta. Roger Osborne ar fi

trebuit să fie ținta. Dar această ipoteză nu mulțumea pe nimeni. Asasinatul lui Bruce Gordon la New Orleans, atentatul de la Caracas, care costase viața mai multor membri ai grupului și acum moartea violentă a lui Guy Rodgers se înscriau, aparent, într-o suită de acțiuni teroriste, executate de o organizație încă neidentificată. Varianta criminalilor plătiți era improbabilă. Acești criminali profesioniști ratează rareori ținta. Dacă ratează la prima intervenție, reușesc la a doua. Agresiunile repetate împotriva prietenilor lui Roger Osborne presupun un plan strategic, care ar avea drept scop eliminarea grupului, devenit prea important, deci stânjenitor pentru anumiți competitori. În sport această practică era curentă de ceva vreme. Această soluție îl contraria pe comentatorul de la SBC. Cu Roger Osborne în viață, grupul s-ar reconstitui sub o nouă compoziție...

A doua zi seara concertul se derulă fără incidente majore. Poliția, prezentă în număr impresionant, menținea ordinea. Câțiva protestatari agitau pancarte la intrarea pe stadion. Inscripționările cereau expluzarea lui Glenn Northcote și a tuturor homosexualilor din grupul Osborne. Altfel, boicotajul acestei formații va fi decisiv.

Înainte de începutul spectacolului, Glenn anunță că nu intră în scenă. Nu voia să creeze dificultăți camarazilor săi și lui Roger care îl susținuse cu atâta curaj. Stratmore, care asista la această discuție, propuse un compromis. Glenn nu va fi exclus din grup, dar nu va participa la concertele date în orașele unde publicul își manifestă ostilitatea. Roger se opuse. Grupul îl acceptase în cunoștință de cauză; în consecință îl va susține fără rezervă. Legea nu interzicea seropozitivilor să-și exercite meseria, să ducă o viață normală, să beneficieze de avantajele și respectul datorat ființelor umane.

Mark adoptă părerea lui Roger.

– *Rock'n roll*-ul este expresia culturii populare, care exclude rigorismul, falsa morală, fanatismul religios, excesele așa-ziselor tradiționalisme care au alunecat pe panta unui naționalism excesiv, al fascismului sub o altă formă. Roger nu poate să-și abandoneze principiile de apărător al democrației, al liberalismului.

Stratmore îl întrerupse cu un gest.

– Nu-mi vorbiți în sloganuri, Mark! Mă obosiți! Tinerețea e prea impetuoasă! Prudența este mereu recomandată! Nu vreau ca agresiunile care au lovit grupul nostru să se repete!

Asistentul lui Mark anunță că grupul trebuia să intre în scenă.

Roger se adresă camarazilor săi:

– Supun cazul lui Glenn votului vostru! Putem să-l abandonăm? Să cedăm presiunilor? Sau să-l păstrăm aproape de noi?

Toate mâinile se ridicară în favoarea lui Glenn, care îi privea cu lacrimi în ochi. Roger îl sărută.

– Poți conta pe noi! Urmează-mă!

Grupul traversă culoarele sub protecția gărzilor de corp și a unui dublu cordon de polițiști. Primarul Detroitului nu admitea incidentele sângeroase în orașul său. Se auzea rumoarea publicului, care aplauda nerăbdător.

Apariția lui Glenn încadrat de Roger și de Bob Essex, produse o furtună de ovații. Generația tinerilor confirmă alegerea grupului. Concertul de la Detroit marcă începutul unei etape decisive în cariera lui Roger. El își asuma misiunea de a apăra libertatea și de a combate opresiunea sub toate formele. El afișa seninătatea, fără a ignora - în străfundul inimii sale - pericolele la care se expunea.

Turneul continua triumfal. În paralel, opoziția puritană, exasperată de ascendentul grupului Osborne asupra tinerilor își înrăia reacțiile. Presa locală, supusă influențelor teroriste, își multiplica atacurile.

Roger adoptase o nouă formulă; la începutul fiecărui concert punea publicului o întrebare care nu cerea decât un răspuns clar: da sau nu.

– Ar trebui să tratăm bolnavii de SIDA precum niște leproși care, în timpul Evului Mediu, mureau închiși, abandonați în leprării?

– Nu!, urlau tinerii impresionați de aceste imagini.

Sau:

– Avem dreptul de a închide bolnavii de SIDA în lagăre de

concentrare şi să-i exterminăm precum naziştii exterminau pe evrei şi pe homosexuali?

– Nu!, strigară spectatorii.

Cruciada întreprinsă de Roger câştiga teren. Existau precedente. Studiourile de la Hollywood, care produceau filme modeste, ca să sensibilizeze opinia publică în legătură cu această problemă, adoptară o atitudine mai cinstită. Filme destinate marilor ecrane prezentară personaje homosexuale fără să le reducă aparițiilor tradiționale caricaturale, machiate vulgar sau efemizat, cu gesturi ridicole.

Marea Britanie produsese deja *A bigger splash*, cu David Hockney, *Prick Up Your Ears*, interpretat de Vanessa Redgrave şi Gary Oldman, care trebuia să aterizeze în sfârşit la Hollywood. Roger respecta mult filmul *Maurice*, făcut după romanul lui J.L. Forster şi interpretat de James Wilby şi Hugh Grant, care trebuia să devină o mare vedetă. Forster nu permisese publicarea acestui roman decât după moartea sa, pentru a nu suporta scandalul societății victoriene. Un personaj, tânăr homosexual, se căsătoreşte pentru a împrăştia bănuielile care ar fi putut să-i strice reputația. Prietenul său, mai puțin precaut, îşi continuă aventurile amoroase anticonformiste.

– *Les gardes-chasse,* au fost întotdeauna încoronate de un potențial sexual, care le făceau irezistibile, spunea Roger râzând. O altă *garde-chasse* introdusă în scenă de D.H. Lawrence în faimosul său roman *Lady Chatterley's Lover*, a lovit concepțiile ultramoraliste ale Marii Britanii, şi a pus capăt cenzurii literare. Romanele englezeşti şi americane, care excitau curiozitatea ultraconservatorilor, erau publicate în Franța, şi intrau pe căi ilegale în țările de origine.

Roger păstra în colecția sa video un film numit *Another Country*, având ca vedetă pe Rupert Everett şi care reconstituia viața studenților în marile şcoli britanice, între cele două războaie. Deşi interzisă, homosexualitatea se practica pe ascuns cu o frecvență care alarma cadrele didactice. Cei mai celebri spioni ai secolului, Burgess, Maclean şi Philby, fuseseră educați la Trinity College şi la Cambridge, unde numeroşi studenți se dedau la moravuri contra naturii, considerate şic. Legenda pudică povestea despre cauza dezertării la dușman, care era de

natură politică. În realitate, sovieticii au avut o idee genială. Să şantajeze diplomaţii homosexuali şi să-i denunţe public dacă nu acceptau să lucreze pentru KGB. Îndrumătorii politici ai Marii Britanii şi-au dat seama - prea târziu - că legile lor, care condamnau homosexualitatea, făceau jocul ruşilor. Ei au legalizat această deviaţie sexuală. Şi automat trădările au încetat.

Executorii marilor studiouri americane constataseră surprinşi că filmele care dezbăteau această temă erau la mare modă. Cei care ascundeau cu grijă homosexualitatea lor, pentru a nu atrage atenţia, ajunseră la concluzia că epoca persecutărilor era trecută. Filme având terma homosexualităţii erau produse *underground*. Acum ele primesc dreptul Cetăţii. *Streamers*, interpretat de două tinere stele, Matthew Modine şi Michael Lichtenstein, puse în lumină o problemă care dădea dureri de cap preşedintelui Clinton. Homosexualitatea în armată. *Chorus Line*, realizat de Richard Attenborough, care alesese drept vedete pe Michael Douglas, Cameron English şi Terence Mann, povestea lumea teatrului, în mod deosebit a baletului, şi relaţiile limită care legau anumiţi dansatori. Roger găsea în această producţie cinematografică moravuri care înfloreau în lumea rockului.

Regizorul olandez Paul Verhoeven lansă *Cel de-al patrulea om* şi *Spetters*, care dezvăluia homosexualitatea în lumea oamenilor de litere şi din sport. Mai târziu Verhoeven cucerise celebritatea la Hollywood.

Cineaştii francezi intrară în forţă în această competiţie cu două filme de mare calitate: *Nu te sărut*, cu Manuel Blanc şi Philippe Noiret şi *Les nuits fauves*, realizat şi interpretat de Cyrill Collard, scriitor de mare talent, care murise tânăr. Geniul arde repede pe aleşii săi.

Englezii produseră *Apartament zero*; filmul povestea o acţiune plină de suspans despre un tânăr burghez ruinat şi un vechi agent secret, urmărit de poliţie pentru crimele făcute în timpul regimului dictatorial argentinian.

Roger privise cu plăcere şi amuzament comedia lui Pedro Almodovar, copilul răsfăţat al cinematografului spaniol, care realizase un film despre un adolescent - Antonio Banderas -

care se îndrăgostește de un actor - Eusebio Poncela - afacere plină de situații amuzante. Lansat cu această producție cu efecte explozive, Banderas își făcuse o intrare triumfătoare la Hollywood.

Last exit to Brooklyn, roman scris de Hubert Selby Junior, provocase un mare scandal la apariția sa, în anii șaizeci. Era vorba despre un lider sindicalist, căzut în păcatul homosexualității. Douăzeci de ani mai târziu, un film a fost făcut după această carte. Moravurile evoluaseră. Nenorocirile sindicalismului înecat în păcat nu incitară decât curiozitatea câtorva vânători de vrăjitoare întârziate. Criticii care au îngropat în tenebrele infernului romanul lui Selby, acceptară fără să obiecteze filmul. Publicul marcă aprecierile sale umplând sălile de cinema.

Încurajați de această suită de succese, cineaștii de la Hollywood dădură o nouă lovitură, lansând un film despre travestiți - *Torch Song Trilogy*. Acest buchet de stele, printre care Matthew Broderrick și Anne Bancroft, trebuia să asigure o interpretare de clasă. Asasinarea unui tânăr homosexual, care luase apărarea unui bătrân agresat de un vagabond, îi aduse aminte lui Roger de moartea lui Bruce.

Un mare succes urma. *My own private Idaho*, realizat de Gus Van Sant, regizor care cucerise admirația și respectul Hollywood-ului. Doi actori tineri, talentați, încoronau această operă. River Phoenix și Keanu Reeves. Un film care risca la fiecare pas să cadă în sordid, se ridica la înălțimi dramatice de o intensitate atinsă doar de tragediile shakespeariene. Un băiat bolnav de narcolepsie este victima unei lumi care profită de slăbiciunea sa pentru a-l exploata și în final este distrus... Moartea adevărată a lui River Phoenix, intervenită puțin mai târziu în urma unei supradoze, îl surprinsese pe Roger, care vedea în el pe demnul urmaș al lui James Dean.

Un singur film difuzat în cinematografe, *Longtime Companion*, ridica perdeaua peste lumea homosexualilor loviți de SIDA. În ciuda jocului sumbru, interiorizat de Stephen Caffrey și Patrick Cassidy, trecu aproape neobservat. Urmase inițiativa unui mare regizor, Jonathan Demme, devenit celebru cu faimosul *The Silence of the Lambs*, pentru a realiza filmul *Philadelphia*, brodat în jurul unui homosexual bolnav de SIDA,

avocat eminent, care intentează un proces colegilor săi care îl expulzaseră din cabinet, considerând că prezența sa lângă ei era dezonorantă. Prestigiul lui Tom Hanks, vedetă strălucitoare din noua generație și Antonio Banderas, care cucerise Hollywoodul, dădură acestei producții o strălucire deosebită.

Dacă am adăuga acestei suite lipsite de tabuuri curentul de opinii de după moartea lui Freddie Mercury, urmat de un concert spectaculos pe Wembley, ilustrat de celebritățile din lumea *rock'n roll*-ului și a filmului, poziția adoptată de Roger era confortabilă.

Intrarea sa în lat îi inspiră lui Mantegna ideea unui film care ar aduce pe ecran personajul unui cântăreț rock și grupul său, care refuzau să se plieze injocțiunilor deseori agresive ale homofobilor și care apără drepturile unui bolnav de SIDA ca să lucreze și să trăiască onorabil ultimele sale zile. Mantegna voia să folosească o frază luată dintr-un interviu al lui Roger: "Suferințelor, disperării acestor maladii care așteaptă moartea nu trebuie să li se adauge umilințele, persecuțiile oamenilor neînțelegători, limitați, care își imaginează că SIDA este o pedeapsă divină". Acțiunea filmului se derulează în timpul turneului.

Roger acceptă propunerea, dar cu condiția ca, dacă era reținut de treburi, Bob Essex să poată să-l înlocuiască în timpul filmărilor, nu doar în calitate de sosie, dar și de actor. Imposibilitatea spectatorului de a face diferența între Roger și sosia sa va aduce publicitate. În realitate, voia să recompenseze devotamentul lui Bob, care se pusese între el și agresorul său.

Bob credea că visează. Fantasmele sale cele mai nebunești i se împlineau. Să devină partenerul lui Roger, să se bucure de prezența sa, să se identifice cu el, să apară sub numele său în fața marelui public, să se șteargă, să renunțe la personalitatea sa în favoarea celei a lui Roger, a fost mereu cea mai mare dorință a sa. Generos, Roger îi permitea să se afirme sub propriul său nume... Bob Essex... Această hotărâre îl flatase... Dar se mulțumea să fie umbra, replica lui Roger Osborne.

Grupul ateriză la Nashville (Tenessee), patria muzicii country, faimosul hillbilly, pe care albii și-l atribuiau cu mândrie, fără să numere blues-urile negrilor. Ca de obicei, programarea

spectacolelor după disponibilitatea stadioanelor sau ale marilor săli de concert impunea un itinerariu în zig-zag traversând Statele Unite, nu doar excentric dar şi obositor şi costisitor. Părăsiseră Memphis, Tenessee, pentru a face un ocol şi să ofere un spectacol la Detroit, Michigan, pentru a reveni la Nashville, în acelaşi stat din Tenessee.

Din fericire, aceste deplasări amuzau personalul artistic, muzicieni şi dansatori, toţi celibatari, care adorau variaţia aventurii. Accidentele intervenite pe parcurs erau ascunse în sertarele inconştientului.

În schimb, personalul tehnic, alcătuit din adulţi, majoritatea căsătoriţi, nu suportau la fel de bine despărţirile prelungite de familiile lor. Dar salariul era bun, munca nu era prea grea şi condiţiile de găzduire confortabile.

Pentru a compune un cântec, pentru a medita, a citi, a studia, Roger se izola spiritual de camarazii săi, se închidea într-o cochilie imaginară. Copil precoce, el cunoscuse efectele biologice ale prepubescenţei şi ale adolescenţei, dar intelectual depăşea pe adulţi. Roger avea ciudata impresie că îmbătrânise, deşi de abia împlinise nouăsprezece ani. Îi era frică de vârsta matură, care în ochii săi se identifica - obscur - cu moartea. El îşi explica cu o limpezime aproape dureroasă sfârşitul prematur al câtorva stele: Rimbaud şi Jim Morrison, Cyrill Collard şi Herve Guibert, James Dean şi River Phoenix... Misiunea lor printre cei vii era îndeplinită, ei trebuiau să părăsească scena încă tineri...

Roger nu încredinţase nimănui îndoielile sale, angoasele sale. Anumiţi jurnalişti, care cultivau scandalul, îl acuzaseră că propovăduieşte autodistrugerea, trecerea în neant.

Paradoxal, turneul îl aducea în afara grijilor sale cotidiene, decepţii, dragostea fanilor săi care îi încălzea inima îl ajuta să-şi găsească echilibrul spiritual.

Când i s-a prezentat programul turneului, cu Nashville (Tenessee) în mijlocul listei, Roger ezitase înainte de a-şi da acordul. În capitala hillbilly-ului grupul său rock risca o receptare rece şi poate ostilă. Temerile lui fuseseră întreţinute de Roy Lowell, basistul, care cântase două luni într-un grup country din Nashville. Hillbilly-ul, muzica albilor săraci,

neglijată înainte, slăbită de succesul fulminant al *rock'n roll*-ului, cunoscuse recent o popularitate, datorată impulsului de mândrie locală, combinată cu campania întreprinsă de biserică împotriva rock-ului, instrument al Diavolului. Cântăreții fură scoși de la naftalină. Bill Monroe, Ricky Van Shelter, regăsiră gloria de altădată. Willie Nelson, foarte în vârstă și el, făcu o incursiune în lumea filmului. Johnny Cash, celebritate a muzicii country, avea propriul muzeu, unde primea vizitatorii, în mod deosebit turiștii, și le vorbea de cariera sa. Printre tinerii cântăreți se afirmară câteva nume: Wynona Judd, care declara că *rock'n roll*-ul era exclus din repertoriul său; frumoasa Dixiana care aprindea și cucerea fanii; Garth Brooks, care depășise cele 14 milioane de discuri și care excita mânia pastorilor de la Biblia belt, în timp ce dezvăluia în fața jurnaliștilor despre cântecele sale care nu excludeau dragostea dintre femei sau dintre bărbați. Dar Garth se hazardase la un nivel atât de înalt, încât furia fundamentaliștilor nu o auzi.

Miile de fani care îl primiră pe Roger la aeroport, îi calmară temerile. Chiar și pancartele ostile cu Glenn Northcote lipseau. Nashville amintea lui Roger de Viena, cântecul de leagăn al valsului și Dunărea albastră. Dar spre deosebire de Viena, Nashville vindea hillbilly-ul sub toate formele posibile și imaginabile. O mare piață unde cântecele country erau produse și difuzate în cantități industriale, totul sponsorizat de firme care vindeau remedii împotriva constipației, împotriva căderii părului său a celulitei. Numeroase magazine explodau de suveniruri: postere cu măreția naturii, T-shirts în culori țipătoare, bibelouri amuzante, care evocau în mii de feluri muzica locală, chitare semnate sau care aparținuseră unor cântăreți country în viață sau morți. Barurile, farmaciile, magazinele de antichități, vânzătorii de mașini, centrele comerciale și chiar cămătarii erau asociați într-un fel sau altul cu muzica country. Am putea găsi un Cadillac placat cu aur aparținând lui Elvis Presley, fotografii cu Johnny Cash sau colecții de discuri purtând semnătura lui Garth Brooks. Nashville își trăgea vanitatea din Country Music Hall of Fame, din numeroasele teatre, din companiile producătoare de discuri, stațiilor de radio și de televiziune. Era Music Square West și Music Square Est, fără să uităm pe Johnny Cash Parkway.

– Ne simțim sfărâmați de toate aceste celebrități!, exclamă Eric râzând.

Roger de-abia se instalase în camera sa de hotel, că Mark îi făcu o vizită. Cu un aer misterios îl anunță că Leslie Perkins voia să-i vorbească urgent.

– Ne vom întâlni pe malul unui micuț lac, Old Hickory. Un loc izolat și bine supravegheat de oamenii noștri, pentru a evita orice surpriză...

– Surpriză? Ce surpriză?

– Să fii prins de oameni care nu ne prea doresc binele...

– Ca și cum nu aș avea deja existența prea complicată...

– Celebritatea, dragă Roger, este câteodată asemănătoare cu un copac care are fructe înveninate.

– Mulțumesc de avertisment! Mi-am dat seama deja!

Întrevederea cu Perkins fu rece. Roger nu-și ascunse nemulțumirea.

– Nu-mi plac aceste întâlniri misterioase! Nu ne aduceți decât încurcături!

– Aveți dușmani puternici!

– Știam asta deja! Pentru asta m-ați chemat?

– Nu! Voiam să vă informez că asasinul care l-a lovit pe Guy Rodgers nu și-a greșit ținta. Nu erați vizat. V-o pot garanta!

– Asigurările dumneavostră nu contează!

– Rodgers acceptase să lucreze pentru ei, explică Perkins. A făcut probabil vreo imprudență... De acum înainte vom veghea asupra dumneavoastră!

– Prietenia dumneavoastră aduce ghinion!

În aceeași seară, după concert, Stratmore îi anunță lui Roger două veşti proaste. Prima era că fiscul îi cerea datoria... impozitele asupra veniturilor importante... totalul, 43 de milioane de dolari și câțiva cenți...

– La cât se ridică? Centii?

– Exact, 240.742 dolari... adăugați la 43 de milioane, precizează Stratmore. Fiscul nu ține seama de furtul la care ați fost victimă. Contribuabilul nu poate să invoce pierderile de bani, de orice natură, pentru a fi scutit de o parte sau de totalul impozitelor sale.

– Doar 43 de milioane de dolari... o nimica toată!, suspină Roger.

El avu impresia că managerul general se amuza. El se chinuia să-şi ascundă angoasa.

– Evident, vom încerca să obţinem o eşalonare, spuse Stratmore. Imposibilitatea de a achita intergral taxele nu se datorează unei rele credinţe...

– Scuză-mă o clipă!, spuse Roger.

Intră în toaletă, şi la adăpost de orice privire indiscretă, inspiră o doză de cocaină, pentru a-şi ridica moralul pus la grea încercare. Reconfortat, el reveni.

– Cunoaşteţi contul nostru curent? Am avut recent câteva intrări importante!

– Dispuneţi de 24 de milioane de dolari, domnule Osborne!

– Doar?

– Doar!

– Şi cea de-a doua veste?

Stratmore afişă o mimică întristată.

– Casa de discuri contactată de noi refuză să editeze ultimul dumneavoastră disc! Dar nu vom sta cu braţele încrucişate! Red continuă demersurile sale. Vom găsi în final o soluţie.Voi contacta câteva bănci... sper să ajung la un rezultat pozitiv în zilele următoare... mi s-au făcut câteva promisiuni...

Făcu o pauză, închise ochii şi-şi masă lejer tâmplele cu un gest teatral, exteriorizând un proces cerebral profund...

– Prins de ocupaţiile mele, am lăsat pe umerii lui Red greutatea unei responsabilităţi care, din nefericire, îl depăşeşte... Da, ştiu ceea ce-mi veţi spune... în general s-a descurcat bine... a obţinut câteva milioane, tratând în numele dumneavoastră afaceri deja sugerate de parteneri care nu aşteaptă decât acordul dumneavoastră pentru a semna contractele... Red este inteligent, foarte inteligent... muncitor... capabil de iniţiativă... dar... îi lipseşte experienţa...

Stratmore deschise ochii, mişcă capul şi îşi uni mâinile precum un preot pregătit să ţină o predică.

– Dacă mi-aţi fi acordat încrederea, toate problemele dumneavoastră ar fi fost rezolvate la ora actuală...

Roger surâse cu bunăvoinţă.

– Am avut întotdeauna încredere în dumneavoastră, domnule Stratmore! Dar activitatea dumneavoastră nu vă lasă un moment de odihnă...

Putea să-i spună că cei de la CIA şi de la DEA l-au desemnat ca pe o unealtă din ceea ce numim Imperiul Crimei?

– Grupul nostru care vă girează, domnule Stratmore, îmi dă câteodată impresia că este o maşină care merge cu 150 kilometri pe oră, la care uşile sar una după alta. Să ţii ferm volanul şi să împiedici ca maşina să se răstoarne este o misiune dificilă, care nu v-ar permite să vă asiguraţi noi atribuţii..

Stratmore făcu o strâmbătură uşoară.

– Apreciez solicitudinea dumneavoastră, domnule Osborne... o apreciez cu adevărat...

La bordul avionului care zbura deasupra Statului Missouri, în drum spre Far West, Roger - în mijlocul pritenilor săi - asculta caseta ultimului său cântec, *Surfing over my dreams*, forma definitivă, realizată în două zile într-un studio din Nashville. Prin rapiditatea sa, operaţia bătuse toate recordurile grupului. Tinerii muzicieni se minunau în faţa acestei mici bijuterii sonore.

Seninătatea lui Roger era aparentă. Mental, el se pregătea pentru ce era mai rău. Într-un viitor apropiat el va fi obligat să renunţe mai întâi la dansatori şi apoi să reducă numărul muzicienilor. Perspectivă înspăimântătoare, care trebuia să se producă dacă nu reuşea să obţină un împrumut important, pentru a echilibra situaţia sa financiară... O soluţie... îi trebuia o soluţie... de urgenţă...

Pentru a complica lucrurile, Mantegna îl anunţase că ar dori să înceapă turnarea filmului în Denver. Numit *The rise and fall of a Star*, el asocia ficţiunea cu realitatea. Atmosfera tensionată, care caracteriza Colorado - supranumit Statul urii - îi va permite să suspende mişcările mulţimii, bucuria sau ostilitatea, într-un fel de cinema adevărat, extreme care vor aduce un element dramatic de o mare intensitate favorabilă dezvoltării acţiunii. Mantegna şi echipa sa se deplasa deja spre Denver pentru a filma aterizarea avionului şi primirea făcută grupului de public.

Aşezat printre muzicieni, Red simţea instinctiv neliniştile lui Roger. El îl privea cu aerul unui câine bătut. Ce să facă pentru a smulge grupul din înghețul în care se scufunda? Bunele intenţii nu erau suficiente. După câteva negocieri încoronate de succes, care îi inspirase visul nebunesc de a deveni managerul grupului - înlocuindu-l pe Stratmore pe care toată lumea îl detesta - el înregistrase mai multe eşecuri. Ultimele sale demersuri se loviseră de un zid invizibil, care, în ciuda eforturilor sale repetate, nu putea fi doborât. Forţe intangibile, dar reale, se uneau împotriva lui. Purtători de cuvânt care la început păreau să se orienteze spre un acord ce nu aştepta decât să fie semnat, amânau pe mâine. Într-un final, a fost refuzat politicos.

Roger asculta cântecul, bătând ritmul cu mâna.

– Backbeat-ul nu este destul de pronunţat! Bateriştii ar trebui să-l facă mai percutant! Groove-ul pe care îl doresc nu este realizat!

Prietenii săi îl priviră uimiţi. Ei înţeleseseră că îi plăcuse interpretarea lor. Alan şi Scott se încruntară. Obiecţiile lui Roger îi întristau.

– Analizaţi backbeat-ul bateriştilor de la Pet Shop Boys! Sau al lui Mickey Hart, bateristul de la Grateful Dead! Este un geniu acest băiat!

– Un băiat cu părul alb!, completă Alan cu resentiment.

– O fosilă de o sută de ani!, adăugă Scott morocănos.

– Nu are decât patruzeci de ani!, preciză Roger.

Deodată îşi dădu seama că-şi vărsa amărăciunea asupra inocenţilor care meritau un tratament mai bun. El surâse.

– Glumesc! Sunteţi toţi admirabili!

În realitate îşi aminti de titlul ales de Mantegna: *The rise and fall of a Star*... Nu preconizează propriul viitor?

În timp ce avionul se apropia de Denver şi Munţii Stâncoşi se vedeau la orizont, Roger primii un telefon - prin satelit - din partea lui John Mantegna, care îi anunţa cu jovialitatea obişnuită prezenţa echipei de filmare pe aeroport. Roger nu trebuia să fie surprins de agitaţia din Denver. Fuseseră scandaluri; o splendidă ocazie. Oamenii din grup se vor comporta normal, ca şi cum echipa de filmare nu exista.

– De altfel, adăugă Mantegna, numărul reporterilor şi ai

operatorilor tv este atât de important, că oamenii mei se vor pierde în mulțime. Cele mai bune grupuri de figuranți nu ar putea realiza atmosfera de aici. Fără să vrem, oamenii comuni sunt câteodată mai expresivi decât profesioniștii.

Cuvintele regizorului nu erau în măsură să calmeze temerile lui Roger. El îi informă pe prietenii săi care izbucniră în râs. Ei văzuseră atâtea lucruri, încât nimic nu îi mai putea impresiona.

Mark replică gânditor:

– Colorado nu are o reputație prea bună. Este supranumit Statul urii. Lancea de fier a integrismului absolut. Sper că acești nebuni nu ne vor da bătăi de cap.

Previziunile sale sumbre fură depășite de evenimentele care se succedară cu rapiditate. La aeroport avionul fu primit de o mulțime fremătândă, împărțită în două tabere. Parizanii grupului Osborne balansau pancarte, care clamau atașamentul lor pentru idol și muzicienii săi, în timp ce pe un alt front se agitau banere cu inscripții ostile sau chiar pline de injurii. Numeroase pancarte puneau în evidență CFV-ul - Colorado for Family Values - la fel ca și cel de-al doilea Amendament.

În timp ce grupul coborî din avion, aclamațiile se încrucișară cu urletele de furie.

– Jos cu gay-ii!

– SIDA este pedeapsa lui Dumnezeu!

– Să alungăm gay-ii afară din Colorado!

– Dumnezeu și Biserica sunt antigay!

– Jos cu gay-ii pedofili și sadomasochiști!

– SIDA este corectă!

– Respectați cel de-al doilea Amendament!

– Să plece Glenn Northcote!

– Nu vrem pe cineva ca Northcote în statul nostru!

Cordoane de poliție împiedicau partizanii și adversarii celui de-al doilea Amendament să se bată.

Roger și prietenii săi fură ghidați spre o sală a aeroportului. Un grup de reprezentanți ai autorității locale îi primiră, afișând un aer de neliniște.

Un personaj corpolent, cu surâs oficial, se detașă din grup și îl primi pe Roger cu mâna întinsă. Cu un ton jenat, se prezentă:

– George Milton, consilier municipal! Încântat să vă cunosc, domnule Osborne! Regret excesele la care ați fost martor. Voi încerca să vi le explic, pentru a găsi împreună o soluție susceptibilă de a calma spiritele prea încălzite. Cetățenii statului Colorado au votat cel de-al doilea Amendament, care refuză homosexualilor protecția acordată minorităților dezavantajate, femei, persoane în vârstă sau handicapați. Iar grupul dumneavoastră include un seropozitiv, homosexual declarat...

– La dumneavoastră homosexualii sunt în afara legii?, îl întrerupse Roger.

– Domnule Osborne, nu este cazul să faceți polemică! Aici, la Denver, şi în restul statului nostru, există oameni care nu împărtăşesc opinia Association Colorado for Family Values, dar sunt în minoritate. *Dura lex sed lex!* Artunci...

– Trebuie să înțeleg că grupul meu are interdicție la Denver?, întrebă Roger iritat.

- Nu! Aş vrea doar să vă previn că spectacolul vostru de la Denver riscă să provoace probleme... pe care vrem să le evităm sub orice formă!

– Trebuie să ne îmbarcăm în avion şi să părăsim acest oraş?

– Nu suntem absurzi! Tot ceea ce vă cerem este să vă prezentați în fața publicului fără participarea lui Glenn Northcote. Prezența sa pe scenă va pune paie pe foc...

Ovațiile de afară veneau asurzitoare...

Operatori video şi fotografi îşi făceau meseria. Echipele lui John Mantegna imortalizau pe peliculă această întâlnire care trebuia să aibă urmări; toată lumea era conştientă de asta.

Interlocutorul lui Roger căuta un compromis.

– Domnule Osborne, nu credeți că ar fi preferabil să păstrăm aparențele? Unul dintre colegii mei din Consiliul Municipal a cerut primarului să interzică concertul dumneavoastră. De ce să ajungem acolo? Concertul va avea loc. Între timp, Northcote va rămâne cuminte la hotel. În acest fel toată lumea va fi mulțumită.

Roger aruncă o privire către Stratmore, care se găsea alături, puțin retras. Surâsul său exprima felul său de a gândi: "Iată, am avut dreptate... decideți... mă spăl pe mâini..."

– Avem un interes comun, reluă Milton.

Să evităm excesele...Să le evităm cu orice preț!

El salută şi se retrase urmat de colegii săi.

Jurnaliştii îl înconjurară pe Roger. Îi puneau o mulțime de întrebări, majoritatea axate pe cel de-al doilea Amendament.

– Nu comentez!, răspunse pe un ton sec.

Pe drumul de la aeroport la hotel membrii grupului, închişi în trei limuzine şi două autobuze, remarcară atmosfera grea care se lăsa peste oraş. O ambianță de brutalitate, de violență. Angajații municipali spălau pereții de graffiti-urile pro sau contra CFV-ului. Aceste vitrine sparte mărturiseau un vandalism exacerbat.

Aşezat pe banchetă între Roger şi Bob Essex, sosia lui, Glenn privea impresionat peisajele urbane poluate de pasiunile ființelor umane.

– Nu mi-aş fi imaginat niciodată că prezența mea în sânul grupului vostru ar cauza atâta zgomot şi furori.

Când a alăturat în aceeaşi frază aceste două noțiuni, Shakespeare nu se îndoia poate că tocmai exprima un adevăr etern, de o tristețe copleşitoare, spuse Roger dezgustat.

La capătul străzii se conturau pe acoperişul cerului albastru pal munți cu vârfuri dantelate.

– Infernul sub acelaşi semn cu Paradisul!, exclamă Bob.

– Mă gândesc să mă duc la New York, spuse Glenn. Cea mai bună soluție pentru toată lumea.

– Nici vorbă!, spuse Roger categoric. Suntem solidari! Înainte de a părăsi aeroportul, m-am consultat cu camarazii noştri. S-au decis să te susțină. Să suportăm dificultățile, să trecem peste bariere, să combatem stupiditatea, ipocrizia, amplifică dorința de a trăi.

– Detest violența!, spuse Bob.

– Violența este deseori utilă!, interveni Eric, mereu pregătit să intre în acțiune. Să ripostezi violenței cu violență. Atunci când nu există o altă soluție, nu este condamnabil.

Aşezat pe o strapontină, el întoarse capul spre Glenn şi îl încurajă printr-un surâs.

– Cuvântul este mai puternic şi mai eficace decât violența!, spuse Roger sentențios. Efectul psihologic al cuvântului urât a provocat neliniştea care bulversează sub ochii noştri statul

Colorado. Cuvântul blând poate să schimbe şi să **pună capăt** coşmarului... Ţi-o voi dovedi!

Cum ajunse la hotel, Roger primi un mesaj din partea lui John Mantegna, care se găsea încă la aeroport şi care se întorcea în cursul după-amiezii. Roger surâse cu un amuzament forţat. Nu-i mai lipsea decât filmarea în cursul acestui turneu, pentru a-i complica treburile, deja de nerezolvat. O mare încercare îl aştepta în următoarele ore. Să dea înapoi?... Iată un cuvânt care nu-i intra în vocabular

De-abia instalat în apartamentul său, compunea un cântec la sintetizor care îl însoţea în toate deplasările, când sună telefonul. Abraham Lincoln, dansatorul negru, supranumit Miracolul viu, voia să-i prezinte un prieten, jurnalist.

– Scuză-mă, Ed, dar pentru moment nu acord interviuri, spuse Roger.

– El îţi va răspunde la întrebări şi te asigur că nu vei fi decepţionat!

Revelaţiile lui Sidney Bolt, tânăr reporter la un cotidian local, depăşiră cele mai rele suspiciuni ale lui Roger. Sid admitea că era gay, dar nu avusese niciodată curajul să recunoască public. Această atitudine îi permisese accesul la întrevederi cu uşile închise. Al doilea Amendament dirijat împotriva homosexualilor nu era decât prima fază dintr-o campanie care avea drept obiectiv întoarcerea la segregarea rasială, la xenofobie, intoleranţă, la tabuuri, la cenzură şi la obscurantismul religios. Conservatorii fundamentalişti pregăteau întoarcerea în forţă pe scena americană a Baptiştilor din South Belt, mormonilor şi a mişcării New Age născută din vechii Quakers. Provincialismul de asemenea, naţionalismul, militarismul au revenit la modă. Venirea la putere a lui Clinton şi a Democraţilor au exasperat pe ultraconservatori, Ku-Klux-Klan şi aliaţii lor, asociaţiile extremiste.

Roger scutură capul în semn de aprobare.

– Mi-am dat seama eu însumi de nenorocirea care s-a abătut asupra South Belt-ului, a Statelor Unite. Fără să vă acuz de parţialitate, m-am întrebat dacă nu înnegriţi puţin tabloul...

– Îmi explic imposibilitatea dumneavoastră de a sesiza, de a concepe înţelesul şi profunzimea acestui fenomen. Veniţi

din Anglia, aţi cunoscut Europa şi, prin linie de sânge, aveţi legături cu Franţa, ţara marilor libertăţi. Aţi cunoscut New York, San Francisco şi Los Angeles, care exaltă liberalismul. În America, în particular în zonele agricole, izolate, din sud, care se caracterizează printr-o populaţie de muncitori, dar semianalfabetă, morala strictă a taţilor noştri fondatori a exercitat o influenţă puternică de oamenii bisericii, de politicieni şi de fondatorii sectelor, care au transformat religia într-o ustensilă pentru a-şi impune propria autoritate şi să tragă cel mai mare profit... după principiul: "faceţi ce vă spun, nu ceea ce fac eu"... Ceea ce vă voi spune acum vă va părea incredibil. Activităţile CFV-ului au fost primele surprinse de succesul semenilor lor. Să distrugă curentul liberal din Statele Unite era nu numai primul pas de o importanţă capitală, dar şi un test, un exemplu pentru statele învecinate. Văzuseră bine. Organizaţiile conservatoare şi antigay din Arizona, Michingan şi Oregon, Washington şi Idaho au cerut sfatul şi ajutorul CFV-ului, înainte de a urmări acelaşi scop. Această reacţie a fost întâmpinată de refuzul câtorva, care nu au acceptat recomandările preşedintelui Clinton dea recruta gay în armată... CFV-ul de Colorado câştigase primul demers... Dar acest triumf trebuia în mod fatal să suporte lovituri. Barbra Streisand şi Whoopi Goldberg calificară drept bigoţi cetăţenii din Colorado care votaseră cel de-al doilea Amendament. Activităţile şi partizanii CFV-ului se indignară. Un evreu şi un negru îndrăzneau să dea lecţii. Un îndrumător de la CFV, mai diplomat decât cetăţenii lui, făcu declaraţii: Nu refuzăm homosexualilor dreptul de a lucra, de a închiria un apartament. Îi privăm de asistenţa socială. Nu admitem ca gay-ii să poarte la butonieră insigne precum: "este okay să fii gay". Moderaţia sa excită mânia extremiştilor. Şeful mişcării adoptă practici perverse ale homosexualilor: sodomie, pedofilie, sadomasochism, îngurgitarea fecalelor, introducerea pumnului în anus, şi pentru a termina, contaminarea partenerilor. Pentru a da mai multă greutate afirmaţiilor sale el prezentă în cursul anumitor reuniuni publice casete video porno, care ilustrau abominaţiile gay-lor. Asigurat de susţinerea CFV-ului, homofobii multiplicară agresiunile împotriva gay-lor. Devastară magazinele lor, casele... Am văzut casete; este oroarea rezervată

şefilor CFV-ului şi apropiaţilor colaboratori, la fel şi partizanilor de o vârstă mai înaintată. Aceste spectacole, justificate de nevoia de propagandă, mă fac neîncrezător când e vorba de sănătatea lor mentală...

Sidney Bolt făcu o pauză pentru a-şi pune gândurile în ordine. Apoi reluă:

– Normal, aceste excese emoţionează şi şochează opinia publică americană, care manifestate, în cursul ultimelor alegeri prezidenţiale, o întorsătură clară spre democraţia liberală. Strălucitorul succes militar obţinut de George Bush - care din păcate nu reglase criza irakiană -nu împiedică deruta conservatorilor şi refuzul politicii lor autoritare. Criza crescândă din Colorado atrase atenţia mass-mediei şi campania susţinută de lumea de la Hollywood făcu restul. De azi pe mâine represaliile se abătură asupra campionilor celui de-al doilea Amendament şi asupra partizanilor. Un adevărat bloc economic ridică barierele aproape de nepătruns din jurul statului, care cunoscu amărăciunea unei victorii scump plătite.

Turismul şi comerţul înregistrară scăderi spectaculoase. Reveniri care se estimau la sute de milioane de dolari se evaporară... Industriile sunt pe cale să-şi închidă porţile... Ruina ameninţă nu numai oamenii care au votat cel de-al doilea Amendament, dar şi pe cei 45 la sută din cei care au votat contra...

– Aş putea să vă ofer ceva de băut?, întrebă Roger.

– Mulţumesc!

Sidney, Abe şi Roger înghiţiră fără plăcere whisky-ul.

Tânărul jurnalist scutură capul.

– Afacerea e teribil de complicată!, spuse el. Aş fi vrut să scriu un articol despre acest subiect, dar dacă l-aş fi făcut, aş fi fost lichidat în următoarele douăzeci şi patru de ore... Acum evenimentele se precipită. Toată America e împotriva criptofasciştilor din Colorado. Epoca eroică visată de CFV, care trebuia să ridice forţele vii, sănătoase, din Sudul puritan şi să le trimită la atacul Nordului materialist aliat lumii sacrilegică a Wall Street-ului şi a Hollywood-ului, tocmai se desacralizează şi se transformă într-un război economic. Aspen, luxosul Aspen, Saint Moritz al Americii şi cel mai scump ornament al Colorado-

ului, a pierdut toți vizitatorii săi. Imaginați-vă inimaginabilul... Șefii CFV-ului au înțeles - prea târziu - că se angajaseră pe un drum fără întoarcere și care trebuiau să suporte consecințele. S-au pus împotriva boicotului, care paralizează treptat toate resorturile Colorado... Au pierdut războiul împotriva avortului și acum vor pierde războiul împotriva gay-lor. Sunt conștienți că Curtea Supremă le va tăia aripile. Exasperați, ei multiplică agresiunile împotriva homosexualilor. Chiar și dosarele criminalilor s-au închis din lipsă de dovezi... La New Orleans, unul dintre ai voștri a fost lichidat fără ca asasinii săi să fie identificați și condamnați... Boicotul statului Colorado a atins paroxismul, în timp ce conferința anuală a primarilor din marile orașe ale Statelor Unite, care trebuiau să se reunească de această dată la Colorado Spring a fost anulat... Și dumneavoastră și camarazii dumneavoastră, domnule Osborne, ați căzut în această capcană...

Sidney Bolt mai goli un pahar, apoi adăugă:

– La Aspen, cântărețul John Denver a îndrăznit să ofere rețeta ultimului său concert - mai mult de treizeci de mii de dolari - grupurilor de militanți din Colorado care combat cel de-al doilea Amendament... Nu vă sfătuiesc să îl imitați, domnule Osborne... Nu! Nu vă sfătuiesc...Integrismul e mai rău decât SIDA... Virusul SIDA omoară, pentru că a omorî este rațiunea lui de a fi... Integriștii omoară conștient, în numele lui Dumnezeu și a moralei lor...

Roger primi vizita lui John Mantegna. Regizorul exalta.

– Știam! Știam! Instinctul nu mă înșală niciodată! Am filmat secvențe pline de viață, de ură și de furie! Mulțimea înnebunită, însetată de răzbunare și de sânge! Quakerii din Salem, criminalii, reînviați pe aeroportul din Denver! De necrezut! Superb! Ce realism! Ce forță evocatoare! Filmul dumneavoastră va avea un succes nebun! V-am adus ultima formă a scenariului! Vă rog, studiați-l! Echipa mea vă va acompania în timpul turneului din Brazilia! De îndată ce o să vă întoarceți la Los Angeles, vom dezvolta subiectul pe platourile de filmare! Vă asigur, Roger, debutul dumneavoastră pe ecran vă va lansa printre cele mai mari vedete de cinema! Nu mă înfierbânt degeaba! Intuiesc

mireasma succesului! Să bem un pahar de şampanie pentru a celebra acest eveniment!

Mantegna reluă cu vervă:

– Aţi remarcat atmosfera încărcată din hotel? Ieri, când m-am înscris în registru, toată lumea mă privea cu ochii mari, îngroziţi! Vampirul de la Hollywood venea să sugă sângele adevăraţilor credincioşi ai Coloradoului! Sunt convins că văd în dumneavoastră trimisul lui Satan! Să aduci în Denver, în inima Colorado-ului, un chitarist gay, crezut seropozitiv, este o exploatare a proporţiilor istorice, dacă ţinem seama de criza din ţările lor? Mi-ar fi plăcut să asist la concertul dumneavoastră, dar, din păcate trebuie să mă întorc de urgenţă la Los Angeles! Cunoaşteţi dictonul: "Când pisica nu e acasă, şoarecii cântă *rock'n roll*!" Este suficient să părăsesc studioul ca să aflu de certurile asistenţilor mei! Împreună, dragă Roger, vom mişca cerul şi pământul!

Roger ştia că decizia sa va avea consecinţe neplăcute. Dar nu trebuia să renunţe. De altfel, obţinuse în prealabil acordul întregii echipe artistice. Să-l prevină pe Stratmore? Asta nu ar servi la nimic, poate doar să complice situaţia. Mark ştia secretul, dar fără să se opună deschis, arătase o anumită reticenţă.

În cabine, grupul se pregătea să intre în scenă, cu excepţia lui Glenn, care rămăsese la hotel sub protecţia a două gărzi de corp. Aşteptând începutul reprezentaţiei, publicul era nerăbdător. Poliţia, prezentă în număr mare, nu se simţea în largul ei. Zeci de pancarte cu inscripţia *We love Roger* erau alături de banderole care clamau sloganuri ofensive.

Într-un colţ al stadionului, un individ urla:

– Am fost creaţi după imaginea lui Dumnezeu! Adevărat?

– Adevărat!, strigau camarazii săi.

– Dumnezeu nu este homosexual! Adevărat?

– Adevărat!

– Atunci să-i vânăm pe homosexuali!

– Amin!, urlau camarazii săi.

În colţul opus, un grup perora:

– La Judecata de Apoi va trebui să răspundem Creatorului nostru că ne-am îndeplinit datoria! Adevărat?

– Adevărat!, sublinia corul.

– Datoria noastră e de a vâna pe necredincioşi şi pe gay! Adevărat?

– Adevărat!

– Moarte gay-lor şi susţinătorilor lor!

– Amin!

Un al treilea grup, al apărării celui de-al doilea Amandament, afima:

– Homosexualii nu sunt normali! Adevărat?

– Adevărat!

– Homosexualii sunt nişte viermi! Adevărat?

– Adevărat!

– Atunci, în numele lui Iisus Cristos, să extirpăm viermii!

– Amin!

Adversarii celui de-al doilea Amendament erau mai puţin zgomotoşi, mai puţin agresivi, dar erau de ajuns pentru a provoca o explozie.

Scena era încă în negru. Roger şi echipa sa se aşezară pe locurile stabilite dinainte, ghidându-se după punctele fosforescente de pe jos.

Deodată lumina străluci orbitoare, un curcubeu care se ridica spre zenit şi se pierdea în spaţiu sub forma unei enorme cozi de păun.

Începutul spectacolului era promiţător.

Delegaţii Consiliului Municipal şi poliţiştii răsuflară uşuraţi. Glenn Northcote nu era în ansamblu. Dar formaţia rămânea imobilă, ca bătută în cuie. Aşteptarea se prelungea... Autorităţile resimţiră o nelinişte... Explozia sonoră, adorată de rockeri, întârzia să se producă... Aplauzele începură... la început mai dispersate... apoi din ce în ce mai insistente... pentru a sfârşi în urletele fanilor...

– We want Roger!... (Îl vrem pe Roger)

– We love Roger!... (Îl iubim pe Roger)

– Roger, Roger, Roger!...

Homofobii tăcură uimiţi... ce pregătea?...

În timp ce strigătele şi ovaţiile atingeau vibraţiile tunetelor, Roger ridică mâna...

Zgomotul încetă... Insecte scânteietoare se agitau în fasciculele de lumină...

Roger duse microfonul la buze:

– Grupul nostru refuză să cânte fără chitarsitul nostru, Glenn Northcote! Nici o lege din lume nu interzice unui seropozitiv dreptul de a lucra, de a-şi câştiga demn existenţa! Cerem ca Glenn să fie autorizat să cânte alături de noi!

Reprezentanţii ordinii publice schimbară priviri consternate. "Nu este adevărat! Acest tip este nebun! Vom avea un scandal pe cap!" Previziunile lor se îndepliniră. Proteste furioase şi aclamări izbucniră simultan. Furia homofobilor provocă agresivitatea homofililor. Tinerii se împărţiră pe două câmpuri ireductibile. Agenţii care încercară să se interpună primiră lovituri din toate părţile. Un grup de poliţişti invadă scena şi îl arestă pe Roger. Autorităţile vrură să dea un exemplu. Ordinea, disciplina, trebuiau să domnească în Denver. Roger fu împins, îmbrâncit în culise, în ciuda protestelor camarazilor săi.

Roger fu aruncat fără menajamente într-o maşină de poliţie, care plecă în grabă. Iritarea sa nu excludea o nuanţă de amuzament. Nu era singurul rocker care trezise mânia autorităţilor. Jim Morrison, Mike Jagger, Michael Jackson, Sid Vicious şi numeroşi muzicieni de o anvergură mai mică suportaseră sau erau pe cale să simtă pe propria piele mânia apărătorilor ordinii. Experienţa nu era agreabilă. Îl târâră într-un imobil cu aspect ciudat, apoi în faţa unui ghişeu unde fu deposedat de toate obiectele de valoare. Fu introdus într-o sală în care un agent îi luă amprentele şi o fotografă imortalizâ chipul său din profil şi din faţă, cu un număr agăţat pe piept. Poliţiştii îl tratau cu un profesionalism rece, neutru. Câţiva dovedeau o plăcere perversă. Să umilească o celebritate al cărei venit zilnic depăşea venitul lor anual, le dădea bucurie.

Roger nu avea de gând să dispere. Un judecător de noapte îi spuse că va fi judecat în faţa tribunalului, pentru a răspunde acuzaţiilor de incitare la revoltă şi refuzul de a respecta deciziile autorităţilor legale. Aşteptând procesul, el va fi pus în libertate în schimbul unei cauţiuni de douzeci de mii de dolari.

Roger ştia că acuzaţiile aduse nu erau fondate. Nu violase nicio lege penală declarând că grupul său refuza să cânte în faţa publicului fără Glenn Northcote; cât despre incitarea la violenţă, orice avocat ar fi putut demonstra că micul său discurs

nu conținea nici o frază care ar fi justificat interpretarea dată de poliție.

Plătirea cash a cauțiunii implica în schimb obligația de a petrece noaptea într-o celulă, așteptând deschiderea ghișeelor pentru a obține această sumă. El întâlni în spatele gratiilor o faună umană pestriță: prostituate, hoți, dealeri... infractori de toate culorile și de toate vârstele. Majoritatea erau atât de abrutizați, că abia mai știau ce îi așteaptă. Cei mai lucizi îl priveau cu o curiozitate ușor agresivă. Costumul său de scenă șoca prizonierii, majoritatea murdari și urât mirositori. Nu frecventau niciodată concertele rock și ignorau stelele.

Roger se aștepta la o reacție dură din partea tatălui său. Judecătorul Walter Osborne, echilibrul demnității și al moralei, nu ar accepta cu dragă inimă dezonoarea fiului său. Pentru Roger, privat de ceas, timpul își pierduse dimensiunea reală. Avea senzația că secundele, minutele se dilatau. Cu fruntea sprijinită de gratiile reci ale celulei, el spera împotriva oricărei logici ca cineva să vină să-l scoată de acolo. Tresări violent când o mână îi atinse fundul. Nu se bătuse decât o singură dată cu un camarad de vârsta lui, în timpul școlii în Elveția. În acea clipă se simțea capabil să înfrunte cu mâinile libere toate canaliile din Denver. Se întoarse și aruncă o privire dură asupra indivizilor care se găseau în spatele lui. Nu întâlni decât chipuri tinere, indiferente. Tentativa nu se mai repetă. Pași se auziră intrând pe culoar... și miracolul se produse.

Polițistul care îl închisese cu un secol înainte, apăru urmat de un băiat îmbrăcat în piele... Roger recunoscu uimit chipul surâzător al lui Chad... Chad Stetson, care îl scosese dintr-un impas la fel de dezagreabil la plaja Veneția, L.A...

Polițistul deschise ușa.

– Domnule Osborne, puteți să ieșiți! Acest tânăr tocmai a plătit cauțiunea! În lichid, așa cum trebuie!

Când se văzu liber, pe hol, gratiile închise peste camarazii de câteva ore, Roger respiră ușurat. Se simțea atât de bine, cum nu se mai simțise de multă vreme.

– Chad, cum ai ajuns aici?

Împins de un elan de recunoștință, Roger îl sărută.

– Mottoul clubului nostru reflectă o atitudine bine definită:

solidaritate şi devotament! răspunse Chad.

În timp ce ei se îndreptau spre ieşirea închisorii, Chad îi explică:

– Mă aflam la Aspen, la nişte prieteni, când am aflat de la televizor de arestarea ta şi tot scandalul. M-am îmbarcat într-un avion privat şi iată-mă!

– Şi banii?

– Foarte simplu! Am trezit un bancher în plină noapte, l-am luat de guler şi l-am târât până la bancă...

Chad izbucni în râs. Acel râs contagios care-i lumina chipul său frumos, făcându-l mai atrăgător.

– Nu-ţi imagina, Roger, că sunt un extraterestru care îi smulge pe bancheri din patul lor. În realitate era vorba de un prieten al bunicului meu. Ce tip! Ar trebui să-l cunoşti!

În faţa postului de poliţie se înşiruia o lungă coloană de maşini.Grupul complet– muzicieni, dansatori, tehnicieni - îl aştepta cu nerăbdare. La apariţia lui, strigăte de bucurie se auziră în noapte.

– Să ne calmăm! Să ne calmăm!, interveni Mark, moderat ca de obicei. Vreţi să fim arestaţi în masă? Deranjarea somnului cel dulce al onorabililor cetăţeni din Denver ar fi greşeală de neiertat!

Toţi băieţii se îngrămădeau să-l sărute pe Roger. Expansive, fetele îi lăsară pe obraji urme de ruj. Cu braţul său, Mark strânse afectuos umerii lui Bob care râdea şi plângea de bucurie.

– Imaginează-ţi, Roger! Bob voia să-ţi facă o vizită la închisoare, să profite de neatenţia poliţiştilor şi să-ţi ia locul, după ce tu ai fi ieşit!

– Ar fi trebuit ca eu să accept acest gest, ceea ce nu aş fi făcut!, spuse Roger. Am avut dovada abnegaţiei lui...Sunt mândru că ţi-am câştigat prietenia...Îl iubesc pe Bob...

Drussilla Boyle ridică mâna, cerând atenţia:

– Noi, fetele din grup, am luat decizia să creăm grupul Amazoanelor pentru a-l apăra pe Roger zi şi noapte!

– Mai ales noaptea!, adăugă Nell Selby cu cochetărie.

– Sunt fericit că am atâţia prieteni în jurul meu!, exclamă Roger impresionat.

– Haideţi să sărbătorim acest eveniment!, propuse Eric.

Presa din întreaga lume va comenta această afacere...

– Care nu este încă terminată!, spuse Mark mereu prudent.

– Ne vom ocupa de acest proces!, interveni Chad. Ne va oferi ocazia de a-i ridiculiza pe toți acești Tartuffi americani!

În capătul străzii apăru o zgomotoasă caravană de mașini încărcată cu reporteri și fotografi.

– O scurtă declarație după sejurul dumneavoastră din închisoare!

– Câteva cuvinte pentru New Yorker!

– Un mesaj pentru cititorii Rolling Stones!

– În mod sigur vrem să vă cunoaștem opinia asupra oamenilor din Colorado!

– Două cuvinte pentru Detail, domnule Osborne!

– Un scurt interviu pentru MTV!

– Și pentru NBC...

La bordul avionului care transporta grupul la Salt Lake City, Stratmore se lamenta disperat:

– Am atins o descoperire de 34 de milioane de dolari! Fără să ținem cont de banii pe care trebuie să-i înapoiem pentru biletele vândute în Denver! Încă un concert ratat!

Mark, Roger și camarazii lor participară la acest consiliu de război reunit de urgență.

-Și impozitele?, adăugă Stratmore. Impozitele îmi dau coșmaruri!

Glenn asculta plângerile justificate ale managerului general. Dezolarea era înscrisă pe chipul său. În ritmul său glorios, la Bursă ar fi putut mobiliza ușor un împrumut de câteva zeci de milioane de dolari, posibili de a rezolva această criză agravată de alegerea deliberată a lui Roger care își îmbrățișase cauza. El ridică mâna.

– Aș putea obține un împrumut ipotecar în jur de trei sau patru milioane... Dacă asta v-ar putea ajuta... Cel puțin pentru cheltuielile imediate...

Roger îi surâse cu bunătate.

– Glenn, apreciem oferta ta și bunele tale intenții. Dar te sfătuiesc să-ți păstrezi banii. Vei avea nevoie. Vom găsi o soluție viabilă. Turneul brazilian ne va ajuta.

– De acord!, exclamă Stratmore. Brazilia ne va aduce câteva milioane. Dar nu va putea acoperi prăpastia noastră financiară. Dacă nu vom găsi o soluție pe termen scurt, grupul va muri!

Chad, care însoțea grupul în calitate de prieten, urmări cu atenție dezbaterile, care în realitate se reduceau la un monolog al lui Stratmore.

– Cum un mare împrumut nu este posibil, pentru moment, declară managerul general, nu ne rămâne decât o singură soluție. Recent, Casa Stirling a făcut o selecție înainte de a-şi elimina toți concurenții. În comparație cu oferta sa, contractul care ne leagă de King's Voice ilustrează rapacitatea lui Dexter.

Rapoartele secrete care ar fi existat între Stratmore şi anumite forțe oculte, după concluziile lui Perkins, determinară pe Roger să respingă formula Stirling.

– Propunerile acestei case nu mă interesează! Lansarea pe piață a noului nostru CD ne va aduce, sper, beneficii substanțiale. Discurile mele au realizat mereu vânzări mari.

– Din păcate, domnule Osborne, nu am găsit nici o casă disponibilă să producă cântecele dumneavoastră, considerate, după cum ştiți, vulgare. Să le producem pe cont propriu nu intră în discuție. Nu avem bani.

Chad ridică mâna cu o moliciune nonşalantă.

– Domnule Stratmore, sunt gata să editez eu discul lui Roger, cu tot cu cântecele care au fost excluse...

Toate privirile se întoarseră către el. Stratmore îl privi cu superioritate.

– Țin să vă previn, domnule Stetson, că nu va fi de ajuns să trezeşti în miez de noapte un bancher pentru a-i cere câteva mii de dolari...

Chad replică, fără să se lase descurajat de tonul condescendent al lui Stratmore:

– Aveți nevoie de o sumă mai importantă? Ok! Nu trebuie decât să stabiliți un deviz!

– Domnule Stetson, nu este vorba de un joc Monopoly!

– Sunt conştient de seriozitatea acestei întreprinderi! Sunt dispus chiar să mă ocup de descoperirea voastră!

Ostilitatea deschisă a lui Stratmore confortă neîncrederea lui Roger.

Managerul general reluă cu o iritare crescândă:

– Aş putea să vă întreb de sursa sumei pe care o propuneţi?

– Posed o avere personală importantă, domnule Stratmore. Sunt major şi, în consecinţă, liber de a dispune de banii mei după propriul chef.

Dennis aruncă un strigăt de triumf:

– Eu propun ca titlul de membru onorific al grupului nostru să fie acordat lui Chad!

– De ce onorific?, interveni Drussilla entuziasmată. Membru activ! Mă angajez să-l învăţ dansul! Va completa echipa noastră!

– Bună idee!, spuse Roger. Cu condiţia ca Chad să accepte.

– Aş fi foarte fericit dacă m-ai angaja în grupul vostru! Am avut mereu o înclinaţie spre viaţa nomadă!

– Iată un adevărat basm!, strigă Phoebe Lonsdale ambalată. Prinţul fermecător soseşte şi trezeşte Preafrumoasa prinţesă adormită de duhurile rele!

Ea mişcă din gene şi-l sărută pe obraz pe Chad.

– Fetelor, mă faceţi gelos!, spuse Roger râzând... Se întoarse spre Chad şi îi strânse mâna. Eşti un băiat formidabil!

Mark gândi neîncrezător: „Un basm prea frumos pentru a fi adevărat!"

Stratmore aruncă o piatră în apă.

– Mă spăl pe mâini ca Pilat din Pont!

Avionul ateriză la Salt Lake City. Aventura lui Roger la Denver făcuse mult zgomot. Pentru integriştii din South Belt era o publicitate nedorită. Toată lumea ştia că campania antigay nu era decât un pretext care deschidea drumul unei contrareforme radicale cerută de ultraconservatori. Autorităţile nu se arătară ostile. Tinerii - majoritatea - îşi arătară capacitatea de a se entuziasma de *rock'n roll*, care nu murea. Viabilitatea sa contrazicea predicile pesimiste ale dictatorilor. Atmosfera din Salt Lake City era mai puţin grea decât cea din Denver. Mormonii tradiţionalişti, vechii învăţaţi absoluţi al ţinutului, pierdeau încet influenţa în profitul nou veniţilor, agresivi, decişi a acapara puterea economică şi o poziţie socială puternică. Mormonii constituiau încă o castă rigidă, bigotă, asociată

paradoxal cu poligamia, deşi oficial interzisă. Se spune că mormonii frecventau templurile pentru a cânta imnurile în gloria lui Dumnezeu, loc de pierdere, şi dansau pe sunetele muzicii country. Tinerii erau separaţi; ca toţi sudiştii ei iubeau cântecele folclorice, dar adorau rock-ul, adoptat de adulţi şi de persoanele în vârstă.

Mark era mai puţin preocupat de atmosfera stresantă a Salt Lake City-ului decât de nervozitatea şi de salturile de umor ale membrilor grupului, care treceau de la exces şi optimism la pesimism. El considera necesară o explicaţie de la Perkins. Pentru a menaja o întrevedere fără riscuri, cel mai mic pas făcut greşit avea urmări funeste, el utiliză codul destinat să neutralizeze tentativa de a intercepta mesajul său telefonic. Întrevederea va fi precaută. Să urmeze un itinerariu complicat, să facă mici cumpărături, să schimbe apoi, repede, două, trei taxiuri pentru a împiedica un *spook* care să-l spioneze.

Îl găsi pe Perkins în micul parc al oraşului. Aşezat pe o bancă, citea un ziar. Avea un aer de burghez care se odihneşte puţin după o zi de muncă. Ofiţerul de la CIA îl primi pe Mark cu un surâs amuzat.

– Aţi luat la bani mărunţi pe bigoţii din Denver!

Mark îl privi cu o mânie ascunsă.

– Nu am venit să comentez evenimentele din Denver. Vreau să vă atrag atenţia asupra jocului bătrânului Stetson. A introdus calul troian în grupul Osborne.

Perkins răspunse cu calm iritat.

– Sunt informat!

– Şi acceptaţi situaţia cu seninătate!

– Îmi fac meseria, Mark! Pentru mine, Stetson, inaccesibilul Stetson, o să cadă în capcană prin intermediul nepotului său! Această afacere îmi oferă o şansă, o mică şansă să-i pun mâna în gât! Asociaţia răufăcătorilor!...

– Acuzaţie care ar putea implica pe Roger şi pe prietenii săi!

– Pentru noi, va fi doar un joc...

– Nu credeţi că Roger a fost destul de traumatizat de experienţa lui Dexter? Aveţi datoria să-l apăraţi!

– O mică problemă în plus nu-l va demola!

– Sunteţi cinic, Lester!

– Poate! Dar Chad este un mic peşte care-şi va permite să prindă în plasă rechinul!... În orice caz, protejatul dumneavoastră se va retrage din afacere... Are talent... Câteva noi discuri îl vor umple de aplomb...

– Îmi imaginam, naiv, Lester, că autoriăţile legale sunt în stare să apere drepturile cetăţenilor inocenţi...

– Între negru şi alb există zone gri, dragă Mark... Dacă aţi cunoaşte intrigile, combinaţiile laşe, sforile trase de forţele oculte din spatele faţadelor celor mai onorabile aţi fi pe veci dezgustat de ceea ce se cheamă mari afaceri...

Contrar zvonurilor, concertul din Salt Lake City se desfăşură fără incidente. Municipalitatea decisese să reducă la tăcere manifestările extremiste căci se temea de proasta publicitate. Statul Colorado nu era un model de urmat. Precum copiii nerăbdători care se aşteaptă la o pedeapsă după ce au transformat casa într-un bazar, profitând de absenţa părinţilor, taţii din oraşul Denver încercau destul de târziu să elimine pagubele. Tumultul iscat în jurul isprăvilor lui Roger Osborne a făcut înconjurul lumii. În cursul unui interviu foarte comentat, John Mantegna propusese exilarea Colorado-ului. Era nerăbdător să sublinieze că viitorul său film va critica excesele extremiştilor care excitau vânătoarea de vrăjitoare. Presa europeană se grăbi să dea amploare acestei lovituri care punea în lumină comploturile fasciştilor, renăscuţi nu numai în SUA, dar şi pe vechiul continent. Militantismul lui Roger Osborne în favoarea bolnavilor de SIDA, în special, şi a libertăţii, în general, îşi găsi un mare ecou.

Această campanie media smulse o reacţie neaşteptată, cu atât mai mult surprinzătoare cu cât ea se producea în *The Star*, ziar britanic de mare tiraj. Judecătorul Walter Osborne luase teza unui alt judecător englez cu numele unui castravete murat care, cu câţiva ani înainte, se considerase îndreptăţit să dea o lecţie de morală socială Prinţesei Diana. El constatase că Prinţesa acorda o atenţie exagerată bolnavilor de SIDA, iar campania sa în favoarea lor depăşea limitele permise. Considera că ar fi mai bine să se dedice cauzelor mai nobile, mult mai importante. Majoritatea acestor bolnavi se

contaminaseră în urma relațiilor perverse, neigienice, între masculi. Acești indivizi care au jucat la ruleta rusească și acum plătesc prețul faptelor lor, nu merită simpatia pe care le-o arătăm. Cinstitul judecător considera că Prințesa Diana violase protocolul regal asistând la funeraliile unui bătrân director al Baletului Regal decedat de SIDA.

Judecătorul Walter Osborne preciza:

"Ilustrul meu coleg condamna ardoarea starurilor din show-biz care se înghesuie să poarte banderola campaniei anti-SIDA. Eu mă alătur acestor argumente și adaug că trebuie să lăsăm SIDA să-și facă treaba. Această catastrofă nu este decât un semn al supărării lui Dumnezeu. Sodomiții sunt pedepsiți prin ceea ce au păcătuit. A combate SIDA înseamnă a face voia lui Dumnezeu. Strigătele de bucurie și de triumf care se ridicau din Sodoma și Gomora, renăscute de politicienii demagogi, de lumea putredă a Hollywood-ului, de scriitori și de poeți condamnați, de muzicienii de *rock'n roll* vânduți Diavolului, au ajuns la urechea lui Yahve, care a decis să facă să piară din nou orașele păcatului. Sub ochii noștri, păcătoșii loviți de SIDA aleargă disperați, precum șobolonii intrați în panică".

Judecătorul Osborne polemiza împotriva anumitor oameni de știință care afirmau că homosexualitatea rezultă dintr-o construcție genetică ordonată de natură. "Eu aș numi-o mai degrabă o aberație genetică, sublinia el. Dacă ar fi fost adevărat, cercetătorii au obligația de a realiza un reechilibru genetic, înainte de a elimina homosexualitatea definitiv din limbaj și din moravurile proprii".

Fără a numi pe fiul său, Walter Osborne își exprima propria indignare:

"Am fost profund șocat de atitudinea combativă a anumitor grupuri rock în favoarea campaniei anti-SIDA, care, din contră, încurajează și justifică homosexualitatea. Acești muzicieni exercită o influență malefică în rândul tinerilor. Când văd la televizor concertele unde mulțimea de adolescenți urlă înnebunită și reacționează absurd, duși de un extaz qvasi-mistic, am impresia că asist la reuniuni care venerează divinități plătite. Este Cultul Demonului resuscitat la începutul celui de-al treilea mileniu".

Direcțiunea ziarului invita cititorii să se pronunțe asupra opiniei judecătorului Osborne. Ulterior, *The Star* publică câteva scrisori favorabile sau defavorabile, dând dovadă de imparțialitate.

Una dintre aceste corespondențe dădu apropouri de violență neadecvată:

"Dacă aș afla că fiul meu este un sodomit, l-aș strangula cu propriile mâini. Cât despre perverșii gay din lumea întreagă, SIDA va elimina toate aceste canalii. Să combați SIDA? Nu! Fie ca fondurile folosite pentru a găsi un remediu împotriva acestei maladii trimisă de Dumnezeu să fie destinate cercetărilor științifice. Am spus!"

Turneul american se apropia de sfârșit. Spectacolul oferit pe stadionul Balboa din San Diego durase trei ore. Entuziasmul publicului îl îmbătase pe Roger! Asta îl ajuta să uite grijile și neliniștile sale. În ciuda firii sale optimiste, încercările pe care el și grupul său le sufereau îl făceau irascibil și câteodată îl speriau. El își găsea refugiul în muncă. Să se desfășoare pe scenă, să compună cântece, să le repete cu muzicienii, să le înregistreze apoi să se ocupe de grupul său de balet, să inventeze noi pași, să modeleze ansamblul, să-i impună o disciplină perfectă, toate astea implicau eforturi care îi calmau nervii. Să pozeze pentru publicitate, să răspundă întrebărilor jurnaliștilor, să citească, să citească enorm, să înghită informațiile, să le asimileze, să studieze casetele video produse de marile formații rock, pentru a fi la curent cu evoluția lor, toate acestea cereau o concentrare, o tensiune, un spirit vigilent.

Articolul tatălui său îl șocase. Acest bărbat, autorul vieții sale, ar fi trebuit să îl înțeleagă, să îl susțină moral și nu să se transforme într-un dușman.

În timp ce edificiul amenința să se dărâme, să se îngroape în propria dezamăgire, Chad intervenise pentru a-l elibera de încurcăturile sale materiale. O apariție providențială... Chad rezolva cu o pricepere de magician toate problemele financiare ale grupului. El cumpărase chiar un studio mobil mai bine utilat decât cel procurat și prelucrat de japonezi, înainte de a-i permite lui Roger să-și înregistreze cântecele în plin turneu.

Stratmore suporta greu prezența lui Chad care îl împingea încet, dar sigur, spre cel de-al doilea plan, limitându-i competențele la cele ale unui contabil sau ale unui băiat care făcea comisioane. Chad nu îl consulta niciodată. El angajase propriile sale secretare și experți financiari care alcătuiau un fel de Stat Major General suprapus celui lui Stratmore. În calitate de manager general al grupului, funcție care nu îi fusese ridicată, el trebuia să semneze în alb toate actele care i se prezentau. Era adevărat că nu avea nimic de spus; totul mergea ca pe roate.

Încetul cu încetul, Mark însuși constată cu resentimente că Chad îl izola de Roger, totul la el era generozitate: remarci de prietenie și de admirație pentru competența sa de regizor. Dar, în același timp, Chad spiona terenul, își răspândea autoritatea și se instala la guvernământul grupului. Bucuros de a fi eliberat de responsabilitățile sale financiare, Roger îi semnase o procură care îi acorda o libertate totală asupra dezvoltării grupului pe plan economic. Stratmore și Mark trebuiau să admită în sinea lor că Chad se descurca. Marea sa influență asupra lui Roger atrăgea și nemulțumirea muzicienilor și a dansatorilor care aveau senzația că sunt puși la zid. Fiecare persoană trebuia să se limiteze la propria sa sferă de activitate, știind că grupul era dirijat de o mână de fier.

Bob Essex era ros de o gelozie foarte bine ascunsă, dar care creștea zi după zi. Relația care îl lega de Roger se răcea. Roger îi acorda în continuare încrederea sa, își arăta prietenia. Egoismul său care înainte trezise ranchiuna muzicienilor apropiați lui Roger începea să dispară. Toată lumea, incluzându-l și pe Red, înțelegea că trebuia să se alieze împotriva intrusului. Un sentiment confuz, ambiguu, construia în mijlocul acestei colectivități un zid de solidaritate.

Iritat de asertațiile tatălui său, care îl acuza că justifică și încurajează homosexualitatea, el decise să-l înfrunte, să-l exaspereze printr-o acțiune publică de avergură în favoarea bolnavilor de SIDA. Pentru început, va organiza o serie de concerte în profitul lor. El încredință proiectul său lui Chad.

– Eu aș vrea de asemenea ca grupul să facă o donație de 5 milioane de dolari Fundației Internaționale de Cercetare împotriva SIDA.

Chad surâse cu umorul său obişnuit.

– Dorinţele tale sunt ordine! Voi da cele 5 milioane! Acum o veste bună! Agentul nostru de la Rio de Janeiro m-a anunţat că toate biletele de la turneul nostru din Brazilia au fost cumpărate după doar câteva zile de la punerea în vânzare!

– Incredibil!, exclamă Roger.

– De ce incredibil? Prezenţa numelui tău pe afiş este o garanţie incontestabilă! Roger, eu sunt mândru pentru că ţi-am câştigat prietenia!

– Şi eu îţi sunt recunoscător pentru că ai salvat grupul!

– Să nu uiţi sloganul clubului nostru! Solidaritate!

Acţiunea lui Roger în favoarea Campaniei anti-SIDA fu comentată pe larg de mass-media. În timpul unui interviu acordat presei, jurnaliştii îl asaltară cu întrebări:

– Milioanele pe care le-aţi donat pentru bolnavii de SIDA demonstrează stabilitatea dumneavoastră financiară regăsită. Cum aţi reuşit această revenire în forţă?

– Miracolul a fost posibil cu ajutorul prietenului şi colaboratorului nostru, Chad Stetson! Am plăcerea de a vi-l prezenta!, adăugă el arătându-l printr-un gest.

Chad, care se găsea aşezat lângă Roger, se ridică, aplaudat de asistenţă.

-După trista aventură Harold Dexter, doar prestigiul lui Roger Osborne şi valoarea grupului său au putut să reabiliteze situaţia. Eu nu sunt decât un manipulator de bani.

Roger îi strânse mâna, apoi, expansiv, îl îmbrăţişă cu afecţiune.

Încă o dată aplauze. Întrebările izbucniră insinuante:

– Când aţi avut timp să învăţaţi arta de a manipula milioanele?

– Aţi debutat pe Wall Street?

– Milioanele bunicului dumneavoastră nu au jucat un rol în revenirea financiară a grupului Osborne?

– Nu! Eu am propriii mei bani!, răspunse Chad. Eu beneficiez de o zestre de familie pe care bunica mea din partea mamei mi-a dat-o când aveam vârsta de cinci ani. Probabil că nu mi-ar fi dat-o dacă ar fi ştiut că voi investi o mare parte din aceste fonduri într-un grup rock.

Se auziră râsete.

– Aţi făcut deci 18 ani?

– Exact! Am aceeaşi vârstă ca Roger Osborne.

– Clubul adolescenţilor cheltuitori!, exclamă o jurnalistă în roşu, precum îi era şi părul. Domnul Osborne, doar o întrebare: Glenn Northcote va continua activitatea sa în cadrul grupului dumneavoastră?

– Noi ne-am pronunţat deja asupra acestui subiect! Respectăm drepturile lui Glenn Northcote!

– Chiar dacă boala sa se agravează?

– Iată o întrebare delicată, pentru a nu spune nepotrivită. Dar vă voi răspunde! Domnul Northcote nu a ajuns încă la acest stadiu. De altfel, Noureyev a dansat până la sfârşitul vieţii sale. Rossellini şi-a continuat activitatea de producător fără să se îngrijoreze de progresele făcute de boala sa. Caligula este un alt exemplu. Vorbim de Brad Davis, de Anthony Perkins, de Helbert Guilbert, de Freddie Mercury şi de atâtea stele care au strălucit până la sfârşitul lor pe firmamentul artei! Dar câţi necunoscuţi mai sunt alături de ei, care merită acelaşi respect?

Roger tăcu şi înclină capul în semn de omagiu...

Instantaneele păcăniră; reporterii îşi cunoşteau meseria.

– Eu aş vrea să dau o notă mai veselă acestei reuniuni, spuse un jurnalist bărbos.

– Precizaţi: guy sau gay?, întrebă un tip îmbrăcat în verzui.

Gluma sa trecu neobservată. Bărbosul puse întrebarea:

– Noile stele ale *rock'n roll*-ului care urcă spre orizont: Evan Dando, Jamiroquai, Clark Kent, Brett Anderson de Suedia, Steve Vai, Good 4 Bad nu vă stimulează? Voi şi toţi consacraţii, Axl Rose, Prince, David Bowie, Michael Jackson, Clapton, Springsteen, nu o consideraţi concurenţa noului val?

Roger surâse.

– Eu nu pot să vorbesc decât în numele meu. Singura concurenţă care mă sperie este cea a lui Beavis şi Butthead! Când i-am auzit şi văzut producându-se în compania lui Cher, mi-am spus: iată două tinere vedete care mă depăşesc! Beavis şi Butthead sunt marii cântăreţi de mâine!

– Care este mesajul dumneavoastră pentru tineri?, întrebă un jurnalist roşcovan numai bine ieşit din adolescenţă.

– Să nu se alăture niciodată oamenilor care încearcă să le taie aripile. Mediocrii, invidioşii, geloşii, incapabili de a se detaşa de starea lor naturală, se încăpăţânează să îi coboare la nivelul lor. Aceştia sunt cei mai răi prieteni...

Un concert monstruos în San Francisco, în prezenţa a trei sute de mii spectatori, puse sfârşit turneului american şi unor mari cheltuieli, căci reţeta fusese deja înghiţită de prăpastia deschisă de escrocheria lui Harold Dexter. Treizeci de zile separau grupul de viitorul turneu brazilian. Acest interval era încărcat de un program dificil: repetiţii, înregistrarea a şase cântece compuse de-a lungul periplului american, şedinţe consacrate publicităţii câtorva Case de Modă de Lux. Altfel, Roger trebuia să-şi facă la Hollywood debutul său de actor de cinema sub instruirea lui John Mantegna.

O jurnalistă care întreţinea revistele de scandal schiţase un paralelism între grupul Madonnei şi cel al lui Roger Osborne. Cele două vedete erau înconjurate de muzicieni şi dansatori cu fizicul perfect, fără a ascunde înclinaţia lor spre o viaţă foarte liberă, asemănătoare cu anticonformismul Madonnei pe care îl arăta cu o obstinaţie voită, în timp ce Roger prefera o anumită doză de discreţie care nu excludea aluziile subtile.

"A degusta fructul oprit în public nu este recomandat, spunea el, căci îşi pierde misterul său indispensabil cunoscătorilor rafinaţi"

Jurnalista termina unul dintre articolele sale despre Roger Osborne printr-o frază alambicată:

"Pentru un adolescent care numai ce a împlinit cei optsprezece ani, cântăreţul nostru strălucit dă dovadă de experienţă, de o subtilitate demnă de un Don Juan priceput şi câteodată de o ambiguitate care nu are legătură cu sexualitatea ambivalentă a lui David Bowie, cea a lui Jackie Jagger şi recent a lui Bett Anderson si Evan Dando".

După lectura acestui sumar descripitv, Roger izbucni în râs. Nu! El nu avea nimic dintr-un Don Juan care seducea fără discernământ victimele pasiunii sale amoroase. Roger alegea cu un simţ deosebit partenerele sale. Frumuseţea era pentru el un criteriu esenţial. A şoca opinia publică prin a arăta dereglările

lui i se părea de prost gust. În schimb, viața sa intimă rămânea de neatins. În spatele acestei fațade, totul era permis, cu condiția de a afișa o anumită demnitate. Excesele sado-maso îl dezgustau.... Dar viața îl răsfăța... Adevărul era mai puțin roz....

Retras în apartamentul său de la Hotelul Mark Hopkins din San Francisco, Roger îi făcea toaleta lui Doris. Era în ajunul plecării sale spre Los Angeles. Vernon, pseudo-valetul, făcea bagajele.

Vizita lui Mark îl găsi pe Roger uscând blana lui Doris cu feonul electric. Regizorul surâse amuzat de această privelişte idilică; dar privirea lui era tristă.

– Eşti ciudat, spuse Roger. Jumătate din chipul tău râde, în timp ce cealaltă jumătate plânge. Un fel de Janus modern!

– Într-adevăr, nu excelez, spuse Mark. Aş vrea să-ți vorbesc între patru ochi.

– Bine! Hai în salon! Îți ofer un pahar de şampanie?

– Aş prefera ceva mult mai energizant!

– O tequila să-ți ardă măruntaiele?

– Adu tequila!

În salon, Mark aprinse televizorul. MTV prezenta o emisiune de muzică rock. Pet Shop Boys. Acompaniamentul de baterie părea să fie în ritmul unei inimi nebune.

– Fii prudent!, spuse Mark.

– Da, cunosc teoria!

– Aş vrea să-ți vorbesc despre Chad!

– Nu-l prea placi!

– Aşa este! De ce aş minți? Şi am motive întemeiate!

– Treci la subiect!

– Tu nu ai impresia că eşti un fluture captiv pe spinarea unui păianjen? Milioanele pe care le aruncă fără să le numere? Toată această paradă de prost gust?

– Mark, eu cred că te înşeli în această privință. Chad a făcut sacrificii importante pentru a scoate grupul din căcatul în care se înfunda...

– Poate să-şi permită acest lux!

– Nimeni nu îl obligă.

– Ba da! Face jocul bătrânului Stetson! De mult timp acest Satyre ruinat voia să ne înghită grupul. Doreai să ne păstrăm independența.

– Am fost împiedicat de Dexter care ne-a luat milioanele...

– Roger, deschide ochii! Perkins este convins că Chad lucrează pentru tatăl său.

– Nu! Sunt confuzii. Freamătă de mânie împotriva nepotului care l-a înfruntat de față cu martorii prezenți din întâmplare la o scenă de familie. Bătrânul ar fi încercat să-l pălmuiască, dar Chad i-ar fi prins mâna: "Nu mă atinge! De acum înainte vă interzic a mă mai atinge!". Stetson ar fi căzut în sincopă. De atunci nu s-au mai văzut.

– Un scenariu foarte abil pentru a înșela galeria!, spune Mark sfredelitor. Stetson are motivele sale.

– Poate că mă înșel... Dar Chad părea dezinteresat. El consideră banii investiți în grupul nostru drept o răsplată.

– O răsplată atât de importantă încât ne-ar trebui ani pentru a o achita. În acest timp el dirijează practic totul.

– Turneul brazilian va acoperi o parte din această datorie. Drepturile de autor ale discurilor mele se vor adăuga la această sumă....

Cei doi prieteni degustară tequila. Roger făcu o mică grimasă.

– Este prea puternică pentru mine!, spuse el deodată luminat de o amintire încântătoare. Chad este foarte atent. Acum câteva zile, i-am vorbit cu admirație de un Ferrari roșu parcat în fața intrării hotelului. În această dimineață un Ferrari roșu mă aștepta în garajul subteran.

– A făcut acest gest ca să te impresioneze! Si tu ai crezut invers!

– Stai să vezi ce urmează! Lângă Ferrariul cel roșu se găsea un Ferrari identic care avea pe placa de înmatriculare chiar numele meu. Chad mi-a explicat acest dublu cadou. Mașina care purta numele meu va fi condusă de Bob pentru că va atrage atenția jurnaliștilor și a curioșilor. Ceea ce îmi va permite să trec neobservat la volanul celui de-al doilea Ferrari, care are un banal număr înregistrat în California. Ideea lui Chad, nebunească la prima vedere, nu este lipsită de logică. Evident că

voi plăti prețul ambelor mașini imediat ce voi primi drepturile mele de autor.

– Copilării, Roger!

– De acord! Dar este un gest care arată generozitatea lui!

– O generozitate care îi va aduce destule! Să vorbim serios, Roger! Tu nu vei putea să mă convingi de buna-credință a lui Chad. Umbra bătrânului Stetson stă deasupra ta! Și deasupra tuturor! Perkins vrea să-l prindă. Acest bătrâior, unul dintre cele mai bogate personaje din Statele Unite, este unul dintre mafioții celei mai importante organizații criminale pe care lumea a cunoscut-o vreodată!

– Și încă! Are idei fixe prietenul tău Perkins!

– De câte ori trebuie să-ți explic că nu este vorba de idei fixe? Stetson a avut doar trei fete și patru nepoate, însă doar Chad, cel din urmă nepot, mai este încă în viață. Toți ceilalți au avut o moarte violentă. Presupunem că bătrânul țap nu este străin de dispariția lor.

– Ai fost impresionat de cazul lui Saturn care devora propriii copii, pentru a nu fi deposedat de putere.

– Aceasta nu i-a împiedicat pe credincioșii lui să sărbătorească Saturnariile cu o fervoare care întrecea fanatismul.

Roger surâse sceptic.

– Există dovezi pentru ceea ce susții tu?

– Nu există dovezi!

– Mark, tocmai îmi oferi niște argumente care explică conflictul său cu Chad.

– Chad este un caz special! El execută ordinele bunicului său. Vrea să-i câștige încrederea. Speră, probabil, că îl va succeda.

– Argumente?

– Nu! Zvonuri care vin din sursă sigură. Chad este fascinat de avere: bănci, societăți de investiții, construcții imobiliare, transporturi aeriene, lanțuri de hoteluri și televiziune, studiouri de film, uzine de armament, șantiere navale, zăcăminte petrolifere, cazinouri, case de modă de lux, cluburi de golf, cartiere întregi în marile metropole și - noblețea obligă - echipe sportive. Stetson este mult mai bogat decât Sultanul de Brunei care nu are decât 37 milioane de dolari. Înmulțește cu doi sau cu trei și te vei apropia de un nivel de avere atins de Stetson. Dar

nu-şi doreşte publicitate pe seama averii sale. Nu este megaloman, dar un mare om de afaceri. Toate aceste întreprinderi onorabile sunt dirijate de oameni de nimic, controlaţi de alţi oameni de nimic, executivi din ce în ce mai onorabili... Un fel de piramidă a onorabilităţii şi cum vârful se pierde printre nori şi Stetson tronează deasupra acestor nori precum Dumnezeu Tatăl. Milioane de angajaţi servesc interesele lui Stetson, adesea fără să ştie că el este patronul patronilor... El rămâne ascuns în umbră, ca o caracatiţă, şi aşteaptă trecerea unei victime în apropierea tentaculelor sale. Meniul sărac nu îl interesează. El lucrează la un înalt nivel, precum Vanderbiltii, Gould, Kenedy, Khashoggi care şi-au creat imensele lor averi prin mijloace adesea discutabile, fără a-şi pierde cinstea... Nu putem să-i comparăm cu Toto Rina sau cu alţi şefi ai Mafiei, căci ei nu conduc personal nicio afacere susceptibilă care poate să ia o întorsătură urâtă. Oamenii săi - care nu îl cunosc - pot fi cu miile. Stratmore rămâne pe înălţimile lui intangibile, fără a fi deranjat... Perkins ţi-a vorbit deja de acest aspect al activităţii sale.

– Da! Pe scurt!

– Pentru că pe vremea aceea el însuşi cunoştea puţine lucruri despre acest personaj. Suspiciunile nu lipseau. Dar suspiciunile nu erau suficiente. Era nevoie de probe. Pentru a le obţine, autorităţile se loveau de dificultăţi aparent insurmontabile. Nu este specializarea mea, dar Perkins m-a făcut să înţeleg de ce bogăţia lui Stetson urmează o evoluţie geometrică, de ce piramida sa nu ar putea să se dărâme precum edificiul construit pe nisip de Harold Dexter. Proasta gestiune a lui Dexter a produs atâtea pagube, încât pentru a le acoperi a trebuit să recurgă la o mulţime de împrumuturi, la goliri de fonduri, la escrocherii şi, în final, înainte de a evita închisoarea, el a ales singura soluţie posibilă: sinuciderea. Stetson nu se va lovi niciodată de asemenea dificultăţi. În pofida competenţei sale excepţionale, banii intră în cuferele sale în valuri care nu se mai opresc. Mai întâi afacerile curate care îi aduceau beneficii enorme. Apoi narcodolarii si armodolarii care soseau la el curaţi, după ce au urmat o filieră de bănci specializate în această operaţie; bani care la origine nu se pot practic descoperi. Sper că explicaţiile mele nu te plictisesc?

– Continuă! Am citit câteva cărți despre acest subiect. Prezența lui Stetson în această încurcătură mă interesează.

– El profită de confuzia creată de Statele suverane, în care legislațiile antidrog sunt extrem de variate. Foarte dure în Statele Unite și în Australia, ele diferă în sânul țărilor din CEE pentru a deveni pacifiste în Olanda și aproape ignorate în anumite republici din vechea Uniune Sovietică. În Asia, Thailanda face excepție. Ea execută traficanții de droguri. China dă dovadă de aceeași severitate. În Statele Unite FBI-ul – Biroul Federal de Investigații - , DEA - Drug Enforcement Agency - , Iris-ul - Internal Revenue Service - , Duana și Serviciul de Imigrație vânează traficanții. O supraveghere electronică perfecționistă este facilitată de o bancă de donații, bine pusă la punct. O lege - The Bank Secrecy Act - reduce drastic domeniul secretului bancar. Băncile sunt obligate să semnaleze autorităților competente toate depunerile în lichid care depășesc 10.000 de dolari. Milioane de declarații făcute în fiecare an totalizează sute de miliarde de dolari. În ciuda mijloacelor considerabile puse în joc, rezultatele sunt mediocre. Perkins îmi spunea că după estimările de specialitate s-au sesizat mai puțin de șapte la sută droguri și bani spălați intrați efectiv pe teritoriul Statelor Unite. Doar micii dealeri și traficanții de zona a doua cad. Marii traficanți de droguri, precum Pablo Escobar, Rodriguez Gacha, frații Ochoa, Rafael Quintero sau Noriega, jefuiesc până ce nu sunt prea compromiși. Dar atunci trebuie să organizăm expediții militare pentru a-i captura sau lichida. Marii bancheri care administrează miile de miliarde de dolari și care realizează beneficii fabuloase dirijează liniștiți afacerile lor. Dacă Vânătoarea Băncii Manhattan este surprinsă spălând bani, câțiva funcționari sunt înlăturați, direcțiunea își cere scuze, plătește o amendă, apoi totul intră în ordine. Marii patroni din New York nu pot să știe dacă directorul unei agenții din Bahamas tocmai a primit un mare depozit de narcodolari și - printr-un abil joc de semnături - să-l introducă într-un circuit capabil de a transforma Infernul în Paradis și banii murdari în bani mult mai albi decât aripile unui înger... Stetson este un mare patron mai puțin innocent. El se bagă, în mod indirect, evident, în afaceri inimaginabile pentru noi, muritorii. Rezervele de aur ale Uniunii Sovietice se estimează la

trei milioane de tone, reprezentând aproximativ 26 miliarde de dolari. Conducătorii noii Republici Ruse au constatat că seifele Băncii Centrale fuseseră golite. Tot aurul a fost furat, fără a lăsa vreo urmă. Fără bilete scrise, fără justificări, fără reclamaţii. Intermediari de înalt rang, miniştri, oameni de la Nomenclatură au participat. Stetson a fost unul dintre cei mai mari fabricanţi de arme, de tancuri şi de avioane de luptă. O activitate perfect legală. Iranul, Lybia, conducătorii terorismului mondial au nevoie de arme. A vinde arme acestor ţări unde organizaţiile ar însemna o gravă transgresiune a legilor. Cum să se procedeze? Este foarte simplu! Un guvernământ legitim, recunoscut de ONU, comandă un important stoc de arme. Miniştrii corupţi există peste tot. Fiecare om îşi are preţul său; variabil, ce-i drept, dar în sfârşit acceptat... Armele comandate sunt îmbarcate pe mai multe vapoare care se îndreaptă spre destinaţia lor. Dar la jumătatea drumului navele schimbă căpitanul. Adevăraţii cumpărători de arme primesc marfa lor şi schimbul este făcut. Spuneam că faimosul Adnan Khashoggi, traficantul de arme, era cel mai bogat om din lume. Alături de Stetson, Khashoggi era o cărămidă intermediară. Şi trebuie să remarci că traficului clandestin de arme aduce anual, după estimările ONU, mai mult de trei sute de mii de miliarde de dolari, cifră superioară beneficiilor realizate de domnii drogurilor.

– De ce autorităţile nu reacţionează?

– Nu au dovezi! Marii infractori evită legile cu abilitate. Avocaţii specializaţi îşi cunosc meseria. Stetson se menţine deasupra acestui anturaj. Semnătura sa nu se găseşte pe documente. Convorbirile sale telefonice au fost deseori ascultate. Am spune că nu este preocupat decât de yahting, golf, cursele de cai, relaţiile mondene şi, în mod particular, de tinerele sale amante. Nicio urmă de dovadă. Stetson nu are legături decât cu o parte din invincibili. Un număr infim de agenţi a reuşit să intre în interiorul întreprinderilor sale. Dar nu au acces la sectoarele importante... Doar Perkins a putut obţine nişte rezultate... Stetson este foarte puternic. Crezi că Chad ar încerca să fie împotriva lui, pentru ochii tăi frumoşi?

Mark se opri cu răsuflarea tăiată, ca un sportiv după o lungă cursă.

– Ţi-e frică?, întrebă Roger.

– Foarte frică! Dacă ar fi ştiut că am contact cu el, la ora asta aş fi fost mort!

Mark goli încă un pahar de tequila.

– Roger, îţi voi pune o întrebare serioasă! Chad îţi inspiră încredere? Crezi că-ţi este prieten?

– După tot ce mi-ai spus, sunt puţin încurcat...

– Dacă îl bănuieşti, ai putea să încerci să-l determini să vorbească...

Din instinct, Roger îşi băgă degetul între gât şi gulerul cămăşii, dintr-o dată prea drept.

– Nici vorbă! Perkins mi-a făcut deja o astfel de propunere. Nu mă văd în postura de anchetator. Mă rezum la meseria mea.

Red intră urmat de un poştaş. Roger suspină uşurat. Această apariţie punea capăt unei întrevederi care risca să devină periculoasă.

– O scrisoare recomandată A.R. pentru tine, Roger. Am vrut să semnez în numele tău, dar regulile sunt categorice.

Roger semnă şi primi plicul. Recunoscu scrisul alungit al tatălui său. În timp ce poştaşul se retrăgea, el se apropie de o lampă şi o aprinse, căci seara cădea peste oraş. Proza descria atitudinea sa intransigentă, tonul său dur.

Roger,

Relaţiile tale cu bolnavii de SIDA şi cu homosexualii te dezonorează şi strică reputaţia familiei tale. Articolul meu publicat în The Star reflectă opinia mea asupra acestei probleme murdare. Îţi ordon să încetezi imediat campania pe care tocmai ai inaugurat-o. Ai discreditat numele Osborne asociindu-l cu o carieră de clown. Mi-e ruşine să mă prezint în faţa familiei şi a scumpei mele soţii, în faţa bunicului tău, care este consternat de comportamentul tău, în faţa tuturor celor care respectă tradiţiile sănătoase, în faţa oamenilor lui Dumnezeu care încercau în van să dea un sens extravaganţelor tale. Mi-e ruşine că am această funcţie în Tribunal, să propăvăduiesc justiţia, să condamn infractorii, când propriul meu copil sfidează legile morale ale societăţii. Nu mai îndrăznesc să trec uşa clubului meu, căci

de fiecare dată sunt întâmpinat de privirile compătimitoare ale prietenilor mei care îmi împărtăşesc dezolarea. Tu eşti un exemplu prost pentru tinerii generaţiei tale. Cântecele tale predică insubordonarea, cinismul, depravarea, moravurile proaste. Tu glorifici instinctele cele mai joase, imoralitatea, confuzia tuturor valorilor umane. Revistele, canalele de televiziune si radio, fanaticii care te acoperă cu flori şi laudă muzica ta nesănătoasă, îţi fac un deserviciu, căci îţi întreţin orgoliul şi superficialitatea. Trăieşti în mijlocul unei lumi plină de profitori, de escroci şi de hoţi care te exploatează, totul construind în jurul tău o falsă celebritate. O lume ireală care îţi va fi fatală. Te compătimesc.

Walter Osborne

Iritat, Roger strânse din dinţi. Această scrisoare i se părea cam derizorie după discuţia avută cu Mark. Stetson era un rechin periculos. Dar precum Richard al III-lea, sinistrul personaj imortalizat de către Shakespeare, avea un soi de grandoare, ultimele fraze ale tatălui său aveau un sâmbure de adevăr. Devenit unul dintre prinţii rock-ului, Roger trăia într-o lume aparte, într-o lume artificială şi stresantă. Izolat de exterior printr-un zid de gărzi de corp, nu se putea mişca, era ca un canar în colivie. Prietenii şi camarazii săi îi împărtăşeau izolarea. El primea chiar, fără piedici, vizita fetelor care se îngrămădeau la uşa lui. Totuşi, el era obsedat de impresia aceasta că se află închis ca-ntr-o închisoare. Închisoare de lux, cu gardieni îmbrăcaţi în Armani, politicoşi, prevăzători, care îi permiteau să iasă în lume, să fie adulat de o mulţime de admiratori, să acorde interviuri. Dar era vorba de o libertate de mişcare factică, căci scena era şi ea o imensă închisoare cuprinsă de o lumină orbitoare. Gardienii îmbrăcaţi în costum stăteau în culise, pregătiţi să-l ia imediat ce concertul se sfârşea.

Roger citise într-o revistă foarte cunoscută - Rolling Stones, Spin sau Detail, uitase numele exact - un mic articol care l-a amuzat mult. Într-un luxos atelier de coafură, oameni bine îmbrăcaţi au intrat în grup. Au făcut investigaţii laborioase pentru găsirea de bombe sau de microfoane ascunse. Examinarea a fost terminată într-un mod satisfăcător, iar un personaj şi-a

făcut apariția: un tânăr slab, drăguț, genul androgin, care se numea Prince.

Roger rupse scrisoarea și o aruncă într-un coș de hârtii. În această seară se va culca devreme. Devreme era un fel de a spune. Câteva cărți umpleau noptiera, care trebuiau citite urgent. Lectură pasionantă care nu îl va lăsa să adoarmă înainte de ora două a dimineții. Mâine, la prima oră, va urca la volanul Ferrariului său și se va îndrepta spre Los Angeles. Nu se va bucura de o singurătate permisă oamenilor comuni. Va fi înconjurat de un șir de mașini. Personalul artistic și indispensabilele gărzi de corp...

Roger făcu un duș, se uscă, apoi gol pușcă se aruncă în patul său. El alese un volum de filozofie și-l deschise, binedispus... Deodată telefonul sună, întrerupând șarmul lecturii. Roger recunoscu vocea mamei sale la celălalt capăt al telefonului. Acest telefon îi făcu plăcere. Relația lor era puțin afectată din cauza turneelor. Nu prea expansivi, ei nu își scriau aproape niciodată. Nu aveau adrese fixe. Corespondența adusă de intermediarii agenților artistici și întârziată de condițiile obiective nu mai era actuală, căldura sa era precum a vinurilor alterate. Margaret vorbea cu verva-i obișnuită:

– De această dată nu am avut dificultăți în a te găsi. Toate ziarele se ocupă de tine. Dacă nu aș fi mama ta, succesul tău m-ar face geloasă. Presa nu publică decât despre performanțele trupei mele. Bravo! Dansul clasic moare încet în favoarea baletului modern și a *rock'n roll*-ului.

El încercă să o consoleze, să o asigure de continuitatea operelor clasice.

– Să schimbăm subiectul! Îmi dă un umor negru. De Walter voiam să-ți vorbesc. Cineva mi-a atras atenția asupra articolului său publicat în The Star. Această critică mi-a întărit încă o dată părerea despre vederile sale obtuze și de stupiditatea sa. Anul trecut l-am întâlnit din greșeală la Monte Carlo. Era însoțit de tânăra sa soție. Foarte pornit împotriva ta, împotriva firii tale independente, împotriva carierei dezonorante pe care tu ai ales-o, a comportamentului tău scandalos, avea intenția să te renege. I-am râs în nas apoi l-am părăsit. Dacă face acest gest, să nu te îngrijorezi. Nu ești copilul lui. Tatăl tău era un tânăr

şi strălucitor dansator american, mort la vârsta de douăzeci şi patru de ani în urma unui accident de maşină. Tu îi moşteneşti frumuseţea lui nemaiîntâlnită. El se numea Edward Lovegrave. Nume predestinat. Ai putea abandona fără regrete numele tatălui tău legal şi să-l adopţi pe cel al familiei tale materne. Toţi Osbornii şi toţi Huntingtonii reuniţi– înnobilaţi pentru bogăţiile obţinute în India prin mijloace mai puţin sau mai mult discutabile - nu au greutatea unui singur Lusignan, pierit eroic în Palestina, în timpul Cruciadelor. Păstrează-l eventual pe Osborne, ca nume de scenă. Eu sunt pregătită să-i dezvălui lui Walter această situaţie. Tu decizi!... În sfârşit trebuie să închid pentru că mă va costa o avere!

Dar ea nu întrerupse conversaţia. Roger îi auzea respiraţia sacadată. Şocat de dezvăluirea mamei sale, el se întreba ce ar putea ea să-l mai înveţe.

– Am uitat să-ţi dau o veste!... Tu eşti destul de mare ca să înţelegi problemele adulţilor... Fiinţele umane sunt sociabile şi se tem de singurătate. Femeile divorţate acceptă relaţii care umplu uneori golul, monotonia, rutina exasperantă. Aceste prietenii, construite pe nimic, nu au consistenţă. Am avut câteva legături după moartea tatălui tău adevărat, singura mea mare iubire. Credeam că viaţa mea sentimentală ajunsese într-un punct mort. Atunci am întâlnit la o recepţie un bărbat distins, inteligent, generos. Bogăţia nu îi stricase simplitatea, optimismul. Mai în vârstă decât mine, el avea o spontaneitate care m-a cucerit. A luat decizia de a acorda ajutor companiei mele de balet care trec printr-o criză financiară... Recent, m-a cerut în căsătorie...

Roger, devenit neîncrezător din cauza proceselor lui Harold Dexter şi a agenţilor financiari care speculau necinstit artele, exclamă pe un ton bănuitor:

– Trocul! Schimbaţi tinereţea dumneavoastră pentru banii lui. Este cam aşa... Mai onorabil decât vânzarea tinereţii sale pentru bani, documentul care consacră trocul se numeşte căsătorie...

– Roger!, exclamă mama sa pe un ton de reproş.

– Scuză-mă! Nu am avut intenţia de a vă ofensa...

Ea reluă ezitant:

– Este un bărbat cinstit! Te asigur! I-am vorbit despre tine...

A fost surprins şi încântat când a aflat că eşti faimosul Roger Osborne... El voia să te cunoască personal...

– Mamă, vă cer iertare! Nu am niciun chef să-l cunosc. Doi taţi îmi ajung. Unul natural şi unul legal... a adăuga pe cel de-al treilea este aglomerat... Apoi noţiunea de tată vitreg mă înspăimântă... ea se asociază unui intrus care a pătruns în sânul familiei... o relaţie de familie împotriva naturii...

– Eşti dur, Roger...

– Nu era intenţia mea... pentru mine familia a fost o noţiune mai degrabă abstractă...

– Mea culpa! Nu m-am ocupat suficient de tine... apoi împrejurările obiective au intervenit... cariera mea... m-am consacrat dansului... tu ar trebui să mă înţelegi... tu te-ai dedicat muzicii rock... În absenţa mea Walter ar fi trebuie să facă...

– Nu-l băga pe Walter în discuţie... după ce tocmai mi-aţi spus, el nu avea nicio datorie faţă de mine...

– Întreabă-l pe bunicul tău de Lusignan să-ţi vorbească de toate bucuriile avute de o familie unită... Îţi urez, Roger, să întâlneşti o fată frumoasă, devotată, care să poată să-ţi ofere fericirea unei adevărate familii...

– Nu mă voi căsători niciodată! Un cântăreţ pe care l-am apreciat foarte mult, Kurt Cobain, căsătorit, tatăl unui copil, s-a sinucis recent...

– Aceasta nu înseamnă că toţi bărbaţii căsătoriţi se sinucid....

– Normal! Dar pentru mine, moartea lui Kurt Cobain are forţa unui test...

– Mi-ar fi plăcut să am nepoţi...

– Regret! Nu veţi avea această plăcere...

– Păcat!... La revedere! Aş fi preferat să-ţi zic pe curând! Dar turneele noastre nu se întâlnesc niciodată! Două galaxii separate de miliarde de ani lumină...

– Frumoasă comparaţie, mamă!

Margaret suspină.

– Dumnezeu să mă ierte! Câteodată îmi pun întrebarea: de ce eşti aşa de dur? - Duritatea nu-mi stă în fire! Sunt neîncrezător... Acest lucru face parte probabil din sistemul meu psihic de autoapărare... La revedere, mamă!...

Înainte, perspectiva unei plimbări într-o maşină din San Francisco la Los Angeles l-ar fi bucurat, cu atât mai mult cu cât conducea pentru prima dată un Ferrari, maşină visată de toţi tinerii.

Roger admira San Francisco pentru aerul său romantic, pentru contrastul dintre tramvaiele antideluviene care urcau pe coline, printre case micuţe ornamentate abundent, şi zgârienorii cu faţadele severe din oraşele de jos. Dar adora Los Angelesul pentru proporţiile sale neasimetrice, pentru agitaţia permanentă, pentru armonia dintre vechi şi modern, dar, mai ales, pentru visele care se ţeseau în jurul universului prestigios de film.

Acum plăcerea acestei călătorii era sufocată de evenimente atât de dezagreabile, care se abăteau în avalanşă pe capul lui. Îşi pierduse optimismul care, în condiţii normale, îl ajuta să treacă peste obstacole într-o viaţă bine umplută pentru a auzi în final scopurile supreme ale tuturor tinerilor ambiţioşi: succes, bani, împlinire sexuală.

Un fel de saţietate legată de ambianţa din ce în ce mai tulbure a existenţei sale îl scârbea, îl întrista. O aversiune înnăscută împotriva propriilor camarazi rupea echilibrul său psihic. El credea că norocul îl părăsise. Întâlnise atâţia nemernici încât nu mai ştia în cine să se încreadă. Mark îl angajase împotriva voinţei sale într-o aventură care risca să se termine prost. Tatăl său, sau acela pe care îl crezuse a fi tatăl său, îl detesta. Mama sa, rece, distantă, calculată, îl răsplătea cu aceeaşi monedă pe Walter Osborne. Revelaţiile sale despre paternitatea fostului ei soţ erau mai degrabă un cadou veninos. Chad, care, trebuia să recunoască, îl salvase de la ruină, nu găsea în ochii lui Mark decât imaginea unui impostor. Roger refuza această interpretare, dar îndoiala îi stăruia în minte, ea exista în ciuda eforturilor de a o alunga. Câteodată chiar Bob, care îşi dovedise devotamentul, îl enerva. El lua prea în serios rolul său de alter ego.

Pentru a merge din San Francisco la Los Angeles ar fi putut folosi autostrada care permitea o circulaţie rapidă şi bine ordonată. Dar el preferase drumul drept şi sinuos care urmărea cursul Oceanului, oferind perspective de o frumuseţe şi de un pitoresc care să taie răsuflarea, după ghizii care bântuiau

regiunea. Roger o alesese pentru că era asemănătoare cu linia neliniştită a propriei sale vieţi.

Ca de obicei, era urmat de un şir de maşini. Muzicienilor şi dansatorilor le plăcea să fie luaţi de val. Roger era chemat deseori să arbitreze certurile care îi stimulau pe vechii membri ai grupului cu noutăţile pescuite. Primii considerau că merită un tratament special. Cei din urmă erau geloşi. Roger încerca să-i facă pe toţi mulţumiţi. Le acorda diverse avantaje: prime importante, cadouri, contracte de publicitate pentru Casele de Modă de Lux. Cum toţi erau tineri şi frumoşi, condiţie indispensabilă pentru a putea fi acceptat în grup, ei corespundeau criteriilor obligatorii pentru manechini profesionişti. El perfecţiona compoziţiile muzicale ale acelora care aveau talent în acest domeniu şi juca creaţiile lor, înainte de a mări veniturile.

Roger îşi promisese să uite toate problemele sale în timpul acestei scurte călătorii. Să lase mintea să hoinărească la voia întâmplării, a peisajelor, a surprizelor.

După ce traversase San Jose, un micuţ oraş provincial împânzit de comunitatea din San Francisco, cortegiul de maşini se îndreptă spre State Highway. Cel mai spectaculos drum nu numai din California, dar din întreaga Americă. Vanitosul Chad era expert în materie, căci el parcursese cu motocicleta regiuni recunoscute pentru frumuseţea lor naturală. Roger îl alesese camarad în cursul acestei deplasări - promenadă, cu riscul de a alimenta gelozia prietenilor săi cei mai apropiaţi. Chad merita această mică recompensă, căci el îi realizase unul dintre visurile sale: să conducă un Ferrari. Înainte de a fi fost escrocat de Dexter, el nu avusese timpul nici posibilitatea să-şi cumpere unul. Stratmore, care se ocupa de cheltuielile sale, îi spunea că pentru moment nu îşi putea permite acest lux. Acel moment se prelungea la infinit. Acum, deşi avea buzunarele goale, el conducea un Ferrari, datorită lui Chad, omul care făcea miracole.

Maşinile se strecurau prin aglomeraţia de turişti care invadaseră Monterey-ul, oraş micuţ impregnat cu un parfum ciudat... mireasma sărată a Oceanului, mireasmă de heliotrop, arome subtile, artificiale...

– La începutul secolului, pescarii de sardine infestaseră Cannery Row!, exclamă Chad ilar.

– Apoi sardinele dispărură, conservăriile de la Cannery Row dădură faliment şi Monterey căzu într-o letargie asemănătoare cu o comă prelungită... dar îngerii păzitori de la căpătâiul Monterey-ului, reluă Roger firul comentariilor.

– Îngerii?

– Da! Scriitorii, poeţii, pictorii, au reînviat Monterey-ul! Ei au creat o nouă modă! Pentru a fi la modă, trebuia să-ţi petreci vacanţa în Monterey.

Chad îl privi surpins.

– Mă laşi să vorbesc despre Monterey şi îl cunoşti mai bine decât mine?

– Nu! Nu am fost niciodată în Monterey! În schimb am citit Cannery Row şi Tortilla Flat, două romane superbe scrise de John Steinbeck, am devorat On the road de Kerouac, am căzut în lumea poetică a lui Ginsberg şi am savurat umorul lubric din proza semnată de Henry Miller. Îndrăgostit de Monterey şi de Big Sur, unde stătea de obicei, el a contribuit a ţesut în mintea mea o magie, şarmul, fascinaţia pentru tot ce este american... Da! Totul mă seduce la americani, chiar şi defectele lor... Iubesc New York-ul super civilizat, deşertul Arizonei, oraşele micuţe atât de leneşe, visurile care încoronează California şi ambianţa tulburătoare a Bronx-ului...

Roger evocă din minte chipul necunoscut al adevăratului său tată, tânărul dansator american... El suspină...

– Chad, am motive întemeiate pentru a mă îndrăgosti de Statele Unite...

Chad îl privi încântat.

– Eşti o enigmă pentru mine!... O minunată enigmă!...

El vorbea cu o căldură, cu o exaltare care îl emoţionă pe cântăreţ. Roger nu putea să conceapă că Chad îl înşela, că îi arăta o aşa frumoasă prietenie pentru a-l expedia fedeleş oamenilor avizi de a-l specula.

– Să facem un popas!, propuse Roger. Sunt curios... da... aş vrea să văd dacă Monterey-ul, Cannery Row construit de imaginaţia mea, corespunde realităţii.

Consultat în calitatea sa de şef al Securităţii, Loring se arătă reticent. Dacă ar fi recunoscut, Roger risca să provoace o încăierare. O manifestare de simpatie, certă, dar în acelaşi timp

periculoasă prin implicațiile sale și mai ales prin eventualele complicații.

Roger nu abandnă inițiativa sa. Îmbrăcat în blugi, cu o haină de piele destul de comună, el ar fi trecut neobservat, cu atât mai mult cu cât ochelarii fumurii și o șapcă cu cozoroc acoperea cea mai mare parte a feței.

Prietenii săi de grup se strânseră în jurul lui. Ei râdeau, se bucurau, priveau cu interes și amuzament barurile, buticurile, muzeele de ceară, restaurantele arhipline care se înșirau pe Cannery Row. Bob Essex făcea minuni. Îmbrăcat în alb, cu Doris pe care o ținea în lesă alături de el, el oferea imaginea perfectă a lui Roger Osborne, copia sa fidelă, aparent mai exactă decât originalul însuși. Deodată un curent electric parcurse mulțimea fremătândă. Voci se ridicară: Roger Osborne este printre noi!... Roger Osborne?... Unde este Roger Osborne?... Numele său era repetat de o mulțime de voci... Valuri de chipuri loveau spre roca imaginară pe care grupul o formase în jurul lui Bob. Dragostea excesivă poate să distrugă la fel ca un tsunami. Alter ego-ul lui Roger fu lovit de mulțimea entuziastă, în ciuda intervenției puternice a gărzii de corp, luată prin surprindere, pentru că toată atenția lor fusese concentrată asupra autenticului Roger Osborne. Bob fu înghițit de mulțimea lipicioasă, sărutat, atins, palpat, strivit, dezbrăcat de amatorii de suveniruri. Faza cu semnarea de autografe era expirată. Roger privea această scenă stupefiat, împietrit. Împins din toate părțile, Bob se evaporă... În acea clipă Doris interveni. Nervoasă, ea îi atacă agresorii amorezați ai lui Bob. Mușcăturile ei, violența ei canină, până atunci adormită, conținută de prezența civilizată a stăpânului ei, împrăștie teama printre fani, care nu se așteptau la o asemenea reacție. Cei care se găseau în primele rânduri se retraseră brusc, îmbrâncind admiratorii încălziți care îi împingeau în sens contrar. Intervenția lui Doris avu un efect neașteptat: să-îi îndepărteze pe agresori. Ea permise gărzii de corp să-l ia pe Bob și să ducă corpul său încă inert într-un butic, departe de vederea fanilor atât de nerăbdători.

Calmată, Doris reveni după adevăratul său stăpân și prieten, care o mângâie și o răsfăță cu afecțiune.

Un medic voluntar care se găsea în mijlocul mulțimii oferi

serviciile sale aşteptând ambulanţa. Din fericire, Bob îşi reveni repede.

Încă năuc, el exclamă:

– Am căzut din pom... Dar a fost formidabil!... Să mori în pielea lui Roger Osborne... Să-mi uit propriul nume... propria identitate... visul meu se îndeplinea... este cel mai mare omagiu pe care aş fi putut să ţi-l aduc, Roger... să-mi dăruiesc viaţa...

Coloana îşi reluă drumul spre Los Angeles şi traversă Carmel, acest paradis la îndemîna marilor copii... El se întoarse imediat spre Big Sur, vechiul imperiu sălbatic al lui Henry Miller şi al lui Jack Kerouac, al lui Allen Gisberg şi William Burroughs... Roger se gândea la toate aceste personaje intrate în mitologia americană...

El îşi imaginase drumul cu serpentine care străbătea litoralul Oceanului... Odată fantezia fusese mai puţin puternică decât realitatea. Fusese o călătorie halucinantă între valurile uriaşe care se loveau de stâncile pline de spumă şi munţii cu pante abrupte. Drumul urca şi cobora, înconjurat de uriaşe prăpăstii care emanau un aer rece, aproape îngheţat străbătute de poduri înălţate pe ruine ce se pierdeau în norii sidefii de ceaţă, agăţaţi de versanţii invizibili, cărora le simţeam prezenţa, pentru a răzbi spre zonele însorite care eliberau mintea de presiunea resimţită atât de puternic.

Visător îngândurat, Roger menţinea volanul cu precizia unui robot.

– Frumuseţea sălbatică, dură, a Big Sur-ului m-a speriat întodeauna!, spuse Chad. Moartea este la uşă... ea te întâmpină la fiecare curbă... aceste ruine au asupra mea o atracţie bizară... Când voi fi tentat să mă sinucid, voi conduce cu două sute de km pe oră pe Big Sur...

Roger înclină capul în semn de confirmare.

– Sinuciderea este fermecătoare... o ieşire demnă, elegantă... să părăseşti scena când vrei, cum vrei... Eu sunt obsedat de Kurt Cobain...

– El s-a sinucis în plină glorie... la douăzeci şi şapte de ani... Ai remarcat?... Condamnaţii cu pedeapsă pe viaţă, bolnavii de cancer, de SIDA caută rar această soluţie rapidă, radicală care ar putea pune punct unui lung şir de suferinţe... *Rock'n roll*-ul,

visul şi moartea se asociază unei voluptăţi... Între rock şi marea doamnă neagră există o prietenie perversă... Când o chemăm, ea vine fără ezitare... Sinuciderile şi supradozele implică relaţii privilegiate cu infinitul...

Sosirea lui Roger la Los Angeles coincise cu o veste bună. Albumul său intitulat "Calea Lactee scuipată de cobra mea", în ciuda conotaţiei considerată obscenă de Ligile decenţei şi în ciuda condamnării pronunţate de guvernatorul Morris, care decisese să-l numească dojenitor X, care interzicea automat punerea în vânzare pentru minori, fusese judecat inofensiv de Tribunalul din New York, dar cu recomandarea de a schimba "cobra mea", cu „o cobră". Această modificare infimă dădea o semnificaţie literară titlului inspirat de altfel de diversele animale care populează faţa pământului: leu, câine, urs, corb, şarpe, scorpion, vultur... O adevărată grădină zoologică celestă...

John Mantegna, îngrijorat să nu-şi obosească prea rău noua sa vedetă, închiriase din proprie iniţiativă o vilă somptuoasă pe înălţimile Beverly Hills-ului. În această rezidenţă vor fi turnate o parte din interioarele din film. Această alegere ar trebui să-l scutească pe Roger de numeroase deplasări, indispensabile dacă ar fi fost cazat la hotel. Un pavilion învecinat fusese amenajat într-un studio de înregistrări pentru ultimul său album. În sfârşit, grădina vilei va servi de decor pentru film şi pentru fotografiile publicitare.

Roger ar avea la îndemână tot confortul care i-ar fi permis să lucreze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. El se autodisciplina pentru a obţine cât mai repede mijloacele care i-ar fi facilitat rambursarea datoriilor. Pentru moment, intrările, deşi importante, erau neglijate în raport cu milioanele pe care Chad le cheltuia pentru a asigura funcţionarea perfectă a grupului. Impresionat de activitatea optimistă a lui Roger, Northcote îi oferi gratuit serviciile sale de expert financiar. După estimările sale, turneele din Brazilia, Australia, Extremul Orient şi din Europa Occidentală, deja programate ar putea aduce beneficii în jur de şaizeci de milioane de dolari deşi ultimele sale albume fuseseră vândute în mai mult de patruzeci milioane de exemplare.

În numele lui Roger, care primise cu recunoştinţă ajutorul său, Glenn se prezentă la Stratmore şi îi ceru semnăturile grupului, pentru a le consulta şi pentru a-şi face propriile impresii.

Uimit de această cerere, Stratmore dădu un răspuns vag. O parte din registrele sale, care se găseau la sediul King's Voice, fuseseră distruse de falimentul provocat de Dexter. Registrele cu deplasările grupului erau pentru moment în bagajele lăsate la San Francisco. Glenn trebuia să ştie că grupul nu are o locaţie fixă.

Stratmore făcuse o comparaţie care se voia a fi umoristică:

– Caravana noastră, după exemplul circurilor de odinioară, este aproape mereu pe drumuri. Suntem nomazi de lux, adăugase el râzând.

– Sunt sigur că Chad nu ar refuza locaţia unui imobil care ar constitui sediul local al grupului.

Refuzul mascat al lui Stratmore de a ajunge la cererea lui Glenn conţinea îndoielile lui Roger privind învârtelile managerului general, observate de Perkins.

Roger abandonase ideea unei formaţii independente. Chad nu era numai un deţinător al unor fonduri inepuizabile, dar aducea de asemenea idei care favorizau dezvoltarea grupului, metamorfozat într-un mecanism complicat unor performanţe excepţionale.

Cum toată munca se realiza cu uşile închise, Roger nu-şi găsea nici timpul, nici ocazia de a se plimba incognito prin oraş. Câteva escapade nocturne făcute în marile restaurante frecventate de vedete de film deveneau pentru el corvezi obositoare şi plictisitoare. La Los Angeles trebuie să fie văzut pentru a ajunge la galaxiile stelelor din prima clasă. Reputaţia lui Roger luase proporţii încât patronii marilor restaurante se temeau de prezenţa sa. În timp ce-şi anunţa vizita, ei trebuia să erijeze personalul de gardă, pentru a împiideca fanii prea entuziaşti de a invada localul şi de a-l devasta. Aceste înfierbinţeli provocau o publicitate tunătoare care se dovedea în final binevenită pentru interesaţi.

În aceste condiţii, Bob Essex, indispensabilul Bob, îl scutea pe Roger de majoritatea obligaţiilor de complezenţă. Reporterii

nu mai ştiau dacă avea legătură cu adevăratul Roger Osborne, sau cu Bob Essex, copia sa fidelă.

În vila din Bevery Hills, Roger făcu cunoştinţă cu actorii care făceau figuraţia în distribuţia filmului său. John Mantgna alesese câteva vedete de primă clasă, cu excepţia partenerei lui Roger, o tânără fată inocentă, adolescenta Tracy Lyndon, aproape necunoscută marelui public. Precum Paul Verhoeven, care ar fi trebuit să ducă muncă de lămurire cu cameramanii, producătorii şi cu scenariştii pentru a o impune pe Sharon Stone în Basic Instincts, Mantegna a trebuit să convingă o mare opoziţie pentru a o admite pe Tracy cap de afiş alături de Roger.

El explicase cântăreţului raţiunile alegerii sale:

– Scenariul cere o fată tânără, inocentă, care se îndrăgosteşte de un rocker celebru în timpul unui turneu, în ciuda interdicţiei familiei sale bogate şi respectabile. Ce vedetă acutală ar fi putut interpreta cu credibilitate o tânără fată inocentă? Aproape toate s-au măritat şi majoritatea au fost implicate în scandaluri exploatate de mass-media. Până în prezent, Tracy nu a avut decât roluri de adolescentă în câteva filme de televiziune destinate tânărului public. Ea are optsprezece ani şi când o vezi ai impresia că vezi o fată la pubertate care roşeşte la cea mai mică aluzie erotică. Dragostea transformă încântătoarea fată într-o rebelă vulnerabilă, în ciuda temperamentului pe care îl arată cu exasperare. Idolul său este un cântăreţ de rock dezabuzat, care se drogheză şi bea. Femeile măritate se aruncă la picioarele sale, dispuse la orice fantezie. Excentritatea sa şi viaţa dezordonată îi aduc un succes formidabil. Îngerul decăzut, frumos, întodeauna a prezentat mai multă fascinaţie decât îngerii din Paradis, imaculaţi şi fără sex. Dumneavoastră sunteţi interpretul ideal pentru acest rol de compoziţie!

– Aprecierea dumneavoastră mai mult flatantă riscă să-mi mărească denigrările.

– Revanşându-se, fanii se transformă în îngeri în faţa imaginii dumneavoastră! James Dean, Bob O 'Neill, River Phonix, Jim Morisson nu au strălucit de castitate! După ultima variantă a scenariului, Tracy vă va însoţi în turneul brazilian. Un detectiv particular şi oameni de încredere angajaţi de părinţii fetei vor

încerca să o răpească, ca să o facă să intre în țarc. În mod normal, vă opuneți. Nu din dragoste, sunteți prea în vârstă pentru a demonstra dragostea adevărată, dar din ambiție. Nu concepeți că ați putea să vă faceți voia.

– Înțeleg.

– Sunteți Diavolul care îl corupe pe Faust reîncarnat în corpul lui Tracy!

– Ideea e seducătoare! M-am visat deseori în pielea unui drac! Să fim clari! Nu diavolul vampir creat de Tom Cruise! Este banal! Am nevoie de un diavol frumos, foarte fermecător care face ca femeile să cadă la picioarele lui precum semințele tăiate cu secera de secerători...

– Nu îmi place rolul de Don Juan!

– De acord! I s-a dus moda! Pedepsirea celestă şi tot acel discurs de a seduce! Vă culcați cu fetele pentru că vă place orgasmul! Orgasmul este paradisul şi infernul dumneavoastră! Adulați pe dumnezeu orgasmul!

Mantegna făcu o pauză pentru a-şi aprinde un trabuc şi a inspira aroma tutunului.

– Un detaliu, Roger! Tracy e mai puțin inocentă decât pare! Nu a ajuns să o concureze pe Shannen Doherty! Dar nu e departe! Deci atenție! Pericol!, adăugă Mantegna râzând. Încă un detaliu! Echipa de platou, actorii şi eu însumi vom face imposibilul de a nu deranja concertele voastre, activitatea voastră profesională!

Regizorul îl privi cu un ochi critic de sus în jos şi de jos în sus. Apoi surâse:

– Sunteți un profesionist al rock-ului! Un mare profesionist al rock-ului! Sub aripa mea veți deveni un mare profesionist de film! Cântăreții de rock mari sau foarte mari care au făcut filme la Hollywood au beneficiat de bugete mai mici. Filmul dumneavoastră va dispune de unul mare, unul foarte mare. Cameramanii se aşteaptă la intrări fabuloase.

Deja câteva canale de cinema americane şi străine au obținut dreptul de a prezenta filmul vostru în sălile lor. Au plătit scump acest privilegiu! Studiourile şi mass-media şi-au exprimat pronosticurile. O cifră apropiată de două sute de milioane de intrări este prevăzută. Şi este vorba de o estimare moderată. Aveți o mare responsabilitate pe umerii dumneavoastră,

Roger!

– Şi dumneavoastră de asemenea, John!

Roger şi muzicienii săi lucrau în studioul de înregistrări. În camera de control, inginerul de sunet, asistat de cel de-al doilea şi de producător, în prezenţa inginerului specializat pe mixaj, manipula aparatul de înregistrare digital pe 32 piste, ultima noutate în tehnică, cumpărat recent de Chad. O pistă reproducea ritmul, alta vocea cântăreţului, una pentru cor şi piste pentru fiecare instrument solo. Pentru a completa echipamentul ultra-modern, Chad obţinuse de asemenea o consolă de mixaj automat.

Tehnicienii executau meseria lor cu o competenţă evidentă. Ei mânuiau cu fineţe şi cu gust sunetul şi muzica. Chad studia zelos de la A la Z operaţiunea, căci el voia să devină producător în serviciile lui Roger. În acelaşi timp, experţii priveau prin geamul care îi despărţea de studio, unde muzicienii cântau, în grup sau solo.

Roger folosea, o cască pentru a-şi auzi propria-i voce aşa cum consola multifuncţională o reda. Instrumentiştii înregistraseră deja solourile lor, dar rămâneau aşezaţi pe scaunele aliniate lângă perete şi savurau versurile compoziţiei numită: *Peluză şi barbeque*. Acest cântec făcea parte dintr-un ciclu satiric care conţinea mai multe piese virulente: *Micuţele doamne cu paltoane de vizon, Ghidul ipocritului perfect, Faceţi loc puritanilor!, Elogiul castraţilor, Vânătoarea de vrăjitori la Denver* şi în sfârşit *Pet your dog not your date*, cântec care dezvolta un slogan lansat în Statele Unite de fundamentaliştii care predicau excluderea relaţiilor sexuale în afara căsătoriei sfinţită de Biserică.

După lovitura care se abătuse asupra grupului său, escrocheria lui Dexter, asasinatul lui Bruce la New Orleans, atacurile integriştilor la Denver, masacrul colegilor săi la Caracas, el riposta printr-o mare violenţă. *Dolari negri pentru americani albi, Pressing pentru bani murdari, Mii de miliarde, Omerta bogaţilor, Bancherul şi mafiotul, duo acompaniat e zornăitul monedelor de aur, Eu te cumpăr, tu mă cumperi, ei ne cumpără... La vânzare: politician împlinit, popularitate asigurată..., Piaţa internaţională de miniştri, Dansul teroriştilor,*

Vânzarea de arme rabinilor: alegere mare de bombe atomice, Eu te omor, tu mă omori, ei ne omoară, Omor în numele Domnului, Crimă şi politică de înaltă clasă: ultimul strigăt al civilizaţiei, Eu nu mă amestec, tu nu te amesteci, ei se amestecă...

Cântece militante pe care Roger le lansă cu o mânie rece peste tot în lume. Ecologia cântată de Jamiroquai intră într-o nouă fază; vânătoarea de balene e depăşită... noua modă este vânătoarea de oameni... Filozofia lui Hobbes dirijează lumea: Homo homini lupus... oamenii se sfâşie precum lupii... dar animalele omoară pentru a se hrăni... oamenii omoară pentru a se îmbogăţi, pentru a-şi mări puterea, pentru a lichida rivalii... Masacrul inocenţilor a devenit o afacere curentă... masacrăm inocenţii de pe toată suprafaţa pământului: Somalia, Rwanda, Algeria, Egipt, Africa de Sud, Congo, Iran, Irak, Afganistan, Palestina, Amazonia, Mexic, Irlanda de Nord, Iugoslavia... Jirinowski anunţa o sută de mii de execuţii după activitatea sa de putere... era modest... Stalin a executat douăzeci de mii de ruşi... Şi lumea tolera încă ţări şi partide comuniste... masacrul inocenţilor nu ocoleşte nici metropole super civilizate nici orăşelele cele mărginaşe: războaie civilizate, lupte între bande, atentate teroriste, crime rasiale, agresiuni fără număr... şi nu e decât începutul...

Ironiile lui Roger prezentate sub forma unor cântece sau a unor interviuri, difuzate de mass-media, enervau pe anumite personaje care se simţeau vizate...

Mark îi recomanda moderaţia.

– Rupi toate zăgazurile!, i-a spus într-o zi. Păcat!

Roger surâse.

– Cunoşti fabula cu oaia furioasă?... Ai una în faţa ta!

În timp ce cânta ultima strofă din cântec, vorbele lui Mark îi reveneau în minte. Roger fredonă măsurile finale apoi tăcu. O oboseală ciudată îl invadă. Inginerul de sunet făcu semn că înregistrarea fusese arhivată. Muzicienii aplaudară.

Dintr-o dată clacă. Se agăţă de microfon ca şi cum căuta un punct de sprijin. Aplauzele încetară. Instrumentiştii şi tehnicienii priviră neliniştiţi.

– Roger, ce se întâmplă?

– Ţi-e rău?

– Chemăm un doctor?

Roger îşi scutură capul.

– Nu!... Mi-a trecut... Nimic grav... o uşoară ameţeală...

– Te oboseşti prea mult!

– O scurtă vacanţă îţi va face bine!

O singură întrebare străbate mintile.

"Unde am ajunge dacă Roger ar dispărea?"

Muzicienii, dansatorii, tehnicienii care lucrau cu el obţinuseră o reputaţie care le permitea teoretic să-şi găsească fără dificultate un loc de muncă în oricare grup. Dar formaţiile importante dispuneau de un personal triat şi bine unit. Trebuiau să se ducă la grupuri mai puţin cunoscute sau să formeze propriul lor grup. Să-şi limiteze traiul lor de viaţă după ce trăiseră precum prinţii era dezagreabil.

Dacă Roger ar avea o ameţeală în timpul spectacolului, efectele nu ar fi catastrofice. Bob Essex ar putea să-l înlocuiască, să-i imite gesturile şi să facă play-back. Evident, mascarada nu putea continua la infinit.

Slăbiciunea pasageră a lui Roger nu se mai repetă. El îşi reluă activitatea sa normală. Filmare dimineaţa şi la începutul după-amiezii, să pozeze pentru publicitate spre seară şi înregistrarea cântecelor după căderea nopţii. Trebuia de asemenea să găsească timp pentru repetiţii.

Sejurul la Los Angeles se apropia de sfârşit. Toată lumea angajată în turneul brazilian îşi făcea bagajele. În ajunul plecării, Chad intră contrariat la Roger.

– Imaginează-ţi! Am stabilit o întâlnire cu Stratmore. Trebuia să-mi aducă estimările sale de cheltuieli necesare pentru turneu. Cu aceste documente voiam să iau legătura cu bancherii mei pentru a asigura finanţarea întreprinderii. Dar Stratmore nu este. L-am căutat peste tot. La hotel, la restaurant unde ia masa de obicei, în câteva baruri pe care le frecventează cu predilecţie. Nimic! Absolut nimic! Este dispărut, răpit, rătăcit pe undeva.

– Probabil îşi ia la revedere de la o micuţă mexicană încântătoare...

– Nu este genul lui!, spune Chad. Nu ştie decât să se îngroape sub registrele sale sau să înşiruie cifre pe calculator.

Roger îi relată experienţa lui Glenn.

– În orice caz, îl vei întâlni mâine la aeroport! Trebuie să plece cu noi!

Turneul brazilian trebui să fie anulat imediat. Roger fusese citat pentru 15 aprilie în fața Tribunalului din Denver înainte de a fi judecat la incitare de violență și pentru că provocase dezordine publică. Pe 15 aprilie era programat primul concert la Rio de Janeiro. Pentru apărarea lui Roger, Chad angajase serviciile cabinetului de avocați Daykin, Foster și William, firmă recunoscută pentru succesele sale în fața marilor instanțe judiciare ale Statelor Unite.

Henry Daykin se deplasase personal la Denver pentru a obține amânarea procesului. El își imaginase că va avea probleme, căci atmosfera apăsătoare care era în statul Colorado după succesul grupei extremiste CFV ar fi pledat în defavoarea clientului său. El constată surprins că judecătorul care îl primi îi acordă fără obiecții amânarea solicitată.

În timpul unei convorbiri telefonice cu Chad, el adăugă comentariile sale:

– Am avut impresia că magistratul își dădea seama de fragilitatea dosarului făcut de Attorney. Procesul intentat lui Roger Osborne, personalitate de prim rang în domeniul său, îi va face pe toți liberalii Statelor Unite să protesteze. O sentință care l-ar condamna va acoperi Curtea de rușine. Împins între presiunile CFV-ului, bunul simț și echitatea, judecătorul ar prefera ca prietenul dumneavoastră să profite de călătoria sa în Brazilia pentru a nu mai reintra în Statele Unite. Să imite exemplul lui Polanski. Evident, nu mi-a spus asta. Dar cunosc, după interviurile sale, temperamentul lui Roger Osborne. El nu va ezita să se prezinte în fața Tribunalului. În orice caz, voi obține o achitare. Să nu-și facă griji!

Boeing-ul 777 închiriat de Chad pentru transportul grupului Osborne decolă de pe Aeroportul Internațional din Los Angeles fără să îl aibă la bord pe John Stratmore, care nu venise. Doar noul său ajutor de contabil se prezentă la ora fixată pentru plecare. El se numea Clyde Forman și avea o mutră speriată și năucă ca a unui pui proaspăt ieșit din ou. Stratmore nu îi încredințase decât contabilitățile zilnice de cheltuială: hoteluri,

restaurante, transporturi, salariile personalului tehnic.

Un al doilea avion îi transporta pe Mantegna, actori şi echipa pentru filmarea filmului în Brazilia.Tracy Lyndon ar fi preferat să călătorească în compania lui Roger, dar Mantegna îi recomandase să se astâmpere.

– La Rio, la Sao Paolo, la Montevideo şi la Buenos Aires şi chiar în junglele din Arizona tu vei avea ocazia să filmezi toată ziua alături de Roger, să-l săruți profesional în public şi de asemenea în particular, dacă inima-ți spune! Dar atenție! Nu forța nota, căci el are reputația onorabilă. Şi mai ales nu-l obosi cu extravagantele tale amoroase! Lui îi place să cucerească, nu să fie cucerit!

Ea fu tentată să-i răspundă:

– Nu sunteți guvernanta mea, din câte ştiu!

Dar ştia să-şi înfrâneze impulsurile atâta timp cât interesele o cereau...

Cele două avioane aterizară la scurt timp pe Aeroportul Internațional din Rio de Janeiro unde soarele se scălda într-o baie de aur, înainte de a se retrage pentru noapte în spatele norilor.

Pentru a ajunge la Hotel Național, zgârie-nor în genul celor new-yorkeze, pe Coasta Sao Conrado, la celălalt capăt al oraşului, maşinile rockerilor trebuiră să traverseze metropola trepidantă în ritmul Coriocăi, de-a lungul țărmului Oceanului, între imobilele aurii, cu înălțimi vertiginoase, şi plaja sidefie, largă, enormă, plină de spuma făcută de surfeuri. O mulțime pestriță de fete şi de tineri aproape goi alergau, se întorceau, alunecau, surfau, se jucau, înotau, plini de o poftă de viață contagioasă chiar şi pentru persoanele în vârstă, care simțeau sângele lor curgând în venelor devenite mai elastice.

Roger împărțea maşina sa cu Chad, Bob, Eric şi Dudley. Băieții erau încântați de peisajul fantastic în care ce amestecau factorii ultramoderni şi vestigiile unui trecut care plutea în aer, se imprimase în comportamentul oamenilor, în monumente. Doar bogătaşul Dudley Richmond vizitase Rio de Janeiro însoțit de părinții săi, cu puțin timp înainte de accidentul care îi costaseră viața.

Cortegiul se opri în fața intrării somptuoase a hotelului. Ca de obicei, o mulțime de adolescenți așteptau apariția idolului lor. Două rânduri de polițiști îi țineau cu dificultate. În timp ce Roger ieși din limuzină, strigătele de bucurie, aplauzele se porniră. Printre picioarele agenților nervoși, iritați, se strecură un băiat cu ochii sclipind de inteligență, sprinten ca un ieduț, care se puse în fața lui Roger. Surâzând, îi întinse câteva foi de hârtie.

– Un autograf, domnule, vă rog!

Polițistul de lângă copil îl lovi cu brutalitate aruncându-l pe trotuarul ornat în alb și negru. Oripilat de această cruditate gratuită, Roger se întoarse spre agentul forței publice.

– De ce faceți asta?, întrebă indignat.

– Acești micuți vagabonzi sunt viermii orașului nostru, domnule. Hoți și criminali. Acesta este în stare să vă fure ceasul fără să vă dați seama!

Roger îl ajută pe băiat să se ridice, luă hârtia și o semnă.

– Sunt mai multe foi, domnule, spuse cu timiditate.

– Vrei să-mi vinzi autografele?, îl întrebă Roger amuzat.

– Nu, domnule! Sunt pentru prietenii mei care nu au putut să se fofileze până la dumneavoastră!

Roger izbucni în râs și semnă toate hârtiile, apoi le dădu băiatului fermecat.

– Cum te numești?

– Manule, domnule! Pentru prieteni, Manuelito!

Roger îl privi cu simpatie. Băiatul îi amintea vad de David de Donatello, dar numai puțin, purta chiar o pălărie de paie cu boruri largi. Manuelito prinse curaj și atinse brațul cântărețului ca și cum ar fi vrut să se asigure că avea în fața lui un om viu.

– Astă seară voi merge să vizitez statuia lui Hristos pe Muntele Corcovado. Vrei să-mi fii ghid?

Ochii lui Manuelito sclipiră de bucurie. Chipul său se lumină.

– Da, domnule! Cu plăcere, domnule!

– Atunci îți plătesc un acont pentru acest serviciu! De acord?

– Oh, da, domnule!

Roger își aminti că nu avea aproape niciodată bani la el. Se întoarse spre Loring care veghea asupra sa ținându-se puțin la distanță.

-Împrumutați-mi o sută de dolari, vă rog!

Loring găsi într-un buzunar treizeci de dolari. Gărzile sale de corp se căutară pentru a găsi suma cerută. Roger luă banii fără să îi numere.

– Manuelito, tu eşti şeful prietenilor tăi?

-Da, domnule!, răspunse el cu mândrie.

Roger îi dădu banii, sub privirile dezaprobatoare ale polițiștilor.

– Dă aceşti bani prietenilor tăi! Vei păstra cincizeci de dolari pentru că tu eşti şeful!

– Mulţumesc, domnule! Vă voi aştepta în faţa uşii hotelului!

Apoi copilul se pierdu în mulțime .

Dudley, care avea mereu mintea întoarsă, se adresă râzând prietenului lui.

– Roger, te sfătuiesc să nu acorzi prea multă atenție micuțului Carioca! Ai risca să ai reputația unui pedofil. Afacerea Michael Jackson poate să inspire idei!

Roger ridică umerii neîncrezător.

– La vârsta mea, pedofil? Nici nu am ieşit din adolescenţă... Manuelito va fi un ghid perfect! Te asigur!

Dar uită întâlnirea cu băiatul în urma unor circumstanţe problematice. Numai ce intrase în marele hol al hotelului, fu asaltat de o cohortă de jurnalişti şi de reporteri TV.

– Cunoaşteţi motivul sinuciderii lui John Stratmore?

– Ştiţi de ce a ales această soluţie dramatică pentru a părăsi scena?

– Credeţi că eram implicat în escrocheria lui Harold Dexter?

Roger fu stupefiat.

– Nu am nicio informaţie privind sinuciderea sa!

Chad interveni în ajutorul său.

– Domnilor, domnilor, nu putem să comentăm un eveniment pe care l-am ignorat până acum. Domnul Osborne va fi pregătit să vă primească de îndată ce va dispune de elementele detaliate privind această afacere!

Reporterii îi arătară câteva ziare americane. Sinuciderea lui Stratmore era pe fiecare.

Protejat de gărzile de corp, Roger se refugie în apartamentul său şi citi presa care relata circumstanţele morţii managerului

general al grupului. El se aruncase pe fereastra camerei sale aflată la cel de-al douăzecilea etaj dintr-un hotel din San Francisco.

– Ce dracu căuta la San Francisco?, exclamă Roger intrigat.

– Trebuie să examinăm registrele sale printr-un expert contabil!, propuse Chad. O măsură de urgență!

Înfundat într-un fotoliu, Mark tăcea.

– Trebuie să aşteptăm rezultatul anchetei, spuse Bob. Vom afla poate adevărul.

– Medicii legişti nu vor fi capabili să citească mobilele care l-au determinat pe Stratmore să-şi pună sfârşit zilelor, opină Eric. Nu l-am putut suferi niciodată! Fața lui cerea palme!

Un epitaf derizoriu care făcu pe toți să surâdă... cu excepția lui Mark...

A doua zi dimineața, la ora zece, Roger ieşi din hotel. Se îndrepta spre maşină timp în care îl văzu pe Manuelito care făcea rondul pe trotuar. Un surâs care exprima bucuria îi juca pe chip. Apariția Dumnezeului său îl exalta, îl făcea fericit.

– Bună ziua, domnule Osborne!

– Ce faci aici?, întrebă Roger perplex. Dintr-o dată un sentiment de jenă îl cuprinse. Îşi aminti de înțelegerea lor din ajun.

– Vreți să vă conduc pe Muntele Corocvado. V-am aşteptat. Am dormit pe plajă. Mi-am spus că sunteți reținut de probleme mult mai urgente...

Nu trebuie niciodată să decepționezi un copil. Roger îşi aminti propriile sale deziluzii în timp ce adulții nu-şi respectau promisiunile.

– Trebuie să amânăm excursia noastră, Manuelito. Din păcate, am un angajament de îndeplinit.

Surâsul copilului se şterse. Ochii i se întristară. Roger vru să repare gafa.

– Manuelito! Vrei să faci figurație într-un film?

Băiatul îl privi cu mirare. Nu era vorba de o complezență? Nu îndrăznea să creadă.

– Este adevărat?, întrebă cu timiditate.

– Adevărat! Urcă în maşină!

Loring şi gărzile de corp schimbară priviri ironice. Stratmore ar fi zis că Roger Osborne ar fi crescut colecţia de căţelandri râioşi.

Un grup de băieţi, camarazi ai lui Manuelito, care stăteau politicoşi la depărtare, asistau la această scenă, animaţi de sentimente contradictorii; oare Manuelito a pledat cauza lor în faţa bogatului şi minunatului lui prieten?

Manuelito era în al nouălea cer. Să se aşeze pe bancheta de piele a limuzinei, alături de zeul său, depăşea visele sale cele mai năstruşnice.

– Ai mâncat de dimineaţă?, îl întrebă Roger.

– Nu! Mi-era teamă să nu mă îndepărtez de intrarea hotelului. Aţi fi putut să ieşiţi fără ca eu să fiu acolo, aşa cum v-am promis.

– Bravo! Ai simţul onoarei ca un adevărat cavaler!

Manuelito roşi flatat.

Roger opri maşina în faţa unui McDonald's şi rugă bodyguardul aşezat lângă şofer să aducă un bogat mic dejun pentru Manuelito. Puţin mai încolo, o tânără chelneriţă în uniformă se prezentă cu un platou plin cu un tipic mic-dejun american, atât de copios că ar fi putut să sature trei sau patru băieţi înfometaţi. Nimic nu lipsea: cereale de grâu, pancake mix, bagel chips, frozen yogurt, marshmallow kidd's, felii cu struguri, suc de portocale, fără să uităm doza de Coca-Cola. Manuelito privea cu o plăcere de gurmand aceste bunătăţi de pe masa pliantă de acaju deschisă în faţa lui. Nu devoră acest mic dejun: el mâncă liniştit, cu delicateţe, precum oamenii bogaţi care vedeau în fiecare zi platourile suculente, expuse pe terasele restaurantelor de lux.

Limuzina îşi continuă drumul printre fluviul de maşini care se îndreptau spre nordul Rio-ului. Roger privea trecătorii bine îmbrăcaţi, femeile elegante, fetele şi adolescentele îmbrăcate sau mai degrabă dezbrăcate, după moda grunge. El fu surprins de prezenţa cerşetorilor mai numeroşi decât la New York. Copiii cu picioarele desculţ zumzăiau zgomotoşi, jucăuşi. În faţa unui magazin de fructe, patronul înjura furios o bandă de băieţi care îi furaseră trei sau patru perechi de banane şi fugiseră râzând.

Făcând o analogie, Roger îl privi pe Manuelito, care golea

fără să se grăbească farfuriile. Cămaşa sa imprimată cu flori viu colorate era mare faţă de trupul lui micuţ. Pantalonii săi scurţi erau tăiaţi dintr-o pereche de blugi vechi. Pielea sa aurie, tânără, picioarele desculţe, bine spălate, dovedeau incursiunile sale repetate în apele Oceanului.

Roger opri din nou maşina. De această dată în faţa unui magazin cu articole sport. El duse copilul în faţa vânzătorilor care îl recunoscură pe marele cântăreţ în turneu la Rio şi, entuziasmaţi, se grăbiră să-l servească.

– Îmbrăcaţi acest băiat! Cămăşi, pantaloni, bluze, bascheţi... tot ce aveţi mai bun! Şi repede, pentru că timpul meu este măsurat la secundă!

În timp ce Manuelito, vibrând de emoţie, îşi alegea haine, vestea prezenţei lui Roger Osborne se răspândi cu o asemenea rapiditate, când în momentul în care Roger se prezentă la casă pentru a plăti ceea ce alesese Manuelito, se găsi blocat de o masă de fani fremătând de bucurie. Gărzile de corp trebuiră să intervină pentru a-i împrăştia şi a-l escorta până la maşină, care porni uşor pentru a nu strivi oamenii care se îngrămădeau în jurul ei. Această manifestare spontană de simpatie îi aminti lui Roger declaraţiile de la televizor ale chitaristului păros al grupului Soundgarden. După ce crescuse o lungă vreme vacile slabe, el regăsea în sfârşit o anumită notorietate. O bună ocazie de a afişa resentimentele, ranchiuna împotriva rockerilor încrustaţi fără prea mare merit pe firmamentul celebrităţii. Ei marcau cu fierul roşu curentul rock din Seattle; ei atribuiau sinuciderea lui Kurt Cobain unei glorii câştigate prea devreme şi fără eforturi, ceea ce l-a făcut să piardă noţiunea realităţii. Ei atacau pe Eddie Vedder din Pearl Jam, pe Axel Red şi acopereau cu sarcasm pe Michael Jackson şi iubiţii săi. Un comportament insinuant într-o lume unde linia conduitei se reducea la formula: duceţi-mă în ceruri şi vă voi duce în ceruri!

În acest timp Manuelito, încălţat în bascheţi, deschidea plasă după plasă şi se extazia în faţa conţinutului lor. Graţie contactului cu turiştii şi talentului său născut pentru limbile străine, el se descurca bine cu engleza şi găsea chiar expresii amuzante pentru a-şi manifesta entuziasmul.

Oraşul Rio de Janeiro i se prezenta lui Roger plin de frumoasele

sale ornamente. Manuelito îi arăta cu mândrie monumentele şi locurile remarcabile. Îi atrăgea atenţia asupra rocii negre a Pâinii de zahăr, asemănătoare cu o balenă pe jumătate intrată în apă şi care părea că veghează asupra Baie de Batafogo. Îi arătă Monumentul Morţilor cu enorma sa cimbală pusă pe orizontală pe doi înalţi piloni, la fel ca apeductul de la Carioca, care aducea odinioară apă proaspătă de la munte. În zilele noastre servea drept tunel pentru linia de tramvai care aducea oamenii din cătunele sărace pentru a munci în centrul oraşului. Teatrul Municipal, replică în miniatură a Operei din Paris, era acoperit de zgârie-norii învecinaţi. Roger observă şocat numărul în creştere al vagabonzilor, al copiilor fără familii, al sărăntocilor îngropaţi în mizerie din apropierea falezei din Mangueira, care trebuiau să servească drept decor pentru câteva secvenţe din film.

Bob, stand-in-ul lui Roger, se găsea deja pe terenul de filmare. Toate pregătirile fuseseră terminate în aşteptarea lui Roger.

Mantegna acceptă fără a discuta prezenţa lui Manuelito printre figuranţi. Îi atribui chiar două replici. Ceea ce i-ar fi permis să mărească ascunzătorile. Copilul avea impresia că trăieşte un vis paradisiac. În timpul filmărilor, Roger avu ocazia de a se familiariza cu favelele: aglomeraţie de oameni ghemuiţi în adăposturi agăţate instabil pe pante care ameninţau mereu să alunece şi să se prăbuşească în vale.

În urmărirea răpitorilor, el escaladă şantierele pline de gunoaie şi de mirosuri grele, care urcau printre cabanele din lemn de un gri murdar sau pictate în culori vii. În ciuda aerului uscat, mlaştina nu seca niciodată pentru că apele pline de grăsime, urina, gunoaiele lichide, imondicii, curgeau în libertate, pentru că nu aveau canalizare. În jurul cabanelor acoperite de ţiglă ondulată se răsfirau lenjerii puse la uscat alături de munţii de gunoi: cutii de conserve goale, tifoane, sticle sparte, mobile sparte. Gunoaiele se adunau, putrezeau şi deasupra lor se construiau alte cabane. Copiii şi bătrânii - bărbaţi sau femei - se înmulţeau. Ei lucrau sau făceau meserii mai mult sau mai puţin oneste.

Roger citise numeroase reportaje şi cărţi despre America

de Sud. Autorii pretindeau că războaiele dintre bogați și săraci nu vor sfârși niciodată. Pentru a cumpăra o garsonieră într-un cartier modest din Rio, un locuitor al favelei trebuia să socotească 300 de ani, în timpul cărora trebuia să fi făcut economii ceea ce, în condiții normale, era imposibil.

La ora patru după-amiaza filmarea pe favelă luă sfârșit. Roger era furios. Să escaladeze alergând pantele abrupte, să simuleze lupte cu aşa-zişii bandiți, să o salveze pe Tracy din ghiarele lor, toate acestea îl epuizaseră. Şi seara, la ora opt, trebuia să cânte în fața unui public de două sute de mii de persoane. Plăcerea lui Manuelito îl bucura puțin.

Când ajunse în josul favelei, văzu un bărbos de vreo patruzeci de ani care urla și lovea un băiat care suspina. Manuelito îi traduse lui Roger cuvintele scuipate cu furie:

– Îl bate pentru că a cheltuit pe dulciuri banii pe care mama sa îi dăduse ca să cumpere pâine.

Lacrimi îi înmuiară ochii lui Manuelito, care adăugă suspinând:

– Nu este grozav să fii pălmuit de tatăl tău... Este mai trist decât atunci când străinii te bat pentru că tu ai ghinionul să fii în drumul lor, când sunt însetați de sânge...

Apoi bucuria îl luă pe sus. Ziua atât de bine petrecută ascundea toate frământările.

Maşina îi duse la hotel. Roger oferi o masă bogată protejatului său, apoi îi dădu o bancnotă de o sută de dolari.

– Un mic supliment din partea mea! Să nu uiți de filmarea de mâine dimineață! La ora opt și jumătate la hotel! Ai putea să mă aştepți în maşină! Şoferul va fi prevenit!

Spontan, Manuelito se ridică pe vârful picioarelor și îl sărută pe obraz. După o scurtă ezitare, adăugă pe un ton timid:

– Aş fi bucuros să vă ascult cântând... este posibil?

-Bineînțeles! Gărzile te vor lăsa să intri! Poți chiar să aduci câțiva prieteni! La ora asta eşti un personaj care are realții!

Manuelito îi arată plasele.

– Mă gândesc la uimirea prietenilor mei când vor vedea aceste minunății! Acum sunt bogat! Le voi plăti o masă copioasă la McDonald's! Hot-dog, cartofi prăjiți, castraveți, pop-corn și înghețată! Şi tone de Coca-Cola!

Agită mâinile în semn de salut şi se îndepărtă...

În loja sa de pe Stadionul Maracaña, Roger îşi pregătea intrarea în scenă.

O fată la machiaj îi tapa părul. Trebuia să se grăbească căci sosise cu întârziere. Red, Bob şi Mark asistau la această operaţie care, gândeau ei, dura prea mult.

– Repede, fetelor! Repede!, le grăbea Mark.

Mii de urlete făceau să vibreze atmosfera. Era publicul care îşi manifesta zgomotos nerăbdarea, dorinţa de a-l vedea pe Roger, să comunice cu el, să alunece în muzica lui, să se identifice cu el.

– Red, ai indicat controlorilor de bilete să lase să intre Manuelito şi prietenii săi?

– Da, Roger! Nu te îngrijora! Copiii vor fi protejaţi de oamenii noştri! În mijlocul acestei mulţimi riscă să fie striviţi.

– Ai intenţia de a-l alătura grupului nostru?, întrebă Mark cu o curiozitate ironică.

– Nu! E prea tânăr pentru asta. Vreau să-l înscriu într-o şcoală bună elveţiană.

Chad intră urmat de un bărbos gigantic semănând cu un vechi jucător de rugby; era managerul stadionului. Făcu prezentările. Uriaşul râdea încântat că avusese ocazia să-l cunoască personal pe faimosul Roger Osborne.

– Auziţi furtuna care suflă afară? Aceştia sunt fanii dumneavoastră! Doar marele carnaval produce o asemena nebunie! Da! Trei sau patru grupuri din lume au reuşit această performanţă! Queen au deschis drumul!

Roger întreţinea conversaţia ca să-şi mascheze tracul. Deşi obişnuit cu mulţimea, el simţea din când în când un fior interior, o descărcare de endorfină care îi lua din energie şi îl ajuta să suporte impactul fizic provocat de prezenţa agitată a celor câteva sute de mii de fani care erau la picioarele sale. Nervii începeau să-l supere.

– Ar trebui să programaţi câteva concerte suplimentare, îşi dădu cu părerea managerul.

Atâta timp cât turneul vostru a fost anunţat, toate biletele au fost epuizate, la douăzeci şi patru de ore după punerea lor în vânzare!

Din inconştientul lui Roger ieşiră cuvintele lui Perkins. Vânzarea biletelor reprezenta o importantă operaţie de spălare a banilor murdari; repede făcută şi, practic, fără riscuri.

– Bate fierul cât e cald!, continuă managerul încălzit. Aţi devenit un fenomen social, domnule Osborne!

–Vorbiţi cu Chad Stetson şi Red Dieuleveult, care organizează turneele! Ei vor găsi o formulă convenabilă...

Roger ştia că formula va fi repede găsită. Programul de concerte, mai mult decât încărcat, conţine pauze utilizabile. Toaleta fiind terminată, el se îndreptă cu paşi iuţi spre scenă, escortat de propriile sale gărzi de corp şi de poliţişti înarmaţi. La Rio de Janeiro se acceptau toate nebuniile, toate excesele, cu condiţia să nu fie deranjată ordinea publică. Există o disciplină ciudată şi constestabilă impusă de echipele mortuare, această poliţie paralelă care făcea justiţia după propriile legi...

Holuri... scări... holuri... zgomot crescând, asurzitor... pe măsură ce se apropie de scenă... încă câţiva paşi şi focul rampei va apărea orbitor... paiete argintii, roşii, verzi, aurii străluceau printre fasciculele de lumină puternică care cădeau pe faţa charismatică a cântăreţului...

Uraganul aplauda, strigătele, ovaţiile se ridicau spre cer precum o erupţie vulcanică... Pentru marile grupuri de rock este doar rutină... Pentru adevăraţii artişti fiecare început de spectacol aduce un element nou, o încărcătură nervoasă, surescitare care dezvoltă capacităţile creatoare ale fiecărui interpret confruntat cu un public intrat în transă...

Roger ridică braţele cerând permisiunea să vorbească. Tumultul încetă...

– Concertul din seara aceasta este dedicat mileniului al treilea care deschide oamenilor porţile Universului, circulaţia intergalactică. Graţie tehnologiei avansate, super-calculatoarelor, programelor de informatică, reţelelor electronice, telecomunicaţiei digitale, fibrelor optice, sateliţilor şi de asemenea ultimelor descoperiri ştiinţifice, toţi tinerii care frecventează şcolile ştiu că fiecare individ reproduce un mini-univers, constituit la rândul său din celule care sunt atâtea universuri infim mai mici. Conştiinţa apartenenţei lor la ansamblul universal ar fi trebuit să le facă mândre de existenţa

lor superioară. Dar în loc să pună inteligența în serviciul naturii care le-a creat, ei au dezvoltat cele mai incredibile tratate ale caracterului uman. A înșela, a fura, a trăda, a omorî și a te sinucide, tot este invocat cu seninătate de justificări odioase, de principii morale, de ideologii politice sau religioase...

Acompaniat de grupul său, Roger cântă inocența copiilor, a aborigenilor din Australia, a etniilor pierdute în inima pădurilor amazoniene, pe vârfurile Cordilierilor și ale Himalayei...

Fiecare individ care revendică în zilele de astăzi apartenența la comunism onorează asasinatul milioanelor de inocenți extremiști în câmpurile de concentrare, în subsolurile din Loubianka, în țările din Est devenite colonii sovietice în inima Europei, în închisorile din statele care erau guvernate încă de Ciocan și Seceră... Fiecare individ care se mândrea să arate naționalismul Extremului Orient onorează nazismul și câmpurile sale de concentrare, autorii războaielor imperialiste, sfârșite prin moartea a milioane de tineri soldați morți pe câmpurile de bătaie, a milioane de nefericiți civili - bătrâni, femei și copii striviți de ploaia de bombe... Fiecare individ care omoară în numele Domnului, îl dezonorează pe Dumnezeu și face religia malefică și învechită.

Fiecare burgheză, care poartă cu mândrie pe spate blănuri scumpe - vizon, chinchilla, leopard - onorează braconierii care se îmbogățesc grație vanității prosteşti a omenirii...

Fiecare individ care participă la exterminarea balenelor, a elefanților, a păsărilor Paradisului și distruge echilibrul naturii este un profitor cinic, inconștient care are cuvîntul de ordine: "după mine potopul"... Fiecare individ, traficant de droguri, care seamănă moartea printre copii și adolescenți, merită el însuși moartea...

Fiecare individ - om de afaceri - care speculează banii și grație câtorva manevre financiare produce beneficii enorme, omoară indirect întreprinderile și mărește numărul de șomeri...

Acest individ este onorat de societatea noastră conformistă și uneori primește înalte demnități politice... Miliardarul nostru posedă experiența reușitei... să-l urmăm... profitul se va revărsa peste capetele noastre...

Criticii așezați comod în loja lor se priveau întrebători.

– Cântecele sunt frumoase... foarte frumoase... Numai că versurile...

– Mda, versurile bine spuse... au totodată o rezonanţă...

– Stângace...

– Acesta este cuvântul!

– Tendinţele reformatoare ale rockerilor depăşesc, din când în când...

– Măsura!

– De acord!... Dar criticile negative ne atrag...

– Neplăceri...

– Marile Case de discuri...

– Şi publicul tânăr instigă...

– Atunci?...

– Să spunem că totul este perfect! Un mic retuş pe aici, pe colo...

– Va sublinia obiectivitatea noastră...

– Să nu fim filistini! În câţiva ani...

– Se vor cumînţi

– Deci cuvântul de ordine...

Este simplu... Încă un triumf adus de Roger Osborne!

– Plec! Comentariile mele trebuie să apară la miezul nopţii...

– Presa de mâine dimineaţă va publica articolul meu...

– Obligatoriu elogios!

– Normal!

– După concert ne întâlnim la barul hotelului!

– Ca de obicei!

– Vă daţi seama? Suntem mai mult de zece jurnalişti sosiţi expres de la New York pentru a asista la concertul lui Roger Osborne! Este important! Nu-i aşa? Ei! Priviţi! Acolo sus!

Pe acoperişul de fond al cerului înstelat, Icar, cu marile lui aripi albe desfăcute, zbura ca o lebădă...

Roger cânta resemnarea unui tânăr care terminase strălucitor studiile şi care era în şomaj. În acel moment aripile lui Icar se rupseră. Cu ajutorul efectelor speciale, căderea lui se produse vertiginos. Spectatorii aşezaţi în faţă strigară înfricoşaţi.

Ei crezură că elful va cădea peste ei. Dar Icar şi aripile sale rupte se pierdură în spaţiu...

Aplauzele porniră...

Spectacolul dură patru ore... Cântecele, dansurile, surprizele vizuale se înlănțuiră patru ore fără întrerupere...

Bogătaşul Dudley Richmond, singurul muzician din grupul Osborne care putea să-şi permită toate extravaganțele, închirie pentru o noapte un apartament de lux, înainte de a sărbători cu prietenii săi începutul strălucitor al turneului brazilian.

În ciuda tinereții, era un epicurian care ştia să-şi rafineze plăcerile. Angajase o orchestră autohtonă, care dansa minunat salsa, indispensabilă pentru a realiza o ambianță cariocană tipică, urmat de un bufet copios, cu băuturi alese cu grijă, fără a uita anumite produse destinate invitaților cu gusturi speciale, praf de înger, extasy, canabis, cocaină. Exclusese heroina şi celelate droguri injectabile, căci se temea de supradoze şi de complicațiile care ar putea interveni.

El întări elementul feminin, adăugând dansatoarelor şi coriştilor grupului o adunătură de tineri şi frumoase grupiste, gata pentru toate extravagantele.

Pentru a încinge petrecerea, Dudley adusese câțiva adolescenți, reprezentanții lumii gay, totul pentru a evita travestiții care îl înconjurau.

Membrii grupului, ajunşi la fața locului, rămaseră uimiți în fața acestor minunății.

–Viața este frumoasă şi merită să fie trăită!, strigă Eric, exprimându-şi filozofia sa derizorie.

Pentru încălzire, el goli, fără să respire, trei pahare de şampanie, apoi se lipi de o fată atât de subțire încât îi simți sângele fierbându-i în vene.

– La dracu, ce frumoasă eşti!, exclamă el. Luăm ceva, fetițo, înainte de a hali şi de a dansa?

Prietenii săi se alăturară, după preferința fetelor şi băieților şi petrecerea începu. Muzica braziliană încinse atmosfera cu ritmul său îndrăcit.

– Nimic nu e mai excitant ca sexul în ritm de salsa!, urlă Denis cu bucurie.

Drussila Boyle îşi ridică hainele care, pretindea ea, îi jenau mişcările şi rămase să danseze dezbrăcată. Băuturile

alcoolice şi amfetaminele ajutătoare, dezinvoltura Drussilei aduse adepţi. Fetele şi băieţii se dezbrăcară în serie. Abraham Lincoln, dansatorul negru, făcu câteva piruete şi sărituri demne de Nijinski şi strigă:

– Visez de o eternitate să evoluez dezbrăcat în faţa publicului!

Toată lumea aplaudă.

Chiar şi muzicienii cariocani fură invitaţi să se dezbrace de hainele lor. La început reticenţi, se resemnară să execute. Doar un chitarist burtos rezistă.

– Burta mea atârnă atât de mult încât nu aş putea arăta bijuteriile de familie, chiar dacă aş vrea!

– Lăsaţi-ne pe noi să judecăm!, urla Dudley agitând o hârtie de cincizeci de dolari.

– Are dreptate!, adăugă în timp ce chitaristul îşi lăsă pantalonii în jos. Acoperă-te! Spectacolul e prea trist!...

Roger întârzia să-şi facă apariţia. Fusese reţinut la ieşirea de pe stadion de bombardamentul de întrebări cu un număr mare de subiecte: impresiile sale despre Brazilia, orientarea muzicii sale care părea că alunecă spre punk, următorul proces din Denver care anunţa, se părea, reînnoirea cenzurii anti-rock, sinuciderea lui Stratmore şi prin asociere de idei gestul lui Kurt Cobain care îşi pusese sfârşit zilelor deşi se afla în glorie... Roger Osborne ar putea să dea o explicaţie, o interpretare, în sfârşit, punctul său de vedere asupra acestui val de morţi violente din rândul rockerilor.

– Nu este pentru prima dată când mi se pune această întrebare... Jim Morrison a deschis seria rockerilor care consideră că a trăi repede şi a muri tânăr este preferabil unei lente agonii, unei descompuneri graduale care durează câţiva ani şi îi transformă pe adulţii îmbătrâniţi în epave... o concepţie nefericită care asociază *rock'n roll*-ul, visul şi moartea... După sinuciderea lui Kurt Cobain psihiatrii au vorbit tinerilor, la televizor, şi i-au sfătuit să nu urmeze exemplul nefast al vedetei de la Nirvana... Sunt de acord cu această măsură... Trebuie să împiedicăm proliferarea tentaţiei de autodistrugere... Sinuciderea nu este o soluţie...

– Aţi încercat vreodată să vă sinucideţi?

– Confraţii dumneavoastră au pus această întrebare lui Kurt Cobain, cu câteva luni înainte de moartea sa. Vă voi răspunde ca el. Am fost bântuit de această tentaţie. Bănuiesc că numeroase persoane, sănătoase psihic, care au traversat perioade de deznădejde, s-au gândit la această soluţie, fără să o înfăptuiască... Apreciez că fiecare om este stăpânul destinului său. El nu decide venirea sa pe lume, dar este capabil să părăsească scena dacă inima îi spune... În ceea ce îl priveşte pe Kurt Cobain, eu îi înţeleg gestul. Ieşit din sânul copilăriei, a deschis ochii asupra unei lumi de o frumuseţe ciudată. Liber, el zbura ca un fluture printre minunăţiile pe care i le oferea soarele, cerul, tinereţea sa... a visat, a iubit, a sperat... imaginaţia sa broda un viitor luminos, dar confuz... apoi, aparent fără tranziţie, această metamorfoză s-a produs foarte repede, s-a văzut protejat în pielea unui cântăreţ de *rock'n roll* cunoscut în lumea întreagă, un idol care făcea să freamăte cu vocea sa milioane şi milioane de tineri... banii curgeau în valuri... oamenii de afaceri îl solicitau... tentaţiile curgeau... putea să obţină totul... dragoste, vise– artificiale, maşini de lux, toate dorinţele lui erau îndeplinite... Cu toate acestea era nefericit... căci celebritatea îl închidea într-un spaţiu din ce în ce mai îngust... dintre bare de aur sufocante el căuta cu disperare o ieşire... şi a găsit-o...

– Mă înşel sau pledaţi propria dumneavoastră cauză, domnule Osborne?, întrebă o jurnalistă care avea cercei sub formă de şarpe.

– Îmi oferiţi mijlocul de a evada din Paradis? Îmi oferiţi mărul magic?

Un reporter îl întrebă despre impresiile sale privind lumea filmului.

– Nu voi îndrăzni să vă dau un răspuns despre acest subiect în prezenţa domnului Mantegna, care se găseşte, după cum vedeţi, lângă mine. În domeniul său, regizorul este Dumnezeu Tatăl... Preşedintele studioului şi producătorul completează Trinitatea... Ei sunt infailibili precum Papa... Actorii şi scenariştii se înclină la picioarele lor...

Mantegna izbucni în râs.

– Iată privilegiile celebrităţii! Marele Roger Osborne poate să-şi permită luxul de a-şi exprima părerile, fără a se teme de

tunetele din cer... În ceea ce mă priveşte, am o scuză: nimeni nu este perfect! Cât despre ceilalţi membri ai Trinităţii, ei riscă de fiecare dată când cheltuiesc cincizeci de milioane pentru un film pe care publicul-rege îl refuză... Atunci bancherii care sunt mai puternici decât o mie de bombe atomice reunite împing Trinitatea în Infern. Adio, domnule Mantegna, ne vom vedea în lumea cealaltă... în compania scenaristului ghinionist...

Izbucniră râsete.

– Dumnezeu se dezbracă în faţa voastră, adăugă Roger.

Un reporter TV duse microfonul spre Tracy Lyndon.

– Domnişoară Lyndon, nu sunteţi intimidată de prezenţa marelui Roger Osborne pe platou atunci când vă dă replica?

Ea surâse cu modestie.

– În general bărbaţii bogaţi şi celebri sunt săraci cu spiritul... Roger Osborne face excepţie... Este un camarad minunat!

Aplauzele începură.

– Ne scuzaţi!, spuse Roger. Prietenii ne aşteaptă... În zilele noastre prietenii sunt atât de rari... nu trebuie să îi decepţionăm...

Roger, Mantegna, Tracy şi Chad intrară în hotel. Regizorul îi aduse pe tinerii săi însoţitori pentru a cere scuze lui Dudley.

– Mi-ar fi plăcut să răspund invitaţiei lui, dar la cei patruzeci şi opt de ani ai mei sunt prea bătrân penru a participa la o petrecere rezervată adolescenţilor. Între lumea voastră şi a mea e mai mult de un sfert de secol.

Ei protestară de formă, dar acceptară decizia lui cu uşurare. Sosiţi la Dudley, constatară că Mantegna avusese dreptate. Petrecerea era mai apropiată de dionisii orgiastici, glorifiind nuditatea totală, decât unei aniversări cuminţi, tradiţionale, cum fusese anunţată.

Roger privea aiurit această nebunie dirijată de bagheta magică a lui Dudley, libertinul impertinent, care ar fi putut să rescrie o replică occidentală de a lui Kamasutra. El introdusese elemente noi în jocul erotic. Prezenţa gay-lor mărea combinarea clasică la infinit. Dudley ar fi fost un creator imbatabil de filme XXX. Tinereţea interpreţilor săi, amestecul subtil de inocenţă şi viclenie, prospeţimea şi frumuseţea lor, ştergeau grotescul scenei care avea drept protagonişti parteneri bărboşi, Falstaffi

deplorabili, alături de câteva femei coapte, excesiv machiate, cu sânii grei, de dimensiuni gigantice şi cu funduri tremurătoare. Privind aceste personaje, Roger înţelesese repulsia copiilor care dădeau din întâmplare peste părinţii lor pe punctul de face dragoste. La Dudley, desfrânarea devenea o artă.

De când intrase în acest club de lux, Tracy fu în largul ei. Ea nu mai aşteptă invitaţia lui Dudley şi începu să danseze. Un dans cu mişcări lascive, care nu avea nimic şocant. Acest dans inspirat de bachus îi reflecta frumuseţea sub forma ei cea mai pură şi făcea ansamblul armonios. Băieţii excitaţi ca şerpii, fetele voluptoase resuscitând silfidele se dezmăţau fără ruşine, fără a avea senzaţia că au făcut un păcat moral. Ei depravau ritualul unui joc elegant. Actul dragostei împlinit de tineri îşi pierdea sensul carnal, accepţia utilitaristă, procreaţia, pentru a câştiga frumuseţea unei ceremonii.

Pentru a nu strica atmosfera, Roger se dezbrăcă, imitat de Chad, şi se aşeză aproape de bar, cu spatele întors spre balet. Nu era pudic. Făcuse dragoste în doi, în trei, în patru, cu parteneri cu gust eclectic. Partidele cu cupluri multiple nu făceau parte din preferinţele sale. El degusta un Miami Beach Cocktail în compania lui Chad care alesese un Dom Perignon, când Dudley, gol şi el, se apropie şi îi sărută umerii.

– Reuşită petrecerea mea, nu-i aşa?

Barmanul, un băiat din hotel, foarte spontan în goliciunea sa, îi servi un Frozen Daiquiri.

– Eram la Singapore, adăugă Dudley. Un prieten închiriase un apartament pentru a sărbători aniversarea lui, în ţinuta lui Adam înainte de izgonire. Ajuns la faţa locului, constată dezamăgit că marile ferestre glisante nu aveau perdele, iar uşilor le lipseau clanţele, pentru a permite poliţiştilor de a inspecta pe nepregătite, înainte de a se asigura că nu se petrecea nimic dubios.

– Trebuie să precizez că trebuia să fi trecut de 23 de ani pentru a fi acceptat într-un bar. Rock-ul şi canalul MTV sunt interzise. Dacă din întâmplare găsesc un rest de pudră albă în buzunarul tău, rişti pedeapsa cu moartea, sau dacă ai noroc, închisoarea pe viaţă.

Simpatic, nu? Unchiul meu mi-a oferit o croazieră într-un colţ, în speranţa că voi cădea în capcană.

Dar l-am dezamăgit...

Împins de Dudley care îi reproşă rezerva, Roger dansă cu două fete atât de intimidate de strălucirea sa, de celebritatea sa, încât de abia îndrăzneau să-l atingă.

Tinerii brazilieni erau mai puţin agresivi decât cei americani.

Tracy confirmă reputaţia sa lipindu-se de el, frecându-şi zona pubiană de virilitatea sa până când îi provocă extaz. Ca să nu explodeze în public, intră în baie şi o pătrunse din picioare, susţinându-i fesele rotunde şi tari cu braţele. Ea îşi curba corpul în faţă ca să fie penetrată până în adâncul fiinţei. Prinsă de mijloc, Tracy era înnebunită, scoţând strigăte uşoare.

Ei reînnoiră de trei ori această performanţă, cu sau fără spectatori, intraţi din întâmplare în baie. Roger şi Tracy făcură un duş cald, revitalizant, în timp ce un cuplu se desfăşura pe marginea căzii, fără a se îngrijora de prezenţa primilor ocupanţi care se desfătau sub picăturile de apă. Tracy ar mai fi vrut şi cea de-a patra explozie lurică, dar Roger spuse pe un ton decis:

– Ajunge! Mâine dimineaţă la opt jumătate Mantegna ne va aştepta pe platoul de filmare!

El părăsi baia. În salon, fetele şi băieţii încă încinşi dormeau pe canapele, pe covoare, pe mese...

Pe jumătate beată, Drussila îi sugea organul lui Dennis care sforăia, cu o mână pusă pe sânul unei fete necunoscute înmărmurită pe spate într-o mare de şampanie. Două cupluri dansau sau mai degrabă se târau pe parchet.

Cu braţele sprijinite pe zincul barului, Mark, îmbrăcat în blugi şi o cămaşă în carouri roşii şi albe, golea o doză de bere. Îl privi pe Roger care se apropia de bar în căutarea unei Coca-Cola reci. Cu părul umed, cu ochii pe jumătate deschişi, el se apropia şovăitor.

– Te aşteptam!, spuse Mark. Vreau să-ţi vorbesc...

Roger bău întâi Coca-Cola.

– La ora asta matinală?

– Da! Este urgent!

Roger îşi luă hainele abandonate lângă bar şi se îmbrăcă.

– Nu poţi lăsa conferinţa pentru mâine?

– Nu!

– Bine! Atunci urmează-mă!

Ei ieşiră în holul supravegheat de două gărzi de corp, îl parcurseră în linişte apoi intrară în apartamentul lui Roger. Mark aprinse canalul sonor şi dădu volumul la maxim.

– Încă un secret?, întrebă Roger ironic.

– Încă!, spuse Mark.

El se aşeză în fotoliu. Roger îl imită suspinând.

– Stratmore nu s-a sinucis!, anunţă Mark.

Roger îl privi surprins.

– Nu?

– Nu! El a fost aruncat peste fereastră! Aruncat în vid!

– Glumeşti?

– Nu am chef de glume! Stratmore a fost asasinat de criminali plătiţi. Cunoaştem numele individului care a ordonat această mişcare... Dar dovezile lipsesc... El se numşte Jarvis Penrose... Şi el conduce Serviciul Secret al lui Wilbur Stetson, bunicul lui Chad... Stratmore decisese să-i abandoneze pe patronii săi, în urma unei discuţii foarte încinse cu Perkins în prezenţa unui înalt personaj din CIA. Ameninţat printr-o arestare iminentă, el a clacat. Stratmore a dezvăluit pentru noi socotelile lui Penrose. Criminalii săi l-au lichidat pe Bob Hutton. Criminalii săi au omorât pe Bruce Grudon la New Orleans. Criminalii săi au organizat atentatul din Caracas. A fost un avertisment pentru tine. Ar trebui să ştii că umbra morţii zboară deasupra grupului nostru. Te păstrează în viaţă pentru că eşti încă necesar. Fără tine grupul Osborne ar înceta să mai existe. Şi grupul tău este avantajos. Permite operaţii multiple. Concertele tale nu sunt decât un accesoriu... nu aş spune neglijabil... îi ajuţi să câştige mulţi bani... Stratmore trebuia să ne furnizeze dovezile care ne lipseau... Un whisky, te rog! Am nevoie de un stimulent!

Roger se execută. Aduse două pahare şi gheaţă. Băutura puternic alcoolizată le arse măruntaiele.

– În loc să se îmbarce pentru Rio de Janeiro, Stratmore a părăsit în secret Los Angeles şi a venit la San Francisco, unde trebuia să se întâlnească cu anchetatorii de la CIA şi FBI. S-a instalat, la începutul serii, într-un hotel, sub garda unor inspectori care trebuiau să spioneze în echipe douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru....

– Să-l fac să vorbească pe Chad?

– De ce nu?... E prietenul tău...

Mark se ridică.

– Mă duc să mă culc... Toate aceste morți m-au secat...

Se îndreptă spre ușă. La jumătatea drumului se opri și se întoarse spre Roger.

– Grupul nostru aduce prea mulți morți... Sufletele lor zboară, zboară precum pescărușii în jurul vaporului în derivă... Noapte bună, Roger...

– La revedere, Mark!

– Ah, am uitat să-ți spun... Prietenul tău Chad negociază un concert monstruos la New York... trei sute de mii de spectatori... cel puțin...

– Ia te uită, nu mi-a spus nimic. . .

– Voia să-ți facă o surpriză... Era o idee de a lui Stratmore... Voia să reediteze performanțele lui Rolling Stones și Simon și Garfunkel... Iată... Levantul se încinge... o nouă zi se arată la orizont... să sperăm că va fi mai bună...

Mark ieși. Roger privi gânditor ușa care se închise în spatele lui. El se dezbrăcă și intră în baie. Un duș puternic îi bicui pielea. Voia să se spele, să se elibereze de toată murdăria lumii care îl înconjura...

Ora 8 și jumătate...

Minunat început matinal...

Roger ieși din hotel și îl căută din ochi pe Manuelito. Nu-l văzu.

Un băiat de vârsta lui Manuelito încerca în van să treacă de cordonul de gărzi de corp care îl apăra pe cântăreț.

– Lăsați-l să treacă!, ordonă Roger.

Copilul se apropie de el în fugă. El avea o cămașă colorată, blugi scurtați și sandale. Puștiul plângea. Lacrimile lui curgeau pe obrajii lui și se înnodau sub bărbie.

– Unde este Manuelito?, întrebă Roger.

– L-au omorât!, strigă copilul printre suspine.

Roger îl prinse de umeri.

– Nu-i adevărat!, exclamă el costernat.

– E adevărat! Ieri seară ne-a dus, pe noi prietenii lui, la

McDonald's unde ne-am îmbuibat cu tot felul de lucruri bune. Când Manuelito a plătit consumaţia cu o bancnotă de 100 dolari, un tip destul de bătrân l-a analizat. Când am ieşit din cofetărie, tipul ne-a urmărit şi l-a împins pe Manuelito. "De unde ai furat aceşti bani?" Fără să ţină cont de protestele lui, l-a buzunărit şi i-a luat toţi banii. Alţi tipi, camarazii lui, civili, ne-au împins într-un camion şi au închis uşile în spatele nostru. Erau oameni pe stradă. Nimeni nu a intervenit. Noi plângeam, căci ştiam ceea ce ne aştepta. Camionul a mers un timp. Manuelito bătea cu pumnii în uşă. Inutil. Apoi camionul s-a oprit. Am fost scoşi pe un teren, aproape de o pantă. Tipii au îndreptat pistoalele către noi şi au început să tragă în gol. Se făcea noapte. Manuelito a căzut printre primii. Eu am fugit înnebunit de frică. Întunericul m-a apărat. Şi iată-mă...

Cuvintele sale erau întrerupte de suspine. Cuvintele sale, un amestec de portugheză şi engleză, erau totuşi clare.

Roger îi luă mâna micuţă şi o strânse într-a lui. Cu capul lăsat, copilul gâfâia. Era obişnuit cu moartea, tot timpul chinuind copiii din Rio.

– Ai putea să descrii pe aceşti indivizi? Culoarea, marca sau numărul maşinii?

– De ce?

– Pentru a anunţa poliţia! Să urmărească criminalii!

– Criminalii de copii nu au fost niciodată prinşi... niciodată...

Roger îl privea consternat, uimit. Citise reportaje despre lichidarea psihică a copiilor abandonaţi din Rio. Comentarii seci în jurul unui fenomen intrat în moravuri.

– Cum te numeşti?

– Pedro, domnule! Manuelito mi-a vorbit despre dumneavoastră! Zicea că sunteţi mai mare decât soarele!

Ochii lui Roger se umplură de lacrimi.

– Asasinii lui Manuelito şi ai prietenilor lui vor fi pedepsiţi! Îţi promit!

Liam Loring se apropiase de Roger.

– Este mai înţelept să uităm această afacere, domnule Osborne! Aţi auzit probabil vorbindu-se despre Batalionul Morţii! Este un fel de instituţie în această ţară! Singurul mijloc

de a combate criminalitatea crescândă! Măsurile legale sunt lente şi lipsa de dovezi împiedică justiţia să aplice legea!

„Lipsa de dovezi", termen des folosit de Mark şi de Perkins, îl exasperă pe Roger.

– Copiii abandonaţi din Rio sunt în afara legii de mâine. Preferăm să tăiem răul de la rădăcină.

– Domnule Loring, găsiţi-mi pe cineva din familia lui Manuelito. Voi plăti funeraliile. Să îi asigurăm o înmormântare decentă.

– Manuelito nu are părinţi, domnule, interveni Pedro. Era singur pe lume, ca toţi prietenii săi. Prietenii sunt familia noastră...

Roger se întoarse spre Loring.

– Ocupaţi-vă, vă rog, de acest băiat! Îl iau sub protecţia mea! A asistat la o crimă. Deci un martor periculos, prin definiţie.

Pedro îl privi cu ochii săi negri, copilăroşi. Era o asemănare între el şi Manuelito. Încetase să mai plângă. Surpriza îi tăiase răsuflarea.

– Vrei să vii cu mine în Statele Unite?

Copilul înclină capul în semn de aprobare. Emoţia îl făcuse mut.

– Domnule Loring, însărcinaţi pe unul dintre oamenii dumneavoastră să îl cazeze la hotel, să îl îmbrace în haine noi, să i se dea să mănânce! La întoarcerea mea vreau să fiu informat că toate măsurile au fost luate pentru a-l apăra împotriva oricărui pericol!

Pedro, ne vom revedea în această seară la concert. Eşti invitatul meu.

El îl mângâie pe creştet.

– Tu vei fi ambasadorul lui Manuelito!

În acea zi, Roger participă la filmare, dar gândul său zbura aiurea. Sinuciderea lui Stratmore, neliniştea lui Mark, moartea lui Manuelito îl obsedau.

Mantegna îi atrase atenţia cu toate menajamentele posibile pentru o vedetă:

– Dragă Roger, am impresia că sunteţi absent la tot ce se întâmplă în jurul dumneavoastră. Concentraţi-vă! Aş vrea ca

replicile dumneavoastră să fie mai emoționante, mai profunde!

Roger ripostă plictisit:

– Regret, John! V-am spus întotdeauna că muzicienii de rock sunt cei mai răi actori de cinema!

– Cunosc teoriile dumneavoastră, îmi permit să nu fiu de acord! Este vorba doar de umorul dumneavoastră prea schimbător! Ieri ați fost perfect!

– Voi încerca să dau tot ce pot!

Seara, înainte de începutul spectacolului, în timp ce managerul stadionului îi făcu vizita obișnuită, Roger îi vorbi de asasinatul lui Manuelito și-și exprimă oroarea privind moartea copiilor.

Managerul suspină.

– Vă împărtășesc sentimentele, domnule Osborne! Din păcate, toate țările occidentale se confruntă cu problema legată de suprapopulare. La voi, terorismul, criminalitatea și invazia imigranților preocupă pe toată lumea. Se pune întrebarea despre numărul copiilor abandonați, dar aceasta rămâne fără răspuns. Ei sunt cei care furnizează cele mai importante procentaje de recruți ai bandelor criminale de astăzi și de mâine.

Indignarea lui Roger era efervescentă. El se întrebă dacă interlocutorul său era cinic, pervers sau doar imoral.

– Mă scuzați! Trebuie să mă îmbrac pentru concert!, zise brusc.

Acest fel de a expedia îl șocă pe manager, care se retrase după un salut precipitat. Soluția radicală aplicată de Batalionul Morții îi părea atât de naturală, încât nu făcu niciun raport între cuvinte și proasta stare a lui Roger. Toți cântăreții care beneficiau de un statutul de mare vedetă erau capricioși.

Concertul începu în condiții normale. Nimeni nu ar fi putut să-și închipuie că sub masca surâzătoare, radioasă, Roger fierbea. *Ridi pagliacci* exprimă raportul care trebuie obligatoriu să existe între interpret și public. Artistul trebuie să intre în pielea personajului, să se indentifice cu el, pentru a da conștiință imaginarului. O dedublare care permite încarnarea rolului său cu virtuozitate, trimițând în fundul sufletului tristețile care ar fi putut să-l facă să plângă. În fața publicului său, Roger apăru în cea mai bună formă. El încălzi fanii ducându-i în extaz, al uitării de sine.

În realitate el își pregătea efectul. Schimbarea sa de atitudine va fi atât de neașteptată, atât de uimitoare încât va produce o avalanșă de pasiuni. Întâmplarea îi oferi o oportunitate de alegere. O pasăre oarbă printre luminile proiectoarelor, înnebunită de zgomotul asurzitor al muzicii, își pierdu orientarea și se împleticea ca un vapor pe o mare de lumină, lovită de fulgere și tunete.

Cu brațul drept întins, Roger arătă pasărea panicată. Toți priveau pasărea. Cu mâna stângă făcu un semn discret muzicienilor săi să micșoreze volumul sonor într-un murmur ușor, repetitiv, obsedant, vestitorul unui eveniment dramatic.

– Urmăriți din ochi zborul năuc al acestei păsări căzută în capcana fasciculelor de lumină! Priviți! Este sufletul lui Manuelito! Nu-l cunoașteți pe Manuelito?... Este un copil al favelelor! ... O ființă umană abandonată de părinții săi... respins de societate... un micuț Carioca... ASASINAT!!!

Mulțimea scoase un strigăt care exprima consternarea... o agitație se ridică ca un suspin... pasărea se desprinse din colivia sa de lumină și dispăru în neant...

Roger urlă:

– Priviți... Sufletul lui Manuelito a fost primit în rai!... Îmi recunosc partea de vină!, adăugă el pe un ton dramatic. Am ajutat acest copil să câștige onest un pumn de dolari! Nu îmi închipuiam că indirect voi cauza pierderera lui! Ucigașii săi l-au văzut plătind în dolari consumația sa într-un mic restaurant. L-au acuzat de furt, l-au luat și fără să-l judece, i-au dat pedeapsa cu MOARTEA!...

Mulțimea care umplea stadionul tăcuse. Asculta gemetele chitarelor, plânsul unei viori, suspinele unui clavecin și murmurul funebru al bateriei, accentuate de ritmul sobru al unui gong...

– În această noapte, Manuelito trebuia să se găsească printre voi! El aștepta cu ochii plini de nerăbdare comuniunea tinerilor, aici la Maracana! Dar acești UCIGAȘI l-au privat de această bucurie.

Muzica plângea...

Mulțimea de tineri trimitea o emoție dureroasă... Polițiștii prezenți la toate manifestările sportive schimbau priviri

neliniştite. Cariocanii nu erau înclinaţi spre violenţă. Meciurile de fotbal dintre Fluminoa şi Flamingo, cele mai populare echipe braziliene, urmărite cu pasiune de sute de mii de fanatici, nu degenerau niciodată în bătăi, ca în Europa. Doar Marele Carnaval avea execesele sale, acte de brutalitate, crime. Autorităţile dădeau o explicaţie logică. Salsa provoca o beţie periculoasă, ai rea decât alcoolul, decât drogurile. Această muzică senzuală, înnebunitoare, lua minţile precum *rock'n roll*-ul în lumea occidentală. Uciderea copiilor abandonaţi, cu sânge rece, avea o justificaţie. Aceşti puşti care populau Rio ne erau decât un cuib de hoţi, gangsteri, dealeri, proxeneţi, criminali.

Roger refuza această justificare. Din scaunul său el îşi continua opinia.

– În cursul sejurului meu la San Francisco, am scris un cântec care glorifica natura umană, generozitatea sa, altruismul său, spiritul său de sacrificiu. Rousseau pretindea că societatea perverteşte pe om, născut bun prin definiţie. Atribuiam tot răul ideologiilor politice extremiste, integrităţii riguroase, violenţelor necontrolate, tristă moştenire a strămoşilor noştri preistorici. În această dimineaţă, când am aflat despre sfârşitul atroce al lui Manuelito, mi-a fost ruşine că sunt om...

Roger improviză un cântec, subordonând rima şi metrica cauzei pe care o afirmase... cuvinte de foc aprinzând pasiunile, ridicând conştiinţa morală şi sentimentul justiţiei... avalanşă de cuvinte dure şi de paradoxuri şocante... metafore percutante stimulând imaginaţia, exprimau în esenţă oroarea sa pentru aceste masacre de copii...

Roger pregătea terenul pentru un apel pe care voia să-l lanseze acestor tineri spectatori...

Reprezentanţii autorităţilor se întrebau cu o frică crescândă dacă nu ar trebui să interzică continuarea concertului, ca să evite o întorsătură posibilă să provoace nelinişti. Să intervină înainte ca mulţimea tinerilor să iasă de pe stadion prntru a se reîntâlni pe străzi şi să dea foc oraşului. Dar să oprească spectacolul ar implica consecinţe la fel de gravre.

Roger forţă nota. Ridică braţele şi strigă:

– Avem datoria să ne opunem prin toate forţele masacrelor de copii nevinovaţi!

Termenul "forță" semănă alarma printre polițiști.

– Avem această datorie!, repetă Roger pentru a da mai multă greutate cuvintelor... Să cerem ca masacrele să înceteze!

Roger ridică din nou brațele și făcu liniște.

– Din nefericire, Brazilia nu deține exlusivitatea barbariei exersată împotriva micuților. În lumea occidentală, mii de copii suportă abuzuri sexuale, sunt răniți sau omorâți de gloanțe. În cartierele vizate din anumite orașe americane, bebelușii dorm în căzi pentru a nu fi răniți de gloanțe. În India, milioane de copii sunt sclavi, mijloc lamentabil de subexistanță, în loc să frecventeze școlile. În Sudan, minorii de 7 sau 8 ani sunt mutilați sau executați. Integritatea și salvarea nu fac casă bună. În Zimbabwe, legea permite flagelarea tinerilor în piața publică. Singapore aprobă bătăile. În Iran femeile tinere acuzate de adulter sunt lapidate. Pentru această "crimă", o femeie tânără a suportat două sute lovituri cu biciul. Civilizația arabă! Un vechi consilier al domnului Bush propunea o reînnoire a vechilor principii republicane prin introducerea în Statele Unite a legislației din Singapore privind pedepsele corporale, admirate de o parte din opinia publică americană. Îmi explic acum de ce Partidul Republican a pierdut alegerile. Evident, să iei apărarea copiilor maltratați implică riscuri. Experiența lui Michael Jackson e concludentă.

Reprezentanții autorităților respirară ușurați. Roger Osborne ocolise pericolul. Continua să navigheze pe o mare dacă nu calmă, cel puțin rezonabil agitată.

În sfârșit, cel de-al doilea concert din Maracana aduse același succes ca primul. Mass-media copie inițiativa lui Roger Osborne, redresorul răului, care luase apărarea copiilor abandonați din Rio. Rolling Stones și ultra-faimosul MTV, campionii culturii Rock, luară și ei inițiativa cântărețului. Pentru a nu cădea în capcana întinsă lui Michael Jackson, nu îl păstră pe micuțul Pedro în jurul lui. Îl trimise în Elveția, însoțit de o educatoare diplomată, care îl încredință lui Frederic Glanzer, directorul selectei școli rezervate micilor genii bogate. Recomandat de Roger Osborne, cel mai celebru dintre vechii săi elevi, Pedro fu primit peste număr, pentru că elevii trebuiau să se înscrie cu câțiva ani înainte, după tradiția inaugurată de prestigioasa școală Eton...

Viața mergea înainte...

Grupul Osborne, închis în închisoarea aurită a succesului lor, avea primele poziții în topurile albumelor sau al single-urilor stabilit de cele mai importante reviste de rock din lumea întreagă. Și pretențiosul canal MTV îi acorda un interes flatant și prezență permanentă în programele sale.

Intimitatea impusă membrilor grupului-muzicieni, dansatori recrutați de echipa lui Mantegna, actori și tehnicieni, nu putea să aplaneze controversele, să modeleze trăsăturile caracteriale, pulsiunile, să frâneze excesele, pasiunile. Tinerii care formau această colectivitate aveau, în general, o stare modestă. Banii care le intrau în buzunar le dădeau o stare euforică; ei prinseseră aripi. Nisipul de aur alunecă printre degetele lor. Să joace cărți, să-și cumpere ceasuri Rolex, cercei de platină, motociclete de mare cilindru, haine scumpe, droguri ușoare și puternice, să trimită bani familiei, să câștige importanță în ochii vecinilor, să-și vadă numele pe discuri, să le audă la televizor, să admire propria fotografie în vitrine, să fie numiți de critici, acestea depășesc fantasmele cele mai extravagante.

Cineva lansă zvonul că Chad voia să-i salarizeze. Aceasta fu revoluția. Salariul, chiar considerabil, le tăie visul. Artistului îi place să-și închipuie un viitor fabulos. Să-i priveze de această iluzie era asemănătoare unei morți spirituale.

Doar Chad și Dudley, după venirea sa în majoritatea legală, erau bogați. Roger cunoscuse sărăcia după escrocheria lui Dexter. Chad se găsise și el lichidat în timp ce sumele investite în salvare apoi în dezvoltarea grupului Osborne îi impuseseră sacrificii foarte mari. Glenn Northcote avea câteva milioane obținute în scurta lui carieră de golden-boy. Dar seropozivitatea sa îl aruncase într-o stare de depresie care îl împiedica să se bucure de banii săi, de viața sa limitată.

În schimb, Dudley era bogat, foarte bogat. Devenit stăpânul averii sale, obținuse dreptul de a cere unchiului său conturile tutelei sale. Numeroasele întreprinderi care formau patrimoniul său îl obligau să aibă o altă perspectivă decât cea a grupului Osborne. Dar studiind situația, ajunse la o concluzie seducătoare. De ce să nu alipească formațiunea propriei multinaționale. Să creeze, de exemplu, o Casă de Discuri? Să participe, grație

capitalului său, la dezvoltarea grupului Osborne, care, bine administratat aduce beneficii mari.

La început, propunerea sa nu trezi interesul lui Chad. Soluția Dudley l-ar fi privat de rolul lui preponderent din sânul grupului. În ciuda unor dificultăți trecătoare, viitorul se anunța luminos. Înainte de a achita impozitele restante și majorările, mai mult de patruzeci de milioane de dolari, ar fi trebuit să obțină credite importante. Dar intrările anunțau un flux neîntrerupt de bani.

Dudley se grăbi să adauge că nu dorea decât o participare proporțională cu aportul său de capital. El termină expunerea printr-un avertisment. Grupul Osborne ar trebui să se apere împotriva unei eventuale tentative oculte care ar putea să îl înghită. Cine ar dirja această tentativă? Amatorii nu lipsesc. Argumentul lui Dudley avea greutate. Chad acceptă să ducă discuții.

Chad asista la discuții cu o vagă tristețe. Independența atât de râvnită, pentru el și pentru grupul său, devenea un obiectiv irealizabil. Totuși contul său din bancă înregistra o curbă ascendentă. Compozițiile sale îi aduceau beneficii apreciabile: 100% versurile, 75% muzica. Prietenii săi care făceau cântecele primeau restul. Când era vorba de cântece semnate de alți compozitori, onorariile erau distribuite în părți egale. Zecile de milioane de discuri vândute produceau venituri bune pentru toți membrii grupului. Roger îi ajuta și încuraja pe camarazii săi să facă compoziții pentru a se afirma și a câștiga bani. Egalitatea și lipsa favorismelor excludea gelozia.

În schimb, spectacolele, repetițiile, sedințele de înregistrare, filmările, cereau eforturi extenuante. Dansatorii, fete și băieți, erau obișnuiți să se producă seară după seară. Profesionalismul asociat energiei, tinereții le permitea să echilibreze munca și să se prezinte întotdeauna în formă în fața publicului. În schimb, oboseala muzicienilor slăbea calitatea prestațiilor.

După un concert în Sao Paolo, Eric își exprimă nemulțumirea cu franchețea sa brutală:

– Un căcat de ansamblu! Ansamblu de cântăreți? Ansamblu de poponari! Uită versurile și fredonează pentru a le înlocui! Și muzicienii! Niște papă lapte care uită partiturile! La naiba! Din fericire bateria acoperă greșelile tuturor proștilor, care nu

ştiu decât să distrugă totul! Fără dansatoarele care îşi mişcă coapsele şi dansatorii care mişcă fundurile ca să excite pe hetero de contrabandă şi pe homo, grupul ar pieri! Adio angajamente, adio concerte, adio turnee, adio bani! Roger, ia grupul în mâini, altfel toţi vom fi pierduţi!

Camarazii lăsară capul jenaţi.

– Exagerezi!

– Eşti terminat! Ai comis abuzuri sexuale în noaptea trecută!

Băieţii înjurau pentru nimic. Cearta izbucnea în fiecare clipă. O nervozitate ciudată, inexplicabilă îi cuprinsese pe toţi. Muzicieni, dansatori, tehnicieni.

Câteva zile mai târziu, la Buenos Aires, Dennis reluă criticile lui Eric, dându-le o tentă mult mai personală:

– A bea, a face sex, a zbura este tot ce ştim să facem!... Apoi să sărim precum nişte gorile pe scenă, scârţâindu-ne instrumentele... la propriu sau la figurat... La Montevideo am fost uimit de câteva note false... nu trebuie să luăm spectatorii drept idioţi... apoi... apoi... sunt pe cale să devin paranoic... când merg prin oraş cu maşina, privesc în toate părţile, în căutarea unui criminal gata să pună o bombă...

– O grenadă, idiotule! Doar avionul lansează bombe!, exclamă Drew Perry, noul chitarist.

– Să ne calmăm! Să ne calmăm!, spusă Greg, basistul. Dennis are dreptate. Toate aceste măsuri ne fac nervoşi! Este aiurea!... Veniţi pe aici... nu intraţi pe acolo... evitaţi întâlnirile cu necunoscuţi... să nu aveţi droguri în camerele voastre... evitaţi fetele suspecte... atenţi la SIDA... sunt mai răi decât mama!...

Sam Tamblin, pianistul negru care face mereu complezenţe, izbucni în râs.

– După experienţa lui Bruce, câţiva dansatori din grupul nostru fac în pantaloni, în loc să împărtăşească tratamentul stupid...

– Aiurezi!, spuse Dudley, privindu-l pieziş. Ştiam că doar rapperii negri sunt homofobi şi rasişti! Şi tu nu eşti rapper, din câte ştiu...

– Nu sunt nici homofob, nici rasist. Abraham Lincoln, negru ca şi mine, este un încântător băiat-fată. Într-o zi, privindu-l,

era fardat pentru a intra în scenă, am fost tentat să uit de heterosexualitatea mea şi să risc de partea cealaltă a barierei...

– Eşti sărit!, îl apostrofă Dennis.

Roger ridică mâna conciliant.

– Pace, copii! Suntem cu toţii obosiţi! O mică vacanţă ne va face bine!

Turneul brazilian şi prelungirea sa în Argentina luară sfârşit. Roger trebuia să între în Statele Unite înainte de a se prezenta în faţa Tribunalului din Denver, Colorado. Rio de Janeiro îşi închidea porţile. Pentru a sărbători evenimentul, Mantegna organiză în apartamentul său o mică recepţie pntru grupul Osborne şi pentru echipa sa, artişti şi tehnicieni.

Ultima parte a filmului trebuia să se filmeze la Los Angeles şi New York, unde un spectacol uimitor era programat în Central Park. Mantegna decisese să tragă şi procesul din Denver, cu atât mai mult cu cât nu fusese prevăzut în scenariu. Dar el miza să folosească acest episod dramatic pentru acţiune. Va găsi un mijloc pentru a-l introduce în scenariu.

Deşi invitat la Mantegna, Mark Schwize nu venise.

– Nu este bolnav?, exclamă Eric. Ieri seară am golit împreună două sticle de tequila. De dimineaţă m-am trezit chinuit de o durere de cap de nesuportat... Înainte de a mă culca am vomitat tot pe burta Thalitei, această rusoaică adorabilă care ne urmează peste tot...

– Îmi imaginez scena!, spuse Bob afectat.

Red telefonă lui Mark. Nu răspunse nimeni. Camera lui Mark era goală. Hainele lui erau peste tot. El coborî la recepţie. Aici află că domnul Schweise ieşise în acea dimineaţă să facă jogging. Avea un trening bleu... Nu, nu a venit...

Nerăbdător, Red urcă la Mantegna şi spuse vestea.

După sinuciderea lui Stratmore, asasinatul lui Bruce şi atentatul de la Caracas, dispariţia lui Mark luase dimensiuni îngrijorătoare. Vor semnala cazul Poliţiei din Rio de Janeiro. Grupul Osborne era cunoscut în lume şi un incident de această natură risca să murdărească reputaţia oraşului. Municipalitatea voia să evite notorietatea Floridei, unde străinii fuseseră omorâţi în serie de necunoscuţi.

Petrecerea de la Mantegna rămase într-o ambianță tensionată. Toți membrii grupului se simțeau vizați în mod direct sau indirect. A doua zi avea loc ultima filmare la Rio şi poimâine toată lumea pleca cu avionul în Statele Unite.

Roger ciocni un pahar de şampanie cu Mantegna, în semn de mulțumire pentru ospitalitatea sa. El se pregătea să se retragă, când un servitor îi strecură discret un bilet împăturit în buzunarul hainei albe. Roger se făcu că nu văzuse manevra. Revenit în apartamentul său, el desfăcu biletul. Mesajul laconic îl neliniști. „Mâine, în jurul orelor optsprezece, vă aştept în Grădina Botanică. Mă veți găsi lângă fântâna cea mare. Trebuie să vă vorbesc urgent. Părăsiți hotelul fără să fiți escortat de gardele dumneavoastră de corp. Vă voi asigura securitatea. Lester Perkins.'

În acea noapte, Roger nu închise ochii. Angoasa îi strângea plexul solar. Biletul lui Perkins nu este un fals? Întâlnirile sale cu ofițerul de la CIA fuseseră asigurate prin intermediul lui Mark. Mark dispăruse, nu îi rămânea decât să accepte o întâlnire cu Perkins mereu înconjurat de mistere.

După-amiaza, la cinci şi jumătate, servitorul care îi strecurase biletul îl ajută să se strecoare pe o uşă laterală într-un lift rezervat personalului de serviciu. În garaj îl aştepta o limuzină cu geamuri fumurii. După o scurtă ezitare, el intră în maşina care porni, ieşi din garaj şi o luă pe o stradă care se prelungea cu un teren de golf. Şoferul păstra tăcerea.

Roger surâse. Dacă era vorba de o răpire, el îi scutise pe răpitori de treabă.

Limuzina opri în fața intrării Grădinii Botanice. Şoferul îi deschise portiera fără să vorbească. Roger răsuflă uşurat. Nemaitemându-se, el găsi uşor marea fântână şi pe ofițerul de la CIA aşezat pe o bancă. Se aşeză alături.

– Domnule Osborne, iertați-mi precauțiile pe care le-am folosit pentru a da de dumneavoastră. Dar trebuie să vă vorbesc. Vă voi explica mai întâi motivele dispariției lui Mark. Nu a fost nici răpit, nici ucis. Se află acum sub protecția autorităților Statelor Unite. Oamenii lui Jarvis Penrose, de care ştiți că există, au aflat de legăturile lui Mark cu CIA, de asemenea şi rolul său în

afacerea Stratmore. De acum înainte, Mark va trăi sub o altă identitate, trăsăturile feței lui au fost modificate în urma unei intervenții chirurgicale plastice.

Roger îl privi consternat.

– Mă expuneți, deci, acelorași riscuri invitându-mă la această întâlnire!

– Nu! Oamenii mei au asigurat în permanență protecția dumneavoastră. Dacă ar fi observat cel mai mic indiciu suspect, ar fi schimbat itinerariul.Toată lumea știe că vă place să ieșiți din când în când incognito. Șoferul ar fi oprit în fața unui magazin, v-ar fi recomandat să faceți câteva cumpărături, apoi v-ar fi condus la hotel. Mașina fusese închiriată pe numele dumneavoastră... Nu! Să nu vă fie frică! Sunteți acoperit!

– Sunt bucuros pentru Mark! Dar cum își va câștiga existența? Contabil, grădinar? Despărțit de teatru, rațiunea vieții sale, va muri asfixiat!... În sfârșit, ce așteptați de la mine?

– Să luați inițiativă! Sunteți singurul personaj destul de sus pus pentru a intra în contact cu Wilbur Stetson! Demascați-i jocul!

– Proiectul dumneavoastră nu este viabil! Din clanul Stetson, eu nu-l cunosc decât pe Chad, care îl detestă pe bunicul său...

– Nu trageți concluzii pripite! Știați că prietenul dumneavoastră Chad a avut două întrevederi cu Jarvis Penrose! Și asta destul de recent!

– Vă bateți joc de mine!, spuse Roger neîncrezător.

– Vă asigur că nu! Jocul din culise al lui Chad este explicabil! Într-un viitor apropiat va avea nevoie de ajutorul bătrânului Stetson pentru a susține grupul vostru. Situația lui financiară este confuză...

– Cred că nu sunteți la curent cu intervenția recentă a lui Dudley Richmond...

Un surâs ironic se desenă pe chipul lui Perkins.

– Această păsărică aterizată pe vârful unei corporații multinaționale este prinsă într-un angrenaj din care riscă să-și piardă penele. În curând va fi o afacere la consiliul de administrație reticentă, care va încerca să-l priveze de toate puterile sale. Mai întâi unchiul său care va face imposibilul pentru a-l priva de averea sa și de a-l împiedica să acceadă ca

preşedinte al consiliului... Veţi asista la un război de succesiune care abia începe. Nu trebuie să uităm membrii consiliului care sunt mai mult sau mai puţin la cheremul lui Wilbur Stetson. Prietenul dumneavoastră Chad nu trebuie să conteze pe ajutorul lui Dudley Richmond. Cel puţin pentru moment... Trebuie să înţelegeţi un mare şi trist adevăr. După căderea lui Harold Dexter, grupul vostru este controlat de Băncile care au înghiţit Imperiul său. Şi aceste Bănci sunt la rândul lor controlate de bătrânul Stetson. Da! Wilbur Stetson l-a ruinat pe Dexter şi a mascat sinuciderea sa. Băncile lui Wilbur Dexter controlează fondurile prietenului vostru Chad. Bunicul său ar putea să-l facă praf, să-l distrugă printr-un simplu bobârnac.

Perkins făcu o pauză. Privi cerul care se înroşea, anunţând apusul. Pe vârful munţilor curgea sângele. Ofiţerul de la CIA reluă coleric:

– Dar într-o zi Wilbur Stetson se va înfunda! Şi toţi complicii săi, toţi cei care au cunoscut activitatea sa şi au tăcut, îl vor urma talmeş-valmeş în prăpastia deschisă de justiţie! Dumneavoastră, de exemplu!... Nimeni nu ar putea crede că vă găsiţi în mijlocul ciclonului, fără a fi udat de picăturile de apă care se întorceau în jurul dumneavoastră! Grupul dumneavoastră şi numeroasele întreprinderi controlate de Wilbur Stetson, ascuns în spatele faţadei lor, afaceri care înşală legile din Statele Unite. Aţi putea pretinde că nu cunoaşteţi rolul grupului în acest imbroglio? Eu însuşi v-am dezvăluit realitatea. Apoi Mark! Vă ţinea la curent cu totul...

Râsul lui Roger sună fals.

– Altfel spus, sunt încolţit! Dacă nu lucrez pentru dumneavoastră, sunt complicele lui Wilbur Stetson!

– Este logic! Dar nu trebuie să vă faceţi griji! Ajutorul pe care îl veţi aduce CIA va pleda în favoarea dumneavoastră! Meritaţi recunoştinţa noastră şi mulţumirile Preşedintelui Statelor Unite... Misiunea dumneavoastră este simplă... Să-l răsturnaţi pe Chad! Să câştigaţi încrederea bătrânului Stetson şi să obţineţi dovada că a ordonat crimele executate de criminalii lui Jarvis Penrose.

– Doar atât!

– Stratmore, care era cu siguranţă mai puţin inteligent decât

dumneavoastră, a reuşit această mişcare. De ce nu aţi realiza dumneavoastră această performanţă?

– Stratmore era în vâltoarea evenimentelor!

-Sunteţi şi dumneavoastră! Ţin să vă informez că Loring, şeful gărzii dumneavoastră de corp, are mâinile curate. În plus, agenţii mei veghează asupra dumneavoastră.

Roger surâse.

– Deci nu risc să iau şuturi în fund, ca în epoca lui Capone?

– Este o procedură învechită! Aceste şuturi necesită timp! O supradoză este un mijloc mai expeditiv şi mai complicat!

– Ceea ce-mi spuneţi acum este încurajator, murmură Roger cu o nuanţă de ironie.

– În oricer caz, ne vom întâlni din nou. Servitorul care v-a transmis mesajul meu lucrează pentru mine. Vă stă la dispoziţie! Veţi avea şi un valet. Nimeni nu va găsi nimic suspect. Stratmore a lansat o legendă în jurul dumneavoastră. Vă place să colecţionaţi micuţii câini vagabonzi. Valetul despre care vă vorbesc este foarte tânăr. Nouăsprezece ani; prezenţa sa printre adolescenţii grupului dumneavoastră va trece neobservată. Este bine antrenat. Centură neagră la karate, este şi un trăgaci de elită. În caz de pericol, vă va apăra. Se numeşte Jared Ponton dublat de Vernon Conway. Ca şi dumneavoastră, este de viţă nobilă englezească. Bunicul său, pilot militar, a murit în cursul bombardamentelor aeriene deasupra Dresdei. Tatăl său a pierdut toată averea la La Vegas, apoi, pentru a simplifica lucrurile, şi-a tras un glonte în cap. Mama sa a murit în urma unei supradoze. Jared, un student strălucit la Harvard, nu mai are bani ca să-şi plătească taxele. Noi l-am luat sub aripa noastră. L-am găsit graţie unui coleg, fiul unui director al companiei noastre. Un recrut de care nu avem de ce să ne plângem. Face parte din lumea dumneavoastră. Jared şi Vernon vă vor transmite mesajele mele. Vă veţi înţelege bine.

Roger râse din nou.

– Deci aţi prevăzut totul! Cel mai mic detaliu!

– Este meseria noastră, domnule Osborne! Sunteţi mulţumit de Bob Essex?

– Foarte! Face parte din cercul prietenilor mei!

– O ultimă recomandare! Niciun cuvânt prietenilor

dumneavoastră despre ceea ce am discutat! Un agent al lui Penrose s-a strecurat în grupul dumneavoastră! Nu îi ştiu încă numele. Dar îl voi afla.

– Sunteţi sigur?

– Absolut!

– Dansator? Muzician?

– Nu aş şti să vă răspund! Un pic de răbdare!

– Am vreo şansă?

– Vom fi prezenţi la Denver!

– Mulţumesc! Cred că mă descurc... Complimentele mele lui Mark!...

Întrevederea luă sfârşit. La sugestia lui Leslie Perkins, făcu câteva cumpărături într-un mare magazin specializat în articole sport. El luă o planşă de surf şi toate accesoriile indispensabile. Surful, în California, printre roci, este un sport periculos... perspectivă fascinantă... să înfrunţi pericolele cu un fel de abandon sinucigaş... să fii ca Beach Boys... să trăieşti periculos... să te întorci şi să te reîntorci în jurul morţii, până îi dai ameţeli... să te prefaci că o atingi, dar în clipa următoare să retragi mâna... să priveşti moartea în ochi... orbite aparent goale... în realitate mult mai vii decât găurile negre... să nu te laşi aspirat de suflarea care te împinge spre prăpăstiile ei înghețate... să te joci cu moartea... voluptatea de a risca viaţa... să o joci ca pe un zar... să auzi neantul fără să te temi...

Denver, Colorado...

În faţa oglinzii din camera sa de hotel, Roger îşi înnoda cravata.

În ajun, în cursul mesei, Daykin, avocatul său, îi sugerase un costum trei piese, sobru, cravată în culori pale, atitudine calmă, faţa impasibilă. Să exprime respectul pentru Curte şi să păstreze în acelaşi timp serenitatea unui personaj care nu are nimic ce să-şi reproşeze. Forţele de poliţie vor proteja împrejurimile Tribunalului, căci autorităţile municipale se temeau de manifestări susceptibile care ar putea degenera. Liberalii, încă numeroşi, vor profita de ocazie protestele lor împotriva exceselor integriştilor. Conservatorii şi extremiştii de dreapta vor dori să demonstreze că ei sunt majoritari şi intransigenţi când este vorba de convingerile lor morale...

Două ore mai târziu, Roger era aşezat la o masă lungă, având lângă pe avocatul Daykin şi pe tânărul său asistent. Cu spatele întors către public, privea impasibil pe judecător, la fel pe asistentul procurorului districtului care trebuia să susţină acuzaţia şi pe membrii juriului. Procesul luase noi dimensiuni după moartea unuia dintre cei trei adolescenţi care fusese rănit în cursul disputei care avusese loc după concert. O gravă fractură craniană urmată de o comă profundă îi cauzaseră în final moartea.

Judecătorul, puse întrebarea sacră:

– Cum pledează clientul dumneavoastră, domnule Daykin? Trebuie să vă atrag atenţia că acum este vorba despre un proces criminal!

– Nevinovat, Înălţimea Voastră!, răspunse avocatul cu o voce clară.

Defilarea martorilor la bară îl lăsă pe Roger indiferent. Avea ciudata impresie că spiritul ieşit din corp zbura rece, insensibil, peste oamenii care transpirau în sală. Martorii acuzaţiei descriau evenimentele într-o manieră conform cu opiniile lor politice ultraconservatoare. Ei subliniau agresivitatea cântăreţului, versurile incendiare care excitaseră pasiunile şi provocaseră bătăile soldate cu moartea unui adolescent. Comentarii mai degrabă vagi, care aruncau faptele în ceaţă.

Daykin îi elimină:

– Înălţimea Voastră, martorii îşi exprimă părerile personale şi nu circumstanţe precise!

Membrii juriului şi publicul îşi aţintiseră privirile asupra lui Roger care îşi păstra calmul. Obişnuit cu zeci de mii de spectatori care îi absorbeau cuvintele şi îi urmăreau cerle mai mici gesturi, nu se despărţea de liniştea sa. Juriul era alcătuit din adulţi care dovedeau o ostilitate viscerală împotriva *rock'n roll*-ului şi împotriva vedetelor sale.

După audierea martorilor, Daykin ceru permisiunea să prezinte în faţa Curţii filmele care fuseseră trase în cursul acestui eveniment şi care constituiau documente în măsură să lămurească ceea ce s-a petrecut în acea seară.

Judecătorul îşi rotunji ochii de bufniţă şi clipi ca şi cum ar fi fost expus unei lumini orbitoare. El reflectă câteva clipe, apoi declară pe un ton dur:

– Permisiunea este acordată!

Tehnicienii aduseră un ecran, un aparat de proiecție și mai multe bobine. Luminile fură stinse, perdelele acoperiră ferestrele. Apoi, în fața sălii fremătătoare, se înlănțuiră scene care impuseră o anumită jenă printre integriștii prezenți în asistență: manifestările care avuseseră loc la aeroport și pe stadion și scurta introducere a lui Roger înainte de concert:

– Grupul nostru refuză să cânte fără chitaristul Glenn Northcote! Nicio lege nu interzice unui seropozitiv să își lucreze, să câștige demn existența. Cerem ca Glenn Northcote să fie autorizat să cânte alături de noi!

Daykin întrerupse proiectarea. Luminile se aprinseră.

– Cum ați putut vedea, clientul meu nu a pronunțat niciun singur cuvânt susceptibil de a fi interpretat ca o provocare. Cât despre refuzul grupului de a cânta, este vorba doar de o grevă. Din câte știu, greva nu este interzisă pe teritoriul Statelor Unite. Costul biletelor a fost restituit interesaților.

Avocatul făcu o scurtă pauză înainte de a da greutate cuvintelor sale, apoi reluă:

– Vă vom prezenta în continuare scenele care s-au petrecut la ieșirea de pe stadion. Țin să precizez că este vorba de fragmente dintr-o producție de lung metraj, realizată de John Mantegna și care va fi programată pe toate ecranele Statelor Unite și ale lumii civilizate. Scenele pe care le veți vedea sunt în mod strict autentice și au fost luate pe viu.

Proiectarea reîncepu.

Asistența văzu stupefiată o mulțime de tineri agitați, care strigau, protestau, împărțiți în două tabere. Ei se înjurau, injuriile curgeau... fuseseră și câteva îmbrânceli care nu au degenerat în bătăi cum pretindeau unele autorități. O singură ceartă violentă se produse. Obiectivul era un grup de tineri surescitați. Unul dintre ei urlă furios: "Nu o atinge pe prietena mea, poponarule!"... Unul dintre adversarii săi îl lovi după ceafă cu un obiect contondent... victima își duse mâna la cap, apoi căzu... un stop cadru arătă chipul său și al adversarului... Daykin făcu un semn și proiecția se sfârși.

– Eu depun acest document la dosar pentru a susține apărarea!

Partizanii celui de-al doilea Amendament se încruntară. După zgomotul făcut în jurul acestui proces, liberalii şi opinia publică neutră vor găsi argumente pentru a fi împotriva Extremei drepte.

Asistentul procurorului se ridică, îşi şterse fruntea udă de sudoare, apoi declară în şoaptă:

– După probele aduse de apărare, acuzaţia îţi retrage obiecţiile împotriva lui Roger Osborne!

Judecătorul pronunţă închiderea cazului.

Aplauzele şi fluierăturile se amestecară.

La ieşirea din Tribunal o sută de jurnalişti se împrăştiară în jurul lui Roger, neutralizându-i escorta. O mulţime de tineri invadau strada şi ovaţionau pe eroul său. Protestanţii, puţin ca număr, stăteau cu capul plecat. Pierderea era dureroasă.

Roger surâdea, arătându-şi bucuria. Jurnaliştii îl bombardau cu întrebări.

– *Rock'n roll*-ul a triumfat din nou!, spuse el cu convingere. Rock-ul este visul tinerilor iar visul nu va muri niciodată!

I se solicită părerea asupra cenzurii exercitate pe unele cântece.

– Cenzura este o armă pe care naziştii lui Hitler şi comuniştii lui Stalin o utilizau pentru a limita pe intelectualii care nu împărţeau ideologiile lor. Ardeau cărţile şi manuscrisele care nu le conveneau. Un mod pe care ultraconservatorii din Statele Unite vor să-l impună din nou. Am citit că integriştii lui Seymour, un orăşel din Indiana, au cerut interdicţia revistei Rolling Stones în biblioteca publică. Să râd de prostia omenească, să plâng pentru naivii manipulaţi de demagogi. Din fericire, la Seymour erau şi oameni luminaţi care au răpus exigenţele extremiştilor. Revenirea noilor nazişti în lume este lamentabilă.

Un jurnalist care purta un costum trei piese, cravată şi batistă asortate, ridică mâna.

– Domnule Osborne, aţi compus un cântec care a avut un succes mondial: *Extaz, moarte şi rock'n roll*. Titlul rezumă un program. Anumiţi critici vă reproşează tendinţa morbidă de a asocia moartea cu *rock'n roll*-ul. Nu consideraţi că tinerii foarte impresionaţi vor fi tentaţi să se sinucidă, încurajaţi de cântecul dumneavoastră?

– Mi s-au pus des întrebări privind acest subiect, pe care îl credeam epuizat. Eu nu am cântat niciodată frumusețea morții. Am susținut doar că între vis și moarte există o legătură certă. La rândul meu reproșez presei articolele și statisticile despre sinuciderea tinerilor, despre tineri criminali, violenți, depravați, drogați. Fără să vă dați seama, culpabilizați toți tinerii, buni sau răi. Considerați adolescenții de astăzi o generație pierdută, pentru că le place *rock'n roll*-ul, muzica diabolică, pentru că sunt din ce în ce mai conștienți de drepturile lor, de talentul lor, de rolul lor în lumea adulților de mâine. Politicienii ultranaționaliști, autoritariști îi detestă pe acești adolescenți care refuză controlul lor. Aceștia sunt pe cale să șteargă frontierele, să dezrădăcineze prejudecățile, concepțiile anacronice, să distrugă sistemele politice învechite. Au găsit un limbaj universal, concepții comune grație unei serii de factori care au consolidat solidaritatea lor. Cântece rock, moda grunge și hip-hop, jocuri electronice, calculatoare, baze de date și calculatoare cu circuit integrat, pe care majoritatea adulților le privesc aiuriți; fenomen natural marcat de o spontaneitate surprinzătoare. Adolescenții din Valparaiso și din Mexico City, din Seattle și din Helsinki, din București și din Saint-Petersburg, din Macao și din Kioto dispun de un vocabular internațional, axat pe engleza simplificată la minimum. Salsa, metall-rock, samba, blugi, McDonald's, hot-dog, rap, Maxintosh, Nike, Reebok, t-shirt, Sega, Nintendo, Lacoste, Lee, Levi's sunt noțiuni care nu au nevoie să fie definite. Axl Rose este mai cunoscut decât Papa și Harley-Davidson este mai interesant decât Himalaya. Sexul nu mai are niciun secret pentru ei și SIDA i-a familiarizat cu moartea. Au trebuit zeci de ani pentru constituirea unei Europe Unite, încă contestată de politicienii irealiști. *Rock'n roll*-ul a realizat fără probleme uniunea universală a adolescenților. În câteva țări dirijate de forme de guvernământ integristul muzica rock este interzisă. Într-o zi aceste dictaturi se vor nărui. Este axiomatic. Dar *rock'n roll*-ul va supraviețui. Tinerii care înoată limbi complicat, le vor arunca într-un fel de regionalism închis. Au nevoie de o limbă clară și simplă care să le permită să comunice de la un capăt la altul al lumii. Tinerii scriitori și poeți iau drept model versurile aeriene și proza elegantă

şi plină de prospeţime a lui Rimbaud. Revista FORTUNE a consacrat un studiu pentru super-marketurile făcute exclusiv pentru adolescenţi. În 1992 copiii americanii au cheltuit 6,6 miliarde de dolari pentru articolele video şi pentru biletele de cinema, aproape 3 miliarde de dolari pentru blugi şi mai mult de 3 miliarde de dolari pentru pantofii sport. În cursul anului 1993, 28 de milioane de copii, numiţi de asemenea adolescenţi au cheltuit 57 miliarde de dolari pentru a-şi satisface gusturile vestimentare, pentru computere, instalaţiile video şi audio. În douăzeci şi cinci de ţări, 200 de milioane de adolescenţi cumpără aceleaşi mărci precum americanii. O clientelă la fel de bogată era acum câţiva ani. Majoritatea cheltuie bani câştigaţi în mod cinstit... Domnilor, voi sfârşi aici declaraţia mea. Vreau să evit riscul unui nou proces. Ultraconservatorii statului Colorado sunt încă atotputernici! Vom reveni poate la Los Angeles! Pe curând!

Suplu, el se strecură în limuzină urmat de Daykin şi de Chad. În afara celor două gărzi de corp, Chad era singurul membru al grupului autorizat de avocat să asiste la proces. Prezenţa muzicienilor şi a dansatorilor, gălăgioşi şi agitaţi, ar fi indispus juriul, ceea ce Daykin voise să evite. Sosit la hotel, trioul îşi făcu bagajele. Avocatul luă primul avion către New York. A doua zi trebuia să pledeze pentru un client important. Roger avea oroare să petreacă încă o noapte la Denver.

– Roger, am două surprize pentru tine, spuse Chad făcând cu ochiul cu un aer comic. Una bună şi una rea.

– Începe cu cea rea!

– Următorul avion către Los Angeles a decolat acum o jumătate de oră. Acum surpriza cea bună. Ferrariul tău te aşteaptă în garajul hotelului. M-am gândit că după această îngrozitoare zi, o plimbare cu maşina îţi va face plăcere. Am pregătit şi un Mercedes pentru gărzile de corp. Mulţumit?

– Foarte! Chad, eşti un magician!

Ferrariul mergea spre sud, pe *23 Interstate*. Apusul soarelui împrăştia rubine pe vârfurile Munţilor Roşiatici. Chad propusese un itinerariu mai direct, spre est. Să petreacă seara la Aspen, cea mai frumoasă şi somptuoasă staţiune termală şi de sporturi de

iarnă americană, pe care actorii de la Hollywood o frecventau de obicei. Priveliştea este de o frumuseţe incomparabilă, subliniase el.

– Nu contest frumuseţile naturale din Colorado, dar trecerea mea în spatele barourilor nu a fost pentru mine o experienţă plăcută. De altfel, întotdeauna am fost atras de renumele şi parfumul bătrânesc *Route 66*!...

Este pentru prima oară în viaţa mea când îmi iau o vacanţă de câteva zile, fără să cer permisiunea nimănui.

– O escapadă la Los Angeles nu te tentează?, propuse Chad. Să joci norocul la ruletă?

– Din păcate, Mantegna mă aşteaptă la Los Angeles, pentru a termina filmul. La proces mi-a făcut un serviciu. Până când o să fiu la Hollywood el va filma secvenţele în care nu este necesară prezenţa mea.

Alegerea Autostrăzii 66 nu era doar de ordin estetic. Roger nu uitase avertismentul lui Perkins referitor la întâlnirea lui Chad cu Jarvis Penrose. Nu putea să conceapă trădarea lui Chad, presupusă de ofiţerul de la CIA. Conducând, el arunca din când în când câte o privire fugară către Chad, care părea absorbit de frumuseţea peisajului. Pe buze avea un surâs inocent. El deschisese geamul, Chad prefera aerul pur de munte în schimbul climatizării artificiale a maşinii şi vântul se juca cu părul său ondulat. El asculta cu o plăcere evidentă ultimul CD al grupului Osborne, pe care îl produsese el însuşi.

Deodată spuse cu entuziasm:

– Nu ai rival, Roger! Perfecţiunea făcută spontan! Sunt fericit de când lucrez cu tine! Mi-ai schimbat viaţa! Prietenii mei de la club sunt furioşi pentru că i-am abandonat. Să te urmez peste toate obstacolele a revenit pentru mine o voluptate, un fel de plenitudine. Înţeleg vraja pe care o exerciţi asupra tinerilor. Eu însumi sunt vrăjit...

– Mă flatezi, Chad!

– Te flatez?... Mă faci să râd! Vorbeşti ca şi cum ai vrea să demaşti adevărul... Realizezi miracole fără să ştii... Înainte de a părăsi Denverul am primit un telefon de la New York. Consilierul meu finaciar m-a informat că acest CD pe care tocmai îl ascultăm are nişte vânzări fără precedent... Warner

a asigurat Madonnei un venit anual de 60 milioane de dolari. Sony garanta lui Michael Jackson 50 milioane de dolari pe an. Nu cred că scandalul montat în jurul său ar putea influența difuzarea discurilor sale. Doar oamenii importanți sunt furnizorii calomniilor. Chad izbucni în râs. Mai întâi o veste bună. Ai deja la bancă un cont de douăzeci şi şapte de milioane de dolari.

– Visez sau ce?, exclamă Roger.

– Este doar adevărul! De anul viitor pot să-ți garantez un venit de 70 de milioane de dolari. Mai mult decât Madonna.

Roger râse la rândul său.

– Eşti un magician, Chad!

–Meritul tău face miracole, Roger! Grație vânzării fenomenale a discurilor tale, am evitat o mare criză financiară... Recent am făcut beneficii. Pun registrele la dispoziția ta.

– Am încredere!

– Să nu ai încredere în nimeni! Chiar şi prietenii trădează!

Roger remarcă prietenia pe care Doris o avea pentru Chad. O încredere pe care ea o acordase înainte exclusiv lui Red Diueleveult. Lusignan, bunicul său dinspre mamă, spunea că câinii sunt capabili să deosebească prietenii şi duşmanii de stăpânul lor. Ei i-ar fi plăcut să fie lăsată singură pe scaunul de lângă şofer, dar prezența lui Chad nu părea să o deranjeze. Îi lăsase destul loc lângă el, pntru a-i permite să se aşeze şi să privească priveliştea. Doris lătră bucuroasă o iepuroaică care trecu alergând strada.

– Are o întâlnire, dacă înfruntă aşa pericolul!, spuse Chad râzând. Îți aminteşti de legenda unui tânăr care traversa înnotând Hellespontul pentru a ajunge la destinația sufletului! El s-a înecat! O lecție bună pentru toți îndrăgostiții de toate felurile.

Roger avea grijă să nu depăşească viteza legală. Evita noi contacte cu poliția din Colorado. Avea şi un argument care îl făcea prudent. Ferrariul Testarosa pe care îl conducea dispunea de 78 de comenzi şi aparate de control; totul comparat cu un tablou de comandă al unui avion.

Mercedesul gărzilor de corp îl urmărea de aproape, facilitând o intervenție rapidă şi eficace în caz de agresiune.

Noaptea împrăştia nisip negru amestecat cu diamante pe

cerul calm. Pe autostradă, un şir de licurici se întrevedeau în obscuritate, brodând melodii vii... dansul pe foc sărută flăcările cu fruntea ta de scântei... buzele tale atrag stelele, ochii tăi înflăcărați cheamă... comunică cu magii şi aleargă peste nori... penele Ledei alunecă peste pielea ta, îți penetrează corpul, îți mângâie chipul, şi fac să-ți cânte sufletul... reflectează-te în ochii mei, lasă-ți buzele să alerge pe pieptul tău, abandonează-te... fiecare plăcere te apropie de univers şi smulge infinitului o scânteie de viață... o picătură de energie eternă închisă pentru o clipă într-un corp perisabil....

Cuvintele, perle sonore, veneau din infinit şi alunecau spre razele incandescente....

– Visezi, Roger! Visezi cu ochii deschişi!, spuse Chad râzând. Lasă-mă pe mine la volan!

– Să nu-ți fie frică! Spiritul meu îşi păstrează luciditatea... aş spune chiar că se ascuțește...

– Cred că ar trebui să facem un popas! Lui Doris îi este somn.... iar mie mi-e o foame de lup...

Chad se uită pe harta rutieră.

– Mai avem de parcurs încă o sută şaizeci de mile până la Albuqurque. Arzi de nerăbdare să mergi pe Autostrada 66, dar trebuie să-ți înfrânezi ardoarea. Cu stomacul plin, vom putea să vedem mai bine frumusețea peisajului nocturn...

Doris adormise, cu fața sprijinită de umărul lui Chad.

Roger opri Ferrrariul la prima benzinărie. În apropierea sa, un McDonald's împrăştia miresme apetisante. Fluturi de noapte zburau în jurul firmei cu neon roşu. Roger şi Chad invitară pe cele două gărzi de corp la masa lor. Ei mâncară hot-dog, chili cu carne, chips cu ciocolată, şi înghețată. Totul împrospătat cu bere. Roger se bucură de două pahare mari de Coca-Cola. El savura plăcerea de a se găsi incognito în mijlocul mulțimii.

Doris devoră acelaşi meniu, mai puțin berea. Apa îi ajungea. Apoi, doborâtă de somn, ea adormi la picioarele stăpânului său.

Chad o privi cu simpatie.

– Cred că prefera comoditatea oferită de bancheta din spate a Mercedesului decât Ferrariul! Să o încredințăm prietenilor noştri!

– Doris detestă să se despartă de mine, spuse Roger.

– Există o soluție!, propuse Chad. Să schimbăm mașina!

– Ideea ta nu e rea!, râse Roger.

– Bun!, exclamă Jim. Voi adora să conduc Ferrariul, această minunăție mecanică!

– Nu așa de repede! Să tragem la sorți!, protestă Rob. Să conduc un Testarosa este visul vieții mele.

El scoase o monedă de douăzeci de cenți. Norocul fu de partea lui.

Rob strigă de bucurie și se aruncă la volanul Ferrariului, alături de Jim, morocănos.

Roger, Chad și Doris se instalară în Mercedes. Cele două mașini reluară drumul cu o singură diferență. Mercedesul deschise turela. Doris se întinse pe bancheta din spate și adormi din nou.

– Deschid radioul?, se neliniști Chad. Zgomotul nu o deranjează?

– Din contră! Muzica o face să viseze. Doris mișcă încet capul și coada, ca și cum ar marca cadența. Față de mine, ea adoră clipurile la televizor. Le privește cu atenție mare. Când ceva nu îi place protestează...

– Protestează?

– Da! Mârâie...

Când programul o enervează, latră....

Chad porni radioul. Căutând o muzică pe gustul său, dădu peste un post care comenta procesul de la Denver și personalitatea lui Roger Osborne. " Apariția sa în fața Tribunalului a demonstrat încă o dată emoția transmisă de acest personaj care, în ciuda tinereții sale, a reușit să se impună printre celebritățile contemporane. Roger Osborne nu este ieșit dintr-un cuplu regal pentru a deveni un suveran prin drept de sânge. Nu trebuie să detroneze un rege, precum Richard al treilea. Idolii săi l-au proclamat rege. A devenit rege datorită talentului său..."

– Oprește!, strigă Roger. Jurnaliștii aceștia mă ridică în slăvi sau mă denigrează după criterii lipsite de logică. Calitățile mele pentru unii sunt defecte pentru alții...

Chad caută mai multe canale de radio, specializate în muzica rock. Pe majoritatea, prezentatorii expuneau opiniile lor despre

procesul din Denver. Dacă aprecierile favorabile erau majoritare, criticile negative nu lipseau: "În ciuda liberalismului său afişat cu ostentaţie, Roger Osborne este în realitate de stânga, un punk care devorează averile, atribuindu-le influenţe răufăcătoare. Admirator al bătrânilor Sex Pistols, le imită deseori excesele, totul transformând straiele în paiete. El susţine scandalurile, arătând inocenţa, virtutea ofensată. Atacă autoritarismul renăscut, în jurul puritanilor, a cenzurii renăscute, asociaţiilor de mame de familie, totul, uitând că această societate astfel descrisă de Roger Osborne nu se opune la difuzarea albumelor sale, care, doar în acest an, au avut o vânzare de 50 milioane de exemplare. Roger Osborne este un excelent compozitor, dar ar fi mai înţelept dacă şi-ar îndulci tonul criticilor, dacă şi-ar micşora nivelul asurzitor al decibelilor săi. Muzica sa, atitudinea sa de rebel, ateismul său, constituie exemple proaste pentru tinerii care ascultă cântecele sale. Să sperăm că procesul din Denver îl va face mai rezonabil, mai modest, conformându-se nevoilor societăţii noastre."

– Schimbă canalul!, insistă Roger. Laudele şi criticile mă fac indiferent în aceeaşi măsură.

Chad schimbă la cel de-al treilea canal care prezenta ultimele zvonuri care dezmembrau grupul Osborne: "...surse demne de încredere atribuie plecarea lui Mark Schweise unui conflict cu Roger Osborne. Acesta pare să fie sub influenţa crescândă a lui Chad Stetson, noul ghid financiar al grupului. Sinuciderea lui John Mantegna nu este ciudată faţă de tensiunile din formaţie după scandalul Harold Drexter...."

Roger făcu o grimasă. Cunoştea adevărul, cel puţin o parte din adevăr, mult mai complicat decât varianta fantezistă prezentată de comentator.

Chad găsi în sfârşit un canal care difuza cântecul *Talk dirty to me* al grupului Poison. Apoi prezentatorul anunţă Generaţia teroristă, hit al Maniac Street Preachers, care au lansat noua modă. "A expune în public pieptul sau braţele şiroind de sânge. Chitaristul Richey James preferă să facă această operaţie în faţa fanilor săi care urlă de bucurie, pe ritmul de *rock'n roll*. Autenticii moştenitori ai lui Sex Pistols ridică steagul curentului punk şi aduc un succes remarcabil..."

Muzica era dură, nervoasă, agresivă. Pe acest fond sonor, prezentatorul continuă:

"La fel ca englezii, *The maniac street preachers* manifestă opinii anti-monarhice. Pentru ei regii sunt «imitații demi-gods» și «Kmerii roșii imperiali»"...

Roger izbucni în râs.

"Să îți arăți organele genitale pe scenă nu mai este la modă. Să-ți verși sângele este la modă. Alături de noile grupuri, Osbornii sunt relicvele unui trecut revolut..."

– Totuși tu ești mai tânăr decât toți acei oameni!

– Vârsta mentală contează! Am senzația că îmbătrânesc înainte de vreme....

Roger păstra aceeași viteză de croazieră. Mașinile, camioanele, tirurile îl depășeau.

Deodată detonații repetate se auziră în spatele lor. În retrovizor Roger văzu un Chevrolet de culoare închisă, din care se trăgea cu arme automatice spre Ferrari, care făcu o curbă ca și cum șoferul pierduse controlul volanului. Lovi bariera de protecție, scoase scântei și apoi se rostogoli...

– Se trage asupra oamenilor noștri!, urlă Roger.

Chad întorsese deja capul. Cei doi asistară la un spectacol halucinant. Un uriaș camion-cisternă care urmărea de aproape Ferrariul frână, fără să reușească să evite coliziunea. Camionul târî micuța mașină sport pe câțiva kilometri, apoi explodă. O explozie umplu autostrada cu erupție vulcanică. Câteva mașini mici intrară cu viteză în marea de flăcări.

Chevroletul depășise deja Mercedesul și, cu farurile stinse, se pierdu în noapte. Chad notă în minte numărul de înmatriculare, care era cu siguranță fals pentru a împiedica vreo identificare.

Roger opri mașina și, urmat de Chad, se apropie de locul sinistrului atât cât permitea căldura insuportabilă a incendiului. Ofițerul de la CIA îl avertizase deja. Interesul lui Penrose se abătuse asupra celor două gărzi de corp. Roger era convins de această dată că propria persoană era vizată. Criminalii atacaseră Frerrariul, care în mod normal ar fi trebuit să servească lui și lui Chad. Dar câteva puncte confuze îi încîdeau concluzia. După informațiile furnizate de Perkins, Chad ar fi întâlnit în secret pe Jarvis Penrose. Totuși Chad părea surprins și consternat de

acest atentat. Două ipoteze ar putea fi luate în calcul. Prima, Chad fusese înşelat de Penrose. A doua, atentatul ar fi fost pus la cale de criminali plătiţi în serviciul unei a treia persoane.

Un număr mare de curioşi se strânse. Mai întâi pasagerii maşinilor încă intacte blocate de incendiu.

Roger se uită în mod automat în jurul lui. Un semnal rutier anunţa intrarea într-o localitate relativ mică: Aquilar...

– Să plecăm!, propuse Chad. Nu este exclus ca alţi criminali să fie amestecaţi cu această mulţime de curioşi. Vom semnala atentatul la poliţia din Albuquerque. New Mexico va fi mai sănătos pentru noi decât Colorado.

– Ancheta va fi dusă de autorităţile din Denver, obiectă Roger.

– Perferct! La proces vom fi citaţi ca martori. Între timp, furtuna se va calma puţin...

Când Mercedesul traversă limita de sud a statului Colorado, cei doi adolescenţi respirară uşuraţi. Doris dormea. Din când în când ea scheuna încet. Chad o privea peste umăr.

– Îţi dai seama? Ea este cea care ne-a salvat viaţa!

Norii se jucau de-a v-aţi ascunselea cu luna. Maşinile, stele trecătoare, treceau în dublu sens.

Entuziasmul lui Roger pentru Autostrada 66 dispăruse. Avea senzaţia că este un cerb urmărit de vânători apăruţi din întuneric, care împuşcau apoi dispăreau fără urmă... A distinge prietenii de duşmani devenea o enigmă de nedezlegat... Prieteni... avea prieteni?.... Era un singuratic... ca Jim Morrison...Toată viaţa sa Jim Morrison fusese un solitar... în faţa unei mulţimi de fani, el era singur.... Nu! Nu era singur... geniul său era cu el... După moartea sa, osemintele sale găsiseră liniştea într-un cimitir parizian... Dar celebritatea, chiar şi post-mortem, deranjează pe mediocri... proprietarii mormintelor şi ai cavourilor învecinate ceruseră ca osemintele lui Jim Morrison să fie expulzate din acel cimitir, pentru că procesiunea neîntreruptă a fanilor săi care aduceau omagiile lor la mormânt deranja liniştea morţilor îngropaţi în apropierea sa... Roger fusese atât de şocat de această informaţie, încât se îndoise de autenticitatea sa... dar revista Rolling Stones care o publicase confirmase veridicitatea... omenirea va păstra pentru

totdeauna admirația sa pentru geniul acestui cântăreț poet... și o tristă părere pentru nimicnicia anumitor oameni... Mozart a fost înhumat într-un cimitir rezervat indigenilor, în timp ce bogații săi contemporani dormeau la adăpostul mausoleelor de marmură, somptuozitate care nu i-a salvat de anonimat...

A doua zi de dimineață ofițerii de poliție al Departamentului din Albuquerque crezură că au de-a face cu o fantomă, pentru că Roger și Chad se prezentară înainte de a face mărturie despre circumstanțele atentatului din care au scăpat. Televiziunea și radioul difuzaseră deja vestea morții cântărețului de la grupul Osborne. Două corpuri arse găsite într-un grav accident rutier, într-un Ferrari transformat într-o grămadă de fiare pe jumătate carbonizate. Doar un număr de înmatriculare aproape ilizibil permisese anchetatorilor să constate că era vorba de mașina lui Roger Osborne. Accidentul provocat de ciocnirea dintre Ferrari și un camion-cisternă încărcat cu benzină, soldat cu 15 morți, 35 de răniți, dintre care 7 în stare gravă, și 22 de mașini distruse.

Declarația lui Roger și a lui Chad lumina cazul și demonstra că agresorii circulau în libertate. FBI-ul intră în joc, căci afacerea lua proporții care depășeau cadrul statului. Înaintea lui Roger și a lui Chad, nimeni nu sesizase atentatul. Ținând cont de atentatul din Caracas, ofițerul de la FBI se oferi să le asigure o gardă de la poliție.

– Vă mulțumesc prentru atenția dumneavoastră! În această dimineață am telefonat la Los Angeles. Gărzile mele de corp vor ajunge în cursul zilei pentru a se ocupa de securitatea mea.

– Nu veți fi chemați să identificați cadavrele. Sunt arse în întregime, de nerecunoscut. Este datoria brigăzii medico-legale să găsească indiciile. O întrebare, domnule Osborne! Aveți dușmani?

– Puși să mă omoare?... Din câte știu eu, nu... La Caracas presupun că era vorba de un atentat terorist. S-au înșelat.

– Nu v-ați gândit niciodată la criminali plătiți? ...

– Puși de cine?...

Ar putea să spună de Lester Perkins, de John Stratmore, de Mark Schweise...de Jarvis Penrose

– Nu știu...

Ofițerul se întoarse către Chad.

– Şi dumneavoastră, domnule Stetson? Aveți dușmani?

– Nu de acest nivel!

– Domnule Osborne, dacă vom avea nevoie de dumneavoastră, unde am putea să vă contactăm?

– La Los Angeles! Imediat ce or să sosească oamenii mei, voi părăsi Albuquerque, în ciuda dorinței mele de a prelungi sejurul în orașul acesta frumos! Obligațiile profesionale înainte de toate!

Ofițerul îi dădu cartea sa de vizită.

– Iată, numele meu este Lemon! Este de ajuns să mă sunați la acest număr la orice oră din zi sau din noapte! Sunt însărcinat să mă ocup de voi şi de protecția voastră!

Roger surâse.

– Mă aflu deci sub supravegherea poliției!

– Supraveghere amicală, domnule Osborne! Se pare că în jurul dumneavoastră se întâmplă lucruri ciudate!

Liam Loring, însoțit de patru dintre oamenii săi, sosi cu avionul la ora 13 fix. Îşi exprimă bucuria de a-l regăsi pe Roger în viață. Nu era expansiv, capabil să-şi manifeste zgomotos bucuria, dar Roger descifră adevăratele sale sentimente.

– La Los Angeles toată lumea era oripilată, povesti Loring. Vestea morții voastre a fost anunțată pe toate canalele de televiziune. În mijlocul grupului era haos. Colegii dumneavoastră, muzicienii, erau distruşi. Dansatorii se temeau de o lungă perioadă de şomaj. Sosia dumneavoastră, Bob Essex, plângea, spunând că o parte din el murise. John Mantegna îşi smulgea părul pentru că filmul său atât de bine început era compromis. Domnişoara Tracy a spus, printre suspine, unei jurnaliste, că trebuia să vă căsătoriți după întoarcerea dumneavoastră la Los Angeles. Fanii dumneavoastră erau înnebuniți. Toate discurile, toate albumele, toate casetele video încă în magazine au fost cumpărate. Grupul era decapitat. Dezmințirea morții dumneavoastră a creat un mare entuziasm. Cred că astăzi popularitatea dumneavoastră a atins un nivel egal cu Beatles în epoca lor de glorie.

În fața hotelului în care Roger îşi petrecuse noaptea,

câteva mii de tineri se împrăştiaseră pe străzi, aplaudând şi scandându-i numele.

Trebuia să între în Los Angeles cu acelaşi avion care-l adusese pe Loring şi pe echipa sa la Albuquerque. Cu o jumătate de oră înainte de zbor, garda de corp O'Connor făcu o inspecţie de rutină şi descoperi stupefiat în cală un aparat infernal care trebuia să explodeze imediat ce avionul ar fi atins o mie de metri. Doar un salariat de la aeroport ar fi putut pune acest aparat. Aşteptând o anchetă care, probabil, nu va duce la nimic, Loring decise să organizeze întoarcerea la Los Angeles pe calea terestră.

Fără să anunţe, el închirie o maşină. Alese un BMW şi un Mercedes pentru el şi pentru oamenii săi, şi un Cadillac pentru Roger şi pentru Chad. Ar fi preferat trei maşini identice, mai comune, care ar fi trecut neobservate, dar toate mărcile americane care ar fi îndeplinit aceste condiţii erau deja reţinute.

Cadillacul trebuia să fie condus de Liam O'Flaherty, o gardă de corp capabilă să manevreze o limuzină pe două roţi, lucru irealizabil pentru necunoscători. Înainte să fie angajat de Loring, O'Flaherty fusese pilot de Formula 1 , dar, spirit independent, excentric, susceptibil, se certase cu toţi. Când constată că nimeni nu îl mai vrea, fu recrutat de Loring, care căuta de mult timp pe cineva aşa. Liam era tânăr, în floarea vârstei, mare amator de farse, de plăceri şi de băuturi dulci; nu se atingea niciodată de alcool.

Înainte de a părăsi Albuquerque, Loring dăduse dispoziţii strategice. Limuzina blindată a lui Roger şi trei maşini încărcate cu gărzi de corp vor pleca imediat din Los Angeles şi se vor întâlni la Williams sau, dacă est posibil, la Flagstaff. Loring luase toate precauţiile, pentru că asasinii care operaseră la Aquilar circulau liberi. Bob Essex insistase să vină să-l întâmpine pe Roger, pentru a împrăştia confuzia printre eventualii agresori.

Loring pregătise cu minuţiozitate această expediţie. Nu voia să fie luat prin surprindere. Adoptase chiar ideea lui Roger de a alege bătrâna Autostradă 66 acolo unde ea era încă practicabilă. Să umpli de mister pe duşman, să-l derutezi.

Loring avea experiență. Mireasma de pudră îl încânta. După ce consumaseră prima mișcare, criminalii vor reveni mai inventivi. Este logic.

– Autostrada 66 nu este parcursă în zilele noastre decât de rari autohtoni și de turiști căutători de poezie, spuse Loring. Mașinile circulă lent, precum broaștele țestoase pe care le întâlnim adesea. Când eram tânăr și amator de romantism, am parcurs aceste meleaguri pe motocicletă. Căutam războinici Navajo și emoțiile evocate de filmele care glorificau Far West-ul eroic și luptele pionierilor și ale cowboy-lor împotriva indienilor însetați de sânge. Am constatat cu acea ocazie că trecutul era mort. Indienii "sângeroși" vindeau suveniruri turiștilor, cowboy-ii cântau mai mult sau mai puțin fals muzică country și pionierii traficau cu un aer resemnat capotele mașinilor ruginite, decorații de stradă, portiere, retrovizoare cu oglinzile decolorate.

Loring nu era hotărât să aibă reminiscențe. Voia să șteargă temerile lui Roger și Chad după agresiunea trăită în ajun. Nu reușea să înțeleagă concepțiile lui Roger în privința morții, impasibilitatea sa. Fără a minimaliza măreția Doamnei Negre, Roger o accepta cu indiferență, o înfrunta fără frică. Loring bănuise întotdeauna că era vorba de o mască pusă să impresioneze. Pentru Chad moartea era un dușman pe care trebuia să-l înfrunte, în care nu avea încredere...

Mica coloană de mașini porni. Loring și de Tony Brancovics, trăgător de elită și centură neagră la karate, formau echipajul Mercedesului care deschidea convoiul. Cadillacul îl urmări îndeaproape. BMW-ul era ariergarda. Mel Dassler, un tip solid, vechi boxeur la categoria grea, capabil să trântească, cu pumnul gol, șase adversari deodată, mânuia volanul. Alături de el, Clint Palmer, subțire, făcea adesea manevre fără să atragă atenția. Se pierdea în mulțime ca un cameleon prins de verdeața unui arbore. Își începuse cariera în calitate de detectiv, dar a trebuit să o abandoneze în urma unei afaceri necurate care nu îi adusese totuși urmări judiciare. Loring îl recrutase pentru capacitățile sale de detectiv. Și nu avusese de ce să regrete.

După ultimul său meci de box, Dasler se angajase ca

"vânător" într-un bar mai degrabă rău famat. Din cauza marelui său zel, trei clienți recalcitranți au trebuit să fie spitalizați. Concediat, aventura se repetase în mai multe discoteci, având același rezultat. Printr-un noroc chior, Loring asistase la una dintre aceste bătăi. Cum îi știa reputația de boxeur, îl angajase în poliția privată...

Autostrada 66, plecând de la Albuquerque spre est, îl dezamăgi pe Roger care își imaginase un peisaj exotic, plin de culoare și de viață. El regăsi asfalt, destul de rău întreținut, care curgea în linie dreaptă de-a lungul unei suprafețe plate, de un verde ars de soare și de vânt. El făcea trei legături cu o autostradă cu mai multe căi și o cale ferată parcursă de trenuri de marfă, șerpi metalici de o lungime mare, două sute de vagoane trase de patru măgăoaie asemănătoare. Pe autostradă circulau în dublu sens mașini, camioane-cisternă, motociclete, tractoare remorcă. Autostrada 66 se deosebea prin prezența cimitirelor de mașini ruginite, victimele accidentelor intervenite într-o vreme în care circulația mare provoca accidente în serie. Motele, restaurante, benzinării abandonate, își arătau ruinele.

Oamenii care trăiau pe Autostrada 66, auzeau deseori în jurul miezului nopții zgomotul asurzitor al mașinilor care ieșeau din cimitir și porneau, claxonând. Vacarmul dura în jur de un minut, apoi liniștea se instala din nou, plină de amintiri.

Peisajul monoton de la început câștigă prin pitoresc. Înălțimile împădurite se arătau. Dar Roger era mai puțin atent la spectacolul naturii, căci altfel de preocupații îl măcinau.

Mângâind capul lui Doris, care-și rezema capul pe genunchii lui, murmură pe un ton neutru:

– Chad, tu te-ai întâlnit recent cu Jarvis Penrose!

Nu era o întrebare, ci constatarea unui fapt împlinit.

Chad îl privi mai mult intrigat decât surprins.

– Ce știi tu de Jarvis Penrose? Puține persoane îi cunosc numele.

– Cele mai mari secrete sfârșesc prin a scoate la lumină adevărul!

– Jarvis Penrose trăiește sub acoperirea unui mister

bine păstrat. Acest om, practic invizibil, are dosare pline de documente compromițătoare care ar putea să distrugă reputații aparent curate. Politicieni, oameni de afaceri, industriași, oameni ai bisericii, militari de înalt rang... fraude, corupție, spălare de narco-dolari, evaziuni fiscale, scandaluri de natură sexuală... și altele... mizeria umană nu are limite... O singură persoană are asupra lui autoritatea totală. Bunicul meu... Penrose nu are un domiciliu cunoscut... Nu știm unde lucrează... Să știm că există implică deja un mare pericol... Pot să te asigur că nu figurezi pe lista neagră a lui Penrose. Cel puțin la ora actuală...

Roger îi repetă întrebarea lui Chad:

– Da? Ce știi?

– M-a contactat, acum câteva zile... Bunicul meu vrea să mă readucă la sânul său. Să ajungă la un fel de compromis. Am rupt relațiile cu el după moartea părinților mei. Se îndoiește de temperamentul meu, de teribilismul meu. Dar este conștient că sunt singura lui rudă în afara tinerei și frumoasei sale soții. Voia să instituie cu drepturi legale universale, dar circumstanțele au intervenit între ei. Motivul îmi este necunoscut. Este încă un secret bine păstrat. Dar îmi imaginez despre ce este vorba... Penrose nu ți-a fost niciodată prieten... Execută ordine. Dar roata s-a întors. Îmi ești prieten... deci de neatins... Căci eu sunt ultimul și singurul moștenitor al imperiului Stetson...

Chad făcu o pauză, aruncă o privire spre o benzinărie abandonată, apoi reluă:

– Nu! Atentatul de la Aquilar nu este opera lui Penrose!

– De ce să nu presupunem că și-a schimbat jocul... că a vrut de asemenea pielea ta...

– Ipoteza nu este exclusă... dar puțin probabil...

– Atunci cine putea să ne vrea?

– Triada... sau dezidenți mafioți.... Jushi Nakamura nu a renunțat la ideea să-ți preia grupul. S-a retras din joc înainte de căderera lui Harold Dexter. Penrose nu voia să fie implicat în afacerea sa... Un lucru este clar! Când m-am apropiat de tine, s-au destrămat socotelile... Bunicul meu s-a găsit de asemenea pe baricade... Miliardarii se plătesc din echipele de

fotbal internațional... Acum este moda grupurilor rock... cu cât sunt mai importante, cu atât sunt mai căutate... De când am obținut fără probleme direcția financiară grupului tău, toți candidații învinși așteaptă revanșa...

Chad deschise barul și scoase două doze de Coca-Cola.

– Roger, pot să te asigur... când ți-am oferit sprijinul meu financiar, am făcut-o din pură prietenie. Nu am avut niciodată intenția să profit de dezamăgirea ta încât să pun mâna pe grupul tău...

Roger îl bătu prietenos pe genunchi.

– Întotdeauna am avut încredere în tine, Chad!

– Incidentul Penrose este închis?

– Absolut!

Vârfurile Munților San Mateo erau cuprinse de nori.

– Va ploua!, spuse Chad. Dar pentru noi, cerul se va însenina...

Roger nu împărtăși optimismul său. Erau amândoi victimele unui joc care îi depășea. Dar în ceea ce îl privea, nu avea intenția să uite.

Vocea lui Loring răsună în telefon:

– Liam, Mel fiți atenți! O broască țestoasă traversează strada!

Mercedesul ocoli la stânga, urmat de Cadillac și de BMW care executară aceeași manevră, cu talent de balet. Din fericire, circulația redusă pe Autostrada 66 permitea asemenea manevre fără niciun pericol. În timp ce Cadillacul trecu în apropierea sa, broasca țestoasă continuă nestingherită plimbarea sa.

Dintr-o dată, un elicopter apăru în zbor deasupra mașinilor, făcu un ocol larg, apoi se îndreptă spre est.

– Domnule Loring, credeți că este vorba de o misiune de recunoaștre?, întrebă Roger la telefon.

– Nu cred! Dacă ar fi avut intenții agresive, ar fi putut lansa grenade sau să ne zăpăcească cu focul mitralierei. Dar aceasta se întâmplă decât în filmele de aventură. Deși nimic nu este imposibil... Totuși mă tem mai puțin de un atac în forță, decât de un criminal ascuns pe un acoperiș sau în spatele unei ferestre întredeschise, care trage cu o armă dotată cu

o lunetă şi nu raterază aproape niciodată ţinta... Dar să nu ne scufundăm! După o mişcare ratată, specialiştii în materie nu atacă ca orbii. Îşi pregătesc noua acţiune cu minuţiozitate care, în mod practic exclude eşecul.

Convoiul se opri la Gallup pentru a face plinul cu benzină. În timpul operaţiunii, Loring şi oamenii săi ieşiseră din maşinile lor şi supravegheau împrejurimile. Tony Brancovics şi Liam ţineau sub observaţie maşinile care se intersectau pe autostradă.

Deodată scoaseră pistoalele şi traseră asupra unui mare Plymouth în trecere, care făcu o curbă, lovi două cabine telefonice şi termină cursa nebună ciocnindu-se de zidul unui edificiu în construcţie şi explodă. Totul se petrecu atât de repede că Chad şi Roger abia avură timp să-şi revină în fire.

Liam le explică cu un surâs jucăuş pe faţă:

– Un individ care se găsea în această maşină fixase un proiectil asupra noastră. Dacă ar fi reuşit, toată benzinăria şi noi cu ea am fi sărit în aer. Gallup ar fi avut un foc de artificii memorabil.

Loring se strâmbă şi declară pe un ton plictisit:

– Vom pierde ceva timp, căci poliţia va veni să ancheteze. Trebuie să îi aşteptăm şi să le spunem ceea ce s-a întâmplat.

– Nu vor fi probleme, adăugă Tony. Poliţiştii vor găsi resturile proiectilului în rămăşiţele maşinii.

– După atentatul de la Aquilar, o nouă tentativă va face mult zgomot!, aprecie Loring. Puţină publicitate foarte binevenită pentru dumneavoastră, domnule Osborne! Un eveniment dezagreabil care se întoarce în sfârşit în favoarea dumneavoastră!

– Nu aş fi conceput vreodată să trag avantaje din moartea prietenilor mei, spuse Roger.

– Scuzaţi-mă!, spuse Loring.

După aceste evenimente, poliţia sosi cu sirenele pornite la faţa locului. Ambulanţele îşi făcură apariţia. O mulţime de curioşi se îngrămădi în jurul benzinăriei. Actorii şi martorii acestui atentat fură invitaţi la postul de poliţie pentru a da declaraţie.

Un adolescent îl recunoscu pe Roger. În micile oraşe de

provincie senzațiile puternice sunt rare. Îi trebui ceva timp pentru a face cunoscută vestea. Manifestația publică deveni atât de stresantă, încât Roger se bucură atunci când găsi un refugiu pe un scaun la poliția locală.

Anchetatorii priviră cu un aer suspicios pe acest cântăreț celebru venit de cealaltă parte a oceanului, care atrăgea agresiunile violente cu o putere uimitoare. El aducea prea mulți morți și prea multe conflicte ca să nu fie bănuitor. Îl considerau nevinovat, cel puțin până la proba contrarie. Dar exemplul lui Dean Martin era încă viu în amintirea oamenilor. Se întrebau dacă exista vreo legătură între Roger Osborne și agresorii săi, încă acoperiți de un mister de rău augur.

Târziu în noapte, formalitățile polițiștilor luară sfârșit. Ofițerii FBI-ului ajunseră cu avionul la Albuquerque, de la Denver și chiar de la Washington. Treaba lua prea mare amploare. Agenții de la DEA și de la CIA intrară în acțiune. Toată lumea, mass-media, intraseră în priză.

Chiar la miezul nopții, Roger și camarazii săi părăsiră Gallup. În timp ce convoiul traversă granițele New Mexico și porni spre deșertul Arizona, o furtună se abătu asupra lor. Rafalele de ploaie și de vânt suflau nebunește, sfărâmând picăturile grele, înnebunite, de geamurile celor trei mașini. Tunetele loveau cu șerpii lor de foc răsuciți pământul nisipos. Fulgerele care luminau peste tot aruncau o lumină ștearsă, fantomatică peste solitudinea dezolantă. Natura înnebunită arăta oamenilor străbătuți de frică puterea sa dezlănțuită.

Cele trei mașini pierdute în imensitatea umplută de mânie se vedeau altfel. Ștergătoarele reușeau cu greu să facă ceva vizibil printre perdeaua de apă.

– Sfârșitul lumii va oferi același spectacol, cu o mică diferență, spuse Roger. O ploaie de foc va cădea deasupra lumii, a oamenilor care au pierdut toate calitățile, pentru a deveni automate, umanoizi împinși de cele mai rele excese.

Speriată, Doris sări pe el. Dar furtuna o acoperea, ploaia se opri, tunetele și fulgerele se îndreptară către sud, sărutând orizontul. Norii se șterseră și stelele își reluară imobilitatea.

La Flagstaff, micuțul convoi fu primit cu strictul necesar sosit de la Los Angeles, prin asta înțelegându-se limuzina

blindată a lui Roger. Un motel confortabil, dar nu de lux, care nu risca să atragă atenția jurnaliștilor, deja intrați în campanie, adăposti toți călătorii pentru restul nopții. Roger fu înscris în registru cu un nume de împrumut, precauție pe care o judecă superficială în mijlocul acestei desfășurări de forțe... Loring dispunea acum de șase mașini și de douăsprezece gărzi de corp. Roger nu putea să se elibereze de suspiciunea că era vorba de o manipulare perfect organizată. După emoțiile puternice avute în cursul ultimelor patruzeci și opt de ore, coșmarurile îi neliniștiră somnul. Se trezi târziu dimineața. Își făcu un duș care îl puse în formă, apoi se duse la un restaurant rutier apropiat motelului, servi un mic dejun american, bogat în calorii, servit de o tânără fată grațioasă, îmbrăcată în verde. Localul, frecventat de studenții zgomotoși ai Universității învecinate evoca ambianța filmelor adolescentine ale anilor '60. Ochelarii fumurii și șapca trasă pe frunte asigurau anonimatul lui Roger, care-și ascundea prost indispunerea.

Chad primi un telefon care îl lăsă perplex. El dădu un răspuns afirmativ.

– Ceva nu e în regulă?, întrebă Roger.

– Secretarul particular al bunicului meu mă roagă să mă întâlnesc cu el într-un bar din Seligman, localitate minusculă situată pe Autostrada 66...

– Traseul pe care l-am ales de la plecarea mea din Albuquerque, adăugă Roger pe un ton important.

– Exact!

– Ca și cum din întâmplare!

– Da! Din întâmplare!

– Și tu ai acceptat!, constată Roger.

– Normal! Relațiile noastre s-au ameliorat...

Ei urcară în mașini și cortegiul o luă din loc. Doar ce părăsiseră Flagstaff, că Roger primi și el un telefon. După complezențe, John Mantegna îl informă de o schimbare de program.

– În loc să turnăm episodul pe yacht în largul Los Angelesului, ne vom deplasa la San Diego. Scenaristul cere o atmosferă mai sportivă. San Diego ar oferi condiții propice...

Ai putea să te odihnești până mâine dimineață... Am urmărit secvențele filmate la Denver. Procesul și manifestările fanilor tăi au folosit pentru momente demne de a figura într-o antologie. Felicitările mele! În această seară vom ciocni un pahar de șampanie!

Câteva minute mai târziu, Roger auzea vocea lui Bob, sosia lui, care se smiorcăia ca un copil:

– Am vrut să te urmez la Gallup, așa cum ți-am promis. Dar Mantegna ne-a trimis aiurea la San Diego. De când lucrez cu tine câștig mai mulți bani decât înainte. La acea vreme eram un mârlan care se bucura de o libertate aproape fără limite. Acum am un frumos cuib... pasăre a Paradisului închisă într-o colivie de aur... frumosul meu Frerrari ruginit, uitat într-un garaj... în timp ce Mantegna ne conduce ca un sergent major pe recruții săi... capitaliștii ne strangulează... să intrăm repede să facem puțină ordine în casă bântuită de Hitler... ieri, Eric s-a înjurat cu Mantegna... când Eric se enervează, e mai rău decât un cal sălbatic... complimentele mele lui Chad... acest tip îmi trezește gelozia... te-a monopolizat...

Roger nu repetă lui Chad comentariile care îl priveau. Comparația cu pasărea paradisului îi plăcuse. El împărtășea senzația lui Bob. Era învârtit de un ciclon care nu se va opri așa de repede ca furtuna din ajun.

– Ai auzit celebra frază a lui Liz Phair: vreau să fiu regina succesului?, întrebă Chad dintr-o dată.

Fraza brutală îl trezi pe Roger din reveria sa.

– Liz Phair? Acest nume nu mi-e cunoscut...

– Ultima rivală a Madonnei! Îi place să se arate goală și visează să apară în paginile Playboy-ului!

Roger admira sângele rece, detașarea lui Chad, posibilitatea sa de a ataca subiecte frivole, în timp ce tensiunea, provocată de factorii exteriori, devenea de nesuportat. Este o supapă de saturație psihică. Șirul mașinilor ajunse la Saligman și se opri în fața unui dar minuscul ales pentru întâlnire. Un Mercedes 600 aștepta aproape de intrare.

– Roger, te rog să vii cu mine! Vreau să fii prezent la întrevederea mea cu secretarul bunicului meu.Vreau să fii primul informat de tot ceea ce se întâmplă!

Intrară împreună în micuța sală afumată. Un lung bar din lemn și câteva mese mici. Un barman scurse niște pahare. Două personaje așezate la o masă se ridicară la apariția lui Chad și a prietenului său. Un bărbat tânăr, înalt, cu fața luminoasă, surâzătoare, proaspăt rasă, îmbrăcat într-un costum impecabil, demodat în raport cu ultima modă grunge, care recomanda neglijența, barba de trei zile, cămașa scoasă din pantaloni, văzându-se de sub haina încă nedesfăcută. În dreapta sa era un bărbat cu o vârstă nedefinită. Fața triunghiulară, ochii roșiatici, pe jumătate închiși, îi dădeau impresia unui șarpe pregătit să-și atace victima simulând indiferența. Razele soarelui care veneau pe fereastră îi aprindeau părul roșcat. Un surâs bizar, pe jumătate ironic, pe jumătate amuzat, îi ridica colțul stâng al gurii cu buzele subțiri, decolorate. Purta un costum de mătase ecru, șifonat, asortat cu o cămașă de mătase havaneză și o eșarfă galbenă înnodată sub bărbia dură.

Chad îi prezentă printr-un gest, începând cu roșcovanul.

– Roger, ți-l prezint pe Jarvis Penrose și pe Hamilton King, depre care ți-am vorbit... Domnule Penrose, Hamilton... prietenul meu, Roger Osborne!

El întări cuvântul prieten. După strângerile de mâini, Chad reluă:

– Hamilton, nu m-ați prevenit că veți fi însoțit de domnul Penrose!

– Nu, domnule Stetson!, spuse roșcovanul surâzând cu un aer conciliant. Este inițiativa mea! Vă rog să mă scuzați! Eram nerăbdător să-l cunosc personal pe prietenul dumneavoastră!

Sublinie la rândul său cuvântul prieten. Apoi îi invită să se așeze la masă.

– Ce aș putea să vă ofer?, întrebă Penrose.

– Bere!, spuse Chad.

– Același lucru!, întări Roger.

– Bere pentru toată lumea!, comandă Penrose fără să se sinchisească de preferința lui Hamilton.

Barmanul se execută, privind clienții cu o curiozitate bănuitoare. "Mari staruri de cinema, din guvern sau din Mafie. Sunt toți la fel."

Roger își aminti cuvintele lui Perkins: "Misiunea dumneavoastră este simplă. Să îl demascați pe Chad! Să câștigi încrederea bătrânului Stetson și să obții dovada că a ordonat crimele executate de criminalii lui Jarvis Penrose. Deci ofițerul de la CIA știa că Roger va fi contactat de Stetson. Scenariul era condus de la distanță. Dar cine trăgea în realitate sforile?

Lui Roger îi veni să vomite. El strânsese mâna criminalului. Nu reușea să se orienteze în acest labirint...

Penrose îi vorbea cu o voce metalică care îi zgâria timpanele.

– Domnul Stetson are respect față de dumneavoastră! Admiră talentul dumneavoastră și a aflat cu interes calitățile dumneavoastră intelectuale.

Roger îl asculta fără să îi răspundă. Nu avea încredere în Wilbur Stetson și aprecierile lui îl lăsau indiferent.

Chad nu se simțea în apele lui. Dar în circumstanțele actuale acest compromis era indispensabil.

Penrose se sprijini cu coatele pe masă și își împreună mâinile.

– Din păcate, succesul aduce și gelozie, dușmani. Exemplul lui Dexter, acest escroc, este semnificativ... Domnul Stetson a apreciat influența benefică pe care ați exercitat-o asupra domnului Chad.

Era o mică aluzie la Chad care își reveni.

Penrose își bău berea cu înghițituri mici, apoi se ridică, urmat de Hamilton, care păstrase tăcerea pe parcursul întrevederii.

– Nu aș vrea să vă reții, căci cunosc programul vostru încărcat.

"Ia te uită! Cunoaște programul nostru!", reflectă Roger.

– De acum înainte, adăugă Penrose, puteți conta pe susținerea domnului Stetson. M-a autorizat să vă transmit salutările sale!

– Îi mulțumesc domnului Stetson pentru interesul pe care mi-l poartă!

Din nou strângeri de mâini, apoi Penrose și Hamilton se urcară în Mercedesul 600, care se îndreptă spre autostradă.

Convoiul traversă o regiune sălbatică, cu înălțimi neregulate, arse de soare și tocite de vânt. Vegetația era puțină, ca și cum ar fi vrut să se apere împotriva schimbărilor de dispoziție ale unor genii rele.

Căzut în tumultul gândurilor sale, Roger constată că bilanțul carierei sale, în ciuda strălucirii sale, era mai degrabă negativ. Câteodată succesul excesiv aduce confuzie. Dus de entuziasm, fanii erau în jurul lui, îl sărutau, îl atingeau, îl strângeau până îl sufocau. Fetișcane adepte ale sexului agresiv profitau de cea mai mică neatenție pentru a-l asalta în loja sa, în toalete, sau să se ascundă sub patul lui și să aștepte cu răbdare căderea nopții și întoarcerea cântărețului, înainte de a trece la atac. O întâmplare accidentală în toalete, natura umană cade în fața tensiunii, avusese o consecință un proces care a grăbit căderea lui Jim Morrison, de altfel previzibilă. Acestor neplăceri relativ minore li se adăuga eventualitatea unei agresiuni mereu posibile. În cursul unui concert la Budapesta, un fan înarmat cu un cuțit fusese prin culoar, aproape de loja lui Roger. Somat să justifice utilizarea armei albe, vinovatul răspunsese cu seninătate că voia să taie o bucată din carnea cântărețului și să o mănânce, pentru a avea și el talent. Găsise această idee într-o carte despre istoria Chinei vechi. După moartea împăratului, se fierbea într-o oală mare o supă, iar bucățile de carne bine asezonate erau mâncate de demnitățile de la Curte, care absorbeau, pe calea digestivă, virtuțile ilustrului defunct.

Ieși singur în stradă, să se bucure de libertatea sa. Acest lucru implica pentru Roger un risc, un pericol permanent. Această atmosferă de tensiune permanentă, resuscita angoase uitate în străfundurile inconștientului. Ea ieșea la lumina zilei precum șerpii și se îngrămădea în cutia craniană, proiectând pe ecranul creierului imagini din trecut...

Un trecut atât de îndepărtat încât ar fi putut să-l calculeze în secole. Încă din copilărie, Roger fusese un revoltat, un luptător. Nu se dădea în lături de la atac, dar numai pentru a se apăra. Prin simpla sa prezență trezea ostilitatea semenilor săi cât și a rudelor. Inteligența sa strălucitoare deranja, umilea, trezea spaime obscure, ca memoria preistorică a

oamenilor ce se ascundea în străfundurile ființei lor. Este anormal, este neliniștitor, este aproape strigător la cer ca un copil de șapte sau opt ani să poată accede fără dificultate la diplome universitare, când sutele de mii de adolescenți sunt picați la examenele de bacalaureat precum soldații care atacă pozițiile dușmane printre focul mitralierei. Artribuim puștilor precoce puteri diabolice. Roger a fost dintotdeauna exasperat de agresivitatea prostiei umane. El ascundea revolta unui neînțeles care refuză mediocritatea, orgoliul mai marilor societății...

Roger blama pe tatăl său plin de prejudecăți, pe mama sa care îl abandonase pentru un gigolo rudele sale mai mult sau mai puțin apropiate, epigoni ridicoli, moștenitori degenerați dintr-o rasă de războinici care ar fi justificat eventual prezența lor în Evul Mediu. Roger urâse școala, profesorii care predau disciplinele lor cu automatismul unui robot. Își bătea joc de cercetătorii narcisiști intelectual care-și imaginau că atinseseră înălțimile științei și criticau cu severitate munca rivalilor lor, în loc să-și reunească eforturile pentru a învinge obstacolele și a elimina lipsurile.

Roger a fost întotdeauna răsfățate de prestanța unui viitor traversat de lumină, de bucurie paradisiacă, dar și de tunete și de suferințe fără număr. El adora frumusețea, perfecțiunea, sub toate formele. Înainte să se consacre muzicii, cochetase cu mai multe domenii de activitate intelectuală: istoria, studiul timpului calculat în funcție de viața umană și a generațiilor care s-au succedat valuri după valuri; filozofia care analizează și cristalizează gândirile umane inteligente și urmărește descoperirea adevărului; cosmologia care permite comuniunea între infima ființă omenească și Univers; literatura care imortalizează strălucirea imaginației pe hârtia imprimată și care îi inspira mai mult respect lui Roger decât icoanele sfinte...

În final, el a ales *rock'n roll*-ul, căci această manifestare a geniului uman, exprimată de tineri, pregătea cultura Mileniului Trei... pretenție excesivă, ridicolă pentru anumiți sociologi, critici și filozofi care acceptau noțiunea, existența unei subculturi rock, în care influența crescândă e pe cale

să înghită continentele. Conştient de rolul artistic, social şi politic al *rock'n roll*-ului, Roger decisese să joace până la final această carte.

Apostolul unei noi religii, muzicienii rock propovăduiau pacea, înţelegerea între oameni, umilinţa în faţa grandorii naturii şi în faţa tuturor creaţiilor vii. Condamna antropocentrismul preconizat de filozofii greci şi romani, de ideologia creştină. După această concepţie, omul era stăpânul lumii şi al tuturor creaţiilor şi pământul constituia centura Universului; teorii la fel de false şi de o ridiculitate înspăimântătoare.

Presiunea psihică exersată în permanenţă asupra lui Roger, contactul cu publicul, interviurile cu întrebări insinuante, atacurile care se înmulţeau, pericolele care îl pândeau la fiecare colţ de stradă amplificau nervozitatea. Pentru a păstra un echilibru mental indispensabil pentru a continua activitatea sa, trebuia să folosească stimulenţi sau calmante, după caz. Recursul la droguri, comun numeroşilor rockeri care erau încercaţi de aceeaşi presiune, îl tentase de nenumărate ori. Din fericire, organismul său avea mijloace naturale de apărare, care îi evitau obişnuinţa.

I s-a întâmplat să fumeze două pachete de ţigari pe zi, apoi să renunţe la tutun fără niciun efort. Alcoolul - whisky-ul şi şampania, de altfel şi alte cocktailuri - consumate câteodată peste măsură, ca şi anumite droguri, în special amfetamine şi cocaină, nu i-au provocat o dependenţă cu consecinţe grave. Nu se atinese niciodată de heroină, care îi inspira o imensă frică. În schimb, autodistrugerea, tendinţă comună la numeroşi rockeri care se aflau sub influenţa drogurilor, exercita asupra lui o fascinaţie periculoasă. Japonezii făceau cu luciditate şi calm harakiri.

I se întâmpla să ajungă la o soluţie finală care îi permitea să părăsească scena onorabil.

Nu se aştepta ca talentul său să dispară, ca fascinaţia fanilor să dispară, ca laşitatea să transforme concertele sale într-o corvoadă. Să aleagă voluntar clipa intrării sale în imperiul neantului, reprezenta manifestarea supremă a liberului arbitru...

Seara, la San Diego, Roger fu primit cu bucurie de camarazii săi. Regăsi atmosfera grupului său. Simți o undă de prospețime după tensiunea și întâlnirile dubioase care îl marcaseră zilele trecute. Red îi aduse o veste bună. Fenomenul Roger Osborne era tema unor serii de articole publicate în una dintre cele patru reviste de mare tiraj și fotografia sa apărea pe coperta revistei Rolling Stones, Sky, Esquire, Vanity Fair și Newsweek. Un record absolut de publicitate pentru un cântăreț rock.

Grupul petrecu noaptea într-o discotecă care afișa la intrare o maximă cu conotație umoristică: "Avertisment, zgomotul excesiv ar putea afecta persoanele sensibile". Grupul de *rock'n roll* văzu că anunțul corespundea realității. Decibelii erau greu de suportat. Tavanul luminat de șerpi de neon arunca raze fulgerătoare, indiscrete, sâni dezbrăcați și mâini care alunecau în corsaje și în pantaloni. O mare sală adiacentă se prelungea în întuneric cu excepția unui ecran care prezenta un film exotic, de o senzualitate explozivă. Spectatorii erau așteptați pe spații fosforescente care trădau contururile câtorva cupluri antrenate în mișcări erotice mai îndrăznețe.

Dansatoarele grupului își manifestau vizibil gelozia.

– Tracy s-a lipit de Roger ca o nebună! Restul vă privește!

La rândul ei, tânăra actriță nu-l suporta pe Bob, care se ținea după Roger, îl împiedica să se bucure singur de ea.

Chad dispăru puțin după miezul nopții. Reveni la ora trei dimineața fără să explice motivele absenței sale. Adăpostit lângă bar, cu un pahar de daiquiri în mână, Hamilton King îl salută pe Roger, fără să se apropie de el.

Vernon își croi drum prin mulțime pentru a ajunge la Roger. Prezența lui King, omul lui Wilbur Stetson și al lui Jarvis Penrose, la câțiva pași de agentul lui Perkins, era suspicioasă.

Cu gravitatea unui perfect valet, Vernon anunță pe stăpânul său că Mantegna telefonase în mai multe rânduri și că îl ruga să vină mâine la Marină, unde va fi așteptat de echipa de filmare. Tracy nu se arătă prea impresionată de telefonul regizorului. Ea abia începuse se se încălzească....

O circumstanță neprevăzută sfârși petrecerea. În ciuda

ochelarilor fumurii şi a şepcii trasă pe frunte, Roger fu recunoscut. Vestea se duse din gură în gură şi o manifestare zgomotoasă de simpatie îi mobiliză pe fanii tineri. După tactica stabilită în prealabil, Bob se substitui lui Roger, care o şterse. Tracy îl urmă posesivă. Ea petrecu restul nopţii în patul partenerului ei, care se arătă mai cooperativ. Emoţiile din ziua precedentă îl epuizaseră. În sfârşit făcu onorabil faţă exigenţelor lui Tracy care era nesătulă.

Dormi puţin şi prost. Baia de dimineaţă luată în doi, apoi toaleta, durară cel puţin o jumătate de oră.

Roger şi Tracy erau gata, în timp ce Bob sosi, ca de obicei, pentru a-i duce la lucru.

Asemănarea dintre Roger şi Bob era frapantă. Iritat de prezenţa acestei fete scai, Bob se apropie de prietenul său, îl privi amuzat, apoi surâse.

– Sunt oglinda ta! Tu eşti oglinda mea! Sunt probabil narcisit, căci ador să-mi sărut chipul!

El atinse cu buzele sale gura lui Roger, care nu se trase.

Tracy găsi scena insuportabilă. Ea îi repezi colerică:

– Hei, voi doi! Împrăştiaţi confuzie! Eu sunt tentată să mă culc cu cele două oglinzi, pentru a stabili identitatea! Penisurile voastre se aseamănă şi ele?

– Întrebarea este indiscretă!, replică Roger binedispus. Te asigur că sunt identice! Examinează-le! Dar nu acum. Mantegna ne aşteaptă!

În timp ce Roger se îmbarcă la bordul yacht-ului „Pasărea de foc" urmat de Mantegna, capitanul Matheson îi ură bun venit în numele domnului Wilbur Stetson, proprietarul vaporului.

Mantegna observă uimirea vedetei sale.

– Nu ştiaţi, Roger? Stetson este un important acţionar al studiourilor noastre. Ieri seară a urmărit câteva secvenţe din filmul tău şi a fost atât de entuziasmat, încât mi-a recomandat expres să semnez cu voi un nou contract pentru un musical de mare buget. Evident, veniturile voastre vor fi majorate în mod substanţial...

Roger nu răspunse...

Filmarea se dovedi a fi obositoare. Căldura moleşitoare

făcea pe toată lumea nervoasă. Tracy avea un umor negru. În timpul unei pauze, se apropie de Roger şi-i făcu reproşuri.

– În faţa tuturor mă trateziumilitor! Copiezicomportamentul lui Bruce Willis în privinţa lui Cyrill Shepherd.

El o privi cu indiferenţă.

– Cyrill se simţea insultată pentru că el refuza să facă sex cu ea. Nu este cazul tău. Nu te-am refuzat.

Tracy strânse pumnii, pieptul i se zbătu şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Credeam că mă iubeşti... că voi fi soţia ta...

– Scuze! Nu ţi-am promis nimic!

– Ai folosit toate armele ca să mă seduci!

– Cred că este invers...

– Te urăsc!

– Eşti liberă să mă urăşti! Căsătoria nu mă tentează!

– Vei alerga tu după mine!

– Mă îndoiesc!

– Brută!

El izbucni în râs.

– Rima e aproape perfectă! Calităţile tale de poetă sunt uimitoare!

Ea îl părăsi plângând.

Mantegna, care observase de departe altercaţia, îl ajunse pe Roger.

– Bravo! O scenă de un evident naturalism! Voi cere scenaristului să introducă o secvenţă asemănătoare. Tracy are aerul unei tragediene!

– Atunci încredinţează-i ei rolul Clytemnestrei!

– Sunteţi răutăcios, Roger! V-am prevenit că se aprinde repede!

– Să schimbăm subiectul, vreţi?

Seara, Roger oferi o cină, în apartamentul său, prietenilor săi cei mai apropiaţi. Era prea obosit ca să petreacă noaptea într-o discotecă. Chad, expansivul, Eric, incurabilul, Dennis, condescendentul, Kyle, roşcovanul şi Glenn Northcote, golden-boy-ul ratat, Red, secretarul-producător, Dudley, milionarul, consumau alcool, povesteau glume, râdeau zgomotos. Servitorii

circulau tăcuți în jurul mesei, sub supravegherea lui Vernon, care nota în minte subiectele de conversație, în căutarea unui indiciu care ar putea servi șefului său de la CIA.

Tracy telefonă de mai multe ori, dar după instrucțiuni, Vernon răspundea că stăpânul său era absent.

Eric, macho-ul grupului, ridică paharul și toastă:

– În sănătatea noastră, a tuturor! Întâlnirile între băieți sunt cele mai reușite, cele mai bogate! Fetele nu împrăștie decât discordia și nu se gândesc decât la sex!

– Jos căsătoria!, strigă Red. Grupistele nu lipsesc pentru a înfrumuseța patul gloriosului!

– Amin!, cântă Dudley. Cumpărăm fetele, nu ne căsătorim cu ele!

Chad râdea încet, agitându-și mâna în ritmul de rock care venea din uriașele boxe.

Roger ridică mâna.

– Ascultați... Ascultați!... Sunt cei de la *Bad 4 Good* care cântă! Vârsta minimă... 16 ani. Noi am îmbătrânit! Pragul de douăzeci de ani se apropie! Rimbaud își terminase cariera la această vârstă...

– Trăiască Rimbaud!, exclamă Kyle. Trăiască Jim Morrison!... și Cobain... și Stu...

– Cine e Stu?, întrebă Glenn, mișcându-și capul îngreunat de șampanie consumată în cantități industriale.

– Băiatul care ar fi trebuit să împartă gloria cu Beatleșii, explică Kyle cu tristețe. Dar a murit la douăzeci și doi de ani. Nimeni nu-și mai amintește astăzi de el...

– Săracul Stu!, suspină Dennis.

– Să vărsăm un pahar în memoria morților noștri!, suspină Red. Bruce Gordon... și Danny Grant....și Jimmy Stewart...

Șampania înspumă covorul oriental.

Dudley vărsă o lacrimă.

– La ce le servesc milioanele de discuri vîndute?...

– Și banii care curg în râuri... și gloria!, adăugă Kyle.

Dennis își șterse ochii înroșiți.

– Nu suntem decât niște manechine... păpuși dresate să facă să râdă și să urle de bucurie fanii...

– Păpuși?, se miră Eric. Nu sunt de acord! Clovni, da!

Roger se întoarse către Chad.

– Îți amintești de broasca țestoasă pe care am văzut-o traversând Autostrada 66?

– 66?... da, 66...

– Eu prefer 69!, spuse Eric râzând. E mai excitant!

– O dată fii și tu serios!, îl mustră Kyle.

– Broasca țestoasă avea mai mult de o sută de ani, continuă Roger visător. Broasca țestoasă era geamăna mea...

Eric se ridică șovăitor.

– Să uităm tristețea!... Să uităm morții!... Nu putem face nimic pentru ei!... Nimic.... nimic... nimic...

El începu să danseze. Dennis îl imită. Dudley le urmă exemplul.

– *Carpe diem!*, strigă Glenn.

El se alătură dansatorilor.

– Sunt fericit!... Sunt fericit!...

Împins de un sentiment de afecțiune, Eric îl sărută pe obraz...

Apoi exclamă:

– Ai o pată neagră aproape de ureche... o aluniță... o aluniță puțin mai mare...

Glenn tresări violent. Luciditatea îi reveni... pete negre... asta însemna... asta însemna...

El duse automat mâna la păr și trase o meșă... meșa se desfăcu de pe scalp... el părăsi imediat camera...

A doua zi dimineața, menajera îl găsi dezbrăcat, întins pe spate, în patul desfăcut... ea văzu o mică pată neagră pe piept, aproape de axilă... o altă pată negricioasă părea lipită de obraz, aproape de ureche...

Ea își imagina că dormea. Un frumos, foarte frumos bărbat... i-ar fi plăcut să facă dragoste cu el...

Menajera îl atinse pe umăr, pentru a-l trezi. Deodată ea își retrase mâna înspăimântată. Frumosul corp însemnat cu două mici pete negricioase era rece...

În filme, o femeie confruntată cu o situație asemănătoare striga panicată și alerga să caute ajutor...

O seringă goală căzută în apropierea patului o lămuri...

o supradoză.... menajera privi corpul tânăr cu o compasiune maternă... apoi ieşi fără zgomot...

Moartea lui Glenn aduse consternarea printre prietenii lui. În ajunul acceptării lui în grup, îl priviseră cu răutate. Cei douăzeci şi cinci de ani ai lui îi intimidau pe camarazii lui, majoritatea adolescenţi. Dar simplitatea sa, comportamentul amical, fără să fie evaziv, l-au făcut simpatic. Apoi sfaturile sale financiare s-au dovedit preţioase. El demonstrase că se pot face cheltuieli fără a se distruge capitalul. Pe muzicienii grupului, majoritatea cu venituri modeste, banii care intrau în valuri în buzunarele lor îi înnebuneau de bucurie. Ei cumpărau haine frumoase, motociclete cu cilindru de mare capacitate, maşini sport, bijuterii, jucau cărţi, plăteau scump dealerii. Datorită sugestiilor lui Glenn se familiarizaseră cu plasamentele, învăţaseră să-şi apere drepturile când semnau un contract, să prefere calitatea şi cantitatea.

Moartea lui Glenn, accident sau sinucidere, cădea rău pentru adolescenţi, deja traumatizaţi de asasinatele în serie ale camarazilor săi. Când Eric îi vorbise de pata maro apărută pe obrazul lui Glenn, Roger îşi dăduse seama că nu era vorba de o supradoză accidentală ci de un suicid. Glenn părăsise viaţa în glorie. Confruntat cu o criză asemănătoare, Roger ar fi folosit aceeaşi soluţie...

Filmarea din San Diego se prelungi până la sfârşitul lunii. Pentru a se menţine în cadrul strict al planificării, Mantegna cerea eforturi mărite personalului artistic şi tehnic. Îi mai trebuiau încă zece zile de muncă în studioul de la Hollywood pentru a sfârşi producţia. Procesul din Denver şi complicaţiile sale perturbaseră programul, dar voinţa sa l-a ajutat să recupereze timpul pierdut.

Filmele sale, de mare anvergură, deci foarte scumpe, necesitau un talent de organizator fără pereche, care nu îi lipsea. Când filma ultima secvenţă dintr-o mare producţie, toată lumea era înnebunită.

La San Diego, Roger avu ocazia să afle că hotelul în care îl instalaseră era proprietatea lui Wilbur Stetson. Restaurantul său preferat, discoteca frecventată de obicei, vaporul folosit

pentru episodul maritim, zgârie-norul în care birourile serveau de decor, făceau parte din corporația lui Wilbur Steson, care-şi întindea tentaculele peste frontierele Californiei şi a Statelor Unite. Un jurnalist pasionat de istorie comparase conglomeratul său cu Imperiul spaniol din secolul şaisprezece, unde soarele nu apunea niciodată.

Roger fusese informat de Vernon, contactul său permanent cu Perkins, că majoritatea întreprinderilor care aparținuseră lui Harold Dexter se găseau în prezent sub conducerea lui Stetson. Se vorbea atât de mult despre acest personaj, încât Roger vru să-l cunoască, deşi reputația sa era proastă. Curiozitatea era reciprocă. Bătrânul Stetson voia să-l vadă în carne şi oase.

– Oamenii care reuşesc să se afirme mi-au trezit întotdeauna interesul, spunea el. Aş vrea să constat personal dacă reputația lui nu este făcută.

Spre deosebire de Dexter care adora recepțiile spectaculoase şi cinele de lux, bătrânul Stetson prefera discreția, puterea exersată în culise, sobrietatea afişată, pentru a inspira încrederea acționarilor săi, în mod particular a celor care făceau parte din clasa de mijloc - cei mai numeroşi - care respectau virtuțile şi morala creştină şi stimau familia, spiritul de economie burgheză.

În cursul ultimei petreceri la San Diego, Roger avu ocazia să-l cunoască pe bizarul personaj care era denumit Titanul Texasului. Bătrânul Stetson îl invită la o cină intimă în vila sa de la Jola, reşedință de dimensiuni medii, confortabilă, solidă, tipic burgheză. Stetmore se folosea şi abuza de termenul "burghez", care ilustra imaginea sa de marcă. Cina, servită sub tunel cu trandafiri roşii, permitea participanților să se bucure de o vedere perfectă spre Oceanul înroşit de apus. În jurul mesei rotunde se reuneau cei trei invitați, Roger, Chad şi Mantegna, amfitrionul şi tânăra sa soție. Argintăria era mai puțin strălucitoare decât meniul care se remarca prin bogăție şi prin vinuri. Doi servitori îmbrăcați în negru se preocupau de tot, asigurând un serviciu impecabil.

Wilbur Stetson purta blugi, un bluzon din denim, cizme texane şi o pălărie albă de cow-boy. În ciuda celor şaptezeci

de ani, el emana un dinamism, o forţă interioară uimitoare. Afirma temperamentul său printr-o jovialitate zgomotoasă, ostentativă. Inelul său din aur masiv era încrustat cu un rubin enorm, care părea să păteze cu sânge mâna sa mare cu vene proeminente.

Cu o reală plăcere, el explică lui Roger simbolul medalionului care orna nodul său de cravată: un cap de câine gravat într-un smarald, totul înconjurat de un şarpe de email.

– Dormeam la umbra unui copac, după o vânătoare ghinionistă, sub un soare de plumb. Mă aflam pe un fel de câmpie, moştenire sterilă pe care voiam să o vând. Dintr-o dată am fost trezit de un câine care lătra furios. Am deschis ochii şi am văzut un şarpe cu clopoţei care se apropia de piciorul meu. Supărat de câinele meu, el l-a muşcat, sub ochii mei. Am profitat de această pauză pentru a-mi scoate revolverul. Dintr-un singur glonte am zburat capul reptilei. Câinele meu care îmi salvase viaţa a murit puţin mai târziu, privindu-mă cu ochii umezi. M-am dus acasă, am luat o lopată şi am revenit lângă copac. Voiam să fac un mormânt decent pentru câine. După câteva săpături, am avut cea mai minunată surpriză. Din gaură a început să curgă un lichid negru şi vâscos. Petrol. Câmpia asundea o mină de aur negru. Iată!... Apoi am construit pentru câinele meu un mausoleu de marmură importat din Italia. O merita!...

Dilys, 25 de ani, fost model, superb, sâni parcă sculptaţi de Praxiteles, asculta încântată cuvintele soţului său. Deşi auzise pentru a *n*-a oară această anecdotă, de fiecare dată îi dădea un şarm nou.

Wilbur continua să i se adreseze lui Roger, ca şi cum ar fi fost singurul său interlocutor. Monologul său continua fără să ceară răspunsuri.

-Am plecat de la nimic, micuţule, şi sunt mândru de debutul meu. Astăzi amestec miliardele, sutele de miliarde, şi sunt capabil să fac vremea frumoasă sau urâtă în marile Burse din întreaga lume. Fac fericiţi oamenii care-mi plac şi ruinez pe cei care mă dezamăgesc...

„ Iată-mă prevenit fără menajamente", gândi Roger.

Wilbur continuă pe un ton amical:

– Vreți să știți ce m-a interesat la dumneavoastră? Ați declarat într-un interviu că *rock'n roll*-ul deschide ușile noii culturi a celui de-al treilea mileniu. Iată un băiat care are concepții care îl pun deasupra semenilor săi. Merită sprijinul meu!

– Mulțumesc, domnule!

– În această lume, trebuie să ne alegem câmpul. Altfel, forțele care joacă riscă să vă distrugă.

„Avertismentul este clar", judecă Roger, care bănuia reversul medaliei.

– Secretarii mei au făcut un dosar mare despre dumneavoastră și despre operele dumneavoastră...

Goli paharul de vin, apoi adăugă:

– Aveți talent și acest talent vă aduce venituri mari. Sunt mulți tineri, și mai puțin tineri, mai talentați, dar care nu au privilegiul dumneavoastră de a câștiga bani. Mulți bani. Dar lumea de astăzi este o junglă. Harold Dexter, protectorul și prietenul dumeavoastră, v-a lăsat pe dinafară. Din fericire ați găsit un băiat care s-a ataşat de dumneavoastră și care vă poartă multă afecțiune. Nepotul meu Chad. Datorită lui v-ați revenit repede.

– Am fost ajutat de noroc!, spuse Chad, cu fața luminată de un surâs recunoscător. Roger ar fi putut să se descurce și fără mine. Poate că nu aşa de repede, dar s-ar fi descurcat!

Tonul său modest, supus, îl uimi pe Roger care cunoştea versiunea lui Chad cu privire la bunicul său.

– Evident, ar fi făcut!, confirmă Wilbur. Dar să ridici un edificiu ruinat e mai dificil decât să construiești unul nou..

Roger disimulă indispunerea. Ajutorul pe care Wilbur Stetson îl „acorda", fără să ceară asentimentul său, îi aminti de ajutorul fratern impus țărilor satelit sfărâmate sub cizma Uniunii Sovietice în epoca sa de glorie.

Mantegna păstra o neutralitate prudentă. Să evite să se afle în vizorul lui Wilbur era pentru el o precauție constantă. Deodată centrul discuției se deplasă spre regizor.

– Dragă John, Dilys aşteaptă cu nerăbdare scenariul pe care i l-ați promis. Sper că după ce ați fi terminat *Extaz, Moarte și rock'n roll* vă veți coupa de filmul lui Dilys!

Mantegna râse încetişor.

– Nu este nici o problemă, Wilbur!

Roger nu reuşea să se obişnuiască cu protocolul democratic al americanilor, care acordau subalternilor săi privilegiul să cheme pe patronul lor pe nume. O falsă intimitate care ascundea câteodată contradicţii.

„Sunteţi un imbecil, Clarence!"

„De acord, Stephen...!

„Nu ai învăţat încă că nu spunem niciodată de acord şefului tău, Clarence?!

„De acord... scuze! Da, Stephen!"

Acest amestec de apelative şi de familiaritate îl zăpăcea pe Roger.

Era adevărat! Subordonarea lui Mantegna se remarca printr-o atitudine mai degajată decât cea acceptată de Chad. Avea o explicaţie aparent plauzibilă. Chad voia să recâştige încrederea bunicului său, în timp ce regizorul se bucura de un prestigiu personal care îi asigura o poziţie privilegiată.

– Scenaristul mi-a promis solemn textul pentru sfârştiul acestei săptămâni, spuse Mantegna.

– John, nu mă mai strânge de boaşe cu termenii aştia vagi! Sfârşit de săptămână, sfârşit de lună. Sfârşit de an... de ce nu sfârşitul secolului... sau... calendarului grecesc!

Introducerea *biluţelor* într-o întâlnire profesională i se părea de neconceput. Chad surâse imperceptibil. Uimirea lui Roger îl amuza.

– Sfârşitul săptămânii înseamnă sâmbătă de dimineaţă!

– Sper că nu aţi uitat cântecele! Dilys are o voce foarte comunicativă! Ar face un cuplu seducător cu Roger! Nu-i aşa, Roger? Sunteţi amândoi frumoşi, talentaţi, cu şarm! John, o recomandare particulară! Dacă Roger acceptă rolul principal alături de Dilys, îi măriţi veniturile cu 50 la sută! Roger, cred că propunerea este rezonabilă! John, pregăteşte contractele! Chad va avea mână liberă pentru probleme financiare!

Roger era năucit. Fără să îl consulte, Wilbur lua decizii.

– Trebuie să citesc mai întâi scenariul!, prostestă el.

– Evident! Evident! John, veţi face toate modificările pe care le va dori! Aţi înţeles?

– Înţeles!, răspunse Mantegna. Ştia că orice obiecţie era inutilă. Wilbur Stetson nu concepea contradicţia.

– Roger, i-aţi făcut o excelentă impresie lui Jarvis Penrose. Este un personaj foarte dificil. Trebuie să aveţi calităţi sfinte pentru a-l zăpăci, aşa cum aţi făcut....

– Zăpăci?

– Nu v-a spus Chad? Penrose avea resentimente pentru dumneavoastră!

– Ah!... un frison îl străbătu pe Roger...

Wilbur se întoarse către nepotul său.

– Să nu uiţi să cumperi un Ferrari Testarosa pentru a-i înlocui maşina prietenului tău, distrusă de acei banditi la drumul mare!

Apoi Stetson reveni la subiectul anterior.

– De obicei Penrose se răzgândeşte greu! Cei care nu îl iubesc pretind că este încăpăţânat ca un catâr! Dar în ceea ce vă priveşte şi-a schimbat părerea!

Aluzia era clară. Roger primi mesajul. Înainte se găsea înscris pe lista vizaţilor. Acum nu mai risca să fie asasinat din ordinul lui Jarvis Penrose, dar devenea ţinta adversarilor Casei Stetson.

Bunicul său Lusignan îi exemplificase dilema: să te îneci într-o mare abisală sau într-un heleşteu? E greu să alegi!

Hamilton King, secretarul lui Stetson, intră fără zgomot, aducând un telefon celular, se înclină la urechea patronului său şi îi vorbi în şoaptă. Stetson luă aparatul.

– Alo! Am studiat raportul său! A înghiţit găluşca! Reduceţi activitatea în Africa Sud! Vom asista în viitorul apropiat la repetiţia evenimentelor din Rwanda (izbucni în râs). Africa colonială, pacifistă şi înfloritoare era de o mie de ori de preferat confuziei şi războaielor civile care au urmat după proclamarea independenţei sale! Exploatarea minelor de diamante va pune mari probleme!

King se retrase ducând telefonul şi Stetson reluă conversaţia ca şi cum nu se întâmplase nimic. Puţin mai târziu, manevra se repetă. De această dată convorbirea îl făcu coleric.

– Castro? Nu îmi mai vorbiţi de acest imbecil! Dacă ar fi ştiut să-şi conducă barca, insula sa nenorocită ar fi rivalizat

cu Hong-Kong!... Evident, ei pot să mai fie încă utili...

Bine! Țineți-mă la curent!...

Cina luă sfârşit cu alegerea unor digestive .

Pentru a încorona seara, amfitrionul îl conduse pe Roger în vizuina sa de şarpe, una dintre cele mai bogate din Statele Unite. O seră adăpostea o mini-grădină zoologică. În containerele cu mure se prelingeau, rugineau, se târâiau printre roci o colecție de şerpi: vipere, pitoni, aspici, boa constrcitor, cobre, anaconde, crotable, şerpi coral...

Lui Roger îi venea rău de la reptile şi de la păianjeni. Acest spectacol după masa copioasă de abia terminată îi provocă o senzație de dezgust, de repulsie. El reuşi să se abțină să nu vomite.

Seara, deja penibilă, se termină lamentabil...

Trebuiră încă trei săptămâni de filmare la Hollywood, pentru a sfârşi filmul. Prezența lui Chad în preajma lui Roger lua un aspect aproape simbolic. Chad petrecea cea mai mare parte a timpului în umbra lui Wilbur Stetson. Relațiile dintre nepot şi bunicul său păreau excelente. Chad scuza cu zel toate misiunile care îi erau încredințate. Mireasma banilor în mare cantitate îl face servil, spuneau răuvoitorii. Vechii prieteni ai lui Chad, fanatici de mare randament pe puternicele lor motociclete, se simțeau trădați, abandonați de acest camarad care înainte se chefuia în fiecare zi. Adio curselor nebuneşti, fetelor uşoare, drogurilor, alcoolului, interminabilelor partide de poker. După exemplul lui Henri V, din dinastia Lancaster, Chad aruncase la câini cuvintele vulgare, pentru a se înhăma la afacerile serioase. În timpul filmării în studiourile de la Hollywood nu făcu decât două scurte vizite lui Roger. În schimb, Dilys petrecea cel mai frumos timp la Los Angeles. Ea vizita des studiourile, dar era primită cu răceală de Mantegna. Intrările sale, puternic remarcate, ațâțau gelozia şi colera lui Tracy.

Aşteptând premiera filmului, care, după tradiție, trebuia să aibă loc într-un micuț oraş de provincie, Roger pregătea noul său turneu în Statele Unite şi în Europa.

Red Clairembault era oficial managerul grupului,

demonstrând un talent de organizator şi de negociator remarcabil. Iniţiativele sale, spiritul său diplomatic, fineţea judecăţii lui, îl ajutau să obţină cele mai bune condiţii pentru următorul turneu: programări echilibrate, avantaje financiare, publicitate excepţională. În ciuda celor nouăsprezece ani, întrecea competenţa lui Stratamore.

În schimb, absenţa lui Mark se făcea simţită. Doi regizori, unul după altul, şi-au ars aripile cu vedetele grupului, mai îndărătnici decât nişte cai sălbatici. Muzicienii şi dansatorii refuzau disciplina şi făceau scandaluri, aducând fel şi fel de pretexte pentru a-şi afirma independenţa. Recrutarea celui de-al treilea regizor era dificilă. Într-un final, Roger luă decizia să se înhame provizoriu acestei datorii. În timp ce Mark era ocupat, Roger se simţea izolat de grup. Înainte această impresie îl deranja. Acum aprecia la adevărata valoare eforturile lui Mark, care îi asigura liniştea, permiţându-i să lucreze fără să fie deranjat de incidentele lipsite de importanţă.

Cu această ocazie, Roger descoperi că meseria de regizor nu era o pacoste. Să organizeze spectacolul, să reînnoiască efectele de lumină şi sunet, să menţină disciplina, să se ocupe de personalul artistic, în grupă şi individual, să aleagă costumele, machiajul, coafurile, să supravegheze personalul tehnic, repetiţiile, înregistrările, să pregătească următoarele concerte.

Raporturile zilnice cu muzicienii şi dansatorii îl antrenau în vârtejul vieţii lor intime. Constată că rebelii perseverenţi se lăsau conduşi de vârful nasului, precum o cireadă docilă, dacă li se dădea impresia că măsurile luate erau datorită iniţiativei lor.

Spectacolele impuneau reguli de o precizie absolută. Împânzită de dansatori, cântăreţi, instrumentişti, toată lumea trebuia să se încadreze într-un ansamblu de mişcări riguroase de balet, care excludea cele mai mici fantezii individuale. Chitariştii care alergau de la un capăt la altul al rampei, într-o aparentă dezordine, trebuiau în realitate să respecte un cod strict. În caz contrar riscau să se lovească. Nimic nu e mai grotesc decât spectacolul oferit de muzicieni şi balerine care se ciocnesc, se lovesc, căzând ca popicele lovite de o bilă.

Roger era învestit cu o putere cu feţe multiple: judecător, destăinuitor, consilier, consolator. Să sfârşească cu riscul de a primi câtiva pumni, încăierarea intervenită între bătăuşul Allan Parker şi Esmond Northcliffe pentru ochii frumoşi ai lui Phoebe Lonsdale, care prefera pe Drew Perry, chitaristul... să consoleze pe Sam Tamblyn, pianistul negru, care o luase pe un drum greşit... să arate înţelegere bătăuşului Scott Calloway, jenat de hemoroizi care îl împiedecau să se aşeze pe taburetul său în faţa casieriei... să asculte compătimitor confidenţele lui Antonio Maura, travestit în timpul său liber, şi care nu-şi găsea sufletul pereche... să îl calmeze pe Roy Lowell, chitaristul, care voia să se arunce pe fereastra camerei sale de la al cincizecilea etaj, pentru a fugări şobolanii pe care îi vâna, după o doză puternică de LSD... să îl liniştească pe Dennis Cameron, chitaristul, care alerga gol pe coridorul hotelului, strigând, după ce luase extasy: vreau să fac sex! "Vreau să fac sex! Veniţi fetelor! Sunt al vostru..." să salveze pe un băiat care nu se lăsa penetrat în fund de Brian Milton, dansator furios la beţie... să îl salveze pe Eric Selth de problemele financiare, care pierduse o sumă enormă la poker... să vorbească cu Drusilla Boyle care nu reuşea să se decidă asupra modelului cel mai potrivit, dintre colecţia prezentată într-un catalog, pentru a se tatua pe fesa stângă... să ţină mâna lui Jill Pugsby pentru a-l încuraja, în timp ce un specialist diplomat îi găurea sânul drept, ca să îl încoroneze cu un micuţ inel de aur... să calmeze gelozia colerică a lui Jill Ingall care voia să/smulgă părul unei *roadie* amorezată de micul său prieten, Kevin Gillian, asistent de regie...

Abraham Lincoln, dansatorul negru, făcu o criză de nervi pentru că Roger refuză să accepte numărul lor de rap.

– Credeam, Roger că sunteţi antirasist! M-am înşelat! Detestaţi rapul pentru că este o muzică neagră!

– Nu există nicio legătură între convingerile mele politice şi preferinţele mele muzicale! Dacă vrei, pot să te ajut să compui o melodie. Bineînţeles, cântecul îţi va aparţine în exclusivitate.

Abraham conchise că numele său alături de al lui Roger

va ajuta la lansarea compoziției sale. El propuse o colobarare profitabilă pentru cele două părți interesate.

– Foarte drăguț din partea ta! Dar nu scriu niciodată cântece în colaborare. Prefer să evit complicațiile...

– Respingeți mâna întinsă de negru!

Roger izbucni în râs.

– Du-te dracului!

Abraham se enervă la rândul său.

– Câteva expresii pentru panoplia lui Roger Osborne!

– N-ai decât să le folosești, Abraham!

– Binecuvântare prietenilor! Atunci lucrăm pentru compoziția mea?

– Fără probleme!

Roger prelungi contractul vilei din Beverly Hills, chiar după terminarea filmului. Îi convenea datorită apropierii perioadei de înregistrări. Îi plăcea de asemenea grădina care îl izola de exterior. În cursul ultimului sejur la Hollywood, Chad îi spusese să nu se sinchisească de cheltuieli. Casa de discuri Stetson câștiga destui bani să nu îl priveze de confort. Bunele condiții de muncă îi favorizau noile opere muzicale. El anunță deasemenea că suma din bancă crescuse substanțial.

Premiera hollywoodiană, marea premieră, confirmă succesul obținut la Fresno. Precedată de o publicitate spectaculoasă, ea trezi curiozitatea generală. Numele lui Roger Osborne, cap de afiș, promitea minuni. Așteptările nu fură înșelate. Spectacolul includea filmul, mulți invitați, presa, mulțimea de necunoscuți atrași de eveniment. Defilarea celebrităților, actori, actrițe, cineaști de rang înalt, politicieni, accentua atmosfera festivă. Wilbur Stetson însoțit de Dilys, de Chad și un grup de linge-blide, totdeauna disponibili, fu foarte remarcat căci participa rar la ceremonii.

Apariția lui Roger care o ținea pe Tracy de braț, mândră să îl aibă alături, produse o suită de aplauze și ovații.

Acesta fu triumful complet...

Pentru prima dată în viața lui, Roger luă o vacanță de o săptămână. În timpul acesta, el încetă orice activitate și se abandonă lecturii, delectarea sa preferată. Își cumpărase

ultimele noutăți despre Mafia. Voia să cunoască mai bine acest subiect care îl privea îndeaproape. El se găsea într-un *dolce farniente*, când primi un semn de viață din partea lui Chad, după o absență de zece zile.

În timpul unui scurt sejur la Los Angeles, îl invită pe Roger la o cină intimă, desfășurată în vila lui Stetson din Malibu. Înainte de a se înfățișa la prietenul său, Roger vizită un magazin de bijuterii din Wilshire și îi cumpără un lanț magnific care reprezenta Ordinul Penelor de Aur, piesă autentică de mare valorare.

Pentru a ajunge în Malibu, micul său convoi compus din Lagonda sa blindată, cele două Mercedesuri cu gărzile de corp o luară pe Coasta pacifică Highway, care era paralelă cu cea californiană. Ziua era perfectă. Oceanul eclipsat de soare luase strălucirea unui topaz lichid cu vene verzi-smarald. Siluete, tineri aproape dezbrăcați se împrăștiau pe plajă.

Deodată inconceptibilul se produse. În timpul unui ambuteiaj minor, Lagodna făcu o pană. Acest eveniment enervă pe toată lumea cu viteza unui satelit care și-ar fi deviat drumul, amenințând pământul cu distrugerea. Liam Loring îl invită pe Roger să-și continue drumul în Mercedes. Roger era atât de fermecat, atât de uimit de frumusețea peisajului, că nu reușea să se desprindă de imagine.

– Voi aștepta depanatorii!, spuse Roger, așezându-se pe o bornă, cu fața întoarsă către Ocean.

Loring rămase perplex încât Roger râse uimit de situație.

– *Don't worry! Be happy* ! Nu cunoașteți cântecul, domnule Loring?

– Aș putea să încerc!, se oferi Cao, micuțul șofer vietnamez.

– Motorul este dus!, obiectă șeful gărzii sale personale. Apoi aici suntem expuși unor întâlniri puțin dezirabile...

– Lăsați-l pe Cao să se descurce!

Apoi se adânci în contemplarea imensității verzi-albăstre. Tineri surferi zburau cu grație pe spuma valurilor, apoi se lăsau duși de acestea.

– Domnule Loring, nu am avut niciodată timp să învăț surf, spuse cu regret... Dar voi umple această lipsă...

Cao anunță triumfător succesul reparației.

– A fost o joacă de copil! Mașinile de această clasă nu au niciodată pene serioase...

Roger se resemnă să părăsească postul său de observație. Cinci minute mai târziu ajunse la destinație. Chad îl primi pe invitatul său cu bucurie și căldură. Îl sărută în fața tuturor celor care erau prezenți la recepție:

– Aveți în fața voastră pe cel mai mare cântăreț rock, moștenitorul talentului lui Jim Morrison și cel mai bun prieten al meu.

Participanții aplaudară.

Roger îi dădu minunatul lanț care se asorta cu cămașa de mătase albă cu mâneci bufante.

– Este ordinul cavalerului pentru ultimul cavaler care păstrează în inima sa generozitatea!

Încă o dată sărutări și aplauze...

Roger făcu două constatări care îi confirmară suspiciunile sale. Prima privind cina intimă: mai mult de treizeci de persoane, băieți și fete, se îngrămădeau în jurul amfitrionului și al invitatului său de onoare. Elementul masculin era alcătuit din sportivi, vechi prieteni de-ai lui Chad, puțin preocupați de activitățile intelectuale. A doua constatare privea vila construită de bătrânul Stetson. Un lux epatant: scări mari de marmură cu coloane și lebede în bronz, bare și instalații audio și video, mobile și covoare somptuoase, fântâni arteziene, statuete de jad, coloane de malachite, tablouri semnate de mari pictori... totul aranjat cu gust... Spre deosebire de Harold Dexter unde obiectele de artă autentică erau expuse alături de bibelouri, la Stetson totul era perfect... deși ansamblul prea mare, prea luxos, prea apăsător, sufoca...

Chad era conștient de acest exces, căci îi spuse lui Roger, făcându-i cu ochiul:

– Voi schimba toate acestea... voi face totul mai aerisit, mai degajat...

Masa fu servită pe o mare terasă care eclipsa o piscină imensă care eclipsa și ea plaja și Oceanul...

Roger vorbea cu entuziasm de surf, ultima sa revelație.

Gavin, un tânăr musculos, cu pieptul gol, bronzat de soare, îl aprobă cu căldură:

– Aici toți iubim surful! Este nemaipomenit să te afli pe o planșă de surf pe un val de cinci sau șase metri care vă duce cu șaizeci de km pe oră și vă expune pericolului de a vă face bucățele rocile de coral...

Guy, un băiat blond precum Siegfried, eroul legendar, adăugă tremurând de plăcere:

– Surful este un drog mai puternic decât heroina! Pot să vă confirm pentru că le-am încercat pe amândouă! Să urci pe valurile înconjurate de delfini care ies la suprafața Grande Blue vă dă o senzație de neuitat!

O'Rourke, un brunet cu ochii de un albastru limpede de irlandez pur-sânge, adăugă:

-Surful este o poezie care leagă marea și soarele, infinitul și moartea! Roger, prietenul nostru Chad ar putea să vă învețe surful!

Chad surâdea, aparent amuzat de ardoarea invitaților săi. Dar mintea lui părea să fie departe. Roger remarcă că nu se amesteca în conversație. În timp ce ceilalți beau șampanie, Chad abia se atingea de paharul său.

În mijlocul acestei euforii, un servitor aduse un telefon celular și se înclină în fața lui Chad.

– O convorbire urgentă pentru dumneavoastră, domnule!

Chad luă aparatul și îl duse la ureche. Deodată, pe chipul său se putu citi stupoarea.

– Nu este adevărat!

El îndepărtă telefonul, căci vocea vorbea atât de tare, că putea fi auzit la celălat capăt al mesei.

– Acum o oră domnul Stetson hrănea, ca de obicei, șerpii săi. În circumstanțe încă necunoscute, un boa-constructor, o anaconda și doi șerpi cu clopoței au spart geamurile cuștilor lor și au evadat. Domnul a fost surprins de atacul lor. Strigătul său strangulat a alarmat pe gardianul de serviciu. Ajuns la fața locului, a găsit un boa, favoritul domnului Stetson, încolăcit în jurul corpului său. Cu revolverul său gardianul a zburat capul reptilei. Dar era prea târziu. Domnule, bunicul dumneavoastră a avut corpul complet zdrobit. Am chemat

ambulanța. Medicul a constatat moartea sa. După un examen mai detaliat a observat de asemenea mușcătura unui șarpe cu clopoței pe pulpa stângă. Așteptăm decizia dumneavoastră. Vă rog, domnule, să acceptați condoleanțele mele. Mama dumneavoastră vitregă este distrusă...

– Voi sosi în San Diego fără întârziere!, spuse Chad cu o voce tristă.

– Foarte bine, domnule! Suntem la ordinele dumneavoastră!

– Încercați să o consolați pe doamna Stetson! Pe curând, Hamilton!

Chad dădu telefonul servitorului. Un lung suspin îl cuprinse.

– Bietul bătrân!, spuse el încet.

Roger avu impresia că suspinul lui de durere ascundea o imperceptibilă ușurare. El păstră reflecțiile sale pentru el...

Wilbur Stetson abia ce fusese îngropat în cavoul familiei sale, că comentariile mass-media se împrăștiară în toate părțile. Wilbur Stetson era mai puțin cunoscut de marele public decât Harold Dexter, căruia i s-a acordat post-mortem titlul de escroc al secolului, dar personalitatea sa și manevele sale ținuseră de o mie de ori lumea financiară în emoție.

Când un individ moare sufocat de un boa sau de un anaconda în jungla amazoniană, vestea trece neobservată. Când un mare finanțator piere în aceleași condiții, în propria casă, redacțiile tuturor ziarelor din lume explodează.

Moarte accidentală?... Sinucidere?... Crimă?...

Trei ipoteze de luat în seamă....

Premiera era pe prima poziție. Gardianul zoologiei fu pus sub observație. O condamnare pentru neglijență criminală nu era exclusă... A doua ipoteză părea mai puțin plauzibilă. Corporația Stetson avea baze solide precum Stânca din Gibraltar. Bursele financiare importante supraviețuiseră surprizei, dar, reflectând, acțiunile Stetson luaseră evoluția lor normală. Instalarea lui Chad Stetson la guvernarea conglomeratului deschidea perspective promițătoare. Făcuse deja încercări la Casa de Discuri care salvase de la faliment

grupul Osborne... Cea de-a treia ipoteză, crima, nu era exclusă. Un personaj de înălțimea lui Wilbur Stetson suscită numeroase şi puternice dușmănii. Dar dovezile care ar fi putut să justifice această ipoteză lipseau. Sigur. Oamenii bine informați ştiau că un criminal expert este în stare să mascheze un accident...

Cititorii, străbătuți de un fior, conchideau că este preferabil să dormi liniştit, la adăpostul propriei mediocrități.

Un jurnalist pasionat de istorie făcuse aluzie la asasinatul lui Tiberiu, împăratul Romei, în urma unui complot urzit de nepotul său, prințul Caligula, în complicitate cu Prefectul Gărzii Pretoriene. Chad arătă articolul lui Roger.

– Dacă îl dau în judecată pentru calomnie, îi vor zbura toate penele. Dacă îl ignor, afacerea va fi aruncată la gunoiul uitării...

Dilema fu rezolvată câteva zile mai târziu sub o formă neprevăzută. Jurnalistul vizat suferi un accident de mașină. Transportat la spital, el muri fără să iasă din comă.

Chad se arătă puțin afectat când află vestea. El părea mai degrabă iritat.

Roger se întrebă dacă intervenția lui Jarvis Penrose nu împărțise criza într-un mod expeditiv, care, de altfel, îi era cunoscut.

O singură întrebare se punea. Chad era la curent sau era depăşit de evenimente?... Penrose nu ar ezita să ia măsuri drastice, fără a cere autorizația patronului său, dacă ajungea la concluzia că trebuia să acționeze... şi repede...

Ancheta stabili moartea accidentală a jurnalistului. Afacerea fu îngropată la fel ca autorul ei.

Chad, băiatul fantastic, un adevărat nebun, se metamorfozase într-un bărbat serios, conştient de datoriile sale, sever, dur cu subordonații săi. El distrugea pe adversarii săi. Chad ar fi putut să se reîncarneze în Henri V, personajul creat de Shakespeare.

"Sper să nu mă considerați Falstaff!" , gândea Roger indispus.

Dar, contrar celebrului Sir John, abandonat de Henri

V, o dată instalat pe tronul urmaşilor săi, Chad îi acorda în continuare lui Roger prietenie. Avea aceeaşi afecţiune, îl acopera cu atenţii, cu cadouri. Roger era ornamentul petrecerilor sale.

"Iată-mă redus în rolul bufonului de Curte, care poate să-şi permită cele mai extravagante dorinţe de prost gust, fără ca prinţul să se supere", reflecta Roger.

Doar o notă suna în ansamblul său idilic. Ochii lui Jarvis Penrose îl priveau cu cruzime. Gura sa râdea.

Într-o zi, Roger îl abordă cu o sinceritate brutală:

– Mi se pare, domnule Penrose, că prezenţa mea vă face coleric!

– Din contră, domnule Osborne! Vă iubesc şi vă respect mult. Cei care îmi provoacă colera... îi distrug...

Penrose avusese ultimul cuvânt...

Într-o seară Roger primi un telefon de la Chad.

– Vino să cinezi la mine! Sunt prost dispus! Totul mă irită! Dealurile prea verzi ale Beverly Hills-ului! Pacificul prea albastru şi luna prea argintie! Colaboratorii mei au intelectul redus la cifre idioate! Am nevoie de tine!

„Regele se plictiseşte şi doreşte compania bufonului său", gândi Roger. Starea lui proastă egala deprimarea lui Chad. Totuşi Chad era un prieten care merita un tratament mai bun.

– Vin!

El era obosit şi după o şedinţă de înregistrări care durase zece ore şi se terminase prost. Chad îl primi cu o bucurie care suna fals. Ei se instalară la masa servită aproape de piscină. Pentru aperitiv ei băură Don Perignon.

– Am donat toţi şerpii Muzeului Zoologic. Câteva exemplare rare i-au mulţumit. În mod special Şarpele Morţii adus din Australia...

Bunicului meu îi plăcea să fie înconjurat de reptile şi de celebrităţi...

Pictori, actori, mai degrabă actriţe, sportivi de mare competiţie şi muzicieni... am respectat ordinea preferinţelor sale... Precum Papii din Renaştere care admirau talentul.

Îl încurajau, îl ajutau să se contureze, să se dezvolte. Dar imaginea sa de Micene ascundea un profund egoism. El profita de glorie, de renumele proiectelor sale ca să construiască propriul piedestal. Fonda biblioteci publice, muzee, finanța cluburile sportive, tinerii pictori și muzicieni... cupele Stetson acordate sportivilor erau foarte căutate... În realitate toate aceste donații reduceau taxele datorate Fiscului...

Chad dădea impresia că se confesează. Nu ascundea el, după o perdea de fum, evidența?, se întrebă Roger suspicios. În ceea ce-l privea, nu îl surprinsese niciodată să afirme neadevăruri.

– Scribul care era comparat cu împăratul Tiberiu nu se înșela. Bunicul era un tiran care dădea crevașa copilului său, chiar după ce trecuse la colegiu. El semăna conștient zânzania între fetete sale, sub pretextul de a le cultiva spirtul competiției. Când se băteau, el promitea o recompensă învingătorului. Vederea sângelui îl făcea să roșească de plăcere. El încuraja trădarea dacă servea propriilor interese. Bunicul doar ce învățase să scrie și să citească, ceea ce nu îl împiedica să ceară copiilor săi diplome la Harvard și la Princeton. Supuse acestui regim, fetele s-au consumat precum niște figurine de ceară expuse la căldura soarelui...

Ei se delectau cu un Chop suey de porc cu ouă, în timp ce Chad îi puse o întrebare cel puțin surprinzătoare:

– Crezi într-adevăr, Roger că am pus pe cineva să-l omoare pe bunicul?

Cel de-al treilea mare turneu american începu la Washington, onoare dată de grupul Osborne în capitala Americii.

În ciuda câtorva critici defavorabile ale presei care ridica drapelul "noului ordin moral", Roger se bucura de o popularitate uimitoare, împărtășită de tineri și de cercul liberarilor. Valul Democrației lua o asemenea amploare încât, de dragul contradicțiilor, o mare parte din burghezia de mijloc se întorcea la origini, o renaștere a puritanismului militant propăvăduit după Salem, oraș făcut celebru de o vânătoare de vrăjitoare.

Invidioşii reproşau grupului Osborne industrializarea muzicii rock şi setea de milioane înghiţite precum apele înghiţite fără încetare de cascada Niagara. "Fiecare notă muzicală le aduce un pumn de dolari", scria un critic exasperat de această îmbogăţire.

A doua zi după sosirea sa la Washington, Roger fusese primit la Casa Albă de preşedintele Statelor Unite, onoare acordată câtorva rockeri aleşi. Ambasadorul Marii Britanii îl invitase la o cină de gală, pentru a-l prezenta corpurilor diplomatice. După exemplul Beatleşilor i s-a decernat Ordinul Imperiului Britanic.

De la un timp, Roger traversa o perioadă de depresie, o lipsă de interes pentru tot ceea ce îl înconjura. Ploaia onorurilor, gloria şi aurul cădeau pe un teren arid. El avea impresia că sursa sa de inspiraţie dispăruse. Compunea încă cântece, dar lucra cu raţiunea, iar sufletul său nu participa. Exaltarea creatoare dispăruse. Temperamentul său furtunos dezvolta doar părţile negative. El pierduse plăcerea de a trăi. El se adâncea într-un gol care îl dezorienta, care îl înspăimânta.

După concertul de la Washington, criticat de presă ca fiind zenitul carierei sale, el se gândi să abandoneze totul, să cutreiere singur, pe drumuri fără sfârşit, în ţări îndepărtate, unde nimeni nu l-ar fi cunoscut.

Într-o seară, când se demachia în loja sa, Bob, sosia lui, intră brusc, fluturând o revistă rock.

– Ai auzit vorbindu-se de Noiseaddict?

– Nu!... Cine este?

– Un grup nou creat de un puşti de 15 ani care se numeşte Ben Lee. El a format grupul la vârsta de 13 ani... Ca tine! Acest copil îţi urmează paşii! Este fenomenal!

– Nu într-atât de incredibil! Jordy s-a lansat la patru ani!

– Răufăcătorii pretind că părinţii i-au construit celebritatea!

– E stupid! Eu am găsit în Esquire cazul unui puşti, Masoud Kakehabadi, care la optsprezece luni putea să citească: la doi ani programa un calculator : la vârsta de patru ani traducea cărţi: la şapte ani a terminat liceul: la 13 ani primea diploma Universităţii din California, la Irvine...

– Tu ai urmat aceeaşi filieră!

– Nu! Masoud a fost mai inteligent decât mine... medicina este pasiunea sa...

– Masoud nu este un concurent, spuse Bob. Ben Lee, da... Cântecul său Die, Evan Dando, Die... titlul este semnificant... s-a impus repede... succesul i-a prezentat deja complimentele mele... Muzicienii săi, Dan şi Doran, au şi ei tot 15 ani...

Roger suspină.

– 15 ani... cea mai frumoasă vârstă... Aceşti puşti ne împing spre pensionare...

– Pardon! La douăzeci de ani nu suntem başoldiţi.

– Rimbaud se pensionase deja la douăzeci şi opt de ani...

– Roger, eşti obsedat de bătrâneţe... eşti paranoic...

– Schimbăm subiectul, vrei?

La ora treisprezece şi jumătate, avionul grupului Osborne ateriză pe aeroportul Boise, din Idaho. Pentru a evita primirea gălăgioasă, Roger nu anunţase ora exactă a sosirii sale. Convoiul său obişnuit de maşini îl conduse la hotel.

Vernon şi Jared o luaseră înainte pentru a verifica eventualele microfoane puse în apartamentul său.

Roger voia să aibă o zi de odihnă. Concertul care trebuia să aibă loc a doua zi promitea surprize. El îşi făcu un duş pentru a se destinde. Jeturile de apă îi biciuiau trupul, flagelându-i muşchii, activându-i circulaţia sângelui. După ce termină, Vernon îi puse pe umeri un prosop mare şi moale.

– Domnule Osborne, patronul meu vă cere o întrevedere urgentă. Are să vă spună lucruri foarte importante. În această după-amiază la ora şaisprezece aţi fi dispus să vă întâlniţi cu el?... Vă va aştepta în afara oraşului, la un refugiu de pe şoseaua 84... Nimeni nu va şti de această deplasare. Jared vă va duce cu o maşină închiriată. În timpul absenţei dumneavoastră eu voi răspunde la telefon şi voi spune că vă odihniţi şi că este interzis să fiţi deranjat. Ieşirea de serviciu va fi liberă.

Roger strânse din dinţi. Întâlnirea solicitată de Leslie Perkins era un fel de ordin...

Maşina, un Chevrolet banal, de cilindru mediu, mergea cu

o viteză moderată pe şoseaua asfaltată. Soarele, umflat ca un aeronef atârnat deasupra orizontului, arunca o lumină roşie pe înalţii munţi încoronaţi de zăpadă. Dar Roger nu avea chef de contemplaţie. Nervii lui fierbeau.

Jared întoarse la dreapta şi merseră pe un drum care urca spre nord. Drumul tăia un teren plat. De departe, munţii roşiatici se profilau pe cer. Un peisaj trist, dezolant care îi aduse aminte de prima secvenţă din filmul My private Idaho. River Pheonix făcea autostopul pe o şosea dreaptă, barată de un lanţ de munţi.

Chevroletul urca pe un fel de platformă, rămasă de la o staţie de bezină abandonată şi se opri lângă un camion roşu. Perkins îl aştepta pe un butuc dărâmat de un fulger. Fuma. Şoferul său supraveghea împrejurimile.

Roger salută abia înclinând capul. Ofiţerul de la CIA se ridică, îi întinse mâna, apoi îl invită să se aşeze alături. Expresia sa sumbră, severă, afişată de obicei, era înlocuită de un surâs amical.

– Nu vă daţi seama că mă expuneţi unui mare risc, domnule Perkins? Numele lui Huston, al lui Stratmore, al lui Mark nu vă spun nimic?

– Calmaţi-vă! Secretul nostru este perfect păstrat!

– Aţi vrut capul lui Wilbur Stetson! Stetson e mort! Ce mai vreţi?

– Organizaţia lui o vreau! Am fost pe punctul de a-l prinde! Asasinarea lui mă face să o iau de la zero!

– Sunteţi sigur că a fost asasinat?

– Foarte sigur! Penrose a organizat aşa-zisul accident, şi Chad, prietenul dumneavoastră, este autorul moral! Tiberiu şi Caligula!... Bătrânul Stetson era un ignorant! Chad este mai periculos pentru că în afara inteligenţei ieşite din comun este un intelectual pregătit la Harvard!

– Şi ce vreţi?

– Capul lui Chad!

– Sunteţi nebun! Îmi cereţi luna de pe cer!

– De mult timp luna este accesibilă oamenilor!

– Alegeţi-vă un alt spion! De altfel eu nu cunosc nimic din activitatea ilegală al lui Chad... dacă există sau nu! Nu mai

vreau să am de-a face cu voi!

– Foarte bine! Îmi semnați o declarație prin care Chad Stetson este autorul moral al asasinatului bunicului său și nu veți mai auzi vreodată vorbindu-se despre mine!

– Ce?

– Este un târg ceea ce vă propun! Vă asigur că nu voi folosi acea hârtie împotriva lui! Numele dumneavoastră nu va mai fi niciodată folosit în această afacere!

– Domnule Perkins, refuz să mă pretez manevrelor dumneavoastră!

O expresie răutăcioasă apăru pe chipul ofițerului.

– Nu aveți de ales! Sunteți implicat până la gât! Recent, în timpul unei cine la el acasă, Chad a mărturisit crima bunicului său! Unul dintre servitori era agentul meu! El știe să citească cuvintele pe buzele care murmură!

– Chad nu mi-a mărturisit uciderea bunicului său! M-a întrebat dacă cred zvonurile lansate asupra lui de dușmani. Agentul dumneavoastră nu putea citi pe buzele sale semnul de întrebare! Chad nu mi-a mărturisit acel asasinat! Este clar?

Roger se ridică ca tras de un resort. El continuă furios:

– Înnebunesc dacă cumva aveți vreun microfon asupra dumneavoastră!

– Riscați să fiți acuzat de complicitate!

– Dacă vreți să mă opriți, faceți-o! Veți face cea mai mare gafă din viața dumneavoastră!

– Deja vorbiți ca un invincibil!

Râsul îi înveseli chipul ascuțit al lui Perkins. Se ridică și el la rândul său.

– Îmi mențin oferta!

– Domnule Perkins, cred că această întrevedere a ținut destul!

– Domnule Osborne, pentru că îmi sunteți simpatic, trebuie să vă previn! Câteva mari ghinioane vă așteaptă!

– Sunteți deja informat!, exclamă Roger sarcastic.

– Am obligația să cunosc tot ceea ce privește persoana dumneavoastră!

Roger intră în Chevrolet.

– Jared! La hotel!

Când se trezi, târziu dimineaţa, Roger găsi pe măsuţa de noapte presa. Red însemnase deja cu roşu articolele cu posibil interes. Pe The Idaho Clarion era o dublă coloană numită "Să apărăm inocenţa copiilor noştri". Semnatara, Norma Eldridge, semnala un incident aparent minor care îi provocase indignarea. În timp ce pregătea micul dejun la bucătărie, l-a auzit pe fiul său Kurt, 9 ani, care se găsea în sufragerie, şi care cerea surorii sale Jacobina, 13 ani, să-i cumpere un prezervativ pentru cobra sa, căci voia să facă *safe-sex*. Şocată, mama lui l-a rugat să-i explice, iar Kurt răspunsese că învăţase acest cuvânt după ce ascultase un disc cu Roger Osborne. Doamna Eldridge cerea toată producţia muzicală a acestui cântăreţ să fie marcată cu semnul X-interdicţia vânzării către minori. Ea făcea o comparaţie între concertele sale, care atrag o mulţime de tineri şi dezgustătorul festival Woodstock. Ea îşi amintea de mânia locuitorilor acestei localităţi, confruntaţi cu 600.000 de hipioţi care au invadat terenul unde se ţinea festivalul. Trei zile şi trei nopţi duhoarea acestor păduchioşi a infectat aerul. Urletele lor şi muzica lor era non-stop. O fată din vecini care avea 14 ani a rămas însărcinată după ce asistase la acest concert. Mamele din Idaho o susţineau pe Doamna Eldridge care cerea interzicerea prestaţiilor muzicale ale grupului Osborne la Boise.

Ziarul The World Today publica declaraţiile senatorului Woolcott care critica cântecele lui Roger Osborne. Acest cântăreţ aduce revolta copiilor împotriva părinţilor, denunţă prăpastia deschisă între generaţii, prăpastie care în realitate nu există. Roger Osborne apără principii aberante: alegerea tinerilor de 18 ani în Ansamburile Legislative, acceptarea homosexualilor în armată, respectul legislaţiei de avort. Roger Osborne ar face mai bine să revizuiască dereglările vieţii sale. Înţelegem acum mânia tatălui său care nu a ezitat să denunţe public comportamentul său".

Cel de-al treilea articol îl avea ca autor pe pastorul metodist Ebenzer Horton, care denunţa ateismul lui Roger Osborne. "Acest cântăreţ înveninează gândirea tinerilor, propovăduind materialismul diabolic, haosul moral, confuzia sentimentelor".

Articolul se termina printr-un apel patetic. "Să răspundem urii sale prin dragostea aproapelui nostru. Să ne rugăm pentru sufletul său, pentru iertarea păcatelor sale!"

După ce citise aceste pamflete, Roger ajunse la o concluzie. Aceste articole nu erau o posibilă campanie de presă. Îl provocau în mod deliberat, pentru a-l determina să adopte o atitudine agresivă, să facă greşeli de judecată şi, în final, să provoace propria cădere.

Seara, cu ocazia unicului concert organizat pe stadionul din Boise, unde se prezentaseră patruzeci de mii de persoane, Roger privi lung mulţimea agitată care îl aplauda cu frenezie. Dar ochiul său expert supraveghea mulţimea, să prevadă reacţiile sale, îi permitea să identifice grupuri, asemănătoare cu nişte insuliţe, care nu împărtăşeau entuziasmul fanilor, şi nu aşteptau decât să se pună paie pe foc ca să înceapă scandalul. Cel mai mic scandal ar fi creat grupului Osborne reputaţia de scandalagii, a unor anarhişti mai răi decât Sex Pistols. Trei gonguri completară ansamblul de percuţie. El remarcă de asemenea şi numeroşi poliţişti în uniformă sau civili-uşor de recunoscut– care se amestecau cu publicul.

Axl Rose ataca cu violenţă anumite personaje faimoase, Warren Beaty de exemplu, pentru a încălzi asistenţa; acum era încălzită...

Roger se întoarse către muzicieni şi ridică braţele. La acest semnal cei trei baterişti începură să cânte. Apoi Roger reveni cu faţa la public. Toată lumea, prieteni şi duşmani, ascultau cu răsuflarea tăiată legătura politică desemnată la răzbunare. Percuţiile încetară zgomotul lor ritmat.

– Primul nostru cântec din această seară este dedicat bebeluşilor de focă! Condamnării asasinatelor acestor adorabile creaturi, pentru a completa garderoba femeilor şterse, dezgustătoare care speră încă să atragă atenţia graţie acestui artificiu vestimentar...

Mulţimea aplaudă. Roger dirija barca spre apele agitate din Boise cu diplomaţie. Ordinea perfectă încorona spectacolul...

– Pisica cu clopoţei nu poate prinde şoareci! Întotdeauna am fost uimit de înţelepciunea acestui dicton!, se adresă

Roger jurnaliştilor care se prezentaseră în sala de recepţie a hotelului său, pentru a-i pune întrebări.

„Trupele de jurnalişti excitaţi sunt mai puţin periculoase decât mulţimea dezlănţuită", reflectă Roger.

– La cine faceţi aluzie?

– Ultimele critici veninoase v-au şocat?

– Declaraţiile senatorului Woolcott cer un răspuns!

– Vă acuză că promovaţi războiul între generaţii?

Întrebările cădeau peste Roger, care disimula agresivitatea sub masca unei inocenţe calme.

– Nu o propăvăduiesc! O constat! Termenul război este prea dur! Aş spune mai degrabă că între generaţii există prăpăstii... Adulţii detestă tinerii! Vă voi da un exemplu... Micuţii lei, masculi sau femele, sunt hrăniţi, apăraţi împotriva atacurilor leilor masculi sau femele care formează comunitatea. Dar de când micuţul leu mascul se apropie de pubertate şi de când începe să-i dea blana, este alungat de leii masculi adulţi care văd în el un posibil rival... un duşman care le va lua autoritatea supremă... Leuţul trebuie să trăiască departe de grup, pentru a nu fi rănit sau chiar omorât de mânioşii lei adulţi... Din fericire pentru el este destul de puternic pentru a se apăra de hienele care îl supraveghează pentru a-l prinde. Când leuţul devine adult, puternic şi agresiv, fapt care face parte din bagajul său genetic, atacă leii adulţi care l-au gonit din grup. De obicei un singur leu adult este şeful grupului. Câteodată sunt mai mulţi care împart acest drept...este cazul când este vorba de doi sau trei fraţi... În orice caz, micuţul leu devenit adult atacă furios, decisiv pe bătrânul leu, şeful grupului şi pe cel tânăr care cere puterea. Legea naturii vrea că leul bătrân să fie învins de cel tânăr, robust şi dornic să se arate leoaicelor pe care le doreşte. Bătrânul leu este alungat la rândul său din grup care nu mai este al lui. Umilit, plin de răni, el trebuie să se retragă. El îţi trăieşte ultimii ani în singurătate, trist, slăbit. În final moare iar hienele şi vulturii îl mănâncă. Vechiul leuţ devenit marele leu, vede ridicându-se noile generaţii de leuţi care cresc şi la rândul lor cer autoritatea. Cel mai puternic, cel mai robust îl învinge

după o luptă sălbatică. Învinsul se retrage, trist, epuizat. Şi ciclul se înlănţuie ireversibil. Rivalitatea între tinerii lei şi bătrânii lei nu va înceta niciodată...

– Aplicaţi oamenilor legea junglei?

– Civilizaţia nu schimbă natura profundă a omului. Bagajul cultural acumulat pe parcursul mileniilor de oameni, schimbă aparent regulile jocului. Adulţii se ocupă de copii, îi protejează, îi hrănesc, îi educă. De când copiii inocenţi, vulnerabili, sunt la pubertate, sunt adolescenţi care cer dreptul lor la existenţă în lumea adulţilor, antagonismul ancestral revine. Este normal. Adulţii care se află în fortăreţele lor bine protejate, nu acceptă cu bine invazia tinerilor. Ştiu că adolescenţii de astăzi îi vor învinge mâine. Alungaţi din poziţiile lor privilegiate, adulţii se văd împinşi spre pensionare. Adulţii puternici de ieri îmbătrânesc. Plini de ranchiună, de amărăciune, ei devin mizantropi. O singură ieşire le este rezervată : moartea. Ei privesc pe tinerii adulţi şi adolescenţi care dansează, fac dragoste, se bucură de viaţă, în timp ce bătrânii trebuie să se mulţumească cu privitul la televizor şi să se certe cu partenerii de viaţă, la fel de acriţi, trişti şi amărâţi. În regnul animal stăpânirea este cea care reprezintă puterea, bucuria. În lumea oamenilor poziţiile sociale, politice, economice, constituie miza. Pentru adulţii mai în vârstă de astăzi, şomajul este marea spaimă. Tinerii ajung în grupuri restrânse, înarmaţi cu conştinţe noi legate de vârsta calculatoarelor. Adulţii care nu sunt pregătiţi să le reziste sunt condamnaţi...

– Nu credeţi, domnule Osborne, că aceste concepţii ale dumneavoastră păcătuiesc prin cruzime?

– Concepţiile mele sunt realiste! Cruzimea este indispensabilă supravieţuirii! În lumea noastră, determinată de educaţie, faţada politeţurilor ascunde cruzimea... Prăpastia dintre generaţii există şi a existat dintotdeauna... Lupta dintre generaţii devine din ce în ce mai acerbă... Asistenţa socială a bătrânilor este ameninţată. Adulţii plini de vigoare şi de sănătate nu vor să plătească întreţinerea bătrânilor. Ei uită că vor fi şi ei bătrâni...

– Există critici care susţin că aveţi stofă de politician!

– Scuzaţi-mă! Eu nu sunt un politician! Fiecare om este

un om politic. Este o diferență! Aristotel pretindea și pe bună dreptate că fiecare om este un zoon politikon, un animal politic, care trebuie să învețe științele indispensabile guvernării statului. Teorie plagiată de Marx, care a interpretat-o, după concepțiile sale, și a dat lumii o ideologie catastrofală pe care niciodată societatea umană nu a cunoscut: ideologia comunistă!

– Ce credeți despre Jirinovski?

– Jirinovski este demnul fiu spiritual al lui Lenin și Stalin și al stră-stră-strănepotului lui Gengis-Khan. El pretinde că reface harta lumii. Să reconstitui Imperiul Sovietic, să lichidezi România, să ocupi Afaganistanul, Iranul și Pakistanul să-l smulgi Statelor Unite! Alaska, California și Florida. Și toate acestea în numele așa-zisei ideologii liberal-democratice... Grotesc!... Jirinovski! Iată prototipul politicianului! Lumea are nevoie de oamenii politici, nu de politicieni...

– Care este diferența între oameni politici și politicieni?

– Primii se ocupă de bunăstarea comunității, ceilalți fac din politică o carieră bine plătită... câteodată moștenită din tată în fiu...

Anumiți politicieni de carieră asociază puterea politică afacerilor necurate...

Este detestabil!

– Domnule Osborne, sunteți acuzat de demagogie pentru că susțineți dreptul tinerilor de optsprezece ani de a fi nu numai alegători, ci și să fie aleși în sânul ansamblurilor legislative...

– Găsesc că este normal! Tinerii de 18 ani sunt considerați apți pentru a muri pe câmpurile de bătălie... De ce nu ar fi capabili să se pronunțe dacă vor sau nu să fie trimiși sau nu la abator? Eu sunt sigur că vor fi mereu pregătiți să combată cauza cea bună!... Propun de asemenea ca deputații care votează pentru război, să fie obligați să facă un stagiu pe front... în prima linie!... Războinicii care au votat intrarea Vietnamului în război ar fi dat dovadă de prudență dacă ar fi știut că prezența lor printre trupele luptătoare va fi cerută...

– Domnule Osborne, am zice că agitați steagul roșu!

– Vă înșelați grav! Sunt un liberal convins, partizan al

liberei concurențe pe plan politic, economic și cultural. Eu sunt pentru suprimarea frontierelor cu condiția ca legile acceptate de comun acord să fie strict respectate...

– Credeți, domnule Osborne, că această coexistență pacifistă în lume ar putea să fie realizată?

– Nu! Atâta timp cât integrismul religios își va impune legile sale aberante, pacea nu va putea să se impună. Fanatismul religios de orice natură generează terorismul, războiul civil și amenință pacea în lume. În același timp hrănește piața de arme, care face afaceri de aur. Dezafectarea crescândă a populației cu privire la Biserică se datorează în mare parte radicalismului acelora care rămân fideli credințelor lor. Atunci când preoții furnizează arme teroriștilor sau omoară cu propriile mâini, în numele convingerilor lor religioase, caz citat de ziare, înțelegem că dogmele propovăduite astfel nu sunt doar insolente, dar și periculoase. Un preot catolic englez a susținut recent că Dumnezeu nu este o ființă supranaturală existent în afara noastră, ci că binele și răul există în inima noastră. Superiorii săi l-au alungat din Biserică, invocând un argument suprem: "minte!" Am auzit că a scris o carte pe tema asta... devenită un best-seller... Destul am vorbit despre politică! Abordați un alt subiect! Muzica, de exemplu!

– Sunteți un muzician implicat! Grupul dumneavoastră iradiază politica precum cei de la Sex Pistols!

– Mă așteptam la această comparație!

– Sunteți punkeri de lux!

– Iată o asociere împotriva naturii!

– Grunge-ul, moda săracilor, a fost adoptat cu entuziasm de bogătași!

– Nu a existat un grunge al bogătașilor și un grunge al săracilor... a existat un grunge unic... grunge-ul lui Kurt Cobain... o dată ce Kurt Cobain a murit... grunge-ul a murit și el... a însemnat o stare de spirit...

– The Idaho Clarion compară concertele dumneavoastră, citez, un dezgustător festival de Woodstock, care a fost frecventat de un public compus din 600.000 de hipioți, păduchioși care au infectat aerul cu duhoarea lor.

– Comparația, în ciuda conotației sale peiorative, mă

flatează. Pentru ca The Idaho Clarion, un ziar local cu orientare puritanist-conservatoare, să aleagă această atitudine negativistă cu privire la Woodstock nu mă miră. Nu este nici primul nici ultimul organ de presă care să judece mai mult de jumătate de milion de copii care caută instinctiv un mijloc de exprimare a solidarității lor, să simbolizeze unitatea lor şi să creeze viitorul. Putem iubi rock-ul sau nu... putem iubi sau nu Woodstock-ul... libertatea opiniei este asigurată de Constituțiile tuturor țărilor civilizate... Newsweek, o revistă cu răspândire internațională, admite că Woodstock a devenit un mit național, după exemplul lui Thanksgiving sau al Bostonului Tea Party– incident care a declanşat Războiul de Independență al Statelor Unite. Câteva rânduri mai în jos, articolul evocă prin asociere de idei atentatul terorist de la Haymarket Square, care a provocat numeroase victime în cursul unei manifestații sindicale, asemenea Masacrului zilei Sfântul Valentin, când un grup de gangsteri au fost uciși de alți gangsteri îmbrăcați în uniformă de polițişti. Apoi autorul articolului ajunge la o concluzie uimitoare: alianța dintre *rock'n roll*-ul hedonist, cu tentă de misticism psihedelic, şi politica de stânga, a favorizat alegerea preşedintelui Nixon. Newsweek ar fi putut adăuga că excesele Noii drepte, şi nu *rock'n roll*-ul au provocat căderea lui George Bush şi au facilitat intrarea la putere a preşedintelui democrat Clinton. Că votul tinerilor adepți ai *rock'n roll*-ului a contribuit, în parte, la această schimbare de orientare politică, nu poate fi negat. Apoi articolul alunecă, din cauza exagerărilor, într-un comic savuros. Woodstock ar fi pregătit terenul pentru explozia SIDA intervenită unsprezece ani mai târziu, şi ar fi generalizat consumarea de droguri printre tineri. După ce a subliniat că SIDA este o manifestare a furiei divine împotriva pervertirii oamenilor, autorul articolului revine la ambința Woodstock-ului care vă catapultează în afara logicii, în afara timpului, într-un orgasmic neant. Traumatizat de Woodstock-ul din '69 consideră că Woodstock-ul din '94, deja anunțat, va provoca aceleaşi reacții ca evenimentele din Rwanda, din Haiti şi din Bosnia... Se spune că ridicolul omoară. Newsweek a atins acest vârf... The Virgin Encyclopedia of Rock citează o

frază a unui anume Domn Graham Nash care a devenit celebru datorită unei fraze groteşti: "când vorbim de Woodstock este ca şi cum am vorbi de cel de-al Doilea Război Mondial" . Criticii Woodstock-ului uită să spună că în timpul acestui festival, care a durat trei zile, nicio violenţă nu a fost semnalată...

– Domnule Osborne, am vrea să cunoaştem părerea dumneavoastră despre industrializarea şi comercializarea muzicii rock?

– Este adevărat! Pentru anumiţi industriaşi *rock'n roll*-ul a devenit o marfă supusă legilor marketingului. Numeroasele procese dintre industriaşi şi creatorii de rock subliniază această realitate. Experienţa mea cu Casa King's Voice este concludentă. Totuşi, între industriaşi şi creatorii de *rock'n roll* s-a format o alianţă care-mi evocă asocierea dintre orb şi paralitic. Datorită milioanelor şi pieţelor deschise de industriaşi, rockerii au ocazia să se facă cunoscuţi. Marii profitori sunt, bineînţeles, industriaşii şi oamenii de afaceri care realizează beneficii enorme. Rockerii, majoritatea, trebuie să se mulţumească cu firimiturile cinei. Dacă prin firea lor, industriaşii sunt material avantajaţi, după trecerea Styxului, rockerii preiau frâiele. Devoraţi de viermi, primii cad în uitare. Cei din urmă supravieţuiesc până la sfârşitul lumii. Din păcate, gloria postumă nu are decât o valore simbolică. Existenţa Paradisului nu a fost încă dovedită...

– Sunteţi încă un adversar convins al tabuurilor?

– Tabu este un termen utilizat de vechii polinezieni şi care are semnificaţia unei interziceri religioase. Violarea unui tabu atrage, după credinţele primitive, mânia cerească. Cu cât indivizii sunt mai primitivi, cu atât tabuurile le fac mai multă frică. În zilele noastre primitivismul se asociază cu lipsa de cultură. Profitorii de tabuuri au tot interesul de a le menţine. Din fericire pentru omenire, cu cât societatea evoluează, cu atât tabuurile dispar.

– Domnule Osborne, aveţi intenţia de a sărbători aniversarea Woodstock-ului din '69?

– Da! Formula aleasă vă va fi anunţată într-un timp util!

Sic transit gloria mundi...

Gloria oamenilor dispare în neant...

La intrarea monumentală a zgârie-norului care umbrea mormântul Dexter Corporation, străluceşte astăzi o placă din bronz cu litere mari în relief: Steeson Corporation Building, cu emblema Stetsonilor– un şarpe încolăcit în jurul unui câine care se sufocă.

În vechiul cabinet de muncă al lui Dexter este instalat biroul lui Red Clairembault, noul patron al Casei de Discuri "Harmony"....

Roger nu era surprins de alegerea lui Chad. Red îşi dovedise capacităţile de organizator şi de negociator, în calitate de manager general al grupului Osborne. Noul său post reprezenta o promovare, un salariu qvadruplu, prime importante şi paticipare la beneficii. Roger îl felicită, dar în acelaşi timp avu impresia că nu mai avea braţul drept.

Pentru a-l înlocui pe Red, Chad propuse pe un tânăr diplomat în Ştiinţe Financiare de la Universitatea Harvard, care se arătă fermecat să lucreze cu Roger. Kevin Roberts era un băiat inteligent, capabil, care îşi îndeplinea cu exactitate obligaţiile.

Roger remarcă popularitatea crescândă a lui Chad printre tinerii grupului. În timp ce asista, din când în când, la concertele lor, era sărbătorit ca un suveran coborât în mijlocul fidelilor lui. În timp ce-şi anunţa sosirea, toată lumea îşi manifesta o agitaţie plină de bucurie. Umplut de cadouri, el le împărţea cu dărnicie. Deşi Chad îi oferea aceleaşi onoruri, aceeaşi afecţiune, Roger se simţea marginalizat. Marginalizat nu era cuvântul potrivit. Izolat într-un turn de cristal ar fi fost imaginea potrivită. Pe Roger îl încerca o senzaţie ciudată. El privea lumea din jurul lui cu un detaşament crescând ca şi cum era vorba de două lumi diferite. Această solitudine artificială câştiga o calitate subtilă, nedefinită. Să trăieşti singur în mijlocul mulţimii nu era pentru el o experienţă nouă. Conştiinţa de a fi diferit influenţase mereu starea lui de spirit.

Roger descoperea treptat plăcerea de a fi singur, de a fi unic. Mai erau şi alte elemente care cântăreau în balanţă. Roger resimţea o oboseală ciudată, crescândă. Concertele îl plictiseau. Nopţile fără sens petrecute în discoteci, prieteniile

triste, fără viitor, iubirile banale, bucuriile repede consumate, precum jocurile de artificii, îl umpleau de dezgust. În marile hoteluri, locații temporare, îi venea să se închidă în apartamentul nepersonalizat care îi fusese rezervat, și, despărțit de exterior, să scrie pagină după pagină, să savureze cărți de o bogăție de spirit de neuitat, să privească filme, să stea pe calculator, și să creeze, grație tehnologiei digitale, un joc extravagant de imagine și de sunet.

Micro-universul său alcătuit din propriile mijloace, între cei patru pereți ai unei camere necunoscute, îi deschide orizonturile unui univers fără limite, în care timpul și proporțiile, măsurate la scară umană, dispăreau. Înțelepții nu se sacrificau căuntând izolarea, retragerea în deșert. Tentațiile erau produsele propriei lor endorfine, căutată cu sârguință.

În sala de conferințe de la "Harmony House", Chad, Red și Kevin Roberts studiau proiectul lui Roger cu privire la festivalul care trebuia să sărbătorească aniversarea Woodstock-ului din '69.

Red deschise dosarul care se află pe masă, în fața lui.

– Am analizat proiectul. Îl găsesc realizabil și susceptibil de a ne aduce mari beneficii.

– Sunt de accord!, spuse Kevin. Woodstock-ul din '69 a costat 3,3 milioane de dolari. Intrările nu au existat, pentru că nu existau bariere. Fermierul care a închiriat terenul a interzis construirea unei boxe care i-ar fi traumatizat vacile. Riscul de a pierde laptele era mare, spunea el râzând.

Red rămase serios.

– Filmul realizat, discurile, publicitatea plătită de câteva firme, au acoperit cheltuielile și au adus beneficii.

Kevin prezentă noi cifre.

– Woodstock-ul din '94, care își va păstra titlul în ciuda faptului că se va desfășura la Saugerties, stat din New York, va costa în jur de 30 milioane de dolari. Muzicienii vor fi mai bine plătiți decât la Woodstock-ul din '69. Aproape de douăzeci de ori mai scump. Biletele vor costa 135 dolari. Pentru trei zile. Notați acest detaliu!

– Devizul pentru proiectul lui Roger este gata. Festivalul său ar costa 34 milioane de dolari. Dar sponsorii ar acoperi aproape în întregime aceste cheltuieli. Cele 400.000 de bilete, vânzarea t-shirt-urilor, CD-urilor, posterelor, şepcilor, casetelor video, filmelor de lung metraj, autografelor etc, vor aduce beneficii mai mari de 20 de milioane de dolari, deci mai mult de şaizeci la sută. Vânzarea CD-urilor şi a casetelor video reeditate va fi activată. După calculele noastre ea va aduce în jur de 40 de milioane de dolari. Cel puţin!... Experţii din marketing sunt categorici. Bineînţeles că vom retrage din această sumă cele 10 milioane care reprezintă premiile acordate grupurilor care vor participa la concurs.

Chad ascultase raporturile cu atenţie.

– Un singur aspect din această afacere ridică un semn de întrebare!

Roger ridică din sprâncene.

– Chad, dacă consideri acest festival neprofitabil, sunt pregătit să îl finanţez personal!

Chad surâse.

– Este o simplă întrebare, nu o obiecţie! Am citit proiectul şi l-am găsit promiţător! Aş vrea doar să ştiu dacă festivalul tău, scuze, festivalul nostru, nu se va intersecta cu Woodstock-ul'94?

– Festivalul nostru va fi structurat altfel. Am fost inspirat de o idee formidabilă al lui Malcolm McLaren, cu ocazia unui concert oferit de Sex Pistols în Statele Unite. "Fiecare puşti, a spus el, va avea voie să joace la scenă deschisă alături de formaţia noastră. Poate unul dintre aceşti puşti va merita mai mult. Nu este formidabil?"

Chad izbucni în râs.

– McLaren a avut mereu idei năstruşnice! El era genial!

– Voi folosi această idee în întregime! Toate grupurile de adolescenţi şi de tineri până la 25 de ani, vor fi invitate să se desfăşoare la festivalul nostru. Laureaţii vor primi cupe şi premii în bani. Marele premiu va fi de un milion de dolari. Toate cântecele premiate vor fi înregistrate şi produse pe cheltuiala noastră...

– Şi cine va juriza?

– Publicul! Voturile vor fi înscrise pe calculator!...

Chad ridică mâinile.

– Eu votez cu amândouă mâinile!

Roger continuă :

– Evident că vom invita şi grupuri deja consacrate care vor umple împreună cu noi programul de trei zile. În acest fel nu vom fi acuzaţi că noi căutăm un succes facil cântând doar alături de câteva formaţii neexperimentate.

– Pe ce asistenţă mizezi?

– 500.000 sau 600.000 de persoane. În Central Park din New York, Rolling Stones au avut un public de 500.000 de persoane. Ca şi la QUEENS, publicul nostru la un concert normal este între 60.000 şi 150.000 de persoane. Voi propune chiar intrarea gratuită!

Faţa lui Chad se alungi.

– Ce?

– Nu cunoşti teoria impozitului indirect? Buticurile vor vinde tot felul de articole legate de grupul nostru! Comerţul adiacent va aduce venituri importante!

Chad suspină.

– Stai! Stai!, strigă el panicat. Să spunem că 500.000 de persoane înmulţite cu 130 de dolari biletul face 65.000.000 de dolari. Putem renunţa la o astfel de sumă? Având toate taxele plătite, ne vor rămâne destui bani pentru a sărbători! Cunosc idealismul tău, Roger, dar trebuie să mă gândesc şi la acţionarii mei!

Roger evocă în minte vânzarea anticipată a biletelor, spălarea banilor murdari... Chad o luase pe urmele bunicului său?... El surâse trist.

– Chad, ai devenit un perfect om de afaceri!

– Mulţumesc! Apreciez acest compliment venit din partea ta! Deci, suntem de acord! Să vindem bilete pentru intrare!

Red şi Kevin aprobară.

– Vânzarea biletelor este rezonabilă!

Ei pronunţară aceeaşi frază în cor.

Red adăugă:

– Să acordăm premii în valoare de 10.000.000 de dolari reprezintă o sumă de luat în seamă...

Roger înțelese realitatea. Red trecuse alături de Chad.

– Totul este foarte rezonabil!, accentuă Kevin surâzând.

Roger își dădu seama de cât de singur era...

Chipul lui Chad se lumină.

– Roger, știam că vei fi înțelegător... Red, anunță concertul prin toate mijloacele de publicitate! Roger va stabili data!

Era conștient că îi făcuse o mare favoare...

Roger intră în hotel după un spectaculos concert în Chicago. El făcu un duș, să alunge oboseala, dar această soluție nu dădu rezultate. Cu halatul de baie pe umeri, el se așeză pe un fotoliu, în fața televizorului și puse o casetă video. The five heartbeats, filmul despre lumea rock-ului de culoare, realizat de Robert Townsend. Apoi inspiră o doză de cocaină. Mintea i se lumină, epuizarea se topi, înlocuită de o energie care îl reconfortă. Veronon, valetul-agent, îi dădu câteva doze de Coca-Cola și alune sărate. Roger avea plăceri simple.

Puțin mai încolo, Vernon anunță o vizită suprinzătoare, care îl făcu se tresară.

– Domnul Jarvis Penrose vă roagă să îl primiți câteva minute!

Valetul își dădu ochii peste cap...

Roger își închise halatul.

– Lăsați-l să intre!, spuse cu o voce neutră.

Vernon îl privi cu uimire neprefăcută.

– Foarte bine, domnule!

Jocul stăpân-valet era respectat cu rigurozitate.

Penrose intră îmbrăcat într-un costum alb, impecabil, care contrasta cu părul lui roșcat ca focul. Avea o servietă diplomat.

– Vă rog să scuzați această vizită târzie, dar aveam să vă comunic ceva important!

Penrose aruncă o privire asupra valetului care îl condusese. Vernon ieși.

– Domnule Penrose, vă rog să luați loc!

Vizitatorul se așeză în fotoliul arătat printr-un gest de Roger, care îl fixa cu un calm rece. El puse servieta la picioarele sale.

– Domnule Penrose, vă ofer o doză de Coca-Cola?

– Mulțumesc, îmi voi aduce aminte de anii adolescenței mele!

Penrose goli cutia cu o plăcere vizibilă.

– Delicioasă băutură! Îi regăsesc vechea savoare!

Penrose părea că se amuză copios. Pisica se juca cu șoarecele.

– Unul dintre prietenii dumneavoastră, domnule Osborne, a fost răpit în timp ce călătorea la bordul yacht-ului său pe mările din Saint-Dominique...

Roger își ascunse neliniștea.

– Este vorba de biograful dumneavoastră, scriitorul Vincetn Dillon... Biograful dumneavoastră autorizat?

În acea clipă Roger avu impresia că miza existența pe o carte.

– Da! Și am încredere în el! Spuneți că a fost răpit... de pirați?

– Exact!

– Piratii dumneavoastră?

Un surâs, mai degrabă o grimasă machiavelică, fu singurul său răspuns. Penrose mai goli o cutie de Coca-Cola. Apoi luă servieta și o puse alături de Roger.

– Iată o copie a manuscrisului lui Vincent Dillon. Am păstrat o copie. Originalul se află la scriitor. Biografia dumneavoastră nu este încă terminată...

Penrose făcu o pauză, apoi adăugă:

– Oamenii mei l-au eliberat pe prietenul dumneavoastră... Acum se află în siguranță, sub supravegherea mea...

– Înțeleg...

– Vincent Dillon nu a fost cumsecade cu domnul Wilbur Stetson și cu mine... Evident, biografia nu va putea apărea sub forma ei actuală... Nu toate adevărurile sunt bune de spus... Sunteți de acord... nu-i așa?

Roger îl privi lung, fără să răspundă.

– Ați păstrat în permanență contactul cu Vincent Dillon?

– Da! Mereu!

– Aveți o părere proastă despre mine, domnule Osborne...

– Nu pot să vă ascund adevărul, domnule Penrose...

– Ar trebui să vă rectificați gândurile, domnule Osborne...

Tonul lui Penrose era amenințător.

– Vă atrag atenția că lucrați pentru Stetson Corporation... și pentru Chad Stetson... Este trist să-ți trădezi prietenii... domnule Osborne...

Penrose îi repeta numele obsedant, ca o lovitură de gong...

– Cei doi valeți, domnule Osborne, sunt agenți de la CIA... Și aveți legături cu Leslie Perkins, ofier de la CIA... Relații privilegiate...

Prezența lui Jared și a lui Vernon la birou îl asigura... dacă nu era la dispoziția lui Penrose, și ei...

– Suntem la cel de-al douăzecilea etaj al acestui imobil, domnule Osborne... o săritură în gol nu este o performanță agreabilă...

Roger se ridică fierbând de mânie.

– Domnule Penrose, vă invit să ieșiți! Și repede!

Vizitatorul se ridică la rândul său. Un surâs crispat îi deformă gura.

– Sunteți foarte vulnerabil, domnule Osborne! Să nu uitați! Foarte vulnerabil!

Vernon intră.

– Pot să vă servesc încă ceva, domnule?

– Mulțumesc, Vernon! Conduceți-l pe acest domn!

Jared apăru în ușă. Avea aerul unei pantere gata să atace victima. Ironic, Penrose privi pe cei doi tineri, salută pe Roger, apoi se îndreptă spre ușă, escortat de Vernon.

Roger se așeză în fotoliul său și deschise o cutie de Coca-Cola. El se întrebă dacă Jared și Vernon auziseră dicuția dintre el și Penrose. Apoi remarcă filmul care se derula pe ecranul televizorului. Zgomotul dialogului și al muzicii acoperise duelul verbal dintre el și vizitator. Dar cum se explica intrarea lor atât de propice? El decise să nu forțeze nota cerând lămuriri.

Va avea parte de sfârșitul violent al lui Jim Robbins, cătărețul de la Deadly Sinners, al lui Bob Hutton, tânărul gigolo? Va fi mărunțit de o mașină infernală, ca Jimmy Stewart și Denny Grant? Sau bătut la colțul unei străzi, ca

Bruce Gordon?... Să se plângă lui Chad?... Bunicul său îi lăsase moştenire nu doar imperiul spus, ci şi pe Penrose şi organizaţia sa de criminali!... Să-l anunţe pe Leslie Perkins?... Jocul lui Perkins era echivoc... Perkins îi mărturisise într-o zi, ca secret, că un ofiţer de la DEA, Clifford Moeseley, lucra în corpul tehnic al grupului, sub acoperirea directorului echipei video... dar Moeseley demisionase... concediat?... plecat din proprie iniţiativă?... dispărut?...

Roger se uita la film fără să reuşească să se concentrze, să urmărească firul acţiunii... Ameninţarea morţii plana deasupra capului său... să facă bilanţul existenţei sale... era momentul... el îşi dedicase viaţa *rock'n roll*-ului... la fel ca Moloch, rock-ul devorează pe copiii săi... după moartea lui Will, bolnav de SIDA, era ultimul supravieţuitor al grupului fondat la Eton... uitase numele anumitor parteneri care s-au succedat alături de el... succesul depăşise visele lui cele mai extravagante... succesul, banii care curgeau în valuri dezlănţuise furia apelor... adâncimii mării fremătânde... erau şerpii infernului... gelozii, corupţii, ură, trădări, crime... răul sub forma sa cea mai pură... moartea... trecerea în infinit era... poate... cea mai bună soluţie...

După anunţul oficial al festivalului organizat la iniţiativa grupului Osborne şi susţinut de "Harmony Hoise", 300.000 de bilete se vândură în primele patruzeci şi opt de ore.

Roger cunoştea procedeul. Spălare de narco-dolari. Era clasic. Perkins cunoştea de asemenea sistemul... atunci de ce nu intra în acţiune?... de ce?

Aşteptând acest eveniment care trebuia să intre în istorie, spunea mass-media, concertele din turneul american se înlănţuiau într-un succes neîntrerupt. Când vom fi recunoscuţi mondial, urcarea urmează o curbă ascendentă, pe care nimic nu o poate opri... doar imprevizibilul...

La Philadelphia 80.000 de spectatori şi-au exprimat entuziasmul pentru grupul Osborne.

În cabina sa, Roger se dezbrăca de costumul de scenă, în timp ce Chad intră surâzător. Purta un costum negru croit de Armani. Solemnitatea sa contrasta cu tinereţea chipului său. El surâdea, dar ochii lui erau trişti. Grijile îl încărcau.

– Roger, sper că vei accepta să cinezi în compania mea.

– De accord! Dar de ce această ținută de ceremonie? Este o cină de gală?

– La acel restaurant unde am rezervat masa sunt cunoscut ca un om de afaceri, nu ca un hippiot!

– Bine! Fac un duş, apoi mă îmbrac în negru pentru a nu strica armonia peisajului!

Un sfert de oră mai târziu, el era pe banchetele de piele din marele Cadillac al lui Chad. Cu un gest nervos, îşi trecea mâna din când în când prin păr. Apoi îşi aminti că este amfitrion. El desfăcu o sticlă de şampanie şi umplu cele două pahare.

– Pentru succesul tău, Roger!

– Pentru strălucita ta carieră şi pentru minunatul tău debut, Chad!

O suspiciune traversă mintea lui Chad. Roger făcea aluzie la moartea ciudată a bătrânului Stetson?

– Este bine!, adăugă Roger. La douăzeci şi unu de ani, să faci pe şmecherul pe Wall Street! Mantegna ar putea să facă un film care ar lăsa în urmă multiplele dinastii lansate de producţiile de la Hollywood!

Suspiciunile lui Chad dispărură. Vocea prietenului său exprima o admiraţie entuziastă.

Chad decise să intre în subiect.

– Roger, am aflat de vizita pe care Penrose ţi-a făcut-o cu îndrăzneală. O iniţiativă nefericită... L-am dezaprobat şi i-am făcut reproşuri...

– Eram sigur că a acţionat de capul lui!

– Solidaritate era cuvântul de bază în clubul nostru de Veneţia!

Roger luă o gură de şampanie.

– Secole s-au scurs de la întâlnirea noastră de la Veneţia!

– Sunt de acord cu tine... dar timpul nu a şters afecţiunea pe care ţi-o port... eşti foarte aproape de inima mea... îmi vine să te sărut...

El atinse cu buzele sale gura prietenului său...

– Bob mi-a povestit încântat că într-o zi l-ai sărutat, spuse Roger. Credeai că sunt eu?

– Este adevărat! Asemănarea voastră e diabolică... eşti gelos?

– Nu am cunoscut niciodată acest sentiment... am oroare de gelozie... la prima scenă de gelozie pe care o fată mi-a făcut-o, rup legătura...

– Nu ai întâlnit încă fata visurilor tale... fata care să rămână în mintea ta, în sângele tău... care să se identifice cu ființa ta...

– Sper să nu o întâlnesc niciodată... nu vreau să-mi complic viața, deja tulbure...

Chad umplu din nou paharele... Apoi, pe un ton detașat, ca și cum ar fi fost vorba de un fapt divers, el relată:

– O veste... am uitat să ți-o spun mai devreme... Jarvis Penrose a fost victima unui accident... a căzut de la cel de-al douăzecilea etaj al hotelului său new-yorkez... ca și săracul de Stratmore... ancheta a stabilit: sinucidere...

Roger îl privi uimit... nu de moartea lui Penrose care merita acest sfârșit... ci de răceala calculată a lui Chad... el făcea față la crize cu un calm perfect... nervozitatea sa vizibilă de la începutul întâlnirii dispăruse... între adolescentul Chad și tânărul adult Chad se ridica o barieră înaltă ca un munte... Chad cel generos, exuberant, pregătit să ia apărarea celui slab în fața celui puternic, devenise un om de afaceri brutal, necruțător... imaginea lui Caligula îi reveni în minte... Caligula omorâse prefectul Mcron, executorul operelor sale... Chad îl omora pe Penrose... Penrose se prezentase în fața lui Roger și îl amenințase cu moartea... acum Chad își atribuia rolul cel bun, îndreptar al relelor...

– Încă un pahar de șampanie, Roger?

– Te rog! Cred că-mi va face bine!...

Chad ridică paharul.

– Pentru loialitatea ta!

– Loialitatea mea te-a cucerit!

– E vorba de un caz particular, Roger! Ai refuzat să te pretezi jocului lui Leslie Perkins... o canalie acest Perkins... e plătit de mine... dar lăcomia sa îi va face rău... voia să obțină de la tine informații care i-ar fi permis să facă presiuni asupra mea, ca să obțină avantaje mai importante...

– Chad, cum ai aflat de întâlnirea mea cu Perkins?

Cu mâna sa liberă, Chad își masă fruntea. El reluă după o scurtă pauză:

– Față de tine nu am secrete... unul dintre valeți a citit cuvintele pe buzele lui Perkins, în cursul ultimei întrevederi...

– Jared?

– Da! Jared! Nu era el șoferul tău la întâlnirea cu Perkins stabilită în împrejurimile Boise-ului? Jared este agent dublu. Vernon de asemenea. Când avem doi patroni, primim două salarii. Simplu! Nu-i așa?... Vernon și Jared au înregistrat pe bandă amenințările pe care Penrose le-a făcut, cu ocazia vizitei la tine...

– Deci apartamentele în care stau sunt vătuite cu microfoane?

– Știai, Roger! Mark Schweise te-a prevenit...

– Credeam că este CIA, FBI sau DEA care le puneau...

– Și eu le puneam... pentru binele tău... pentru a interveni și a te apăra dacă intervenea ceva rău... Dar tu însuți ai fost prudent... Nu spuneai nimic compromițător. Cât despre explorările sexuale, mai mult sau mai puțin ortodoxe, pe nimeni nu interesa. Poate că excitai curiozitatea, dar asta nu atrăgea după sine vreo consecință...

– Și dacă Perkins vorbea... de relațiile tale cu el...

– Ce relații? Nu l-am întâlnit niciodată! El primea banii prin mijloace și prin intermediul unei persoane care nu avea legătură cu mine... în principiu sumele sunt depuse pe numele său în Elveția sau în anumite paradisuri fiscale... Este procedeul curent... Nimic nu putea fi stabilit pe seama mea...

Roger asculta cuvintele lui Chad și-și spunea că nu l-a cunoscut niciodată. Căci între Chad adolescentul și Chad tânărul adult era legătura genetică, mereu aceeași... Nu! Nu va putea niciodată să se adapteze la noua sa mentalitate... El mă iubea... Chad era cel mai bun prieten, - cu excepția lui Will... Chad îi dovedise atașamentul... îl scosese din gaura unei crize aproape mortale...

– Sunt de neatins!, spuse Chad cu convingere și încredere în propriile forțe...

Deodată, Chad luă proporțiile unui Gulliver în țara piticilor... imaginea care i se impuse lui Roger...

– Şi alături de mine vei fi şi tu de neatins!, continuă Chad.

El tăcu şi surâse. Plecă capul sub greutatea gândurilor. În acea clipă avea aerul unui tânăr om, cu chip deschis, inteligent, suplu ca o liană, aproape vulnerabil... dar alături de acest Chad prieten, moţăia Chad giganticul, care nu ezita să distrugă pe toţi cei care vor îndrăzni să se pună împotriva lui. Şi a celor care îşi vor proclama independenţa... Chad era arhetipul adultului concurent, energic, pe care scrupulele nu îl împiedică să omoare pentru a-şi atinge scopul... Roger trebuia să obţină confirmare a temerilor sale...

– Prietenul tău, Vincent Dillon, e liber... şi o sumă importantă pentru a-l despăgubi... El va putea să termine fără probleme biografia ta...Voi fi fericit dacă îmi vei dedica primul volum apărut pe piaţă!

– Sigur! Primul exemplar va fi pentru tine!

– Roger, îmi place să menajez susceptibilitatea ta, dar...

– Dar... ce?

– Am citit textul... câteva pasaje vor trebui rescrise... de ce să murdărim anumite reputaţii?

– Am dreptul să văd textul înainte de a apărea cartea. De la început Vincent Dillon a admis această condiţie. Să nu-ţi fie teamă!

– Nu aş putea eu, în calitate de prieten şi de colaborator, să corectez materialul?

– Fii rezonabil, Chad! Voi avea impresia că sunt supus unei cenzuri. Tot ceea ce urăsc mai mult pe lume este cenzura! Este cel mai rău aspect...

Privirea lui Chad se întunecă.

– Păcat, Roger! Să interpretezi oferta mea aşa...

Liniştea se adânci... După o pauză, comentatorul de la MTV anunţa cu o voce veselă:

– Woodstock-ul '94 organizat la iniţiativa grupului Osborne, excită entuziasmul tuturor iubitorilor de *rock'n roll*. Calitatea muzicii compuse de Roger Osborne şi splendoarea concertelor lui anticipează un spectacol care va marca epoca sa prin înalta ţinută, ca şi prin durată. O competiţie înrăită se anunţă. Care dintre cele două Woodstock-uri va ieşi învingătoare? Aşteptăm

pronosticurile voastre! Sunt informat că se fac pariuri! Roger Osborne spunea cu ocazia unui interviu că rock-ul este muzica celui de-al treilea mileniu! Afirmație îndrăzneață care, după umila mea părere, se va împlini!...

Ochii lui Chad se luminară.

– Știam! Știam, Roger că ești o ființă excepțională! De când te-am întâlnit la Veneția! Și nu m-am înșelat!... Să toastăm pentru succesul grandios al carierei tale!

Roger surâse cu o tristețe care întrezărea o bucurie... aurora care urmează nopții...

– Acest capitol este terminat, Chad!

– Nu înțeleg...

– De ceva vreme voiam să-ți spun... dar nu am găsit ocazia... Mă retrag...

– Ce?... Harmony House nu-ți mai convine?

– Nu! Nu e vorba despre asta!... Abandonez cariera mea de rocker...

Chad îl privi perplex.

– Glumești?

– Nu! Sunt obosit... obosit de moarte...

Chad surâse.

– După un jacuzzi, o noapte petrecută cu o fată la pubertate și un somn reparator, vei abandona aceste idei prosteşti...

– Decizia mea este luată, Chad!

Chad puse mâna pe genunchiul lui, ca și cum ar fi vrut să-i transmită prin acest contact propria sa energie, optimismul său.

– Ascultă! Nu lua decizii pripite!... Iată, renunț la propunerea mea privind corectarea biografiei tale...

– Nu are legătură cartea cu răzgândirea mea...

– Să te retragi... ce înseamnă asta?... Să iei o vacanță? Sunt de acord! Din când în când avem nevoie de odihnă mai scurtă sau mai lungă... este de înțeles...

– Nu!...Vreau să mă retrag într-o căsuță la malul mării... între pereții ei să construiesc un univers imaginar... mai puternic decât ceea ce numim realitate... înconjurat de cărțile mele și casetele video, de calculatoarele mele... datorită tehnologiei digitale voi construi lumea visurilor mele... nu o lume ternă... o lume în plină mișcare...

– După agitația creativă a existenței tale de rocker, nu vei putea suporta izolarea unei închisori inventată de tine...

– Voi păstra contactul cu lumea exterioară... voi face surf...

– Dacă este vorba de o glumă, să știi că e de prost gust!, exclamă Chad deodată iritat. Și Woodstock-ul '94 pe care l-ai inițiat... îl abandonezi?... plecarea ta intempestivă va fi o lovitură... Am investit zeci de milioane de dolari în această întreprindere...

Pe chipul lui Chad se vedea o expresie ciudată. Roger crezu că participă la una dintre acele alterații produse de calculatoare, care bulversează o fizionomie și îi dă o nouă înfățișare. Nu era metamorfza Doctorului Jekill care devenea de nerecunoscut sub chipul repugnant al Domnului Hyde. Chad păstra aceleași trăsături regulare, dar, în acea clipă, ca un bloc de gheață.

– Nu abandonăm prietenii sub impulsul unui capriciu, a unui *spleen* pasager, care mâine va fi șters de temperamentul tău robust, optimist. Faci parte dintr-un club mult mai bine unit decât Francmasoneria, decât oricare altă confreerie sau comunitate religioasă închisă.

Surâsul său, care de obicei era cuceritor descoperea dinții săi de un alb strălucitor, amintind de colții de lup.

– Dexter nu fusese acceptat în acest club, continuă el. Devenit uriaș, a fost îndepărtat fără probleme. Suntem de neatins, Roger. Noi suntem deasupra turmei. Solidaritatea noastră este un sistem de apărare foarte bun.

Chad făcu o pauză. Trăsăturile sale se îmblânziră. Vocea lui deveni blândă.

– Suntem prieteni, Roger... Prietenia ta este mai scumpă decât toate comorile din lume...

– Nu vei pleca, Roger! Nu-i așa?

Surâse. Un surâs în colțul buzei.

– Amintește-ți adagiul de demult: a pleca înseamnă să mori puțin... câteodată poți muri de adevăratelea...

Roger înțelese aluzia. Înainte atribuise schimbarea de caracter al lui Chad influenței exercitate de noile sale responsabilități, urcării sale la baza corporației Stetson.

Astăzi, pentru prima oară, se îndoi de sănătatea sa mentală... Suspiciunile sale deveniră aproape certitudini. Chad nu ordonase numai moartea bunicului său, dar era şi autorul moral al lichidării lui Penrose. Penrose ar fi fost în continuare executorul unor opere josnice, meserie în deplină cu exactitate sub Wilbur Steson. Dar în timp ce organizase crima vechiului său patron, el semnase propria sa condamnare la moarte. Chad urma o construcţie mentală logică. Dacă Penrose omorâse pe bătrânul Stetson, de ce nu ar fi tentat să omoare moştenitorul, de ce mai avea nevoie de el?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Roger, Chad continuă:

– Penrose a părăsit scena atunci când a trebuit... nu te iubea, Penrose... oh, nu... dacă i-aş fi urmat sfatul, Bob te-ar fi înlocuit... Penrose nu putea să înţeleagă că o copie nu ar putea să egaleze niciodată un original... Bob este imaginea ta... replica ta perfectă... dar pasiunea îi lipseşte... dimineaţa când tu te razi în faţa oglinzii... dacă ai cânta, imaginea ta reflectată ar deschide şi ea gura... dar sunetul nu ar ieşi decât din a ta... Încă un pahar de şampanie, Roger pentru a sărbători cel de-al treilea disc de platină pentru *Never say forgive me!*... şi pentru a-ţi arăta viul meu interes pe care îl am pentru cariera ta, îţi dau vestea cea mare!... am semnat precontractul pentru viitorul tău film! Am obţinut pentru tine condiţiile acordate celor mai mari vedete ale ecranului! Şase milioane pentru trei săptămâni de filmare şi doi la sută din venitul brut! Este extraordinar! Primul tău film a adus 137 milioane de dolari. Şi nu rulează pe ecrane decât de trei luni. Cel de-al doilea film va aduce cel puţin 200 de milioane... Producătorul a fost minunat! A ales cel mai bun regizor de la Hollywood, un scenarist experimentat... să nu-ţi fie frică!... nu te vor putea eclipsa căci tu nu ai rival...

Roger îşi ascundea iritarea.

– Îţi mulţumesc pentru cuvintele tale frumoase, dar trebuia să mă întrebi!

– Am vrut să-ţi fac o surpriză! De altfel erai preconizat pentru o repartiţie a grupului tău pe marele ecran. Madonna face film după film... Bowie de asemenea...

Roger îşi dădu seama că era inutil să-l contrazică. Când

Chad se ambala, nimic nu ar putea să-i frâneze elanul.

Ei goliră paharele de şampanie.

– Vreau să fac din tine un monstru sacru!, strigă Chad.

Deodată buzele lui desenară un surâs contrariat.

– M-am lăsat dus de un entuziasm prematur! Trebuia să-mi dau seama!... Eşti obosit!...

Pentru a nu-l stresa pe Roger, el decisese să-l lase puţin liber...

– Înainte de festivalul Woodstock 3, ar trebui să iei câteva zile de vacanţă. Înregistrarea ultimului tău disc poate să aştepte. Câteva zile petrecute în ambianţa încântătoare a Hawaii-ului... surf, fete frumoase, soare, coliere de flori nu te-ar tenta?... Iată, vorbesc ca un ghid turistic...

– Incognito?

– Sigur! Incognito!... Doar doi oameni vor supraveghea, de departe pentru a nu te jena cu prezenţa lor... Eşti un personaj cu risc mare, adăugă Chad râzând.

– Ideea nu e prea rea... Dar te previn, Chad, nu voi renunţa la decizia mea...

– Vom discuta această problemă după întoarcerea ta. În Hawaii, vei avea tot timpul să reflectezi... Am un singur regret. Afacerile mele mă împiedică să te însoţesc. Era mai bine atunci când eram liber precum vântul... precum păsările... precum un adevărat Hell's Angel...

– Vorbeşti ca mine... ar trebui să mă înţelegi...

– Te înţeleg, Roger... toţi oamenii visează la libertate... o libertate fără limite... Din păcate datoria ne impune legile ei... Cheltuielile tale în Hawaii vor fi suportate de "Harmony"!

– Mulţumesc! Dar am destui bani pentru a-mi permite acest lux... Dacă mi-ai acoperi cheltuielile, ai risca să fii acuzat de fraudă şi de abuz al bunurilor sociale...

Chad izbucni în râs.

– Nu suntem în Italia, dragul meu... De altfel Harmony face parte din proprietăţile mele personale... Pot dispune de ea atunci când vreau... ţi-am spus, Roger... sunt de neatins...

– Îl voi lua pe Bob cu mine... Mă va învăţa surful... e un surfeur profesionist...

Chad umplu din nou paharele.

– În Hawaii vei constata că pasivitatea e apăsătoare, insuportabilă pentru bărbaţii activi ca tine şi ca mine... Ador distracţiile, dar distracţiile fără sfârşit m-ar sufoca... Să bem în sănătatea ta şi pentru vacanţele fără zăpadă pe râurile paradisiace ale Hawaii-ului...

Prezenţa lui Roger în dublu exemplar în Hawaii, Bob era o sosie perfectă, trecu la început neobservată. Închiriase o vilă izolată care se scălda în razele soarelui. El făcea surf ore întregi.

După înţelegere cele două gărzi de corp rămâneau la o distanţă rezonabilă, dar le permitea să intervină dacă circumstanţele ar fi cerut o rapidă intrare în acţiune.

Datorită lui Bob, Roger deveni un surfeur profesionist. Spre sfârşitul sejurului la Hawaii, în urma unui simplu hazard, prezenţa lor pe insulă fu observată. Un cuplu de turişti care iubea plajele solitare, căzu peste Roger şi însoţitorul său care aluneca bucuros pe valurile înspumate. Îi recunoscură uşor, căci cântăreţul şi umbra sa nu aveau ochelarii cei negri. Prin intermediul presei, tinerii înfierbântaţi de această veste făcură o mini revoluţie. Insula deveni un loc de pelerinaj. Singurătatea căutată de Roger şi prietenul său avu un sfârşit trist. Dacă făceau surf, o turmă de surferi agitau valurile, ca nişte delfini umani.

Supărările se sfârşiră într-o dimineaţă, pe plajă, când o mulţime de fete săriră neaşteptat pe idolul lor. Cum nu puteau face diferenţa între original şi sosie, ele le smulgeau hainele, pentru a le păstra ca amintire, şi îi lăsară goi precum Adam în Paradis. Gărzile de corp trebuiră să intervină pentru a pune sfârşit acestei situaţii amuzante.

A doua zi dimineaţa, Roger, Bob şi îngerii lor păzitori plecară cu primul avion spre New York.

Sejurul în Hawaii îi permisese lui Roger să îşi cunoască mai bine sosia.

Avionul zbura peste Ocean când Roger primi un telefon de la Chad

– Am găsit în curierul tău o scrisoare de ameninţare cu

moartea semnată de un grup fundamentalist. Îți reproșează cântecele de blasfemie care împrăștie haosul în mintea tinerei generații. De obicei nu iau în serios aceste lucruri. Dar ca să fac față la orice eventualitate, am angajat un polițist privat specializat în apărarea anti-teroristă. (Râsul lui Chad întrerupse pentru câteva clipe convorbirea). Moartea unui mare actor sau pictor biciuiește vântul și valoarea operelor sale. Eu te prefer viu!

Întors la New York, Roger găsi grupul schimbat. Kevin Roberts reînoise tot personalul administrativ și tehnic. Ultimii supraviețuitori ai epocii Stratmore fuseseră concediați. Chiar și coafezele, macheuzele, recuziterii, servitorii fuseseră înlocuiți. Roger întâlnea fețe necunoscute. În mod excepțional dansatorii și muzicienii rămăseseră. Echipa artistică trecuse cu bine peste acestea. Ultimul recrut era Samuel Levy, un tânăr regizor, plin de diplome. Un element nou se adăuga. Drew Perry, chitaristul, Alan Parker, cel de-al doilea baterist și pianistul negru Sam Tomlin compuseseră cântece destul de reușite. Două fuseseră reținute pentru Harmony House, care propunea să le lanseze. Trupa avea deci toate șansele să supraviețuiască, chiar dacă Roger să retrăgea din joc.

Brentwood ceru o întrevedere cu Roger.

– Am luat toate măsurile pentru a vă asigura apărarea împotriva tuturor agresiunilor. Am primit instrucțiuni precise în privința persoanei dumneavoastră. Echipele mele vor face garda cu rândul, 24 de ore din 24. Îmi permit să vă informez că un colet capcană, care venise pe adresa dumneavoastră, a fost dezamorsat, acum două zile. Nu era vorba de o bombă cu întârziere pusă la punct de tehnicieni profesioniști. Nu vreau să vă neliniștesc. Prudența se cere mai mult ca niciodată. Vă rog, domnule Osborne, să renunțați la ieșirile fără protecție armată. Cea mai banală escapadă, fie spus, incognito, riscă să se termine într-o baie de sânge. Gărzile de corp vor fi umbra dumneavoastră. O simplă imprudență ar putea să pună în pericol viața lor.

Roger își ascundea mânia sub masca unui calm bine

controlat. Întrevederea se termină în coadă de peşte, Brentwood nu a obţinut cooperarea cântăreţului.

După plecarea sa, Roger îl ceru pe Chad la telefon. O secretară îi răspunse că domnul Chad era într-un consiliu. În ciuda instrucţiunilor formale, ea îi va anunţa acest apel. Câteva clipe mai târziu, vocea lui Chad se auzi, în sfârşit, la celălalt capăt al firului.

– Te ascult, Roger! Dar fii scurt! Sunt foarte ocupat!

– Voi fi scurt! Poliţistul tău expert şi trupa lui mi-au invadat viaţa privată! Acest Brentwood e de o mie de ori mai enervant decât Loring!

– Calm, Roger! Calm! Brentwood garantează securitatea ta cu o singură condiţie: ca tu să respecţi regulile! Sunt rezonabile!

Furia lui Roger explodă:

– Nu mă interesează regulile lui! Nu am nevoie de aşa ceva! Nu sunt nici preşedinte de republică, nici prim-ministru!

– Nu te ambala! În orice caz eşti mai cunoscut chiar decât preşedintele Bangladeşului, al Paraguay sau al Madagascarului! Mai important decât prim-ministrul Suediei sau al Greciei! Cine cunoaşte numele primului ministru al Suediei sau al Greciei? Tu le ştii? Eu nu le ştiu! În sfârşit vom discuta toate astea mâine seară! Te invit la cină! La revedere şi pe mâine!

Roger era furios. Chad îl obliga să trăiască atâta timp cât existenţa lui va fi profitabilă pentru corporaţie. Această idee îl făcea paranoic...

Repetiţiile pentru festivalul Woodstock făcute de grupul Osborne şi de Harmony House începuseră. Kevin Roberts şi Samuel Levy, cu acordul lui Roger, puseseră la punct un program somptuos care trebuia să dureze trei zile. Numeroase formaţii rock atrase de perspectiva unui mare spectacol şi de premiul care era pus în joc îşi anunţaseră deja participarea.

Pentru a lucra fără a fi deranjat de fani, grupul se retrăsese la Newport, Rhode Island, un orăşel liniştit la malul mării. El închiriase un întreg hotel, izolat, ceea ce permitea muzicienilor să cânte părţile cele mai zgomotoase, fără să

deranjeze pe vecini. Studioul fusese amenajat într-o grădină de iarnă. Dansatoarele exersau în restaurant, transformat în sală de balet.

Roger lipsea des. Muzicienii puteau să-şi execute partiturile fără să aibă nevoie de prezenţa sa. Regizorul se strâmba, dar nu îndrăznea să ceară cântăreţului, foarte apreciat şi sus pus, să partiticipe la repetiţii. Roger şi Bob participau în schimb la repetiţiile de balet, pentru a se încadra într-o coregrafie de ansamblu.

Cea mai mare parte a timpului lor liber ei o petreceau pe plajă, surfând pe valurile vertiginoase, care lăsau în urmă spuma albă.

Roger făcea sporturi violente cu o aviditate uimitoare pentru cei care îi cunoşteau moderaţia, spiritul său visător, temperamentul său contemplativ. Era traumatizat de sinuciderea lui Kurt Cobain. Ea îi aducea aminte de sfârşitul tragic al lui Jim Morrison. Jim murise din cauza unei supradoze, spunea el. Sindromul auto-distrugerii atât de răspândit printre rockeri era condiţionat de mai mulţi factori : ascensiunea lor la o vârstă fragedă, în timp ce experienţa vieţii le lipsea, gloria, banii care curgeau în valuri şi le permite extravaganţele cele mai scumpe, cele mai fabuloase şi existenţa lor agitată, pe o coardă deasupra unei prăpăstii. Ei se găsesc mereu sub proiectoarele rampei, care le arde aripile. Victime ale sindromului auto-distrugerii ei sunt antrenaţi spre moarte cu o forţă irezistibilă. Roger simţea adesea senzaţia că era înghiţit de o nelinişte. Mijloacele sale de apărare erau fragile din cauza efectelor devastatoare ale succesului, ale marelui succes, care venea pe neaşteptate şi găsea pe rockeri nepregătiţi. Imaginile explozive, fantasmagorice, create de calculatoare, se repetau în viaţa reală. Roger spunea apropiaţilor lui uimiţi că pierduse plăcerea de a broda sunete pentru cântece, să alinieze cuvinte cu rezonanţă scandată, voluptatea de a-şi regăsi fanii dezlănţuiţi, care îl acopereau cu adoraţia lor...

Într-o seară, după o repetiţie mai obositoare decât de obicei, un balet excentric care prefigura lupta mortală dintre *rock'n roll* şi jazz, Roger se retrăsese la bar. Cu coatele sprijinite de

zinc, el bea un Bloody Mary, aşteptându-l pe Bob care trebuia să sosească.

Sam Levy, noul regizor, intră în sală. La vederea lui Roger, se apropie de el şi îl salută jovial:

– Hy, Bob!

– Hy!, răspunse Roger amuzat de confuzie.

Sam arătă paharul lui Roger şi comandă barmanului:

– Acelaşi lucru! Ai observat, Bob? În filme, clienţii barului cer invariabil, "acelaşi lucru"! Sunt tentat să lansez o nouă bere... ea va avea marca "acelaşi lucru"... toate filmele vor face publicitate gratuită berii mele...Voi distruge orice concurenţă şi voi câştiga o grămadă de bani!

– Deh, în filme toţi actorii beau tone de cafele, pentru a-şi ocupa mâinile... toţi manipulează ceşti sau pun cafea în ceşti... în trecut actorii aprindeau ţigări... totuşi, astăzi preţul cafelei se înfundă pe toate pieţele şi săraca ţigară e interzisă...

– Ai dreptate, dar marca mea de bere va avea ceva special... ea se va numi "Acelaşi lucru ca Roger Osborne!" Nu e genial?

El bău două înghiţituri de Bloody Mary... un plescăit de limbă şi un suspin de plăcere...

– Super, super mare... Apropos de super... Ai dansat astăzi ca un zeu... îl eclipsezi pe Roger... nu glumesc...

– Mulţumesc!

– Eşti mai natural decât Roger!

– Într-adevăr?

– El foloseşte un limbaj prea rafinat pentru un cântăreţ rock... Câteodată îmi dă impresia că recită din Shakespeare...

Roger intră în joc. Mark nu l-a confundat niciodată cu Bob. Contestaţia lui Sam dovedea că deseori discipolul depăşeşte maestrul.

– Ar trebui să îi spui să se corecteze...

– Să cer unui monstru sacru să renunţe la proastele sale obiceiuri... este de negândit...

– Aş spune contrariul... este receptiv la sfaturile bune...

În acel moment, Bob făcu, ca de obicei, o intrare spectaculoasă.

– Salut, Roger! Salut, Sam! Barman, un Black Hawk, cu o

jumătate de măsură de Sloe gin!

Sam privi aiurit pe cei doi muzicieni.

Roger izbucni în râs.

– Bob nu a zis „acelaşi lucru"!

Regizorul schiţă un surâs jenat, apoi schimbă tactica. Se adresă lui Bob cu o bucurie bine mimată.

– Cât ai lipsit tu, ne-am amuzat intrând în jocul confuziei. Roger se pretează dialogurilor neprevăzute... Am vrut să observ reacţiile lui... nu a tremurat o secundă... Acum vă las... coregraful vrea să-mi arate schiţa viitorului său balet, "Ceartă pe o stradă din Bronx"... Roger, mi se pare că l-ai aprobat în principiu...

– Da! Ideea nu e rea deloc! E de actualitate!

Sam plecă grăbit.

Roger avu impresia cîştigării marelui pariu...

Mai erau zece zile până la deschiderea oficială a Festivalului Wodstock 3. Elementele metalice din tribune şi schela scenei fuseseră deja instalate.

Repetiţiile grupului Osborne continuau într-un ritm infernal. Se pregăteau ultimele cântece ale lui Roger Osborne, *Let's dance till Death do us part*, care povestea o satiră pe formula consacrată de ceremonialul căsătoriei şi *In my end is my Beginning, said the Queen of Scots.*

A doua zi, Klive Roberts convocă presa pentru a anunţa pe un ton grav că nenorocirea a atins din nou grupul.

– Ieri seară, după căderea nopţii, Bob Essex, talentat cântăreţ şi dansator, sosia lui Roger Osborne, a ieşit pentru a face o plimbare sub clar de lună.

De obicei era însoţit de prietenii săi pasionaţi ca şi el de sportul nocturn. De această dată nu a găsit amatori care să si împartă pasiunea cu el. Toată lumea era obosită. A plecat singur. Cum plimbarea sa nautică se prelungea în mod anormal, gărzile noastre de corp au început să le neliniştească. Domnul Brentwood, şeful acestora, a trimis o echipă în căutarea lui. La 10 kilometri au găsit jetul lui Bob Essex care plutea abandonat. În cursul nopţii patrule ale poliţiei maritime care a fost alertată şi elicoptere cu proiectoare au

pornit în căutare.

Fără rezultat pozitiv. Corpul lui Bob Essex nu a fost găsit. În afara elementului sentimental, această dispariţie pune mari probleme tehnice. Într-un timp foarte scurt trebuie găsit un dansator capabil să înlocuiască pe Bob Essex şi care să semene cât de cât cu Roger Osborne. Trebuie să spunem că poliţia nu a exclus ipoteza unei răpiri. Până la ora actuală, nimeni nu a cerut nimic. Pentru moment, versiunea accidentului este singura plauzibilă. Vă vom ţine la curent cu viitoarele ştiri.

Dispariţia inexplicabilă a lui Bob Essex învăluia grupul într-o aură de mister care se adâncea din zi în zi. Am putea spune că fatalitatea se încăpăţâna să îi urmărească...

Festivalul Woodstock 3 era anunţat ca un mare succes artistic, comercial şi mediatic.

Previziunile se îndepliniră. Şase sute de mii de persoane se reuniră pentru a urmări o răsfăţare muzicală care prezenta alături de grupul amfitrion Osborne, 5 formaţii care se bucurau de o celebritate mondială, şi 16 grupuri tinere, încă necunoscute, selecţionate după criterii precise: interpretare muzicală, expresie artistică, joc de scenă, balet şi deasupra tuturor, originalitatea sunetului care caracterizează formaţiile cu prestigiu. Premiile fură distribuite şi contractele fură propuse laureaţilor.

Harmony House realiză beneficii importante şi reputaţia sa îi permise să se situeze printre firmele de seamă.

Ultimele ecouri ale Woodstock 3 se stinseră, grupul Osborne îşi acordă o vacanţă de două săptămâni. Un nou turneu în Statele Unite aduse succese în serie şi bani în cantităţi industriale. Un ultim concert trebuia să aibă loc la New York, un spectacol de gală oferit de grupul lui Madison Garden, înainte de a zbura spre Europa, unde era aşteptat cu braţele deschise de un public idolatru.

Asta făcu ca scandalul să izbucnească. În New York Post apăru un articol semnat de Jim Simpson, asistent al inginerului de sunet, care părăsise grupul câteva zile în urmă. Titlul era imprimat cu caractere îngroşate: "Impostorul! Roger Osborne sau Bob Essex!"

Articolul se întindea pe patru coloane: secretele ascunse despre dispariţia lui Bob Essex. În realitate această afacere ascundea o enormă fraudă. Roger Osborne se înecase în largul Newportului şi Bob Essex, sosia lui, uzurpase numele său, poziţia sa, celebritatea sa şi banii săi.

În concertul live, Bob Essex murmura, mima cuvintele cântate, procedeu numit lip-sync, în timp ce în play back se transmitea vocea lui Roger Osborne. Printre hârtiile cântăreţului dispărut, Bob Essex găsise partiturile cântecelor care trebuiau să constituie noul album al grupului.

În studio, imitaţiile vocale atinseră perfecţiunea. Un bun inginer de sunet este capabil să lucreze o voce slabă şi să îi dea strălucirea şi culorile dorite.

Pe scenă, amplificările pot să înlocuiască în parte această imperfecţiune, dar fără rafinamentele obţinute în studio. Dar în acelaşi timp mărirea volumului riscă să reliefeze anumite diferenţe foarte fine, care permit să demascheze misterul. Bob Essex s-a identificat atât de mult cu personajul Roger Osborne, care îl face să fie confundat cu modelul său. Dar emoţia, tensiunea puternică pe care o suportă până ce se prezintă în faţa marelui public, în pielea lui Roger Osborne, depăşeşte forţele sale, rezistenţa sa nervoasă.

Redactorul-şef al ziarului preciza că autorul îşi asuma întreaga, responsabilitate a afirmaţiilor sale.

Mass-media se băgă în acest scandal care includea nu numai personajul, încriminat ci şi pe Harmony House care se preta la această afacere. Purtătorul de cuvânt al firmei declară că ea nu tolerează ca opinia publică să fie dusă în eroare asupra identităţii cântăreţului-vedetă al grupului Osborne. Pentru moment o substituire este de neînchipuit....

Refugiat în apartamentul care îi fusese rezervat de obicei la Plaza, Bob Essex citea şi recitea articolul care dezvăluia "impostura". În timp ce Roger dispăruse în larg, Chad, Red, întreg grupul intraseră în panică. Fără cântăreţul lor formaţia era condamnată la dispariţie. După moartea lui Freddy Mercury Queens încetaseră să mai existe.

Chad chemase responsabilii de grup în conferinţă.

De comun acord deciseseră să facă apel la Bob Essex. O substituție, cel puțin temporară, se impunea.

Bob îl înlocuise adesea pe Roger căruia îi plăcea să dispară în anonimat pentru o zi sau două. Red presupunea că Roger nu este mort. Victimă a caracterului său fanatic, imprevizibil, decisese să dispară în neant pentru a scăpa de greutatea celebrității. Nu era exclus să îl vedem într-o zi revenind surâzător, încântat că jucase o farsă bună prietenilor săi.

Chad împărtășea opinia lui Red. La rândul, său Roger va săruta pe sosia lui care împiedicase năruirea grupului. Dacă am anunța oficial dispariția lui Roger, vânzarea laser-discurilor, a cd-urilor, casetelor video și sonore, va cunoaște o scădere spectaculoasă apoi Osbornii vor fi uitați. Doar Doors făcuseră excepție.

Bob nu avea doar posibilitatea, ci și datoria să salveze grupul amenințat cu dispariția. Bineînțeles eforturile vor fi recompensate. Va primi beneficii importante.

La început Bob fusese flatat de această propunere. Era considerat apt să mențină grupul în viață și demn să-și asume provizoriu rolul lui Roger. Kevin adăugase că toate biletele puse la vânzare pentru viitorul turneu european fuseseră epuizate. A anula concertul însemna să piardă câteva milioane de dolari.

Bob ezitase înainte de a-și da acordul. Perspectiva era totuși seducătare. Să se bucure de reputația, de gloria lui Roger era un vis care îi hrănea adeseori fanteziile...

O dată prins în angrenaj, constatase că responsabilitatea era prea mare și el nici măcar nu-și imaginase. Ideea de a se retrage, de a abandona acest rol ingrat, îl bântuia. Dar Chad se opusese. Acum Bob regreta slăbiciunea sa, lipsa lui de energie. Inconștient, se angajase pe un drum fără întoarcere...

Scandalul izbucnise...

El suporta consecințele singur, fără niciun ajutor... Se simțea trădat... abandonat...

Fraza pronunțată de purtătorul de cuvânt al Harmony House era ambiguă: "Pentru moment o substituire este de

neînchipuit... pentru moment..."

Semnificaţia acestor două cuvinte îl lovi ca un pumn. El nu semnase niciun document cu Chad sau Red care l-ar salva dacă impostura ar fi descoperită...

Poate că Roger fusese omorât...

Plexul solar al lui Bob se contractă dureros. L-ar putea acuza că comandat crima înainte de a-l deposeda nu numai de poziţia privilegiată, ci şi de identitatea sa...

Chad ar trebui să convoace presa şi să spună adevărul. Să declare că Bob Essex nu era decât instrumentul său, executorul instrucţiunilor sale...

Formă numărul de telefon al lui Chad. O secretară îl informă cu o voce neutră că domnul Stetson era absent, că părăsise New York-ul devreme şi că, pentru moment, nu putea să dea de el.

Bob încercă atunci să dea de Red. Secretara lui Red îi dădu un răspuns simlar. "Domnul Clairembault lipseşte. Cum se întoarce la birou vă va suna".

Bob înţelese în sfârşit că îl lăsaseră singur să înfrunte scandalul...

Spre sfârşitul după-amiezii, primi un telefon. Sam Levy îi cerea să se pregătească pentru concertul lui Madison Garden.

Articolul din *New York Post* nu trebuiau să îl impresioneze. Nu era decât o furtună într-un pahar cu apă. Harmony House va face tot ce este posibil pentru a lumina atmosfera, Bob trebuia să-şi păstreze seninătatea, înainte de a se prezenta în faţa publicului care îi va fi fidel.

– Fidel cui?, strigă Bob. Lui Roger Osborne sau lui Bob Essex? Anulaţi spectacolul!

– Nu! Fii rezonabil! Toate biletele sunt vândute!

Jurnaliştilor care se prezentară în holul hotelului li se răspundea invariabil:

– Instrucţiunile domnului Osborne sunt categorice! Nu primeşte vizite şi nu acordă interviuri!

La ora şaptesprezece, Kevin Roberts şi Sam Levy coborâră din Mercedesul lor oprit în faţa uşii de la hotel, intrară preocupaţi în hol şi se îndreptară către ascensoare.

Jurnaliştii se îndreptară către ei. Chipul închis al lui Kevin Roberts şi nervozitatea regizorului excitară curiozitatea jurnalişilor. Întrebări rapide privind articolul din New York Post bombardară pe cei doi reprezentanţi ai grupului Osborne.

Managerul general se limită la un răspuns laconic:

– La dracu!

Levy nu spuse nimic.

Cele două personaje se îngrămădiră în lift. Uşile se închiseră fără zgomot.

Cu intuiţia profesionistă a jurnaliştilor de veghe, schimbară priviri pline de subînţeles. Remuşcări şi surprize se anunţau...

Aşteptarea lor nu fu înşelată. Incidente, aparent fără importanţă, se înmulţiră.

Gardianul primi un telefon din interior. Obrajii săi se goliră de sânge. În ciuda disciplinei sale perfecte, personalul hotelului lăsa să se vadă o agitaţie abia perceptibilă.

Apoi un grup de civili, care erau de fapt poliţişti, intră, traversă holul cu paşi precipitaţi şi urcă într-un ascensor. Două personaje care purtau costume îi urmară, câteva minute mai târziu. Titularii rubricii "Câini vagabonzi" recunoscură pe medicul legist şi asistentul lui District Attorney. Taciturni, grijulii, ei degajau un aer de solemnitate.

Ambianţa se încărca de electricitate. Jurnaliştii asaltară cu întrebări pe gardian. Demnul funcţionar, de obicei politeţea întruchipată, spuse un sec, "fără comentarii"!

Reporterii care, pentru orice eventualitate, se postaseră în apropierea uşii de serviciu a hotelului remarcară excitaţi sosirea unei ambulanţe. Un medic în alb, uşor de recunoscut după stetoscopul pus după gât, intră ca vântul într-un ascensor, urmat de patru infirmiere, în alb de asemenea, care aveau o targă rulată. Gărzile de corp plasate în punctul strategic împiedicau accesul jurnaiştilor care trebuiră să se mulţumească a se plimba pe coridor. Poliţişti în uniformă sosiră imediat după ambulanţă. Apoi civili care purtau insigna poliţiei din New York şi de la FBI. Curioşii se strânseră pe trotuar.

După douăzeci şi cinci de minute, medicul şi echipa lui reapărură. De această dată infirmierele purtau pe targă o formă umană acoperită cu o pânză albă. Ambulanţa plecă, ducând noua sa povară. Două motociclete şi o maşină a poliţiei îl escortau...

Sediul de la Central Intelligence Agency din Langley, Virginia.

Attonerey General Adjoint prezidează o şedinţă care reuneşte reprezentanţii de la CIA, de la Biroul Federal al Investigaţiilor, de la Drug Enforcement Administration, de la Internal Revue Service şi de la Custom Service.

La ordinea zilei: ancheta în jurul enormei reţele de spălare a banilor provenind din traficul de stupefiante şi arme, având drept centru Corporaţia Stetson.

Munca în colaborare cu organizaţiile Statului, la toate nivelele, dorită de guvern, nu era executată mereu în bune condiţii căci o rivalitate le opunea sistematic. Fiecare voia laurii victoriei sau să arunce vina pe alţii, în timp ce eşecul unei misiuni îi mânia pe comisarii şi subcomisarii din Senat.

Discuţiile aveau loc în sala de consiliu de la CIA, pentru că ofiţerii ei şi agenţii ei îndepliniseră marea parte a problemei. Activitatea ilegală a anumitor Bănci, întreprinderi şi grupuri integrate în corporaţia Stetson se dezvolta pe patru continente. Printre delegaţii de la Country Narcotic Center, creat de CIA, se găsea Leslie Perkins care avusese ca sarcină Harmony House şi grupul Osborne.

John Clahoun, Attonerey General Adjoint, insistă asupra ultimelor probleme puse de acest grup, binecunoscut în lumea întreagă.

– Aţi stabilit adevărata identitate a cântăreţului acestui grup?

– Da! La morgă! Explică directorul de la FBI. Amprentele digitale ale lui Roger Osborne, luate cu ocazia arestării sale de la Denver, Colorado, se găseau în calculatoarele Diviziunii noastre de Identificare. Amprentele cadavrului descoperit în baia apartamentului său din Hotel Plaza nu

corespund cu cele ale lui Roger Osborne. Era vorba de Bob Essex, sosia lui. Confuzia a fost creată de extraordinara lor asemănare.

– Cauza precisă a morții sale este cunoscută?

– Medicul legist a constatat efectele fatale ale unei supradoze de heroină.

– Ipoteza unei crime este exclusă?

– Medicul nu a găsit pe corpul său urme care ar fi putut sugera violențe...

Directorul adjunct de la CIA interveni:

– Agenții noștri Vernon Corway și Jared Panton, alăturați în calitate de valeți cântărețului grupului, nu au observat nicio mișcare suspectă în jurul lui Bob Essex. Este vorba de o sinucidere. Incapabil de a suporta traumatismul provocat de revelarea imposturii sale, și-a pus sfârșit zilelor.

– Atunci ce s-a întâmplat cu Roger Osborne? Publicul se impacientează, tinerii sunt împotriva autorităților, care, spun ei, nu fac nimic pentru a rezolva misterul dispariției sale.

– Ofițerul Leslier Perkins care a fost infiltrat în rețeaua Harmony House ar putea să vă vorbească de Roger Osborne. L-a cunoscut personal.

– Vă ascult! Fiți scurt!

– Domnule, eu am primit misiunea de a juca rolul unui agent dublu, înainte de a intra în cercul intim al bătrânului Wilbur Stetson, și după moartea sa, să câștig încrederea nepotului său, Chad Stertson. În acest fel am reușit să înțeleg și să obțin dovezi asupra spălării de bani făcută de Harmony House. I-am dat managerului general al grupului Osborne, care a acceptat să depună mărturie împotriva lui Chad Stetson dezvăluind complicitatea sa cu oamenii din Satul Major al grupului Osborne și de la Harmony House. Din păcate, a fost omorât, ca și ofițerii care îl supravegheau. Regizorul Mark Shweize a decis să divulge spălarea de bani practicată de anumiți oameni din grupul Osborne. Dar nu știa raporturile care ar fi existat între Chad Stetson și cei care spălau narco-dolarii. Actualmente martor protejat, a luat o nouă identitate, așteptând procesul care se va deschide. Cu

Roger Osborne am avut mai multe întrevederi. El era dispus să colaboreze cu CIA, dar nu a mai vrut când a auzit că Chad Stetson mă plăteşte. Înţeleg acum reticenţele sale, cu atât mai mult cu cât viaţa sa era ameninţată. Dispariţia sa nu este încă elucidată. Nu cred că ştia despre activitatea ilegală a lui Chad Stetson. Pot certifica că Roger Osborne nu era implicat în această activitate. Nu era decât un instrument necesar. Graţie charismei sale el mobiliza mulţimea de tineri şi facilita mişcarea banilor, utilizată în cursul operaţiilor de spălare de bani. Roger Osborne manifesta de mult timp dorinţa de a se retrage, să abandoneze grupul şi să pună sfârşit carierei sale de cântăreţ şi de compozitor. Chad Stetson, care îi câştigase prietenia, exercita presiuni asupra sa pentru a-l reţine. Roger Osborne era găina cu ouă de aur.

Directorul de la FBI completă declaraţia lui Leslie Perkins:

– Am contactat pe scriitorul Vincent Dillon, biograful lui Roger Osborne. Nu a primit niciun semn de viaţă din partea tânărului cântăreţ de la dispariţia sa. Noi ştim că îi plăcea să se amestece incognito prin mulţime. Familia sa va fi autorizată să recupereze veniturile sale care se ridică la mai mult de o sută de milioane de dolari.

Directorul de la CIA luă cuvântul:

– Cred, domnule, că trebuie să trecem la acţiune. La ora actuală dispunem de dovezi suficiente pentru a distruge reţeaua de spălare a banilor din interiorul Corporaţiei Stetson. Vor cădea multe capete.

– Mai puţin capul lui Chad Stetson. Am studiat dosarele pe care mi le-aţi dat. Personal, tânărul Chad nu este implicat în nicio operaţie ilegală.

– Exact, domnule. Lipsesc probele. După cum ştiţi, bancherii sunt obligaţi să semnalizeze mişcările de fonduri care li se par suspecte. Bancherii ce fac parte din Stetson Corporation au făcut-o mereu, pentru a-şi dovedi bunacredinţă.

Directorul FBI răspunse:

– Mulţumită informaţiilor şi probelor de care dispunem, putem lansa o lovitură ce ne va aduce o recoltare bogată.

Directorul CIA adăugă:

– Îmi permit să vă atrag atenţia, domnule, asupra unor incidente semnificative. Un bancher din Bahamas care se afla în obiectivul nostru a fost asasinat. Un om de afaceri elevețian, ce figura şi el pe lista noastră de suspecţi, s-a sinucis. Sau a fost ajutat. Împărtăşesc opinia colegilor mei. Trebuie să trecem la acţiune.

Procurorul general oftă:

– Veţi opera numeroase arestări, importante cantităţi de stupefiante vor fi confiscate, câteva duzini de milioane vor intra în casieria statului, opinia publică va aprecia aceste succese. Dar noi, noi ştim că operaţia, în ciuda rezultatelor sale spectaculoase, este un semieşec. Chad Stetson, intangibilul Chad Stetson, va privi de sus aceste lucruri, ştiind că o dată harababura trecută, va putea să-şi reia ocupaţiile frauduloase. Legenda inviolabilităţii lui se va reafirma. Chad Stetson, va spune toată lumea, este mai presus de lege.

– De data asta putem lovi. Nu aşteptăm decât ordinul dvs. pentru a declanşa operaţiunea *Blue Ribbon*. Totul este pregătit. Vă reaminţiţi, domnilor, de conducătorii BCCI? Bancheri ce albeau narco-dolari. Ei au fost invitaţi la nunta fictivă a unui ofiţer de la vamă, infiltrat în rândurile lor. Când s-au prezentat în ţinuta lor festivă, pentru a participa la această sărbătoare, au fost săltaţi fără probleme şi îmbarcaţi în maşinile poliţiei. Operaţiunea noastră este mai vastă, după cum aţi constatat, studiind doarele. Nu se va limita la arestările unor şefi ai unei singure bănci. Sunt prevăzute descinderi la 30 de bănci, la 49 de societăţi imobiliare, la opt galerii de artă, la 11 cazinouri, la 11 societăţi de transport aerian, maritim şi auto, la 21 de întreprinderi diverse, dintre care şi *Harmony House*, ce practică spălarea de bani. O parte din responsabilii lor au legături directe sau indirecte cu traficanţii de droguri. Am prevăzut trei sute optzeci de arestări numai pe teritoriul Statelor Unite. Ridicări de documente vor avea loc în câteva paradisuri fiscale, în afara legalităţii. Judecători, poliţişti, politicieni care au colaborat cu răufăcătorii, vor fi de asemena arestaţi. Comisii rogatorii

vor fi adresate autorităţilor din Statele Unite şi din Italia, Luxemburg, Columbia şi Peru. Secretariatul de Stat se însărcinează cu intervenţiile diplomatice. Este una dintre cele mai vaste operaţiuni executate vreodată împotriva traficului de droguri. De data asta, vom tăia toate braţele lui Chad Stetson, deşi el nu este încă implicat. Dar noi sperăm că aliaţii lui, după ce li se va promite clemenţă, vor vorbi facând să cadă capete până acum intangibile.

– Preşedintele a fost deja informat. Sunt autorizat să dau semnalul verde. Sper să nu fim dezamăgiţi de rezulate...

John Donovan, un tânăr pasionat de yachting, făcu escală într-o mică localitate din Insula Antigua. Peste plaja mângâiată de valuri, se vedeau aliniate casele pescarilor, cu acoperişuri albe, roşii sau galbene, încrustate pe verdele pădurii. Palmieri înalţi se aglomerau pe ici şi colo pe coasta cu contururi neregulate. Donovan aruncă ancora ce muşcă din fundul nisipos, vizibil prin apa clară. O şalupă mică îl duse la ţărm. Sări pe plaja goală şi se îndreptă spre un mic bar, înconjurat de un însemn promiţător: „Paradisul regăsit".

Încă de la intrare el fu impresionat de prospeţimea ce domnea înăuntru. Patronul, un metis adipos, servea pe clienţi, majoritatea negri, ajunşi deja în diverse stadii de beţie. Donovan se mişcă printre ei şi avu surpriza să se găsească lângă un tânăr ce purta cu el o trusă albă. Cu o pălărie de paie, ochelari fumurii, tricou albastru, bermude cu flori. Visător, tânărul sorbea dintr-o bere, având culcat la picioare un setter alb englez.

Acest personaj îi evoca lui Donovan pe cineva cunoscut. Brad Pitt sau River Phoenix. Dar Brad Pitt tocmai turna acum un film la Hollywood, iar River Phoenix ajunsese hrană pentru viermi. O imagine lugubră, care îl dădu fiori.

Ros de curiozitate, el îl privi din nou cu coada ochiului, mai atent la trăsături. El comandă la rândul lui o bere. Brusc, spiritul lui se lumină ca un foc de artificii... „Rock... rock... *rock'n roll*..."

Donovan mergea des la concertele rock. Profilul străinului

se potrivea cu cel al unui personaj pe care el îl idolatriza... şi anume Roger Osborne... dar Roger Osborne dispăruse... toată lumea ştia că a murit...

Impresionat, intimidat, el îşi înghiţi cu greutate saliva...

Totuşi, încercă o tentativă de apropiere:

– Aveţi un câine foarte frumos câine, domnule!

Răspunsul sună rece, tăios:

– Mulţumesc!

Donovan jucă totul pe o carte:

– Nu sunteţi cumva un interpret? Cred că v-am auzit cântând...

– Nu. Faceţi o confuzie. Nu, sunt complet afon!

Tânărul plăti consumaţia, salută politicos, apoi ieşi fără să se grăbească, urmat de căţeluşa sa albă...

Tulburat, el se îndreptă spre barman, ce spăla un pluton de pahare:

– Îl cunoaşteţi? Pe tânărul cu câinele alb?

Metisul scutură din cap:

– Nu! Îl văd pentru prima oară!

Sfârşit

editura
Adevărul
holding